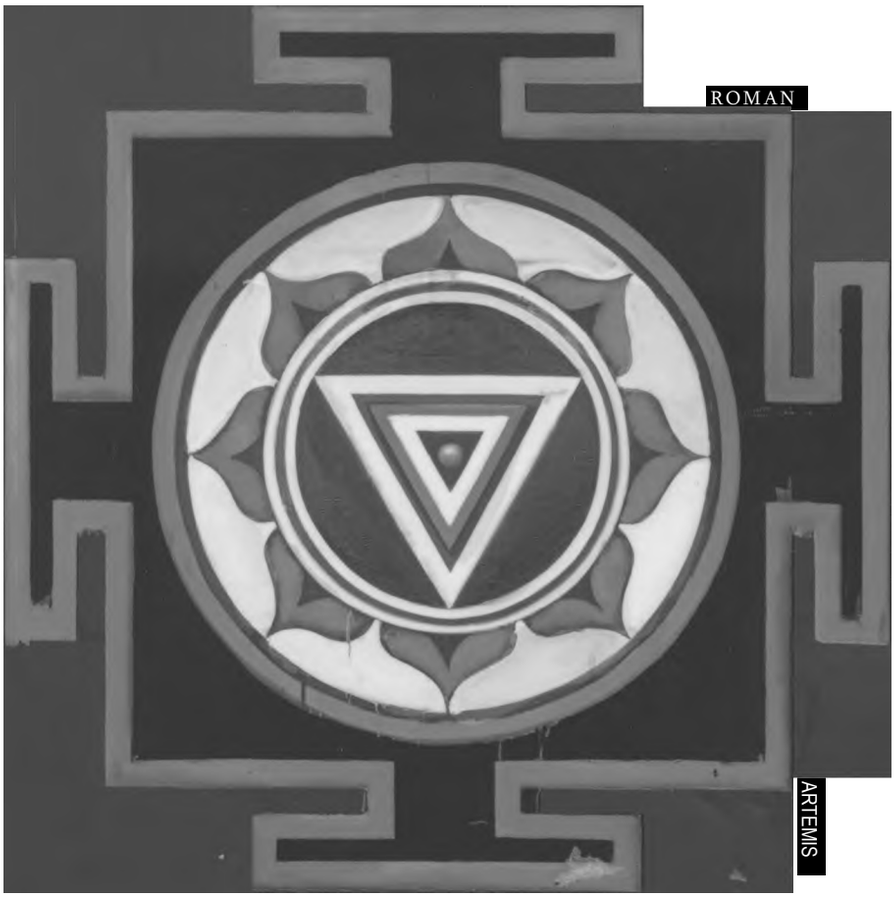
DAG GÖLGESİ

GREGORY DAVID ROBERTS

SHANTARAM IN ÇOKSATAR YAZARI

DAĞ GÖLGESİ

GREGORY DAVID ROBERTS

İngilizceden Çeviren: Beril TÜCCARBAŞIOĞLU UĞUR

ARTEMIS YAYINLARI', İSTANBUL

ARTEMİS

AB/563
ABG/270
AÇ/826
A/55

DAĞ GÖLGESİ
Gregory David Roberts
Orijinal Adı: *The AAountain Shadow*

Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez
İngilizceden Çeviren: Beril Tüccarbaşıoğlu Uğur
Editör: Yeliz Üslü
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Kapak Konsepti: GDR
Kapak Tasarımı: Duncan Spilling
Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu, Merve Güven

1. Basım: Kasım 2016
ISBN: 978-605-304- 151 - 1
Sertifika No: 10905

GREGORY DAVID ROBERTS © 2015

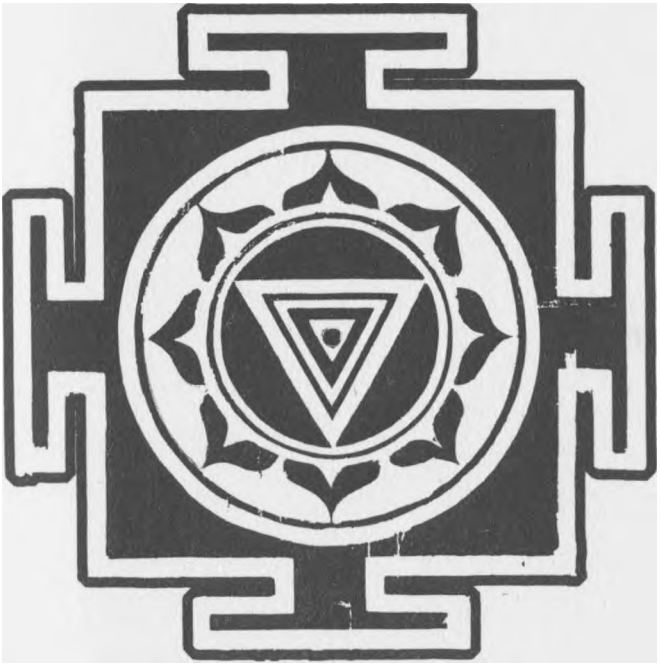
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta, editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: |212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212)511 53 03 Faks: (212)519 33 00

DAĞ GÖLGESİ

GREGORY DAVID ROBERTS

ARTEMIS YAYINLARI, İSTANBUL

f

AR[1]

AB/

ABC

AC.

A/

D/

G

C

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ KİTAP	1
İKİNCİ KİTAP	83
ÜÇÜNCÜ KİTAP	125
DÖRDÜNCÜ KİTAP	175
BEŞİNCİ KİTAP	255
ALTINCI KİTAP	331
YEDİNCİ KİTAP	417
SEKİZİNCİ KİTAP	451
DOKUZUNCU KİTAP	489
ONUNCU KİTAP	539
ON BİRİNCİ KİTAP	587
ON İKİNCİ KİTAP	627
ON ÜÇÜNCÜ KİTAP	665
ON DÖRDÜNCÜ KİTAP	701
ON BEŞİNCİ KİTAP	755

BİRİNCİ KİTAP

BİRİNCİ BÖLÜM

Her şeyin kaynağı olan içsel ışığımızın, gökyüzündeki yıldızlardan bile daha çok biçimi var elbette. Tek bir iyi düşünce onu parlatmaya yeter de artar bile. Ve tek bir hata, kalbinizdeki ormanı kül edip gökyüzündeki bütün yıldızları görünmez kılar. İşte o hata, tükenen bir aşk ya da kaybolan inançlar hâlâ içinizi yakıyorsa, tamam dersiniz, buraya kadarmış. Ama bu doğru değildir. Asla değildir. Ne yaparsanız yapın ve ne kaybederseniz kaybedin, o ışık sizi hiç terk etmez. İçinizde ölen her ne varsa yeniden dirilebilir. Yeter ki bunu canıgönülden isteyin. Kalp pes etmeyi bilmez, çünkü yalan söylemeyi bilmez. Bir kitaptan başınızı kaldırır ve güzelim bir yabancının gülümsemesinin büyüsüne kapılırsanız yeniden bir keşfe çıkarsınız. O yolculukta hiçbir zaman eskiyi bulamazsınız. Hep ama hep başka tecrübeler yaşarsınız. Ama yaralı bir kalpte yeşeren yeni bir orman bazen yangından öncekinden bile daha vahşi, daha güçlüdür. Ve orada, içinizdeki mabette kalırsanız eğer, ışığın yeniden parladığı yerde her şeyi unutarak ve asla pes etmeden, er ya da geç kendinizi aşkın ve güzelliklerin dünyayı yarattığı yerde bulursunuz: En başta. Her şeyin başlangıcında.

"Kimleri görüyorum? Lin!" diye bağırdı Vikram karanlık ve nemli odanın bir köşesinden. "Sabah sabah bu ne sürpriz. Nasıl buldun beni? Ne zaman döndün?"

"Yeni," dedim odanın sokağa açılan geniş Fransız kapılarının dibinde dikilerek. "Çocuklardan biri burada olduğunu söyledi. Biraz dışarı gelsene."

Güldü. "Yahu sen içeri girsene. Gel, bizimkilerle tanış."

Duraksadım. Gökyüzünün aydınlığına alışan gözlerim karanlık odada yamru yumru şekillerden fazlasını seçemiyordu. Kapalı kepenklere saplanan iki kılıcı andıran ışık hüzmelerini net görebiliyordum, o kadar. Bir de haşhaş ve yanan kahverengi eroinin vanilyamsı kokusuyla sarmalanan dumanlar vardı.

O günü hatırlayınca, uyuşturucu kokusunu, gölgeleri ve odanın karşısında yanan ateşi, beni o eşikte tutan ve içeri girmemi engelleyen, sezgilerim miydi

diye düşünmeden edemiyorum. O eşikten hiç geçmesem ve yürüyüp gitsem hayatım ne kadar başka olurdu?

Yaptığımız seçimler bir olasılıklar ağacının dalları. Zira o günden üç muson sonra Vikram ve yanındakiler, bir süreliğine paylaştığımız ağaçlığın, kalabalık bir kentteki bir aşk, ölüm ve yeniden doğuş ormanının yeni dallarıydı.

Kapıdaki bir anlık duraksamadan net olarak hatırladığım tek bir şey var: O sırada bu anın önemini zerre kadar kavramadım. Vikram karanlıktan çıktı, koluma yapıştı ve terli elinin dokunuşuyla irkilmeme rağmen beni içeri çekti.

Dikdörtgen şeklinde, büyük bir odaydı. Soldaki duvarın rahat üç metresini kaplayan devasa karyolada bir adam yatıyordu. Önce onu ölü sandım. Gümüş rengi pijamasıyla yatağa boylu boyunca uzanmış ve ellerini göğsünde kavuşturmuştu.

Nefes alıyor mu diye baktım. Göğsünde en ufak bir hareket göremedim. Sağında ve solunda oturan iki adam marihuana çubuğu hazırlıyordu.

Duvarda, ölü ya da derin bir uykudaki adamın tam tepesinde Parsi inancının kurucusu Zerdüşt'ün büyük bir tablosu asılıydı.

Gözlerim karanlığa alıştığında üç büyük iskemle gördüm. Verandanın karşısındaki duvarın dibine dayanan iki ağır, antika şifonyer, aralarında paravan görevi görüyordu. Her birinde bir adam oturuyordu.

Yerde kocaman ve pahalı bir İran halısı seriliydi. Geleneksel Zerdüşt kılıkları içindeki insanların fotoğrafları gözüme çarptı. Sağımda, yatağın karşısında, mermer yüzeyli bir şifonyerin üzerinde bir müzik sistemi vardı. Tavandaki iki pervane dumanları dağıtmayacak kadar yavaş dönüyordu.

Vikram beni yatağın yanından geçirip birinci sandalyedeki adamın yanına götürdü. Adam benim gibi bir yabancıydı. Ama benden daha uzundu. Uzun gövdesi ve daha da uzun bacaklarıyla iskemleye öyle bir yayılmıştı ki, bir küvette uzanıyormuş gibi görünüyordu. Otuz beş yaşlarında olduğunu tahmin ettim.

"Bu, Concannon," dedi Vikram beni adama doğru itekleyerek. "IRA'den."

Benimkini sıkan el ılık, kuru ve çok kuvvetliydi.

"Sokmuşum IRA'e!" diye bağırdı adam yoğun bir Kuzey İrlanda aksanıyla. "Ben Uslter'denim. Has Kuzeyli, bildin mi? Ama Vikram gibi kancıklar bunu nereden anlayacak?"

Gözlerindeki kendinden emin pırıltı hoşuma gitti. Ama kendinden emin sözlerinden de bir o kadar hazzetmedim. Başımı sallayıp elimi çektim.

"Aldırma sen ona," dedi Vikram. "Saçma sapan konuşur ama eğlence ondan sorulur. Tanıdığım yabancıların en dayanıklısı diyebilirim."

Beni ikinci sandalyedeki adamın yanına götürdü. Genç biriydi. Önünde dikildiğimizde üçüncü sandalyedeki adama haşhaş çubuğunu yaktırıyordu. Çubuk kibritin alevini yuttuğunda tas birden tutuştu ve alevler genç adamın tepesine doğru yükseldi.

*"Bom shankar*1" diye bağırdı Vikram çubuğuna uzanırken. "Lin, bu Naveen Adair. Özel dedektiflik yapıyor. Ciddiyim bak. Naveen, bu da Lin. Hani anlatıyordum ya? Varoş doktoru."

Genç adam elimi sıkmak için ayaklandı.

"Daha dedektif olamadık," dedi buruk bir gülümsemeyle.

Güldüm. "Olsun. Ben de doktor sayılmam."

Üçüncü adam çubuğundan bir nefes çekip bana uzattı. Gülümseyip başımı iki yana salladığımda çubuğu yataktaki adamlara geçirdi.

"Vinson," dedi. Onunla tokalaşırken kendimi büyük, mutlu bir köpeğin patisini tutuyormuşum gibi hissettim. "Stuart Vinson. Hakkında çok şey duydum dostum."

"Lin'i duymayan puşt kaldı mı?" diye böğürdü Concannon yataktaki adamlardan birinin uzattığı çubuğu alırken. "Vikram seni dilinden düşürmüyor. Piç herif sana âşık mıdır nedir? Lin aşağı, Lin yukarı. Hey, Vikram? Belki Lin'inkini ağzına bile almışsındır ha?"

"Doğru konuş!" dedi Vinson.

Concannon gözlerini kocaman açtı. "Ne? Sadece adama bir soru sordum, tamam mı? Hindistan hâlâ özgür bir ülke değil mi? En azından İngilizce konuşulan bölgeleri öyle."

Vinson bana bakıp özür dilercesine omzunu silkti. "Sen ona aldırma. Adamın ağzı kenef gibi. Sadece bok akıyor."

Stuart Vinson, Amerikalıydı. İri yarı, güçlü kuvvetli bir tipti. Rüzgârda dağılmış gibi duran sarı, gür saçlarıyla açık denizlere yelken açan bir maceraperesti andırıyordu. Hâlbuki bir uyuşturucu taciriydi. Hem de en esaslılarından. O nasıl beni duymuşsa, ben de onun hakkında çok şey duymuştum.

"Bu da Jamal," dedi Vikram, Vinson'la Concannon'a aldırmadan. Yatağın sol kenarında oturan adamı işaret ediyordu. "İthalatçı, sarıcı ve içici. Bir nevi tek kişilik ordu."

"Tek kişilik ordu," diye yineledi Jamal.

Cılız, ufacık tefecik, bukalemun gözlü bir şeydi. Her tarafı muskalarla kaplıydı. Bir an maneviyatlarının büyüsüne kapılarak onları saydım. Belli başlı beş inançtan da bir şeyler vardı. Sonra gözlerim adamın gülümsemesine takıldı.

"Tek kişilik ordu," dedim.

“Tek kişilik ordu,” diye yineledi.

“Tek kişilik ordu.”

Yine tekrarladı: “Tek kişilik ordu.”

Bir kere daha söylerdim ama Vikram engel oldu.

“Billy Bhasu,” dedi yatakta uzanan adamın diğer tarafındaki tipi göstererek. Beyaz tenli, minik bir adamdı. Ellerini göğsünde kavuşturarak beni selamladıktan sonra çubuğunu temizlemeye devam etti.

“Biz ona tedarikçi deriz. Ne istersen getirir. Kadın ya da dondurma, fark etmez. Durma, dene. Ondan dondurma iste. Hadisene!”

“İstemiyorum...”

“Billy, git, Lin’e dondurma al.”

“Derhâl,” dedi Bili çubuğu bir kenara bırakarak.

Elimi kaldırdım. “Hayır. Dondurma istemiyorum.”

“Ama sen dondurma seversin,” diye diretti Vikram.

“Şimdi burada ne alaka? İstemez. Ne olur oturt şu adamı.”

“İlla bir şey getirecekse kadın getirsin!” diye bağırdı Concannon gölgelerin arasından. “Hatta iki tane.”

“Duydun mu, Billy?” dedi Vikram.

Billy’nin yanma gidip onu ayağa kaldırmaya çalıştı. Ama yatakta uzanan hareketsiz adamdan boğuk ve yankılı bir ses yükseldiğinde silahla vurulmuş gibi donup kaldı.

“Vikram,” dedi ses. “Biraz daha konuşursan açılacağım.”

“Hay kafamı sikeyim! Affedersin Dennis,” dedi Vikram ağzından tükürükler saçarak. “Ben sadece Lin’i herkesle tanıştırmak istedim. O sırada...”

“Lin,” dedi adam ve gözlerini açıp bana baktı.

Gözleri şaşılacak kadar açık bir griydi ve kadifemsi bir ışık saçıyorlardı.

“Ben, Dennis. Tanıştığımıza memnun oldum. Rahatına bak lütfen. Benim evim senin evin.”

Yatağa yaklaşıp adamın uzattığı kırık kuş kanadı eli tuttum ve tekrar ayak ucuna çekildim.

Dennis beni gözleriyle takip etti. Hafifçe gülümsüyordu.

“Vaaay!” dedi Vinson gelip yanımda dikilerek. “Dennis? Hoş geldin. Öteki taraf nasıldı?”

“Sessizdi,” diye yanıtladı Dennis gözlerini benden ayırmadan. “Birkaç dakika öncesine kadar çıt çıkmıyordu.”

Concannon’la genç dedektif Naveen Adair de bize katıldı. Hep birlikte Dennis’e baktık.

“Dennis sana bakıyor, Lin,” dedi Vikram. “Bu ne kadar büyük bir onur bilemezsin.”

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Concannon konuştu.

“Oh, ne âlâ memleket!” dedi otuz iki dış sırıtarak. “Aklımı ve bilgeliğimi paylaşmak için tam altı sikik aydır burada oturup viskini içiyor ve çubuğunu tüttürüyorum. Gözlerini sadece iki kere açtın. Sonra Lin geliyor ve kıçın tutuşmuş gibi ona bakıyorsun. Ben neyim? Bostan korkuluğu mu?”

“İyi bildin,” diye mırıldandı Vinson.

Concannon başladı gülmeye. Dennis suratını buruşturdu.

“Concannon,” diye fısıldadı, “seni sevimli hayalet kadar çok severim bilirsin ama kafamı açıyorsun.”

Concannon sırıttı. “Affedersin dostum.”

“Lin,” diye mırıldandı Dennis. Konuşurken sadece dudakları kıpırdıyordu. “Kabalık etmek istemem ama dinlenmem gerek. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Başını bir derece kadar Vikram’a doğru çevirdi.

“Vikram,” diye fısıldadı dolgun, tumturaklı sesiyle. “Lütfen, dostum. Biraz yavaş, tamam mı? Hatta keşke hepten sussanız.”

“Tabii, Dennis. Kusura bakma.”

“Billy Bhasu?” dedi Dennis usulca.

“Evet, Dennis?”

“Dondurmayı siktir et.”

“Dondurmayı siktir mi edeyim?”

“Dondurmayı siktir et. Bugün kimse dondurma filan yemeyecek.”

“Tamam, Dennis.”

“İyice anladın mı?”

“Dondurmayı siktir ettim, Dennis.”

“En az üç ay dondurma lafı duymak istemiyorum.”

“Tamam, Dennis.”

“Güzel. Jamal, bana bir çubuk daha hazırla. Büyük ve güçlü bir şey olsun. Efsane bir şey. Bana müsaade beyler. Kalın sağlıcakla.”

Dennis yeniden ellerini göğsünde kavuşturdu. Gözlerini kapadı. Nefesi sığlaştı. Diğerleri ne kıpırdadı, ne konuştu. Jamal göz açıp kapayıncaya kadar efsane bir çubuk hazırladı. Bütün oda Dennis’e bakıyordu. Vikram’ı gömleğinden yakaladım.

“Gel, buradan çıkmalıyız,” dedim çekiştirerek. “Bize müsaade, beyler. Kalın sağlıcakla.”

“Hey, beni bekleyin!” diye seslendi Naveen, Fransız kapılardan dışarı fırlay

Sokağın temiz havası ikisini de ayılttı. Adımlarını sıklaştırıp benimkiler uydurdular.

Üç katlı binalarla sık yapraklı çınarların arasındaki gölgelik koridordan esen rüzgâr, yakınlardaki Sassoon Limanı’nın balık kokusunu buraya kadar sürüklüyordu.

Güneş ışığı ağaçların arasındaki boşlukları doldurmuştu. Gölgeden ışığa her çıkışımda sanki ayaklarımı sıcak bir havuza sokuyordum. Güneş içimden akıp ağaçların altındaki gölgeler gelgitinin yolunu kesiyordu.

Gökyüzü puslu bir maviydi. Denizin üzerine konan mat bir camı andırıyordu. Otobüslerin tepelerine tüneyen kargalar şehrin daha serin mahallelerine doğru yol alıyordu. El arabalarıyla mal taşıyanlar arsızca birbirlerine bağırıyordu.

Bombaylıları yüksek sesle şarkı söylemeye iten o aydınlık Bombay günlerinden biriydi işte. Yanından geçtiğimiz, zıt yöne doğru yürüyen adamla aynı Hint aşk şarkısını mırıldandığımızı fark ettim.

“Çok iyi ya,” dedi Naveen. “Herifle aynı şarkıyı söylüyordunuz.”

Gülümsedim ve mavi camdan Bombay günlerimizde yaptığımız gibi birkaç mısra daha söyleyecektim ki, Vikram bana bir soru sordu.

“Eee, nasıl gitti? Söylediğim şeyi alabildin mi?”

Goa’ya sık gitmememin sebeplerinden biri de ne zaman oraya gitsem birinin benden bir istekte bulunmasıdır. Üç hafta önce Vikram’a Goa’da bir işim olduğunu söylediğimde benden bir iyilik rica etti.

Annesinin düğün takılarından birini biraz nakit karşılığında bir tefeciye bırakmış. Minik yakutlarla süslü bir kolyeymiş. Vikram borcunu ödemiş ama tefeci kolyeyi geri vermemiş. Sıkıysa gel al demiş. Herifin benim çalıştığım Sanjay Şirketi mafyasına büyük saygısı varmış. Vikram bunu bildiği için kolyenin peşine benim düşmemi rica etmişti.

Kolyeyi almıştım ama Vikram, tefecinin Şirket’e saygısını biraz abartmıştı. Adam beni tam bir hafta oyaladı. Benimle ve Şirket’le ilgili demediğini bırakmadı. Neyse, sonunda kolyeyi vermeyi kabul etti.

Ama geç kalmıştı. Herif tefeciydi, hakaret ettiği Şirket de bu tip adamların defterini dürmeye yer arıyordu. Sanjay’dan dört goril çağırdım. Aradaki gangsterleri bertaraf ettik.

Sonunda tefeciyle yüzleştik ve kolyeyi verdi. Sonra gorillerden biri onunla adil bir kavgaya tutuşup onu bir temiz dövdü. Ve gayet adaletsizce onu benzetmeye devam etti. Tefeci, Şirket’e yeni bir saygıyla bağlanmıştır eminim.

“Söylesene. Aldın mı, almadın mı?” diye sordu Vikram.

“Buyur.” Kolyeyi ceketimin cebinden çıkarıp eline tutuşturdum.

“Vay anasını. Ne kıyak adamsın be! Danny sorun çıkardı mı?”

“Bir daha o herifle iş yapma.”

“Sildim gitti.”

Kolyeyi mavi ipek kesesinden çıkardı. Işığı yakalayan yakutlar avucunda birer kan damlasına dönüştü.

“Bana bakın. Ben bunu anneme götüreceğim. Sizi de bir yere atayım mı?”

Vikram yoldan geçen bir taksiyi çevirirken, “Sana ters,” dedim. “Leopold’den motorumu alacağım.”

“İzin verirsen ben de seninle biraz yürümek istiyorum,” dedi Naveen usulca.

“Keyfin bilir.”

Vikram mavi keseyi gömleğinin cebine koydu.

Taksiye binerken onu durdurup kulağına eğildim.

“Ne yaptığını sanıyorsun?”

“Efendim?”

“Uyuşturucu konusunda bana yalan söylemezsin, değil mi Vik?”

“Ne yalanı? Esmer şekerden birkaç fırt aldım, o kadar. Hem hepsi Concannon’un malları. Parasını verdi, aldı. Ben...”

“Sakin ol.”

“Ben hep sakinim. Beni bilirsin.”

“Bazıları sırf alışkanlıktan herkesi ısırmaya çalışır. Concannon da onlardan biri ama sen değilsin.”

Gülümsedi ve bir an eski Vikram oluverdi. O Vikram benden ya da başka birinden yardım istemeden Goa’ya kendi giderdi. Hatta o Vikram, annesinin mücevherini bir tefeciye bırakmazdı.

Taksiye binerken gülümsemesi kayboldu. Ardından bakarken aşkın tarumar ettiği bu iyimser adam için endişelendim.

Tekrar yürümeye başladığımda Naveen yanımda bitti.

“Durmadan o kızdan bahsediyor. Şu İngiliz’den.”

“Yürümesi gereken ama nadiren yürüyen şeylerden biriydi.”

“Seni de çok anlatıyor,” dedi Naveen.

“Bence genel olarak çok konuşuyor.”

“Karla’yı, Didier’yi ve Lisa’yı da anlatıyor ama en çok seni.”

“Dedim ya, çok konuşuyor.”

“Bana hapisten kaçtığını söyledi. Hâlâ kaçakmışsın.”

Zınk diye durdum.

“Bak şimdi de sen çok konuşuyorsun. Ne bu? Bulaşıcı filan mı?”

“Hayır. Dur açıklayayım. Bir arkadaşıma yardım ettin. Adı Aslan...”

“Kim, kim?”

“Bir arkadaşım.

“Ne diyorsun be?”

“Birkaç hafta önce gece vakti, Ballard Rıhtımı’nın yakınında onu zor bir durumdan kurtarmışsın.”

Genç bir adamdı. Gece yarısı Ballard’dan bana doğru koştu. Geniş yolun iki yanında kapalı dükkânlar vardı. Adam bir sokak lambasının gölgesinde durdu ve onlarla tek başına dövüşmeye hazırlandı. Ve sonra tek başına kalmadı.

“Ne olmuş?”

“Öldü. Uç gün oluyor. Sana ulaşmaya çalıştım ama Goa’daydın. Hazır yalnızken söyleyeyim dedim.”

“Neyi be adam?”

Elimde olmadan bağırmıştım. İrkildi. Kaçak olduğumdan söz etmesi keyfimi kaçırmıştı. Bir an önce sadede gelmesini istiyordum.

“Üniversiten arkadaşımdı,” diye anlattı temkinli bir sesle. “Geceleri tehlikeli yerlerde dolanmaya bayılırdı. Ben de öyleyim. Herhâlde sen de. Yoksa orada ne işin olacak? Belki bilmek istersin diye düşündüm.”

“Abi, sen benimle kafa mı buluyorsun?”

Gölgede duruyorduk. Aramızda yalnızca birkaç santim vardı. Yanımızdan kaldırımın trafiği akıp geçiyordu.

“Neden?” diye sordu.

“Hapishane mevzusunu Aslan’ın öldüğünü haber vermek için mi açtın? Olayın bu mu? Deli misin sen, yoksa gerçekten o kadar iyi misin?”

Alınmıştı. “Galiba o kadar iyiyim. Anlatmaya çalıştığımı doğrudan anlarsın sandım. Başını derde soktuğuna üzüldüm. Bunu hiç istemezdim. Özür dilerim ve hoşça kal.”

Koluna yapıştım.

“Yahu dur.”

Onu neden durdurdum derseniz, dosdoğruydu da ondan. Dürüst bakışları, kendinden emin duruşu, içten gülümseyişi... Hiçbirinde bir terslik yoktu. Sezgiler evlatlarını kendileri seçer. Karşımda cesurca dikilen bu kırgın genç adamdan hoşlanmıştım. Böylelerine nadir rastlanırdı.

“Sorun değil.” Yeniden gevşedi.

“Vikram’ın sana bir kaçakla ilgili anlattıklarına gelecek olursak... Bu tip bir bilgi Interpol’ün ilgisini çekebilir. Benim ise kesinlikle çeker. Anlıyorsun, değil mi?”

Aslında soru sormuyordum ve bunu o da biliyordu.

“Interpol’ü sikeyim.”

“Sen bir dedektifsin.”

“Dedektifleri de sikeyim. Bana göre bu yalnızca bir arkadaştan saklanamayacak türde bir bilgi, o kadar. Zamanı gelince tabii. Kimse sana bunu öğretmedi mi? Ben tam burada, bu sokaklarda büyüdüm ve gayet iyi biliyorum.”

“Ama biz arkadaş değiliz.”

Güldü. “Henüz.”

Bir an yüzüne baktım.

“Yürümeyi sever misin?”

“Yürürken sohbet etmeyi daha çok,” dedi yeniden kaldırımın kalabalığına karıştığımızda.

“Interpol’ü sikeyim,” diye yineledi az sonra.

“Sohbeti seviyorsun.”

“Yürümeyi de.”

“İyi o zaman. Bana yürürken üç kısacık hikâye anlatmanı istiyorum.”

“Pekâlâ. Birincisi...”

“Dennis.”

Naveen kafasında kâğıt kırpıntılarıyla dolu bir bohça taşıyan bir kadına çarpmamak için yana kaçarken güldü. “İşini biliyorsun. Valla ben de oraya ilk kez bugün gittim. Gözlerinle gördüğün dışında sadece duyduklarım var.”

“Dinliyorum.”

“Annesi babası ölmüş. Bu ona çok koymuş. Yani öyle diyorlar. Ailesi paralı tiplermiş. Bir şeyin patentini mi ne almışlar. Dennis’e altmış milyon kalmış.”

“Bugün gördüğüm hiç de altmış milyonluk bir oda değildi.”

“Parası fondaymış. Dennis transtayken çoğalmaya devam ediyor.”

“Ölü taklidi yaparken demek istedin herhâlde?”

“Sadece öylece yatmıyor. Dennis uyurken Samadhi denen bir yoğunlaşma durumuna geçiyor. Kalp atışları ve nefes alıp verişi sıfıra yaklaşıyor. Teknik açıdan bakılırsa sık sık ölüyor yani.”

“Benimle taşak geçme, dedektif.”

“Yok ya,” dedi gülerek. “Geçen yıl kaç doktor ölüm belgesini imzaladı ama Dennis uyandı. Tek Kişilik Ordu Jamal, belgelerin koleksiyonunu yapıyor.”

“Yani sen diyorsun ki, bu Dennis ikide bir ölüyor. Rahibiyle muhasebecisi arkasından küfretmiyor mu?”

“Dennis transtayken parasını yönetenler de paylarını alıyordur mutlaka. Bir tek gördüğün evi almış. Transtayken rahat etmek için.”

“Bunları sağdan soldan mı duydun, yoksa araştırdın mı?”

“İkisi de.”

“Ne diyeyim?” Bir araba önümüzden manevra yaparken sustum.; “Hayatımda daha iyi ölü taklidi yapan birini görmedim.”

Naveen sırıttı. “Emsali yok.”

İkimiz de bir an düşüncelere daldık.

“İkinci hikâye?” dedi Naveen.

Concannon.

“Bizim spor salonunda boks yapıyor. Hakkında fazla bir bilgim yok. Sadece iki şey söyleyebilirim.”

“Evet?”

“Sol kroşesi fena ama ıskaladı mı savunmasız kalıyor.”

“Hım?”

“Hem de istisnasız. Solla hamle yapıyor, sağla vuruyor ve her seferinde üzerine bir sol kroşe yapıyor. Dediğim gibi, vuramazsa bir an savunmasız kalıyor. Ama hızlı ve nadiren ıskalıyor.”

“Sonra?”

“Beni Dennis’in kapısından sokabilecek başka biri yoktu. Dennis onu seviyor. Hatta resmi yollardan onu evlat edinmek istediğini duydum. Zor tabii. Concannon, Dennis’ten yaşlı. Ayrıca Hintliler kanunen bir beyazı evlat edinebilir mi bilmiyorum.”

“Kapısından sokmak derken?”

“Dennis transtayken onu izlemek isteyen yığınla insan var. Geçici olarak öldüğünde gerçek ölülerle konuşabildiğine inanıyorlar. Ama kimse içeri giremiyor.”

“Çat kapı gitmediğin sürece,” dedim alayla.

“Anlamadın. Dennis transtayken kimse kapısını çalmaya cesaret edemez.”

“Hadi canım.”

“Ciddiyim. Sadece sen yaptın.”

“Dennis’i konuştuk,” dedim dört kişilik bir çekçeke yol vererek. “Concannon’a dönelim.”

“Dediğim gibi, boks yapıyor. Aynı zamanda sokak dövüşçüsü. Daha fazla bir şey bilmiyorum. A, bir de eğlenceyi seviyor.”

“Çenesi hiç durmuyor,” dedim. “Arkan yeterince sağlam olmadıkça bu yaşta öyle sağa sola sallamazsım”

“Dikkat et mi diyorsun?”

“Tersine gelme diyorum.”

“Ya üçüncü hikâye?”

Yoldan ayrılıp bir patikaya girdim.

Peşimden geldi. “Nereye?”

“Bir şeyler içeceğim.”

“Nasıl? Bir yere mi oturacağız?”

“Evet. Ne var bunda? Hava çok sıcak. Susadım.”

“Ah, hiç. Ben de içerim.”

Otuz dokuz derece sıcakta buz gibi karpuz suyu ve kafanızın üzerinde dönen pervaneler. Oh be!

“Özel dedektiflik muhabbeti nereden çıktı?” diye sordum. “Gerçekten dedektif misin?”

“Evet. Tesadüfen başladım. Neredeyse bir yıl oldu.”

“Nasıl bir tesadüf, insanı özel dedektifliğe sürükler ki?”

Gülümsedi. “Hukuk okuyordum. Diplomamı almaya az kalmıştı. Son yılımda özel dedektifler ve hukuk sistemine etkileri üzerine bir tez hazırladım. Sonra okulda sadece bu konunun ilgimi çektiğini fark ettim ve bir denemeye karar verdim.”

“Nasıl gidiyor bari?”

Güldü.

“Boşanma davaları borsadan daha sağlıklıydı. Ne olacağını kestirmek de kolaydı. Birkaç iş yaptım ama sonra vazgeçtim. Bana mesleğin inceliklerini öğreten adam otuz beş yıldır boşanma davalarına bakıyor ve hâlâ zevk alıyor. Ben sevemedim. Evli erkekler karılarını aldatıyor. Hep aynı hüzünlü hikâye. Sıkıldım.”

“Ya sonra?”

“Şimdilik iki kayıp köpek, bir kayıp koca ve bir güveç kabı buldum. Sağ olsunlar bütün müşterilerim kendi işlerini göremeyecek kadar tembel ya da kibar insanlar.”

“Ama dedektifliği seviyorsun? Heyecanlı bir iş ha?”

“Doğrusunu istersen, hikâyenin bu kısmında ne olursa olsun gerçeği öğreniyorsun. Avukatlık öyle değil. Sana anlatılan çarpıtılmış bir gerçek de olabilir. Aradığın şey aile yadigârı bir güveç kabı olsa da, işin aslı bu. Kimse yalan söylemiyor.”

“Devam edecek misin?”

“Bilmem.” Gözlerini kaçırıp gülümsedi, “işimde ne kadar iyi olduğuma bağlı.”

“Ya da ne kadar kötü.”

“Ya da ne kadar kötü.”

“Üçüncü hikâye de bitti,” dedim. Hint-İrlanda melezi özel Naveen Adair.”

Beyaz dişlerini göstererek sırıttı ama çabucak ciddileşti.

“Daha yarısını bile duymadın.”

“Naveen Adair,” dedim. “Hangi tarafın başına daha çok dert açıyor? Hindi mi İrlandalı mı?”

“Anglo Saksonlar için fazla Hintliyim,” dedi gülerek. “Hintliler için de fazla Anglo Sakson. Babam...”

Baba, çoğumuz için kayıp vadiler ve sarp kayalıklarla dolu bir diyardır. Yanımda o kayalıklardan birine tırmanmasını sabırla bekledim ve yeniden konuştu.

“Annemi bırakıp gittiğinde sokakta kaldık. Beş yaşıma kadar kaldırımlarda dilenmişiz. Ama ben pek hatırlamıyorum.”

“Sonra?”

Bakışları sokağa kaydı. Gözlerinin rengiyle duygularınınkiler birbirine karıştı.

“Babam veremdi,” dedi. “Ölürken varını yoğunu anneme bırakmış. Her nasılsa bok gibi para kazanmış. Birdenbire zengin olduk ve.

“Hayatınız değişti.”

Kendisi hakkında bu kadar çok şey anlatmaktan rahatsızmış gibi baktı yüzüme.

Tepemdeki pervane yüzünden kafam buz kesmişti. Garsona işaret edip pervaneyi biraz yavaşlatmasını söyledim.

“Üşüdün mü?” diye azarladı garson beni. “Şimdi ısınırsın.”

Pervanenin hızını üçten beşe çıkardı. Yanaklarımın donduğunu hissettim. Parayı ödeyip çıktık.

“Masa iki boşta!” diye bağırdığını duydum.

“Şahane bir yer,” dedi Naveen.

“Sevdin mi?”

“Hı-hı. Nefis karpuz suyu ve kâbus garsonlar. Mükemmel!”

“Seninle anlaşacağız, dedektif. Seninle iyi anlaşacağız.”

İKİNCİ BÖLÜM

idadim düşmanım geçmişin kötü bir zamanlaması var. Bombay günleri bazen tüm sesleri, renkleri ve dokularıyla hatırıma geliyor. İşte o vakit, içinde bulunduğum zamandan sıyrılıp elimdeki işi unutuveriyorum. Bir gülüş ya da bir şarkı beni oraya götürüveriyor. Güneşli sabahlara uyanmamı hatırlıyorum. Bir dağ yolunda motosiklet sürüşümü ve hatta kıskıvrak bağlanmış, dayak yerken *bir mola verseler de soluklamam* diye kaderime yalvarışımı. O günlerin her bir dakikasına tutkunum. Bir arkadaş ya da düşmanla, kaçarken ya da bağışlanmak için yalvarırken geçen her bir ana. Hayatın her bir anına. Ama geçmişin sizi yanlış zamanda doğru yere götürme gibi kötü bir alışkanlığı vardır ve bu, içinizde fırtınalar koparabilir.

Yaptıklarımdan ve bana yapılanlardan sonra biraz daha sert olmam gerekirdi aslında, insanlar bana hep bunu salık verir. Vakti zamanında bir sahtekâr bana demişti ki, *biraz kin tutmayı bilsen kral adam olurdun.* Ama yok. Benim mizacım o değil. Sinirlenirim. Umutsuzluğa kapılırım. Sık sık olmadık işlere kalkıştım. Ama hayatım boyunca kimseden nefret etmedim ya da bilerek birinin kötülüğünü istemedim. Bana işkence edenlerin bile. Ayrıca belki makul ölçüde bir kindarlık zaman zaman beni koruyabilirdi ama en tatlı anılar da o kötü duyguların arasından geçip size ulaşamıyor işte. Ve ben anılarımı seviyorum. Zamanlamaları kötü olsa bile.

İki yanı ağaçlık Bombay yollarında dalların arasından sızan güneş ışığının yerde lekeler bırakmasını hatırlıyorum. Gözüpek kızların vızır vızır geçen motosikletlerin arasına dalışını. Ağır el arabalarını çeken adamların hâlâ gülümseyebilmesini ve Naveen Adair adındaki o genç Hintli-îrlandalı dedektifle ilgili ilk anılarımı.

Bir süre sessizce yürüdük. Arabaların ve bir insan selinin arasından geçtik. Yalpalayarak yol almaya çalışan bisikletlerin ve el arabalarının o ahenksiz dansının bir parçası olduk.

İtfaiye binasının geniş kapısının önünde, bir grup lacivert üniformalı hararetli bir sohbete dalmıştı. Ara sıra kahkaha atıyorlardı. Binanın içinde iki büyük kamyon vardı. Kırmızı boyalarıyla krom parçaları ışığı yakaladıkça parlıyordu.

Duvarlardan birine aşırı süslü bir Hanuman mabedi monte edilmişti Yanındaki tabelada şöyle yazıyordu:

SICAĞA DAYANAMIYORSANIZ,
YANAN BİNADAN ÇIKIN.

Biraz daha yürüyüp Colaba pazarının ağzından fışkıran çarşıya girdik. Cam tüccarları, çerçeveciler, hırdavatçılar ve elektrikçileri geçip biraz daha ilerledik. Şimdi iki yanımızda kıyafet mağazaları, takıcılar ve çeşitli yiyecekler satan dükkânlar vardı.

Pazarın geniş girişinde mecburen durup birkaç kamyona yol verdik. Ağır araçlar usulca anayolun trafiğine karıştı.

"Dinle bak," dedi beklerken. "Vikram çok konuşuyor dedin ya? Haklısın. Ama benden yana bir kuşkun olmasın. Bu konuyu senden başka kimseye açmam. Sadece eğer yardıma ihtiyacın olursa ben buradayım diye bil istedim. O gece Aslan için yaptıklarına minnettarım."

Hayatımın dönüştüğü kırmızı sürgünden *kaçak* kelimesinin yaktığı ateşin kıvılcımlarıyla tutuşan gözlere ilk bakışım değildi bu. Bir firari olarak yaşadığım yıllarda kimi zaman bir isyan şarkısında hızlı dostluklar bulduğum oldu. Şahsım kadar bu kahpe sistemden kaçışıma da sadakat duyanlar çoktu.

Benim özgür kalmamı isteyişleri en çok da birinin kaçıp kurtulabileceğine dair inançlarını besleme ihtiyaçlarındandı. Naveen'e gülümsedim. Yine içimdeki nehrin akışına ayak uyduruyordum.

"Nasılsınız?" dedim elimi uzatarak. "Ben Lin. Söylendiği gibi bir varoş doktoru değilim."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi elimi sıkarken. "Ben de Naveen. Kimin doktor olmadığını bilmek güzel."

"Ve polis," diye ekledim. "Bir içkiye ne dersin?"

"Elbette," dedi kibarca.

O sırada arkamda birinin dolandığını hissettim ve hızla döndüm.

"Hey, ağır ol!" diye viyakladı İkizler George. "Gömleğimi yırtacaksın. Zaten iki parça kıyafetim var!"

Yumruğumu gevşettim. Onu kendime doğru çektiğim için cılız vücudunun kemiklerini hissedebiliyordum.

"Kusura bakma, ahbap," dedim gömleğinin önünü düzeltirken. "Ama bir gün başına bela alacaksın. Ne demeye öyle sinsi sinsi yaklaşıyorsun?"

"Affedersin dostum," dedi ikizler George sinirli gözlerini etrafta dolaştırarak. "Biraz dertliyim de."

Elimi cebime attığımda beni durdurdu.

"Öyle bir dert değil, dostum. Yani tabii, o her zaman dert. Parasızlık o kadar yaygın bir durum ki, daha çok toplumsal bir problem gibi. Hani bir şarkıdan nefret etsen de diline takılır ya? Paradan yana dertlenmek de işte öyle dilimize pelesenk olmuş. Bilmem anlatabildim mi?"

"Hayır," dedim avucuna biraz para sıkıştırırken. "Öbür derdin ne, onu söyle bakayım."

"Biraz bekleşene. Akrep'i alıp geleyim."

"Tamam."

İkizler sağına soluna bakındı.

"Sahiden bekleyecek misin?"

Kafamı salladım. Mermerden küçük tanrı heykelleri satan bir tezgâhın arkasına dalıp gözden kayboldu.

"Ben de sizinle takılsam?" diye sordu Naveen.

"Tabii," dedim. "Ama ağzından çıkanlara dikkat et. İkizlerle Akrep'in yanında hiçbir sır güvende değildir. Özellikle de kendilerininkiler. Bir radyo programı yapsalar ben şahsen seve seve dinlerim."

Dakikalar sonra ikizler yeniden göründü. Akrep'i kolundan tutmuş, bize doğru çekiştiriyordu.

Zodyak George'ların biri güney Londralı, öbürü KanadalIydı. İki serseri birbirinden hiç ayrılmazdı. Yedi uyuşturucu maddeye hafiften bağımlıydılar ama birbirlerinin tek kelimeyle müptelasıydılar. Bir deponun kapısında yatarlar, ayak işlerine koşup yabancılara uyuşturucu temin ederek yollarım bulurlardı. Bazen de mafyaya bilgi sızdırır, üç beş bir şey kazanırlardı.

Sabahları daha esnerken didişmeye başlarlardı. Bu ağız dalaşı uyku saatine kadar sürerdi. Ama birbirlerini severlerdi ve o kadar sıkı dostlardı ki, George'ları tanıyan herkes onları bunun için severdi. İkizler Londralı, Akrep Kanadalı olandı.

"Pardon, Lin," diye mırıldandı Akrep. "Bu ara fazla ortalarda görünmemeye çalışıyorum. CIA peşimizde. Kulağına çalınmıştır mutlaka."

"Yooo. Bir süredir Goa'daydım. Hayrola?"

"Şu pinpon canımızı sıktı," diye araya girdi İkizler. Uzun boylu arkadaşı kafa sallayarak onayladı. "Saçları kar beyazı ama yaşlı değil. Lacivert bir takın elbise giyiyor. Kravatı da var. İş adamına benziyor. Ya da..."

"CIA'den," diye fısıldadı Akrep kulağıma eğilerek.

"Hay, CIA'ine!" diye bağırdı İkizler. "CIA'in bizim gibilerle ne işi olur?" 1

Akrep sağına soluna bakınıp fısıldadı. "Bir makinaları var. İnsanların düşüncelerini okuyabiliyorlar. Hatta duvarların arkasında konuşulanları bile duyabiliyorlar."

"Madem düşüncelerimizi okuyabiliyorlar, neden fısıldıyorsun?" diye sordu İkizler.

"Belki de bizi bu şekilde programladılar. Ancak biz fısıldadığımızda düşüncelerimizi okuyabiliyorlar. Olamaz mı?"

"Senin beynini okusalar topuklarım kıçlarına vura vura kaçarlardı, geri zekâlı. Bunca zamandır ben nasıl tahammül ediyorum, hayret!"

Zodyak George'ların herhangi bir tartışmasının rotasını ya da ne kadar süreceğini önceden kestirmeye imkân ihtimal yoktu. Ben genelde atışmalarından hoşlanırdım ama her zaman değil tabii.

"Şu beyaz saçlı adamı anlatsanıza."

"Kim olduğunu bilmiyoruz, Lin," dedi İkizler nihayet bu ana dönerek. "Ama iki gündür Leopold'ün orada ve başka yerlerde Akrep'i soruyormuş."

"Kesin CLA," dedi Akrep. Saklanacak bir yer arayan gözleri fıldır fıldır dönüyordu.

İkizler ya sabır çekercesine bana baktı. Belli ki sabrı taşmak üzereydi. Derin bir nefes aldı ama rahatlayamadı.

"Ulan herif CLA'se ve zihinlerimizi okuyabiliyorsa ne sikime seni orda burda sorsun?" diye bağırdı. "Bizi elleriyle koymuş gibi bulmaz mıydı? *Merhaba canım. Ben CLA. Düşüncelerinizi okuyan bir makine geliştirdik ve sizi orda burda sormamıza hiç gerek kalmadı çünkü ben CLA'im ve taşaklı bir makinem var,* demez miydi?"

"Ama şey..."

"Adlarınızı biliyor muymuş?" diye araya girdi Naveen. Genç yüzünde ciddi bir ifade belirmişti. "İkinizi de mi soruyor? Yoksa sadece Akrep'i mi?"

İki adam da Naveen'e baktı.

"Naveen Adair," dedim. "Özel dedektif."

Bir sessizlik oldu.

"Hadi lan," diye mırıldandı İkizler. "Çarşıda pazarda bunu açık ettiğine göre pek özel sayılmaz ha? Orta dedektifi desek daha iyi. Orta malı gibi. Bildin mi?"

Naveen güldü.

“Soruma cevap vermediniz.”

Yine bir sessizlik.

“Nasıl yani özel dedektif?” diye sordu Akrep kuşkuyla.

“Dedektif işte,” dedim. “Rahip gibi. Hayatında sadece bir kez muhatap olduğun türden. Adam size bir soru sordu. Cevap versenize.”

“Dur bakayım.” Akrep gözlerini havaya dikti. “Şimdi düşündüm de herif-çioğlu bir tek beni sormuş. İkizlerle işi yok demek.”

“Nerede kalıyor?” diye sordu Naveen.

“Bilmiyoruz,” dedi İkizler. “Başta ciddiye almadık. Ama iki gündür peşimizde. Akrep tırsmaya başladı. Zaten ödleğin önde gideni, iyice kafayı yedi. Bizimkilerden biri bugün herifi bir yoklayacak. Yakında nerede kaldığını öğreniriz.”

“İsterseniz ben de bakabilirim,” dedi Naveen.

George’lar bana baktı. Omzumu silktim.

“Olur valla,” dedi Akrep. “Hem de mis olur. Şu herif kimmiş öğrenelim bakalım.”

“Yoksa mahvolduğumuzun resmidir,” diye atıldı İkizler. “Akrep’in paranoyası bana bulaştı. Sabahlan bir kalkıyorum, boğazıma sarılmışım. Uykusunda kendini boğan adam olarak tarihe geçmeme az kaldı.”

“Biz ne yapalım?” diye sordu Akrep.

“Ortalıkta görünmeyin,” dedi Naveen. “Adamın nerede kaldığını öğrenirseniz Lin’e haber gönderin. Ya da bana. Merewether’deki Natraj binastndayım. Adım, Naveen Adair.”

George’lar önce birbirlerine, sonra sırayla bana ve Naveen’e bakarken kısa bir sessizlik oldu.

“Bana da makul bir plan gibi geldi,” dedim İkizlerin elini sıkarken.

Ona verdiğim para en sevdikleri uyuşturuculardan en az ikisine, mütevazı bir otelde birkaç geceye, çamaşırcıya olan borçlarını kapamalarına ve bayıldıkları Bengali şekerlemelerine yeterdi.

George’lar sokağın kalabalığına karışırken Akrep’in başını Londralı arkadaşının omzuna dayadığını gördüm.

“Tahminin ne?” diye sordum Naveen’e.

“Avukat kokusu alıyorum,” dedi. “Bakalım yumurtadan ne çıkacak? Ama peşinen anlaşalım. Hiçbir şey de çıkmayabilir. Biliyorsun, daha amatör sayılırım.”

“Amatör, bir işi nasıl yapmayacağını henüz öğrenmemiş kişidir.”

“İyiymiş. Alıntı mı?”

“Öyle.”

“Kim demiş?”

“Bir zamanlar tanıdığım bir kadın.”

“Ben de tanışabilir miyim?”

“Hayır.”

“Lütfen.”

“Ne olacak senin bu tanışması zor insanlarla tanışma merakın?”

“Karla. Bunu o söyledi, değil mi? Güzelmiş.”

Durup yüzümü onunkine yaklaştırdım.

“Gel, seninle bir anlaşma yapalım. Bir daha bana Karladan bahsetme.”

“Bu bir anlaşma değil ki,” dedi gülümseyerek.

“Anladığına sevindim. En son içki içecektik.”

Leopold’ün bira ve köri kokulu inine girdik. Akşam olmak üzereydi.ı Birazdan içerisi turistler, uyuşturucu satıcıları, karaborsacılar, dolandırıcılar, oyuncular, öğrenciler, gangsterler ve kötü çocuklara meraklı iyi kızlarla dolacaktı. Leopold’ün restoran masası görünümlü rulet masalarında bağırıp çağrışacak, yemek yiyecek, içki içecek ve ruhları üzerine kumar oynayacaklardı.

Didier barın en çok bu zamanını severdi. Günlük ikinci tur alkol seansını devirmek için arka duvardaki her zamanki masasına sinmişti. Oradan mekânın üç kapısına da hâkim olabiliyordu.

Kol mesafesinde tuttuğu bir gazeteyi okuyordu.

“Didier ve gazete! Önceden uyarsaydın keşke. İnsanları böyle şok etmeye hakkın yok!”

Etrafta aylak aylak dolanan Sweetie adındaki garsona döndüm. Yakasındaki pembe isim kartı da tıpkı onun gibi dolanmaya çıkıp omzuna doğru kaymıştı.

“Aşk olsun, Sweetie. İnsan dışarı bir *Didier Gazete Okuyor* uyarısı asmaz mı?”

“Aman ne komik,” dedi Sweetie ağzının kenarındaki kürdanı diğer tarafa geçirerek.

Didier gazeteyi bir kenara fırlatıp bana sarıldı.

“Güneşi üzerine giyinmişsin,” dedi.

Beni bir an dikkatle inceledi.

“Hemen göze batıyorsun mu desem? Ama jönden çok bir dublöre benzemişsin.”

“Göze çarpmak daha uygun sanki ama ben şeninkini daha çok sevdim. Film setinden arkadaşımla tanış. Naveen Adair.”

“Dedektif Adair!” diye bağırdı Didier. Onunla içtenlikle el sıkışırken Naveen’in uzun boylu, atletik vücudunu bir profesyonelin gözleriyle süzdü. “Gazeteci arkadaşım Kavita Singh’den hakkınızda çok şey duydum.”

“Sizi de bana anlattı,” dedi Naveen gülümseyerek. “Bütün hikâyelerin merkezindeki adamla tanışmak büyük şeref.”

“Sizin gibi genç birinden böylesi bir kibarlık beklemezdim doğrusu,” dedi Didier yeniden otururken. Bize de karşısına geçmemizi işaret edip Sweetie’ye seslendi. “Ne içersiniz? Bira? Bize buz gibi üç bira, Sweetie.”

“Biranızı sikeyim,” diye mırıldandı Sweetie ve ayaklarım sürüye sürüye uzaklaştı.

“İtici yaratık,” dedi Didier onun arkasından bakarak. “Ama nedense bu bezgin hâlleri bana çekici geliyor.”

Masada üç kişiydik ama hepimiz sırtımızı duvara vererek oturduk. Masaların ilerisinden sokak görünüyordu. Didier ufku gözleyen bir kazazede gibi gözlerini restoranda gezdirdi.

“Eee, anlat bakalım,” dedi bana döndüğünde. “Goa nasıldı?”

Cebimden mavi kurdeleyle bağlı bir deste mektup çıkarıp ona uzattım. Didier bir an onları kanadı kırık bir kuş gibi avucunda gevşekçe tuttu.

“Zor kullandın mı?” diye sordu.

“Hayır.”

Başını kaldırdı. “Hadi ya?”

“Kullanmalı mıydım?”

“Yok canım. Tabii ki hayır.” Gözleri dolmuştu. “Didier böyle bir iş için ödeme yapmaz.”

“Sen bana bir ödeme yapmadın ki.”

“Teknik açıdan, hiçbir şey ödemek de bir şey ödemek demek. Doğru değil mi, Naveen?”

“Hiçbir şey anlamadım. Onun için, tabii ki size katılıyorum.”

“Ben sadece,” dedi Didier burnunu çekerek, “aşk mektuplarımı saklamak için biraz daha çaba göstereceğini sanmıştım. Yani ne bileyim? Beni hâlâ sevdiğini gösteren bir ipucu arıyorum galiba.”

Didier’nin eski aşkı Gustavo’nun maymun suratındaki nefreti hatırladım. Didier’nin cinsel organlarına etmediği küfür kalmamış ve aşk mektuplarını bungalovunun arka penceresinden çöp çukuruna fırlatmıştı.

Çukura inip mektupları çıkarması, temizlemesi ve bana vermesi için kulağını tırnağımla yırtmak zorunda kalmıştım.

“Maalesef,” dedim. “Gönlü senden geçmiş.”

“Ne yapalım?” diye iç çekti Didier. “Yine de sağ ol, Lin.” Biralarımız geldiğinde duraksadı. “Biliyorsun, Goada hakkımda tutuklama emri çıkarılmasa seni yormazdım.”

“O emirlerin takibini iyi yap, Didier,” dedim. “Ben çoktan ipin ucunu kaçırdım. Senin arkanı toplayacağım diye canım çıktı.”

“İyi ama Hindistan’da sadece dört tane tutuklama emrim var.”

“Sadece dört mü?” dedim alayla. “Aman canım. Bir şey değilmiş.”

“Bir ara dokuzdu. Yaşlandıkça ıslah oluyorum galiba.” Burun kıvırdı.

“Kesin hepsi iftiradır,” dedi Naveen.

“Ah, teşekkürler. Ne kadar naziksin, genç adam. Söyle bakalım, silahları sever mısın:

“İnsan ilişkilerim iyi değildir,” dedi Naveen birasının sonunu içip ayağa kalkarak. “Onlarla yalnızca elimde bir silah varken bağ kurabiliyorum.”

Didier güldü. “İstersen bu konuda sana yardımcı olabilirim.”

Naveen de sırıttı. “Bahse girerim olursun. Lin, George’ların peşindeki şu adama bir bakayım diyorum. Burada buluşuruz, tamam mı?”

“Dikkat et. Daha kim olduğunu bilmiyoruz.”

“Merak etme,” dedi gençliğin o nefis kaygısızlığıyla. “Bana müsaade. Didier, seninle tanışmaktan onur duydum. Hoşça kal.”

Onun akşam kargaşasına karışmasını izlerken Didier’nin kaşlarını çattığını fark ettim.

“Ne oldu?”

“Hiç.”

“Söyle.”

“Hiç dedim ya?”

“Bu bakışını bilmesem inanacağım.”

“Hangi bakış?” diye bağırdı alıngan bir yüzle. Gören de onu içkimi çalmakla suçladığımı sanırdı.

Didier Levy kırklı yaşlarının ortalarındaydı. Siyah buklelerinde kışın ilk karını andıran tek tük beyazlar belirmişti. İncecik kılcal damarların arasında masmavi parlayan irisleri onun genç ve hovarda ruhunu yansıtırdı. Yılların eskittiği bedeninde hâlâ küçük, yaramaz bir çocuk saklıydı.

Gece gündüz alkolün her türlüsünü içebilirdi. Bir züppe gibi giyinirdi ve züppelerin bile sıcaktan dağıldığı saatlerde de şıklığını itinayla korurdu. Arada ısmarlama yaptırdığı bir sigaralıktan çıkardığı özenle sarılmış esrarlı sigaralarını tüttürürdü. Birçok suçta profesyonel ve birkaçında uzmandı. Ayrıca bunun hâlâ gizli kapaklı yaşandığı bir şehirde alenen homoseksüeldi.

Onu beş yıldır tanıyordum. İçimizdeki ve dışarıdaki düşmanlarımızla nice mücadelelerimiz olmuştu. Cesurdu. Seninle bir namlunun ucunda dikilir ve asla kaçmazdı.

Şahsına münhasırdı. Özgürce yaşadığımızda nasıl eşsiz birine dönüşeceğimizin kanıtıydı. Onu kayıp aşklarımız, tehlikeli şehvetlerimiz ve hayatın anlamını çözmek için diz çöktüğümüz saatler boyunca tanıdım. Onunla bir insanı sevmenize yetecek kadar uzun yalnız kurt geceleri geçirdim.

"Şu bakış," dedim. "Hani herkesin bilmesi gereken bir şeyi biliyormuşsun gibi. Bana hiçbir şey söylemediğin hâlde *ben sana söylemiştim,* der gibi. Onun için, çok geç olmadan söyle hadi."

Didier'nin küskün yüzü sevimli bir gülümsemeyle çarpıldı.

"Aslında bunu kendime söylüyorum," dedi. "Onu çok sevdim. Bu kadarım beklemezdim doğrusu. Ama Naveen Adair hakkında konuşulanlar var."

"İnsanlar hakkında söylenenlerin hepsi birer oy olsaydı, bir yerlerde başbakan olurduk."

"Haklısın. Ama bu oğlan hakkında söylenenlerin hepsi birer uyarı niteliğinde. Ne derlerdi: Anlayana sivrisinek saz, anlamayana davul zurna az."

"Enteresan bir ifade tarzı, hı?"

"İyi dövüştüğünü söylüyorlar. Hatta çok iyi. Üniversitede boks şampiyonuymuş. İstese ülke şampiyonu bile olabilirmiş. Yumrukları ölümcülmüş. Çok da hızlıymış. Kışkırtıldığında şiddete başvurmaktan bir an bile çekinmiyormuş."

"Bir kışkırtma üstadı konuştu. Hem birkaç dedikoduya pabuç bırakacak değilim."

"Gencecik yaşında kimleri devirmiş bir duysan. Onun gibi toy birinden beklenmeyecek kadar çok leşi var. Sevimli gülümsemesine aldanma derim."

"Senin sevimli gülümsemenin ardında da koca bir kan gölü var, dostum."

Kır buklelerini arkaya atarak bu iltifatı memnuniyetle kabul etti.

"Teşekkürler, dostum. Ben sadece duyduklarımı tekrarlıyorum. Zorda kalırsan direkt vuracaksın. Bu adamla dövüşülmez."

"Öyleyse silah taşıdığın için şanslısın."

"Ben ciddiyim, Lin ve bilirsin, ciddiyetten hiç hoşlanmam."

"Söz veriyorum, dikkatli olacağım. Tamam mı? Şimdi kalkmam gerek."

"Beni burada içkimle yapayalnız bırakıp eve, o kadına mı gidiyorsun?" diye dalga geçti. "Goa'da üç hafta kaldın. Hâlâ seni bekliyor mu sanıyorsun? İngilizlerin bütün zarafederiyle söylediği gibi sakın seni daha güzel bir manzara için terk etmiş olmasın?"

Elini sıktım. “Ben de seni seviyorum, kardeşim.”

Kendi başına nefes alan sokağa çıktığımda son kez arkama baktım. Di elindeki aşk mektuplarını sallayarak bana veda etti.

Birden duraksadım. Sık sık onu terk ettiğim hissine kapılırdım ve bu da anlardan biriydi. Aptalcaydı, biliyordum. Şu koca şehirde kendi kendine d çok yetebilen bir kaçakçı var mıydı acaba? Didier hayatımda tanıdığım en ba* ğımsız gangsterlerden biriydi. Ne kimseye ne bir borcu vardı ne de kimsede bir korkusu. Mafya şirketler, polis ve sokak çeteleri, hepsi ona vız gelirdi.

Ama insanın bazı sevdikleri vardır ki, onlardan ayrılırken kendinizi yerini- yurdunuzu terk ediyormuş gibi hissedersiniz.

Eski dostum Didier, yeni arkadaşım Naveen ve beni istediği sürece yanında kalacağım ada şehrim, Bombay: Her birimiz kendimizce tehlikeliydik.

Yıllar önce Bombay’a geldiğimde olduğum adam, bilmediği bir ormanda bir yabancıydı. Şimdi olduğum adamsa o ormandan yabancıları gözetliyordu. Evimdeydim. Yolumu biliyordum. Biraz da sertleşmiştim belki çünkü bir eksi- ğim vardı. Orada, kalbime yakın bir yerde olması gereken bir şey.

Ben hapisten kaçtım, Didier zulümden. Naveen sokaktan kaçtı, güney şeh- ri denizden ve hep birlikte birer birer bu adaya fırlatılıp atıldık.

El salladım ve Didier aşk mektuplarıyla alnına dokunarak selamladı beni. Gülümsedim. Tamam. Artık ondan ayrılabilirdim.

İçimizdeki gerçek, güzel değilse eğer, ne gülücükler işe yarar ne de vedalar affettirir bizi. Hiçbir iyilik kurtaramaz benliğimizi. Ve biz, insanoğlu, ancak gerçek kalplerimizle bağlanırız birbirimize. Sevginin başka hiçbir yaratıkta rast- lanmayacak kadar saf hâlleriyle.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Evim Leopold'ün yerine yakındı. Motorla caddenin turist kalabalığından sıyrılıp Colaba Polis Merkezi'nin bulunduğu sokağa geçtim ve Bombay'daki bütün taksi şoförlerinin Elektrik İdaresi olarak bildiği köşeye doğru ilerledim.

Polis merkezinin köşesinden sağa sapıp ağaçlık yola girerken nezarethanenin duvarını gördüm. Orayı bilirdim. Hücrelerinde vakit geçirmişliğim vardı.

Gözlerim bana ihanet etti ve yavaşça binanın parmaklıklı pencerelerine kaydılar. Aklıma bazı görüntüler geldi. Helaların pis kokusu ve kapının yanında nispeten daha temiz bir köşe bulabilmek için itişip kakışan adamlar.

Sonraki köşede Beaumont Villası'nın bahçe kapısına motoru park ettim. Bekçiye bir selam çakıp merdivenlerden hoplaya zıplaya üçüncü kata çıktım.

Zili birkaç kere çalıp içeri girdim. Salondan mutfağa geçerken çantamla anahtarlarımı masaya fırlattım. Onu mutfakta da yatak odasında da bulamayınca yeniden salona döndüm.

"Hayatım, ben geldim!" diye seslendim Amerikan aksanıyla.

Terasın volanlı perdelerinin arkasından kahkahası geldi. Perdeleri yana çektiğimde onu hap kadar bahçesinin önünde buldum. Dizlerinin üzerine çökmüştü. Avanta peşindeki birkaç güvercin arsızca etrafında dolanıyordu.

"Şuraya bir bahçe yapmak için dişini tırnağına taktın," dedim. "Şimdi de güvercinlerin onu didiklemesine izin veriyorsun."

Lisa mavimsi yeşil gözlerini bana dikti. "Sen beni yanlış anladın. Asıl istediğim kuşlardı zaten. Bahçeyi onları kandırmak için yaptım."

Beni öpmek için ayağa kalktığında, "Sen benim kuş sürümsün," dedim.

"Harika," diye dalga geçti, "yazar evine döndü."

"Ve seni gördüğüne nasıl memnun oldu bilemezsin." Gülümsedim ve onu yatak odasına doğru çekiştirdim.

"Ellerim pis," diye karşı koymaya çalıştı.

"Oh, daha iyi."

“Ya, hayır.” Kıkırdayarak elimden kurtuldu. “Ciddiyim. Yıkanma olmaz.”

“Tamam, hadi.”

“Birlikte değil. Önce güzel bir duş al. Sonra da üzerini değiş.”

“Neden? Kıyafete ihtiyacımız olmayacak ki.”

“Hayır, efendim, olacak. Çünkü dışarı çıkıyoruz.”

“Lisa. Daha yeni geldim. İki haftadır yoktum.”

“Neredeyse üç hafta oldu,” diye düzeltti. “Söz veriyorum, gece birbirimi iyi geceler dilemeden önce bol bol merhabalaşacağız.”

“Bu merhaba daha çok vedaya benzedi ama.”

“Merhaba, vedanın girizgâhıdır zaten. Hadi, duşa.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Seveceğin bir yere.”

“Yani nefret edeceğim.”

“Bir sanat galerisine.”

“Yaşasın!”

“Mızıkçılık etme,” dedi gülerek. “Bu çocuklar başka, Lin. Harbi iyi sanatçılar. Nefis bir sergi olacak. Çabuk olmazsan kaçıracağız ama. Eve zamanında geldin diye nasıl sevindim. Ne olur hevesimi kursağımda bırakma.”

Kaşlarımı çattım.

“Yapma, Lin,” dedi gülerek. “Sanat ölürse geriye ne kalır?”

“Seks. Yemek ve daha çok seks.”

“Galeride bir sürü ikram olur,” dedi beni banyoya doğru iterek. “Hem düşünsene. Küçük kuş sürün onu çok ama çok çok istediği bir etkinliğe götürmenden ne kadar memnun olacak ve eve döndüğümüzde sana minnetini göstermek için neler yapacak! Hadi şimdi marş marş doğru banyoya!”

Duşakabine girdiğimde daha gömleğimi kafamdan geçirirken musluğu açtı. Kotum sırılsıklam oldu.

“Ya ne yaptın! En iyi kotum bu benim.”

“Ama haftalardır kıçında,” diye seslendi mutfaktan. “Bu akşam ikinci en iyi kotunu giyiverirsin.”

“Ben bilmem. Hediyen arka cebimdeydi. Herhalde sırılsıklam olmuştur.”

Anında kapıda bitti.

“Bana hediye mi aldın?”

“Tabii.”

“Çok tatlısın. Sonra açarım.”

Yine içeri gitti.

“Tamam,” diye seslendim. “Galerideki müthiş eğlenceyi kaçırmayalım tabii.”

Dakikalar sonra musluğu kapadığımda bir Hint filminin şarkısını mırıldandığını duydum. Tesadüf müydü, yoksa aşkın helezonik odaları arasındaki ahenk mi bilinmez ama ben de daha birkaç saat önce Vikram ve Naveen’le yürürken aynı şarkıyı söylüyordum.

Daha sonra, hazırlanırken de aynı şarkıyı bu kez birlikte mırıldandık.

Bombay trafiği akrobatların küçük filler için hazırladığı bir sistemdir. Yirmi dakikalık bir motosiklet yolculuğunun ardından Cumballa Tepesi’ne vardık. Burası Güney Bombay’ın en seçkin dağının eteklerinde zengin bir muhitti.

Motosikleti son modaya uygun uçukluktaki Backbeat Sanat Galerisi’nin karşısındaki otoparka koydum. Yine son modaya uygun Ortodoksluktaki Carmichael Yolunun başındaydık. Galerinin önü pahalı ithal arabalar ve zengin zümrenin tanınan şahsiyetleriyle doluydu.

Lisa kalabalığı yararak içeri girmeyi başarabildi. Uzun odada, girişin yanındaki güvenlik tabelasında belirtilen maksimum kişi sayısının belki iki katı kadar insan vardı. Yüz elli kişi filan olduğumuzu tahmin ettim.

Sıcağa dayanamıyorsamz yanan binadan çıkın.

Lisa nihayet arkadaşlarını buldu ve tanımadığım insanlarla birbirimize yapışmak suretiyle tanışmak zorunda kaldım.

“Bu, Rosanna,” dedi Lisa kısa boylu bir kızın yanma sıkışarak. Rosanna kocaman, altın bir haç takmıştı. Kurtarıcı’nın çivili ayakları tam memelerinin arasında duruyordu. “Bu da Lin,” dedi Lisa. “Goa’daydı. Yeni döndü.”

“Sonunda tanışabildik,” dedi Rosanna. Elini kısa, diken diken saçlarının arasına daldırırken vücutlarımız tamamen birbirine yapıştı.

Amerikan aksanıyla ama Hint vurgularıyla konuşuyordu.

“Goa’ya neden gitmiştin?”

“Aşk mektupları ve yakutlar için,” dedim.

Rosanna çabucak Lisa’ya baktı.

“Bana bir şey sorma,” dedi Lisa omuzlarını silkerek.

“Ne acayip bir adamsın,” diye cıyakladı Rosanna bana. Sesini bir papağanın uyarı çığlığına benzettim. “Gelin. Taj’la tanışmaksın. Her türlü acayipliğe bayılır.”

Rosanna yoluna çıkanları itip kakarak bizi uzun boylu ve yakışıklı, genç bir adamın yanına götürdü. Omuzlarına kadar inen saçlarına şu parfümlü yağlardan sürmüştü. Aşağı yukarı üç metrelik taş bir heykelin önünde duruyordu. Heykel yabani bir insanı andıran acayip bir yaratıktı.

Eserin yanındaki madeni levhada adı yazıyordu: ENKIDU. Sanatçı, Lisa' yanağından öptükten sonra bana elini uzattı.

"Taj," dedi meraklı bir gülümsemeyle. "Sen de Lin olmalısın. Lisa sende« çok bahsetti."

Elini sıktım ve birkaç saniye daha yüzüne baktıktan sonra gözlerim arkasındaki heykele kaydı. Taj bakışlarımı takip ederek başını hafifçe yana çeviH

"Nasıl buldun?"

"Sevdim," dedim. "Tavanım biraz daha yüksek olsaydı satın almak isterdim. Tabii zeminin de sağlam olması gerek."

Güldü. "Teşekkürler."

Uzanıp elini taş savaşçının göğsüne koydu.

"Bunun ne olduğunu gerçekten bilmiyorum. Ama onu karşımda dikilirke görmek için dayanılmaz bir arzu duydum. Ardında daha fazla bir anlam arama. Mecazi ya da psikolojik bir karşılığı yok."

"Goethe her şeyin mecaz olduğunu söyler."

Sütlü kahve gözlerinin içi güldü. "Nefismiş. Kullanabilir miyim? Hatta belki bir levha hazırlatıp bu arkadaşın yanına koyarım. Onu satmama yardımı olur."

"Tabii. Yazarlar asıl, insanlar onlardan alıntı yapmayı bıraktığında ölür."

"Burada bu kadar oyalandığımız yeter," dedi Rosanna koluma yapışarak. "Biraz da benimkilere bakalım."

Lisa'yla beni, konuşan, gülen, içki içen ve sigaralarını tüttüren kalabalığın arasından geçirdi. Taj'ın heykelinin karşı duvarında, göz hizasında bir dizi alçı rölyef asılıydı. Üzerlerine bronzla son bir dokunuş yapılmıştı ve bir hikâye anlatıyorlardı.

"Sapna katliamıyla ilgili," diye açıkladı Rosanna. Gürültüden mecburen kulağıma bağırıyordu. "Hatırladın, değil mi? Birkaç yıl önce oldu. Delinin teki hizmetkârları zengin efendilerine karşı ayaklanmaları ve onları öldürmeleri için gaza getirdiydi. Bütün gazetelerde çarşaf çarşaf haberleri çıkmıştı."

Evet, hatırlıyordum. Hatta bununla da kalmayıp hikâyenin aslını Rosannadan ve bütün Bombaydan daha iyi biliyordum. Bir panodan diğerine geçerek Rosanna'nın eserlerini inceledim.

Birden başım döndü. Dengemi kaybedip elimi duvara koydum. Bu insanları tanıyordum. Öldürülenleri ve ölenleri. Sonra da bir sanatçının eserlerinde minicik figürlere dönüşenleri.

Lisa diğer koluma yapıştı.

"Efendim?" dedim.

“Hadi yeşil odaya gidelim!” diye bağırdı.

“Tamam.”

Önüne gelenin öpmek ve tebrik etmek için uzandığı Rosanna’yı izledik. Nihayet galerinin arkasına vardığımızda rahat bir nefes aldım. Burası nispeten biraz daha sakindi. Rosanna önümüzdeki kapıyı ritmik bir şekilde tıklattı.

Kapı açıldığında bizi ağır kablolardan sarkan kırmızı motosiklet ışıklarıyla aydınlatılmış karanlık bir odaya soktu.

İçeride yirmi kadar insan vardı. Sandalyelerde, kanepelerde ve yerde oturuyorlardı. Salonun gürültüsünden sonra sessizlikte kulaklarım uğulduyordu. Tanımadığım bir kız yanıma gelip bana esrarlı bir sigara uzattı ve kısa saçlarımı okşarken boğuk bir fısıltıyla konuştu.

“Hayatın anlamını öğrenmek ister misin?” diye sordu gerçek olamayacak kadar uzun parmaklarını yüzüme yaklaştırırken.

“Geç kaldın, Anush,” dedi Lisa ve sigarayı kızın elinden kaptı.

Esrardan derin bir nefes çekip kıza geri verdi.

“Bu Anushka,” dedi bana.

Tokalaşırken Anushka’nın uzun parmakları elimi kavradı.

“Anushka bir performans sanatçısı,” dedi Lisa.

“Yapma ya.”

Anushka yaklaşıp dudaklarını boynuma değdirdi. Elinin başımın arkasını kavradığını hissettim.

“Durmamı istediğinde söyle,” diye fısıldadı.

Kız boynumu öpmeye başladığında başımı yavaşça çevirdim ve Lisayla göz göze geldik.

“Doğru söylemişsin. Arkadaşlarına bayıldım. Hiç bu kadar eğleneceğimi tahmin etmezdim doğrusu.”

“Pekâlâ, bu kadar yeter,” dedi Lisa, Anushka’yı üzerimden alarak.

“Hoppala. Bıraksaydın kız sanatını icra etseydi ya?”

“Yeter,” diye yineledi Lisa sertçe ve beni kolumdan çekiştirip yerde oturan otuzlu yaşlarda bir adamın yanına çökmeye zorladı.

Adamın tıraşlı kafası pırıl pırıl parlıyordu. Koyu turuncu bir yerel Hint kıyafeti giymişti.

“Rish’le tanış. Sergiyi o düzenledi. Aynı zamanda katılımcılardan biri.”

“Selam, dostum,” dedi Rish benimle el sıkışırken. “Nasıl, sergi hoşuna gitti mi?”

“Performans sanatçısı çok başarılı.” Etrafıma bakındığımda, Anushka kendine yeni bir mutlu kurban seçmişti.

Lisa koluma vurdu.

"Şaka tabii," dedim. "Hepsi gayet güzel. Bayağı ilgi çekmişsiniz. Tebrikler*

"Sırf kuru kalabalık değildir umarım," diye mırıldandı Lisa. "Birkaç eser satılsa bari."

"Bence Anushka birilerini ikna edebilir."

Lisa koluma bir tane daha indirdi.

"Ya da Lisa o işi dayakla halleder."

Rish bana esrarlı bir sigara uzatırken gülümsedi. "Neyse ki şansımız yaver gitti."

"İstemem, teşekkürler. Yanımda yolcu varken kullanmam. Şanslıyız diyordun. Ne konuda?"

"Neredeyse sergiyi açamıyorduk. Şu kocaman Ram tablosunu gördün mü? Turuncu olanı?"

Görmüştüm. Enkidu'nun yanında asılıydı. Yoğun olarak turuncu rengin' kullanıldığı soyut bir resimdi. Ortadaki figürün Hindu Tanrısı'nı temsil ettiğini hemen fark edememiştim.

"Bağnazların ahlak polisiyle başımız derde girdi," diye anlattı Rish. "Kendilerine Karma'nın Mızrağı diyorlar. Tabloyu duymuşlar. Galeriyi ka- ¦ pattırmaya çalıştılar. Taj'ın babası tanınmış bir avukat. Başbakanın da ahbabı. Serginin açılması için mahkemeden özel izin aldı."

"Ressam kim?"

"Benim," dedi Rish. "Neden?"

"Amacın neydi? Yani ne düşünerek yaptın onu?"

"Yapmamalıydın mı diyorsun?"

"Sadece neden böyle bir tercih yaptığını merak ettim."

"Sanat özgürlüğü adına."

"Yaşasın devrim!" diye mırıldandı Anushka ve Rish'in yanma oturup kucağına yaslandı.

"Kimin özgürlüğünden bahsediyorsun? Senin mi onların mı?" diye sordum.

"Karma'nın Mızrağı mı?" dedi Rosanna öfkeyle. "Topunu siktiğimin faşistleri. Kendilerini bir bok sanıyorlar ama değiller. Birkaç varoşu kim ipler?

"Toplumun kıyısına itilenlerin onları bu hâle getirenlere savaş açması normal."

"Efendim?" dedi Rosanna kaşlarını kaldırarak.

"Haklısın," diye araya girdi Rish. "Birkaç şiddet eylemi gerçekleştirdiler. Ama genellikle dini merkezlerde ve köylerde etkinler. Rahipleri dövüp orada burada kilise yakıyorlar. Adamların olayı bu. Bombay'da geniş kitlelere ulaşıp yandaş toplamaları zor."

“Siktiğimin fanatikleri,” diye lafa karıştı pembe gömlekli, sakallı bir genç. “Dünyanın en salak insanları.”

“Ben böyle demeye hakkın olduğunu düşünmüyorum,” dedim usulca.

“Ama dedim. Ne olacak?” diye yapıştırdı herif. “Siktir git. Bak bunu da dedim.”

“Evet, dedin ama bir geçerliliği yok. Ayın bir Divali deseninden ibaret olduğunu da iddia edebilirsin ama onun da bir geçerliliği yok. Uzun lafın kısası, seninle aynı fikri paylaşmayan insanlara aptal demenin hiçbir geçerliliği yok.”

“Ya neler?” diye sordu Rish.

“Bence sen onları ve düşünce tarzlarını benden daha iyi tanırsın.”

“Hayır, lütfen. Fikrini merak ediyorum.”

“Pekâlâ. Bence dindarlar. Sadece dindar da değiller, çok dindarlar. Tanrı’yı seviyorlar, ona tutkunlar ve tanrılarının inançsızca betimlenmesini inançlarına saygısızlık olarak görüyorlar.”

“Sen resmimin sergilenmemesi gerektiğini düşünüyorsun o hâlde?”

“Ben böyle bir şey demedim.”

“Kim bu herif?” diye sordu sakallı ortaya.

Rish ona aldırmadı. “Lütfen. Ne demek istedin onu söyle.”

“Sanat yapma ve onu sergileme hakkın olduğunu düşünüyorum. Ama bence her hak, bazı sorumlulukları beraberinde getirir. Ve biz sanatçılar sanat adına insanların inançlarını zedelememe sorumluluğunu taşımalıyız. Bunu gerçek adına yapabilirsin belki. Adalet ve özgürlük adına da. Ama sanat adına olmaz.”

“Neden?”

“Kendini bir sanatçı olarak ifade ettiğinde yüksek bir mertebeye ulaşırsın da ondan. O zaman da, bizden önceki sanatçıların en iyi yönlerine sadık kalmak zorundayız. Bu bir görev.”

“Kim bu herif?” diye sordu sakallı. Bu sefer de motosiklet ışıklarıyla konuşuyordu.

“Yani o insanların sanatımdan rahatsız olması benim suçum mu?” diye sordu Rish yumuşak bir sesle. Yüzünde dürüst bir ifade vardı.

Onu sevmeye başlamıştım.

“Son kez soruyorum,” dedi sakallı, “kim bu herif?”

“Birazdan dil bilgini düzeltmek zorunda kalacak adamım,” dedim. “Bir daha bana üçüncü şahısla hitap etmezsen sevinirim.”

“Lin yazar,” dedi Anushka esneyerek. “Şeyi tartışıyorlar...”

“Tartışmaya yer arıyorlar da ondan,” dedi Lisa ve koluma girip beni ayağa kaldırmaya çalıştı. “Hadi dans edelim.”

Yere monte edilen hoparlörlerden yüksek bir müzik sesi yayılıyordu.

"Ay, bu şarkıya bayılıyorum," dedi Anushka. Ayağa fırlayıp Rish'i kaldırmaya çalıştı. "Hadi Rish. Dans et benimle."

Bir an Lisa'ya sıkıca sarıldım ve boynunu öptüm.

"Sen keyfine bak. Ben sergiyi bir kez daha dolaşacağım. Dışarıda bulu şuruz."

Lisa beni öpüp dans eden gruba karıştı. Ritmik hareketlerle kıvrılıp bükülen insanların arasından geçtim.

Sergi salonunda, Sapna katliamını betimleyen bronz ve alçı panoları: önünde durdum. Bunun ressamın mı yoksa benim mi kâbusum olduğunu çözmeye çalıştım.

Ben her şeyimi kaybettim. En önemlisi de kızımın velayetini. Eroin bağımlısı oldum, silahlı soygunlara karıştım. Yakalandığımda yüksek güvenlikli bir hapishanede on yıl ağır hapse mahkûm oldum.

Mahkûmiyetimin ilk iki buçuk yılında her gün dayak yedim. O çılgınlıktan neden kaçtığım üzerine en az yarım düzine mantıklı sebep öne sürebilirim. Ama gerçek şu ki, bir gün özgürlüğün benim için hayatımdan daha değerli olduğunu anladım. Ve o gün, bir kuş gibi kafese kapatılmayı reddettim. *Ama bugün değil. Artık değil* Kaçtım ve bir kaçak oldum.

Kaçak hayatım beni Avustralya'dan Yeni Zelanda'ya ve Hindistan'a savurdu. Altı ay Maharashtra'da küçük bir köyde yaşadım ve çiftçilerin dilini öğrendim. Sonra on sekiz ay büyük şehirdeki bir gecekondu mahallesinde yaşadım ve sokak dilini öğrendim.

Yine hapse girdim. Bombay'daki hemen bütün kaçaklar bazen yapar bunu. Kefaletimi Khaderbhai adında bir mafya babası ödedi. Benden bir çıkarı vardı. Herkesten vardı. Onun için çalışırken Bombay'daki hiçbir polis eziyet edemedi bana. Hiçbir hapishanede zulüm görmedim.

Sahte pasaport düzenleme, kaçakçılık, karaborsa altın satışı, kanunsuz döviz ticareti, haraççılık, mafya hesaplaşmaları ve Afganistan derken yeraltı dünyasına yıllarımı verdim. Artık hiçbiri önemli değil. Çünkü geçmişimle, ailemle ve arkadaşlarımla, adımla ve Bombay'dan önce olduğum kişiyle tek bir bağım kalmadı. Rosanna'nın eserlerindeki ölülerden bir farkları yok benim için.

Galeriden çıkıp binanın önünde oyalanan tek tük insanın yanından geçtim. Yanlamasına motosikletime oturdum.

İlerideki patikada bir grup toplanmıştı. Çoğu civar sokaklardaki hizmetli evlerinde oturan, bu muhitin yerlileriydi. Gece serinliği çökünce pahalı arabaları ve zengin konukları görmeye gelmişlerdi.

Marathi ve Hinduca konuştuklarını duydum. Arabalar, kıyafetler ve mücevherler hakkında içten bir hayranlıkla yorum yapıyorlardı. Konuşmalarında ya da tavırlarında hiçbir kırgınlık ve kıskançlık yoktu. Bunlar yoksul insanlardı. Beş harfli *fakir* kelimesinin içine sıkışan, zor şartlarda yaşayan insanlar. Yine de zengin konukların mücevherlerini ve ipeklerini neşeyle ve müthiş bir masumiyetle çekiştiriyorlardı.

Tanınmış bir sanayiciyle film yıldızı karısı galeriden çıktığında gruptan heyecanlı nidalar yükseldi. Aktris değerli taşlarla süslü sarı-beyaz bir sari giymişti. Başımı çevirip yeniden ilerideki insanlara baktım. Gülümsüyorlar ve film yıldızına sanki mahallelerinin kızlarıymış gibi seslenip dikkatini çekmeye çalışıyorlardı. Sonra onlardan ayrı duran üç adamı fark ettim.

Sessiz bakışlarında sert bir ifade vardı. Koyu renk gözlerinden kötülük yayılıyordu. Bu his o kadar yoğundu ki bir dalga gibi tenime çarptı ve sabah çiyi misali üzerime yapıştı.

Adamlar fark edildiklerini hissetmişti. Aynı anda bana dönüp bariz bir nefretle gözlerimin içine baktılar. Mutlu kalabalık bizi hiç umursamıyordu. Galerinin önüne yanaşan limuzinlere el sallıyorlardı.

Lisa'nın galeride olduğunu düşündüm. Adamlar hâlâ bana kötü kötü bakıyordu. Ellerim yavaşça arkama gitti. Belimde, kanvas kılıflarının içinde iki tane bıçak vardı.

"N'aber?" Rosanna omzuma bir şaplak indirdi.

Boş bulunup bileğine yapıştım.

Gözleri hayretle irileşti. "Hop! Napıyorsun?"

Kaşlarımı çatıp kolunu bıraktım. "Özür dilerim."

Hemen adamların durduğu yere baktım. Gitmişlerdi.

"İyi misin?" diye sordu Rosanna.

"Evet, evet. Tabii. Kusura bakma, dalmışım. Buradaki olay birazdan biter herhâlde?"

"En fazla yarım saati var. Büyük yıldızlar gidince ortalık sakinleşir. Lisa, Goa'yı sevmediğini söyledi. Neden? Ben oralıyım."

"Tahmin ettim."

"Eee, Goa'ya ne garezin var?"

"Hiç. Sadece oraya ne zaman gitsem birilerinin kirli çamaşırlarını topluyorum."

"Benim Goa'm bu değil."

Amacı beni terslemek ya da kendini haklı çıkarmaya çalışmak değildi. Yalnızca hayatındaki bir gerçekten söz ediyordu.

“Belki değildir,” dedim gülümseyerek. “Ama Goa büyük bir yer. Ben yalnız ca birkaç kumsalını ve kasabasını biliyorum o kadar.”

Dikkatle yüzüme baktı.

“Oraya neden gittim demiştin? Yakutlar ve?”

“Aşk mektupları.”

“Tek sebep bu değildi herhâlde?”

“Tabii,” diye yalan attım.

“Karaborsa diye bir tahminde bulunsam yaklaşmış olur muyum?”

Goa’ya on tane silah almaya gitmiştim. Onları Bombaydaki mafya bağlantıma teslim ettikten sonra Vikram’ın işinin peşine düşmüştüm. Evet, karaborsa iyi tahmindi.

“Rosanna, bak...”

“Hiç aklına geldi mi? Buradaki asıl sorun sen ve senin gibiler. Hindistan’a her türlü belayı getiren sizsiniz.”

“Burada benden önce de bela vardı, benden sonra da olacak.”

“Ben Hindistan’dan bahsetmiyorum. Senden bahsediyorum.”

Haklıydı. Belimdeki iki bıçak da bunun kanıtıydı.

“Doğru söylüyorsun,” dedim.

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Evet. Ben belalı bir tipim. Ama şu anda sen de öylesin.”

“Lisa’nın bir de senin dertlerine ihtiyacı yok.”

“Doğru. Daha çok derde kimin ihtiyacı var ki?”

Kahverengi gözlerini yüzümde dolaştırdı. Sohbetimize yön verecek bir anlam ya da daha derin bir düşünce arıyordu belki de. Sonra güldü ve başını çevirip bol yüzüldü elini diken saçlı kafasından geçirdi.

“Sergi ne kadar açık kalacak?” diye sordum.

“Bir hafta. Bağnazlar bir taşkınlık yapıp kapattırmazsa tabii.”

“Yerinizde olsam bir güvenlik şirketiyle anlaşırdım. Kapıya iri yarı adamlar dikerdim. Hatta birkaç günlüğüne bir otelin güvenlikçileriyle anlaşabilirsiniz. Onlar işlerini iyi yapar. En kötüleri bile diğerlerinden iyidir.”

“Neden? Kulağına bir şey mi geldi?”

“Aslında, hayır. Ama demin buradaki birkaç adam vardı ve bence çok mutsuzlardı. Bilmem anlatabildim mi?”

“O bağnazlardan tiksiniyorum!”

“Hisleriniz karşılıklı bence.”

Galerinin kapısına baktığımda Lisa’yı Rish veTaj’la vedalaşırken gördüm.

“Ah, Lisa çıktı.”

Bacağımı selenin üzerinden aşırtıp motoru çalıştırdım. Bir iki homurtudan sonra doğal sesini buldu. Lisa yanımıza geldiğinde Rosanna'ya sarıldı ve arkama oturdu.

"Phir milenge," dedim. *Yeniden buluşana dek hoşça kal.*

"Öyle olsun bakalım."

Denize doğru inen yokuşun dibindeki trafik ışıklarında durduğumuzda, yanımızdaki siyah minibüste az önceki adamları gördüm. Kendi aralarında tartışıyorlardı.

Işık değiştiğinde, aramıza mesafe koymak için biraz bekledim. Minibüsün arka camına politik çıkartmalar ve dini semboller yapıştırılmıştı. İlk sokaktan döndüm.

Bir süre arka sokaklardan gittik. Şahit olduğum değişim beni endişelendirmişti. Rosanna'nın alçı ve bronz panolarında vahşi bir Bombay hikâyesi anlatılıyordu. Yine de gerçekler ve inanç politikaları kadar vahşi değildi. Geçmişin şiddetleri Ada Şehrimizin kıyılarına vuran bu yeni dalgadaki kumlardı yalnızca. Siyasi katiller giderek artıyordu. Eskinin yirmi otuz kişilik çeteleri bugünün yüzlerce savaşçısına dönüşmüştü. B izler, korktuğumuz şeylerden ibarettik ve şehirde birçoğumuzun en büyük korkusu, yalnızca tahminler yürütebildiğimiz bu bulanık günlerdi.

DÖRDÜNCÜ BOLÜM

Ortalama bir hızla yeniden anayola çıktık ve Marine Caddesi'nin kıvrır asfaltında ilerlemeye başladık. Şehrin silueti körfezin durgun sularına vurmuştu. Ara sıra yıldızların sudaki yansımalarına bakarak yeniden konuşmaya başladık. Eve geldiğimizde hâlâ konuşuyorduk. Bekçiye selam verip motoru park ettim.

"Sen çık," dedim Lisa'ya. "Motoru sileceğim."

"Şimdi mi?"

"Evet. Hemen gelirim."

Lisânın ayak sesleri mermer basamaklarda yankılandığında bekçiye işaret j ettim. Adam ne demek istediğimi şıp diye anlayarak Lisa'nın peşine takıldı.

Lisânın kapıyı açıp bekçiye iyi geceler dilediğini duydum. Yan kapıdan usulca patikaya çıktım. Gürültü yapmamaya çalışarak otoparkın kenarındaki çalılıklar boyunca yürüdüm.

Köşedeki büyük çalılığın arkasında biri gizleniyordu.

Bıçağımı çekip adamı ilk fark ettiğim noktaya doğru yürüdüm. Sonra adam biraz ileride çalılıktan çıktı ve yürümeye başladı. Bana sırtı dönüktü.

Onu hemen tanıdım. Akrep George'du.

"Lin!" diye fısıldadı. "Lin? Orada mısın?"

"Ne işin var burada?" diye fısıldadım arkasından ve korkuyla sıçradı.

"Ah, sen misin? Ödüm bokuma karıştı."

Kaşlarımı çatarak bir açıklama bekledim.

Güney Bombay'daki son büyük mafya hesaplaşmasından sonra yapılan ateşkes anlaşması bozulmak üzereydi. Savaş görmeyen ya da barışa katkıda bulunmamış gençler, büyüklerin kanlarıyla yazılan anlaşmayı hiçe sayıp it dalaşma tutuşmuştu. Rakip çeteler birkaç kez bölgemize saldırmıştı. Sürekli

tetikteydim ve şimdi az kalsın bir arkadaşıma zarar vereceğim için kendime kızıyordum.

"Ben size ne dedim? İnsanlara sinsi sinsi yaklaşmayın demedim mi?"

"Ö-özür dilerim. Be-ben..." Sinirli gözlerle etrafına bakındı.

Korku hâlâ boğazını sıktığı için konuşamıyordu. Onu oturtacak bir yer aradım.

Akrep'i bizim otoparka sokamazdım. Adam tam bir sokak serseriydi. Üstü başı perişandı. Komşulardan biri görürse şikâyet edebilirdi. Aslında aldırmazdım da zavallı bekçi işinden olabilirdi.

Akrep'i kolundan tutup karşıya geçirdim ve yıkık bir duvarın dibine götürdüm. Karanlıkta oturduk. Esrarlı bir sigara yaktım. İki nefes çekip ona uzattım.

"Ne iş?"

Sigaradan derin bir nefes çekti. "Şu takım elbiseli adam. CIA casusu. Korkudan altıma edeceğim. Hiçbir bok yapamıyorum. Turistlerle konuşmaya tırsıyorum. Hangi köşeyi dönsem karşıma çıkacak gibi geliyor. Arkadaşın Naveen bir şey buldu mu diye merak ettim."

Başımı iki yana salladım.

"Çocuklardan biri Bandra'ya kadar peşine takılmış ama parası bitince taksiden inmek zorunda kalmış. Senin adamdan bir haber çıkmayınca belki sana gelmiştir dedim."

"Daha bir şey yok."

"Korkuyorum, Lin." Basbayağı titriyordu. "Adamı yokladık. İçki, uyuşturucu, kadın, hiçbiriyle işi yok. Bira bile içmiyor."

"Merak etme. Neyin peşinde, er geç öğreneceğiz."

"Çok garip." Kaşlarını çattı. "Aklımı yitireceğim."

Bir deste yüzlük çıkarıp eline tutuşturdum. Bir an duraksadı. Sonra paraları cebine indirdi.

"Sağ ol, Lin," dedi başını kaldırıp gözlerime bakarak. "Ben de yardım istemeye gelmiştim zaten. Hani sokağa çıkamıyorum ya? Bekçi dışarıda olduğunu söyledi. Sonra seni Lisa'yla gördüm. Lisa'ya kendimi gösteremezdim tabii. Onun yanında senden para istemek olmazdı. Gözündeki imajımı bozamam."

"Hepimiz bazen paraya sıkışırız. Hem Lisa seni biliyor."

Gözleri doldu. Hemen başımı çevirdim.

"Bana bak," dedim onu tekrar sokağın karşısına geçirirken. "İkizleri de al, Frantic'te bir oda tutun. Birkaç gün orada kalın. Biz de bu adam kimmiş, neyin nesiymiş öğrenelim."

"Tamam," dedi titrek elini bana uzatarak. "Frantic güvenli midir dersin?"

“Sizi ve hayat tarzınızı kabul edecek tek otel orası maalesef.”

“Ah, anladım.”

“Sizin şu esrarengiz adam lacivert takım elbisesiyle resepsiyonu bile ge mez. Ortalıkta gezmeyin. Oturun oturduğunuz yerde.”

lamam, Lın.

Uzun boylu dostumun arkasından baktım. Bir sokak serserisinin yavaş ’ kayıtsız gece yürüyüşünü benimsemişti. Amaç saklayacak bir şeyi olmayan d" rüşt bir Joe imajı çizmekti. Kenar mahallelerde yine bir fare gibi hızlı yürür çekti.

Bekçinin eline bir yirmilik tutuşturup mermer basamakları çıktım. Ben < alırken Lisa banyonun kapısında durup Akrep George’un peşindeki beyaz adamın hikâyesini dinledi.

“İyi de kim bu?” diye sordu duştan çıktığımda. “Bizimkilerden ne istiyor?”

“Bilmem. Sana daha önce sözünü ettiğim adam Naveen Adair, avukat k kuşu aldığını söyledi. Haklı olabilir. Naveen akıllı çocuk. Öyle ya da böyle 1 adamın kim olduğunu öğreneceğiz.”

Kurulanıp kendimi yatağa, Lisa’nın yanına attım. Başımı saten göğsüne yasladım ve o açıdan çıplak vücuduna baktım.

“Rosanna seni sevdi,” dedi ayaklarını yana kaydırıp manzaramı zarifçe kapayarak.

“Sanmam.”

“Neden? Ne oldu ki?”

“Hiç.”

“Dışarıda konuşurken bir şey olmuş. Yoksa kıza ters bir laf mı ettin?”

“Goa’dan bahsettik. Hepsi o.”

“Deme. Goa, Rosanna’nın yumuşak karnı.”

“Fark ettim.”

“Yine de seni sevdi.”

“Sanmıyorum dedim ya.”

“Sana kıl olması seni sevmediği anlamına gelmez ki.”

“Neden bahsediyorsun? Hiçbir şey anlamadım.”

“Dışarı çıktığımda sana bir tane patlatacak kadar kızgındı.”

“Öyle miydi? Ben uzlaştık sanıyordum.”

“Sana vuracak kadar öfkeliydi. Bu da senden hoşlandığı anlamına gelir.”

“Nasıl bir mantık bu?”

“Anlamıyor musun? Sana vuracak kadar öfkeliydi diyorum ve seni doğru düzgün tanımıyor bile!”

Anlamamıştım ama bunda şaşılacak bir durum yoktu. Lisa'nın kendini ifade etme yollarına akıl sır ermezdi.

"Hah, şimdi oldu," diye yalan attım.

"Seninle konuşurken şu meşhur vücut dili olayına girdi mi?"

"Neymiş o?"

"Beli ağrıyormuş gibi yapıp kalçalarıyla daire çizer."

"Hayır."

"İyi."

"Neden?"

"Acayip seksi bir hareket de ondan. Bana yaptı. Sana yapmadı demek?"

"Eminim kalçalarını o şekilde oynatmasının bir mantığı vardır ama beni hiç ilgilendirmiyor. Ha, Anushka nın vücut dilini sorarsan onu çözdüm."

"Onunkini bir ayı bile çözer," dedi koluma bir tane patlatarak.

Güldüm. "Nerede sahne alıyor demiştin?"

"Ben öyle bir bilgi vermedim."

Ona Goa'dan getirdiğim deniz kabuklu bilezik her hareketinde çıngıl çıngıl sallanıyordu. Elini silkeleyip bir an denizin melodisini dinledi. Sonra diğer eliyle kabukları avuçlayıp susturdu.

"Doğru söyle çok mu sıkıldın? Yol yorgunuyken seni oraya sürüklediğim için kendimi ne kadar kötü hissetmeliyim?"

"Yok canım. Hem arkadaşlarınla tanışma vaktim gelmişti. Ben de Rosanna'yı sevdim. Frekanslarımız tuttu."

"Sevindim. Onunla oldukça yakınız. Onu çekici buldun mu peki?"

"Efendim?"

"Dürüst olabilirsin," dedi yatak örtüsünün kenarıyla oynayarak. "Ben de buluyorum."

"Ne?"

"Çok zeki bir kız. İşine bağlı. Cesur, yaratıcı, enerjik ve anlaşması kolay biri."

Lisa nın uzun, ince bacaklarına baktım.

"Biz şu anda tam olarak neden bahsediyoruz?"

"Rosanna'yı seksi buldun."

"Ne?"

"Önemli değil. Bence de seksi."

Elimi tutup bacaklarının arasına götürdü.

"Çok yorgun musun?"

Ayak parmaklarına baktım. Onları yukarı doğru çekip bir yelpaze gibi araladı.

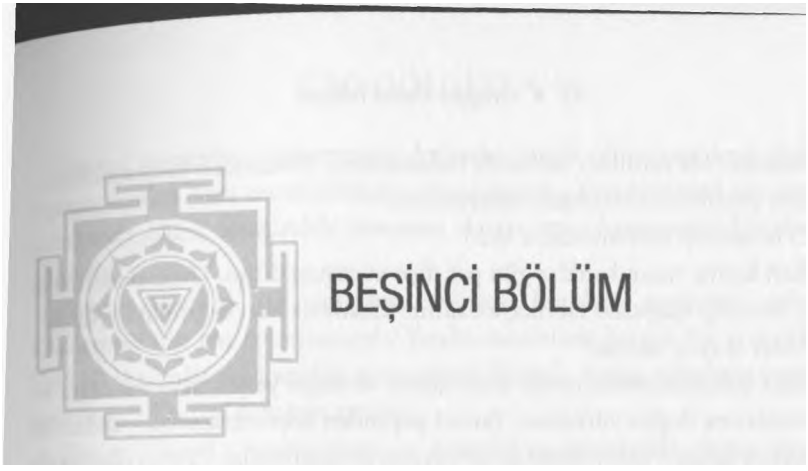
“Kimse o kadar yorgun olamaz.”

Güzeldi. Onunla hep öyleydi. Birbirimize karşı aşkı anımsatan sevecen bi tavrımız vardı. Belki ikimiz de bir gün biteceğini bildiğimiz için kalplerimizin söyleyemediklerini vücutlarımızın söylemesine izin veriyorduk.

Soğuk su içmek için mutfağa gittim. Dönüşte ona da bir bardak getirip baş ucuna koydum.

Bir süre onu seyrettim. Güçlü, güzel ve sağlıklıydı. Uyurken bir kedi gibi kıvrılmıştı. Onun tutunduğu aşk kavramını ve benimkinden ne kadar farklı olduğunu hayal etmeye çalıştım.

Sonra yanma uzandım ve vücudumu rüyasının kıyısına değdirmeye çalıştım. Ayak parmakları benimkilerin üzerinde istemsizce kıvrıldı. Bedenim kesinlikle zihnimden daha dürüsttü. Dizlerimi büküp ona arkadan sarıldım ve sevilmek için çırpınan kalbimi sırtına dayadım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Motosiklet kullanmak hızın en şiirsel hâlini tecrübe etmek demek. Zarif bir çeviklikle ölümcül bir düşüş arasındaki incecik ayar sizi gerçeklik kavramına biraz daha yaklaştırır. Ve bütün gerçekler gibi içinde bir çarpıntı barındırır. Motorun üzerindeki o ilahi anlarda zaman, mekân ve amaçların kekeme akışından kurtulursun. Tekerlekler bir hava nehrinin üzerinde süzülür ve ruh tamamen özgürleşir. Ne korkun kalır ne nefretin. Ne aşkın ne de kinin. İşte o dakikalar benim gibi vahşilerin zarafete en çok yaklaştığı anlardır.

Sanjay Şirketi'nin kullandığı pasaport fabrikasına geldiğimde moralim yerindeydi. Kestirmeyi değil, bilerek ve isteyerek uzun yolu seçmiştim. Yolculuk zihnimi toparlamama yardım etmişti. Bütün bedenimde hissettiğim uysal bir gülümseme hâli içindeydim.

Bu fabrika sahte pasaportları düzenlediğimiz ve üzerlerinde çeşitli oynamalar yaptığımız ana merkezdi. Sanjay Şirketi'nin baş pasaport ve sahte kimlik düzenleyicisi olarak hemen her gün en az birkaç saatimi burada geçiriyordum.

Kapıyı açtım ve motosiklet sırıtışım suratımda donup kaldı. Karşımda genç bir yabancı duruyordu. Elini uzattı.

"Lin!" dedi elimi bir köy kuyusundan su çekercesine pompalarken. "Adım Farzad. Girsene."

Güneş gözlüğümü çıkarıp kendi ofisime buyur edilmenin şaşkınlığıyla içeri doğru bir adım attım. Geniş odamın bir köşesine bir masa daha konmuştu. Üzerinde yığınlarca kâğıt ve çizimler vardı.

"İki haftadır buradayım," dedi Farzad. "Rahatsız olmazsın umarım?"

"Şartlara göre değişir."

"Anlayamadım?"

"Kim olduğuna ve ofisimde ne aradığına bağlı."

"Ah." Güldü ve rahat bir tavırla masasına oturdu. "Çok basit. Ben senin yeni yardımcımın."

“Ben yeni bir yardımcı talebinde bulunmadım. Eskisinden memnundum;

“Ben yardımcın olmadığını sanıyordum.”

“O düzenden memnundum işte.”

Elleri kıyıya vuran balıklar gibi pat diye kucağına düştü. Uzun pencerelere doğru yürüyüp aşağıdaki fabrikaya baktım. Orada da bazı değişiklikler vardı.

“Neler oluyor burada?”

Tahta basamaklardan zemin kata indim ve oraya yeni konan masalara vt ışık kutularına doğru yürüdüm. Farzad peşimden koştururken bir yandan da açıklamaya çalıştı. “Sahte belge departmanını genişletiyorlar. Eğitim olayına da giriyoruz. Ben bildiğini sanıyordum.”

“Ne eğitimi?”

“Diploma, onur belgesi, doktora derecesi... Böyle şeyler işte. Beni de ondan işe aldılar.” ■

Zınk diye durdu ve yeni masaların birinden bir belge almamı izledi. Bengal’deki seçkin bir üniversitenin mühendislik diplomasiydi. *W*

Belgenin üzerinde tanıdığım bir isim vardı. Balık pazarının orada iş tutan tanınmış bir gangsterin oğluydu. Aptalın tekiydi ve Sassoon Limam’nın en paragöz mafya bozuntusu velediydi.

“Beni şeyden işe aldılar,” diye kekeledi Farzad. “Şeyden... Be-ben master yaptım da ondan. Diplomam sahte değil tabii.”

“Buyur buradan yak. Artık kimse felsefe okumuyor mu?” ■

“Babam felsefeci. Steiner’ın faydacılığını destekler.” a

“Ağır ol. Daha sabah çayımı bile içmedim.” il

Yan masaya geçip sahte bir belge daha aldım. Diş Cerrahisi Uzmanlığı. Farzad yeniden açıklamaya çalıştı.

“Bunların hiçbiri Hindistan’da kullanılmayacak. Hepsi dışarıda çalışmak I isteyenler için.”

“Aman ne rahatladım,” dedim sertçe.

Yüzünde güller açtı. “Oh, oh iyi. Şimdi çayını yollayayım mı?”

Bodur, çatlak fincanlarda çaylarımızı yudumlarken ondan hoşlanmama ye- l tecek kadar sohbet ettik.

Farzad küçük, aydın ve nüfuzlu Parsi zümresindendi. Yirmi üç yaşındaydı, l bekârdı, annesi, babası ve ailesinin diğer üyeleriyle bir zamanlar oturduğum I gecekondu mahallesine yakın, büyük bir evde yaşıyordu.

Üniversiteden sonra Amerika’da iki yıl lisansüstü eğitim görmüştü. Sonra j da Boston’da bir şirkette çalışmaya başlamıştı. Daha ilk yılında şirketin patro- ; nunun yürüttüğü bir saadet zinciri dolandırıcılığına karışmıştı.

Farzad işvereninin dalaveresine doğrudan ortak olmamıştı ama gizli hesaplara yapılan para transferlerinde adı geçiyordu. Tutuklanması söz konusu olduğunda ölüm döşeğindeki amcasını ziyaret etme bahanesiyle Hindistan'a dönmüştü.

Amcası Keki'yi iyi tanırdım. Güney Bombay mafyasını yöneten Khaderbhai'nin baş danışmanıydı. Yeraltı meclisinde saygın bir yere sahipti. Keki ölürken oğlu gibi sevdiği genç yeğeni Farzad'ı mafya şirketinin yeni başkanı Sanjay Kumar'a emanet etmişti.

Sanjay, Farzad'ı yanına almış ve Amerika'ya dönmediği sürece güvende olacağını söylemişti. Ben Goa'dayken de onu sahte pasaport fabrikasında işe sokmuştu.

"Hindistan'dan müthiş bir göç dalgası var," dedi Farzad ikinci çayını yudumlarken. "Göreceksin bütün kısıtlamalar kalkacak."

"Hım?"

"Kanunlar gevşeyecek, insanlar Hindistan'dan kolayca çıkıp yine kolayca buraya geri dönebilecek. Burada ve yabancı ülkelerde iş kurup para akışını devam ettirecekler. Ve bütün bu insanlar Amerika'da, Londra'da ya da Stockholm'de, veyahut Sydney'de onlara daha iyi imkânlar sunabilecek bu belgelere ihtiyaç duyacak."

"Pazar büyük diyorsun?"

"Hem de nasıl. Daha başlayalı iki hafta oldu, talepleri karşılamak için çift vardiya çalışıyoruz."

"Çift vardiya! Deme ya?"

"Hem de tam gaz. Yeminle bak."

"iyi güzel de, diyelim bizim müşterilerden biri sahte mühendislik diplomasıyla bir köprü inşaatında işe alındı, o zaman ne olacak? Ya köprü çöküp yüzlerce adam ölürse?"

"Stres yapma, arkadaşım," dedi. "Birçok ülkede sahte bir diploma ancak kapağı oraya atmana yarar. Yerel standartları yakalamak için yerleşmek istediğin ülkedeki mercilerden onay alman gerekir. Hem bizim Hintlileri bilirsin. Bir kere kapıdan içeri almaya gör, evi de satın alırlar, onun yanındaki evi de. Sonra bir bakmışsın sokağına göz koymuşlar. Onu da mı aldılar, eski ev sahiplerini kiraya bağlarlar. Bizim milletin özelliği bu, arkadaşım."

Farzad temiz yüzlü, dürüst bakışlı bir gençti. Tanışma gerginliğini üzerinden attıktan sonra, gözlerinde dingin bir ifade belirmişti. Belli ki, geleceğe daima umutla bakan biriydi. Yuvarlak, dolgun dudaklarında hep bir gülümseme titreşiyordu. Teni açık renkti. Sarı saçlarıma rağmen güneşten bronzlaşan

yüzümle ben bile ondan daha esmerdim. Batı şıklığındaki kotu ve ünlü bj markaya ait ipek gömleğiyle ailesi üç yüz yıldır Bombay'da yaşayan birinden çok, bir turiste benziyordu.

Yüzü lekesizdi. Ne bir yara izi vardı ne de sararan bir çürüğü. Sevimli konuşmasını dinlerken bu adamın hayatında değil bir kavgaya karışmayı, belki de yumruğunu bile sıkmadığına hüküm getirdim.

Onu kıskanmıştım. Zira geçmişimin yıkık tüneline baktığımda ben hayatım boyunca dövüşmüş gibiydim.

Büyüdüğüm işçi mahallesinde erkek kardeşimle benden başka Katolik çocuk yoktu. İşçi sınıfından kaba saba komşularımızla her akşam sabırla okul otobüsümüzün gelişini bekler ve kendimizi eve dar atardık. İstisnasız her gün!

Bu rutin hiç kırılmadı. Alışveriş merkezine gitmek düşman hattına girmek gibiydi. Yerel milisler ya da sokak çeteleri dışarıdan gelenlere yalnızca fakirlerin fakirlere gösterdiği türden bir gaddarlıkla saldırırdı. Bizim mahallede karate öğrenmek ve boks kulübüne yazılmak hayati bir önem taşırdı.

Dövüşecek cesareti olan her çocuk bir dövüş sanatı öğrenir ve sık sık öğrendiklerini uygulama imkânı bulurdu. Cuma ve cumartesi akşamları yakınımızdaki hastanenin acili gencecik çocuklarla dolup taşardı. Suratına bilmem kaçıncı dikişi attıranlar mı istersiniz, burnu üçüncü kere kırılanlar mı? Hepsinden vardı.

Ben de onlardan biriydim. Hastanedeki rapor dosyam bir Shakespeare trajedisinden kalındı. Ve bu, hapisten önceydi.

Farzad'ın almayı planladığı arabayla ilgili nasıl para biriktirdiğini ve hoşlandığı kıza çıkma teklif etme planlarını dinlerken hep belimdeki iki bıçağın baskısını hissettim. Evdeki dolaplardan birinin gizli bir çekmecesinde iki tane silah ve iki yüz tane mermi vardı. Eğer Farzad'ın bir silahı yoksa ve kullanmayı düşünmüyorsa yanlış meslekteydi. Eğer dövüşmeyi ve bir dövüşü kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bilmiyorsa yine yanlış meslekteydi.

"Sanjay Şirketi'ne girmişsin," dedim. "Çok ileriyi planlama."

"Sadece iki yıl," dedi. Zamanı ve bütün vaatlerini avucunda tutmak istercesine ellerini kavuşturdu. "Bu meslekte iki yıl kalacağım. Sonra kenara koyduğum parayla kendime ufak bir iş açacağım. Amerika için Yeşil Kart almak isteyenlere danışmanlık hizmeti vereceğim. Bak, demedi de. Bu sektörde umut var."

"Fazla göze batma," dedim kaderin ve şirketin ona istediği yılları vereceğini umarak.

"Ah, tabii. Ben..."

Masamda çalan telefonla lafı yarım kaldı.

"Açmayacak mısın?" diye sordu birkaç çalıştan sonra.

"Telefonları sevmem."

Telefon hâlâ çalıyordu.

"Öyleyse neden telefonun var?"

"Yok. Hepsi ofisin. Sesinden rahatsız olduysan aç."

Ahizeyi kaldırdı.

"Günaydın. Ben Farzad," dedi telefonu kulağından uzak tutarak.

Hattın diğer ucundan yemek yiyen bir köpeğin homurdanmasını andıran bir ses geldi. Farzad ahizeye dehşetle baktı.

"Bana," dedim, telefonu uzattı.

"*Selamünaleyküm,* Nazeer."

"Linbaba?"

Öyle bir sesti ki, yeri bile titretiyordu sanki.

"*Selamünaleyküm,* Nazeer."

"Aleykümselam. Buraya gel!" diye emretti Nazeer. "Hemen."

"Nasılsın Linbaba ya. ne oldu?"

"Buraya gel," diye diretti.

Sesi çakıl taşlı bir yolda sürüklenen bir insanın çıkardığı ses gibi giderek yükseliyordu.

"Tamam, tamam. Çıkıyorum."

Telefonu yerine bıraktım, cüzdanımı ve motorumun anahtarım alıp kapıya doğru yürüdüm.

"Sonra yine konuşuruz," dedim yeni asistanıma. "Ama şimdilik sen ve ben tamamız. Bu iş yürür gibi. Ben dışarıdayken dükkâna iyi bak, *thikf*

Teek olarak telaffuz edilen bu kelime genç ve lekesiz yüzüne geniş bir gülümseme yayılmasına sebep oldu.

"Bilkul ***thikr*** dedi. *Kesinlikle!*

Ofisten çıkar çıkmaz sahte diplomalar düzenleyen iyi eğitimli genç asistanımı unuttum. Motoru Marine'de hızla sürdüm ve metro üst geçidinin yanındaki dar yola saptım.

Parsi Ateş Tapınağı'mn köşesinde arkadaşım Abdullah'ı gördüm. Yanındaki iki kişiyle ticaret bölgesinin dar sokaklarına doğru ilerliyordu.

Durmadan akan trafikte bir mola bekledim. Bir trafik polisi görev başında birinden rüşvet almakla meşguldü. Kırmızı yanınca arkadaşımın peşine takıldım.

Sanjay Şirketi'nin bir elemanı olarak diğer çete üyelerini korumaya söz vermiştim. Hepimiz kardeştik. Ama Abdullah daha fazlasıydı. Bu uzun boylu,

uzun saçlı Iranlı, benim Şirket'teki ilk ve en yakın arkadaşımdı. Dolayısıyla $_0$h, verdiğim sözün ötesinde bir bağlılığım vardı.

Gangsterler birbirlerine güven ve ölümle bağlıdır. Sanjay Şirketi'ndeki M bir adam ruhlarının kendilerine has bir tanrıya emanet olduğuna inanır. Hep$_s$ bir cinayetten önce ve sonra dua edecek kadar inançlıdır. Abdullah da onlarda: farklı değildi. Son derece inançlı bir adamdı ama iş öldürmeye gelince merha met nedir bilmezdi.

Bana gelince, hâlâ inananların kitaplarında bulduğum mısraların, yemi¡* rin ve hürmetin ötesinde bir arayıştaydım. Ben kendimdeki her şeyden şüpht ederken Abdullah da bir o kadar emindi. Bombay semalarında gezen en güçlii kartal kadar yenilmez olduğuna inanırdı.

Onunla taban tabana zıttık. Birini ya da bir şeyi nasıl seveceğimiz konusunda seçtiğimiz yollardan, kavgalardaki sezgilerimize kadar farklıydık. Ama dostluk da bir inanç. Özellikle de başka fazla bir şeye inanmayan bizim gibiler için. Hem bırakın onu bunu, adamı ne zaman görsem içim açılıyor, yüreğim kuş olup uçuyordu. Bu da yeterdi zaten.

Akan trafikte Abdullah'ı izledim. Bir fırsatım bulduğumda ona yetişmeyi planlıyordum. Selede dimdik oturmasına ve motorla bedeninin bir parçasıymışçasına bütünleşmesine oldum olası hayrandım. Hani bazıları anasının karnından eyerde doğmuş gibi ata biner ya? Bence aynısı motor için de geçerliydi.

Abdullah'ın yanındaki iki adam, Fardeen'le Hussein de usta sürücülerdi. Çocukluklarında aynı yollarda babalarının arkasına binerek büyümüşlerdi. Ama Iranlı dostumun bir kuşun havada süzülüşünü andıran zarafetinin kıyısından bile geçemiyorlardı.

Abdullah'ın yanı boşalır gibi olduğunda hızımı artırdım. Bana bakmak için başını çevirdi. Ciddi yüzünde içten bir gülümseme belirdi ve arkadaşlarıyla birlikte kenara çekti.

Ona yakın durdum ve motorların üzerinde kucaklaştık.

"*Selamünaleyküm"* diye selamladı beni.

" *Ve aleykümselam ve Rahmetullahü ve Berekatühü*." Allah'ın rahmeti ve bereketi üzerine olsun.

Fardeen'le Hussein de tokalaşmak için ellerini uzattı.

"Toplantıya gidiyorsun diye duydum," dedi Abdullah.

"Evet. Nazeer aradı. Senin de orada olacağını düşündüm."

"Yoldaydım zaten."

"Yolu uzatmışsın ama," dedim çünkü ters istikamete doğru ilerliyordu.

"Önce bir işim var. Fazla sürmez. Bizimle gel. Buradan çok uzak değil. Sana da değişiklik olur."

"Tamam. Nereye gidiyoruz?"

"Katil Motorları görmeye. Şirket meselesi."

Katil Motorların inini hiç ziyaret etmemiştim. Haklarında fazla bir bilgim de yoktu. Ama Bombay'ın yeraltı dünyasıyla alakalı herkes gibi adamlarından ikisinin adını biliyordum. Baş katillerinin. Sayıca dördümüzden üstün olduklarını da biliyordum. Her birimize altı yedi adam düşecekti.

Abdullah motorunu çalıştırıp bizi bekledi. Dakikalar sonra yeniden trafiğe karıştık. Dostum dimdik sırtı ve mağrurca havaya diktiği çenesiyle önümüze geçti.

L

İVatil Motorlardan bazılarını Hırsızlar Çarşısı'nın sokaklarında görmüşt" Özenle parlattıkları motorlarıyla ölümcül bir hızla geçip gitmişlerdi yanımdan. Çok gençlerdi. *Banyan* denen ve vücutlarına yapışan parlak renkli atletL boru paça kotlar ve son moda spor pabuçlar vazgeçilmezleriydi.

Yüzlerinde onları kem gözlerden koruyacak kast dövmeleri vardı. Parfümlü yağlarla saçlarını inek yalamış gibi yapıştırıyorlar ve motorları kadar parl pilot modeli güneş gözlükleri takıyorlardı.

Herkes azılı suçlular oldukları konusunda hemfikirdi. Bombay'ın suç dünyasında hemen öne çıkıyorlardı. Belki de paranın satın alabileceği en mahi' bıçak ustalarıydılar. Koca şehirde onları bu konuda alt edebilecek tek bir ada vardı. Sanyaj'ın bıçak ustası Hathoda.

Şehrin dar sokaklarında bir süre yol aldıktan sonra bir çarşının kargaşası daldık. Motorlarımızı Ayurvedik ilaçlar ve küçük, ipek keselerde insanı kısmet bağlayıcı büyülere karşı koruyan gizli otlar satan bir dükkânın önüne park ettik. Şu keselerden bir tane de ben almak istedim ama Abdullah izin vermedi.

"Bir erkeği önce Allah, sonra şerefi ve işi korur," diye homurdandı kolunu omzuma atarak. "Uç beş tılsıma kaldıysan işin iş."

Dükkâna daha sonra yalnız gelmeyi aklıma koyup adımlarımı arkadaşımınkilere uydurdum.

Öyle dar bir sokağa girdik ki, omuzlarımız duvarlara çarpıyordu. Yürüdükçe binalar üzerimize kapandı. Sokak hepten loşlaştı. Abdullah bizi BellaVista Kuleleri adında, güçlükle fark edilen bir kemerin altından geçirdi.

Kemerin ötesinde, bizi üzerleri kapalı, dar sokaklar karşıladı. Bir noktada özel bir mülkün tam ortasından geçiyor gibi görünüyorlardı. Ev sahibi orta yaşı biraz geçkin bir adamdı. Rahat bir koltuğa kurulmuş, gazete okuyordu. Numaralı güneş gözlüğünü burnunun ucuna kadar indirmişti. Üzerinde eski

bir *banyan* vardı. Biz salonundan geçerken kafasını bile kaldırmadı. Daha da karanlık bir sokağa sapıp ucuna kadar yürüdük. Köşeyi döndüğümüzde kendimizi geniş ve aydınlık bir avluda bulduk.

Burayı duymuştum. Adına *Dos Rasta* deniyordu. Ya da On Yol. Etrafı binalar ve birçok dar sokakla çevriliydi. Şekli kabaca bir daireyi andırıyordu ve halka ait meydanlardan biri gibi görünmesine rağmen aslında herkesin elini kolunu sallaya sallaya girebileceği bir yer değildi.

Mahalle sakinleri meydana bakan pencerelerden sarkmış, *Das Rastada* olan biteni izliyordu. Bazıları sebze meyve, pişmiş yemekler ya da diğer öteberiyle dolu sepetleri sarkıtıp çekiyordu. Etraftaki dar sokakların ağzında müthiş bir insan kalabalığı vardı.

Meydanın tam ortasına yığılan tahıl ve baklagil çuvalları bir insanın iki katı boyunu aşmıştı. Ve bu çuval piramidinin basamaklarından Katil Motorlar üyeleri bizi izliyordu.

Tahtın en üst basamağında, liderleri Ishmeet oturuyordu. Sihizm mezhebinden olduğu için saçlarını hiç kesmemişti. Ama diniyle alakası bununla sınırlıydı.

Uzun saçlarını bir türbanın altına toplamamıştı. Özgürce beline kadar iniyorlardı. İnce, çıplak kolları sayısız cinayetini ve çete zaferlerini betimleyen dövmelerle kaplıydı. İki hançeri dar kotunun kemerine taktığı süslü kılıflarındaydı.

"Selamünaleyküm," diye selamladı Abdullah'ı. Gelişimiz onu hiç mi hiç kaygılandırmamıştı. Çuval tahtında rahatça oturuyordu.

"Aleykümselam," dedi Abdullah.

"Yanındaki köpek suratlı herif kim?" diye sordu Ishmeet'in yakınında oturan bir adam Hintçe. Sonra başını çevirip gürültüyle yere tükürdü.

"Adı Lin," diye yanıtladı Abdullah. "Shantaram da derler. Khaderbhai'nin yanındaydı. Dilimizi bilir."

"İster Hintçe bilsin, ister Pencapça. Bana ne?" dedi adam beni nefretle süzerek. "Hatta kıçında bir sözlükle gezse ne yazar? Ben bu köpek suratın burada işi ne diyorum."

"Sen köpeklerden benden daha iyi anlarsın," dedim Hintçe. "Ben buraya köpeklerle değil, kime nerede nasıl saygı göstereceğini bilen adamlarla birlikte geldim."

Adam önce irkildi. Sonra hayretle başını iki yana salladı. Cüretime mi şaşırmıştı yoksa Hintçeyi sokak çeteleri ağzıyla konuşmama mı emin değildim doğrusu.

"Bu adam benim kardeşim," dedi Abdullah, Ishmeet'e. "Ona edilen k bana gelmiş sayarım."

"Öyleyse neden doğruca sana söylemedim, İranlı?" diye sordu adam. |

"Allah aşkına, bir söylesene," dedi Abdullah. *U*

Bir an derin bir sessizlik oldu. Etrafımızda tahıl çuvalları, su testileri, içç. cek kasaları, baharat torbaları ve diğer malları taşıyan adamlar hâlâ hareke hâlindeydi. İnsanlar hâlâ pencerelerinden sokağı izliyordu. Çocuklar hâlâ göl gede oyun oynuyordu.

Ama Katil Motorlar üyeleriyle dördümüz arasındaki havaya tuhaf bir dut günlük çökmüştü. Bu, bilinçli bir silahlara davranmama anıydı. Kanla güne ışığı arasına sıkışan bir gölge.

Katil Motorlar tek bir kelimeyle çatışmayı başlatabilirdi. Ama Abdullah'; saygıları vardı. Hem de korkuyorlardı tabii. Ishmeet'in gülümseyen gözlerin baktım. Belli ki çuvaldan tahtının etrafına saçılabilecek cesetleri sayıyordu.

Abdullah şüphesiz en az üç adamını indirecekti. Bizim de elimiz armut toplamayacaktı elbette. Avluda en az bir düzine Katil Motor vardı. Birçoğu da etraftaki binalardaydı. Ishmeet böyle bir kavgadan sağ kurtulsa bile bizimkile- rin sonradan intikam için burayı basmasını göze alamıyordu.

Gözlerini kocaman açtı. Gülümsemesini lekeleyen hurma kalıntısını far!k ettim.

"Abdullah'ın kardeşi," dedi bana bakarak, "benim de kardeşimdir. Gelin. Birlikte bir *bhang* içelim."

Abdullah'a baktım. Gözlerini Katil Motorlardan ayırmadan başını salla- dı. Çuval yığınına tırmanıp Ishmeet'in biraz aşağısına ama bana hakaret eden adamla aynı hizaya oturdum.

Ishmeet ileride motorları parlatan bir adama seslendi. "Raja! Bize sandaly e getir!

Adam, Abdullah, Fardeen ve Hussein'e tahta tabureler verdi. Başkaları da uzun bardaklarda açık yeşil *bhang* ve kalın bir çubuk getirdi.

Marihuana sütünü Ishmeet gibi bir dikişte içtim. Ishmeet gürültüyle geği- rip bana göz kırptı.

"Bizon sütü," dedi. "En tazesinden. Bir damlası adamı kendine getirir. Bu âlemin kralı olacaksan kendi bizonunu kendin yetiştireceksin."

"Doğrudur."

Çubuğu yakıp iki derin nefes çektikten sonra bana verdi. Burnundan çıkan dumanları bir taşın yarıklarından süzülen buhara benzettim. Ben de bir nefes aldım ve çubuğu Ishmeet'in sağ koluna verdim.

Deminki gergin anlar çoktan unutulmuştu. Çubuğu tüttürüp bir arkadaşına geçirirken dizime vurdu.

"Kadın artistlerden en çok hangisini seversin?"

"Eskilerden mi, yenilerden mi?"

"Yenilerden."

"Karisma Kapoor."

"Eskilerden?"

"Smita Patik Sen?"

"Her daim Rekha," diye iç çekti. "Hepsinin kralı. Bıçak taşıyor musun?"

"Elbette."

"Görebilir miyim?"

Bıçaklarımdan birini kılıfından çıkarıp ona uzattım. Açma kapama mekanizmasını bir uzman edasıyla inceledi. Sonra pirinç sapını parmakları arasında bir çiçeğin sapı gibi nazikçe tuttu.

"Güzelmiş," dedi bıçağı kapayıp bana uzatırken. "Ustası kim?"

"Sassoon Limanı'ndaki Vikrant."

"Ah, çok iyidir. Benimkini görmek ister misin?"

"Tabii," dedim uzattığı bıçağı alırken.

Sokak dövüşüne uygun bir sustalıydı. Bilhassa sırtta derin ve geniş bir delik açmak üzere tasarlanmıştı. Sapı genişti ama bıçak kısmı hızla daralıyordu. Kanın akışını kolaylaştırmak için kenarına çentikler atılmıştı. Bu testere dişler vücuda yumuşak bir yerden saplanıp eti parçalar ve yaranın hemen kapanması zorlaşırdı. Sapı pirinçti ve kapalı bir yumruğa rahat bir şekilde oturuyordu. Kan çıkarmak için değil, öldürmek içindi.

"Umarım hiçbir zaman birbirimizle dövüşmek zorunda kalmayız," dedim.

Bıçağı kılıfına koyarken sırıttı.

"Anlaştık," dedi. "Sen ve ben dövüşmeyeceğiz."

Bana elini uzattı. Duraksadım çünkü onun gibiler böyle sözleri ciddiye alırdı. Ben de çetelerimiz düşman olursa onunla dövüşmeyeceğimin garantisini veremezdim.

"Pekâlâ," dedim eline vurup parmaklarını kavrarken. "Ne olursa olsun dövüşmek yok."

Yine sırıttı.

"Sana söylediklerim için özür dilerim," dedi Hintçe.

"Unut gitsin."

"Aslında ben köpekleri severim. Kime sorsan söyler. Buradaki sokak köpeklerine ben bakıyorum."

“Boş ver. Önemli değil.”

“Ajay! Söylesene, ben köpekleri sevmez miyim?”

“Çok sever,” dedi Ajay.

“Şu köpek muhabbetini kesmezseniz, tekmeyi yiyeceksiniz,” dedi Ishm

Ya sabır çekercesine başını çevirdi.

“Abdullah? Sen benimle ne konuşacaktın?”

Abdullah tam ağzını açmıştı ki, avluya on tane işçi girdi. İki uzun, boş arabasını çekiyorlardı.

“Yol açın!” diye bağırdılar. “Allah çalışanı sever. Çuvalları almaya gel Eski çuvallar dışarı, yeni çuvallar içeri. Yol açın!”

Bununla birlikte başkalarının canına mal olabilecek bir işi müthiş lakaytlıkla yapmaya koyuldular. Katil Motorlar’ın oturduğu taht dakik içinde yerle bir oldu. Çuvalların üzerinde oturan adamlar kendilerini yı buldu.

İşçiler çuvalları arabalara yüklemeye devam ederken Ishmeet düşmeme![1] için kollarını iki yana açarak tahtından indi. Abdullah’ın tepesine dikildi. Bet de oturduğum yerden kalktım.

Politikacı lakaplı Fardeen hemen kalkıp taburesini Ishmeet’e doğru itti. Katil Motorların lideri, Abdullah’ın yanma oturdu ve sıcak çay getirmelerini I söyledi.

Çaylarımızı beklerken işçiler de işlerini bitirdi. Deminki yığının yerinde! şimdi yalnızca çıplak taşlar kalmıştı. En sert adamların bile gözlerinden yaş getirecek kadar baharatlı, tarçınlı çaylarımızı içtik.

İşçiler açık alana yeni çuvallar getirmişti. Dakikalar içinde Katil Motorlar için yepyeni bir taht şekillenmeye başladı.

Ishmeet belki de krallığının bu kadar çabuk yıkılmasının utancıyla ilgisini bana yöneltti.

“Sen... yabancı. *Das Rasta y* t nasıl buldun?”

“*Ji*,” dedim beyefendiye denk saygınlıkta bir terim kullanarak, “Ben asıl buraya nasıl bu kadar rahat gelebildiğimizi merak ettim.”

“Geleceğinizden haberimiz vardı,” dedi Ishmeet kibirli bir tavırla. “Kaç kişi olduğunuzu ve düşman olmadığınızı biliyorduk. Dilip amca var ya? Hani şı gazete okuyan ihtiyar?”

“Evet. Evinin içinden geçtik.”

“Doğru. Dilip amcanın koltuğunun altında bir düğme var. Ona bastı mı avludaki zil çalar. Bize kimin geldiğini, dost mu düşman mı olduklarını o haber J verir. Sadece Dilip de değil. *Das Rasta*'nın her yerde gözü kulağı var.”

"Akıllıca," dedim.

"Ama kaşını çattın. Aklına bir şey takıldı. Ne?"

"Buraya neden *Das Rasta,* On Yol dendiğini merak ettim. Saydım, dokuz tane yol var."

"Seni sevdim, *gora,"* dedi Ishmeet. Kullandığı kelime beyaz adam demekti. "Şimdiye kadar bunu o kadar az insan fark etti ki. Aslında buranın on tane girişi ve çıkışı var. Ama biri gizli. Onu sadece biz, burada yaşayanlar biliriz. Oradan ya bizden biri olursan geçersin ya da biz seni öldürürsek."

Abdullah geliş sebebini açıklamak için bu anı seçti.

"Paranız bende," dedi pişmiş kelle gibi sırıtan Ishmeet'e doğru eğilerek. "Ama önce bir meseleyi açıklığa kavuşturmamız şart."

"Ne meselesiymiş bu?"

"Bir görgü tanığı," dedi Abdullah usulca. "Ne kadar hızlısın biliyorum. Bıçağını savurduğunu cinler bile göremez. Ama sana verdiğimiz görevde biri olayı görmüş. Hem de polise adamlarının detaylı eşkâlini verecek kadar."

Ishmeet çenesini sıkıp çabucak adamlarına baktı ve yeniden Abdullah'a döndü. Gülümsemesi bir kez daha yavaşça yüzüne yayıldı ama dişleri aralarında bir bıçak tutuyormuşçasına hiç aralanmadı.

"Görgü tanığı ölecek tabii," dedi. "Bunun için fazladan ödeme yapmanıza gerek yok."

"Gerekmez," diye karşılık verdi Abdullah. "İfadesini alan komiser yardımcısı bizden. Herifi bir güzel silkeleyip hikâyesini değiştirmeye ikna etmiş. Ama Sanjay olanlardan hiç hoşlanmadı tabii. Bu daha ikinci işiniz ve elinize yüzünüze bulaştırdınız."

"/arar," diye tısladı Ishmeet. *Kesinlikle.* "Bir daha tanık filan olmayacak. Yeter ki bize yeni bir şans verin."

Ishmeet, Abdullah'ın elini tutup bir an kıpırdamadan durdu. Sonra ayağa kalktı, arkasını döndü ve yeni çuval tahtının tepesine çıktı. Yerine yerleştiğinde ağzından tek bir kelime çıktı.

"Parkaj!" dedi demin yanımda oturan adama.

Fardeen sırt çantasından bir para paketi çıkarıp Abdullah'a verdi. Abdullah paketi Parkaj'a uzattı. Adam çuvalları tırmanmak için döndüğünde bir an duraksayıp bana baktı.

Sırıtıp elini uzattı.

"Sen ve ben, asla dövüşmeyecek. *Pukkah?' Doğru mu?*

Gülüşü ve bu yeni dostluktan aldığı masumca zevk Avustralya'daki hapishanede tanıdığım kanun kaçakları arasında alay konusu olurdu şüphesiz. Ama

Bombay'daydık ve Pankaj'ın gülümsemesi barışmamızdan birkaç dakika ön^ ki düşmanlığı kadar içtendi. Benimki de öyle.

Ishmeet'ten adını duyana dek laf dalaşma girdiğim bu adamın onun kacü korkulan bir bıçak ustası olduğunu fark etmemiştim.

"Sen ve ben ne olursa olsun asla dövüşmeyeceğiz," dedim Hintçe.

Sırıtışı bütün yüzüne yayıldı. Çuvalları bir çırpıda tırmanıp paketi Ishmeet', verdi. Abdullah elini göğsüne götürerek onlara veda etti.

Abdullah'ın peşine takılıp yine labirent gibi dar sokaklardan ve Dilip amca, nın salonundan geçtik. İhtiyar hâlâ gazetesini okuyordu ama bu sefer ayağım koltuğunun altındaki düğmeye ne kadar yakın tuttuğunu fark ettim.

Motorlarımızı çalıştırdığımızda Abdullah'la göz göze geldik. Yüzünde o nadir gülüşlerinden biri belirdi.

Derin bir oh çekti. "Bu iş de bitti. Şükür Allah'a."

"Ne zamandan beri dışarıya iş veriyorsunuz?"

"İki hafta önce başladık. Sen Goa'dayken. Tuttuğumuz avukat, adamlarımıza ihanet etti ya. Kapalı kapılar arkasında her şeyi öttü şerefsiz."

Kafamı salladım. Kendi avukatlarının kalleşliğine uğrayan Şirket'in adamları idam cezasına çarptırılmıştı. Bir af umutları olabilirdi belki ama hâlâ hapisteydiler.

"Avukat efendi şu anda cehennemde diğer meslektaşlarıyla birlikte yanıyor," dedi Abdullah altın gözleri parlayarak. "Cezasının temyizi de yok. Ama o pisliği konuşarak durduk yere huzurumuzu bozmayalım. Günümüzün tadını çıkaralım ve bizim adımıza adam öldürmeleri için tuttuğumuz adamları öldürmemize gerek kalmadığı için şükredelim. Bugünü de kurtardık, *Elhamdülillah!'*

Ne var ki Fardeen ve Hussein'le Abdullah'ın peşine düştüğümüzde ben sevgili dostum kadar mutlu değildim. Zaman zaman başka mafya şirketler de Katil Motorları kiralardı. Hatta polisler bile onları ara sıra temizlik işleri için kullanırdı. Ama kurucumuz Khaderbhai buna şiddetle karşıydı.

İnsanlar iş yerlerindeki toplantı odalarından genelevlere dek, bir araya geldikleri her yerde kendilerine bir ahlak anlayışı belirler. Khaderbhai'nin tek bir kuralı vardı: Eğer bir adam öldürülecekse kendisi hakkında bu hükmü verenlerin gözlerine bakabilme şansına sahip olmalıydı. Katil olmaktansa kiralık katil tutmak bazıları için kabullenilmeyecek kadar büyük bir değişiklikti ve ben de

ayın gulujit^uiii. »

Düzen ve karmaşa, vicdanın elinde tuttuğu bir bıçağın sırtındaydı. Katil Motorlar'la anlaşmak o bıçağı yana eğmek demekti. Ve Şirketteki adamların en azından yarısı sisteme Sanjay'dan daha bağlıydı.

Marine'in ilerisinde görünen deniz, aklımı olmasa bile kalbimi doldurdu. Kırmızının gölgesinden çıktım. Katiller piramidini ve Sanjay'ın ihtiyatsızlığını düşünmekten vazgeçtim. Bu çılgınlıktaki kendi rolümü düşünmekten de vazgeçtim. Ve dostlarımla her şeyin sonuna doğru ilerledim.

L

YEDİNCİ BÖLÜM

Abdullah yanımızda olmasaydı, Fardeen ve Hussein'le toplantıya kadaj yarışırdık. Nabila camisinin oraya dek arabaların arasından uçarcasına geçer dik. Ama Abdullah asla yarışmazdı. Arabaların ona yol vermesini beklerdi j ki çoğunlukla verirlerdi de. Dostum dimdik bir sırtla başım havaya dikerdi kullanırdı motorunu. Siyah saçları rüzgârda omuzlarına savrulurdu.

Eve aşağı yukarı yirmi dakikada vardık. Motorlarımızı bize ayrılan yere, I parfümcünün önüne park ettik.

Evin sokağa açılan girişi çoğunlukla tamamen korunmasızdı. Khaderbhaij oraya saldırmaya cüret edecek kadar ölümüne susamış bir düşmanla önce bir fincan çay içmesi gerektiğine inanırdı.

Ama bu kez kapı kapalıydı ve önünde dört tane silahlı adam bekliyordu. İçlerinden birini tanıyordum. Adı Farukh'tu. Aurangabad'da Şirket'in kumarhanelerinden birini yönetiyordu. Diğerleri Afgan yabancılardı.

Kapıyı ittiğimizde içeride tüfekli iki adamla daha karşılaştık.

"Ne iş?" diye sordum yanlarından geçerken.

"Sen Goa'dayken çok şey değişti, Lin kardeş," dedi Abdullah ortadaki avlu-1 ya girdiğimizde.

"Belli."

Eve aylardır uğramamıştım. Kaldırım taşlı avlunun bakımsızlığı içimi acıttı. Khaderbhai'nin zamanında ortadaki süs havuzunun kayalıkları fıskiyenin suyuyla her daim ıslaktı. Gökyüzü palmiye yapraklarının arasından görünürdü. Saksılarda türlü renkli çiçekler olurdu. Şimdi hepsi çoktan ölmüştü ve kuru toprakta yalnızca sigara izmaritleri vardı.

Toplantının yapılacağı odanın kapısını yine silahlı iki Afgan bekliyordu. Biri kapalı kapıya vurdu ve onu yavaşça itti.

Abdullah, Fiussein ve ben içeri girdik. Fardeen muhafızlarla birlikte dışarı-i da bekledi. Kapı kapandığında uzun odada on üç kişiydik.

Toplantı odası değişmişti. Zeminde hâlâ beşgen şeklinde, krem rengi karolar vardı. Duvarlar ve kubbeli tavan mavi-beyaz, bulutlu bir gökyüzü görünümündeki mozaiklerle kaplıydı. Ama alçak, kakmalı masayla brokar yer yastıkları gitmişti.

Ortada neredeyse odayla aynı boyda, kahverengi bir toplantı masası vardı. Etrafına yüksek arkalıklı, deri döşemeli müdür koltukları dizilmişti. Masanın başındaki başkan koltuğu biraz daha süslüydü. Onda Sanjay Kumar oturuyordu. İçeri girdiğimizde gülümsedi ama bana değil.

"Abdullah! Hussein!" diye bağırdı. "Ivır zıvır bütün meseleleri hallettik. Siz geldiğinize göre esas konulara geçebiliriz."

Sanjay'ın toplantı bitene dek dışarıda beklememi söyleyeceğini sanmıştım. Bir mazeret uydurmaya çalıştım.

"Sanjaybhai," dedim. "Ben avluda bekleyeyim. İhtiyacın olursa çağırırsın."

Belli belirsiz bir el işareti yaptı. "Hayır, Lin. Tariq'ın yanına geç. Hadi siz de yerleşin. Bir an önce başlayalım."

Khaderbhai'nin tek erkek akrabası, on dört yaşındaki yeğeni Tariq, odanın dibinde, amcasının imparator koltuğunda oturuyordu.

Çabuk büyüyordu. Boyu odadakilere yetişmişti. Ama bir zamanlar Güney Bombay'ın suç dünyasını yöneten adamın kanatlı koltuğunda hâlâ ufacık ve kırılgan görünüyordu.

Tariq'ın arkasında Nazeer vardı. Eli hançerinin kabzasındaydı. Nazeer, Tariq'ın fedaisi ve benim sıkı dostumdu.

Tariq'ı selamlamak için uzun masa boyunca yürüdüm. Elini sıktığımda çocuk bir an neşelenir gibi oldu ama sonra amcasının ölümünden beri sertleşen bronz gözlerinde yine soğuk bir ifade belirdi.

Nazeer'le göz göze geldiğimde bizim ihtiyar nasıl olduysa lütfedip gülümsedi.

Bu sırıtışla aslanları bile dize getirebilirdi aslında ama ben ömrü hayatımda daha çok sevdiğim bir gülümseye az rastlamıştım.

Tariq'ın yanına oturdum. Abdullah'la Hussein de yerlerini aldı.

Sanjay bir süre işten söz etti. Ballard'daki liman işçilerinin grevi güney Bombay'a mal girişini yavaşlatıyordu. Ada Şehri'nin en kalabalık balıkçı filosunun barınağı Sassoon'daki balıkçılardan bazıları güçlerini birleştirmiş, haraç vermeyi reddediyordu. Çok işimize yarayan şehir meclisi üyelerinden biri Şirkete ait batakhanelerden birinde polis baskınına uğramıştı. Adam bizden bu işi halledip kariyerini kurtarmamızı istiyordu. Aslında bu dalavereyi Şirket düzenlemişti. Amaç adamı daha beter ağa düşürmekti. Polise cömert bir rüşvet verilmiş ama bu paranın iki katı meclis üyesinden talep edilmişti.

Son mesele daha karmaşık ve iş dışıydı. Sanjay Şirketi ve Meclis, Gün$_e$ Bombay'ın tamamına hâkimdi. Bu da Flora Çeşmesi'nden Ada Şehri'nin $_e$, güneyindeki Navy Nagar'a kadarki bölge demekti.

Sanjay Şirketi bölgedeki tek karaborsa otoritesiydi ve buna çoğunlukla say. gı gösteriliyordu. Hatta birçok insan anlaşmazlıklarını halletmesi ve mağdu. riyetlerini gidermesi için polistense Şirketken medet umuyordu. Mafya dalı hızlı, adil ve çoğu zaman polisten daha ucuzdu.

Sanjay liderliği ele aldığında, şehri değişik iş gruplarına bölen gangsteı modasına uyarak gruba Şirket adını verdi. Eski Khan, Khaderbhai, yönettiği mafya klanına kendi adından başka bir isim vermeyi düşünmeyecek kadar güçlüydü. Khaderbhai adının yankısı bile Sanjay Şirketi'ne Sanjay m adının asla başaramayacağı türden bir otorite kazandırıyordu.

Ne var ki, ara sıra biri çıkıp liderliğe soyunuyordu. Bu asilerden biri de denizden çalınan topraklarda yüksek ve pahalı apartmanların yükseldiği Cuffe Parade bölgesindeki hırslı bir arazi sahibiydi. Kendi kiralık katillerini tutmaya başlamıştı. Sanjay Şirketi bundan hiç hoşlanmamıştı çünkü Şirkettin gaddarlıklarıyla ünlü kendi adamları vardı.

Hususi tutulan kiralık katiller bir kiracıyı bir apartmanın ikinci kat penceresinden atmıştı. Kiracı canını kurtarmıştı ama Şirket tarafından işletilen bir sigara ve haşhaş dükkânına düşmüş, Parlak Patel olarak bilinen işletmeciyle Sufı şarkılarıyla meşhur, popüler bir müşteriyi yaralamıştı.

Parlak Patel'le dükkânı Sanjay için pek mühim değildi ama güney yarımadadaki her haşhaş içicisinin bayıldığı o büyük şarkıcının yaralanması kişisel bir hakaret demekti.

"Seni aylardır uyarıyorum, Sanjaybhai," dedi Faisal adında bir adam. "Eninde sonunda böyle bir şey olacağı belliydi."

"Sen bana Parlak Patel'in dükkânına herifin teki mi düşecek dedin?" diye tısladı Sanjay. "Ben o toplantıyı kaçırdım herhâlde."

"Hayır. Bize saygıları kalmadı dedim," diye mırıldandı Faisal. "Bunları bir an önce disipline sokmak şart. Yoksa kimse bizden korkmaz. Haklılar da. Korkup kapıya paralı asker dikiyorsak suçu onlarda değil, kendimizde aramak gerek."

"Haklı," dedi KüçükTony. "Akrepler Şirketiyle olan şu mesele örneğin. O arazi sahibi gibi, *bahinchudh*'lara *chutiyas* veren o. Bizi çiğneyip kendi ordularını kurabileceklerini sanıyorlar."

"Akrepler bir Şirket değil," dedi Sanjay öfkeyle. "Bombay'daki başka hiçbir Şirket onları tanımıyor. Güneye el atmaya çalışan bir avuç kuzeyliden başka bir bok değiller. Bir daha onlara Şirket dediğini duymayayım."

"İstediğimizi söyleyelim," dedi Mahmoud Melbaaf yumuşak bir sesle. "Hâlâ başımıza belalar. Sokakta adamlarımıza saldırdılar. Gün ortası en iyi satıcılarımızdan ikisini doğradılar. Hem de burnumuzun dibinde!"

"Doğru," dedi Faisal.

"Afgan kardeşlerimizi bu sebeple çağırdık," diye devam etti Mahmoud Melbaaf. "Akrepler Regal ve Nariman Point gibi bölgeleri elimizden almaya çalışıyor. Şimdilik onları püskürttük ama beş kişiydiler ve Abdullah yanımda olmasaydı, sonuç bambaşka olabilirdi. Sırf benim adım ya da seninki, Sanjay onları korkutmuyor. Küçük Tony geçen hafta o satıcının suratını doğramasaydı hâlâ KC Kolej'in önünde hap satacaklardı. Elli adım ötemize kadar gelmeye cesaret ediyorlar. Eğer bunu bir sorun olarak görmüyorsan, neyi görüyorsun çok merak ettim doğrusu."

"Biliyorum," dedi Sanjay daha sakin bir sesle. Çabucak Tariq'a göz attı.

Çocuğun gözlerindeki soğuk ifade bir an yerini kararsızlığa bıraktı.

"Bütün bunların ben de farkındayım. Olmamam mümkün mü? Ne istiyor bu pezevenkler? Savaş mı? O savaşı kazanabileceklerini mi sanıyorlar?"

Akrepler çetesinin ne istediğini hepimiz biliyorduk. Hepsinin onlara kalmasını istiyorlardı. Bizim buralardan gitmemizi ya da ölmemizi istiyorlardı.

Sanjay'ın aslında bir cevap beklemediği sorusundan sonra derin bir sessizlik oldu. Meclis üyelerinin yüzlerine bakıp kafalarından geçenleri okumaya çalıştım. Yeni bir çete savaşına hangileri hazır, hangileri değildi?

Sanjay gözlerini masaya dikti. Anlamlı bir yüzde soğuk bakışlar; ona baktığımda yalnızca bunu gördüm. Belli ki seçeneklerini değerlendiriyordu. Sanjay ihtiyatlı bir adamdı, içgüdülerinin ona Akrepler kadar yırtıcı düşmanlar söz konusu olduğunda bile savaşmaktansa anlaşma yoluna gitmesini söylediğinden emindim. Sanjay için kiminle ve ne şartlarda olduğundan çok anlaşmak önemliydi.

Lider güçlü ve acımasızdı ama her zaman ilk tercihi çıkarlarını satın almaktı. Odaya bir toplantı masası koyan oydu. Kararsızlığını izlerken bu masanın kibirle bir ilgisi olmadığını fark ettim. Bu tamamen Sanjay'ın gerçek karakterinin bir simgesiydi. Onu anlaşmalara verdiği değeri temsil ediyordu.

Sanjay'ın sağındaki yer, çocukluk arkadaşı Salmanın anısına daima boştu. Salman rakip mafyayla son büyük güç savaşında ölmüştü.

Sanjay yenilen gruptan sadece bir kişiyi sağ bırakmıştı. Vishnu. O da gidip Akrepleri kurmuştu ve şimdi Sanjay ı tehdit ediyordu.

Sanjay meclistekilerden fırsat varken kesinlikle Vishnu'nun öldürülmesi gerektiğini düşünenlerin bugün karşı karşıya bulundukları sorunu haklılıklarının

bir ispatı gibi gördüklerini biliyordu. Aynı zamanda da liderlerinin bir zayıf]„ olarak tabii.

Sanjay'ın eli masanın cilalı yüzeyinde yavaşça sağa doğru kaydı. Ölen ark daşından destek bekler ve tavsiyesini sorar gibi bir hâli vardı.

Sanjay'ın sağında, boş koltuğun yanında Mahmoud Melbaaf oturuyordu Ne kadar kışkırtılırsa kışkırtılsın soğukkanlılığını koruyan ince yapılı ve iht, yadı İranlı.

Aslında sakinliği kederindendi. Asla gülmez, hatta gülümsemezdi bile Yaşadığı büyük bir kaybın acısı yüreğine çöreklenmiş ve kumların çöldeki dağ lan aşındırışı misali bütün sivri duygularını köreltmişti.

Malbaaf'ın yanında eski boksör Faisal vardı. Bir şampiyon sayılırdı. Katı bozuk bir menajer, Faisal'ın müsabakalardan kazandığı bütün paraları ve dak: da kötüsü, sevgilisini çalıp kaçmıştı.

Faisal onu öldürmüştü, kızsa şehri terk etmiş ve bir daha hiç dönmemişti.

Sekiz yılını hapiste geçiren Faisal'ın sezgileri kadar yumrukları da kuvvetli hatta ölümcüldü. Birkaç yıldır Sanjay'ın kiralık katillerindendi. Alacak verecek meselelerini hızla çözüme ulaştırmasıyla nam salmıştı. Boksörlük yeteneklerin: bazen deneme fırsatı bulsa da, yaralı yüzü ve sert bakışları çoğu zaman borçlu- ların gözünü korkutmaya yetiyordu.

Son büyük çete savaşı Meclis'teki birkaç koltuğu boş bırakınca Faisal da asil üyelerden olmuştu.

Faisal'ın yanında ona hafifçe sokularak oturan adamın adı, Amirdi. Bu iki- si birbirlerinden hiç ayrılmazdı. Amir bir nehir taşı kadar yuvarlak ve büyük kafası, yara izleriyle kaplı yüzü, gür kaşları ve uçları kıvrık bıyığıyla Güney Hindistanlı bir film yıldızının esrarengiz çekiciliğine sahipti.

Hatırı sayılır büyüklükteki göbeğine karşın, Amir iyi bir dansçıydı. Bağıra çağıra hikâye anlatır, Abdullah dışında herkese takılır ve bir partide kendini dans pistine ilk atan o olurdu. Bir kavgada ilk yumruğu sallamaktan da çekin- mezdi.

Amir'le Faisal, Güney Bombay'daki uyuşturucu trafiğini yönetiyordu. Şirket'in bütün kazancının bir çeyreğini onların torbacıları getiriyordu.

Amirin yanında veliahdı Andrew DaSilva vardı. Meclis'e, Amire jest ola- rak kabul edilen genç bir sokak gangsteriydi. Son savaşta rakip çeteden alınan batakhaneler ve porno sektörü şimdi onun elindeydi.

Bu bal rengi gözlü, açık kumral saçlı genç adamın parlak gülümsemesinde- ki masumiyetin aldatıcılığına defalarca tanık olmuştum. O maskenin düştüğü- nü görmüştüm. Gözlerindeki arsızca gaddarlığı ve sinsiliği. Ama diğerleri bunU

fark etmişe benzemiyordu. Büründüğü kimliği inandırıcı kılmak için seçtiği tatlı gülümseme gerçek mizacının başkalarında uyandıracağı güvensizliği ortadan kaldırıyordu.

Ve Andrew DaSilva benim, onun gerçek yüzünü görebildiğimi biliyordu. Bana her bakışında gözlerinde aynı soru vardı. *Hiç kimse yapamazken sen beni nasıl görebiliyorsun?*

DaSilva'yla ben şiddete çok yakındık. Bir gün ya da bir gece ikimiz de biliyorduk ki, onunla bir şekilde hesaplaşacağız ve geride yalnızca birimiz kalacağız.

Meclis toplantısında ona bakarken, o gün geldiğinde Andrew'nun yalnız olmayacağını düşündüm. Sırtını dostu Amirin güçlü ve geniş omuzlarına yaslayacaktı.

Yanında İş Bitirici Farid olarak tanınan adam oturuyordu. Khaderbhai'ye bağlılığı Nazeer'inkiyle bile boy ölçüşebilirdi. Farid, Khaderbhai'nin Afganistan'daki ölümünden kendini suçluyordu. Bunun aksine dair bütün telkinlere rağmen Farid hâlâ orada olsa, Khaderbhai'yi kurtarabileceğine inanırdı.

Vicdan azabı ve kederi onu daimi bir huzursuzluğa itmişti. Ama bu sayede benimle de yakınlaşmıştı. Ben de Farid'i severdim. Öfkesi ve fırtınanın göbeğine korkmadan dalışı hoşuma giderdi. Farid'in gölgesi adımlarının arkasına değil, önüne düşerdi.

O gün, Sanjay asi toprak sahipleri, bizden bağımsız kiralık katiller ve yırtıcı Akreplerle ilgili bir karar vermeye çalışırken Farid derin bir kederle bana baktı. Bir an o karlı dağa geri döndüm ve Khaderbhai'nin donmuş yüzüne baktım. Farid de ben de ona *baba* derdik.

Masadaki sonuncu adam, Hussein'le Abdullah'ın karşısında oturuyordu. Kibarca öksürdü. Adı Rajubhai'ydi. Şirket'in döviz akışını kontrol ediyordu. Kocaman göbeğini içten bir gururla taşırdı. Doğma büyüme Mumbaili olmasına karşın kolayca ücra bir köyün ileri gelenlerinden olduğunu düşünebilirdiniz.

Kafasına pembe, gösterişli bir türban takmıştı. İnce yünlü kumaştan diz boyundaki, kolsuz tuniğinin üzerine beyaz, geleneksel bir *dhoti* girmişti. Para akışını yönettiği odası dışında hiçbir yerde rahat edemezdi. Koltuğunda huzursuzca kıpırdanıyor ve Sanjay'a çaktırmadan saatine bakıyordu.

"Pekâlâ," dedi Sanjay nihayet. "Belli ki bu arazi sahibi taşaklı biri. Ama terbiyesizliğini kabul edemeyiz. Merhametimiz düşmanlarımıza kötü sinyaller yollar ve bunun için hiç doğru bir zaman değil. Abdullah, Hussein, Farid gidip herifin kiralıklarından birini alın. En babalan olsun. Liderleri. Navy Nagar'da inşa ettikleri apartman kulenin ikinci katına götürün."

"Ji," dedi Abdullah. *Efendim.*

"Geçen ay bizim yerimize Akreplere haraç verdikleri şu yeni yeri kullanın. *Madachudh'*u o binanın ikinci katından atın. İnşaat şirketinin ofisine isabet ettirmeye çalışın. Hem onlara hem de Akrepler denen o pisliklere bir ders olsun. Önce herifi konuşturun. Bakalım neler ötecek? Aşağı düştüğünde ölmezse siktirip gidebilir."

Abdullah başını salladı. "*Jarur*." *Hayhay.*

"Daha bitmedi. Diğer kiralıkları onları tutan arazi sahibine gönderin. Herifi bir temiz silkelesinler. Sonra suratlarını doğrayıp hepsini şehirden gönderin."

Jarur.

"Arazi sahibi kendine geldiğinde haracının iki katma çıkarıldığını söyleyin. Başımıza açtığı bütün dertlerin karşılığım ödesin. Parlak Patel'le Rafiq'in hastane masraflarını da ondan alın. O herif şimdiye kadar dinlediğim en iyi gawwali şarkıcısı. Çok yazık oldu."

"Öyle," dedi Mahmoud başıyla onaylayarak.

"Hem de nasıl," diye iç çekti Amir.

"Söylediklerimi iyice anladın mı, Abdullah?" diye sordu Sanjay.

"Evet."

Sanjay derin bir nefes aldı. Nefesini üflerken yanaklarını şişirdi ve Meclis üyelerinin yüzlerine bir bir baktı.

"Tamam mıyız?"

Kısa bir sessizliğin ardından Rajubhai konuştu.

"Zaman ve para hiç kimseyi beklemez," dedi çıkardığı sandaletlerini ararken.

Diğerleri de ayağa kalktı. Hepsi odadan çıkmadan önce imparator koltuğunda oturan Tariq'a selam verdi. Geriye bir tek Sanjay kalmıştı. O da kapıya doğru yürüyordu ki, durdurdum.

"Sanjaybhai?"

"Ah, Lin," dedi çabucak dönerek. "Goa nasıldı? Geri getirdiğin silahlan duydum. İyi iş çıkarmışsın."

"Goa iyiydi de..."

"Evet?"

"Ben yokken iki köklü değişiklik yapmışsınız. Katil Motorlar ve Afganlar. Nedenini merak ediyorum."

Öfke denen gölgeler diyarı yüzünü ele geçirdi. Dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrılmaya başladı. Bana yaklaştı ve fısıltıyla yanıt verdi.

"Bana bak, Lin. İşe yarıyorsun, evet. Ama kendini Kaf Dağı'nda görme sakın. Seni o silahları alman için Goa'ya yolladım çünkü daha iyi adamlarımın hepsi orada deşifre oldu. Ayrıca işler yolunda gitmezse en iyi adamlarımı harcamak istemedim. Bu konuda net miyiz?"

"Beni buraya bunları söylemek için mi çağırdın?"

"Seni toplantıya ben çağırmadım. Bizimle oturmana da rızam yoktu. Seni Tariq istedi. Kalmana izin vermem için ısrar etti."

Birlikte dönüp çocuğa baktık.

"Biraz vaktin var mı, Lin?" diye sordu Tariq usulca. Ama sesi bir o kadar sertti.

Hayır deme şansım yoktu tabii.

"Ben gidiyorum," dedi Sanjay omzuma bir şaplak atarak. Sesini mahsus yükseltmişti. "Neden döndün ki? Goa'ya bayılırım. Yerinde olsam ortadan kaybolup hayatımın sonuna kadar bir plajda keyif çatardım."

Sanjay böyle dedikten sonra toplantı odasından çıktı. Yeniden Tariq'ın yanına oturdum. Kızmıştım. Çocuğun gözlerine hemen bakamadım. Sakinleşmek için bir dakika kadar beklemem gerekti.

"Nedenini sormayacak mısın?" dedi Tariq belli belirsiz gülümseyerek.

"Neyin nedenini?"

"Bugün Meclis'i neden topladığımı."

Ben de gülümsedim.

"Isınma turları yaptığını düşündüm."

Tariq gülecekti ama kendini topladı.

"Biliyorsun, Lin, amcam senin en çok bu tarafını severdi. Bana birkaç kere senin hepimizden daha *inşallahçı* olduğunu söyledi."

Cevap vermedim. *Allah izin verirse, Allah bilir* anlamına gelen bu terimi kullanmakla herhâlde benim kaderci biri olduğumu ima etmeye çalışıyordu.

Aslında bu doğru değildi. Neler yaptığımızı sorgulamıyordum çünkü umurumda değildi. Şu hayatta değer verdiğim birkaç insandan başka hiçbir şeye aldırmıyordum. Hapisten kaçmamdan bunca yıl sonra başıma o veya bu gelmiş, ne fark ederdi?

"Amcam öldüğünde," diye devam etti Tariq, "vasiyetinde belirttiği şartları harfiyen uyguladık ve mal varlığını dağıttık."

"Evet, hatırlıyorum."

"Bildiğin gibi, bana hatırı sayılır bir para ve bu ev düştü."

Gözlerim Nazeer'e kaydı. Yaşlı askerin sert yüzündeki ifade değişmemişti ama gür kaşlarından birini belli belirsiz kaldırdığını fark ettim.

"Sen Khaderbhai'den hiçbir şey almadın," dedi Tariq. "Vasiyetnamede adın bile geçmiyordu."

Khaderbhai'yi severdim. Yaralı oğulların iki babası olur. Yüreklerinde i sızıya dönüşen gerçek babaları ve o sızıyı dindiren kendi seçtikleri babaları, h Khaderbhai'yi seçmiştim ve onu çok severdim.

Ama şundan da emindim ki, gerçeğin bir ayna olduğu o odada tek başı$_t$ otururken, bana ne kadar değer verirse versin, bu beni ayrıca büyük bir oyu$_t$ daki bir piyon olarak görmesini engellememişti.

"Hiçbir zaman böyle bir beklentim olmadı," dedim.

"Neden? Hatırlanmak hoşuna gitmez miydi?" diye üsteledi başını yana eğerel

Khaderbhai'yle yaptığımız felsefi tartışmalarda o da benimle alay ederkeı aynen bunu yapardı.

"Hem de o kadar yakındınız. Amcam defalarca senin, en sevdiği adar olduğunu söyledi. Hayatına mal olan görevde yanında yalnızca sen ve Nazee vardınız."

"Dilimizi su gibi konuşuyorsun," dedim konuyu değiştirmeye çalışaral: "Yeni öğretmenin iyi iş başarmış."

"Harika bir kadın. Çok seviyorum," dedi heyecanla ve hatasını fark edip ça bucak düzeltti. "Yani ona büyük bir saygı duyuyorum demek istedim. Alınmi ama senden bile daha iyi öğretiyor, Lin."

Kısa bir sessizlik oldu. Ellerimi dizlerime koyup kalkmaya hazırlandım.

"Bana müsaa-"

"Dur," diye atıldı.

Kaşlarımı çattım ama gözlerindeki yakarışı görünce duraksadım. Tekrar koltuğa yerleşip kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Tariq, "Bu hafta amcama ait bazı belgeler bulduk," diye anlatmaya başladı. "Kuranının arasına koymuş. Herhâlde gözümüzden kaçtı. Velhasıl bu hafta ortaya çıktılar. Amcam onları Afganistan'a girmeden hemen önce oraya koymuş."

Çocuk duraksadığında güçlü kuvvetli fedaisine baktım. Dostum Nazeer'e.

"Amcam sana bir hediye bırakmış," dedi Tariq. "Bir kılıç. Büyük büyükbabasından kalma kendi kılıcı. İngilizlerle yapılan savaşta iki kere kullanılmış."

"Bir yanlışlık olmalı."

"Belgelerde açıkça belirtilmiş," dedi Tariq. "Öldükten sonra kılıcın sana teslim edilmesini istemiş. Ve bunu özellikle benim sana vermemi istemiş. Şimdi onu kabul ederek beni onurlandıracaksın."

Nazeer kılıcı getirdi. Onu sardıkları ipek kumaşı açtı ve kılıcı avuçlarında bana uzattı.

Uzun kılıç geniş, gümüş bir kının içindeydi. Kının üzerine uçan şahinler resmedilmişti. En ucunda Kurandan birkaç satır vardı. Kabzası lapis taşından!

di ve perçin çivilerini gizlemek için turkuazlarla süslenmişti. Zarif, gümüş bir topuzu vardı.

"Bir yanlışlık olmalı," diye yineledim aile yadigârı silaha hayretle bakarak. "Bu kılıç senin."

Çocuk minnet ve özlemle gülümsedi.

"Haklısın. Benim. Yani öyle olmalıydı. Ama belgelerde Khaderbhai'nin kendi el yazısı var. Kılıç senin, Lin. Reddetmeye kalkışma sakın. Ben senin kalbini biliyorum. Geri vermeye çalışırsan alınırım."

"Düşünmemiz gereken bir konu daha var," dedim gözlerimi kılıçtan ayırmadan. "Biliyorsun ülkemde hapisten kaçtım. Her an yakalanıp geri gönderilebilirim. Eğer böyle bir şey olursa kılıç kaybolur gider."

"Bombay polisiyle başın belaya girmeyecek," dedi Tariq. "Bizimle olduğun sürece sana dokunamazlar. Eğer bir süreliğine şehirden ayrılman gerekirse de, kılıcı Nazeer'e emanet edersin. Sen gelene kadar korur."

Nazeer'e bakıp başını eğdi. Nazeer bana biraz daha yaklaştı ve kılıcı almam için ellerini uzattı. Gözlerinin içine baktım. Birbirine bastırdığı dudakları gülümsercesine yukarı kıvrıldı.

"Al," dedi Urduca. "Al ve çek."

Kılıç beklediğimden daha hafifti. Birkaç dakika ona dokunamadım. Bıraktım, dizlerimde öylece durdu.

O bakımsız evde sessizce kucağıma baktığım dakikalar boyunca tek bir çekincem vardı. Kılıcı çekersem anılarımın da kayıtsızlığımın korucuyu kınından fışkırıp kanamaya başlayacağından korkuyordum. Zira bir süredir, yeterince zamandır, onun içinde hapis ve güvendeydiler. Ama geleneklere göre, kılıcı kabul ettiğimi ona çekerek gösterecektim.

Kılıcı kınından çekip çıkardım ve kolumu indirdim. Şimdi sivri ucuyla mermer zemin arasında yalnızca birkaç santim vardı. Yanılmamıştım. Bütün anıları geri getirme kudretine sahipti.

Kılıcı kınına sokup Tariq'a baktım. Başıyla yanındaki koltuğu işaret etti. Bir kez daha oturdum ve kılıcı dizlerimin üzerine koydum.

"Şurada ne yazıyor?" diye sordum. "Arapça okuyamıyorum."

"Inna Lillahi ve inna... " diye başladı Tariq.

"*... ileyhi raci'un*," diye bitirdim.

Kur'andan alıntıydı. Anlamını biliyordum. *Allah'tan geldik ve yine O'na döneceğiz.* Bütün Müslüman gangsterler bir çatışmaya girmeden önce bunu tekrarlardı. Müslüman olmasak da biz de söylerdik. Her ihtimale karşı. Aile yadigârı kılıcın üzerindeki Arapça yazıyı bile okumaktan aciz olmam Tariq'ın

suratında memnuniyetsiz bir ifade belirmesine sebep oldu. Onu anlıyor Ben bu kılıcı ne hak ediyordum ne de önemini layığınca kavrayabilirdim

"Kur'anda bulduğumuz belgeler arasında bir de mektup vardı," dedi he, nefesini ve kelimesini kontrol etmeye çalışarak. "Amcam sana yazmış."

İçimdeki yılanın dikildiğini hissettim. Bir mektup. Yok, kesinlikle isten yordum. Mektupları hiç sevmezdim. Bütün karanlık geçmişler yaşanan an kanını emen vampirlerdi ve mektuplar da tıpkı yarasalar gibiydi.

"Sana yazıldığını bilmeden okumaya başladık," dedi Tariq. "Yarısında bu nun amcamın sana son mektubu olduğunu anladık. Gerisini okumadık tab Nasıl bittiğini bilmiyoruz. Ama Sri Lanka'da başlıyor."

Hayat denen nehir bazen sizi kayalıklara sürükler. Mektup, kılıç, Mec toplantısında alınan kararlar, *işe yarıyorsun ama kendini Kof Dağında görm sakın,* Katil Motorlar, Goa'dan gelen silahlar ve Sri Lanka. Bir tesadüfler ve sonuçlar akıntısı. Ve ileride birden kayalıkları görüyorsun. İki seçeneğin var. Y kayıkta duracaksın ya da suya atlayacaksın.

Nazeer gümüş rengi bir zarfı Tariq'a verdi. Tariq bunu alıp avucuna vurdu

"Amcamın hediyeleri," dedi daha da yumuşak bir sesle, "hep şartlı verili ve..."

"Sonuçlarıyla kabul edilir," diye bitirdim.

"Ben *itaatle* demeyi tercih ederdim. Bu ev bana Khaderbhai'nin h<ediyesi. Ama bana onu asla terk etmemem şartıyla verildi. On sekiz yaşına gele ne dek ondan bir dakika bile ayrılmamalıyım."

Hayretimi gizleyemedim. Neler yaşadığını fark edememiş, ona karşı duyarlı olamamıştım.

"Ne?"

"Sandığın kadar korkunç değil," dedi gururlu bir tavırla. "Bütün öğretmenlerim buraya geliyor. Derslerimden geri kalmıyorum. İngilizce, İslam araştırmaları, ekonomi ve dövüş sanatları. Hiçbirini boşlamıyorum. Hem Nazeer hep yanımda. Evdeki bütün hizmetliler etrafımda pervane oluyor."

"Ama daha on dört yaşındasın. Dört yıl bu evden hiç çıkmayacak mısın? Yaşıtlarınla olmak istemez misin?"

"Ailemin erkekleri on beş yaşında kılıç kuşanıp savaşa gitmiş," dedi. Gözlerinde kıvılcımlar çakıyordu. "Ve ben bu yaşta bile kaderimi yaşamak zorundayım. Aynısı senin hayatın için de geçerli değil mi?"

Gençliğin kararlılığı önünde hiçbir güç duramaz. Hem ailesine bağlılığını sorgulamak bana düşmezdi. Yalnızca seçeneklerinin farkında olmasını istiyordum.

“Tariq,” dedim derin bir iç çekerek. “Gerçekten anlamıyorum. Açık konuş. Bana söylemek istediğin ne?”

“Ben sadece amcamın ayak izlerini takip etmeyeceğim,” dedi bir çocukla konuşurmuş gibi yavaşça. “Bir gün Khaderbhai gibi olacağım. Bugün buraya gelen bütün insanlara ben hükmedeceğim. Buna sen de dâhilsin, Lin. Eğer hâlâ bizimle olursan, senin de liderin olacağım.”

Bir kez daha Nazeer’e baktım. Göz göze geldiğimizde gözlerindeki şefkatli gururu gördüm. Odadan çıkmaya hazırlandım.

“Mektup,” dedi Tariq hemen.

Birden öfkelendim. Hızla ona döndüm. Tam bir cevap verecektim ki, Tariq elindeki mektubu kaldırdı.

“Daha en başında Sri Lanka’dan bahsetmiş,” dedi gümüş rengi zarfı bana uzatarak. “Amcamın bunu ne kadar istediğini biliyorum. Ona söz vermiştin değil mi? Oraya gitmek için?”

“Evet,” dedim incecik parmaklan arasında tuttuğu mektubu alırken.

“Trincomaleedeki casuslarımızdan gelen haberlere bakılırsa yakında sözünü tutabileceksin.”

[1] Ne zaman?” diye sordum elimde Khaderbhai’nin hatıralarıyla.

‘Yakında,” diye yineledi Tariq, Nazeer’e anlamlı bir bakış fırlatarak. Abdullah sana haber verecek. Ama hazır ol. Her an gidebilirsin.”

Görüşme sona ermişti. Çocuk hâlâ soğuk bir kibarlıkla yerinde oturuyordu. Ama belli ki bu odadan bir an önce çıkmak için sabırsızlanıyordu. Benden kurtulmakta ise daha bile aceleciydi.

Avluya açılan kapıya doğru yürüdüm. Nazeer bana eşlik etti. Kapıda dönüp arkama baktım. Uzun boylu Tariq elini yüzüne dayamış, hâlâ imparator koltuğunda oturuyordu. Başparmağını gamzeli yanağına doğru kaldırmıştı. Khaderbhai de düşüncelere daldığında böyle yapardı.

Sokak kapısında, Nazeer bana uzun, boru şeklinde, askılı bir kılıf verdi, içinde bir kılıç olduğu anlaşılmıyordu bile. Motorda onu rahatça sırtıma takabilirdim. Kılıfı omzumdan geçirdiğimde Nazeer onu doğru bir açıda duracak şekilde ayarladı. Sonra çabucak ve kemiklerimi kırarcasına sarıldı bana.

Saniyeler sonra ayrıldığımızda tek kelime etmeden, arkasına bile bakmadan yürüdü gitti. Efendisi ve biriciği çocuğa geri dönmek için sabırsızlanıyordu belli ki. Khaderbhai yeniden dünyaya gelecek ve Nazeer yine ona hizmet edecekti.

Arkasından bakarken yine evin eski hâlini hatırladım. Çiçekleri, suyun şırıltısını ve Nazeer’in peşinde dolanan eğitimli güvercinleri. O kuşlar ne de çok severdi Nazeer’i.

Şimdi evde tek bir kuş bile yoktu ve avluda yankılanan yegâne ses, don. urucu bir rüzgârda birbirine çarpan dişlerin takırtısını andırıyordu, fi' Kalaşnıkof un şarjörüne doldurulan mermilerin sesiydi bu.

SEKİZİNCİ BOLUM

Sokaktaki bütün yüzlerde erken akşam ışığı parlıyordu. Gecenin onlara neler getireceğini düşünmek yüzlerini kızartıyordu sanki. Abdullah benimkinin yanma park ettiği motorunda beni bekliyordu. Motorlarımızın başında nöbet tutan çocuklara birkaç rupi verdi. Sevinçle bağırıp köşedeki şekerciden sigara almaya koştular.

Abdullah'la bir süre konuşmadan motorlarımızı sürdük. Bir kırmızı ışıkta yanımda durdu. İlk kez konuştum.

"Mahesh'ten Lisa'yı alacağım. Gelsene."

"Sana oraya kadar eşlik ederim. Ama sonra gideceğim. İşlerim var."

Muhammed Ali'nin adı verilen alışveriş caddesi boyunca ilerledik. Parfümcülerin nefis kokusu yerini tatlıcılardan yükselen *fimi, rabri* ve *falooda* kokularına bıraktı. Takıcıların göz alıcı ışıltısını bir blok boyunca yan yana dizilen İran halılarının zarafeti izledi.

Cravvford Çarşısı'nın yakınındaki saz yüklü el arabalarının kargaşasına takılmamak için kestirmeden ters trafiğe girdik ve ilerideki kavşaktan geri döndük.

Yeniden trafiğin akışında ilerlemeye başladığımızda Metro sineması kavşağında durduk. Sinemanın ilk katma dev bir film afişi asmışlardı. Yeşillere, sarılara ve morlara boyanan iyi ve kötü adam suratlarının arkasında silahların ve kılıçların çekildiği bir kavga sahnesi görülüyordu.

Yoldan geçip de o afişe bakmayan yoktu. Kendi arabalarını kullananlar ya da bir taksinin camından kafasını uzatanlar. Yanından geçtiğim bir arabadaki oğlan çocuğu bana el sallayıp işaret parmağını bir tabanca gibi suratıma doğrulttu. Silahını ateşler gibi yaptığında vurulmuş numarasıyla kolumu tuttum. Çocuk kıkırdadı. Ailesi de güldü. Diğer arabalardakiler de.

Oğlanın sevimli annesi beni yine vurması için onu cesaretlendirdi. Çocuk tek gözünü kısıp parmak tabancasını ateşledi. *Kötü Adamın Sonu* rolünü oynayıp motorun koltuğuna yığılmış gibi yaptım.

Doğrulduğumda çevredeki herkes beni alkışlıyordu.

Elimi karnıma götürüp abartılı bir jestle selam verdim ve başımı çevirdi ğimde Abdullah'ın kül rengi suratıyla karşılaştım.

Biz Şirket'in adamlarıyız, diye düşündüğünü biliyordum. *Saygıya da korku. İnsanlarda birinden birini uyandırmak zorundayız. Saygıya da korku. Bize kar\,■ başka bir his besleyemezler.*

Mahesh Otel'e giden kıyı yoluna girdiğimizde Abdullah'ın yüzü nihayet biraz yumuşadı. Hızını düşürmüştü. Bir eli gazda, diğeri belindeydi. Ona yaklaşıp sol elimi omzuna koydum.

Vedalaşmak için el sıkıştığımızda yol boyunca kafamı kurcalayan sorulardan birini sordum.

"Kılıçtan haberin var mıydı?"

"Kimin yok ki, Lin kardeş?"

Ellerimiz ayrıldı ama gözlerime bakmayı sürdürdü.

"Bazıları," dedi temkinli bir sesle, "Khaberbhai'nin kılıcını sana bırakmasını kıskandı."

"Andrew."

"Doğru ama başkaları da var."

Dilimin ucuna gelen pis küfrü ağzımdan kaçırmamak için çenemi sıktım. Sanjay'ın sözleri kulaklarımda çınladı: *İşe yarıyorsun, evet. Ama kendini Kaf Dağında görme sakın.* İçimden bir ses, kaçmamı söylüyordu. Kan dökülmeden ortadan kaybolmamı. Bir de şu Sri Lanka meselesi vardı.

"Yarın görüşürüz inşallah," dedim motoru park ederken.

"İnşallah," dedi ve gazladı.

Arkasına bile bakmadan seslendi. "Allah seni korusun."

"Amin," diye mırıldandım.

Mahesh Otel'in Sih güvenlik görevlileri sırtımdaki tuhaf kılıfı şüpheyle süzdüyse de, beni selamlayıp geçmememe izin verdiler. Beni iyi tanıyorlardı.

Turistlerin paralarını ödemeyip otellere bıraktığı pasaportların çoğu bana gelirdi. Ya güvenlikçiler ya da resepsiyondakiler çeviririrdi bu dalavereyi.

Otellerden gelen bu düzenli pasaport akışı bizim için önemliydi. İşlerin en kesat olduğu ayda bile en az on beş sahte pasaport çıkarıyorduk. Kayboldukları bildirilmeyen pasaportlarsa en çok işimize yarayanlardı.

Dünyadaki bütün beş yıldızlı otellerin güvenlik ofislerinin odalarında faturayı ödemeyen müşterilerin fotoğrafları asılıdır. Bazıları pasaportlarını arkalarında bırakır. Çoğu insan o duvara suçluları tanımak için bakar. Bense alışveriş için.

Otelin lobisinde etrafıma bakındım. Lisa kafenin denize bakan büyük pencerelerinin yanında hâlâ arkadaşlarıyla toplantı hâlindeydi.

Yanına gitmeden önce sokağın kirini akıtmak için erkekler tuvaletinin yolunu tuttum. Kapıya elimi uzatmıştım ki arkamda bir ses duydum.

"Bakıyorum kılıç kuşanmışsın. Bana bu kadar mı kızgınsın?"

Arkamı döndüğümde Ranjit'le burun buruna geldim. Yeni medya patronu, yakışıklı sporcu ve politika aktivisti. Ve bir de Karla'nın, benim Karla'mın evlendiği adam. Gülümsüyordu.

"Evet, kızgınım ve hiç sohbet havamda değilim. Hoşça kal."

Tekrar güldü. Dürüst ve içten bir gülümsemeye benziyordu. Ama aldırmadım çünkü bana gülümseyen adam, Karla'yla evliydi.

"Hadi görüşürüz," dedim.

"Hey, dur bir dakika. Seninle konuşmak istiyorum."

"Konuştuk ya? Bence bu kadar yeter."

"Dur ne olur," dedi önüme geçmeye çalışarak. "Bir toplantıdan çıktım. Sana rastladığım o kadar iyi oldu ki."

"Git başkasına rastla. Belki ona da sevinirsin."

"Lütfen. Bak, ben bu kelimeyi sık kullanmam."

"Ne istiyorsun?"

"Seninle ne zamandır konuşmak istediğim bir konu var."

Arkadaşlarıyla oturan Lisa'ya baktım. Beni fark edip başını çevirdi ve göz göze geldik. Başımı salladım. Anladı ve o da başını sallayıp yeniden arkadaşlarına döndü. "Ne diyeceksen çabuk söyle," dedim.

Biçimli yüz hatları hayretle çarpıldı. "Eğer kötü bir zamansa.

"Bizim iyi bir zamanımız olamaz, Ranjit. Lafı dolandırma. Sadede gel."

"Lin, bak. Bence arkadaş olabiliriz. Eğer..."

"Bunu sen ben meselesine dönüştürme, Ranjit. Sen ve ben diye bir şey yok. Olsaydı bilirdim."

"Benden nefret ediyor gibisin. Hâlbuki beni tanımıyorsun bile."

"Senden hiç hoşlanmıyorum. Tanırsam daha da beter kıl olacağımdan eminim. Onun için, inan, hiç gerek yok."

"Neden?"

"Ne neden?"

"Benden neden hoşlanmıyorsun?"

"Bak. Bir otel lobisinde senden hoşlanmayan herkesi durdurup beni neden sevmiyorsun muhabbetine gireceksen bir oda tut derim. Çünkü bu konu sabaha kadar uzayabilir."

"Ama ben... anlayamıyorum ve anlamaya çalışıyorum. Suç mu?"

"Pekâlâ. Hırslarınla Karla'yı tehlikeye atıyorsun," dedim usulca. "BundJ hoşlanmıyorum. Yaptıklarından da hoşlanmıyorum. Yeterince açık mı?" ,j

(e Ben de seninle Karla'yı konuşacaktım," dedi. Gözlerini hiç durmadan jg zümde dolaştırıyordu.

"Ne olmuş Karla'ya?" 1

"Güvende olduğundan emin olmak istiyorum. Hepsi bu."

"Güvende derken?"

Kaşlarını çattı ve bir an başı öne düştü. Kederle iç çekti.

"Lafa nereden başlasam bilemiyorum ama..."

Sağa sola bakındım. Sonra onu lobinin uzak bir köşesindeki koltuklat; götürdüm. Kılıcı sırtımdan çıkarıp dizlerimin arasına sıkıştırdım ve yüzüne baktım.

Bir garson anında yanımızda bitti ama ona gülümseyerek şimdilik bir isteğimiz olmadığını söyledim. Ranjit bir an yine başını eğip gözlerini halıya dikti. Sonra toparlandı.

"Biliyorsun son günlerde boğazıma kadar siyasete battım. Önemli kampanyalar yürütüyoruz. Hiç ummadığım çevrelerden destek görüyorum."

"Ben kendine oy satın aldığını duydum," diye kestirip attım. "Milleti huzursuz ediyormuşsun. Karla'ya dön."

"O-onunla konuştun mu?"

"Sana ne?"

"Konuştun mu?"

"Neden konuşalım? Biz ayrıldık."

Kalkmaya davrandım, engel oldu.

"Ne olur. İzin ver, bitireyim. Karmanın Mızrağı'na karşı güçlü bir basil» kampanyası yürütüyorum."

"Şimdi anladım. İnsanları kışkırtmaya devam edersen o mızrak Karla'yı hedef alacak."

"Ben de seninle bunu konuşmak istiyordum. Ona hâlâ âşık olduğunu bi-l liyorum."

"Ben gidiyorum," dedim ama yerimden kalkmaya çalıştığımda bileğime! yapıştı.

Eline ters bir bakış fırlattım.

"Çek şunu. Yoksa karışmam."

Elini çekti.

"Otur, lütfen. Daha diyeceklerimi duymadın."

Oturdum. Almmın çizgilerle dolduğundan emindim. Hepsi Ranjit'in suçuydu.

"Biliyorum, haddimi aştığımı düşünüyorsun. Ama Karla tehlikedeyse bunu bilmek istersin diye düşündüm."

"Onun için asıl tehlike sensin. Hayatından bir an önce defolup gidersen mesele kalmaz."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Evet. Aslında bu konuşmayı yaptığımız iyi oldu galiba."

Avcı ve avının birbirlerine baktıkları bir an vardır. Sıcak, gergin ve soluk kesici bir an. Biz de göz göze geldik.

Karla. Yıllar önce Bombay'daki ilk günümde onu gördüğümde kalbim yırtıcı bir kuş gibi hayali bir zincirle onun bileğine bağlanmıştı.

Beni kullanmıştı. Ben onu sevene dek sevmişti beni. Khaderbhai için çalışmaya cesaretlendirmişti. Aşk, nefret ve intikamın kanları yerden kalktığında ve yaralar birer ize dönüştüğünde ise, karşımda bana gülümseyen şu yakışıklı milyonerle evlenmişti. Karla.

Sanatçı arkadaşlarının yanındaki Lisa'ya baktım. Ne güzeldi. Işıl ışıl. Ağzımda acı bir tat vardı. Kalp atışlarım giderek hızlanıyordu. Karla'yla iki yıldır hiç konuşmamıştım ama ondan bahseden Ranjit'in karşısında otururken kendimi Lisa'ya ihanet ediyormuşum gibi hissediyordum. Tekrar Ranjit'e baktım. Suratım iyice asılmıştı.

"inkâr etme. Onu hâlâ seviyorsun," dedi.

"Senin amacın ne, Ranjit? Suratına bir tane patlatmamı mı istiyorsun? Biraz daha konuşursan kendimi tutamayacağım, ona göre."

i "Hayır tabii. Onu hâlâ sevdiğinden eminim," dedi dürüstçe, "çünkü yerinde olsam ben de onu hâlâ severdim. Eğer beni terk edip bir başkasıyla evlenseydi yani. Karla gibi bir kadın daha yok ve bir erkek onu ancak çılgınca sevebilir. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Takım elbiselerin en iyi yanı, gerektiğinde yapışacak bir sürü şey bulabilmenizdir. Onu yakasından, gömleğinden ve kravatından tuttum.

"Karla'dan bahsetmekten vazgeç," dedim. "Yoksa pişman olacaksın."

Ağzını kocaman açtı. Galiba bağıracaktı ama sonra vazgeçti. Ranjit güçlü bir adamdı ve siyasetin penceresinden daha da güçlü bir geleceğe bakıyordu. Bir otel lobisinde olay çıkaramazdı.

"Lütfen, amacım seni kızdırmak değil," dedi. "Karla'ya yardım etmeni istiyorum, o kadar. Eğer başıma bir iş gelirse söz ver.

Onu bıraktığımda yerine oturup üstünü başını düzeltti.

“Neden bahsediyorsun sen?”

“Geçen hafta canıma kastettiler,” dedi üzüntüyle. -S

“Ağzını her açtığında biri canına kastediyor zaten.”

“Arabama bomba koymuşlar.”

“Devam et.” ll

“Şoförüm *paan* almak için yalnızca birkaç dakikalığına arabadan inmi Neyse ki döndüğünde arabanın altından sarkan teli görüp bombayı bulmuş Polisi aradık. Düzeneği çıkardılar. Gerçek değilmiş ama üzerine bir not iliştir mişler. Gelecek sefere gerçeğini takacaklarmış. Olayı basından gizlemeyi başar dım. Biliyorsun, hatırı sayılır dostlarım var.”

“Şoförünü değiştir.” S

Güldü.

“Şoförünü değiştir,” diye tekrarladım. ■

“Senin zayıf halkan o. Bak şu işe ki, bombayı şak diye bulmuş çünkü onu oraya koyan o. İyi para vermişlerdir. Gözünü korkutmak istemişler.” *m*

“Şaka ediyorsun herhalde? Şoförüm üç yıldır yanımda çalışıyor.”

“İyi. Yüklü bir tazminat verir, yollarsın. Kurtul ondan.” II

“Ama çok sadık bir adamdır...”

“Karla’nın haberi var mı?” <■

“Hayır. Bilmesini istemedim.”

Gülme sırası bana gelmişti. S

“Karla koca kadın. Aptal da değil. Bunu ondan saklamakla hata etmişsin.”

“Ama...” ■

“Ona söylemeyerek en güçlü silahını harcıyorsun. Karla senden daha zeki. Herkesten daha zeki.” M

“Yine de...”

“Söyle ona.” *m*

“Haklı olabilirsin. Ama ben bu işi kendim çözebileceğime inanıyorum. Bence bir daha sorun çıkmayacak. İyi bir güvenlik şirketiyle anlaştım. Ama Karla için endişeleniyorum. Aslına bakarsan, tek endişem o.”

“Sana söylüyorum. Biraz geri dur. Bir süreliğine politikadan uzak dur. Balık baştan kokar derler. Bana göre kokanın yanında fazla durmayacaksın.”

“Hayır, Lin. O fanatiklere boyun eğmeyeceğim. Herkesi böyle susturuyor lar işte. Korkutarak.”

“Şimdi de bana siyaset dersi mi vereceksin?”

Gülümsedi ve ilk kez bir gülümsemesini sevdim çünkü ardında zafer coşku sundan daha derin bir şeyler vardı.

"Ben bir yol ayrımında olduğumuzu düşünüyorum. Bu ülke büyük bir aydınlanmanın eğişinde. Belki de ilk kez düşüncelerimiz, davranışlarımız, hatta hayallerimiz bile değişiyor. Yenilikçi düşünce tarzı kazanırsa ve Hindistan gerçekten insan haklarına değer verilen, özgür ve modern bir demokratik düzene kavuşursa, gelecek yüzyıla biz damgamızı vuracağız. Dünyayı ülkemiz yönetecek."

Gözlerime baktı ve onlarda kuşkuyu gördü. Hindistan'ın geleceği konusunda haklıydı. Bombay'daki herkes bunu yıllardır biliyor ve hissediyordu. Ama bana kurduğu basmakalıp cümlelerden etkilenmemiştim.

"Biliyorsun," dedim, "kime sorsan aynılarını söylüyor."

İtiraz etmek için ağzını açtığında elimi kaldırdım.

"Ben politikadan anlamam ama nefreti iyi tanırım. Pisliğe çomak sokarsan üzerine sıçrar."

"Beni anladığına sevindim," dedi derin bir iç çekerek ve omuzlarının gevşemesine izin verdi.

"Seni anlaması gereken ben değilim."

Yine sırtını dikleştirdi.

"Biliyor musun? Onlardan hiç korkmuyorum."

"Arabana bomba koymuşlar be adam. Tabii ki korkuyorsun. Ben seninle konuşurken bile korkuyorum. Hemen şimdi buradan defolup gitmek istiyorum."

"Senin ve dostlarının Karla'nın yanında olacağınızı bilsem bu meseleyi hiç kafama takmam."

Kaşlarımı çattım. Bu isteğinin ardındaki ironilerin farkında mıydı acaba? En azından birini söylemeye karar verdim.

"Birkaç hafta önce akşam gazetende Bombay mafyasıyla ilgili bir makale yayınlandı. Sözünü ettiğin dostlarımdan birinin de adı geçiyordu. Tutuklanması ya da şehirden gönderilmesini gerektiği yazıyordu. Hem de hiçbir suçlamayla karşı karşıya olmamasına rağmen. Her insan suçu ispat edilene kadar masumdur ilkesine ne oldu? Sizin gazetecilik anlayışınız bu mu?"

"Biliyorum."

"Ayrıca yanlış hatırlamıyorsam, yine senin gazetende başka bir dostumun davasıyla ilgili bir haberde bazı suçlarda idam cezasının gerekliliğinden bahsediliyordu."

"Evet de..."

"Şimdi sen kalkmış bana..."

"Evet. O insanlardan Karla'yı korumalarını bekliyorum. Bunun ikiyüzlülük olduğunun da bilincindeyim. Ama çalacak başka kapım yok. Fanatiklerin her

yerde yandaşlan var. Polis teşkilatı, ordu, eğitim kurumlan, dernekler, hü< I met daireleri. Hepsi onların elinde. Bombay'da kirletemedikleri bir..." VI

"Siz kaldınız diyorsun." İHI

"Evet."

Gerçekten komikti. Kılıcı sol elime alarak doğruldum. O da benimle ka|LI

"Karla'ya hepsini açık açık anlat," dedim. "Ondan ne sakladıysan hepsi, I Seninle kalmak ya da gitmek onun karan olsun." İH|

"Elbette. Ama anlaşmamıza uyacaksın değil mi? Gerekirse Karla yi..." I

"Bir dakika. Bizim bir anlaşmamız yok. Biz diye bir şey yok. Olamaz da."

Gülümsedi ve konuşmak için ağzını açtı ama sonra birden boynuma sarıldı

"En doğrusunu yapacağına güveniyorum. Ne olursa olsun." *m* I

Yüzüm boynuna yakındı. Keskin bir parfüm kokusu aldım. Bir kadın par fümüydü ve gömleğine sineli çok olmamıştı. Ucuz bir şeydi. Karlanın parfii I mü değildi. ¡<11

Benden karısına, hâlâ sevdiğim kadına göz kulak olmamı istemesinden bir I kaç dakika önce bir otel odasında başka bir kadınlaydı. ¡j I

Onu ittiğimde gerçeği bütün çıplaklığıyla gördüm. Karla'yı hâlâ seviyor-1 dum. Ranjit'in teninde başka bir kadını koklamak bir kamp ateşinin etrafında dönen bir kurt misali iki yıldır hayatımın kıyısında dolanan gerçeği görmemi I sağlamıştı.

Ranjit'e ateş püsküren gözlerle baktım. Aklımdan şu herifi öldürmek ge-çerken aynı zamanda Lisa konusunda sevgiyle karışık bir vicdan azabı çeki-1 yordum. Nefret ve pişmanlık pek rahatlatıcı bir ikili değildi doğrusu. Ranjit ağırlığını bir ayağından diğerine geçirirken endişeyle bana baktı.

"Ben gideyim artık," dedi bir adım geri çekilerek.

Otelin kapısından çıkmasını izledim. Mercedes sedanının arka koltuğun* oturduğunda kolayca düşman edinen bir adamın korkulu bakışlarıyla etrafi gözlemeye koyuldu.

Arkamı döndüm. Lisa pencerenin yanındaki masasından ona merhaba de-mek için yanma gelen genç bir adama elini uzatıyordu.

Lisa'nın ondan hoşlanmadığım biliyordum. Bir keresinde onun yağmurlu bir gecede ıslak bir yağmurluğun cebindeki bir mürekkep balığından bile dahal kaygan ve kaypak olduğunu söylemişti. Ünlü bir elmas tüccarının oğluydu. Film piyasasında başarı merdivenlerini hızla tırmanırken üzerine bastığı insan-I ları hiç mi hiç umursamıyordu.

Adam, Lisa'nın elini öpmek için eğildi. Lisa elini çabucak çekti. Yine de ona tatlı tatlı gülümsemeyi ihmal etmedi.

Bana bir keresinde her kadının dört çeşit gülümsemesi olduğunu söylemişti.

"Sadece dört mü?"

"İlki," diye devam etmişti bana aldırmadan, "bilinçsiz bir gülümsemedir. Düşünmezsin bile. Sokakta bir çocuğa ya da televizyon ekranından sana gülen birine gülümsemek gibidir."

"Ben televizyona gülümsemem."

"Herkes gülümser. Yoksa televizyonun ne anlamı kalır?"

"Ben televizyona gülümsemem."

"İkincisi," dedi, "kibar gülümseme. Eve davet ettiğimiz arkadaşlarımızı karşılarken ya da bir restoranda onlarla buluştuğumuzda öyle gülümseriz."

"Hesabı onlar mı ödüyor?"

"Dinleyecek misin?"

"Hayır dersem susacak mısın?"

"Üçüncüsü insanlara karşı kullandığımız gülümsemedir."

"Karşı hım? O ne demek?"

"Bazen birilerini kendinden uzak tutmak için gülümsersin. Hatta bazı kızların en güzel gülümsemesi budur."

"Dördüncüye geç."

"Ahhh! İşte onu yalnızca sevdiklerimize gösteririz. Sen özelsin demektir. Başka kimse o gülümsememizden nasibini alamaz. Biriyle çok mutlu olabiliriz. Ya da onu çok sevebiliriz. Ama dördüncü gülümseme yalnızca ve yalnızca gerçek aşkımız içindir."

"Ya ayrılırsanız?"

"Dördüncü gülümseme kızla birlikte gider," demişti. "Eski sevgililer yalnızca ikinci gülümsemeyi görebilir. Büyük bir hödüklük etmemişlerse tabii. Ama ortada kötü bir ayrılık varsa, eski sevgili ne kadar çekici olursa olsun üçüncü gülümseme devreye girer."

Lisa'nın genç yapımcıya üçüncü gülümsemesiyle baktığını görünce Ranjit'le konuşurken üzerime yapışan yeni pislik tabakasını temizlemek için tuvalete gittim.

Siyah ve krem rengi fayanslı tuvalet şehirdeki evlerin yüzde sekseninden daha şık ve konforluydu. Gömleğimin kollarını sıvayıp kısa saçlarımı ıslattım. Yüzümü ve kollarımı yıkadım.

Bir görevli bana temiz havlu verirken içtenlikle gülümsedi.

Hindistan'ın en gizemli ve harika taraflarından biri de toplumun en az kazanan kesiminin size gösterdiği sıcacık ilgidir. Bu adam benden bir bahşiş

koparmanın derdinde değildi. Tuvaleti kullananların çoğu bahşiş vermezdi. ten. O sadece insanların ihtiyaçlarını gidermeye geldiği bir yerde çalışan jy^ insandı ve tamamen içinden öyle geldiği için gülüyordu.

Hintlilerin kalplerinin en derinlerinden akan bu iyilik, bütün ulusun $g_{c.}$ çek bayrağıdır. Hindistan'a tekrar tekrar gelmenize sebep olan ya da sizi orad sonsuza dek tutan da bu ilişkilerdir işte.

Ona bahşiş vermek için elimi cebime attım. Parayla birlikte Khaderbhai'nj, mektubu da elime geldi. Adama parayı uzattım ve mektubu lavabonun kenar na koyup aynada gözlerime baktım.

O mektubu okumak istemiyordum. Geçmişimi gömdüğüm mağaranın ka-1 pisim yeniden aralamak istemiyordum. AmaTariq mektubun Sri Lankadan sö ettiğini söylemişti. Onu okumak zorundaydım. Bir kabine girip kapıyı kilitle dim. Kılıcı kapıya dayadım ve tuvaletin kapağına oturup başladım okumaya.

Bugün Ingilizlerin, adına bilye dediği küçük, mavi bir cam küreyi elimde tutarken Sri Lankayı düşündüm. Söz verdiğin gibi, oraya benim adıma gidecekleri. Cam küreyi yerde bulup aldıktan sonra uzun bir süre ona baktını. Hayat şablonlarımızın bazen en narin şeylerde ya da müphem yollarda karşımıza çıkması ne tuhaf değil mil Bizler bulduklarımızdan, tecrübe ettiklerimizden, değer verdiklerimizden ve içimizde sakladıklarımızdan oluşan birer koleksiyonuz aslında. Bazen bilerek ya da bilmeden sonunda onlara dönüşüyoruz.

Ben de seni buldum, Shantaram. Seni biriktirdim. Sen hayatımın renklerinden birisin. Diğerleri gibi, sen de benim sevgili evladımsın.

Ellerim titremeye başladı. Öfkeden ya da üzüntüden. Hangisi bilmiyordum. Kendime onun yasını tutma hakkını tanımamıştım. Marine Lines mezarlığındaki anıt mezarını bile ziyaret etmemiştim. Ölüsünün orada olmadığını biliyordum çünkü gömülmesine bizzat yardım etmiştim.

Yüzümü ateş bastı. Buna rağmen kafamın tepesi ürperdi. *Canım oğlum...*

Hakkımdaki tüm gerçekleri öğrendiğinde korkarım benden nefret edeceksin. Eğer başarabilirsen affet beni. Gece ve karanlık bütün ağırlıklarıyla üzerime çöktü. Belki de herkesle ilgili bütün gerçekler bilinseydi, şu koca dünyada nefret edilmeyen tek bir kişi bile kalmazdı. Ama savaşa gitmeden bir gece önce yazılan bir mektupta dürüst olmak icap eder. Bazılarının bana duyduğu nefreti hak etmediğimi söyleyemem. Ve şu an

onların hepsine tek söyleyebileceğim şu: Topunuzun cehenneme kadar yolu var!

Ben bu hayatı, bu mirası yaşamak üzere dünyaya geldim. Bana neye mal olursa olsun bunu yapmak için doğdum, insanları kullanıyor muyum? Elbette. Onları kendi çıkarlarım doğrultusunda hareket etmeye zorluyor muyumi Evet. Adam öldürüyor muyum? Hem de karşımda duran herkesi. Ben bu sayede korunuyor, bununla güçleniyorum. Ben büyürken etraf m-dakiler yok oluyor. Çünkü kaderimin bana çizdiği yoldan gidiyorum. Ama kalbimde bir yanlış yok ve dualarımda samimiyim. Her nasılsa senin bunu anladığını düşünüyorum.

Seni hep sevdim. Daha tanıştığımız ilk geceden. Hatırlıyor musun? Seni Kör Şarkıcıları izlemeye götürmüştüm. Bu da hakkımda öğreneceğin bütün kötü şeyler kadar gerçek. Kötü şeyler de gerçek. Bak, açıkça söylüyorum işte. Ama iyiler de öyle. Gerçi onlar yüreğin gerçekleri. Hissettiklerimiz ve hatırladıklarımız dışında hiçbir anlamları yok. Seni seçtim çünkü sevdim ve seni seçtiğim için seni seviyorum. Bütün gerçek bu, oğlum.

Allah beni yanına alırsa ve bu mektubu okuduğunda ben ölmüşsem üzülme. Kafamda bir sürü soru var ve onlara yalnızca Allah cevap verebilir. Hem ruhum çoktan seninkine ve kardeşlerininkine karıştı. Asla korkma. Ben hep yanında olacağım. Kaybolduğunda, düşman sayıca senden üstün olduğunda ve kendini terk edilmiş hissettiğinde babanın eli hep omzunda olacak. Kalbimin seninle ve bütün kardeşlerinle olduğunu bileceksin.

Dindar bir adam olmadığını biliyorum ama lütfen, izin ver, ruhum seninle diz çöksün. Her gün kısacık bir duaya vakit ayır. Dua ettiğinde bazen ziyaret edeceğim seni.

Son bir öğüt daha. Başkalarının kalplerinde bulduğun gerçeği sev. Ve kendi kalbindeki sevginin sesine daima kulak ver.

Mektubu zarfına koyup cüzdanıma yerleştirdim. Zarf açıktı. İlk satırdaki *küçük, mavi bir cam küre* kelimelerini hâlâ görebiliyordum. Birden yüreğim hop etti.

Elini gördüm. Tarçın rengi teninde parlayan akşam ışığını gördüm. Konuşurken denizde doğan narin yaratıkları andıran uzun ve ince parmaklarını oynatışı geldi aklıma. Gülümsediğini gördüm. Düşüncelerinin, mavi cam kürenin yansıdığı kehribar rengi gözlerinden fışkıran ışığını gördüm. Ve onun için yas tuttum.

Bir an bizi buldum. Üvey babamı ve onun evlatlık oğlunu, yargıların vç hataların ötesinde bir yerdeydik. Bağışlandığımız ve arındığımız bir yerde.

Yaşanmamış bütün sevgiler hayata karşı bir günah aslında ve yas tutmak da sevmenin bir yolu. O an onu hissettim. Acımın ve hasretimin geri dönmesine izin verdim. Bakışlarındaki gücü, hoşuna giden bir şey yaptığımda nasıl gururlandığını ve gülüşündeki sevgiyi hatırladım. Özledim. Kaybettiğim insanı çok özledim.

Bir yerlerde içi kan dolu bir davul çalıyordu. Birden ter bastı, nefes alamadım. Kılıca yapıştım. Buradan çıkmalıydım.

Geç kalmıştım. Yıllardır öfkeden duvarların ardında sakladığım bütün kederler gözyaşı olup aktı. Böğürerek ağladım.

Buhranımın arasında görevlinin, "Efendim?" diye seslendiğini duydum. "Tuvalet kâğıdı bittiyse yenisini getireyim."

Güldüm. Bombay beni yine kurtarmıştı.

"Yok, iyiyim," diye seslendim. "Yine de teşekkürler."

Kabinden çıktım. Kılıcı yine lavabonun kenarına koydum ve soğuk suyla yüzümü yıkadım. Aynadaki görüntüme göz attım. Berbattım ama daha kötülerini de görmüştüm. İyi kalpli görevliye bir bahşiş daha verdim ve lobiye çıkıp Lisa'nm masasına doğru yürüdüm.

Lisa yalnızdı. Gümüşi pırıltıların oynaştığı koyu renkli suya bakıyordu. Camdaki yansıması da ona bakıyordu. Lisa bu fırsatı kaçırmayıp kendini hayranlıkla süzdükten sonra beni gördü.

Zor bir gündü. Katil Motorlar, Sanjay Meclisi ve Ranjit, hepsi üst üste gelmişti. Bir de Sri Lanka tehdidi vardı tabii. Evet, zor bir gündü.

Bana döndü ve hassas sezgileriyle yüzüme kazman o kayıp ve yaralı aşka baktı.

Konuşmaya başladığımda parmağını dudaklarıma bastırıp beni öptü. Bir anlığına yine her şey yolundaydı. Bizimkisi tuhaf bir sevdaydı. O bana âşık değildi ve ben de ona âşık olamazdım. Ama birlikteyken gece aydınlanıyor ve gün ışığı o kadar iyi geliyordu ki, kendimizi asla kullanılmış ya da sevgisiz hissetmiyorduk.

Kocaman pencerelerden körfeze vuran dalgaları izledik. Arkamızda tepsileriyle dolanan garsonların aksi cama vuruyor ve ortaya dalgaların üzerinde yürüyorlarmış gibi bir görüntü çıkıyordu. Siyah gökyüzü denizin üzerine çöküp ufku gizlemişti.

Zamanı geldiğinde, kendinizden başka suçlayacak ya da yalvaracak birini bulamazsınız. Ve sonunda sizinle birlikte doğanların üzerine kattıklarınızın bir

elin parmaklarını geçmediğini anlarsınız. İşte o eşsiz katkılar bizim zaten olduğumuz insana eklediklerimiz, bizim bir başkası tarafından anlatılabilecek tek hikâyemiz.

Khaderbhai beni biriktirdiğini yazmıştı. Ama koleksiyoncu ölmüştü ve ben hâlâ onun yarattığı ve dünyaya bıraktığı suç müzesinde sergileniyordum. Sanjay beni yeni silah anlaşmasını denemek için kullanmıştı. Bu da bir noktayı açıkça anlamamı sağlamıştı. Bir an önce o koleksiyonun bir parçası olmaktan çıkmalı ve yeniden özgürlüğümü kazanmalıydım.

Lisa elimi tuttu. Bir süre sessizce durduk ve denizin uçsuz bucaksız kederine resmedilen iki solgun yansımadan ibaret kaldık.

İKİNCİ
KİTAP

DOKUZUNCU BÖLÜM

Yrf savaştan ve iktidar mücadelelerinden kalma acıklı hikâyelerin yaraları sahte pasaport fabrikasındaki kayıt defterimden fışkırıyordu.

İranlı bir profesör, Devrim Muhafızları'nın yaptığı temizlikten kaçan bir erken dönem İslami metinler uzmanı, en kapsamlı paketimizi istiyordu: Sahte doğum belgesi, sahte motorlu taşıtlar ehliyeti, banka dokümanları ve geçerli vize damgalarıyla desteklenen ve en az iki yıllık bir seyahat geçmişine sahip dört başı mamur bir pasaport.

Belgelerin tamamı detaylı bir incelemeden sorunsuz geçebilmeli ve müşterimizi uçağa bindirebilmeliydi. Profesör sahte belgeleriyle gideceği yere vardığında onlardan kurtulmayı ve bir mülteci kampına sığınmayı planlıyordu.

Vücudunda ağır işkence izleri vardı ama sahte bir pasaportla şansını denemek zorundaydı. Zira hiçbir yasal otorite ona gerçek bir pasaport veremeyecekti. Bunu yalnızca ülkesine iade edilip zincire vurulması için yapabilirlerdi.

Bir Nijeryalı, bir Ogoni aktivisti hükümetin Ogoni'deki kaynakları sömürmek için petrol devleriyle yaptığı anlaşmaya karşı bir kampanya yürüterek hedef hâline gelmişti. Bir suikast girişiminden kurtulmuş ve bir yük gemisinin kargo bölümünde Bombay'a sağ salim ulaşabilmişti. Belgeleri yoktu ama yanında destekçilerinden topladığı yüklü miktarda para vardı.

Limanda polise rüşvet vermiş, polis de onu bize yollamıştı. Şimdi yeni bir kimliğe ve farklı bir uyrukla yeni bir pasaporta ihtiyacı vardı.

Tibetli bir milliyetçi bir Çin esir kampından kaçmış ve Hindistan'ın karlı dağlık arazisini yürüyerek geçmişti. Bombay'a geldiğinde Tibetli sürgünler ona para yardımında bulunmuş ve yeni belgeler için Sanjay Şirketi'yle anlaşmışlardı.

Başkaları davardı. Bir Afgan, bir Iraklı, bir Kürt aktivisti, bir Somalili ve iki Sri Lankalı. Hepsi de kendilerinin başlatmadığı ve mücadele edemeyecekleri kanlı savaşlardan kaçmaya çalışıyordu.

Ama savaşlar suç dünyası için bulunmaz bir nimettir ve biz sadece adamlar için çalışmıyorduk. Sanjay Şirketi bir fırsat sömürücüydü. Kârla, saklamaya çalışan düzenbaz iş adamlarına, mahvedecekleri yeni bir kimliğe $ hip olmak isteyen kiralıklara, kaçak komutanlara, kendilerine sahte bir ölü,, ayarlayıp tüyenlere ve daha birçok kolay yoldan para kazanmayı seçen pislj;. hizmet ediyorduk.

Defterimin yanında ise başka bir pasaport duruyordu. Benim fotoğrafım ve yeni bir Sri Lanka vizesi içeren bir Kanada pasaportu. Arka kapağına Reuter. Haber Ajansı'nın basın kartı iliştirilmişti.

Bir yandan başkalarını savaşlardan ve kanlı rejimlerden kaçıracak belgeleri düzenlerken, diğer yandan beni on binlerce hayata mal olan bir anlaşmazlığa ortasına götürecek pasaportu hazırlıyordum.

"Bunu okudun mu?" diye sordu yeni yardımcım. Ogoni aktivistinin kale me aldığı biyografik notları gösteriyordu.

"Evet."

"Hepsini mi?"

"Evet."

"Cidden berbatmış."

"Evet, öyle, Farzad," dedim başımı kaldırmadan.

"Gazetelerde yazanlardan bile kötü."

"Yalnızca ekonomi ve spor sayfalarını okumazsan aslında hepsi gazetelerde yazıyor." Hâlâ başımı kaldırmamıştım.

"İnsan bir fena oluyor. İçim daraldı."

"Hı."

"Bunlar adamı depresyona sürükler. Ciddiyim bak. Günlerce bunların ara- sında kalırsan sonunda kafayı üşütürsün. Biraz dışarı çıksan? Hava alsan..." tj

Okuduğum dosyayı itip başımı kaldırdım. "Sorun ne?"

"Efendim?"

"Deminden beri dilinin ucunda bir şeyler var. Dökül bakalım."

"Dökül mü?"

"Sadede gel, Farzad. Ne demek istiyorsan açık açık söyle."

"Ah." Gülümsedi. "Haklısın. Seninle konuşmak istediğim bir konu var.» *Dökületim* o zaman."

Başını eğdi ve işaret parmağıyla masanın cilalı yüzeyinde bir daire çizdi.

"Şey..." Hâlâ gözlerini kaçırıyordu. "Ben sana şey soracaktım. Bize yemeğe! gelir misin? Öğle ya da akşam fark etmez. Bizimkilerle tanışırsın."

"Bütün mesele bu mu?"

"Evet."

"Neden açıkça sormadın?"

"Şey..." Masadaki hayali daireyi giderek küçülttü. "Hakkında anlatılanlardan sonra çekindim."

"Ne anlatıyorlarmış hakkımda?"

"Hırçın olduğunu söylüyorlar. Bir de mızmız."

"Mızmız mı?" diye tısladım. "Ben mi?"

"Valla duyduğumu söylüyorum."

Bir an birbirimize baktık. Aşağıdaki fabrikada, matbaa makinelerinden biri homurdanarak çalıştı. Bu boğuk gürültü saniyeler sonra yerini metal kelepçelerle silindirlerin takırtısına bıraktı.

"Nasıl bir davet bu? Hakaret ederek eve misafir çağrıldığını da ilk sende görüyorum."

"Acemiliğime ver," dedi gülerek. "Yıllardır ilk kez birini bize davet ediyorum. Biz biraz kapalı yaşayan bir aileyiz. Anlarsın ya?"

"Anlamaz mıyım? Ben de senden önce öyle yaşıyordum."

"Eee, gelecek misin? Ailem seninle tanışmaya can atıyor. Yeminle bak. Keki amcam seni çok anlatırdı. Senin şey olduğunu söylerdi.

"Mızmız mı?"

"Evet ama büyük bir filozof olduğunu da söylerdi. Khaderbhai seninle felsefe konuşmayı severmiş. Babam felsefe sohbetlerine bayılır. Annem ondan da beter. Aile arasında o tip tartışmalar sık olur. Bazen otuz kişi hep bir ağızdan konuşuruz."

"Otuz mu?"

"Bizim aile geniştir. Anlatsam anlamazsın. Görmen gerek. Ama bizim yanımızda asla sıkılmayacağından emin olabilirsin."

"Davetini kabul edersem ve felsefe sever ailenle bir akşam yemeği yiyeceğimi söylersem beni rahat bırakacak mısın?"

"Bu evet mi demek?"

"Bir ara gelirim."

"Sahi mi? Cidden gelecek misin?"

"Söz. Şimdi izin verirsen şunları bitirmeliyim."

"Harika!" diye bağırdı ve kalçalarım sağa sola sallayarak tuhaf bir sevinç dansı yaptı. "Babama söyleyeyim de bu hafta bir gün belirlesin. Süper!"

Bana sırıtıp nihayet odadan çıktı. Dosyayı yeniden önüme çektim. Nijeryalınınkiydi. Adamın yeni kimliğiyle ilgili belgeleri düzenlerken karşımda sahte ama eskisinden daha güzel bir hayat şekillendi.

Bir ara yeni pasaportlar isteyen müşterilerimizin fotoğraflarıyla dolu ç(meceyi açtım. Daha iyi bir hayat uğruna vurulmaktan, boğulmaktan y$_a$ hapse düşmekten kurtulan şanslılardı bunlar.

Savaş ve işkenceden kaçan ama fotoğraf stüdyomuzda taranıp süslenen sahte bir dinginlik ifadesine bürünen suratlara gözüm takıldı. İnsanoğlu bir; manlar özgür bir dünyada yaşıyordu. Bir diyardan diğerine geçmek için tan$_t$ mızın ya da kralımızın bir resmi yetiyordu çoğu zaman. Şimdi dünya kapılar dolu, yanımızda kendi fotoğraflarımızı taşıyoruz ve hiçbirimiz güvende değilj

Sonuçta, Sanjay Şirketi kara parayla dönüyordu. Dünyanın bütün ka pazarları tiranlığın, savaşların ya da istenmeyen kanunların evlatlarıdır. Ayc ortalama otuz kırk pasaport düzenliyorduk ve en iyileri yirmi beş bin Amerik; dolarına satılıyordu.

"Savaşı iş olarak gör," demişti Sanjay bir keresinde. Gözleri darphanede yeni çıkan madeni bir para gibi hunharca ışıldıyordu. "Ve işi de bir sav; olarak."

Elimizdeki müşterilerin pasaportları için gerekli hazırlıklar tamamlandığı: da dosyalarla fotoğrafları fabrika katına götürmek için toparladım. Sri Lank gezisi için hazırladığım yeni pasaportu masamın ortasına doğru ittim. Er ge onu en iyi adamlarım Krishna ve Villu'ya teslim edecektim. Kaderin cilvesin bakın ki, onlar da Sri Lanka'dan göçmüştü. Ama henüz o yolculukla yüzleşme ye hazır değildim.

Krishna'yla Villu matbaa makinelerinden uzak bir köşeye onlar için ko; durduğum iki koltukta şekerleme yapıyordu. Yeni pasaport işleri bizim Sı Lankalı sahtecileri daima heyecanlandırırdı. Bir işi tamamlamak için sık Ş> bütün geceyi uykusuz geçirdikleri olurdu.

Bir süre onları izledim. Horlamaları bile uyumluydu. Sesleri belirli Ş perdeye kadar aynı anda yükseliyor ve yine birlikte nefeslerini üflüyorlardı Uykuyla kutsanırken kolları serbestçe koltuklarının iki yanından sarkıyordu.

Diğer iki işçi birkaç ayrıntıyı halletmek üzere dışarıdaydı. Onun için, fabrika sessizdi. Birkaç dakika daha, uyuyanlara özenerek horultularını dinledin[1]

Krishna ve Villu, Bombay'a göçmen olarak gelmişti. Onlarla tanıştığım® aileleriyle sokakta, bir muşambanın altında yaşıyorlardı. Şimdi Sanjay Şirke[1]' onlara iyi para veriyordu. Fabrikanın yanında, temiz pak evlerde yaşayabiliyorlardı ve kendi elleriyle yaptıkları kusursuz kimlikleri vardı. Yine de sınır dıf edilme korkusunu üzerlerinden atamıyorlardı.

Arkalarında bıraktıkları sevdikleri artık onlar için uzak bir anıydı. Bell® de bir daha hiç görüşemeyecekler, hatta onlardan haber bile alamayacaklardı'

Yine de katlanmak zorunda kaldıkları bütün zorluklara rağmen bir çocuk gibi huzurla uyuyabiliyorlardı.

Ben asla onlar kadar iyi uyuyamazdım. Sık sık rüya görürdüm. Daha çok kâbuslar. Hep bir şeylerden kurtulmaya çalışırken, bir mücadele fiilindeyken uyanırdım. İrkilerek, sıçrayarak. Lisa benimle aynı yatakta uyumanın en güvenli yolunun bana sıkıca sarılmak olduğunu öğrenmişti. Rüya gören zihnimin armaya çalıştığı halkanın içinde uyuması gerektiğini.

Belgeleri Krishnanın masasına bırakıp tahta basamakları usulca çıktım. İkisinin de kendi anahtarları vardı. Onun için, kapıyı arkamdan kilitledim.

Lisayla buluşacaktık. Bir gecekondu mahallesindeki sağlık ocağını ziyaret edip birlikte öğle yemeği yiyecektik. Lisa mahallenin eczacısıyla ahbap olmuştu. Ondan aldığı birkaç kutu ilacı motora yüklemiştik. Benden onları birlikte götürmemizi rica etmişti.

Giderek artan öğle trafiğinde acele etmeden gidiyordum. Bazen her şeyden bunaldığınızda güneşli bir havada motorunuzu yavaşça sürmek tahmin edemeyeceğiz kadar iyi gelir.

Dikiz aynasından benimkine benzeyen bir polis motorunun yaklaştığını gördüm. Yanıma yanaştı.

Siperli kasketine ve deri kılıfı içinde belinin yanından sarkan tabancaya bakılırsa kıdemli bir memurdu. Sol elini kaldırdı ve parmağıyla kenara çekmemi işaret etti.

Motorumu kaldırımın kenarına, onunkinin arkasına park ettim. Bacağını diğer tarafa aşırtıp bana döndü. Sağ eli tabancasında, sol elinin iki parmağını boğazından geçirdi. Kontağı kapayıp motorun üzerinde bekledim.

Sakindim. Polisler sırf çene çalmak ya da rüşvet istemek için zaman zaman durdururdu beni. Bu sebeple, gömleğimin cebinde daima rulo yapılmış bir ellilik bulundururdum. Bu beni hiç rahatsız etmezdi. Polisin çeşitli yolsuzluklara karışması mafya tarafından anlayışla karşılanırdı. Hayatlarını tehlikeye atacak kadar maaş almıyorlardı. Dolayısıyla eksiklerini halkın cebinden kapatıyorlardı.

Ama bu memurun bakışları hoşuma gitmemişti. Gözlerinde tuhaf bir pırıltı vardı ve huzursuz olmuştum. Parmakları tabancasının kabzasını kavradı.

Motordan indim. Elim usulca belimdeki bıçaklardan birine doğru kaydı. 0 yıllarda Bombay polisi sadece rüşvet almazdı. Bazen gangster de vururdu.

Birden arkamdan boğuk bir ses geldi.

"Yerinde olsam buna kalkışmazdım."

Arkamı döndüğümde üç tane adam gördüm. Dördüncüsü hemen arkalarındaki arabanın direksiyonundaydı.

“Yerimde olsan bence sen de tam bunu yapardın,” dedim gömleğimin altı,, dan bıçağımın sapını kavrayarak.

Benimle konuşan adamın gözleri polise kaydı. Polis ona selam verdi, moto. runa bindi ve uzaklaştı.

“İyi numara,” dedim yine arkamı döndüğümde. “Tırsağın teki olsaydın, feyz alabilirdim.”

Adamların en cılızı gömleğinin koluna sakladığı bıçağı gösterdi. Kalem git, bir bıyığı vardı. “Birazdan siki tutacaksın, haberin yok,” diye tısladı.

Gözlerine baktım ve korku ve nefretten ibaret kısacık bir hikâye okudun Liderleri baygın bir tavırla elini kaldırdı. Otuzlu yaşlarının sonunda, iri kıyın, bir adamdı. Belli ki lafı dolandırmayı pek sevmiyordu.

“Arabaya bin,” dedi usulca. “Yoksa yersin bacağına kurşunu.”

“Arabaya binersem kurşunu nereme yiyeceğim?”

“Şartlara bağlı,” dedi beni temkinli gözlerle süzerek.

Bir moda dergisine poz verir gibi giyinmişti. Özel dikim, ipek bir gömlek, gri, bol kesim bir pantolon, Dunhill kemer ve Gucci loafer’lar. Orta parmağında, bileğindeki Rolex’in minyatür bir yüzüğü vardı.

Diğer adamlar akan trafiği ve karşı kaldırımdaki yayaları gözlüyordu, Gittikçe uzayan sessizliği bozmaya karar verdim.

“Hangi şartlara?”

“Dediklerimizi yaparsan sorun çıkmaz.”

“Emir almayı sevmem.”

“Kim sever ki?” dedi sakince. “Onun için emirleri güçlüler verir.”

“Bak sen. Bu işleri bırakıp yazar olsana.”

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Korkuyordum. Sanki biri hiç durmadan midemi sıkıp bırakıyordu. Bu adamlar düşmandı ve ağlarına düşmüştüm. Ne dersem diyeyim sonunda öldüreceklerdi beni.

“Arabaya bin,” dedi belli belirsiz sırıtarak.

“Ne istiyorsunuz?”

“Arabaya bin.”

“Bu meseleyi burada halledersek hiç olmazsa sizi de yanımda götürme şansım var. Arabaya binersem tek gideceğim. Onun için, bence burada konuşalım.”

“Göt herif!” dedi cılız olan. “Şu *chıdti*u gebertelim gitsin.”

İri kıyım liderleri bu seçeneği bir süre düşündü. Elim hâlâ bıçağımdaydı.

“Sen akıllı adamsın,” dedi. “Khaderbhai’yle felsefi tartışmalar yaparmışsın-

“Khaderbhai’yle kimse tartışamazdı.”

“Neyse ne. Durumun ortada. Seni öldürmekle hiçbir şey kaybetmem. Ama s en işin içyüzünü öğrenene kadar yaşamakla çok şey kazanabilirsin.”

“O zaman da sen ölmezsin ama,” dedim. “Bence en büyük kazancım bu olurdu.”

“Haklısın,” dedi gülümseyerek. “Ama görüyorsun ya, sırf seninle konuşmak için ne zahmetlere katlandım. Ölmeni isteseydim urlarımdan biri motorunu böcek gibi ezerdi.”

“Motorumu bu işe karıştırma.”

“Merak etme, motorun güvende olacak.” Başıyla bıyıklı, zayıf adamı gösterdi. “Danda onu gideceğimiz yere getirecek. Hadi, bin arabaya.”

Haklıydı. Mantıken başka bir seçeneğim yoktu. Bıçağı bırakıp elimi yana sarkıttım. Lider başını salladı. Danda göz açıp kapayıncaya kadar motosikletime bindi ve motoru çalıştırdı.

“Yavaş ol, canını acıtıyorsun,” diye seslendim ama lafımı bitiremeden birinci vitese atıp motoru böğürte böğürte trafiğe karıştı.

“Bizim Danda biraz hödüktür,” dedi lider. “Şakadan hiç anlamaz.”

“Motoruma bir zarar gelirse benim de gayet ciddileşeceğimden emin olabilirsin.”

Lider güldü. Sonra gözlerimin içine baktı.

“Khaderbhai gibi bir adamla nasıl felsefe konuşabildin, söylesene.”

“Ne demek bu?”

“Khaderbhai delinin tekiydi.”

“Ama asla sıkıcı değildi.”

“Uzun vadede insan eninde sonunda sıkılır,” dedi arabaya binerken.

“Mizah duygusu varsa, hiç sanmam,” dedim yanma oturduğumda.

Beni ele geçirmişlerdi ve tıpkı hapishane gibiydi çünkü kendimi kurtarabilecek durumda değildim. Yine güldü ve dikiz aynasından yalnızca gözleri görünen şoföre başıyla işaret etti.

“Bizi gerçeğe götür,” dedi Hintçe. “Günün bu saatinde insanı bir tek o ferahlatır.”

ONUNCU BOLUM

Şoför sıkışık öğle trafiğinde diğer arabalardan zorla yol alarak dakikala içinde sanayi bölgesindeki bir depoya ulaştı. Depo geniş bir arazide t ek başın yükseliyordu. Diğer binalarla arasında epey bir mesafe vardı. Dand a çoktan gelmişti. Motorum çakıl taşlı patikada duruyordu.

Şoför arabayı park etti. Panjur gibi yukarı kayarak açılan kapı yarısına kada inikti. Altından eğilerek geçmek zorunda kaldık. İçeri girdiğimizde kapı gürültüyle yere kadar indi.

İki büyük endişem vardı. Birincisi gözümü bağlamamışlardı. Deponun yerini ve içerideki sekiz adamı görmeme izin vermişlerdi. İkinci endişem etrafımızdaki raflardan bize bakan büyük el fetıerleri ve çekiçlerdi.

Meraklı görünmemeye çalışıyordum ama sağa sola bakınmaktan da kendimi alamıyordum. Nihayet gözlerimi küçük deponun arka duvarının dibinde tek başına duran alçak sandalyeye diktim. Bir havuz mobilyasıydı. Neon yeşil ve limon sarısı iplerle örülen bir şezlong bozması. Altında geniş bir leke vardı.

Kalem bıyıklı, hikâyesi kıt Danda beni tepeden tırnağa yoklamaya koyuldu. Bıçaklarımı liderine verdi. Lider bunları bir süre inceledikten sonra alça bir marangoz tezgâhına bıraktı.

"Otur," dedi.

Yerimden kıpırdamayınca kollarını sabırla göğsünde kavuşturup arabada bizimle gelen çam yarmasına baktı. Adam yanıma geldi.

Yaşlı bir kiralık, *önce sen vur*, diye öğütlemişti. *Ve yumruğuna biitü* öfkeni kat.*

Adam kafamın sağına sert bir şaplak indirdiğinde bu darbenin etkisiyle savruldum ve ona kısa ve sert bir aparkatla karşılık verdim. Şansım yaver gitti de çenesinin tam ucuna isabet ettirebildim.

Adam afallayarak bir adım geriledi. Diğer ikisi silahlarına davrandı. Esld model tabancalardı. Unutulmuş bir savaştan kalan ordu silahları.

Liderleri yine iç çekti ve başını salladı.

Dört adam beni yakalayıp zorla şezlonga çöktürdü. Hindistan cevizi lifinden iplerle ellerimi şezlongun arka bacaklarına bağladılar. Bir başka ipi de alttan geçirip bacaklarıma bağladılar.

Elebaşları nihayet ellerini çözüp yanıma geldi.

"Kim olduğumu biliyor musun?"

"Yoksa bir eleştirmen misin?" dedim. Korkumu belli etmemeye çalışıyordum.

Kaşlarını çatıp beni baştan aşağı süzdü.

"Merak etme. Biliyorum," dedim. "Bir akrep gördüm mü tanırım."

Lider başını salladı.

"Bana Vishnu derler."

Sanjay'ın büyük bir çete hesaplaşmasından sonra canını bağışladığı adam. Daha sonra Akrepler Çetesi'ni kurmuştu.

"Neden bütün haydutlar kendilerine tanrıların isimlerini seçer?"

"Ben de sana mevta diyeyim ha, hoşuna gider mi, *bahırıchudhV*" diye bağırdı Danda tükürükler saçarak.

"Düşündüm de," dedim dalgın bir tavırla, "Danda bir tanrı değil. Yanılıyorsam düzelt lütfen ama Danda yalnızca bir yarı tanrı. Önemsiz bir insan kırması."

"Kapa çeneni!"

"Sinirlerine hâkim ol, Danda," diye uyardı Vishnu. "Konuyu değiştirmeye çalışıyor, görmüyor musun? Aklı sıra sana yem atıyor."

"Bir yarı tanrı," diye alay ettim. "Dur bir tahminde bulunayım. Bahse girerim kısa kibriti hep sen çekiyorsundur, hı?"

"Sus!"

"Sıkıldım," dedi Vishnu esneyerek. "Demin söylediğimi unutabilirsin, Danda. Ona istediğini yap. Umurumda değil."

Danda bunu duyar duymaz yumruklarıyla üzerime saldırdı. Başımı hızla sağa sola savurduğum için ancak üçte birini tutturabiliyordu. Birden durdu. Yukarı baktığımda deminki çam yarmasının Danda'yı omzundan tutup kenara çektiğini gördüm.

Sonra Vishnu'nun gorili suratıma bir yumruk attı. Orta parmağındaki demir yüzük yanağımı yardı. İşini biliyordu. Kemiklerimi kırmadan canımı yakıyordu. Sonra taktik değiştirdi ve kafamın yanlarına tokat atmaya başladı.

Birini uzun süre yumruklarsanız parmaklarınızın eklem yerleri çatlar ya da adam ölür veyahut ikisi birden olur. Ama onu yumruklarınızla biraz yorarsa-

mz, sonraki tokatlarınız müthiş acı verir ve onu bütün gün dövmeye devan edebilirsiniz.

İşkence. Düz bir çizgide ilerler ve çok ağırdır. Öyle bir yoğunluğu vardır lcj kendi merkezinize çekilir ama yalnızca hayatın boktanlığını düşünebilirsiniz.

Ama bir şeyi iyi öğrenmiştim. Dayak başladığında çenenizi kaparsınız. Hiç konuşmazsınız. Bitene kadar tek kelime etmezsiniz. Ve eğer başarabilirseniz, asla bağırmamalısınız.

"Yeter," dedi Vishnu bir ay gibi gelen iki dakikanın sonunda.

Adam geri çekildi ve Danda'nın uzattığı bir havluyla yüzündeki terleri sildi. Danda adamın omuzlarını ovmak için parmaklarının ucuna kalktı.

"Pakistan'ı anlat," dedi Vishnu dudaklarımın arasına bir sigara sıkıştırarak.

Ağzımdan damlayan kanlı salyalarla bir nefes çektim ve dumanı üfledim. Neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

"Pakistan," diye yineledi.

Ona boş boş baktım.

"Goa'ya gittiğinden haberimiz var," dedi usulca. "Bazı silahlar almışsın. Tekrar soruyorum. Pakistan'ı anlat."

Silahlar, Goa ve Sanjay. Karmanın çarkı dönüyordu. Ama korkumun arasında hep bir ses duyarım. Bana er geç *battı balık yan gider,* der.

"Birçok insan Pakistan'ın başkentini Karaçi sanıyor. Hâlbuki değil," dedim şiş dudaklarımı güçlükle aralayarak.

Vishnu bir kahkaha attı ve birden ciddileşti.

"Pakistan'ı anlat."

"Yemekler süper. Müzikler bir harika."

Vishnu sigarasının ucuna baktı. Sonra goriliyle göz göze geldi.

Ve yine başladı. Kafamın yanına inen her yeni darbeyle sise biraz daha yaklaşırken çamurlarda debeleniyordum.

Adam duraksayıp ellerini beline koyduğunda Danda beni ince bir bambu çubuğuyla pataklamaya koyuldu. Acıdan sırtımdan ter boşalıyordu ama biraz ayılmıştım.

"Ne oldu, sustun, *madachudhV'* diye bağırdı. O kadar yakındık ki koltuk altlarının hardal yağı ve korkuyla karışık ter kokusunu duyuyordum.

Gülmeye başladım. İşkencede bazen olur.

Vishnu elini salladı.

Bu jestle birlikte bir an dünya durdu sanki.

Vishnu duyamadığım bir şey söyledi. Yavaşça odadaki sessizliğin yalnızca benim kulaklarımda uğuldadığını fark ettim. Vishnu bana yeni bir merakla

bakıyordu. Sokakta rastladığı sahipsiz bir köpekle oynasın mı yoksa onu Gucci loaferlarıyla tekmelesin mi karar veremiyor gibiydi.

Başka bir adam benzin ve küf kokulu bir bezle suratımdaki kanları sildi. Kan ve safra tükürdüm.

"Nasılsın?" diye sordu Vishnu.

İşkenceden kurtulmanın belli başlı kuralları vardı. *Konuşma. Tek kelime etme.* Ama öfkemin kelimelere dönüşmesine ve onlar vasıtasıyla serbest kalmasına engel olamıyordum.

"İslamabat," dedim. "Pakistan'ın başkenti, Karaçi değil, İslamabat."

Bana doğru yürüdü. Ceketinin cebinden yarı otomatik bir tabanca çıkardı. Safir gözlerinde kendimi gördüm. Kafatasım çoktan dağılmıştı.

Birden deponun kapısı açıldı. On iki yaşlarında bir çocuk, bir çaycı girdi içeri. Elindek tel sepederden birinde altı bardak çay, diğerinde altı bardak su vardı.

"Çaylar geldi," dedi Vishnu. Suratına yayılan kocaman gülümseme hiddetinin derin çizgilerini anında silmişti.

Tabancasını cebine koyup marangoz tezgâhının yanına gitti.

Çaycı çocuk bardakları dağıttı. Bana baktı ama hiçbir tepki vermedi. Belki de neon yeşili ve limon sarısı bir şezlonga bağlanıp dövülen adamlara alışıktı.

Yüzümdeki kanları silen adam ellerimle ayaklarımı çözdü. Çocuktan bir bardak çay alıp bana verdi. Uyuşan parmaklarımla bardağı güç bela tuttum.

Kalan çayları da diğer adamlar aldı. Bazılarına kalmadığı için arkadaşları onların payını su bardaklarına koydu.

Kibar ve içten bir sahneydi. Sanki Nariman Point'te oturmuş, gün batımım izliyorduk.

Çocuk etrafta dolanıp boş bardakları topladı. Tam gidiyordu ki, bardaklardan birinin eksik olduğunu fark etti.

"Bardak!" diye bağırdı boğuk bir sesle.

Sepetlerden birini kaldırıp gösterdi.

"Bardak!"

Haydutlar kayıp bardağı aramaya koyuldu. Onu Danda buldu.

"Hain! Hain! Burada!" diye bağırdı sevinçle.

Bardağı çocuğa verdi. Küçük çaycı onu şüpheyle süzdükten sonra çekip gitti. Danda hemen Vishnu'ya baktı. *Gördün mü patron? Bardağı ben buldum,* der gibiydi.

Titrememin durduğuna kanaat getirince bardağı yanıma, yere koydum. Çayı içmeyişimin gurur ya da öfkeyle ilgisi yoktu. Ağzıma dolan kan tadı midemi bulandırmıştı.

“Ayağa kalkabilecek misin?” diye sordu Vishnu boş bardağını bir kenara bırakırken.

Kalktım ve dizlerim boşaldı.

Beni döven çam yarması koşup koltuk altlarımdan yakaladı. Onun yardımıyla dengemi bulabildim.

“Gidebilirsin,” dedi Vishnu.

Gözleri Danda’ya kaydı.

“Anahtarları ver.”

Danda gayriihtiyari elini cebine attıysa da, benim yerime Vishnu’ya yaklaştı.

“Yapma,” diye yalvardı. “Bu herif bir şeyler biliyor. Eminim. Bana zaman ver.”

Vishnu hoşgörüyle gülümsedi. “Ben bilmem gerekeni biliyorum zaten.”

Danda’dan anahtarları alıp bana fırlattı. Uyuşan parmaklarımla onları yakaladım ve göğsüme bastırdım. Göz göze geldik.

“Pakistan’ı bilmiyorsun bile. Neden bahsettiğimiz hakkında hiçbir fikrin yok değil mi?”

Cevap vermedim.

“İşimiz bitti, dostum. *Ja!* Git!”

Bir an gözlerinin içine baktım ve avuçlarımı öne doğru uzattım.

“Bıçaklarım.”

Vishnu gülümsedi ve yine kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Onlar Hanuman’ın olacak. Ona attığın yumruğun bedeli. Kulaklarını aç ve beni iyi dinle. Buradan kimseye bahsetme. Ne Sanjay’a ne de başka birine.

“Neden?”

“Bu depoyu görmene neden izin verdim sanıyorsun? Bizimle bağlantıya geçmek istersen buraya mesaj bırak. Bana derhâl ulaştırırlar.”

“Bunu neden isteyeyim?”

“Seni yanlış tanımadıysam, ki ben insan sarrafı sayılırım, bir gün bizimle düşündüğünden daha çok ortak noktan olduğunu anlayabilirsin gibime geliyor. O zaman belki bizimle konuşmak istersin. Aklın biraz çalışıyorsa bu adresi kendine sakla. Zor günler için. Ama şimdi Amerikalıların dediği gibi, siktir g‘t-”

Danda’yla yan kapıya doğru yürüdüm. Az sonra dışarı çıktığımda Danda bir veda hediyesi olarak pantolonuma tükürdü.

Motorumun yanında yerde bulduğum kâğıt parçasıyla kotumdaki balgam[1] sildim. Anahtarı kontağa taktım. Motoru çalıştıracaktım ki, aynada suratımı![1] hâlini gördüm. Bu sefer burnum kırılmamıştı ama gözlerim şiş ve kanlıydı.

Motoru çalıştırdım ama gaza basmak yerine koltuğun uzun kenarının altındaki panelin kontrol levyesini çektim. Panel düştü ve İtalyan bıçağım göründü.

Bıçağı kaptığım gibi sapının küt ucuyla deponun kapısına vurdum. Yaklaşan ayak sesleri ve birinin küfrettiğini duydum. Şanslıydım. Gelen, Dandaydı.

Kapı açıldı. Danda bildiği bütün küfürleri sıralıyordu. Gömleğinden tutup onu kapıya yapıştırdım ve bıçağın ucunu karnına dayadım. Kurtulmak için debelenince bıçağı biraz daha ittim. Pembe gömleğinde kırmızı bir leke belirdi.

"Tamam, tamam!" diye bağırdı. *"Arey, pagal hai tum?" Aklım mı kaçırdın?*

Birkaç kişi bana yaklaşmaya yeltendi. Bıçağı biraz daha ittim.

"Durun, ne yapıyorsunuz? Herife doğratacak mısınız beni?"

Adamlar durdu. Gözlerimi Danda'nın yüzünden ayırmadan Vishnu'yla konuştum.

"Bıçaklarımı istiyorum," dedim. Dudaklarım bir tuğla ustasının elleri kadar hissizdi. "Onları hemen şimdi bana veriyorsunuz."

Vishnu duraksadı. Danda boncuk boncuk terliyordu. Benim öfkemden çok patronunun kayıtsızlığından korkmuş gibiydi.

Vishnu sonunda kararını verdi ve bıçaklarla bize yaklaştı. Onları bana uzattığında ikisini de kemerimin arkasına sokuşturdum. İtalyan bıçağı hâlâ Danda'nın karnındaydı.

Vishnu adamının gömleğine yapışıp onu çekmeye çalıştı. Bıçağı Danda'nın yumuşak karnına biraz daha ittim. Bıçağın yarım santimetresi etine batmıştı. Onu bir santimetre daha kaydırırsam bir organa saplanacaktı.

"Dur dur!" diye cıyakladı Danda. İyice paniklemişti. "Baksana öldürecek beni."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Vishnu.

"Pakistan'ı anlat."

Vishnu güldü. Güzel bir gülüştü. Temiz ve net. Beni havuz mobilyalarıyla haşır neşir etmediği bir gün belki bu gülüşü sayesinde ondan hoşlanabilirdim.

"Sevdim seni ama bir yandan da öldürmek istiyorum," dedi sürmeli gözlerinde muzip bir pırıltıyla. "İnsanı çelişkilere sürükleyen bir yapın var."

"Bana Pakistan'ı anlat," dedim.

"Gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?" Derin bir iç çekti ve gülümsemesi kayboldu. "Meclis toplantısına katıldığını duyduk. Goa'ya filan da gidince neler döndüğünü biliyorsundur diye düşündük. Seninkiler arkandan iş çeviriyor, dostum. Bu hem tehlikeli, hem de senin adına biraz aşağılayıcı sanki."

"Bana neler döndüğünü anlatmazsan adamın tahtalıköyü boylayacak. Nedir bu Pakistan meselesi?"

“Sana bildiklerimi anlatırsam gidip hepsini Sanjay a ötersin,” dedi esnem$_e$. sini güçlükle bastırarak.

Sağ gözünün üzerinde derin bir yara izi vardı. Konuşurken parmağıyla or^ ovuşturdu.

“O zaman Sanjay avantajlı duruma geçer. Bu da benim hiç hoşuma gitmez. Danda’yı bırak. Motoruna bin ve git. Danda’yı öldürürsen seni öldürmek zorunda kalırım çünkü o benim kuzenim. Ama ben seni öldürmek istemiyorum. Kimseyi öldürmek istemiyorum. En azından bugünlük. Bugün karımın doğum günü. Onu kutlayacağız.”

Gözlerini yukarı dikti.

“Çabuk git buradan,” dedi tekrar bana baktığında. “Bir şeyler bildiğini sanıyorduk. Yanılmışız. Gerekenleri öğrendiğinde yine konuşmak istersen bana nasıl ulaşacağını biliyorsun. Boşuna kin tutma. Bu piyasada olur böyle şeyler. Amerikalıların dediği gibi, sana borcum olsun.”

“Benim de sana,” dedi Danda’yı bırakıp geri geri motoruma doğru yürürken.

Tekrar güldü.

“En iyisi ödeştik sayalım. Bir dahaki karşılaşmamızda temiz bir sayfa açarız. Bağlantıya geçmek istediğinde buraya mesaj bırak. Mutlaka kulağıma gelir.”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

FI er erkek yediği dayakla farklı biçimde yüzleşir. O yıllarda, beni döven adamlar hakkında toplayabildiğim kadar bilgi toplar ve kaderin beni onlarla yeniden buluşturmasını beklerdim.

Hapisten kaçarken, yumruğumla bir ofisin tavanını deldim, çatıya çıktım ve güpegündüz bir arkadaşımla birlikte ön duvardan atladık. Çatıya çıkmak için kullandığımız tavan güvenlik şefinin odasınındı. Beni, arkadaşımı ve daha birçok mahkûmu hiçbir sebep olmadan ve kanunsuzca döven adamın.

Onu aylardır gözlüyordum. Alışkanlıklarını ve ruh hâllerini dikkatle incelemiştim. Her gün ofisinden çıktığı ve kapıyı kilitlemediği o yedi dakikanın hangileri olduğunu biliyordum. Özgürlük yumruğumuzu onun masasına çıkarak atmıştık. Kaçmayı başardığımızda işten atıldı ve kader yorgunluğunu atmak için tatile çıktı.

Dayak yemekten hoşlanmam elbette. Bunu yapan adamların kim olduğunu bilmek istiyordum. Haklarında her şeyi öğrenmeliydim.

İkinci sapaktan dönüp yeniden geldiğim yola girdim. Deponun karşısındaki sokağa, bir dizi ufak dükkânın yanındaki ağaçların gölgesine park ettim.

Yoldan geçenlerle dükkân sahipleri şiş suratıma merakla bakıyor ama benimle göz göze geldiklerinde başlarını önlerine eğip hızla uzaklaşıyorlardı. Bir süre sonra, arabalar ve motorlar için temizlik bezleri satan bir adam yaklaştı yanıma. Bezlerin en pahalısını aldım ama satıcıya parasını vermeden önce benim için bir şey yapmasını istedim.

Beş dakika sonra bir kutu kodein, birkaç sargı bezi, bir şişe votka ve iki temiz havluyla geri döndü.

Adama parasını verdim. Bir hortum bulup yüzümü yıkadım ve votkaya batırdığım bezle sildim. Sonra açık yaralarımı bir kez daha itinayla temizledim.

Bir ağacın altında müşterilerine hizmet eden berber bana aynasını ödünç verdi. Onu bir kurdeleyle ağaca tutturup en kötü kesiklerimi elimden geldiğin-

ce pudraladım. Son olarak da bez satıcısının siyah tülbendini alıp bir sarık gi[başıma doladım.

Berber koltuğunun etrafında toplanan müşterilerden bazıları yeni imaj m, başlarıyla onaylarken diğerleri bana kötü kötü bakmaya devam etti.

Bir bardağa votka koyup bir dikişte içtim. Şişeyle bardağı elimden bırakmadan dişlerimle kodein kutusunu açtım. Bardağa dört tane hap atıp üzerine votka doldurdum. Berber ve avanesi beni daha bir takdir etti. Hele bardaktaki-1 ni bitirip şişenin geri kalanını onlara verdiğimde sevinçle bağrıştılar.

Motoruma geri döndüm. Güneşten kavrulan ağaçların çöl kadar kuru yaprakları arasından yerlerini kanımla suladığım depoya baktım.

Az sonra gülerek dışarı çıktılar. Kalem bıyıklı Dandayı alaya alıyorlardı. I Sonra iki Ambassador arabaya binip Tardeo'ya doğru akan trafiğe karıştılar.

Onlara yarım dakika tanıyıp peşlerine takıldım. Ayna mesafesinin dışında kalmaya özen gösteriyordum.

Tardeo'dan geçip Opera Binası'nın kavşağından ana caddeye çıktılar. Burası I şehrin ana demiryolu hatlarından birine paralel, uzun ve ağaçlık bir bulvardı.

Arabalar Churchgate'teki ana istasyona yakın büyük bir evin kapısında durdu. Demir parmaklıklı yüksek kapılar açıldı. Arabalar yollarına devam etti ve kapılar hemen arkalarından kapandı.

Evin önünden geçerken uzun pencerelerine baktım. Hepsinde ahşap kepenkler vardı. İlk kattaki balkonun parmaklıklarından kan kırmızısı, tozlu sardunyalar fışkırmıştı. Yüksek duvarın tepesindeki paslı demirlerden de yine çiçekler sarkıyordu. Sokaktan alt kat görünmüyordu.

Yeniden trafiğe girdim. Churchgate İstasyonunu ve Azad Maidan'ın aşı boyası rengi tarlalarını geçtim.

Korkumu ve hırsımı yoldan çıkarıyordum. Arabaların arasına dalıyor, yolda rastladığım bütün motorlarla yarışarak aklım sıra bu şehre kafa tutuyordum.

Sanjay'ın evine yakın KC Kolej'in yanma park ettim. Burası Bombay'ın en iyi okuluydu. Sokak modadan anlayan, iyi giyimli öğrencilerle doluydu.] Gülümsemelerinin ışıltısı genç beyinlerini aydınlatan gençlerle. Onlar bu şeh- i rin umuduydu. Hatta dünyanın. Gerçi o sırada çoğu bundan habersizdi.

"Hakkını teslim ediyorum," dedi arkamdan bir ses. "Sen Bombay'daki en j hızlı beyazsın. Beş dakikadır arkandan kovalıyorum.

Farid'di. İş Bitirici. Afganistan'ın o ölümcül karları arasında, Khaderbhai'nin son anlarında yanında olamadığı için içi içini yiyen genç gangster. Siyah sarığı- j mı çıkardığımda cümlesi yarım kaldı.

"Ha siktir. Ne oldu?"

"Sanjay evde mi?"

"Evet. Yürü hadi. İçeri girelim."

Sanjay altın yaldızlarla süslü cam yemek masasında beni soğukkanlı, hatta kayıtsız bir tavırla dinledi. Bitirdiğimde, duyduğum isimleri ve gördüğüm yüzleri bir kez daha anlatmamı istedi.

"Beklediğim oldu," dedi.

"Nasıl yani?"

"Lin'e neden söylemedin?" diye hesap sordu Farid. "Ya da bana. Onu yalnız bırakmazdım."

Sanjay bize aldırmadı ve uzun odada bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı.

Yakışıklı yüzü çabuk çökmüştü. Yaşından daha olgun duruyordu. Gözlerinin altındaki çıkıntılar ve çukurlar daha da belirginleşmişti. Renkleri soluk mordan siyaha dönüyordu. Kanlı gözlerinin kenarlarında derin endişe çizgileri vardı. Şakaklarına düşen kırlar siyah, parlak saçlarında eğreti duruyordu.

Çok içiyordu. Ve hoşlandığı başka ne varsa, hepsinde aşırıya kaçıyordu. Ama haklıydı belki de. Gencecik yaşında koca bir imparatorluğu yönetiyordu.

"Sence neyin peşindeydiler?" diye sordu uzun bir sessizliğin ardından.

"Onu sen söyleyeceksin. Pakistan Pakistan deyip durdular. Beni Goa'ya yollarken başka neleri sakladın?"

"Sana yalnızca bilmen gerekenler söyleniyor," dedi sertçe.

"Bugün başıma geleceklerden neden haberim yoktu öyleyse?" diye sordum sesimi kontrol etmeye çalışarak. "O şezlonga bağlanan sen değildin, Sanjay. Bendim."

"Haklı!" dedi Farid.

Sanjay'ın gözleri cam masaya koyduğu ellerine kaydı. En büyük korkusu, birçok hayata mal olacak ve belki de güçlerin el değiştireceği büyük bir mafya savaşı çıkmasıydı. Haklıydı da. Ve bunun endişesi dışında gözlerinde yalnızca zafer vardı. Son iki yıldır, bütün görevlerde ve çatışmalarda buluştuğumuz tek ortak noktaydı bu.

"Senin bile anlayamayacağın dengeler var," dedi. "Bu şirketi ben yönetiyorum. Size sadece bilmeniz gerekenleri söylüyorum. Daha fazlasını değil. Onun için siktir git, Lin. Sen de öyle, Farid."

"Sahi mi?" dedi Farid öfkeyle. "Bana saygın bu kadar mı? Ya ben sana siktir çekersem, o zaman ne olacak ha?"

Sanjay'a doğru bir adım atınca ellerimi göğsüne koyarak onu durdurdum.

“Sakin ol, Farid kardeş,” dedim. “Onların da istediği bu zaten. Bizi birbirimize düşürmek.”

“Bana bir daha siktir çeksene, patron,” diye tısladı Farid. “Hadi, bekliyorum,”

Sanjay bir an karşısında öfkeden deliye dönen genç savaşçıya baktı. Sonra gözleri bana kaydı.

“Bana gerçeği söyle, Lin. Ne anlattın onlara?”

Öfkelenme sırası bendeydi. Nefesim boğazıma tıkandı. Dudaklarımın gerildiğini hissettim.

“Neyi ima ediyorsun, patron? Sen şunu bir açık açık söylesene.”

Kaşlarını çattı. Rahatsız olmuştu.

“Hadi ama, Lin,” dedi. “Film çevirmiyoruz. İnsanlar konuşur. Onlara ne söyledin?”

Gözüm karardı. O an onu dövmek istedim. Aslına bakarsanız, beni döven adamlardan bile daha öfkeliydim.

“Tabii ki bir şey söylemedi,” dedi Farid. “Lin ilk kez düşmanın eline düşmüyor. Zamanında beni de kıstırdılar, seni de. Biraz saygılı ol. Senin neyin var, patron?”

Sanjay iyice hırçınlaşmış«. Sabrı taşmak üzereydi. Farid’le ateş püsküren gözlerle birbirlerine baktılar. Sonra Farid başını çevirdi.

Sanjay tekrar bana döndü.

“Gidebilirsin, Lin. Şimdiye kadar ne söyledin ya da söylemedin bilmiyorum ama bu andan itibaren bu konuda tek kelime etmeyeceksin.”

“Hangi konuda, Sanjay? Bugünkü oyunu mu diyorsun? Beni öldüreceklerdi. Ama ne olduysa birden insafa geldiler. Ne düşünüyorum, biliyor musun? Bence sana bir mesaj vermek istiyorlardı. Buraya gelip Pakistan’ı soracağımı biliyorlardı. Mesaj olarak da beni seçtiler. Akreplerin elebaşı, şu Vishnu denen herif mesaj olayına önem veriyor gibiydi.”

“Ben de veririm,” dedi Sanjay gülümseyerek. “Ve mesajlarımı da kanla yazarım. Kendi seçtiğim bir zamanda ve kendi seçtiğim bir yöntemle.”

“Her ne yapacaksan benim için yapma.”

“Bana akıl mı veriyorsun, Lin? Sen kendini ne sanıyorsun?”

içimde ateşten bir ejder vardı. Ama başka bir askerin, benim gibi bir sandalyeye oturup tavam kırmızıya boyamasını istemiyordum.

“Sadece benim için elini kirletme diyorum, patron. Vakti gelince intikamımı kendim alırım.”

“Sana bir emir verildiğinde yerine getireceksin, o kadar. Kafana göre hareket edemezsin.”

“Bu meseleyi ben halledeceğim, Sanjay,” dedim kararlılıkla. “Kendi seçtiğim bir zamanda ve kendi seçtiğim bir yöntemle. Önceden söyleyeyim de sonra kötü olmayalım.”

“Çık dışarı,” dedi Sanjay gözlerini kısarak. “İkiniz de çıkın. Bir daha ben çağırmadıkça buraya adımını atma, Lin. Şimdi defol!”

Sokakta Farid beni durdurdu. Benden bile daha öfkeliydi.

“Lin,” diye fısıldadı ateş püsküren gözlerle. “Sanjay umurumda değil. O zayıf biri. Artık ona saygım yok. Abdullah’ı da alalım. Oraya üçümüz gidelim. Şu Vishnu denen pisliğin canına okuyalım. Adamlarını da bitirelim. Danda’yla Hanuman’ı.”

Yaralı yüzüm cesur yüreğinin sıcaklığıyla ısınırken ona gülümsedim.

“Boş ver. Doğru zamanı bekleyelim, kardeşim. Öyle ya da böyle bu herifler yine karşımıza çıkacak. Yardımın gerekirse çağırırım.”

“Gece gündüz, ne zaman istersen araman yeter.” Elini uzattı, dostça tokalaştık.

Farid gittiğinde Sanjay’ın evine baktım. Gecekondular şehrinde bir başka malikâne. Sokağa bakan pencerelerin hepsi kapalıydı. Kırmızı metal kepenklerin kenarları paslanmıştı. Dökme demirden parmaklıklara dolanan sarmaşık çoktan kurumuştu.

Benimle işleri bittiğinde Akrepler’in gittiği eve benziyordu. Elem de çok.

Bir insanı hiç tanımadan da onun haklarına ya da fikirlerine saygı duyabilirsiniz. Ama o insanın kendisine saygı duymanız için onda saygı duyulacak bir yan bulmanız şart.

Farid, Sanjay’a saygı duymuyordu ve Meclis’tekilerin çoğunun aynı hissiyatta olduğu açıkça ortadaydı. Ben de Sanjay’a saygı duymuyordum ama hâlâ onun için çalışıyordum. Adını taşıyan şirketin güvencesindeydim.

Bu, benim için bir vicdan borcuydu ve belki başkaları için de öyleydi ama otoritesinin giderek kaybolması Sanjay için her şey demekti. Zira her çetenin totemi saygıdır ve her lider bir güven ve inanç sembolüdür.

Neden yağmur yağmıyordu? Kendimi kirli hissediyordum. Kirli ve dayak yemiş gibi. Düşüyordum. Yağmurdan başka her şey düşüyordu. Kalbim bir yerlerde tutsaktı ve ben fidye mektubu yazıyordum.

Haftalar öncesinin dünyası, ben Goa’ya giderken, bambaşka yıldızlara bakarak yolunu buluyordu. Güçten düşen bir lider, Afgan muhafızlar, katillere ve hırsızlara hükmetmenin hayalini kuran, on dört yaşında bir çocuk, Tariq, Pakistan kelimesinin etrafında dönen bir işkence seansı, Lisa, Karla, Ranjit. Hiçbiri aynı değildi. Gözümün gördüğü her şey değişmişti.

Kaybolmuştum. Ve kirliydim. Yolumu bulmak zorundaydım. Düşüşün^ durdurmak zorundaydım. Sanjay'ın malikânesine sırtımı döndüm ve hayat de nen o küçücük dakikalar okyanusuna bir umut salı daha sürerek oradan uzak, laştım.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Eve döndüğümde mutfak masasının üzerinde Lisanın notunu buldum. Beni özlediğini yazmıştı. Dostumuz Vikram'la alışverişe gidiyordu. Daha sonra evde görüşürüz diyordu.

Vishnu'nun adamlarının beni tuzağa düşürmesinden beri ilk kez rahatladım. Kapıyı kilitleyip duvara yaslandım. Uzun sürmedi. Duvarda kayıp yere oturdum.

Saat hâlâ erkendi. Üç pasaport hazırlamış, kaçırılmış, dayak yemiş ve sorguya çekilmiştim ve daha öğlen ikiydi.

Eşek sudan gelene kadar dövülüp bir adım bile yalpalamayanlar tanıyordum. Ben vücuduma aldığım darbeleri asla o kadar kolay kaldıramadım. Duygularımı bastırabilir ve kendime güvenli bir yer bulana dek soğukkanlılığımı koruyabilirdim. Ama sığınağımın kapısını kapar kapamaz içimde fırtınalar kopardı. Toparlanmam bazen bütün günümü alırdı. Kalp atışlarımın düzene girmesi ve ellerimdeki titremenin geçmesi.

Duş aldım. Yüzümdeki ve boynumdaki yaraları fırça ve güçlü bir mikrop öldürücüyle temizledim. Yaralarım artık temizdi ama tropik iklimin etkisiyle her an yine kanamaya başlayabilirlerdi. Suratıma bolca tıraş losyonu sürdüm.

Acıdan gözlerimin önünde yıldızlar çakarken bu hissi daha sonra hatırlamak üzere aklımın bir köşesine yazdım. Kalem bıyık Danda'yla hesaplaşma günüm geldiğinde yanımda bir de tıraş losyonu olmalıydı.

Danda'nın bambu çubukla vurduğu her yer morarmış ya da su toplamıştı. Hapisteyken de vücudumda bunların tıpatıp aynısı dayak izleri olurdu. Duşta diğer mahkûmların morluklarını da görürdüm.

Aynaya arkamı dönerek kendimi unutmaya zorladım. Bu da hapiste öğrendiğim bir numaraydı. Yirmi dakika içinde yine motor tepesindeydim. Temiz bir kot, kırmızı bir tişört, kalın bodar ve motorcu yeleğimi giymiştim.

Gecekondu mahallesindeki randevuma yetişmek için Colaba BaH Körfezi'ndeki balıkçı barakaları boyunca ilerledim.

Etrafımdaki bütün topraklar denizden alınmıştı. Yeni beton okyanusunun yüksek ve modern yapılarına ve ağaçların gölgelediği geniş caddelere baktım.

Pahalı ve oldukça rağbet gören bir bölgedeydim. President Otel, gemilerin önündeki heykeller gibi, bu mahallenin en önemli ve ayırt edici sembolüydü. Uç ana bulvar boyunca dizilen küçük dükkânlar yeni boyanmıştı. Birçok pencerede saksı çiçekleri vardı. Yüksek rezidanslarla dükkânlar arasında mekik dokuyan hizmetliler en güzel sarilerini ve kolalı beyaz gömleklerini giymişti.

Anayol sola doğru meyletti ve Dünya Ticaret Merkezi'nin sağında manzara birdenbire değişti. Ağaçlar önce seyrekleşti, sonra arazi hepten kelleşti. Güneşe karşı duran son kulenin gölgesi de kaybolunca kavurucu bir sıcak dalgası yüzüme çarptı.

Sıcak havada asılı kalmıştı ama güneş toz grisi bir gecekondular okyanusunun tepesinde toplanan bulutların ardında gizliydi. Ufka doğru ilerleyen bu endişe ve mücadele yuvasının alçak çatılarına doğru ilerledim.

Motoru park ettim. Selenin iki yanındaki çantalardan ilaçları aldım. Motora ve bana şaşkın gözlerle bakan çocuklara birkaç bozuk para attım. Aslında gerek yoktu. Bu mahallede hırsızlık olmazdı.

Geniş, kumluk ve engebeli bir patikada yürürken, yolun iki yanındaki açık helaların kokusu ciğerlerimi uyuşturdu. Pis bir bulantı midemi ele geçirdi.

Depoda yediğim dayağın acısını bir kez daha hissettim. Güneş, dayak. İkisi de berbattı. Hava o kadar sıcaktı ki, boğuluyordum. Sendeleyerek patikanın kenarına doğru yürüdüm. Bulantım şiddetlenmişti. Ellerimi dizlerime koyarak eğildim ve içimde ne var ne yoksa yolun kıyısındaki otların üzerine boşalttım.

Gecekondu mahallesinin çocukları beni karşılamak için tam o anı seçti. Ben öğürürken etrafıma doluşup adımı seslenmeye ve oramı buramı çekiştirmeye başladılar.

"Linbaba! Linbaba! Linbaba!"

Kendimi biraz toplayınca doğruldum ve çocukların beni çekiştirmesine izin verdim. Plastik levhalar, eski paspaslar ve bambu çubuklarından yapılan derme çatma kulübelerin arasındaki dar yollarda yürüdük. Sekiz aylık kuru mevsimin ardından kulübelerin tamamı kalın bir toz tabakasıyla kaplanmıştı. Çöldeki kum tepeciklerini andırıyorlardı.

Aralık kapılardan parlak tencere tava yığınları, kafaları çelenklerle süslü tanrı resimleri ve toprak zemine serili eski kilimler görünüyordu. Yoksulluğa inat yaşanan düzgün ve düzenli hayatların basit ve bir o kadar etkili kanıtları.

Çocuklar beni doğruca Johnny Cigar'ın kıyıdan çok da uzak olmayan evine götürdü.

Johnny bu mahallenin babasıydı. Bu şehrin sokaklarında dünyaya gelmişti. Deniz kuvvetlerindeki babası Bombay a bir görev için gelmiş ve Johnny nin annesinin gebe kaldığını öğrenince kadını bırakıp gitmişti. Şehirden bir savaş gemisiyle ayrılmış, Aden Limanı'na doğru yola çıkmıştı. Kadın bir daha adamdan haber alamamıştı.

Ailesinin de dışladığı kadıncağız Crawford Çarşısı'na yakın bir sokakta plastik bir kulübede kalmaya başlamıştı.

Johnny, Asya'nın en büyük kapalı çarşılarından birinin gün boyu kesilmeyen gürültüsünün içine doğmuştu. İşportacılarla pazarcıların bağrışmalarından daha sabahın ilk saatlerinden itibaren kulakları çınlamaya başlıyordu.

Johnny bütün hayatını sokaklarda ve kalabalık gecekondu mahallelerinde geçirmişti. Yalnızca kalabalığın arasında kendini evinde hissediyordu. Onu birkaç kere yalnız görmüştüm. Gecekondu mahallesinin yakınındaki kıyıda yürürken ya da akşam güneşinde bir çaycının önündeki bir taburede otururken. Yalnızken sanki ufalırdı, değersizleşirdi. Ama kalabalığın arasında halkının en nadide cevheriydi.

"Aman yarabbi!" diye bağırdı suratımı görünce. "Ne oldu?"

"Uzun hikâye. Nasılsın Johnny?"

"Tüh be. Sıkı benzetmişler seni."

Kaşlarımı çattım. Johnny bunun anlamını bilirdi. On sekiz aylık bir komşuluğumuz olmuştu. Yıllardır da arkadaştık.

"Tamam, tamam, *thik hai.* Gel, otur. Çay içer misin? Sunil! Çay getir. *Fatafatt' Hemen.*

Eski bir varile oturup Johnny nin yaklaşan yağmura karşı son hazırlıklarını yapan bir grup delikanlıya emirler yağdırmasını izledim.

Mahallenin eski lideri köyüne dönünce yerine Johnny Cigar'ı önermişti. Aradan Johnny'nin uygun olmadığını düşünen birkaç çatlak ses çıkmıştı ama sonra emekli başkanlarına hürmetlerinden susmuşlardı.

Johnny'ye miras kalan onurlu bir görevdi. İçerdiği otoritenin dozu ona sahip olan adamın yapısında gizliydi. Aşağı yukarı iki yıl sonra, Johnny anlaşmazlıklara getirdiği zekice çözümler ve insanoğlunun doğru kişinin peşine takılmak için duyduğu o kadim ihtiyaç sayesinde kendini kanıtlamıştı.

Johnny liderliği seviyordu. Bir anlaşmazlığı başka hiçbir yoldan çözemediğinde kalbinin sesini dinliyor, mahallede tatil ilan ediyor ve bir parti veriyordu.

Kurduğu yönetim sistemi şimdiye kadar tıkır tıkır işlemişti. Çok da popülerdi. Her iki haftada bir, bir anlaşmazlığı tatlıya bağlamak için parti verildiğini duyup mahalleye taşınanlar olmuştu. Başka mahallelerden de Johnny'yt danışanlar vardı. Ve dünyaya gözlerini bir kaldırımda açan bu adam, halkının kurtarıcısı olma yolunda emin adımlarla ilerliyordu.

"Aran! Deepak'la sakız ağaçlarının kıyısına gidin!" diye bağırdı. "Dünkü selde duvar yıkılmış. Hemen yeni bir tane yapın. Raju! Bizim oğlanları al da, Bapu'nun evine gidin. Kediler yaşlı komşularının çatısındaki muşambayı yırtmış. Bapu'da fazladan birkaç muşamba varmış. Gidip çatıyı onarmasına yardım edin. Diğerleri, şu helaları temizleyin. *Jaldi! Çabuk!*

Çay geldiğinde karşılıklı oturduk.

"Manyak kediler," dedi iç çekerek. "Bir de millet bunları evde besliyor. Neden yahu? Bana tek bir sebep söyle."

"Fareler için," dedim. "Kediler usta avcılar."

"Öyledir herhâlde. Lisa'yla Vikram yeni gitti. Lisa suratının bu hâlini gördü mü?"

"Hayır."

"Fena köpürecek. Üzerinden tır geçmiş gibi."

"Sağ ol, Johnny."

"Rica ederim. Vikram da berbat görünüyordu. Bu aralar uykusunu alamıyor galiba."

Vikram'ın neden kötü göründüğünü biliyordum ve bundan bahsetmek istemiyordum.

"Sence ne zaman yağacak?" diye sordum kara bulutlara bakarak.

Yağması gereken ama bir türlü yağmayan yağmurun kokusu her yerime sinmişti. Saçlarıma, terime, gözlerime... İlk yağmuru bekliyorduk. Musonun o güzelim evladını.

"Bugün yağar sanmıştım," dedi çayını yudumlarken. "Hatta emindim."

Ben de çayımı içtim. Reçel gibiydi. Yazın son günlerinde şehirdeki bütün yürekleri daraltan sıcağa karşı içine bol bol tarçın koymuşlardı. Tarçın tadı ağzımdaki yaraları rahatlattı. Keyifle iç çektim.

"Çay nefis," dedim.

"Öyle."

"Hint penisilini."

"Bu çayda penisilin yok ki."

"Yok, ben öyle demek-"

"Çaya penisilin koymayız biz."

Gücenmişti.

"Biliyorum tabii," dedim çünkü bu tartışma sonsuza dek sürebilirdi. "Eski bir şaka aklıma geldi de ondan öyle dedim. Tavuk çorbasına da Yahudi penisilini derler."

Johnny çayını kokladı.

"Bizim çay tavuk mu kokuyor?"

"Yok yahu. Ben Yahudi mahallesinde büyüdüm. Küçük İsrail'de. Yahudiler neyin olduğuna bakmadan sana hemen tavuk suyu içirmeye çalışır. Miden mi ağrıyor? Tavuk suyuna çorba iç. Başın mı ağrıyor? Tavuk suyuna çorba iç. Vuruldun mu? Tavuk suyuna çorba iç. Hindistan'da da çay öyle. Neyin olursa olsun bir fincan çay içtin mi dirilirsin derler ya? Şimdi anladın mı?"

Çattığı kaşlarının arası gevşedi.

"Burada da bir Yahudi var. Cuffe Parade'deki Parsi kolonisinde kalıyor. Ama Parsi değil. Adı Isaac'tı galiba. Onu buraya getireyim mi?"

"Evet!" diye bağırdım heyecanla. "Getir çabuk!"

Johnny taburesinden doğruldu.

"Bekle. Birazdan dönerim."

"Dur! Nereye? Şaka yaptım. Tabii ki onu buraya getirmeni istemiyorum."

Bana şaşkın gözlerle baktı. Hâlâ gidip Yahudiyi alsa mı diye düşünüyordu.

Sohbetimizin arasında yine gökyüzüne baktım. "Eee, ne zaman yağacak dersin?"

Tekrar oturdu ve denizden sürüklenen bulutlara baktı.

"Bugün yağar sanmıştım. Hatta emindim."

"Eli kulağında," dedim. "Bugün olmazsa yarın. Şu işi bitirebilir miyiz artık, Johnny?"

"Jarur," dedi ve dönüp kulübesinin alçak kapısından girdi.

Onu izledim ve derme çatma kontrplak kapıyı arkamdan kapadım. Tatami tarzı birbirinin içine geçmeli bir zeminin bambu çubuklara tutturulmasıyla inşa edilen kulübede, çıplak toprağa rengârenk ve desenli taşlar döşenmişti. Hep birlikte mozaikten bir tavus kuşu oluşturuyorlardı. Hayvanın süslü kuyruğunun arkasında ağaçlar ve çiçekler vardı.

Dolaplar yiyecek doluydu. Fare geçirmez, büyük, metal giysi dolabı mahallenin en sağlam ve pahalı mobilyası olmaya adaydı. Yine metalden bir şifonyerin yanında pille çalışan bir müzik sistemi duruyordu. Çiçek desenli döşekler dürülüp üst üste bir köşeye konmuştu. Evde yaşayanların en değer verdikleri qyaları şüphesiz duvarda asılı üç boyutlu İsa resmiydi. Etrafta, Johnny'nin konumunu ve ticari başarısını belli eden birkaç parça eşya daha vardı. Ona düğün

hediyesi olarak yakındaki Navy Nagarda tapulu bir ev alacak kadar para ver. miştim. Niyetim onu gecekondu hayatının zorluklarından kurtarmaktı.

Johnny saygın bir çaycının kızı olan karısı Sita'nın girişimci ruhunun da yardımıyla benden aldığı parayı işletmişti. Krediyle bir ev alıp kiraya yüksek bir fiyata vermiş, sonra gecekonduda üç kulübe daha satın alıp onları da kiraya vermişti. Kendi hâlâ onunla ilk tanıştığım gecekondu sokağında oturuyordu.

Johnny birkaç parça eşyayı kenara çekerek bana oturacak yer açtı. Ona engel olmaya çalıştım.

"Zahmet etme, kardeşim. Fazla vaktim yok. Lisa'yı bulmam gerek. Sabahtan beri bir türlü buluşamadık."

"Lin, dostum, sen o kızın hep bir adım gerisinde olmaya mahkûmsun."

"Doğru söze ne denir? Al."

Ona Lisadan aldığım ilaçları verdim ve cebimden lastikle tutturulmuş bir tomar para çıkardım. Sağlık ocağında ilk yardım uzmanı olarak çalışan iki genç adamın iki aylık maaşını ödemeye yetecek kadar vardı. Hatta artanıyla yeni sargı bezleri ve ilaç da alabilirlerdi.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordum.

"Şey..."

"Anlat."

"Bhagat'ın kızı Anjali, biliyorsun sınavlara girdi."

"Nasıl geçmiş?"

"Birinci oldu. Sadece okulunda değil. Bütün Maharashtra Eyaleti'ndeki en yüksek puanı aldı."

"Aferin ona. Zaten akıllı kızdır."

Anjali'yi yıllar öncesinden hatırlıyordum. Ara sıra bana beleş klinikte yardım ederdi. Daha on iki yaşındayken varoştaki bütün hastaların adlarını ezbere biliyordu ve hepsiyle ahbaptı. Yıllardır kliniği her ziyaret edişimde onu biraz daha büyümüş ve akıllanmış buluyordum.

"Gel gör ki, Hindistanda sadece akılla bir yere varılmaz," diye iç çekti Johnny. "Üniversitedeki kayıt memuru bizimkinden yirmi bin rupi *bahşiş* istemiş."

Bunu rahat bir tavırla, asla kin gütmeden söylemişti. Ağlardaki balıkların giderek azalması ve Ada Şehri'nin yollarındaki arabaların, kamyonların ve motosikletlerin her gün çoğalması kadar doğaldı bu da.

"Kaç toplayabildiniz?"

"On beş bin. Buradaki bütün kastlar ve her dinden insan yardımcı oldu. Ben de beş bin koydum."

Cömert davranmıştı. O parayı en az üç yıl göremeyeceği kesindi çünkü.

Cebimden bir tomar Amerikan doları çıkardım. O ara karaborsa parasına müthiş talep vardı. Cebimde en az beş milletin parasını bulunduruyordum. Alman markları, İngiliz poundları, İsviçre frankları, Amerikan dolarları ve riyaller. Yanımda üç yüz elli dolar gibi bir para vardı. Karaborsa kuruyla Anjali'nin eğitim rüşvetindeki açığı kapamaya yeterdi.

"Yardımından Anjali'ye..." diye başladı Johnny paraları avucuna vurarak.

Sözünü kestim. "Hayır."

"Bilirim, böyle şeylerin lafını ettirmezsin. Ama kimseye söylemeden sağa sola para dağıtman doğru değil bence. İnsanlar kime borçlu olduklarını bilmek ister. Tabii senin yaptığın Tanrı'nın gözünde on kat daha makbul. Ama yukarıdakinin seni ödüllendirmesi bazen epey bir vakit alabiliyor."

Aşağı yukarı benim boyumda ve kilomdaydı. Bir omzunu hafifçe kaldırarak tam bir kabadayı gibi yürür ve onu tanımayanların yüreklerine korku salardı.

Henüz otuz beşinde olmasına rağmen uzun yüzü vaktinden evvel yaşlanmıştı. Kirli sakalının arasında kır ve beyaz teller vardı. Kum rengi gözlerinde daima uyanık ve bir o kadar da düşünceli bir ifade olurdu.

Tam bir kitap kurduydu. Haftada en az bir kişisel gelişim kitabı okurdu. İstisnasız hepsini dostlarına ve komşularına tavsiye etmeyi alışkanlık hâline getirmişti.

Ona hayrandım. Hani bazı insanlar vardır, sırf onları tanımak bile kendinizi daha iyi biri gibi hissetmenize sebep olur ya? İşte Johnny de onlardandı. Ne tuhaftır ki, bir fırsatını bulup bunu ona hiç söyleyememiştim. Birkaç kere niyetlenmiştim aslında ama lafa nereden başlayacağımı bilmediğim için vazgeçmiştim.

O sıralar sürgündüm. Kalbim şüphelerle doluydu. Çok sevdiğim Khaderbhai beni bir piyon olarak kullanmıştı. Bir de Karla'yı sevmiştim. Âşık olduğum tek kadındı. Ama o da beni aynı adama, ikimizin de baba dediği Khaderbhai'ye hizmet etmek için kullanmıştı. İki yıldır sokaklardaydım. Şehrin bir sirke dönüşmesine tanık olmuştum. Zenginler fakirlere yalvarır hâle gelmişti. Her gün yeni bir suç ve ceza tiyatrosu oynanıyordu. Bu kargaşanın içinde zamanından evvel olgunlaşmıştım ve beni seven insanlardan çok uzaktaydım. Birkaç kişinin bana yaklaşmasına izin vermiş ama hiçbir zaman elini uzatan taraf olmamıştım. Kimseye bağlanmıyordum çünkü er geç onlardan vazgeçmem gerekeceğini biliyordum.

"Boş ver, Johnny," dedim usulca. "Aramızda kalsın."

Tekrar iç çekti. Parayı cebine koydu ve birlikte dışarı çıktık.

“Yahudiler tavuklarına neden penisilin yediriyormuş?” diye sordu gökyüzü nü seyre daldığımızda.

“Şakaydı, Johnny. Sadece bir şakaydı.”

“Yahudiler akıllıdır. Tavuklarına penisilin yediriyorlarsa mutlaka vardır b. hikmeti. Acaba...”

Elimi kaldırdım. “Johnny. Ya ben seni çok seviyorum.”

Sırıttı. “Ben de seni seviyorum, dostum.”

Bana sıkıca sarıldığında kollarımla omuzlarımdaki yara ve çürüklerin acı sıyla suratımı buruşturdum.

Mahalleden çıkarken o güçlü kucaklaşmanın etkisini hâlâ hissedebiliyordum. Saçlarına sürdüğü Hindistan cevizi yağının kokusu burnuma yapışıp kalmıştı. Gökyüzünde toplaşan buludar kalabalık kıyıdan evlerine dönen balıkçılarla çamaşırcı kadınların endişeli yüzlerini gölgede bırakıyordu. Ama bana gülümsediklerinde yorgun gözlerinin akları kestane ve altın rengi parlıyordu. Ve terli yüzleriyle yanımdan geçerken, istisnasız herkes gülümsüyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Leopold'ün neşeli gürültüsüne adım attığımda, gözlerimi masalarda dolaştırdım. Lisa'yla Vikram'a bakıyordum ama gözüm sevgili dostum Didier'ye takıldı. Yanında Kavita Singh ve Naveen Adair vardı.

"Ne o? Kıskanç bir kocanın gazabına mı uğradın?" diye bağırdı Didier dağılan suratımı hayranlıkla süzerek. "Seninle gurur duyuyorum, dostum!"

"Hayallerini yıkmak istemezdim ama duşta kayıp düştüm," dedim onunla ve Naveen'le tokalaşmak için elimi uzatırken.

"Duş da sana karşılık verdi galiba," dedi Naveen.

"Hayrola? Şimdi de tesisat dedektifçiliğine mi soyundun?"

"Sebep ne olursa olsun günahların suratına kazınmış, dostum," dedi Didier. "Bunu kutlamak gerek."

"Haftalık İsimsiz Günahkârlar toplantısını açıyorum," dedi Kavita.

Naveen hemen geyiğe sardı. "Merhaba. Ben Naveen ve bir günahkârım."

"Merhaba Naveen," dedik hep bir ağızdan.

Naveen güldü. "Nereden başlasam bilmiyorum..."

"Bütün günahlar kabulümüz," dedi Didier.

Naveen bir süre düşünmek için izin istedi.

"Yeni imajın yakışmış," dedi Kavita Singh oturduğumuzda.

"Eminim, bütün çürüklere aynı iltifatı ediyorsundur."

"Sadece benim çürüttüklerinle."

Güzel ve zeki gazeteci Kavita'nın tercihi hemcinslerinden yanaydı ve şehirde bunu açıkça söylemekten çekinmeyen birkaç kadından biriydi.

"Şuna baksana Kavita," diye mızmızlandı Didier, Naveen'i işaret ederek. "Belli ki konuşmayacak. Bari sen bir günahını anlat."

Kavita gülerek günahlarını sayıp dökmeye başladı.

"Senin duş dişli çıkmış," dedi Naveen bana doğru eğilerek. "Tam bir profesyonel."

Çabucak yüzüne baktım. Onu sevmeye hazırdım. Hatta çoktan sevmeye başlamıştım. Ama Naveen hâlâ bir yabancıydı ve ona güvenebileceğimden emin değildim. Hem *profesyonelce* dayak yediğimi nereden anlamıştı?

Aklımdan geçenleri okumuşçasına gülümsedi.

"Suratının iki tarafına da eşit vurmuşlar. Sağlı sollu. Gözlerin morarmış ama kapanmamışlar. Bileklerinde de izler var. Görüyorsun ya? Tahmin etmek o kadar da zor değil."

"Diyelim, haklısın. Ne fark eder?"

"Biraz alındım doğrusu."

"Neden?"

"Beni davet etmediğin için."

"Partiyi ben vermedim ki."

"Belki sen de bir tane verirsin."

"Bilmem. Bu ara yalnızlık çekiyorsun galiba?"

"Belki. Bir dahakine mutlaka haber ver."

"Ben iyiyim," dedim. "Yine de düşündüğün için sağ ol."

"Hop. Herkesin içinde kulaktan kulağa konuşulmaz," diye bağırdı Didier, öfkeli bir garson içkilerimizi sertçe masaya koyduğunda. "Ortada kıskanç bir koca ve yasak bir aşk yoksa bize itiraf edecek başka bir günah bulacaksın, o kadar!"

"Buna içilir," dedi Kavita.

"Günah işlemek neden yasak biliyor musun?" diye sordu Didier ona, mavi gözleri parlayarak.

"Eğlenceli olduğu için mi?"

"Hayır, günah işlemeyenlerle gırgır geçtiği için," dedi Didier bardağını kaldırarak.

Kavita da bardağım kaldırdı. "Milleti bağlayıp bir güzel pataklayanlara içiyorum!"

"Süpermiş!" diye bağırdı Didier.

Naveen de bardağını kaldırdı. "Şerefe."

"Ben almayayım," diye homurdandım.

Bugün insanları bağlayıp dövenlere içebileceğimi hiç sanmıyordum.

"Neden?" diye sordu Kavita.

"Ben özgürlüğün her çeşidine içiyorum," dedim.

"Şerefe o zaman," dedi Naveen.

"Didier daima özgürlükten yanadır," diye atıldı Didier bardağını kaldırarak.

Kavita bardağını bizimkilerle tokuşturdu. “Anlaştık. Her çeşit özgürlüğe.”

Bardaklarımızı masaya bırakmıştık ki, Concannon’la Stuart Vinson yanımıza geldi.

“N’aber dostum?” dedi Stuart bana elini uzatarak. “Suratına ne oldu?”

Concannon güldü ve belirgin Kuzey İrlandalı aksanıyla konuştu. “Biri kıçını tekmelerken kafasını da öksüz bırakmayalım demiş. Hakikaten ne iş oğlum?”

“Duş mevzusu,” dedi Kavita.

Concannon ona yılışma fırsatını kaçırmadı. “En sevdiğim,” dedi kızın üzerine eğilerek. “Senin mevzun ne?”

“Önce sen buyur,” diye yapıştırdı Kavita.

Concannon zafer kazanmışçasına sırıttı.

“Valla benim mevzum benim olmayan her şeyle. Bak, ne kadar açıksözlüyüm. Sıra sende.”

“Yalnızlık,” dedi Kavita. “Tedavi oluyorum.”

“Nefret terapisi diye bir şey var,” dedi Naveen gözlerini Concannon’a dikerek. “Hiç duydun mu?”

Concannon bir kahkaha patlayıp yan masadakilerden izin almadan iki sandalye çekti. Vinson’ı omuzlarına bastırarak birine zorla oturttu.

Diğer sandalyeyi ters çevirip kendi de oturdu ve kaslı kollarını arkalığına dayadı.

“Ne içiyoruz?”

Didier’nin içki söylemediğini fark ettim. Hâlbuki masasına oturan herkese içki ısmarlamak âdetiydi. Başımı çevirdiğimde onu Concannon’a bakarken buldum. Didier’yi en son birine böyle bakarken gördüğümde elinde bir silah vardı ve saniyeler sonra onu ateşlemişti.

Garsona el ettim, içkileri söylediğimde Didier’nin dikkatini dağıtmak için konuyu değiştirdim.

“Seni iyi gördüm, Vinson.”

“Süperim,” dedi genç Amerikalı. “Kârlı bir iş yaptık. Kucağıma düştü diyebilirim. Daha doğrusu, Concannon’la ikimizin kucağına. Onun için, içkiler bizden.”

Siparişimiz geldiğinde Vinson parayı ödedi ve bardaklarımızı kaldırdık.

“Kârlı anlaşmalara,” dedi Vinson.

“Ve onları kârlı kılan denyolara,” diye ekledi Concannon hemen.

Bardaklarımızı tokuşturduk ama Concannon ortamın içine etmekte gecikmedi.

“Kafa başına on bin Amerikan doları düştü,” dedi bardağını masaya vurarak. “Yok böyle bir zevk! Paralı bir hatunun ağzına gelmek gibi.”

“Hop,” dedim.

“Ağzımızı bozmasak,” diye atıldı Vinson.

“Neden?” Concannon kollarını iki yana açarak ona döndü. *“Neden?"*

Sonra arsızca Kavita’ya sokuldu.

“Hadi ama,” dedi onu dansa kaldırmaya hazırlanır gibi sırıtarak. “Böyle bit surat ve vücutla bu işlerin yabancısı olamazsın.”

“Ne olur biri sustursun şunu,” diye tısladı Naveen Adair sıktığı dişlerinin arasından.

Concannon hiç oralı olmadı. “Ama dur,” dedi Kavita’ya. “Senin sikik bir lezbiyen olduğunu unuttum.” Sonra da öyle bir gülme krizine tutuldu ki, az kalsın sandalyesinden düşüyordu.

Naveen ayağa kalkıyordu ki, Kavita göğsüne elini koyarak durdurdu onu.

“Senin derdin ne, Concannon?” dedi Vinson hayretle. “Bana bomba bir müşteri buldun. Cebimizi doldurduk. Şurada kutlama yapalım dedik, içine sıçtın!”

“Önemli değil,” dedi Kavita gözlerini Concannon’a dikerek. “Herkesin dilediğini söylemeye hakkı var. Ha, bana dokunacak olursa elini koparırım, o ayrı. Ama bütün gece zırvalamak istiyorsa orası ona kalmış.”

“Neden kızıyorsunuz anlamadım. Bu hatun kuku yalamayı sevmiyor mu?”

“Aslına bakarsan...” diye başladı Kavita.

“Aslına bakarsan...” dedi Didier, “bu seni hiç ilgilendirmez.”

Concannon’ın suratına yapışıp kalan sırıtış iyice çirkinleşti. Gözlerinde öfke kıvılcımlarıyla Didier’ye döndü. O an anladım. Aslında Kavita’yla bir derdi yoktu. Didier’yi kışkırtmaya çalışıyordu.

İşe de yaramıştı hani. Didier’nin gözlerinde lacivert alevler oynaşıyordu.

“Elinin hamuruyla sen bu işlere bulaşma, cicim,” diye böğürdü Concannon. “Hem sen neden elbise giymiyorsun? Bence bütün homolar elbise giymeli. Kadın gibi sikilmek istiyorsan erkek gibi giyinemezsin, kardeşim.”

“Meselemizi dışarıda halledelim istersen,” dedi Didier. “Onurun yoksa bile cesaretin vardır diye tahmin ediyorum.”

“Kusura bakma ama ucubelerle muhatap olmuyorum,” diye tısladı Concannon.

O zaman hepimiz ayağa kalktık. Naveen, Concannon’ın gömleğine yapıştı . Barın dört bir yanından garsonlar koşarken Vinson’la ikimiz Naveen’le Concannon’ı ayırdık.

Leopold'ün garsonları yılların tecrübesine sahipti. Yalnızca boks eldivenlerini takıp iri ve güçlü kuvvetli Sih başgarsonun karşısında iki dakikadan fazla dayanabilenler işe alınırdı. Şimdi o garsonlardan altısı başgarsonun emriyle etrafımızı sarmıştı.

Concannon çabucak etrafına bakındı. Sırıtışı bütün yüzüne yayıldığında çarpık çurpuk sarı dişleri göründü. Birkaç saniye için kalbinin sesini dinledi. Ona *savaş ve öl* diyen sesi. Bazıları için dünyanın en tatlı sesiydi bu. Ama sonra gözlerindeki sert ifade yumuşadı ve birkaç adım gerileyerek garsonlardan uzaklaştı.

"Hepinizin canı cehenneme, tamam mı?"

Concannon hışımla sokağa fırladığında, "Bu da neydi be?" diye sordu Vinson.

Tekrar oturduk. "Çok net değil mi?" dedi Didier.

Bir tek o ayağa kalkmamıştı. Her zamanki kadar sakin görünüyordu.

"Valla ben bir bok anlamadım."

"Bence gayet açık. Böyleleriyle daha önce de birçok kez karşılaştım. Adam beni istiyor. Ondan sağa sola sarıyor."

Vinson ağzındaki birayı masaya püskürttü. Kavita ulurcasına bir kahkaha attı.

"Concannon homoseksüel mi yani?" diye sordu Naveen.

Didier ona kendini beğenmiş bir ifadeyle baktı.

"Bir erkeğin Didier'yi arzulaması için illa homoseksüel mi olması gerek yanı?

Naveen sırıttı. "Tamam, tamam. Lafımı geri alıyorum."

"Yok ya. Homoseksüel değil," dedi Vinson. "Fahişelere gidiyor. Bence sadece manyak."

"Bak onda haklısın," dedi Kavita bardağını sallayarak.

Deminki hesaplaşmadan uzak duran Sweetie siparişlerimizi almaya hazır olduğunu göstermek için masaya pis bir bez fırlattı. Sonra orta parmağını kemerli burnuna sokup ceketine sildi ve derin bir iç çekti.

"Aur kuch?" diye sordu öfkeyle. *Başka bir şey?*

Didier sipariş verecekti ki durdurdum.

"Benden bu kadar," dedim anahtarlarımı alarak.

"Nereye yahu?" diye itiraz etti Didier. "Bir tane daha iç, kalkarsın."

"İstemem. Ötekini bile bitirmedim. Motorla geldim."

Kavita da ayaklandı. "Beni bekle, kovboy. Lisa'ya uğrayacağımı söylemiştim. Seninle gelebilirim değil mi?"

“Memnuniyetle.”

“Bir adam homoseksüelse sık sık fahişelere gider mi?” diye sordu Vinson Didier’ye doğru eğilerek.

Didier bir sigara yaktı. Bir an yanan ucuna baktı. Sonra Vinson’a dönüp gözlerini kıstı. “Homoseksüel bir erkek bir erkeğin istediği her şeyi yapabilendir lafını hiç duymadın mı?”

“Efendim?” dedi Vinson.

“Bir de cehalet mutluluktur derler,” diye atıldım ve Didier’yle göz göze geldiğimizde gülümsedik. “Şimdi izin verirseniz bütün cehaletimle mutlu mesut evime gidiyorum.”

Bardan çıktık ve alışveriş kalabalığım arkamızda bırakıp motoru park ettiğim yere doğru yürüdük.

Anahtarı kontağa sokmuştum ki, güçlü bir el kolumu sıktı. Döndüm. Concannon’dı.

“Siktiğimin yavşağı,” dedi sırıtarak.

“Pardon?”

“Fransız ibnesini diyorum.”

“Sen kafayı yemişsin.”

“Doğru. Haklısın. Gidip bir yerlerde içelim hadi. On binin turşusunu mu kuracağım, değil mi ama?”

“Ben eve gidiyorum,” dedim kolumu kurtararak.

“Hadi dostum. Biraz eğlenirdik. Sadece sen ve ben ha? Sokaktan birkaç pislik araklar, gebertene kadar pataklarız.”

“Sağ ol, kalsın.”

“Yeni İrlanda müzikleri aldım. İrlanda müziğiyle kavga süper oluyor. İnsan nasıl gaza geliyor, anlatamam.”

“Hayır.”

“Hadi ama! En azından müzik dinleyip içelim.”

“Hayır.”

“O Fransız var ya? Göt verenin teki!”

Concannon...

“Sen ve ben,” dedi sesini yumuşatarak. Sonra canı açıyormuş gibi suratını buruşturdu. “Biz aynıyız, dostum. Birbirimize çok benziyoruz.”

“Daha beni tanımıyorsun.”

Tıslamayı andıran bir ses çıkarıp yere tükürdü.

“Ya boş versene. Bir düşün. Bütün dünya o ibne gibi olsaydı insan ırkı yok olurdu.”

"Bütün insan ırkı senin gibi olsaydı, yok olmayı hak ederdik, Concannon."

Şansımı zorluyordum. Ama Didier'yi severdim ve bir günde bu kadar Concannon yetmişti.

Gözlerince ölümcül kıvılcımlar yanıp söndü. Ben de bakışlarımı kaçırmadım. Zaten bütün gün dayak yemiştim. İstediği yerime bakabilirdi.

Sonra motoru çalıştırdım ve Kavita'nın binmesine yardım ettim. Arkamıza bile bakmadan gazladık.

"Bu herif kafayı yemiş!" diye bağırdı Kavita. Öne eğildiği için dudakları kulağıma değiyordu.

"Daha yeni tanıştık," dedim. "İlk karşılaşmamızda normal görünmüştü."

"Normal adam mı kaldı?"

"Biz dâhil," dedim.

Güldü. "Kendi adına konuş."

Ben gülmedim. Concannon'ın bakışını unutamıyordum. Lisânın endişelerini giderdikten ve ondan özür diledikten sonra ve o yaralarımı temizlerken banyoda bir taburede otururken bile o bakışlar gözümün önünden gitmedi. Bir mağarada gizlenen iblisleri anımsatmışlardı bana.

"Bu imaj Line çok gitti," dedi Kavita, Lisa'ya. Yaralarımı temizledikten sonra salondaki kanepeye yerleşmiştik. "Bence birine para versin. Ayda bir Lin'i adamakıllı benzetsin. İstersen birkaç kız arkadaşımın telefonunu verebilirim."

"Ay yok," dedi Lisa. "Şuna bak, trafik kazası geçirmiş gibi. Ama şoför değil, araba rolündeyken."

"Aman, tamam. Bir an bütün arabaların insan olduğunu düşündüm."

Lisa kaşlarını çatıp bana döndü ve elini kafamın arkasına koydu.

"Ne olduğunu anlatmayacak mısın?"

"Yeterince açık değil mi?"

"Manyak," dedi beni itip. "Sabahtan beri bir şey yedin mi? Bari onu söyle."

"Yok. Vakit olmadı."

"Bize bir şeyler hazırlar mısın, Kavita? Ruh hâlim yemek yapmaya hiç müsait değil."

Kavita en sevdiğim yemeklerden birini pişirdi. Sarı *dhalwe. alooghobi,* baharatlı karnabahar ve patates. Çok da lezzetliydi. İlk lokmayı ağzıma atana kadar hu kadar acıktığımın farkında değildim. Tabaklarımızdakileri silip süpürdükten sonra bir film açtık.

Konchalovsky'nin yönettiği, Kurosawa senaryosu *Runaway Train.* John Voight beyaz gökyüzünde her kanun kaçağının er geç ulaştığı şiddetli tutkular ufkuna doğru korkusuzca ilerliyordu.

Filmi bir *testosteron terörü* olarak yorumlayan Kavita yine de onu ikinci seyretmemiz için ısrar etti. Ama bu sefer sesi kısıp replikleri sırayla biz söyl$_e$. yecektik.

Filmi tekrar oynattık ve gülmekten yerlere yattık.

Kavita'nın uydurduğu repliklerle rolümü oynayarak güzelim filmi mahvettim. Ama karanlık odada, kaçaklar treninin ışığı sırıtan suratlarımıza vurduğunda, bu uzun günün ilk siyah saatlerinden başka yüz ve görüntüler zihnime üşüştü.

Lisa yeni bir film açıyordu ki, ayaklandım. Anahtarlarımı ve iki bıçağımı aldım.

"Nereye?" diye sordu Lisa. Kanepede Kavita'ya sokulmuştu.

"Bir işim var," dedim. Eğilip onu yanağından öptüm.

"Ne işiymiş bu?" diye üsteledi. "Şurada ağız tadıyla bir film izleyelim dedik hemen su koyuverdin. Bu seferkini ben seçtim. Ben senin testosteron terörünü seyrettim. Sen de benim östrojen patlamamı seyredeceksin ki ödeşeceğiz."

"Bırak gitsin," dedi Kavita ona biraz daha sokularak. "Biz de kız gecesi yaparız."

Salonun kapısında dönüp son kez onlara baktım.

"Bu gece dönmezsem hemen eşyalarımı dağıtmaya başlama," dedim, "çünkü ben hep geri dönerim."

"Aman ne komik," diye surat etti Lisa. "Çocukken pul koleksiyonun da var mıydı?"

"Ay ne olur cevap verme," dedi Kavita gülerek.

"Valla denemedim değil. Ama babam çöpe attı. Bu arada, sizce ben mızmız mıyım?"

"Ne?" diye sordular koro hâlinde.

"Biri benim mızmız olduğumu söyledi de şaşırdım. Sizce öyle miyim?"

Lisa'yla Kavita öyle bir gülmeye başladı ki, sonunda kanepeden düştüler. Suratımdaki ifadeyi görünce bir kez daha kahkahalara boğuldular. Yerlerde yuvarlanıp ayaklarıyla havayı bile tekmelediler. O derece yani.

"Hoppala. Bunun nesi komik, anlamadım."

"Ay sus. Yoksa öleceğim!" diye bağırdı Kavita. Lisa da ona katıldı.

"Sağ olun ya. Çok teşekkür ederim."

Evden çıkarken hâlâ gülüyorlardı. Motora atlayıp Marine Caddesi'nden Tardeo'ya doğru ilerledim.

Saat geç olmuştu. Sokaklar tenhaydı. Geniş körfezin duvarlarına vuran dalgaların koynundan keskin bir demir ve tuz kokusu geliyordu. Denizin kanının

kokusu. Hafif gece yarısı esintisi bu kokuyu bulvardaki bütün açık pencerelerden evlere sürüklüyordu.

Tepemde toplanan siyah, kızgın bulutlar sanki elimi uzatsam dokunabileceğim kadar yakındı. Sonra sessiz ama bütün gökyüzüne yayılan bir şimşek çaktı. Gecenin duvağı yırtıldı, karanlık gümüş ışıltılarla aydınlandı.

Sekiz kuru aydan sonra Ada Şehri yağmura hasretti. Uyuyan ve uyumayan bütün kalpler yaklaşan fırtınanın gümbürtüsüyle titredi. Genç, yaşlı bütün nabızlar yağmurun ritmiyle hızlandı ve her bir nefes rüzgâra ve bulutlara karıştı.

Motoru ıssız bir arka sokağın girişine bıraktım. Civardaki sokaklar da boştu. Üç yüz metre kadar ileride, bir dizi el arabasının yanında birkaç karaltı seçtim. Ceketlerine sarınmış, uyuyorlardı.

Gözlerimi sessiz sokaktan ayırmadan bir sigara yaktım. Mahalledeki herkesin uyuduğundan emin olunca motorun benzin deposunun altına kumaş bir mendil serdim. Boruyu çıkardım, mendili benzinle ıslattım ve boruyu yeniden yerine taktım.

O gün beni dövdükleri deponun kapısındaki asma kilidi kırdım ve usulca içeri süzüldüm.

Çakmağımı yakıp neon yeşili ve limon sarısı şezlongun yanma gittim. Yakınlarda bulduğum boş bir varili ona doğru sürükleyip şezlonga oturdum.

Birkaç dakika içinde gözlerim karanlığa alıştı. Etrafımdaki mobilyaları ve bazı belirgin cisimleri görebiliyordum artık. Aralarında Hindistan cevizi lifinden bir ip kangalı da vardı. Beni bağladıkları ipi bundan kesmişlerdi.

Ayağa kalkıp kangalı çözdüm ve uzun ipi şezlongun altına serdim. Benzinle ıslattığım mendili arasına sokuşturdum.

Depoda boş karton kutular, eski telefon rehberleri, yağ lekeleriyle kaplı bezler ve başka yanıcı maddeler de vardı. Bulabildiğim her şeyi şezlongdan alet edevat dolaplarına kadar tek tek dizdim.

Mendili yaktığımda çabucak tutuştu. Önce küçük bir alev vardı. Sonra bütün ipi sardılar.

İçeriyi yoğun bir duman kapladı. Şezlong hâlâ direniyordu. Alevlerin şezlongla dolapların arasına dizdiğim kutu ve bezlere atlamasını bekledim. Sonra ağır bir oksi asetilen kaynak lehim kitini de beraberimde sürükleyerek depodan Çıktım.

Yangının açısını gazyağıyla dolu şişelere sıçramayacak şekilde ayarlamıştım.

Deponun camları içeride sessiz bir parti varmışçasına son bir kez zonkladı ve ufak çaplı bir patlama meydana geldi.

Zamk ya da boya incelticilerden biri olmalıydı. O madde her neyse, depo, nun çatısının kirişlerini tutuşturdu. Ağır ve nemli gece havasında turuncu-kızı| alevler yükseldi.

Etraftaki dükkân ve evlerden insanlar sokağa dökülmeye başladı. Hepsi yanan depoya doğru koştu ama bu saatten sonra ellerinden bir şey gelmezdi. Zaten kuraklık çekiyorduk. Hem depoyla diğer binalar arasında mesafe vardı. Yayılmayacak bir yangın için kimse boşuna su israf etmezdi.

Kalabalık arttıkça ilk bisikletli *chai* ve *paan* satıcıları göründü. Yangını izleyenlerden üç beş kazanıp ceplerini doldurmanın derdindeydiler. Hemen arkalarından itfaiye ve polis geldi.

itfaiyeciler hortumları binanın yan tarafına sürükledi ama uçlarından gelen su ip gibiydi. Polisler bambu coplarıyla meraklı kalabalığı dağıttı ve yangının tam karşısında kendilerine geçici bir karargâh kurup çaycılardan birini yanlarına çağırdılar.

Endişelenmeye başlamıştım. Amacım işkence kulübesini yakmaktı. Bana gayet iyi bir fikir gibi gelmişti. Vishnu oraya bir mesaj bırakmamı istiyordu ve bundan daha net bir mesaj alamayacağı kesindi. Ama yangının yayılmasını istemiyordum.

Pirinç Atinalı mığferleri takan itfaiyeciler çaresizdi. Alevler birkaç dakika içerisinde açık alandan en yakındaki binaya sıçrayabilirdi.

Sonra bir gök gürültüsü patladı. Etraftaki bütün camlar zangırdadı. Her bir kalp titredi. Gökyüzü yeniden sarsıldığında bütün âşıklar, komşular ve hatta yabancılar korkuyla birbirlerine sokuldu.

Şimşeklerle tepemizde buluttan fenerler yandı. Köpekler vızıldayarak kaçıştı. Nemli gece havasında serin bir rüzgâr esti. İncecik gömleğime buzdan bir bıçak saplandı sanki. Sonra bu dondurucu rüzgâr dindi ve ipek bir perdenin silkelenişini andıran nemli bir hava dalgası bütün sokağı şöyle bir dolaştı.

Ve yağmur başladı. Gece ıslandı. Su damlaları ağır, kaşmir bir pelerin gibi omuzlarımıza çöktü.

Kalabalıktan sevinç çığlıkları yükseldi. Yangın çabuk unutulmuştu. Herkes dans ediyor, ayaklar ıslak sokağı dövüyordu.

Alevler son bir tıslamayla söndü. İtfaiyeciler de dans eden insanlara katıldı. Biri bir müzik açtı. Ciplerinin yanındaki polisler bile kıvrak ritimle salınmaya başladı. Dansçılar ıslak bir devinimle dalgalanıyor, ayaklarının dibindeki su birikintilerinin renkleri kıyafetlerine vuruyordu.

Ben de dans ettim. Islak bir ışık nehrine bıraktım kendimi. Deniz toprağı yuttu. Rüzgâr mutlu bir köpek sürüsü gibi hoplayıp zıpladı. Şimşeklerin ışığı

sokağı yıkadı. Her bir taş sevinçle iç çekerek sıcak nefesini üfledi. Yüzlerimize hayata duyduğumuz inanç kazındı. Eller kahkahalarla buluştu. Gölgeler dansımıza katıldı, göklerin suyunu içtiler. Mevsimin ilk yağmuru güneşin günahlarını silerken ben dans ettim. Mutlu bir aptal gibi.

ÜÇÜNCÜ KİTAP

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Uyuyor musun?"
"Evet."

"Uyumuyorsun işte."

"Uyuyorum."

"Uyuyorsan benimle nasıl konuşuyorsun?"

"Kâbus görüyorum."

"Nasıl?"

"Bildiğin kâbus."

"Ne görüyorsun?"

"Korkunç. Haftalardır ilk kez uyuyorum ve ısrarcı bir ses beni rahat bırakmıyor."

Lisa kıkırdadı. "Kâbusa bak! Bir yıl sanat işine gir, bak daha neler görürsün."

"Giderek korkunçlaşıyor. Ses susmak bilmiyor."

Lisa nihayet sustu. Ama gözleri açıktı, biliyordum. Bir kadından yeterince hoşlandığınızda bunu anlarsınız. Tepemizdeki pervane yavaşça dönerek ıslak muson havasını dağıtıyordu. Tahta kepenklerin arasından sızan sokağın ışığı yatağın yanındaki duvarı yatay çizgilerle donatıyordu.

Sabah olmasına bir yarım saat daha vardı ama sahte şafak odadaki gölgeleri yatıştırmıştı. Yastığımın yanına koyduğum elim de dâhil bütün yüzeyler gerçekdışı, gri bir ışıkla kaplıydı.

Karla bir keresinde buna *peyote etkisi* demişti. İyi bir tanımdı. Uyuşturucu maddelerin bütün evreni aynı tona boyama eğilimi bir hayal gücünün yarattığı sahte şafağa benziyordu gerçekten de. Karla hep çok akıllıydı. Ve komik.

Gözlerim kapandı. Neredeyse dalıyordum. Avucumda minik bir peyote düğmesiyle karanlığa yuvarlanıyordum ki...

Ha siktir. Kadınların sezgilerine bir kez daha şapka çıkardım.

"Bu ara, evet, çünkü birkaç gündür sürekli adını duyuyorum."

"Başka kiminle konuştun ki?"

"Naveen. Sonra Ranjit," diye saydım.

"Ranjit ne diyor?"

"Ranjit'le Karla'dan konuşmasak olmaz mı?"

"Neden? Kıskanıyor musun?"

"Pardon?"

"Biliyorsun, bu ara yapışık kardeşler gibiyiz."

"Nereden bilebilirim, Lisa? Ben Ranjit'le görüşüyor muyum?"

"Sergilerin tanıtımında çok yardımcı oluyor. O devreye girdiğinden ben takipçilerimiz arttı. Hemen her gece birlikteyiz. Aramızda bir şey yok tabii."

"Eee? Yani?"

"Sadece Karla yı sık düşünüyor musun diye merak ettim."

Ona döndüm. "Anlaşıldı. Bu konu bitmeyecek."

Dirseğine abanarak doğruldu. Başını eline dayadı.

"Dün onu gördüm," dedi çiçekler kadar masum, mavi gözleriyle beni dikkatle süzerek.

Kaşlarımı çattım.

"Benim butikte. Brady's Sokaktaki. Orayı bir tek ben biliyorum sanıyordum. Ama sonra bir arkamı döndüm, Karla!"

"Ne dedi?"

"Nasıl yani?"

"Sana ne dedi?"

Kaşları çattı. "Enteresan."

"Efendim?"

"Ne bileyim? Hani insan nasıldı filan der. Ne dedi diye sorman garip geldi.

"Neden?

"Neredeyse iki yıldır görüşmüyorsunuz ya? Ve ilk merak ettiğin bana ne dediği oldu. İşin kötüsü neden böyle bir tepki verdiğini biliyorum."

"Beni şıp diye çözdün yani?"

"Tabii."

"O kadar da tuhaf değil öyleyse."

"Tuhaf olan verdiğin tepkinin ikinizin ilişkisini tanımlaması."

"Gerçekten anlamadım."

"Karlanın bana ne söylediğini öğrenmek istiyor musun, istemiyor musun?

"İstemiyorum desem?"

"Bal gibi de istiyorsun derim. Öncelikle harika görünüyordu. Keyfi de gayet yerinde. Madras Kafe'de oturduk. Nasıl eğlendim anlatamam. Bu ara kafayı dine takmış. Ne dedi biliyor musun? Ay, dur. Tek kelimesini bile atlamak istemiyorum. *Din dediğin kimin en aptal şapkayı tasarlayabileceği üzerine uzun bir yolculuk sadece.* Aynen böyle söyledi. Ne komik kadın ya. Zor olmalı."

"Komik olmak mı?"

"Hayır. Her zaman ortamın en zekisi olmak."

"Sen de zekisin," dedim sırtüstü dönüp ellerimi kafamın arkasına koyarak. "Tanıdığım en akıllı insanlardan birisin."

"Ben mi?" Güldü.

"Tabii."

Göğsüme bir öpücük kondurup yanıma yattı.

"Karla ya galeride iş teklif ettim," dedi ayak parmaklarını oynatarak.

"Kusura bakma ama bunun duyduğum en iyi fikir olduğunu söyleyemeyeceğim."

"Hani çok zekiydim?"

"Öylesin. Ama mantıklı değilsin."

Göğsümü yumrukladı.

"Çok ciddiyim," dedim gülerek. "Karla'nın yeniden hayatıma girmesini istemiyorum. Ben o defteri kapadım ve mümkünse bunun böyle devam etmesini istiyorum."

"Karla benim hayat kitabımın da hayaletlerinden biri."

"Ah, anladım. Benim defterim var, senin de hayat kitabın."

"Herkesin vardır. Senin gibi güven sorunları olanlar hariç tabii."

"Güven sorunları mı? Sadece gerçekçiyim, tamam mı?"

Güldü. Hatta biraz fazla güldü. Beni kendimden şüphe ettirecek kadar fazla.

"Dalga geçme," dedi sakinleştiğinde. "Neredeyse on aydır Karla'yı görmüyordum. Ona baktım ve onu ne kadar sevdiğimi fark ettim. Birini ne kadar sevdiğini hatırlamak ne komik değil mi?"

"Benim demeye çalıştığım..."

"Biliyorum," diye mırıldandı beni öpmek için eğilerek. "Biliyorum."

"Neyi?"

"Sonsuza dek sürmeyeceğini," diye fısıldadı. Dudakları hâlâ benimkilere değiyordu ve gözleri mavilikte gökyüzüyle yarışıyordu.

"Her cevabında aklım biraz daha karışıyor."

"Ben sonsuza dek diye bir şey olduğuna bile inanmıyorum," dedi sarı buklelerini savurup ebediyeti bir kalemde silerek. "Asla inanmadım."

“Konuştuklarımızı anlayınca bu sohbetten keyif almaya başlar mıyım dersin?”

“Ben bir nevi şimdi manyağıyım. Bu ana tutkunum da denebilir.”

Beni öpmeye başladı. Bir yandan da ağzımın içine konuşuyordu.

“Neden kavga ettiğini söylemeyecek misin?”

“Aslında kavga sayılmazdı. Hatta teknik açıdan bakarsak kesinlikle bir kavga değildi.”

“Tamam, teknik açıdan bakalım. Ne oldu anlat.”

Onu öpmeye devam ettim. “Ne oldu derken?”

Geri çekilip bağdaş kurdu.

“Uzattın ama.”

“Tamam, tamam.” Doğrulup sırtımı yastıklara dayadım. “Ne bilmek istiyorsun?”

“Şirketi. Pasaport fabrikasını. Hepsini.”

“Yapma, Lisa. Bunları konuşmuştuk.”

“Uzun zaman oldu.”

“Daha dün olmasın? Bak...”

“Bu işi neden yapıyorsun? Böyle yaşamak zorunda değilsin.”

“Öyleyim, Lisa. En azından bir süre için.”

“Saçmalık.”

“Haklısın. Bir kanun kaçağı olarak gidip bir bankada çalışmam daha doğru olur.”

“Biz çok harcamıyoruz ki. Sanat işi kârlı olmaya başladı. Benim kazandığımla geçiniriz.”

“Ben eskiden beri bu işi yapıyorum. O zaman şikâyetçi değildin.”

“Biliyorum.”

“Şimdi ne değişti?”

“içimde kötü bir his var,” dedi dürüstçe.

Gülümsedim ve avucumu yanağına koydum.

“O kadar uğraşıyorum. Unutmaya çalışıyorum. Ama olmuyor.”

Ellerini tuttum. Ayaklarımız birbirine değiyordu. Ayak başparmakları benimkileri şaşılacak kadar kuvvetli kavradı. Tahta kepenklerden şafağın kızıl ışığı sızıyordu.

“Bunları konuştuk,” diye yineledim usulca. “Ülkem başıma ödül koydu. Yakalanırsam ya öldürecekler beni ya da aynı hapishaneye tıkıp aynı duvara zincirleyecekler. Oraya geri dönmeyeceğim, Lisa. Şimdilik burada güvendeyim. Sen öyle görmesen de bu benim için önemli.”

"Ben kendinden vazgeç, teslim ol demiyorum ki. Tam tersi, kendinden vazgeçme diyorum."

"Nasıl para kazanacağım, hiç düşündün mü?"

"Yazabilirsin."

"Her gün yazıyorum zaten."

"Biliyorum. Ama tamamen ona yoğunlaşırsak ortaya iyi bir iş çıkabilir."

Güldüm. "Yoğunlaşırsak derken?"

Amacım onunla alay etmek değildi. Ama neredeyse iki yıldır birlikte yaşıyorduk ve ilk kez yazarlığımdan söz ediyordu.

"Tamam. Unut gitsin."

Yine suspus oldu. Başparmakları gevşedi. Gözlerinin önüne düşen bir bukleyi arkaya atıp deniz köpüğü saçlarını okşadım.

"Onlara bir söz verdim," dedim.

"Tutmak zorunda değilsin." Başını kaldırdı. "Onlara hiçbir borcun yok."

"Var, Lisa. Onlarla bir kere tanıştın mı, otomatikman onlara borçlanırsın. Sistem böyle işliyor. Seni neden kimseyle tanıştırmıyorum sanıyorsun?"

"Sen özgürsün, Lin. O duvarı tırmandın ama özgür olduğunun farkında değilsin."

Gökyüzünün yansıdığı duru bir gölü andıran gözlerine baktım ve tam o sırada telefon çaldı.

"Şu telefona bakmayacak kadar özgürüm," dedim. "Sen öyle misin?"

"Sen hiçbir telefona bakmazsın ki," diye yapıştırdı. "O sayılmaz."

Yataktan kalktı. Gözlerini benden ayırmadan hattın diğer ucundaki sesi dinledi. Telefonu bana uzatırken hüznün bir şal gibi omuzlarına konuşunu an be an izledim.

Sanjay'ın yardımcılarından biriydi.

"Hallederim," dedim. "Evet... Ne? Hallederim dedim ya. Bana yirmi dakika ver."

Telefonu kapayıp yatağa gittim ve Lisa'nın yanına diz çöktüm.

"Adamlarımdan biri tutuklanmış. Colaba'daymış. Rüşvetle çıkaracağım."

"Senin adamın değil o," dedi beni iterek. "Sen de onların adamı değilsin."

"Lisa, özür dilerim."

"Ne yaptığın önemli değil. Kim olduğun bile değil. Asıl önemlisi ne olmaya Çalıştığın."

Gülümsedim.

"O kadar kolay değil. Hepimiz neysek oyuz."

"Hayır. Hepimiz olmak istediğimiz kişiyiz. Bunu hâlâ öğrenemedin mi?"

“Ben özgür değilim, Lisa.”

Beni öptü. Ama deminki yaz rüzgârı geçmiş, gözlerindeki gri çiçek tarlası^ bulutlar çökmüştü.

“Sana banyoyu hazırlayayım,” dedi yataktan fırlayarak.

Koşup onu geçtim. “Büyütme. Altı üstü bir adamı nezaretten çıkaracağım."

“Biliyorum,” dedi kayıtsızca.

“Hâlâ benimle takılmak istiyor musun? Sonra buluşacak mıyız?”

“Tabii.”

Duşa girip soğuk suyu açtım.

“Neler olduğunu söylemeyecek misin?” diye seslendim. “Yoksa hâlâ sır mı?”

“Sır değil, sürpriz,” dedi gelip kapıda dikilerek.

Güldüm. “Tamam, o zaman. Saat ve mekân söyle.”

“Beş buçukta, Nariman Point’teki Mahesh’in önünde ol. Her yere geç kalıyorsun. Onun için sen kendini dört buçuğa göre ayarla. Zaten ancak beş buçukta gelirsin.”

“Anlaştık.”

“Beni ekmeyeceksin değil mi?”

“Yok canım. Merak etme, her şey kontrol altında.”

Yağmur damlalarının yapraklardan süzülüşü gibi gülümsedi yine. “Hayır. Hiçbir şey kontrol altında değil.”

Tabii ki haklıydı. O zaman anlayamamıştım. Ama Colaba Polis Merkezi’nin geniş kemerinin altından geçerken Lisa’nın bir nehre yağan karı andıran, hüzünlü gülümsemesi hâlâ gözlerimin önündeydi.

Yönetim binasının önünden yan tarafına doğru ilerleyen ahşap verandanın basamaklarını çıktım. Komiser yardımcısının odasının önünde nöbet tutan memur beni tanıdı. Geçmem için kenara çekilirken gülümsedi. Beni gördüğüne sevinmişti. Ne kadar cömert olduğumu biliyordu tabii.

Gündüzleri merkezden Şimşek Dilip sorumluydu. Alkolik suratı öfkeyle şişmişti. Yine sol tarafından kalkmıştı belli ki. *Hapı yuttuk,* diye düşündüm.

Şimşek Dilip bir sadistti. Birkaç yıl önce ben de mahkûmlarından biriydim. Oradan biliyordum. Beni dövmüştü. Mutsuz açlığını benim çaresizliğimle doyurmaya çalışmıştı. Gözlerini yüzümdeki çürüklerde gezdirirken dudaklarının zevkle seğirdiğini fark ettim. Bunu yeniden yapmayı ne çok istiyordu kim bilir?

Ama onunkinde olmasa bile benim dünyamda işler değişmişti. Artık Sanjay şirketi için çalışıyordum ve polis merkezine resmen su gibi para akıtıyorduk-Dilip sapkın zevklerini tatmin etmek için bunu tehlikeye atamazdı.

Başım yana eğip çenesini hafifçe kaldırdı. Kendince hatırımı soruyordu.

"Patron içeride mi?" dedim.

Dişlerini göstererek sırıttı. Patronuyla anlaşırsam avucunu yalayacağını iyi biliyordu.

"Komiser meşgul," dedi. "Ben yardımcı olabilir miyim?"

"Belki..." Etraftaki polislere baktım.

Sözüm ona işlerine dalmışlardı. Yine de haklarını vermek gerekti. Zira Hindistan'da birini dinlemiyormuş gibi yapmak bile hasret kaldığımız türden bir kibarlıktı.

"Santosh! Bize *chai* getir!" diye böğürdü Dilip, Marathi dilinde. "Taze demle ha! Siz de çıkın barakayı dolaşın bakayım."

Baraka, polis merkezinin bodrumunda şiddet eğilimli ve işkenceye şiddetle karşı çıkan mahkûmların kapatıldığı yerdi. Genç polisler birbirlerine bakıp aralarında bir şeyler fısıldaştı.

"Ama baraka boş, efendim."

"Ben size baraka dolu mu diye sordum mu?"

"Ha-hayır, efendim."

"O zaman dediğimi yapın. Hadi marş marş!"

"Peki efendim!" diye bağırdı memurlar hep bir ağızdan ve yumuşak kasketlerini alıp çıktılar.

"Aranızda bir şifre belirleseniz daha iyi olmaz mı?" diye önerdim. "Saat başı bağırıp çağırmak zor olmuyor mu?"

"Aman ne komik," dedi Dilip. "Söyle ne istiyorsun ya da bas git buradan. Zaten bok gibi başım ağrıyor. Hırsımı senden çıkarmayayım."

Dürüst polisler birbirine benzer ama ahlaksızlarının hepsi ayrı bir âlemdir. Hepsi rüşvet alır. Ama bazıları parayı isteksizce, bazıları açgözlülükle kabul eder. Kimileri kızar, diğerleri neşelenir. Bazılar işi şakaya vurur, bazıları yokuş yukarı koşmuş gibi terler. Bunu bir rekabete dönüştürmek isteyenler de olur, seninle kanka olmaya çalışanlar da.

Dilip öfkelenirdi. Hatta karşısındakinin ağzını burnunu kırmak isterdi. Bereket bütün kabadayılar gibi yağcılığa hiç dayanamazdı.

"Bu işi aramızda halledeceğimize sevindim," dedim. "Patil'e kalsak ayvayı yemiştik. O senin gibi kurnaz değil. Kriz yönetimi sıfır. Ama sen öyle misin? Sana boşuna Şimşek Dilip dememişler."

Aslında bu lakabı ona cilalı botları yüzünden takmışlardı. Zincirli bir adamı en beklemediği anda avlamalarıyla ünlüydüler. Ve Dilip'in tekmesi asla İkincisini gerektirmezdi.

"Çok doğru," dedi gururla şişinerek. "Senin için ne yapabilirim?"

"Nezarette bir adam var. Farzad Daruwalla. Onun kefaletini ödemeye geldim,'

"Kefaleti mahkeme belirler, polis değil," dedi Dilip ıslak bir sırıtışla.

"Öyle tabii ama senin gibi vizyon sahibi bir adam bu meseleyi mahkemeye taşımadan halledebilir şüphesiz. Hem kimsenin vaktini boşuna harcamamış oluruz."

"Kim bu? Senin için neden önemli?"

"Ah. Beş bin tane sebebi var," dedim cebimde önceden hazırladığım paraları çıkarırken.

Kaşlarını çattı. "Vizyon sahibi bir adam bundan çok daha fazlasını düşünebilir."

"Şimşek," dedim usulca. Para tomarını ikiye katlayıp elimle kapadım ve masanın üzerinden ona doğru ittim. "Neredeyse iki yıldır seninle aynı oyunu oynuyoruz ve ikimiz de biliyoruz ki, eğer istersem nezaretteki adamla neden ilgilendiğimi tam beş bin sebeple başmüfettişe de açıklayabilirim. Beni bu dertten kurtarırsan müteşekkir olurum."

Verandada Santosh'un ayak seslerini duyduğumuzda Şimşek Dilip lakabına yakışacak bir hızla elini benimkinin üzerine kapadı. Elimi usulca çektim ve Dilip paraları cebine attı.

Genç polis memuru Santosh bize çay servisi yaparken Dilip, "Dün gece kulübünden aldığımız adamı getir," dedi.

"Baş üstüne," dedi Santosh ve odadan fırladı.

Bu arada diğer polisler ofise dönmüştü ama Dilip elini kaldırdı.

"Neden geldiniz?"

"Barakaya baktık, efendim. Bir terslik yok. *Chai* söylediğinizi görünce şey diye düşündük..."

"Gidin, bir daha bakın!" diye böğürdü Dilip ve tekrar bana döndü.

Genç memurlar süklüm püklüm ofisten çıktı.

"Yardım edebileceğim başka bir konu var mı?" diye sordu Dilip alayla.

"Aslında, evet. İki haftadır Colabada bir adam dolanıyormuş. Beyaz saçlı, lacivert takım elbiseli bir adam."

George'ların adamının kimliğini öğrenmek için biraz daha fazlasını vermeye razıydım.

"Demek beyaz saçlı ve lacivert takım elbiseli ha?" dedi alayla. "Tanıyorsam ne olacak?"

"Kim olduğunu neden öğrenmek istediğime dair bin tane sebep sayabilirim."

Gülümsedi. Cebimden parayı çıkarıp yine elimle kapatarak ona doğru ittim.

"O sebepler seni Mahesh Otel'deki Bay Wilson'a götürebilir."

Elini benimkinin üzerine kapadı. Bir an duraksadım.

"Kim bu adam? Ne istiyor?"

"Birini arıyor. Ötesini bilmem."

Elimi kaydırdığımda parayı kaptı.

"Aradığı kişiyi bulmasına yardım ettin mi?"

"Bana doğru düzgün bilgi vermedi. Ben de kovdum gitti."

"Madem birini..." diye başlamıştım ki, Santosh yanında Farzad'la içeri girdi.

Genç Parsi kalpazan sağlam görünüyordu ama ödü patlamıştı. Kesik kesik soluyordu. Gözlerindeki bu bakışı tanıyordum. Dayak yiyeceğini sanan bir adamın bakışlarıydı. Sonra beni gördü ve yüzünde güller açtı. Hemen bana doğru seğirtti.

"Ah, seni gördüğüme nasıl sevindim anlatamam, dostum. Burada..."

Ayağa kalkıp elimi göğsüne koydum.

"Yavaş," dedim Şimşek Dilip'in duymaması gereken bir şey söyleyeceğinden endişelenerek. "Önce Sayın Komiser Yardımcısı'na teşekkür et. Daha fazla vaktini almayalım."

Farzad avuçlarını birbirine bastırıp "Teşekkür ederim, efendim," diye yaltaklandı. "Yüce gönlünüzle affettiniz beni."

Dilip arkasına yaslandı.

"Defol. Bir daha da buralarda görmeyeyim seni."

Farzad'ı kolundan sürükleyerek önce odadan, sonra binadan çıkardım.

Girişteki kemerin birkaç adım ilerisinde iki sigara yaktım ve birini ona verdim.

"Anlat."

"Dün gece içkiyi fazla kaçırmışım. Drum Beat'te büyük bir parti vardı. Çok acayipti, dostum. Beni görmeliydin. O biçim dans ettim. Valla bak, yeminle."

"Sabahın altısında beni yatağımdan neden kaldırdın, sen onu söyle."

"Affedersin, dostum. Saat bir gibiydi. Mekânı kapamak için polisler geldi. Biri itiraz edip olay çıkardı. Ben de gaza geldim. Polise demediğimi bırakmadım. Manyak küfrettim."

"Küfür mü ettin?"

"O-hooo. Benim küfurbazlığım ünlüdür."

"Kaç yaşındasın sen, Farzad? Koca adamın övündüğü şeye bak!"

"Ama doğru söylüyorum. Bizim mahallede bana..."

"Bırak şimdi. Ne dedin onu söyle."

"Şişko bir polis vardı. Ona, *anam domuz mu sikti,* dedim. Başka birine *maymun dölü* dedim. Sonra..."

"Yeter. Anladım."

"Sonra kendimi yerde buldum. Ya ayağım bir şeye takıldı ya da biri çelme taktı bilmiyorum. Sonra kafamın arkasına bir tekme yedim. Bayılmışım."

"Şimşek Dilip mesaiye kalmış anlaşılan."

"Evet, o yaptı. Siktiğimin müfettiş yardımcısı. Polis cipinin arka koltuğunda uyandım. Şimşek Dilip ayağını göğsüme koymuştu. Sonra beni nezarete attılar. Telefon etmeme de izin vermediler. Şey yüzünden..."

"Dâhiyane küfürlerin mi?"

"Evet. İnanabiliyor musun? Beni bütün gün orada tutarlar sandım. Yandın oğlum dedim. Eşek sudan gelene kadar dayak yiyeceksin. Sen burada olduğumu nereden öğrendin?"

"Şirket, hücreleri temizleyen adamlara para veriyor. Biri tanımış seni. Haber vermiş. Ben de geldim işte."

"Nasıl sevindim anlatamam. İlk kez içeri girdim. Orada bir gece daha geçirsem ölecektim."

"Sanjay bundan hiç hoşlanmayacak. Ortalığa dökülmeyelim diye yığınla para harcıyor. Ona yeni bir şapka alman gerekecek."

"Be-ben... Ama kafasının ölçüsünü bilmiyorum ki," diye sızlandı. "Onu sadece bir kere gördüm. Saygısızlık etmek istemem ama sanki vücuduna göre biraz küçüktü."

"Sanjay şapka takmaz."

"Ama demin dedin ki..."

"Şaka yaptım. Diğerlerinde ciddiydim ama."

"Ö-özür dilerim. Biliyorum fena sıçtım. Bir daha olmayacak. Sanjay'la konuşsan. Hakkımda birkaç iyi laf etsen."

Yanımıza bir taksi yanaştığında hâlâ gülüyordum. Naveen Adair arabadan indi ve camdan eğilip şoföre parasını verdi. Sonra arka kapıyı açtı ve genç ve güzel bir kadının inmesine yardım etti. Arkasını döndüğünde beni gördü.

"Lin! Ne haber, dostum? Hangi rüzgâr attı seni buralara?"

"Geliş sebebimi hiç söylemeyeyim istersen. Altı binini birden saymak uzun sürer."

Yanındaki kızı gözüm bir yerlerden ısırıyordu ama nereden?

Naveen ona baktığımı fark ederek "Ah," dedi. "Bu, Divya. Divya Devnani."

Tabii ya. Bombay'ın en zengin adamlarından birinin kızıydı. Ufak tefek, atletik vücudu ve marka elbiseleriyle bütün şık davetlerde boy gösteriyordu.

Ondan çıkaramamıştım ya zaten. Bu sabah üzerinde basit, mavi bir tişört, lapis boncuklu bir kolye ve hükmetmek için doğduğu o dünyanın markalarından birine ait olmayan bir kot pantolon vardı. Karşımda duran, gazetelerdeki o kadının içindeki genç kızdı belki de.

"Memnun oldum," dedim.

"Yanında ot var mı?" diye sordu.

Bir açıklama beklercesine Naveen'e baktım.

"Uzun hikâye," diye iç çekti.

"Hayır, değil," dedi kız. "Babam, Mukesh Devnani. Adını muhakkak duymuşsundur."

"Polis merkezlerinin önünde uyuşturucu soran manyak bir kızı olan adam mı?"

"Aman ne komik. Dikkat et, yoksa altıma işeyeceğim."

"Neden uzun bir hikâye olmadığını anlatacaktın."

Suratını astı. "Vazgeçtim. Meraktan çatla."

"Babası avukat bir arkadaşı tutmuş," diye başladı Naveen.

"O da bunu tutmuş," dedi kız. "Birkaç hafta korumam olacak."

"Emin ellerdesin."

"Teşekkürler," dedi Naveen.

"Sikeyim ben böyle işi," dedi Divya.

"Gerçekten uzun bir hikâyeymiş, Naveen."

"Başıma ne geldiyse o Bollywood psikopatından geldi," dedi Divya. "Daha ünlü bile değil. Sevgili olalım diye tutturdu. Hayır deyince de başladı beni tehdit etmeye. İnanabiliyor musunuz?"

"Film piyasası ayrı bir âlem," dedim.

"Bir de bana sor. Yanınızda haşhaş filan yok mu ya?"

"Bende kralı var," diye atıldı Farzad.

Hepimiz ona döndük.

Elini pantolonunun içine sokup bir süre orayı kurcaladıktan sonra şeffaf kâğıda sarılı on gramlık bir Kashmiri haşhaşı çıkardı.

"Al," dedi bunu Divya ya uzatarak. "Benden sana hediye olsun."

Divya'nın suratı dehşetle çarpıldı.

"Bir dakika. Sen onu donundan mı çıkardın?" diye sordu öğürerek.

"Şey... evet. Ama donumu daha dün değiştirdim. Valla bak, yeminle."

“Kim bu herif?” diye sordu Divya, Naveen’e.

“O tanımaz. Benim arkadaşım,” dedim.

Farzad haşhaşı cebine sokmaya hazırlandı. “Kusura bakmayın. Kötü bir niyetim...”

“Dur! Ne yapıyorsun?”

“Ben... istemediğini sandım.”

“Kâğıdı aç,” dedi Divya. “Haşhaşa dokunma sakın. Kâğıtta kalsın. Hele bana dokunmayı aklının ucundan geçirme. Yağma yok. Bak, hemen anlarım. Senin gibileri avucumun içi gibi bilirim ben. Açtın mı? Hah. Şimdi yavaşça uzat elini.”

Farzad titreyen elleriyle haşhaşın kâğıdını açtı. Bir ara minik sosyete kelebeğine baktı.

“Aklından bile geçirme,” diye uyardı Divya.

“Yeminle geçirmedim.”

“İğrençsin.”

Farzad sonunda kâğıdı açtı. Divya’nın emrettiği gibi haşhaşa hiç dokunmadı. Divya başparmağı ve işaret parmağıyla bunu aldı. Bir parçasını kırdı. Gerisini gümüş rengi cüzdanına attı.

Bir sigara çıkardı. Ucundan biraz tütün alıp yere attı ve minik haşhaş parçasını içine sıkıştırdı. Sigarayı dudaklarının arasına koyup yakması için Naveen’e döndü. Naveen tereddüt ediyordu.

“Bana iyi bir fikir gibi gelmedi.”

“Bunu içmeden polislerle konuşamam,” dedi. “Üst kat hizmetçisi bana bir sigara vermeden alt kat hizmetçisiyle bile konuşamam.”

Naveen sigarayı yaktı. Divya dumanı içine çekti, birkaç saniye ciğerlerinde tuttu ve üfledi. Naveen bana döndü.

“Babası oyuncudan şikâyetçi olmuş. Adam rolünü iyi yapmış. Onu ziyaret ettim. Bir daha Divya’nın karşısına çıkmamaya ikna oldu. Ama şikâyeti geri almak gerek. Bunu da Divya’nın bizzat yapması gerekiyor. Gazeteciler gelmeden işimizi bitirelim diyorum ama laf anlatamıyorum.”

Divya sigarayı yere atıp ayakkabısının burnuyla ezdi. “İyi be. Yürü gidelim hadi.”

Naveen’le tokalaşırken bir an elini bırakmadım.

“George’ların peşindeki adamın adı, Wilson. Kaldığı yeri de öğrendim.”

“Mahesh,” dedi. “Biliyorum. Bütün bu karmaşanın arasında sana haber vermeyi unuttum. Dün gece adamı takip ettim. Sen ne buldun?”

“Polisten yardım istemiş.”

“Almış mı bari?”

“Dilip’i biliyor musun? Komiser yardımcısı?”

“Şimşek Dilip. Birkaç hoş hatıramız var.”

“Bay Wilson rüşvet vermeye yanaşmamış. Bizimki de onu dışarı atmış.”

“İnandın mı?”

“Prensip olarak ona inanmam.”

“Şu Wilson denen herifi bir yoklamamı ister misin?”

“Daha değil. Sonra birlikte gideriz. Ama bir araştır bakalım. Ne bulursan haber ver.”

“Tamamdır,” dedi gülümseyerek. “Yine konuşu-”

“Bir siktirip gidebilir miyiz artık?” diye bağırdı Divya. “Ben hayatımda bu kadar uzun ayakta durmadım.”

Naveen bana veda edip zavallı, zengin kızla birlikte kemerin altından geçti.

“Farzad!” diye bağırdı Farzad, Divya’nın arkasından. “Adım, Farzad!”

Divya gözden kaybolduğunda genç Parsi sırıtarak bana döndü.

“Vay anasını! Ne güzel kız! Hakkını vermek gerek. Karakteri de sağlammış. Normalde bunun gibilerin yanına bile yanaşamazsın. Ama Divya ne doğaldı değil mi? Hem...”

“Keser misin şunu?”

İtiraz etmek için ağzını açmıştı ki, suratımdaki ifadeyi görüp sustu.

“Özür dilerim,” dedi utana sıkıla. “Ama gözlerinin rengini gördün mü? Acayip parlaktı. Sanki böyle parlak bir şeye batırılmış gibi. Bal kâsesi mi desem, şeker...”

“Farzad, sus! Daha kahvaltı bile etmedim.”

“Özür dilerim, Lin. Ah, bak ne diyeceğim? Bizde kahvaltı etsek ya? Bu hafta gelecektin zaten. Söz vermiştin.”

“Cevabımı tahmin ediyorsun herhalde?”

“Ne olur gel. İşe gitmeden önce banyo yapıp üzerimi değişmem gerek. Annemle babamı da görürüm. Daha sofrayı kaldırmamışlardır. Seninle tanışmaya can atıyorlar. Hem benim hayatımı kurtardın.”

“Yok artık.”

“Ya lütfen. Seninle tanışmayı çok istiyorlar. Bizim ev eğlencelidir. Hiç sıkılmazsın.”

“Farzad, bak...”

“Hadi gel, gel. Geliyorsun bak. İtiraz istemem.”

O sırada dört motosikletli yanımızda durdu. Sanjay Şirketi’nin adamlarıydı. Grubun lideri, Abdullah’ın zorba takımından genç asker Ravi’ydi.

“Ne haber, Lin?” dedi aynalı gözlüğünü çıkarmadan. “Birkaç Akrep Kale’nin oradaki mekânlarımızdan birinde kahvaltı ediyormuş. Hadlerini bil. dirmeye gidiyoruz. Geliyor musun?”

Farzad’a baktım.

“Bu seferlik kalsın,” dedim. “Kahvaltıya sözüm var.”

“Yaşasın!” diye şakıdı Farzad.

“Tamam, görüşürüz, Lin,” dedi Ravi. “Sana bir hatıra getiririm.”

“Sakın,” dediysem de çoktan gazlamıştı.

Kale bölgesi, polis merkezine yarım saatlik yürüme mesafesindeydi. Sanjay’ın malikânesiyle aramız da aşağı yukarı o kadardı. Akrepler evin bu kadar yakınına gelebiliyorsa, Sanjay’ın kaçındığı savaş çoktan kapısında demekti.

“Bir gün beni de yanlarına alırlar mı dersin?” diye sordu Farzad trafiğe karışan motorların arkasından bakarken. “Acayip havam olurdu.”

Daha dün gece bir tekmeyle yere serilen genç kalpazana baktım. Şimdiden birilerini dövmenin hevesindeydi. Ama bunun aptallıkla ya da duyarsızlıkla bir ilgisi yoktu. Onun kardeşlik ve kan üzerine kurulu şiddet fantezileri bir çocuğun budalaca cesaretinden ibaretti. Farzad bir gangster değildi. Bir hücrede birkaç saat kalmak bile dağılmasına yetmişti. O, yalnızca kendine kötü bir iş seçen iyi bir çocuktu o kadar.

“Eğer bir gün onlarla gidersen ve bu, benim kulağıma gelirse, defterini kendi ellerimle dürerim bilmiş ol.”

Bir an düşündü.

“Kahvaltıya geliyor musun sahiden?” diye sordu sonra.

Kolumu omzuna attım. “Geliyorum. Yeminle bak.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Bombay bugün bile bir kelimeler şehri. Herkes her yerde ve sürekli konuşuyor. Sürücüler diğer sürücülere yol soruyor, yabancılar yabancılarla konuşuyor, polisler suçlularla konuşuyor, solcular sağcılarla ve eğer bir yere bir mektup ya da paket göndereceksiniz açık adresin yanına mutlaka birkaç tarif eklemelisiniz: Heera Panna'nın karşısı ya da Copper Chimney'ye yakın gibi. Ve Bombay'da her bir kelime, *lütfen, gel* gibi en basitleri bile sizi yeni maceralara sürükleyebilir.

Ben önde, Farzad arkada, Cuffe Parade'eyakın, Colaba Back Körfeze kadar kısa bir yolculuk yaptık. İkide bir sevdiği yerleri işaret ediyordu. Gerçekten de gevezenin önde gideniydi. Yanından geçtiğimiz yerlerle ilgili tam üç tane hikâyeye başladı ve hiçbirinin sonunu getirmedi.

Ailesinin evinin önüne park ettiğimizde, başımı kaldırıp en az üç katlı binaya baktım. Üç cepheli ve son derece gösterişli bir yapıydı. Hem ön, hem arka sokağa bakıyordu ve avlusuyla neredeyse küçük bir blok oluşturuyordu.

Daruwalla malikânesi iki yanındaki benzer evlerle birlikte, biz Güney Bombay partizanlarının pek sevdiği, İngiliz Raj'ından kalma bir mimari tarzda inşa edilmişti. İnşaatta yerel granit ve Hintli sanatkârların kumtaşı kullanılmıştı.

Camlarda mozaik süslemeler vardı. Dekoratif taş kemerler, ferforje paneller ve demir asma yaprakları göze hemen çarpan diğer güzelliklerdi. Kocaman, çiçekli bir çalılık hem bahçeyi meraklı gözlerden gizliyor, hem de evi sabah güneşinden koruyordu.

Rajasthan sütunlarıyla desteklenen büyük, tahta kapı geometrik kabartmalarla süslüydü. Farzad anahtarıyla kapıyı açtı ve beni giriş salonuna aldı.

Yüksek tavanlı bu salon mermer duvarlardaki oyuklara yerleştirilen büyük vazolarla süslüydü. İçlerinde rengârenk çiçekler vardı. Havayı sandal ağacı aro-

malı tütsü kokusu doldurmuştu. Sokak kapısının tam karşısında, tavanda yere kadar inen kırmızı, kadife bir perde asılıydı.

Farzad teatral bir tavırla perdeyi açmaya hazırlandı. "Hazır mısın?"

Güldüm. "Kastettiğin oysa, evet, silahlıyım."

Farzad perdeyi yana çekti ve geçebilmem için tuttu. Karanlık bir koridor^ sonunda akordeon bir kapı vardı. Farzad bunu da çekti.

Koridorun arkasındaki alan o kadar geniş ve yüksekti ki, ancak güney- değdiği üst katları görebiliyordum. Burası avlu gibi bir yerdi. Ama bir tuhaflıl; vardı. Sanki iç mekânlardan çalınıp binaların iç kısmı oyulmuş gibiydi.

Kahvaltı sofrası iki uzun masaya kurulmuştu ve her birinde aşağı yukarı on beş kişi vardı. Bir sürü kadın, erkek ve çocuk.

İlk katın sağ ve solundaki açık mutfaklara göz attım. Otel mutfakları kada: donanımlıydılar. Yanlarındaki kapalı kapıların odalara ait olduğunu tahmin ettim.

Gözlerim üst katlara kaydı. Duvarlar enlemesine kesilmiş gibiydi. Birkaç basamakla dar patikalara çıkılıyor, onlardan da bambu parmaklıklı daha geniş yollara ulaşılıyordu. Aşağıda olup bitenlere aldırmadan duvarları yontan birkaç kadın ve erkek gördüm.

Bir ara muson bulutlan aralandığında tepedeki küçük kulelerin pencerelerine güneş vurdu. Tüm avlu topaz sarısına boyandığında tıpkı bir katedrali andırdı. Ama hiç korku duymadan tamamen gevşeyebileceğiniz bir katedrali.

"Farzad!" diye bağırdı bir kadın ve bütün kafalar bize döndü.

Farzad elini omzuma koydu. "Merhaba anne."

"Merhaba anne mi? Neredesin, oğlum? Meraktan öldük."

Diğerleri de yanımıza geldi.

"Bakın, size Lin'i getirdim," dedi Farzad konuyu değiştirmek için.

"Ah, Farzad. Canım evladım." Annesi ona sımsıkı sarıldı.

Sonra da geri çekilip suratına tokadı patlattı.

Farzad acıyla suratını buruşturdu. "Ahhh! Ne yapıyorsun, anne?"

Farzad'ın annesi ellili yaşlardaydı. Ufak tefekti ama vücudu orantılıydı- Kısa saçları yüzünün yumuşak hatlarına pek yaraşmıştı. Çizgili elbisesinin üzerine çiçekli bir önlük takmıştı. Boynunda inci bir kolye vardı.

"Neredesin bakayım, yaramaz çocuk? Yoksa bir hastanede mi çalışmaya başladın? Herkese o şeyden geçirtip doktorlardan komisyon mu alıyorsun?"

"Kalp krizi," diye yardımcı olmaya çalıştı kır saçlı bir adam. Herhalde kocasıydı.

"Hah, o şeyden işte."

"Anne, vallahi bilerek..."

"Demek Lin sensin!" diye bağırdı annesi onun sözünü kesip bana dönerek. "Keki amca, Tanrı onun ömrünü sana versin, seni dilinden düşürmezdi. Beni biliyor musun? Yeğeni, Anahita? Farzad'ın annesi? Arshan ın karısı? Felsefe konuşmayı severmişsin. Söyle bakalım, özgür irade ve kararlılık çelişkisi hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bir yavaş ol, hanım," dedi Farzad'ın babası. Bana elini uzattı. "Arshan. Tanıştığımıza memnun oldum, Lin."

Sonra Farzad'a döndü. Kaşlarını çatmasına rağmen gözleri sevgi doluydu.

"Sana gelince, delikanlı..."

"Benim suçum değildi, baba. Yeminle bak. Dur, anlatayım..."

"Sus, yoksa geliyor beşkardeş," dedi Anahita. "Bütün gece uyumadık. Sabahı zor ettik. Zavallı babacığın gecenin bir vakti sokaklara döküldü. Dedik kesin bu çocuğu bir su tankeri ezdi. Yol kenarındaki bir hendekte jöle gibi yatıyor."

"Anne..."

"Bu mahallede kaç hendek var, biliyor musun? Şehirde bir hendek yarışması yapılsa biz kazanırız. Zavallı babacığın senin jöle cesedini bulmak için hepsine tek tek baktı. Beyefendi sabah turp gibi eve dönmüş, durun anlatayım diyor!"

Farzad'la tokalaşmak için yanımıza gelen genç bir adam, "Bari topallasaydın," dedi. "Ya da birkaç yerini morartsaydın."

"Bu benim arkadaşım, Ali," dedi Farzad genç adama mahcupça gülümseyerek. Boyları ve kiloları hemen hemen denkti. Aynı yaşlarda görünüyorlardı.

"*Selamünaleyküm*," dedim.

"Ve aleykümselam, " dedi Ali benimle tokalaşarak. "Rüyalar evine hoş geldin."

Farzad bombayı patlattı: "Lin beni bu sabah hapisten çıkardı."

"Hapis mi?" diye cıyakladı Anahita. "Keşke jöle olaydın!"

"Hanım, bak oğlan eve gelmiş. Bir sakin ol," dedi Arshan. Bizi avlunun sol tarafındaki masaya götürdü. "Önce bir şeyler yiyelim, sonra konuşuruz."

Farzad hemen bir banka çöktü. "Kurt gibi acıktım."

"Am-man!" diye bağırdı bir kadın Farzad'ın koluna yapışarak.

Açık yeşil, bol bir pantolon ve sarı-turuncu bir tunikten oluşan bir *salwar kameez* giymişti. "Hapisten çıkmış. Mikroplu ellerle sofraya oturuyor. Hepimizi hasta mı edeceksin? Git, ellerini yıka!"

"Hadi sallanma," dedi Anahita. "Sen de, Lin. Bizim oğlan mikroplarını sana da bulaştırmıştır."

malı tütsü kokusu doldurmuştu. Sokak kapısının tam karşısında, tavandan yere kadar inen kırmızı, kadife bir perde asılıydı.

Farzad teatral bir tavırla perdeyi açmaya hazırlandı. "Hazır mısın?"

Güldüm. "Kastettiğin oysa, evet, silahlıyım."

Farzad perdeyi yana çekti ve geçebilmem için tuttu. Karanlık bir koridorun sonunda akordeon bir kapı vardı. Farzad bunu da çekti.

Koridorun arkasındaki alan o kadar geniş ve yüksekti ki, ancak güneşin değdiği üst kadarı görebiliyordum. Burası avlu gibi bir yerdi. Ama bir tuhaflık vardı. Sanki iç mekânlardan çalınıp binaların iç kısmı oyulmuş gibiydi.

Kahvaltı sofrası iki uzun masaya kurulmuştu ve her birinde aşağı yukarı on beş kişi vardı. Bir sürü kadın, erkek ve çocuk.

İlk katın sağ ve solundaki açık mutfaklara göz attım. Otel mutfakları kadar donanımlıydılar. Yanlarındaki kapalı kapıların odalara ait olduğunu tahmin ettim.

Gözlerim üst katlara kaydı. Duvarlar enlemesine kesilmiş gibiydi. Birkaç basamakla dar patikalara çıkılıyor, onlardan da bambu parmaklıklı daha geniş yollara ulaşılıyordu. Aşağıda olup bitenlere aldırmadan duvarları yontan birkaç kadın ve erkek gördüm.

Bir ara muson bulutları aralandığında tepedeki küçük kulelerin pencerelerine güneş vurdu. Tüm avlu topaz sarısına boyandığında tıpkı bir katedrali andırdı. Ama hiç korku duymadan tamamen gevşeyebileceğiniz bir katedrali.

"Farzad!" diye bağırdı bir kadın ve bütün kafalar bize döndü.

Farzad elini omzuma koydu. "Merhaba anne."

"Merhaba anne mi? Neredesin, oğlum? Meraktan öldük."

Diğerleri de yanımıza geldi.

"Bakın, size Lin'i getirdim," dedi Farzad konuyu değiştirmek için.

"Ah, Farzad. Canım evladım." Annesi ona sımsıkı sarıldı.

Sonra da geri çekilip suratına tokadı patlattı.

Farzad acıyla suratını buruşturdu. "Ahhh! Ne yapıyorsun, anne?"

Farzad'ın annesi ellili yaşlardaydı. Ufak tefekti ama vücudu orantılıydı. Kısa saçları yüzünün yumuşak hatlarına pek yaraşmıştı. Çizgili elbisesinin üzerine çiçekli bir önlük takmıştı. Boynunda inci bir kolye vardı.

"Neredesin bakayım, yaramaz çocuk? Yoksa bir hastanede mi çalışmaya başladın? Herkese o şeyden geçirtip doktorlardan komisyon mu alıyorsun?"

"Kalp krizi," diye yardımcı olmaya çalıştı kır saçlı bir adam. Herhâlde kocasıydı.

"Hah, o şeyden işte."

"Anne, vallahi bilerek.

"Demek Lin sensin!" diye bağırdı annesi onun sözünü kesip bana dönerek. "Keki amca, Tanrı onun ömrünü sana versin, seni dilinden düşürmezdi. Beni biliyor musun? Yeğeni, Anahita? Farzad'ın annesi? Arshan'ın karısı? Felsefe konuşmayı severmişsin. Söyle bakalım, özgür irade ve kararlılık çelişkisi hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bir yavaş ol, hanım," dedi Farzad'ın babası. Bana elini uzattı. "Arshan. Tanıştığımıza memnun oldum, Lin."

Sonra Farzad'a döndü. Kaşlarını çatmasına rağmen gözleri sevgi doluydu.

"Sana gelince, delikanlı..."

"Benim suçum değildi, baba. Yeminle bak. Dur, anlatayım..."

"Sus, yoksa geliyor beşkardeş," dedi Anahita. "Bütün gece uyumadık. Sabahı zor ettik. Zavallı babacığın gecenin bir vakti sokaklara döküldü. Dedik kesin bu çocuğu bir su tankeri ezdi. Yol kenarındaki bir hendekte jöle gibi yatıyor."

"Anne..."

"Bu mahallede kaç hendek var, biliyor musun? Şehirde bir hendek yarışması yapılsa biz kazanırız. Zavallı babacığın senin jöle cesedini bulmak için hepsine tek tek baktı. Beyefendi sabah turp gibi eve dönmüş, durun anlatayım diyor!"

Farzad'la tokalaşmak için yanımıza gelen genç bir adam, "Bari topallasaydın," dedi. "Ya da birkaç yerini morartsaydın."

"Bu benim arkadaşım, Ali," dedi Farzad genç adama mahcupça gülümseyerek. Boyları ve kiloları hemen hemen denkti. Aynı yaşlarda görünüyorlardı.

"*Selamünaleyküm*," dedim.

"Ve aleykümselam, " dedi Ali benimle tokalaşarak. "Rüyalar evine hoş geldin."

Farzad bombayı patlattı: "Lin beni bu sabah hapisten çıkardı."

"Hapis mi?" diye cıyakladı Anahita. "Keşke jöle olaydın!"

"Hanım, bak oğlan eve gelmiş. Bir sakin ol," dedi Arshan. Bizi avlunun sol tarafındaki masaya götürdü. "Önce bir şeyler yiyelim, sonra konuşuruz."

Farzad hemen bir banka çöktü. "Kurt gibi acıktım."

"Am-man!" diye bağırdı bir kadın Farzad'ın koluna yapışarak.

Açık yeşil, bol bir pantolon ve sarı-turuncu bir tunikten oluşan bir *salwar kameez* giymişti. "Hapisten çıkmış. Mikroplu ellerle sofraya oturuyor. Hepimizi hasta mı edeceksin? Git, ellerini yıka!"

"Hadi sallanma," dedi Anahita. "Sen de, Lin. Bizim oğlan mikroplarını sana da bulaştırmıştır."

"Nasıl isterseniz, efendim," dedim.

"Ama önceden uyarayım. Ben kararlılıktan yanayım. Sen özgür irade dersen külahları değişiriz."

"Öyle bir niyetim yok, efendim."

"Konu felsefe oldu mu, kaplan kesilirim."

"Onu anladım, efendim."

Açık mutfağın eviyesinde ellerimizi yıkayıp masaya geri döndük. Sarı-turuncu tunikli kadın bize hemen baharatlı et getirdi.

"Hadi, afiyet olsun," dedi Farzad'ın yanağını çimdikleyerek. "Seni yaramaz!"

"Daha hikâyemi dinlemediniz bile!" diye hayıflandı Farzad.

"Beni ırgalamaz," dedi kadın diğer yanağını da çimdikleyerek. "Sen yaramazın tekisin. İyi şeyler bile yaparken öylesin."

"Bir de mızmız ki," diye atıldım.

"Ay orasını hiç sorma," dedi Anahita.

"Sağ ol ya, Lin," diye mırıldandı Farzad. "Biz de seni arkadaş bilirdik."

"Rica ederim. Lafı bile olmaz."

Tunikli kadın, Farzad'ın yanağını son kez büktü.

"Mızmız çocuk!"

"Bu, Zaheera teyze," dedi Farzad yanağını ovuşturarak. "Ali'nin annesi."

"Vejetaryen yemeklerini seviyorsan şu *daal roti*'yi dene," dedi açık mavi bir sari giyen başka bir kadın. "Mis gibi. Tazecik."

Masaya iki küçük kâse safran rengi *daal* ve kumaş bir peçeteye sarılı, taze pişen *roti*leri koydu.

"Ye, hadi ye," dedi. "Çekinme."

"Jaya teyze," diye fısıldadı Farzad. "Zaheera teyzeyle Jaya teyze kimin eli daha lezzetli diye durmadan çekişir. Annem o kavganın dışında kalmayı yeğledi. En iyisi, diplomatik olmak. Ben etle başlıyorum, sen de *daatvca* soğutma."

Yemekleri önümüze çekip yemeye başladık. *Daal* gerçekten de enfesti. İştahım iki kadını da memnun etmişti. Gönül rahatlığıyla sofraya oturdular.

Uzun masada birkaç yetişkin ve çocuk daha vardı. Bazıları geldiğimizi duyup odalardan çıkmıştı.

Farzad masala soslu etinden bir lokma alıyordu ki, Anahita hiç beklenmedik bir anda arkasına geçip kafasına bir tane patlattı. Şimşek Dilip'le iyi bir ikili olabilirlerdi doğrusu. Masadaki bütün çocuklar kıkırdamaya başladı.

"Ahhh! Ne yapıyorsun, anne?"

"Şu yemeğin yerine taş ye taş! Zavallı babanın seni aradığı hendeklerdeki taşları tıkın!"

"Daal nasıl olmuş?" diye sordu Jaya teyze.

"Müthiş," dedim çabucak.

"Zavallı babacığın hendek hendek gezdi."

"Hanım, ne olur, kapa artık şu hendek konusunu," dedi Farzad'ın babası. "Oğlan bir anlatsın bakalım."

"Dün gece Drum Beat'teydim," diye başladı Farzad.

"Ay. Hangi parçaları çaldılar?" diye sordu on yedi yaşlarında bir kız.

Masanın ucuna doğru oturuyordu. Farzad'ın yüzüne bakmak için eğildi.

"Kuzen Kareena, Jaya teyzenin kızı," diye açıkladı Farzad. "Kareena, bu da, Lin."

Kız çekingen bir tavırla gülümsedi. "Merhaba."

"Merhaba," dedim.

Sebze kâsesinin dibini gördüğümde onu masanın ortasına doğru hafifçe ittim. Zaheera teyze hiç vakit kaybetmeden bir kap eti önüme sürdü. Az kalsın kucağıma düşecekti. Kâseyi iki elimle birden zor yakaladım.

"Teşekkür ederim."

"Koyun eti öfkeye iyi gelir," dedi Zaheera teyze bana göz kırparak.

"Ya? Teşekkür ederim."

"Eee? Dün gece Drum Beat'teydin. Sonra?" dedi Arshan. "Evladım, ben sana kaç kere oradan uzak dur, demedim mi?"

"Laf dinler mi o?" Anahita oğlunun kafasına bir tane daha patlattı.

"Anne ya!"

"Senin lafların bir kulağından girip ötekinden çıkıyor. Ben sana dedim bu oğlanda edimsel koşullanma işe yarar diye. Ama sen Steiner'cısın. Al işte sana Steiner!"

"Durduk yere Steiner Okulu'nu suçlayamazsın," dedi Jaya.

"Kesinlikle katılıyorum," dedi Zaheera. "Yöntemleri çok sağlam. Benim Suleiman dün gece diyordu..."

"Gece kulübündeydin. Sonra?" dedi Arshan sabırla.

Farzad bir yandan annesinin elini gözleyerek devam etti. "Bir parti vardı... "

"Yeni danslardan yapan var mıydı?" diye atıldı Kareena. "Yeni Mithun filminin müziklerini çaldılar mı?"

"İstersen bu akşama sana o şarkıları hazır ederim," dedi Ali, Farzad'ın ekmeğinden kopardığı parçayı kemirerek. "Daha vizyona girmeyen filmlerin bile müziklerini bulurum."

"Vay canına!" diye iç çekti Kareena.

"Evladım, ne oldu kulüpte?" dedi Arshan.

Anahita elini kaldırarak araya girdi. “Sen o Steiner Okulu kulübündeyken zavallı baban hendeklerde sürünüyordu!”

“Yok, hanım,” dedi Arshan şaşılacak bir sabırla. “Ben hendeklere bakmaya sonra çıktım. Bizim oğlan o sırada hapisteydi herhalde.”

“Beni neden içeri attılar hiç anlamadım,” dedi Farzad. “Yeminle bak. Tamam, küp gibi içtim. Bakın, onu açık açık söylüyorum. Sonra bir baktım, yerdeyim. Ondan sonra bir polis kafamın arkasına tekme attı. Senin vurduğun yere, anne. Bayılmışım. Polis cipinde uyandım. Beni nezarete attılar. Kimseyi aramama izin vermediler. Oradan biri Şirket’e haber vermiş. Onlar da Lin’i aramış. Geldi aldı beni. Sizin anlayacağınız, postu onun sayesinde kurtardım.”

“Bu mu yani?” dedi Anahita. “Büyük maceran bu kadar mı?”

“Ben büyük bir macera yaşadım demedim ki,” diye karşı çıktı Farzad ama annesi mutfağa yönelmişti bile.

Arshan elini koluma koydu. “Oğlumuzu bize getirdiğin için teşekkür ederiz, Lin.”

Sonra yine Farzad’a döndü.

“Doğru anladım mı? Sen yerdeyken bir polis kafana tekme attı öyle mi? Ve o kadar sert bir tekme ki bayıldın?”

“Evet, baba. Ben kötü bir şey yapmadım. Yeminle bak. Zaten sarhoştum. Yerimden kalkamıyordum.”

“O polisin adını biliyor musun?” diye sordu Arshan düşünceli bir tavırla.

“Şimşek Dilip diyorlar. Colaba’da komiser yardımcısı. Neden?”

“Babam çıldıracak,” dedi Ali. “O herifin rozetini elinden alacak.”

“Benim babam da tıp odasıyla konuşur,” dedi Kareena. “Rapor alırız. O adam bir daha polislik yapamayacak.”

Jaya da onlara katıldı. “Tabii ya. Yaptığı yanına kâr mı kalacak?”

“Ben de fikrimi söyleyebilir miyim?”

Herkes bana döndü.

“Ben Şimşek Dilip’i iyi tanıyorum. Rüşvet verirken bile zor biri. Sonraki hayatında bu kini olgunlukla taşıyabileceğini sanmıyorum.”

Bir an duraksadım.

“Devam et,” dedi Arshan.

“Rozetini elinden alamazsınız. Belki bir süreliğine başka bir yere sürülür o kadar. Ama görevden alınması zor. Çevresi geniş. Yanlış anlamayın, bunu hak etmedi demiyorum ama Dilip bir gün bir yolunu bulup mutlaka geri döner ve size dünyayı dar eder.”

“Elimiz kolumuz bağlı oturacak mıyız yani?” diye sordu Ali.

“Ben sadece eğer bu adamla uğraşmaya karar verirseniz amansız bir savaşa hazırlıklı olun diyorum. Ve onu hafife almak gibi bir hataya düşmeyin sakın.”

“Katılıyorum,” dedi Arshan usulca.

“Ne?” diye bağırdılar Ali’yle Jaya koro hâlinde.

“Farzad şanslıymış. Lin haklı. Daha kötüsü de olabilirdi. Psikopat bir polisi ailemin başına bela etmek istemiyorum.”

“Edimsel koşullanmaya bir darbe daha,” dedi mutfaktan dönen Anahita. “Siz Steiner’cıların nesi var anlamıyorum. Hepiniz ödleksiniz!”

Arshan, karısına aldırmadı. “Bir daha o kulübe gitmeyeceksin,” dedi Farzad’a. “Duydun mu? Kesinlikle yasaklıyorum.”

Farzad başını önüne eğdi. “Evet, baba.”

“Bu mesele burada kapandı,” diye ilan etti Arshan ve masayı toplamak için kalktı.

O ve karısı birkaç tabağı mutfağa götürüp iki yeni kâse ve iki şişe meyve suyuyla geri döndü.

“Muhallebi yiyin,” dedi Anahita. “Kan şekeriniz düşmüştür.”

“Ve ahududu şerbeti,” dedi Arshan kırmızı bir içecekle dolu şişeleri kâselerin yanına bırakarak. “Şu hayatta soğuk bir ahududu şerbetinin çözemeyeceği pek az problem var.”

“Evinize bayıldım,” dedim. “Dekoratörünüz kim? Harlan Ellison mı?”

Farzad, babasına döndü.

“Hayatımı kurtardı, baba. Biliyorsun, oylama da yaptık. Bence vakti geldi. Ne diyorsun?”

“Doğru,” dedi Arshan etrafındaki Escher’in eserlerini anımsatan merdivenlere ve kıvrılarak üst katlara çıkan dar yollara bakarak.

“Yani evet mi?” diye sordu Farzad.

Arshan bacağını oturduğumuz sıradan aşırtıp bana döndü.

“Sence biz burada ne yapıyoruz?”

“Doğrusunu söylemem gerekirse, bana bir şey arıyormuşsunuz gibi geldi.”

Arshan beyaz, düzgün dişlerini göstererek sırıttı. “Bravo. Keki amcanın seni neden sevdiği belli oldu. Burada gördüğün herkes büyük bir hazine avının bir parçası. Çok değerli bir hazine sandığını arıyoruz.”

“Korsanların gömdüklerinden mi?”

“Sayılır. Ama bizimki bir tüccara ait. Küçük ve çok daha kıymetli.”

“Evdeki bunca tadilatın sebebi bu demek?”

“Listeyi getir, Farzad,” dedi Arshan.

Farzad gittiğinde Arshan anlatmaya başladı.

“Büyük büyükbabam çok başarılı bir adammış. Hatırı sayılır bir servet yapmış. Parsi geleneklerine göre gelirinin büyük bir kısmını hayır işlerine ayırmasına rağmen, çağının en büyük tüccar ve sanayicileri kadar parası varmış.”

Farzad döndüğünde uzun bankta yanıma oturdu ve babasına bir parşömen rulosu verdi. Arshan bunu aldı ama açmadan anlatmaya devam etti.

“Ingilizler buradaki hâkimiyetlerinin son bulacağını anlayınca Bombay’ı terk etmeye başlamış. Bazıları korku içindeymiş. İngiliz iş adamlarıyla karıları büyük bir tepki görmekten korkuyormuş. O zaman bütün ülke karmaşa içindeymiş.”

“Ve büyük büyükbabanız doğru zamanda doğru yerdeymiş.”

“Büyük büyük dedemin bankaya ibraz etmediği büyük miktarda nakit parası olduğu bilmiyormuş,” dedi Farzad.

“Hiçbir zaman doğru düzgün muhasebesi tutulmamış,” diye ekledi Arshan.

“O parayla ülkeden ayrılan İngilizlerden alışveriş yapmış,” diye tahmin yürüttüm.

“Aynen öyle. Hintli yetkililerin mücevherlerini çaldıklarını ya da zorla el koyduklarını düşüneceklerinden korkan Ingilizler onları nakde çevirmeye başlamış. Büyük büyükbabam da bağımsızlıktan önce o mücevherlerden yüklü miktarda almış ve onları saklamış.”

“Bu eve,” dedim.

Arshan iç çekti ve gözlerini bir arı kovanını andıran avluda dolaştırdı.

“Hâzinenin nerede olduğuna dair hiçbir ipucu yok mu?”

“Maalesef,” diye iç çekti Arshan. Parşömeni açtı. “Bu belgeyi eski bir kitabın arasında bulduk. Mücevherleri niteliği ve sayısı hakkında bütün bilgiler var. Hatta sandık bile tarif edilmiş. Ama nerede oldukları hakkında tek kelime yok. Büyük büyükbabam vaktiyle bu bloktaki üç evin de sahibiymiş. Hepsinde oturmuş ve çalışmış.”

“Siz de aramaya başladınız.”

“Odalara ve bütün mobilyalara baktık. Gizli bir çekmece filan var mı diye bütün eşyaların altını çevirdik. Sonra duvarlara geçtik. Yine gizli bir kapı ya da panel var mı diye. Hiçbir şey bulamayınca duvarları kırmaya başladık.”

“Önce evlerimizin duvarlarından başladık,” dedi Anahita. Kareena önüme porselen bir fincan koydu. “Ama sonra şu şeyi...”

“Ortak duvar,” dedi Arshan.

“Evet. O şeyi kırmaya başladık. Ama bu sefer de bütün eşyalar, komşularımız Khan’ların evine düşmeye başladı.”

"Gitti güzelim saatim," dedi Zaheera. "Şu şelaleli saatlerdendi. Ama üzerine bir şey düştü ve milyonlarca parçaya ayrıldı. Bir daha da aynısını bulamadım."

"Khan'lar neler olduğunu merak etti tabii."

"Babam gelip soruşturdu," dedi Farzad'm arkadaşı Ali.

"İşin aslım öğrenmeden de gitmedi," diye atıldı Farzad.

"Ailelerimiz sıkı dosttur," dedi Ali. "Arshan amcayla Anahita teyze babama gerçeği söylemeye karar vermiş. Böylece hazine avına biz de katıldık."

"Büyük büyükbabamın sandığı ortak duvara saklayabileceğini düşündük," dedi Arshan. "Onların zamanında burada bir sürü tadilat yapılmış. Bu meseleyi Khan'lardan saklayamazdık."

"Suleiman'ım o gece eve geldiğinde bir aile toplantısı yaptık," dedi Zaheera. "Hazine avına katılmak istiyorsak evlerimizin arasındaki duvarı yıkacaktık. Çok heyecanlıydı. Hep bir ağızdan konuşup duruyorduk."

"Süperdi," dedi Ali.

"Bayağı bir tartıştık ama sonunda hazine avına katılmaya karar verdik ve ertesi gün duvarı yıkmaya başladık."

"Ama hazine orada değildi," dedi tatlı Kareena. "O zaman babamla konuşmaya karar verdiler."

"Arshan'la Anahita bizi yemeğe çağırdı," dedi Jaya gülümseyerek. "Bir baktık ki, bütün Daruvvalla'larla Khan'lar orada. İnşaatı da gördük tabii. Bizi de hazine avına davet ettiler. Kocam Rahul hemen kabul etti. Ona macera olsun."

"Kayıyor," dedi Kareena. "Hem de karda."

Herkes hayretle başlarını salladı.

"Sandığın burada olduğundan kesinlikle emin misiniz?"

"Evet," dedi Farzad. "Hâzineyi Rahul amcaların duvarında da bulamayınca çatıya ve ara katlara geçtik. Bir gün mutlaka bulacağız."

"Sizin anlayacağınız, burası akıllı insanların yaşadığı bir tımarhane," dedi Kareena. "Biri Hindu, Biri Müslüman, öteki Parsi üç aile beraber mutlu mesut yaşıyoruz."

Etrafımdaki herkes bunu kafa sallayarak ya da omuz silkerek onayladı.

"Aramızda sen ben yok," dedi Arshan. "Bu işte beraberiz. Hazine her aileye eşit olarak dağıtılacak."

"Eğer bulursanız," dedim.

"Bulacağız elbette," diye şakıdı herkes.

"Bu iş ne kadardır sürüyor?"

"Beşinci yılımızı doldurmak üzereyiz," dedi Farzad. "Belgeyi bulduktan hemen sonra başladık. Khan'lar bir yıl sonra dâhil oldu, Malhotra'lar da ondan

altı ay kadar sonra. Ben üniversiteye gittim. Wall Street'te çalıştım. Geri döndüm. O sırada hâzineyi aramaya başlamıştık zaten."

"Gerçek mesleklerimiz bu değil tabii," dedi Kareena Malhotra. "Benim babam doktor. Ali'ninki, Suleiman amca, Bombay Üniversitesi'nde, hukuk fakültesinde öğretmen. Arshan amca mimar. Bütün bunları onun sayesinde yapabiliyoruz zaten. Yoksa ev başımıza yıkılır. Bütün gün dışarıda çalışmayanlarımız da burada çocuklarla ilgileniyoruz."

"Hâzineyi geceleri ve tatillerde arıyoruz," dedi Ali. "Ya da böyle günlerde işte. Farzad dün gece gelmeyince hepimiz korktuk. Sayende tatil yapıyoruz, ahbap. Sağ ol."

"Sen iste yeter," diye sırıttı Farzad.

"İki tane mutfağımız var," dedi Anahita gururla. "Et yiyenlerle yemeyenlerin yemekleri ayrı mutfaklarda pişiyor. Böylece hiç sorun olmuyor."

"Aynen öyle," dedi Jaya teyze. "Aslında kebap ve karnabaharla beslenen toplumlar arasında büyük farklar olur. Ama iki mutfak olunca herkes istediğini yiyor. Kül gibi geçinip gidiyoruz."

"Gül," diye düzeltti Anahita ve iki kadın birbirlerine gülümsedi.

"Bu işte birlikteyiz," dedi Ali. "Kavgaya ne gerek var?"

"Bir de felsefî konularda anlaşabilsek," diye mırıldandı Anahita.

"Bu durum... gerçekten ilginç ama..." diye başladım.

"Sana ilginç olacak dememiş miydim?"

"Evet ama bütün bunları bana neden anlattığınızı anlamadım."

"Bir sorunumuz var," dedi Arshan. Kaşlarını hafifçe çatmış, dürüstçe gözlerimin içine bakıyordu. "O konuda bize yardımcı olabileceğinizi umuyoruz."

"Nedir?"

"Birkaç hafta önce buraya şehir meclisinden bir müfettiş geldi. İnşaatı teftişe.»

"Hazine aradığımızı bilmiyor tabii. Duvarları apartman yapmak için yıktığımızı sanıyor."

"Burada inşaat yapıldığım nereden öğrenmiş?" diye sordum.

"Sokaktan birileri şikâyet etti herhâlde," dedi Arshan. "Birkaç ay önce bizi çelik kirişleri taşırken gördü. Duvarları bölüm bölüm yıkarken kemerleri onlarla destekliyoruz."

"Birkaç yıl önce bizim evi almak istemişti," dedi Anahita. "Evi satmamız için yapmadığı namussuzluk kalmadı. Biz direnince üzerine kaynar su dökülen kediye döndü."

"Kedilere kötülük etmek uğursuzluk getirir," diye mırıldandı Zaheera.

“Lafın gelişi söyledim canım,” dedi Anahita. “Bir örnek verdik diye başımıza taş yağmaz inşallah.”

“Yok, yok. Ama kedilere dikkat etmek gerek. Darda kalmadıkça örnek bile vermeyeceksin.”

Herkes kafa salladı.

Kısa bir sessizlikten sonra konuştum.

“Kedileri bir tarafa bırakırsak, benden ne istiyorsunuz?”

“İnşaat izni,” dedi Arshan. “Meclis müfettişi bir sürü pazarlıktan ve yüklü bir bahşişten sonra tadilata devam etmemizi kabul etti. Ama illa inşaat ruhsatı alın diye tutturdu.”

“Bir sorun çıkarsa kendi kıçını kurtarmak için,” dedi Ali.

“O sahte ruhsat düzenleyemezmiş,” dedi Farzad. “Ama biz düzenlersek soruşturmayı kapatmaya söz verdi.”

“Sen belki bize bir ruhsat yapabilirsin, Lin,” dedi Arshan.

“Evet. Müfettiş de sahte belgeyi imzalar ve bizi rahat bırakır.”

“İşte bu kadar,” dedi Arshan dirseklerini masaya koyarak. “Bize yardım etmezsen vazgeçmek zorunda kalacağız. Aksi hâlde, hâzineyi bulana kadar pes etmek yok.”

“Belgeyi kendin de hazırlayabilirdin,” dedim Farzad’a. “Bana ihtiyacın yok ki.”

“İltifat ediyorsun,” diye sırıttı. “Ama birkaç sorun var. Birincisi, şehir meclisinde bağlantım yok. İkincisi, fabrikadaki çocuklar böyle bir konuda benden emir almaz ve büyük ihtimalle bunu Sanjay’a yetiştirirler. Öte yandan, sen.

“Ben neden hep *öte yandan* ım?”

“Bunu el altından yapabilirsin de ondan. Ya da izin ver ben yapayım çünkü patron sensin,” diye üsteledi Farzad.

“Belki tuhaf kaçacak ama sormak zorundayım,” dedim. “Size yardım edip sonra Sanjay’a rapor vermeyeceğime nasıl güveniyorsunuz?”

“Merakında haklısın,” diye yanıtladı Arshan. “Alınma ama biz de aynı soruyu kendimize defalarca sorduk. Sonunda sana ihtiyacımız olduğuna karar verdik. Keki amca seni severdi. Bize Khaderbhai’nin güvenini nasıl kazandığını ve şerefli bir adam olduğunu anlatırdı.”

Şere/"kelimesini kullanması bir bıçak gibi yüreğime saplandı. Özellikle de, patronumdan önemli bir konuyu gizlememi beklerken. Ama onları sevmiştim. Sanjay’dan daha çok sevmiştim. Hem Sanjay yeterince zengindi. Hâzineyi bulsalar bile ona ihtiyacı yoktu.

“Belgeyi bu hafta bitiririm,” dedim. “Sanjay’a bir arkadaşıma iyilik yaptığımı söyleyeceğim, ki gerçekten öyle. Daha önce de kayıt dışı işler yaptığım oldu.

Ama bu konunun burada noktalanmasını istiyorum. Yarın öbür gün SanjayV bana hesap sormasını hazmedemem. Anlaştık mı, Farzad?"

El çırpmaya ve sevinç çığlıkları atmaya başladılar. Birkaçı gelip sırtımı sıv^. ladı. Bir iki tanesi daha da ileri gidip bana sarıldı.

"Çok teşekkür ederiz," dedi Arshan gülümseyerek. "Şu belediye işi çok Q. nımızı sıkıyordu. Bu maceranın başından beri ilk kez duvara tosladık diyorduk Görüyorsun ya, hazine avcılığı pek hoşumuza gitti. Bütün umutlarımızın suya düşmesinden korktuk."

"Senden bedava yardım beklemiyoruz, Lin," diye ekledi Farzad. "Emeğinin karşılığını alacaksın tabii. Hadi söyle ona, baba."

"Eğer kabul edersen hâzinenin yüzde birini sana vermek istiyoruz," dedi Arshan.

"Bulursanız," dedim.

"Bulduğumuzda," diye düzelttiler hep bir ağızdan.

Başımı salladım. "Bulduğunuzda."

"Bu meseleyi de hallettiğimize göre biraz daha *daal roti* alır mısın?" diye sordu Jaya.

"Tavuk?" diye önerdi Zaheera.

"Şöyle ağzına layık bir yumurtalı körili sandviçe ve buz gibi ahududu şerbetine ne dersin?" diye atıldı Anahita.

"Hayır, teşekkür ederim. Bir lokma daha yiyecek hâlim kalmadı. Belki bir dahaki sefere."

"Söz mü?" diye ısrar etti Anahita.

"Söz tabii," dedim masadan kalkarken.

"Seni geçireyim," dedi Farzad ve evi gizleyen perdeyi araladı. Hep birlikte kapıya çıktık.

Uç aileyle de vedalaşıp kucaklaştım ve Farzad'la sokağa çıktık.

Kaldırım taşları bir muson yağmuruyla ıslanmıştı. Ama kara bulutlar dağıl' mış, güneş açmıştı ve her bir ıslak yüzeyden nem fışkırıyordu.

Ne tuhaftır ki, sokak bir an bana garip ve yabancı geldi. Sanki Farzad'ın bir arı kovanını andıran karmaşık eviydi normal olan.

"Kalabalık ailem gözünü korkutmadı ya?" diye sordu Farzad.

"Asla."

"Yaptığımız şeyi saçma bulmadın değil mi?"

"Herkes bir şeyler arıyor, Farzad. Hem bana gayet mutlu göründünüz.'

Başını salladı. "Öyleyiz."

"Mutlu insanları kim sevmez ki?"

Genç Parsi dayanamayıp boynuma sarıldı.

"Lin, aslında benim senden başka bir ricam olacak."

"Daha bitmedi diyorsun yani?"

"Ya bugün karakolun orada gördüğümüz kızı çok beğendim. Divya. Bana onun telefonunu..."

"Olmaz."

"Olmaz mı?"

"Hayır."

"Emin misin?"

"Evet."

"Ama..."

Suratındaki şaşkın ifadeye bakıp gülümsedim. "Olmaz, Farzad."

Başını iki yana salladı ve arı kovanı evine girdi. Yüzümü güneşe verip yağmur kokulu sokakta bir süre yürüdüm.

Para da bir nevi uyuşturucuydu ama Farzad'ın geniş ailesi için endişeli değildim. Henüz onun esiri olmamışlardı çünkü. Evlerini yıkıp dökmüşler ama onların yerine kendilerine ortak bir alan yaratmışlardı. Yuvalarını tersyüz etmişlerdi, evet. Ama bu onlar için bir macera, kendi içlerinde çıktıkları bir yolculuktu. Yaşadıkları rüyayı anlamlı kılan onlardı. Hâlâ gülüp eğlenebiliyorlardı ve onları çok sevmemin sebeplerinden biri de buydu.

Yüzüm güneşe dönük tüm sakinliğimle dikiliyor ve içimden ağlıyordum. Kaybettiklerinizin aksini başka bir sevgide görmek ağır gelir bazen. Eskiyi ve artık olmayanı.

Aile ve ev. Kalbin depremlerinde mercan adaları gibi yükselen minik kelimeler. Kaybetmek ve yalnızlık: Issız vadilerde bir nehir misali akan ufacık sözcükler.

Bugünün adasında Karla benden giderek uzaklaşıyordu ama sırf bu isim bile sihirliydi benim için. Karla. Karla.

Gerçekten sevdiğiniz, sevmek için doğduğunuz insan aynı şehrin içinde sizin için yoksa artık, bir başkasını sevmeye çalışmak ne aptalca değil mi? En büyük aptallık birini sevmeye çalışmak zaten. Ne büyük çaresizlik! Aşk uğraşmaya gelmez. Hemen olur, kaçınılmazdır. Karlanın adını duymak bile içimde bir ateş yakmıştı işte ve kalbim durmadan bana onu hatırlatıyordu.

Biz sürgündük. Karla ve ben. Lisa ve sevdiğimiz ya da sevmeye çalıştığımız tüm o harika insanlar birer gönüllüydü. Onları Ada Şehri'ne sürükleyen hayalleriydi. Ama Karla'yla ben öyle miydik? Biz kapağı attığımız gemilerden sürünerek çıkmıştık kıyıya.

Ben kırıktım. Yalnız ve yaralı. Belki Karla da kendince öyleydi.

Kubbeli eve baktım. Dışarıdan üç ayrı girişi vardı ama içindeki hayat ortaktı. Hâzineyi bulsunlar bulmasınlar, bu insanlar bir mucizeyi gerçekleştirmişti zaten.

Yeniden fırtınanın soldurduğu güneşe döndüm ve yuvam dediğim sürgünler dünyasına karıştım.

ON ALTINCI BÖLÜM

Farzad'ın evinden dönerken Ada Şehri'nin kuzey kıyısındaki geniş, çift yönlü caddede ilerledim. Tepemde kara bulutlar toplanıyordu.

Geniş, korunaklı bir koyda yavaşladım.

Parlak mavi, kırmızı ve yeşil renklerdeki uzun balıkçı tekneleri bakım için kıyıya çekilmişti. Balıkçıların basit kulübeleri birbirlerine yaslanarak zor ayakta duruyordu. Sert yağmurlara karşı oluklu çatılara plastik örtüler seriliydi. Üzerlerine de rüzgârdan uçmasınlar diye tuğlalar ve kırık beton parçalan koymuşlardı.

Ağları tahta direklerin arasına germişlerdi. Birkaç adam önlerine tabure çekmiş, yırtılan yerlerini onarıyordu. Kumda oynayan çocukların yaklaşan fırtınaya aldırdıkları yoktu. Bağıra çağıra ağların arasında koşuyorlardı.

Gün doğarken bu koy balıkçılar için önemli bir geçim kaynağıydı. Ve gece yarısından sonra da kaçakçılar için. Hızlı teknelerle kıyıya sigara, viski, uyuşturucu ve başka değerli mallar taşırlardı.

Buradan ne zaman geçsem, tanıdık bir yüz ve o kanunsuz ticarete dair bir iz görebilmek için kumsalı tarardım. Aslında benimle bir ilgisi yoktu. Burası Iş Bitirici Farid'in mıntıkasıydı. Bütün parsayı o toplardı. Benimki yalnızca mesleki bir meraktı.

Güney Bombay'ın yeraltı dünyasında herkes pis işlerin nerelerde döndüğünü bilir ve oralardan geçerken etrafa kaçamak bakışlar atmadan duramaz. Didier bir keresinde, *hepimiz bu işlere mağaralarda ve karanlık yerlerde başladık,* demişti. *Biz suçlular oraları o yüzden çok özleriz.*

Gözlerim yeniden yola kaydı. Karşı yönden üç motosikletli geçti. Akreplerdendiler. Ortadaki Danda'ydı. Diğerini de tanıdım. Depoda beni en profesyonelinden pataklayan çam yarması, Hanuman.

Durup vitesi boşa aldım ve dikiz aynasını onları görebileceğim bir açıya ayarladım. Biraz ötedeki trafik ışıklarında durdular. Aynadan aralarında konuş-

tuklarını gördüm. Kısa bir tartışmanın ardından motorlarını döndürüp arkamdan geldiler. Başımı öne eğdim ve sıkıntıyla iç çektim.

Onlarla kavga etmek istemiyordum ama kendi bölgemdeydim ve onları Şirket'in faaliyetlerinden uzak tutmalıydım. Kaçıp birkaç sokak ötedeki dostlarımın arkasına saklanamayacak kadar da gururluydum.

Vites değiştirip motora küçük bir daire çizdirerek döndüm. Sonra çift yönlü yolda, motoru doğruca bana yaklaşan Akreplerin üzerine sürdüm.

Kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Üçe karşı birdim. Her hâlükârda başım beladaydı. Şansımı bir katliamdansa bir kazada denemeyi yeğliyordum. Hem motorum ta en başından beri benimleydi. Ben de onunla.

Ama Akreplerin kaybedecek bir şeyleri vardı anlaşılan. Ya da belki motorları benimki kadar sadık değildi. Son anda yana çekildiler.

İkisi kontrollerini kaybedip kendi etraflarında dönmeye başladı. Üçüncü motor yolun kenarındaki duvara çarptı.

Ben sertçe frene bastım ve bir ayağımı yola koyarak dönüşümü yavaşlatmaya çalıştım. Botum ıslak asfaltta kaydı. Sonunda motoru yan devirip kontağı kapadım.

Yere düşen sürücü güçlükle ayağa kalktı. Danda'ydı. Kendine geldiği gibi üzerime koştu. Onu sağlı sollu yumruklarla karşılayıp tekrar yere serdim.

Diğer Akrepler motorlarının biçimsizce devrilmesine aldırmadan bana doğru koştu. Motorlara acımıştım doğrusu.

Karşı karşıya geldiğimizde yumruklar havada uçuştu. Seri bir şekilde çömeliyor, sağa sola sıçrıyor ve isabetli yumruklar atmaya çalışıyordum. Sonunda iki Akrep'i devrilen motosikletlerinin yanına serdim. Yoldan geçen arabalar yavaşlıyor ama hiçbiri durmuyordu.

Bir kez daha kendini toplayan Danda bize doğru koştu. Arkadaşlarının yanından geçip doğruca bana daldı ve dengesini bulmak için yeleğime asıldı.

Islak yolda ayağım kaydı ve arkaya doğru devrildim. Vahşi bir hayvan gibi böğüren Danda üzerime düştü.

Yüzünü benimkine yaklaştırmaya ve beni ısırmaya çalıştı. Bunu yapamayınca boynuma yöneldi. Islak dili boynuma değdiğinde irkilerek geri çekilmeye çalıştım.

Parmakları yeleğime yapışmıştı sanki. Onu bir türlü üzerimden atamıyordum. Diğer iki Akrep, Danda nın açıkta bıraktığı yerlerimi tekmeliyordu. Birkaç kere tutturamayıp Danda'yı tekmelediler ama oralı olmadı.

Hâlâ fazla zarar görmemiştim çünkü hiçbir yumruk ya da tekme can ahe[1] bir yerime denk gelmemişti. Danda nın ağırlığıyla asfalta yapıştıkça belimdeki

bıçaklar canımı acıtıyordu. Ama prensip itibarıyla, diğer adam silah çekmedikçe ben de çekmezdim. Ya da kavga bir ölüm kalım meselesine dönüşmediği sürece.

Sonunda yuvarlanmayı başardım ve Danda'nın bir anlık tedbirsizliğinden faydalanarak ayağa fırladım. Keşke bunu yapmasaydım çünkü Hanuman tam arkamdaydı. Arkadan kolumu boğazıma sardı. O kadar güçlüydü ki, nefessiz kaldım.

Danda yeniden taarruza geçti. Hâlâ ısırmaya çalışıyordu beni. Hapiste de onun gibi bir ısırgan otu tanımıştım. Her öfkelendiğinde milletin orasını burasını koparırdı. Nihayet kurbanlarından biri bütün dişlerini kırdı da hepimiz huzura erdik. Ben de aynısı Danda'ya yapmayı planlıyordum.

Bana çok yakındı. Kafasını Hanuman'ın kolunun altından sokmuştu. Dişlerini koluma geçirdiğinde onu kendimden uzaklaştırmanın bir yolunu aradım ama hiçbir yerine vuramıyordum ki.

Güç bela elimi uzatıp Danda'nın kulağını yakaladım ve var gücümle çektim. Kulağının bütün hâlde yırtıldığını hissettim. İşte o zaman dişleri gevşedi ve ben de onu bıraktım.

Acıyla ciyaklayarak geri çekildi. Kanlı kulağını iki eliyle birden tutuyordu.

Elimi arkaya atıp Hanuman'la aramıza sokmaya çalıştım. Bıçaklarımdan birine ulaşmaya çalışıyordum. Ya da adamın taşaklarından birine. İkisi de işe yarardı.

O sırada üçüncü adam bana saldırdı. Göğüslerimiz birbirine değdiğinde durdu ve kafama vurmaya başladı. Taşaklarına bir tekme attım. Silahla vurulmuş gibi yere yığıldı.

Gözlerim kararmaya başlamıştı. Bıçaklardan birinin sapını tam zamanında kavradım. Onu belimden çıkarıp Hanuman'ın bacağına saplamaya çalıştım ama her seferinde boşa salladım.

Yılmadan denedim ama nafile. Sonunda bıçağın ucu ete değdi ve Hanuman'ın bacağının üst kısmını hafifçe çizdi. Hanuman sadece bir anlığına boğazımdaki kolunun baskısını azalttı.

Fırsatı kaçırmadım. Yine saldırdım ve bu sefer bıçağı baldırına sapladım. Dev adam sendeleyince bıçağın sapını elimden kaçırdım.

Hanuman hâlâ boğazımı sıkıyordu. Çenemi dirsek boşluğuna denk getirip nefes almaya çalıştım. Bir işe yaramadı. Kaçarı yoktu. Bayılacaktım.

Gözlerim kararıyordu. Sersemliğimin arasında boğuk bir ses duydum. Biri adımı mı sesleniyordu? Başımı çevirmeye çabaladım.

"Kafaya dikkat!" dedi ses.

Tepeden üzerime gelen bir yumruk gördüm. Kocamandı. Dünya kadat, Ama benim suratıma ineceğini sanırken yön değiştirdi. Darbenin etkisini hissettim. Sonra bir kere daha vurdu. Boğazımdaki baskı birdenbire kayboldu. Hanuman dizlerinin üzerine çöktü ve yüzüstü yere yapıştı.

Beni bırakınca yere düşmüştüm. Hafifçe silkinip can havliyle ayağa fırladım. Yumruklarımı yüzüme yakın tutarak arkamı döndüm. Concannon ellerini göğsünde kavuşturmuş, Hanuman'ın tepesinde dikiliyordu.

Gülümsedi ve beni uyarırcasına çenesiyle arkamı işaret etti.

Hızla döndüm. Danda'nın ağzı, burnu ve kulağı kan içindeydi.

Beni devirmek için sert bir yumruk savurdu ama ıskaladı. Benimki kafasının yanından gevşekçe sallanan kulağına geldi. Danda acıyla uludu ve üzerimize kanlar fışkırdı.

Danda kulağını tutarak kaçarken gömleğindeki kırmızı lekenin giderek yayıldığını gördüm. Concannon kaçan Akreplerden birini tekmeliyordu. Adam bağırarak Danda'ya yetişti ve ileride bekleyen taksilere doğru seğirttiler.

Hanuman homurdanarak dizlerinin üzerinde doğruldu. Yalnız kaldığını fark edince duraksadı.

Concannon'a baktım. Irlandalı, dişlerini sıkmış, pis pis sırıtıyordu.

"Tanrım," diye mırıldandı, "ne olur bu adamın aklını al da kaçmayıp dövüşsün."

Hanuman ayağa kalktı ve birkaç tökezlemeden sonra arkadaşlarının arkasından seğirtti. Yağmur başlamıştı. Bıçağımdan asfalta kanlar damlıyordu. Geniş yolun biraz aşağısında Akrepler apar topar bir taksiye doluştu ve hızla uzaklaştılar. Bıçağımı alıp sildim ve kılıfına soktum.

"Ne dövüştü be!" dedi Concannon omzuma bir şaplak atarak. "Gel, biraz eğlenelim."

Hiç istemememe rağmen başımı salladım. Ona borçlanmıştım.

Yakınlardaki kocaman bir ağacın altında bir çaycı vardı. Motoru ağacın gölgesine çektim. Çaycıdan aldığım bezle onu güzelce kuruladım. İşimi bitirdiğimde caddeye doğru yürüdüm.

"Nereye?" diye sordu Concannon hemen.

"Geliyorum."

"Şurada medenice bir çay içelim dedik, hemen yan çizmece."

"Geliyorum dedim ya?"

Akreplerin motorları hâlâ yolun kenarında duruyordu. Benzin ve yağ sızdırıyorlardı. Onları kaldırıp taş duvarın dibine çektim. Concannon'ın yanına döndüğümde çaylarımız gelmişti.

"Şansın varmış ki sizi gördüm," dedi.

"Ben başımın çaresine bakıyordum."

Güldü. "Sikime bakıyordun."

Haklıydı.

Ben de güldüm. "Manyaksın sen. Ne işin vardı burada?"

Başparmağıyla omzunun üzerinden Cuffe Parade yönünü işaret etti. "Hemen şurada Parlak Patel'in dükkânı vardı. Şehrin en kaliteli haşhaşım o satardı. Ama yan binanın tepesinden birini attılar. Herif, Patel'in üzerine düştü."

"Deme yahu."

"Bir de şarkıcı bir herif ezildi. Gerçi o iş bana yaradı. Şarkı söylemesin diye ona durmadan para yedirmekten gına gelmişti. Ne anlatıyordum ben?"

"Burada ne aradığını."

"Hah. Seni takip ettiğimi düşünmüyorsun ya? Kendini bu kadar beğenme, dostum. Sadece haşhaş almaya gelmiştim."

"Hım."

Bir süre konuşmadık. Hani erkekler arasında uzayıp giden şu rahatsız edici sessizlikler vardır ya? İşte onlardandı.

"Bana neden yardım ettin?" diye sordum.

Gözlerinde kırgın bir ifade belirdi.

"Barbarların arasında kalan beyaz bir kardeşime yardım etmem suç mu?"

"Yine başlama."

"Kızma hemen," dedi elini dizime koyarak. "Ne kadar yufka yürekli olduğunu anladık. Sen vicdanlı bir adamsın, dostum. Motorlara bile kıyamıyorsun. Ama şakadan hiç anlamıyorsun. Bir ibneye göt veren denmesine bile bozuluyorsun."

"Lafın bittiyse bana müsaade," dedim.

"Dur, dinle beni. Söylediklerimin yüksek ahlak anlayışına uymadığım biliyorum. Bunu anlarım. Harbi anlarım. Ama böyle hassasiyetlerden hiç hoşlanmıyorum ve saygı duymuyorum, tamam mı? iyiliğe zerre kadar saygım yok. Sen de içeride yattın. Anlarsın. Merhametli adamsın eyvallah ama ikimizin sandığından çok daha fazla ortak noktamız var."

"Concannon..."

"Dur. Sonuna kadar dinle. Merhamet tuhaf şey. İnsanın içinden geliyor." Kalbini gösterdi. "Tam şuradan. Sahte merhameti şıp diye anlarsın. Ben denedim ve asla beceremedim. Resmen hasta oldum. Ulan dedim, iyisi mi ben yine özüme döneyim. Ama samimiyet beni mıknatıs gibi çekiyor, dostum. Ondan hiç hoşlanmasam da elimde değil. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

Gözlerinin içine baktım. “Daha beni tanımıyorsun.”

Güldü. “İşte onda yanılıyorsun. Bir süredir Bombay’dayım. Buraya geleli birkaç gün olmuştu ki bir batakhanede adını duydum. Sonra başka yerlerde iki kere daha. Önce iki ayrı kişiden bahsettiklerini sandım. Lin’le Shantaram’m aynı adam olduğunu daha sonra anladım.”

“Yani beni takip ediyordun.”

“Öyle bir şey demedim. Ben sadece seni merak ettiğimi söylüyorum. Senin hakkında sorular sormaya başladım. Dostlarınla ve iş yaptıklarınla tanışmayı vazife edindim. Sevgilini bile tanıyorum.”

“Ne?”

“Benden hiç bahsetmedi mi?”

Sırıttı. Bu yılışık hâlleri kabak tadı vermeye başlamıştı.

“Neden söylemedi acaba? Belki de beni çekici buldu.”

“Ne diyorsun sen be adam?”

“Hop, sakin ol. Onunla bir sergide tanıştım.”

Tek kaşımı kaldırdım.

“Ah, çok alındım doğrusu. Sana bütün gün patates tıkınan bir Kuzey İrlandalı imajı mı verdim? Ben sanattan hoşlanamaz mıyım yani?”

“Uzattın ama,” dedim. “Konuya gel.”

“Konu filan yok, dostum. Lisa’yla bir sergide tanıştık ve biraz sohbet ettik. Hepsi bu kadar.”

“Neden?”

“Kötü bir niyetim yoktu. Arkadaşlarından biri senden bahsedene kadar sevgilin olduğunu bile bilmiyordum.”

“Ondan uzak dur.”

“Neden? Benden hoşlanmış gibiydi. Gayet iyi anlaştık. Ben de onu beğendim. Eh. Bir gün ayrılacaksınız nasıl olsa. Şimdiden yerimi yapayım.”

Ayağa kalktım. “Yeter!”

“Bekle,” dedi. O da kalkmıştı. Elini usulca koluma koydu. “Lütfen, dostum. Canını sıkmak gibi bir niyetim yoktu. Ama ben buyum. Hani samimiyetten bahsettim ya? Birinin kendi gibi davranmasından hoşlanmak zorunda değilsin ama ona saygı duymalısın. Sadece seninle sohbet etmeye çalışıyorum-’

Concannon’dan hiç hoşlanmamama rağmen kendimi zorladım ve gözlerinin içine baktım. Gözbebekleri ufacıktı. Buz mavisi bir denizde kaybolan siyah kum tanecikleri. Başımı çevirdim.

Akreplerin motorlarının yanına bir çekici yanaşmıştı. Onları arabaya yük' lemelerini seyre daldım.

Concannon da bakışlarımı takip etti.

"Vaktinde yetişmeseydim o kamyona motorlarla birlikte cesedini yüklerlerdi," diye mırıldandı.

Doğru söylüyordu. Ondan hoşlanmıyordum. Delinin teki olduğundan emindim. Ama doğru zamanda gelmiş ve beni kurtarmıştı.

Tekrar oturdum. Concannon iki çay daha söyledi. Kalın parmaklarından beklenmeyecek bir ustalıkla esrarlı bir sigara sardı.

"İçecek misin?"

Sigarayı ağzıma koydum. Concannon bir kibrit çaktı. Esrarlı sigaradan birkaç nefes alıp Concannon'a uzattım.

"Her dediğime alınıyorsun. Suratımın ortasına bir tane yapıştırmamak için gitmeye kalkıyorsun. Onun için lafı uzatmayacağım." Sigaranın gri-mavi dumanım havaya üfledi.

"Dinliyorum," dedim.

"Yeni bir çete kuruyorum ve bana katılmanı istiyorum."

Gülme sırası bendeydi.

"Komik olan ne?"

"Ne kuruyorsun, ne kuruyorsun?"

"Bir çete. Ne olmuş?" dedi esrarlı sigarayı bana uzatırken. "Bu işleri bilirsin. Birkaç silah alırız. Biraz ortalığı karıştırır, insanları korkuturuz. Haraç toplar, ekmek elden su gölden yaşar, zevk içinde gebeririz."

"Fikrini pazarlama taktiğine bayıldım."

Tam o sırada yan mahallede at yetiştiriciliğiyle uğraşan Jibril yanıma geldi. Onu selamlamak için ayağa kalktım.

Jibril çekingen bir adamdı. İnsanlarla konuşmakta zorlanırdı ama atlarıyla bol bol sohbet ederdi.

Büyük kızı birkaç hafta önce ateşlenmişti. Durumu ciddiydi. Jibril beni aramış ve kızına detaylı bir virüs taraması yapılmasına ikna olmuştu.

Özel bir klinikte yapılan testin parasını ben ödemiştim. Kızda Spiroket hastalığı çıkmıştı. Fare idrarıyla bulaşan ve bazı vakalarda ölümle sonuçlanan bir hastalıktı. Erken teşhis edildiği için kız tedaviye cevap vermişti.

Jibril ellerime sarılıp bana teşekkür etti ve beni evine çaya davet etti.

Ben de ona teşekkür ettim ve bizimle bir bardak çay içmeye davet ettim. Özür dileyerek reddetti ve atlarına arpa aldığı tüccarla randevusuna koşturdu.

Oturduğumda Concannon, "Al işte," dedi. "Ne söylemeye çalıştığımı anlıyorsun değil mi? Bu insanlar seni seviyor. Ama beni sevmiyorlar. Sevmelerini de istemiyorum zaten. Yemeklerini yemek istemiyorum. O rezalet yemekler-

den tiksiniyorum. Filmlerini izlemek ve lanet dillerini konuşmak istemiyorum, Ama sen istiyorsun. Sen onları anlıyorsun. Onlarla konuşuyorsun, dostluk kuruyorsun. Onun için seviyorlar seni. Teklifimi düşün. İyi bir ikili oluruz, Şehrin bu kısmını kolayca ele geçirebiliriz."

Güldüm. "Bunu neden isteyelim?"

Bana doğru eğildi. "Yapabiliriz de ondan."

Yapabiliriz de ondan. Başkaları üzerinde hâkimiyet kurabileceğimizi anladığımızdan beri bizim gibilerin sloganıydı bu.

"Bu bir sebep değil, sadece bir bahane."

"Etrafına bak! Bu milletin yüzde doksan dokuzu onlara söylenenleri yapıyor. Sen ve ben yüzde birlik kısımdayız. Onlar onlara verilene razı olurken biz istediğimizi alıyoruz."

"Halkı bastırırsan ayaklanırlar."

"Ara sıra evet," dedi açık mavi gözleri parlayarak. "Sonra yüzde birlik kısım onlara hadlerini bildirir. Ne onurları kalır ne de cesaretleri ve tekrar kölelik hayatlarına dönerler. Çünkü onlar köle olmak için doğdu."

Derin bir iç çektim. "Biliyor musun, Concannon? Düşüncelerine katılmamakla kalmıyorum. Aynı zamanda onları küçümsüyorum."

"İşin güzelliği burada ya!" dedi ellerini bacaklarına vurarak.

Bir an hayretimi izledi ve daha yumuşak bir sesle devam etti.

"Annem ben bebekken ölmüş. Babam bize yetmek için elinden geleni yapmış ama becerememiş. Beşimiz de daha on yaşında bile değildik ve babam hastaydı. Bizi yetimhaneye yolladı. Bizim aile Protestan'dı. Kız kardeşlerim Protestan yurtlara gitti. Ama bana ve kardeşime yer kalmadı. Sonunda kendimizi Katoliklerin arasında bulduk."

Bir an duraksadı ve bakışları ayaklarına kaydı. Yağmur hızlanmıştı. Çaycının plastik çatısını döverken çıkardığı sesi düğünlerde çalman davullarınkine benzettim.

Concannon koşu ayakkabısının burnuyla çamurlu zeminde daireler çizmeye başladı.

"Orada bir rahip vardı. Kahrolası herif."

Başını kaldırdı. Buz mavisi irislerinde hareler oynaşıyordu. Gözlerinin akları birdenbire kan çanağına dönmüştü.

"Bundan konuşmak istemiyorum," dedi ve yine sessizliğe gömüldü.

Gözleri doldu. Çenesini sıkıp güçlükle yutkundu. Gözyaşlarını engellemeye çalıştı ama yanaklarından süzülmeye başladıklarında başını çevirdi.

"Pisliğin tekisin," dedi elini tersiyle gözlerini silerken.

“Ben mi?”

“Sen tabii! Çok olgun, çok mantıklısın ya? İnsanlara bunu yapıyorsun işte! Onları zayıf yaratıklara dönüştürüyorsun. Yıllardır gözümden bir damla yaş akmadı. O alçaktan kimseye bahsetmedim bile. İkimiz neden iyi bir ikili oluruz şimdi anladın mı?”

“Aslında... hayır.”

“Yetimhaneden çıktığımda on altı yaşındaydım. On sekizinci yaşgünümde altı leşim vardı. Biri de o rahipti. Canını almamam için nasıl yalvardığını görmeliydin. Hasta herif.”

Yine duraksadı. Bu hikâyeyi burada kesmesini umdum ama devam etti.

“Biliyor musun? Öldürmeden önce affettim onu.”

“Concannon, ben...”

“Ne? Şurada içimizi döküyoruz. Beş dakika dinlemeyecek misin beni?”

O kadar çaresiz görünüyordu ki başımı salladım.

“Tamam.”

“Sonra kimseyi affetmedim,” dedi şiddete dair anılarıyla gözleri parlayarak. “UVF’e katıldım. Kaç kişinin boynunu kırdım, kaç Katolik’i dizinden vurdum hatırlamıyorum. Yakaladığımız IRA pisliklerinin parçalarını pencerelerine fırlatırdık ve daha bir sürü şey. Polis ve orduyla iş birliği içindeydik. Yasal değildik tabii ama bize göz yumuyorlardı. Kimsenin yapıp ettiklerimizi sorguladığı yoktu.”

“Concannon...”

“Sonra bitti. Şiddetin dozunu abarttığımı söylediler. Siktiğimin bir savaşta zalim olmayıp ne yapacaksın? Beni sürgün ettiler. Önce Iskoçya’ya, sonra Londra’ya. Nefret ettim oradan. Sonra rüzgâr beni buraya savurdu.”

“Concannon, bak.

“Biliyorum,” dedi. “Ne düşündüğünü biliyorum. Ne diyeceğini. Haklısın. İnkâr etmiyorum ki. Ben hak eden insanların canını yakıyorum. Sapığın tekiyim. Neyse ki bir sürü de sapık hatun var. Bazen böyle olduğuma seviniyorum. Sen benim gibi değilsin. Prensiplerine göre yaşıyorsun. Hâlâ anlamadın mı? Sen iyi polissin, ben kötü polis. Sen onların gözlerinin içine bakıyor ve onlarla İŞ yapıyorsun. Ben en ufak bir hatalarında ellerini kesiyorum.”

“Sadece ellerini kesiyorsun, öyle mi? Büyük aşama!”

“Çok düşündüm,” dedi. “Sen o Fransız’a takılıp kalmışsın. Biraz uzak dur ondan.”

“Nerede duracağını hiç bilmiyorsun, değil mi?”

“Hey, hey. Dinle beni. Bu neye benziyor, biliyor musun? Bir dinin temeline indiğinde neyle karşılaşırsın, dostum? Ben sana söyleyeyim. Güzel vaatler ve

hiç bitmeyecek cezaların korkusuyla. Yüzyıllardır insanlar üzerinde etkili olmasının nedenleri bu ikisidir. Sen ve ben de öyleyiz işte. Böyle bir karışımı kim alt edebilir? Papalarla mollalar yüzyıllardır bundan geçinmiyor mu?"

Derin bir iç çektim ve ellerimi dizlerime koyup kalkmaya hazırlandım. Kolumu yakaladı. Parmakları bileğimi mengene gibi sıkıyordu.

"Sakın," dedim uyarırcasına.

Kolumu bıraktı.

"Özür dilerim. Ama hemen kestirip atma. Biraz düşün." Bakışlarına yine o yılışık sırıtış sızdı. "Birkaç güne yeniden konuşalım. Teklifimi kabul edersen bu işte yalnız olmayacağız. Başkalarıyla da görüştüm. Hepsi de çok ilgilendi. Düşün, Lin. Bugün kıçını ben kurtardım, dostum. En azından bu kadarını hak etmiyor muyum? Seninle ortak olmak istiyorum. Bana konuşacağım, gerektiğinde fikir danışacağım biri lazım. En önemlisi de, güvenebileceğim biri. Sadece düşün."

Onu mavi, plastik tentenin altında yalnız bıraktım ve motoruma atlayıp uzaklaştım. Teklifini değil ama onu düşündüm. O öğleden sonra, bar bar dolaşıp pasaport teslimi yaparken hiç aklımdan çıkmadı.

Bağlantılarımla konuştum. Gangsterlerin dedikodular, iftiralar, suçlamalar ve yalanlardan oluşan sokak müziğini dinledim. Bu muhabbet hep komik gelir bana. Ama düşüncelerim her fırsatta Concannon'a kaydı. Ağlarken utanışı ama kendini kontrol edememesi gözlerimin önünden gitmedi.

Şu hayatta yapıp ettiklerimize hangi hayal, hangi umut ve hangi çaresizlik itiyor ve sonra da terk ediyor bizi? İnsani dürtü ve gerekçeler nasıl içleri bomboş şeyler ki, geceleri doğup sonuçların şafağında kayboluveriyorlar? Hırs ve korku unutulmuş kıyılarda çoktan buz tutmuşken yaptıklarımız hâlâ içimizde yaşıyor. Bizler düşündüklerimiz ya da söylediklerimizden daha çok, eylemlerimiziz hayatta.

Concannon suça koşarken ben ondan kaçıyordum. Uzun bir süre, yakalanma korkusu aynamdı benim. Ben, kendim değil, sudaki bir yüzdüm sadece. Ve kendimi günahlarımdan arındırmıştım. Ama şimdi o su bulanmış ve bütün hareketlerimin sorumlusu bildiğim o yüz silinmeye başlamıştı.

ON YEDİNCİ BOLUM

ahesh Otel'in önünde Lisa'yı beklerken şehir manzarasının keyfini çıkardım. Gün içinde yağmur aralıklarla yağmıştı. Ama akşama doğru sağanak bastırmıştı. Yine de kasvetli gökyüzünün altındaki hava sıcak ve kuruydu.

Dalgalar kıyıdaki alçak duvarı aşıp geniş caddenin yarısını ıslatıyordu. Çocuklar deniz suyu üzerlerine sıçradıkça kahkahalar atıp neşeyle koştururken kıyıda yürüyen genç çiftler daha kuru yerlere kaçıyordu.

El arabalarıyla yolcu taşıyanlar umutla yayaların yanında yavaşlıyor, yerfıstığı satıcıları kalabalığın arasında dolaşırken bir yandan da boyunlarına astıkları sepetlerdeki kömürleri yelliyorlardı. Bu minik ateşlerde kavrulan yerfıstıklarının cazip kokusu bütün sokağı dolduruyordu.

Yağmurun yıkadığı şehirde hiç olmadığı kadar muazzam bir koku çeşitliliği vardı. Yüzlerce küçük yemek tezgâhında pişen *bhelpuri,pav bhaji* ve *pakoda\n-*rın kokusu etrafı sarmıştı. Bunlara *paan* arabalarının, tütsücülerin ve her trafik ışığında satılan kırmızı yasemin çelenklerinin keskin kokuları eşlik ediyordu.

Sonra onun parfümlü saçlarının kokusu geldi ve sesini duydum.

"Bir peniniz var mı bayım?" diye sordu.

Arkamı döndüm.

"Artık peni basmıyorlar," dedim onu kollarıma alıp öperek.

"Bombay'da olduğumuzu unuttun galiba?" diye sorduysa da, bana biraz daha sokuldu. "Ulu orta öpüştüğümüz için tutuklanabiliriz."

"Bizi aynı hücreye attıkları sürece sorun yok," dedim.

Güldü. "Hiç sanmam."

"O zaman kaçar, seni almaya gelirim."

"Ya sonra?"

"Seni yine böyle bir akşamda buraya getirip aynen böyle öperim."

"Dur, bir dakika," dedi yüzüme dikkatle bakarak. "Yine kavga mı ettin?"

"Yok canım. Nereden çıktı?"

“İtiraf et. Güzel sözlerle beni kandırmaya çalışıyorsun. Böyle numarala^ karnım tok benim.”

“Haksızlık ediyorsun.”

“Yine mi kavga ettin, Lin? Bu kaçıncı? Neler oluyor?”

“Büyütme, ne olur. Bak, iyiyim. Yanındayım işte.”

Yanağını öptüm.

“Gidelim,” dedi kaşlarını çatarak. “Yoksa kaçıracağız.”

“Neyi?”

“Yakında öğrenirsiniz, yazar bey.”

Kıyıdan Air India binasının etrafındaki gezinti yoluna doğru yürüdük. Ofisler kapalıydı ama alt kattaki resepsiyonun soluk gece ışıklarında içerideki masalar görünüyordu.

Binanın arkasında kilitli bir cam kapının önünde durduğumuzda, Lisa bana beklememi işaret etti. Çabucak sokağın sağma soluna baktı. Kimsecikler yoktu.

“Ne işimiz var burada?” diye sordum.

“Birini bekliyoruz,” dedi.

“Kimi?”

“Şşşt.”

Binanın içinde titrek bir ışık dolanıyordu. Az sonra bir güvenlik görevlisi el feneriyle kapıya yaklaştı. Anahtarıyla ağır asma kilidi açıp telaşla girmemizi işaret etti ve kapıyı arkamızdan kilitledi.

“Bu taraftan,” dedi.

Masaların arasından geçip bir koridora çıktık. Bizi binanın arka tarafındaki bir servis asansörüne götürdü.

“Acil durum asansörü,” dedi sırıtarak. “En üst kata basın. Çatıya çıkan merdivenleri göreceksiniz. Bahşişimi rica edeyim.”

Lisa ona bir tomar para verdi. Bekçi bizi selamlayıp asansörün kapılarını açan düğmeye bastı ve kabine girmemizi işaret etti.

“Anladım,” dedim. “Hindistan havayollarını soyacağız. On dakika önce sokakta öpüştüğümüz için etekleri tutuşan Lisa ya ne oldu?”

“Abartma canım. O kadar da değil. Hem burayı soyacağımız filan yok. Sadece özel bir partiye geldik.”

Kapılar açıldığında kendimizi arşivde bulduk. Her tarafta raflar ve tozlu dosyalar vardı.

“Ah. Kafka’nın odası,” dedim. “Menüde ne var?”

“Hadi,” dedi Lisa merdivenlere koşarak. “Acelemiz var.”

O önde, ben arkada basamakları ikişer ikişer çıktık. Tepedeki kapıda bir an duraksadı.

"Kilitli değildir umarım," dedi ve kapının uzun çubuğunu kavrayıp itti.

Birlikte çatıya çıktık. Çok genişti. Aralıklı olarak serpiştirilen küçük, metal kulübelere baktım.

Tepemizde çelik kirişlerle destekli, aşağı yukarı on metrelik, büyük bir yapı vardı. Üzerinde Air India nın yayını geren okçu amblemi duruyordu.

Bu dev figür kendi etrafında dönen çelik bir tablaya oturtulmuş ve çelik halatlarla desteklenmişti.

Her Mumbaili gibi ben de, Air India binasının tepesinde dönen bu amblemi yüzlerce kez görmüştüm. Ama ona bu kadar yakın olmak bambaşka bir histi.

"Vay canına," diye mırıldandım.

"Tam vaktinde geldik," dedi Lisa sırıtarak.

"Aman canım. Bu manzaranın vakti mi olur? Şuraya bak!"

"Bekle," dedi gözlerini okçudan ayırmadan.

Yakınlarda bir jeneratör çalışıyormuş gibi bir gürültü başladı. Sonra buna bir motor uğultusu eşlik etti ve dört bir yanımızdan tıkırtılar geldi.

Birden dev logonun ışıkları yandı ve bütün çatı, kan kırmızısına boyandı. Saniyeler sonra kırmızı okçu kendi ekseninde dönmeye başladı.

Lisa kollarını iki yana açarak heyecanla dans etti.

"Ne güzel, değil mi?"

Bir kahkaha attı.

"Olağanüstü. Bayıldım," dedim.

Bir süre kırmızı ışığın devinimini izledik. Sonra logo yüzünü denize döndü ve durdu. Siyah yağmur bulutları kabarıp bütün gökyüzünü kaplamıştı. Uzaklarda karanlık gece bir şimşekle aydınlandı.

"Sevdin mi?" diye sordu Lisa bana sokularak.

"Çok. Nereden aklına geldi?"

"Galeriden Rish'le birkaç hafta önce buradaydık. Yeni Bombay sergisi için Air India okçusunun gerçek boyutlarında bir resmini yapmayı düşünüyordu. Birlikte bakalım diye beni de çağırdı. Ama buraya geldiğimizde fikrini değiştirdi. Ama burayı o kadar çok sevdim ki, sen de gör diye bekçiyle anlaştım."

"Kim bilir adamı ne bezdirmişsindir," dedim gülerek.

"Yok canım. Ben öyle şeyler yapmayacak kadar terbiyeli bir kızım."

Birlikte aşağıdaki denize baktık. Tehlikeli ve karşı konulmaz bir manzaraydı. Yine de benim düşüncelerim Concannon'a kaydı.

“Concannon diye birini tanıyor musun? İri yarı bir İrlandalı?”

Lisa bir an düşündü. Böyle zamanlarda üst dudağının hafifçe yukarı doğru kıvrılmasına bayılıyordum.

“Adı Fergus mu?”

“Ben sadece Concannon’ı biliyorum. Ama unutulacak bir tip değil. Uzun boylu, iri yapılı bir adam. Sarışın, sert bakışlı. Boksör.”

“Evet, Fergus. Biraz lafladık. Neden?”

“Hiç. Galeriye neden geldiğini merak ettim de. Sanattan anladığını pek sanmıyorum.”

“O sergide çok erkek vardı,” dedi düşünceli bir tavırla. “Şimdiye kadarki en başarılı sergimizdi. Hayatlarında bir galeriye adım atmayanlar bile geldi.”

“Neden ki?”

“Babalarla oğullar arasındaki kopuk ilişkileri ve sonuçlarını ele alıyordu. Adı, Babaların Oğulları’ydı. Gazetede kocaman bir haber çıktı. Ranjit iyi reklamını yaptı. Bir sürü insan geldi tabii. Sana anlatmıştım. Hatırlamıyor musun?”

“Hayır. O sırada Goa’daydım. Bu dediklerini ilk kez duyuyorum.”

“Ay ciddi misin? Unuttum herhâlde. Ne komik.”

“Hiç değil.”

Babaların Oğulları. Concannon’ı o sergiye çeken bu iki kelime miydi? Yoksa beni izleyip Lisa’yı öğrenmiş ve sergiyi onunla tanışmak için mi kullanmıştı?

Benimle konuşurken gözleri acı hatıralarla gölgelenmişti. Benim de anılarım vardı. Geceleri sık sık kâbuslarla uyanıyordum. Rüyalarımda beni bir duvara zincirleyip işkence eden adamların unutmaya başladığım hayalet yüzlerini görüyordum.

Başımı çevirdim ve Lisanın yarı kapalı gözlerine, minik, kalkık burnuna ve uzun boynuna baktım. Dudaklarından hiç silinmeyen muzip gülümsemeye. Rüzgâr sarı buklelerini havalandırıyordu.

Dizlerine kadar gelen, siyah, bol bir elbise giymişti. Kolsuzdu. Sadece sert bir gömlek yakası vardı. Sandaletlerini çıkarmıştı. Ayakları çıplaktı. Tek mücevheri irili ufaklı turkuaz boncuklu, ince bir kolyeydi.

Aklımdan geçenleri okur gibi yüzüme baktı ve hafifçe kaşlarını çattı.

“Bugün ne, biliyor musun?” diye sordu ve gözlerimi şaşkınlıkla açtığımda güldü. “Yıl dönümümüz.”

“Ama biz bugün...”

“Ben kendime seni sevme fırsatı tanıdığım güne göre hesaplıyorum,” dedi. “İki yıl önce bugün motorunla yanımda durdun. Karla evleneli bir hafta olmuştu. Ben yağmurun dinmesini bekliyordum.”

“Tüh. Hatırlıyorsun demek? O gün kafam çok iyiydi.”

Güldü. “Bilmez miyim? Birkaç kişi bir tentenin altına sığınmıştık. Bana gideceğin yere bırakayım mı demiştin. Deli gibi yağmur yağıyordu.”

“Sonra sokakları sel basmıştı. Senin için endişelenmiştim.”

“Berbattı. Sana o kadar gülmüştüm ki. Kendisi sırılsıklam olmuş, bana kuru ve güvenli bir yolculuk vadediyor!”

“Aman, tamam.”

“Sonra motorundan inip herkesin önünde dans etmiştin.”

“Ne aptallık.”

“Deme öyle. Benim hoşuma gitmişti.”

Başımı iki yana salladım. “Kendimi rezil ettim.”

“Bence evrene söz vermelisin. Muson zamanı Bombay’da olduğun sürece en az bir kere yağmurda dans edeceksin.”

“Ben evren filan anlamam ama sana söz. Burada olduğum her musonda en az bir kere yağmurda dans edeceğim.”

Rüzgâr artmıştı. Denizin üzerinde şimşekler çakıyordu. Az sonra bir gök gürültüsü patladı.

“Fırtına yakın,” dedim.

Elimi tuttu. “Gel.”

Beni yavaşça dönen okçunun yükseldiği beton kaidenin dibine götürdü. Eğilip yerden bir sepet aldı.

“Bekçiye bunun için fazladan para verdim,” dedim. Sepette büyükçe bir battaniye, bir şişe şampanya ve birkaç kadeh vardı.

Şişeyi bana uzattı.

“Aç bakalım.”

Ben alüminyum folyoyu soyup tıpayı açarken Lisa battaniyeyi yere serdi ve etrafta bulduğu birkaç başıboş seramik karoyla sabitledi.

“Her ayrıntıyı düşünmüşsün,” dedim.

Güldü. “Daha dur. Burası ne kadar özel bir yer, bilmiyorsun. Rish’le geldiğimizde etrafa iyice baktım. Bombay’da hiçbir pencereden görünmeyen tek açık alan bu.”

Elbisesini başından geçirip çıkardı ve yere fırlattı. Çırılçıplak kalmıştı. Kadehleri alıp bana uzattı. İkisine de şampanya doldurdum. Şişeyi bir kenara bıraktım ve kadeh tokuşturduk.

“Neye içiyoruz?”

“Önce soyunsan?”

“Lisa, konuşmamız gerek,” dedim en ciddi sesimle.

“Olur ama önce içelim.”

“Peki.”

“Aptal âşıklara,” dedi.

“Aptal âşıklara.”

Şampanyasını bir dikişte bitirip omzunun üzerinden fırlattı. Bir şangırtı koptu.

“Bunu hep yapmak istemişimdir,” dedi neşeyle.

“Lisa...”

“Şşşt.”

Beni soydu ve ikimiz de tamamen çıplak kaldığımızda bir kadeh daha alıp doldurdu.

“Bir tur daha şerefe yapalım, sonra konuşuruz,” dedi.

“Tamam. Yağmura,” dedim.

“Yağmura.”

Kadehlerimizi başımıza diktik.

“Lisa...”

“Dur. Son bir tane daha.”

“Ama dedin ki...”

“Daha olmadı.”

“Ne?”

“Biraz çarpsın bari.”

Tekrar kadehleri doldurdu.

“Bu sefer şerefe yok. Fondip.”

Tekrar içtik ve Lisa yine kadehi fırlattı. Sonra beni sırtüstü battaniyeye itti ama kendi ayağa kalktı.

“Konuşurken ben dans etsem?” dedi. Hafifçe sallanmaya başlamıştı bile.

Kafamı ellerimin arkasında kavuşturdum. “Pekâlâ. Keyfini kaçırmayacağım.”

“Bir zahmet. Bugün yıl dönümümüz,” dedi hülyalı bir sesle.

“Biliyor musun, cehennemde doğum günlerini ve yıl dönümlerini asla unutmayan insanlara ayrılmış özel bir yer var.”

Lisa bana aldırmadan devam etti. “Bugün ikinci devrimiz başlıyor. İki yıl önce başlayandan bir sonraki.”

“Ne demek o?”

“Dün eski bizdik,” dedi kollarını iki yana açıp rüzgârı kucaklayarak.

“Eski mi?”

“Evet.”

“Ne zaman değiştik?”

“Bu gece.”

“Öyle mi?”

“Evet.”

“Ne zaman oldu o? Asansörde mi? Merdivenlerde mi?”

Güldü ve dans etmeye devam etti. Kafası sadece kollarının, kalçalarının ve bacaklarının duyabildiği bir ritimle hareket ediyordu.

“Yağmur dansı yapıyorum,” dedi ellerini denize doğru uzatarak. “Bu gece yağmur yağmalı.”

Etrafındaki demir çemberle birlikte dönen okçuya baktım. Yağmur. Yağmur yıldırım demekti ve bizim kırmızı okçu da ideal bir paratonerdi.

“Kesin yağsın diyorsun?”

“Tabii.” Kendini yanıma atıp elini başına dayadı. “Görürsün, birazdan indirir.”

Şampanyayı kafaya dikti ve beni öpmek ister gibi uzandı. Ama bunun yerine ağzındaki şampanyayı benimkine boşalttı.

“Ben serbest bir ilişki istiyorum,” dedi.

Güldüm. “Bundan daha serbestini düşünemiyorum.”

“Başkalarıyla da olmak istiyorum.”

“Ah. Şimdi anladım.”

“Bence sen de başkalarıyla olmalısın. Sürekli değil tabii. Yani birlikte takılmaya devam edeceksek. Biriyle sürekli bir ilişkin olması hoşuma gitmez. Ama ara sıra olabilir. Hatta istersen çöpçatanlık bile yapabilirim. Sana deli olan bir arkadaşım var. O kadar güzel ki, üçlü bile takılabiliriz.”

“Ne?”

“Bir sözüne bakar,” dedi.

Fırtına yakındı. Rüzgâr deniz kokuyordu. Bakışlarım gökyüzüne kaydı. Gururun payına kızgınlık düşer çokça, doğrular ise alçak gönüllülüğün. Ona ne yapıp yapamayacağını söyleme hakkına sahip değildim. Bunu sormaya bile hakkım yoktu. Aramızda o türden bir aşk yoktu.

“Sana karışmaya hakkım...”

Sözümü kesti.

“Beni sevmek istiyorsan seninle olurum,” dedi yanıma yatıp elini göğsüme koyarak. Ama başka insanlarla da olmamızı istiyorum.”

“Bana bunu söylemek için tuhaf bir yol seçmişsin.”

“Böyle bir şeyi söylemenin tuhaf olmayan bir yolu var mı?”

“Yine de...”

“Nasıl tepki vereceğini bilemedim,” dedi dudaklarını büzerek. “Hâlâ da bilmiyorum. Tek düşündüğüm, fikrimi beğenmezsen bunun son sevişmemiz olacağıydı. Beğenirsen de, ilk kez yeni Lin ve Lisa olarak sevişeceğiz. Her iki şekilde de, unutulmaz bir yıl dönümü kutlaması olacak.”

Birbirimize bakarken gözlerimiz gülmeye başlamıştı bile.

“Burayı seveceğimi biliyordun.”

“Hem de nasıl.”

“Air India okçusu falan. Bunlar tam bana göre.”

“Ev-vet.”

Üzerine eğilip yüzüne savrulan saçları arkaya ittim.

“Sen harika bir kızsın, Lisa. Beni hep şaşırtıyorsun.”

Parmakları enseme dolandı ve öptü beni.

“Bir araştırma yaptım biliyor musun?” diye mırıldandı.

“Öyle mi?”

“Evet. Buraya ne sıklıkta yıldırım düştüğünü araştırdım. Merak ediyor musun?”

Aslında umurumda değildi. Bize neler olduğunun farkındaydım ama bunun nereye varacağını kestiremiyordum.

Fırtına üzerimize kapandı. Gökyüzü sıkıştı ve yağmur ağızlarımızı gümüş renkli damlalarla doldurdu. Lisa beni üzerine, sonra içine çekti. Bacaklarını sırtıma doladı ve beni sıkıca içinde tuttu. Sonra gevşedi ve beni yine sıktı. Kendimi bu ritme bıraktım.

Rüzgâr ve yağmur sırtımı dövüyordu. Alnımı onunkine dayadım. Yüzümü yüzüne siper ettim. Kirpiklerimiz olmasa gözlerimiz bile değecekti birbirine. Muson yağmuru tenlerimiz kadar sıcaktı. Dudaklarımızı birbirine bastırdık ve aynı havayı paylaştık.

İçinden çıkmama izin vermeden beni sırtüstü yatırdı ve uzun parmaklarını göğsüme bastırdı.

Yağmur yüklü bulutların arasında bir gümbürtü daha koptu. Saçlarından ve göğüslerinden sular akıyor, benim açık ağzıma doluyordu. Çatı su dolmaya başlamıştı. Ada Şehri’nin tepesinde, gizli bir denizdeydik sanki.

Lisa tırnaklarını etime geçirdi. Sırtını kızgın bir kedi gibi kabarttı. Ellerini göğsümden aşağı kaydırdı ve beni içine hapsedip kollarını ve yüzünü gökyüzüne kaldırdı.

Kafamın içinde bir davul gümlemeye başladı. Anılar koridorunda yankılanan ağır ayak sesleri. Kalbim. Ayrılacaktık. O an o kadar netti ki; şu an sahip olduğumuzdan daha fazlası olmayacaktı hiçbir zaman.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bir suç işletmesini yönetmek korkma içgüdüsünü, acımasızca bir şımarıklık yeteneğini ve adamlarınızı hayranlıkla kıskançlık arasındaki o minik otlakta zekice gütme becerisini gerektirir. Ve bir suç işletmesini yönetmek için çok ama çok çalışmanız gerekir.

Kırmızı okçunun gölgesinde geçirdiğimiz gecenin sabahı erkenden uyandım. Bir ok, gövdemi delip geçmiş ve geriye kırmızı bir boşluk kalmıştı sanki. Pasaport fabrikasındaki masama oturduğumda saat daha dokuz bile değildi.

Krishna ve Villu'yla üç saat aralıksız çalışıp pasaportları bitirdik. Sonra Bombay Belediyesi'ndeki ahbabımı arayıp Farzad'ın hazine avcısı ailesi için gereken belgeleri istedim ve öğle yemeği için Colaba Caddesi'ne yöneldim.

Güney Bombay'ın beş, dört ve üç yıldızlı otellerinin çoğu Hindistan'ın Giriş Kapısı olarak adlandırılan anıtın yarıçapındaki üç kilometrelik alana yayılmıştı. Bombay'a gelen turistlerin yüzde doksanını bu yarımadada bulmak mümkündü. Kanunsuz pasaport trafiğinin yüzde doksan beşi ve uyuşturucu trafiğinin yüzde seksen beşi de yine o bölgede dönüyordu.

Güneydeki birçok iş yeri Sanjay Şirketi'ne *hafta* denen ve hafta anlamına gelen bir korunma ücreti ödüyordu. Şirket aynı bölgedeki yedi restoran ve barın sahiplerini bu haraçtan muaf tutuyordu. Zira o restoran ve bar sahipleri Sanjay Şirketiyle bağlantılı turist rehberlerinin, pezevenklerin, uyuşturucu satıcılarının, çığırtkanların ve karaborsa simsarlarının, mekânlarını mal, bilgi ya da belge alışverişi için kullanmasına izin veriyordu.

Benim sahte pasaport ve belge birimim kullanılabilir dokümanlar için bu yedi noktayı düzenli olarak kontrol etmeye mecburdu. Çoğunlukla bu iş bana düşüyordu. Düşmanlarımın ve rakiplerimin beni takip etme ihtimalini azaltmak için günlük ziyaret rutinimi sürekli değiştiriyordum.

O gün Trafalgar restorandan başladım. Şimşek Dilip, Colaba Polis Merkezi'ndeki odasının camından bir bıçak fırlatsa buradaki bir hedefi tut-

turabilirdi. Mekân karakola o kadar yakındı. Restoranın sokağın köşesindeki kapısında ve aşağı inen üç basamağın başında Hrishikesh adında bir adamla el sıkışmak için duraksadım.

Hrishikesh bir hafıza üstadıydı. Böyleleri o yıllarda suç dünyasının alt kastlarından sayılıyordu. Suç işleyip hapse girmeyi gözleri kesmiyor ama zekâları ve hafızaları sayesinde korkusuz aptallara hizmet ederek kendilerini geçindirecek kadar para kazanıyorlardı.

Suç trafiğinin yoğun olduğu bölgelerde iş tutar, o günün altın kurunu, altı belli başlı dövizin hem normal, hem karaborsa kurlarını, elmas, yakut, zümrüt ve safir gibi değerli taşların karat fiyatlarını ve esrardan kokaine bütün uyuşturucu maddelerin yarım saatte bir değişen piyasa fiyatlarını ezbere bilirlerdi.

"Ne haber, Kesh?" diye sordum elini sıkarken.

"iyidir, *baba!'* Sırıtıp gözlerini gökyüzüne çevirdi. *"Ooperuale."*

Tanrı'ya gönderme yapmak için seçtiği kelime benim en sevdiklerimdendi. Daha çok tekil kullanılan *Ooperuala* sözcüğü kabaca *Yukarıdaki* olarak tercüme edilebilirdi. Ama çoğul kullanıldığında *Yukarıdakiler* anlamına geliyordu.

*"Ooperuale,"*dedim. "Anlat bakalım."

Birden ciddileşerek son haberleri özet geçmeye koyuldu.

Bana sadece altın ve döviz kurları lazımdı ama Kesh bütün repertuvarını sayıp dökerken sözünü kesmedim. Onu severdim. Bütün bu bilgileri aklında tutabilmesine hayrandım. Kurlar günde üç kez değişmesine rağmen Kesh tek bir virgülü bile atlamazdı.

Gangsterlerin çoğu onun gibilerini küçümserdi. Ben hiçbir zaman anlam verememiştim buna. Küçük çaplı kanun kaçakları zararsız insanlardı. Bazen onlara hiç de insaflı davranmayan düşman bir ortamda zekâları ve becerileri sayesinde hayatta kalmaya çalışıyorlardı yalnızca. Ayrıca bağımsız kanun kaçaklarına karşı özel bir sempatim vardı. Kanunlara uygun bir hayat süren güruha katılmıyor ama gangsterler gibi şiddete başvurmayı da reddediyorlardı.

Kesh nihayet sustuğunda ona rayicinin iki katını ödedim ve bana denizin üzerinde oynaşan güneş pırıltıları kadar parlak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Restoranda sırtımı duvara yaslayarak oturdum. Sokağın neredeyse tamamını görebiliyordum. Bir garson göbeğiyle omzumu dürttü. Sebzeli bir sandviçle kahve söyledim.

Kimseye işaret etmeme gerek yoktu. Beklemem yeterliydi. Sokaktaki iletişim ağının çoktan harekete geçtiğini biliyordum. Turist kalabalığı içinde dolanan tayfadan bir ya da ikisi motorumu park edip Kesh'le konuştuğumu

görmüştü şüphesiz. Söylenti şimdiden civardaki bütün sokaklara yayılmıştı: Linbaba, Trafalgar'da oturuyor.

Sandviçimi bitirmeden, ilk bağlantım Billy Bhasu geldi. Masama yaklaşmakta tereddüt ederek etrafı sinirli bakışlarla süzdü ve yumuşacık bir sesle konuştu.

"Merhaba, Bay Lin. Adım, Billy Bhasu. Dennis'le çalışıyorum. Şu uyuyan adamla. Beni hatırladın mı?"

"Otur. Patronu huzursuz ediyorsun."

Restoran sahibi tezgâhın üzerine eğilmiş, önündeki tepsideki bozukluklarla oynuyordu. Billy Bhasu ona şöyle bir göz attı ve oturdu.

Bir garson tepemizde bitti. Billy Bhasu nun önüne yağlı, plastik kaplı bir menü koydu. İnsanların uzun uzun oturmadığı, geçerken şöyle bir uğradığı bar ve restoranlardaki kurallar belliydi. Sivilleri rahatsız edecek en ufak bir taşkınlık yapamazdın ve yesen de yemesen de öğle yemeği ısmarlamak zorundaydım

Billy için çayla sandviç söyledim. Garson gittiğinde çabucak konuya girdi.

"Bende bir kolye var. Altın."

Cebinden bir madalyon çıkarıp masaya koydu. Onu aldım ve ucundaki madalyonun kapağını açtım. Bir tarafında genç bir erkeğin, diğerinde genç bir kadının fotoğrafları vardı. Küçük dünyalarının kıyısından birbirlerine gülümsüyorlardı. Ve o kıyının ötesinde benim elime düşmelerine sebep olan diğer dünya vardı.

"Çalıntı mal almıyorum," dedim.

Gücenmiş gibi dudaklarını büzdü. "Ne çalıntısı? Dürüstçe satın aldım. Hem neredeyse yarısı saf altın."

Yeniden genç çiftin fotoğraflarına baktım. Yirmili yaşlarda ve Kuzey AvrupalIydılar. Parlak gözlü, sağlıklı tiplerdi. Dertsiz gülümsemelerde özgürce sergileyebilecekleri bembeyaz dişleri vardı.

"Ne kadar istiyorsun?"

"Ah, dostum," dedi. Bunlar Hintiler'e özgü o pazarlık ritüelinin ısınma turlarıydı. "Teklifi sen yapacaksın, ben değil."

"Beş Amerikan doları," dedim.

"Ama bu çok az," dedi ağzından tükürükler saçarak.

"Hani fiyatı ben belirleyecektim?"

"Evet, dostum ama sen adil adamsın. Hakkını verirsin diye düşündüm."

"Gram fiyatının yüzde altmışını vereceğim, tamam mı? On sekiz ayar olduğunu kabul ediyorsun, değil mi?"

“Belki yirmi ikidir?”

“On sekiz,” dedim. “Ve yüzde altmış. İstersen bir de Zaveri çarşısındaki Marvvari’lere sor.”

“Aman kalsın. Onlar sonunda beni borçlu çıkarır. Fazla akıllılar. Alınma ama seninle anlaşmayı tercih ederim.”

“Pekâlâ. Yüzde elli.”

“Altmış de tamam olsun.”

Garsonu çağırıp madalyonu verdim ve patronun terazisinde tartmalarını söyledim.

Restoran sahibi tezgâhın altındaki terazide madalyonu tarttı ve gramını bir kâğıt parçasına yazıp bana yolladı.

Garson kâğıdı elime tutuşturdu ve madalyonu bana vermeden önce rakamı doğrulamak istercesine avucunda şöyle bir tarttı.

Kâğıda baktım. Sonra Billy Bhasu’ya gösterdim. Başını salladı. Kesh’in kurunu kullanarak rakamı on rupiye yuvarladım, kâğıda yazdım ve tekrar Billy’ye gösterdim. Yine başını salladı.

Parayı cebine koyarken, “Bugün şu Anglo dedektife rastladım,” dedi. “Naveen Adair. Bir yerlerde seni görürsem bir mesaj iletmemi istedi.”

“Gördün işte.”

“Evet,” dedi saf saf. “Bu durumda mesajı iletebilirim.”

Bir sessizlik oldu.

“Bir sandviç daha ister misin, Billy? Pakete ekleyelim mi?”

“Valla iyi olur. Jamal dışarıda bekliyor.”

Bir sandviç daha söyledim.

“Şimdi mesajımı alabilir miyim?”

“Ah tabii. Dur bakayım. Linbaba’yı görürsen, takım elbiseli adamla ilgili bir gelişme yok de, dedi.”

“Bu kadar mı?”

“Evet. Önemli mi?”

“Çok. Sana bir sorum var, Billy.”

“Evet, dostum?”

“Madalyonu almasaydım bana yine de mesajı söyleyecek miydin?”

“Elbette, *baba”* dedi sırıtarak. “Ama o zaman iki sandviçle yetinir miydim bilmem.”

Bu arada sandviç paketleri geldi. Billy Bhasu elini onların üzerine koydu.

“Gidebilir miyim?”

“Tabii.”

Billy Bhasu restorandan çıktığında yine o genç çiftin fotoğraflarına baktım. Sonra madalyonu kapadım ve gömleğimin cebine attım.

Sonraki dört saat bölgedeki altı restoran ve bara daha girdim çıktım ve her birinde en az kırk dakika geçirdim.

Sıradan bir gündü. Bir pasaport, üç parça mücevher, yedi yüz elli Amerikan doları nakit para, toplamda aşağı yukarı bir o kadar diğer döviz kurlarında para ve kaliteli bir saat satın aldım.

Sonuncusu günün son alışverişiydi ve onun yüzünden sokaktan iki adamın tartışmasına dâhil oldum.

Saati getiren adam, Deepak çabucak bir fiyat biçti. Aslında piyasa fiyatının altında bir rakamdı ama Kale bölgesindeki profesyonel alıcılar bu kadarını da vermezdi.

Alışverişimiz bitmek üzereyken, bara Ishtiaq diye bir adam girdi ve bağıra-rak payını istedi. Taktiği basitti. Deepak parayla birlikte kalabalığa karışmadan ona emrivaki yapıyordu.

Başka şartlar altında, paramı geri alır, iki adamı da bardan kovar ve daha o an unuturdum onları. Bar sahibiyle eskiye dayanan hukukumuz bu alışverişten daha önemliydi.

Ama saati kulağıma dayadığımda tik taklarını duymuştum. Mekânik kal-bi onu her gün kuran sahibine sadakat borcunu ödercesine tıkır tıkır atıyor-du. O saati sevmiştim. Şimdiye kadar kullandıklarımın hepsinden daha çok sevmiştim.

Sezgilerimi dinlemeyip Ishtiaq'ı sakinleştirmeye çalıştım. Cebimden biraz para çıkardım ve payını ödedim. Para tomarını elimden kapıp Deepak'a biraz daha hırladıktan sonra çıkıp gitti. Deepak da benden özür dilercesine omzunu silkti ve bardan çıktı.

Saati bileğime geçirdim. Tam olmuştu. Sonra patronla garsonların bakışla-rını üzerimde hissettim. Gözlerindeki ifade açık ve netti. Kaybetmiştim. Benim konumumdakiler Ishtiaq gibi adamlardan aman dilemezdi.

Bileğimdeki saate baktım. Açgözlülüğüm beni güçsüzleştirmişti. *Açgözlülük insanların kriptonitidir,* demişti Karla bir keresinde. Birlikte yaptığımız bir an-laşmanın bütün komisyonunu cebe indirdiğinde söylemişti bunu.

Biraz egzersiz yapmam gerekiyordu. Trafikte Ballard Rıhtımı'ndaki boks salonuna yöneldim.

Salonun müdürü Hussein bir çete savaşında bir pala darbesiyle kolunu kay-bedip emekli olmuştu. Uzun ve yaralı yüzünün devamında sizi heybetli göğ-süne kadar inen bir keşiş sakalı karşılardı. İyi kalpli, cesur ve komikti. Salona

eğitime gelen bütün genç gangsterlerle âşık atabilecek kadar da kuvvetliydi. İçlerinde hem muzip bir gülüşü, hem de tehlikeli bir pırıltıyı barındıran gözlerine her bakışımda Khaderbai'yle ikisinin nasıl bir takım olduklarını düşünürdüm. Sonradan bir mafya şirketine dönüşen çeteyi o ikisi kurmuştu.

Bırak düşmanın ölmeden önce kaplanı görsün, derlerdi.

Hussein'le Khaderbhai yıllar önce bu şehrin sokaklarında genç ve pervasızca fırtına gibi eserken o kaplanı birçok düşmanlarına gösterdiklerine şüphe yoktu. Ve salon sahibinin pişmiş kil rengi gözlerinde hâlâ o günlerin tehlikeli pırıltıları oynaşırdı.

"Wah, wah, Linbaba," dedi salona girdiğimde. *"Selamünaleyküm. "*

"Ve aleykümselam, Hussein Bir."

O ilk yıllarda Khaderbhai'ye başka bir Hussein daha katıldığı ve konseyde yer alacak kadar yükseldiği için bazen sahip oldukları kollara göre Hussein Bir ve Hussein İki olarak adlandırırlardı.

"Kya hal hain?" Nasılsın?

"Bir bar kavgasına karışan tek kollu bir adamdan daha meşgul," dedim Hintçe.

Bu, aramızda eski bir şakaydı ve onu her seferinde güldürürdü.

"Sen nasılsın, Hussein Bir?"

"Hâlâ yumruk sallıyorum, Linbaba. İşleyen demir ışıldar hesabı."

"Öyle."

"Tüm vücut mu çalışacaksın?"

"Hayır. Sadece silahları dolduracağım."

Silahları doldurmak bizde biseps ve triseps çalışmak demekti.

Güldü. "Aferin. Bilirsin kavganın iki kuralı var. Rakibin dayak yediğini hissedecek ve..."

"Hissetmeye devam edecek," diye bitirdim.

"Jarur!"

Salona geçerken elime bir havlu tutuşturdu. Burası önceleri genç gangsterlere sokak dövüşünü öğreten küçük, pis bir salonken Sanjay Şirketi'nin adamları arasında o kadar popülerleşmişti ki, bitişik depoyu da almışlardı.

Girişte klasik bir spor salonunda olması gereken bütün aletler mevcuttu. Ağırlık çalışmak için sıralar, kürek makineleri, barlar ve ağırlıklar. Arkada ise etrafı aynalarla çevrili ve kan lekeli boks ringi vardı.

Daha da ileride, yeni açılan bölümde, güreş ve judo matları duruyordu. Arka duvarın önüne kum torbalarını dizmişlerdi. Girişin yanındaki duvarları vinil ve süngerle kaplı koridorda ise bıçaklı dövüş eğitimi veriliyordu.

İçerisi sıcaktı. Ağır bir adrenalin ve testosteron kokusu sinen havaya inlemeler, homurtular ve acı dolu haykırışlar karışıyordu.

Hayatımın büyük bir kısmını erkeklerle geçirmiştim. On yıl hapiste, yedi yıl mafyada ve yirmi yıl spor salonlarında, karate okullarında, boks kulüplerinde, ragbi takımlarında, motosiklet gruplarında ve erkek lisesinde. Yarı ömrüm erkeklerin arasındaydı. Ve onlarla kendimi hep rahat hissetmiştim. Erkeklerin dünyası basitti. Bütün kalplerin tek bir anahtarı vardı; güven.

Ağırlık çalışan gençlere selam verip belimdeki bıçakları çıkardım. Param, anahtarlarım, saatim ve gömleğimle birlikte onları da büyük tahta bir tabureye bıraktım.

Beli destekleyen kalın bir kemer takıp havlumu boş banklardan birine serdim ve elime bir ağırlık aldım. Yarım saat sonra pazularım şişmiş, damarlarım belirginleşmişti. Eşyalarımı toplayıp bıçaklı dövüş taliminin yapıldığı koridora doğru yürüdüm.

O zamanlar bugünkü gibi kapkaççılar bile silah taşımıyordu. Dolayısıyla bıçak dövüşü önemliydi. Bıçak kullanmanın inceliklerini bu işin ustalarından öğrenirdiniz. Genç gangsterler bu adamlara derin bir saygı besler, Sanjay Meclisi'nde büyük itibar görürlerdi.

Bana bıçak kullanmayı öğreten Hathoda, Katil Motorların lideri Ishmeet'in de hocasıydı. O da becerilerini kendi adamlarına aktarmıştı. Hathoda yanında Tricky adında genç bir sokak dövüşçüsüyle odadan çıktı.

İkisi de içtenlikle elimi sıktı. Yorgun ama mutlu genç gangster bizden izin isteyip duşa gitti.

"İyi çocuk," dedi Hathoda Hintçe. "Yetenekli de. Tanrı bıçağını onursuzca kullanmayı nasip etmesin."

Bu Hathoda'nın sloganıydı. Bütün öğrencilerine öğretirdi.

Hiç düşünmeden, "Tanrı bıçağımızı onursuzca kullanmayı nasip etmesin," diye mırıldandım.

Hathoda Sih'ti. Kutsal şehir Amritsar'dandı. Gençliğinde amansız bir çevrenin içine düşmüştü. Sonunda eğitimini yarıda bırakıp vaktinin çoğunu mahalledeki çeteyle geçirmeye başlamıştı. Kanlı bir soygun onları topluluğun ileri gelenleriyle karşı karşıya getirince ailesi Hathoda'yı evlatlıktan reddetmişti. Sonradan yapılan barış anlaşması sonucu Hathoda çeteden de atılmıştı.

Yapayalnız ve beş parasız kalan Hathoda, Bombay'a gelmiş ve Khaderbhai onu işe almıştı. Genç Sih'i büyük bıçak ustalarının sonuncusu ve 1960'ların başında bu yola birlikte çıktıkları, Ganeshbhai'nin yanına çırak vermişti.

Hathoda ustasının dizinin dibinden bir an olsun ayrılmamış ve yıllar süren bir eğitimden sonra kendi de usta olmuştu. Aslına bakılırsa, Güney Bombay'daki son bıçak ustası oydu. Ama o yıllarda henüz silahların ışıltısı gözlerimizi kör etmemişken bundan habersizdik tabii.

Hathoda bir bıçak ustası için dezavantaj sayılabilecek kadar uzun boyluydu. Gür saçlarını iyice yağlayıp tepeden topuz yapardı. Yıllardır Hindistan'a seyahat eden hemen herkesi büyüleyen, Pencaplılara özgü badem biçimli gözleri vardı. Bakışlarındaki korkusuzluk herkeste saygı uyandırırdı.

Güney Bombay'daki herkesin onu tanıdığı ismi Hathoda, Hintçe çekiç demekti.

"Talim yapmaya mı geldin?" diye sordu. "Ben de çıkıyordum ama istersen biraz daha kalırım."

"Seni işinden alıkoymayayım, üstad," dedim saygıyla.

"Dert değil. Su içip geliyorum."

"Onunla ben talim yaparım," dedi bir ses arkamdan Hintçe. *"Gora* benimle çalışabilir."

Sanjay Şirket meclisinin genç üyesi, Andrew DaSilva'ydı. *Beyaz adam* anlamına gelen *gora* kelimesi Bombay'da sıkça kullanılsa da, içinde gizli bir hakaret gizliydi. Andrew DaSilva bunu tabii ki biliyordu. Dudaklarını aralayarak beni bir düşman gibi süzdü.

İşin komiği, Andrew da benim gibi açık tenliydi. Kızıl kahve saçları ve bal rengi gözleri Portekiz kökenini hemen açık ediyordu. Güneşte kasksız uzun saatler motor kullanmaktan benim yüzümle kollarım daha bile esmerdi.

Cevap vermediğimde, *"Gora* benimle dövüşmeye tenezzül ederse tabii," diye ekledi.

Yanlış bir günde doğru bir dakikaydı.

Bakışlarına aynı sertlikte karşılık verdim. "Hangi seviye?"

"Dört," dedi ve pis sırıtışı bütün yüzüne yayıldı.

"Öyle olsun bakalım."

Bütün bıçak dövüşü talimleri çekiç saplı bıçaklarla yapılırdı. Hathoda'nın lakabı da buradan geliyordu zaten. Bu tip bıçaklar sapla metal kısmın ağırlıklarını dengelediği için gerçek bir dövüşteki gibi ölümcül yaralanmalara yol açma olasılıkları daha azdı.

Birinci seviyede en basit çekiç saplıların küt tarafı kullanılıyordu. Dördüncü seviye talim bıçaklarının uçları kan çıkaracak kadar bilenmişti.

Talim karşılaşmaları genellikle bir dakikalık beş raunttan oluşur ve aralarında otuzar saniyelik molalar olurdu. Altlarımızda kotlarımız ve

göğüsle-

timizle talim koridoruna girdik. Hathoda dövüşü izlemek için girişte durdu ve ikimize de bıçaklarımızı verdi.

Alan dardı. Sağa, sola kaçmak için sadece birkaç santimimiz vardı. Amaç rakın dövüşü öğretmekti. Düşman etrafımızı sardığında ne gibi hamlelerin şansımızı artıracağını bilmek zorundaydık. Koridorun sonundaki kapı da süngerle kaplıydı. Girdiğimiz yerden çıkacaktık yani.

Andrew bıçağını bir kılıcın sapı gibi tutuyordu. Ben bıçağı keskin tarafı aşağı gelecek şekilde tuttum ve bir boksör gibi durdum. Hathoda hazır olduğumuzdan emin olunca boynundaki kronometrenin düğmesine bastı ve başlamamızı işaret etti.

Andrew daha o an saldırdı. Erken davranıp beni gafil avlamak istemişti. Kolayca yana sıçradım. Yanımdan geçti ve onu Hathoda'ya doğru ittim.

Üstadın arkasında dövüşü izleyen genç bir gangster kahkaha attı ama Hathoda onu susturdu.

Andrew bana döndü ama bu kez daha temkinli yaklaştı. Ben de aramızdaki mesafeyi çabucak kapadım ve bir süre bıçaklarımızı savurduk.

Bir an güreşçiler gibi kucaklaştık. Kafalarımız birbirine çarpıyordu. Üzerine abanarak Andrew'nun dengesini kaybetmesini sağladım. Koridorun kapalı kapısına doğru gerileyerek toparlanmaya çalıştı.

Andrew sonra bir kez daha saldırdı ve bir kez daha. İkisinde de sırtımı kamburlaştırıp kendimi korudum ve beklemediği bir anda sol elimle suratına bir tane patlattım.

Salonda çalışan gençlerden birkaçı bizi izlemek için toplanmıştı. Tokadımla iyice öfkelenen Andrew'ya gülmeye başladılar. Andrew meclis üyesiydi. Kişiliğiyle olmasa bile konumuyla saygıyı hak ediyordu.

"Kapayın çenenizi!" diye bağırdı izleyicilere.

Hemen sustular.

Andrew bana ateş püsküren gözlerle baktı. Nefreti çenesini sıkışından belliydi. Omuzları kalbinden fışkıran kötü duyguları korumak istercesine kapanmıştı. Kol kasları gerildi ve bastırmaya çalıştığı öfkesi yüzünden titremeye başladı. Kazanamamak onu mahvediyordu. Bıçak dövüşünde iyi olduğunu sanıyordu ama ben öyle olmadığını ispatlamıştım.

Kazanmasına izin vermeliydim. Benim bundan bir zararım olmazdı. Hem bir bakıma benim patronum sayılırdı. Ama yapamadım. Kalplerimizde bizden sebepsiz yere nefret edenlere ayırdığımız bir köşe vardır. Andrew her nedense Ararla oraya girmeye çalışmıştı ve cevabı da koridorun diğer kapısında sıkışmak olmuştu. Ve nefret daima tedbirin önüne geçer.

Bir kez daha saldırdı. Hızla dönüp hamlesini savuşturdum ve bıçağın sivri ucunu kürek kemiklerinin arasına dayadım.

"Üç puan!" diye seslendi Hathoda.

Andrew hiç düşünmeden arkasını döndü ama yine dengesini kaybetti ve çelmemle kendini yerde buldu. Kendimi üzerine attım ve bıçağın küt burnunu göğsüyle böbreklerine daldırdım.

"Altı puan," diye seslendi Hathoda. "Mola!"

Andrew, üzerinden çekildiğim anda Hathoda'nın uyarısına aldırmadan bana saldırdı.

"Durun!" diye bağırdı Hathoda. "Mola!"

Andrew hâlâ üzerime geliyor ve kan çıkarmaya çalışıyordu. Üstelik talim kurallarım da hiçe sayarak yüzüme ve boynuma saldırıyordu.

Bütün hamlelerini adatarak geri geri koridorun kapısına doğru yürüyordum. Bıçağın yanı sıra yumruklarımı da kullanarak her fırsatta onu yormaya çalışıyordum. Dakikalar sonra kan içinde kalmıştık. Göğüslerimiz ve omuzlarımız yol yol kırmızı lekelerle kaplıydı.

Sünger duvarlardan sekerek bir kez daha birbirimize yapıştık. Taş zeminde ayaklarımız aynı anda kaydı ve yere yuvarlandık.

Ben daha şanslı bir açıyla düşmüştüm. Hemen kolumu Andrew'nun boynuna doladım. Debelendikçe sırtı göğsüme çarpıyordu. Kaçamasın diye kollarımı bacaklarına doladım. Kaygan zeminde bir kez daha dengemizi kaybettik ama kolumu boğazından çekmedim. Ne beni üzerinden atabiliyor ne kendini kurtarabiliyordu.

"Pes ediyor musun?"

"Canın cehenneme," diye tısladı.

En kadim içgüdülerimin sesini duydum.

Andrew kapana kısılan bir kurttu. Onu serbest bırakırsam er geç beni bulur ve öldürürdü.

"Lin!" diye bağırdı başka bir ses. "Lin kardeş!"

Abdullah'tı. Birden kollarımla bacaklarımda derman kalmadı. Gevşeyiverdiler. Andrew yana kaydı. Boğulurcasına öksürürken bir yandan da nefes almaya çalışıyordu. Hathoda'yla birkaç genç gangster yardımına koştu.

Abdullah eğilip beni ayağa kaldırdı. Soluk soluğa peşine takıldım ve eşyalarımı bıraktığım taburenin yanına gittim.

"Selamünaleyküm, ''dedim. "Sen de nereden çıktın?"

"Ve aleykümselam. Zamanlamama bakılırsa cennetten olabilir."

"Efendim?"

“İşini bitirseydin bu dünyada cehennemi tadardın. Seni öldürmesi için benim gibi birini peşine takarlardı.”

Gömleğimi, bıçaklarımı, paramı ve saatimi aldım. Salonun kapısında ıslak bir havluyla yüzümü, göğsümü ve sırtımı sildim. Bıçaklarımı belime takıp tişörtü omzuma attım ve Abdullah’a başımla işaret ettim.

“Gel, kardeş,” dedim. “Biraz hava alalım.”

O sırada Andrew DaSilva yanımıza geldi ve iki adım ötemde durdu.

“Bu iş bitmedi,” dedi.

Ona yaklaşıp kimsenin duymaması için fısıldadım.

“Salonun arkasında bir sokak var, Andy. Günün bu saatinde sessiz olur. İstersen hemen orada paylaşalım kozlarımızı. Kafanı salla yeter. Tanık yok. Sadece sen ve ben. Hadi sallasana kafanı.”

Suratımı onunkine yaklaştırdım. Ne kıpırdadı ne de konuştu.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedim. “Artık ikimiz de neyin ne olduğunu biliyoruz. Hadi bas git buradan. Rahat bırak beni.”

Eşyalarımı aldım ve Abdullah’la birlikte çıktık. Andrew DaSilva’yı aşağılamanın akıl kârı olmadığını biliyordum. Kurt kaçmıştı ve muhtemelen dolunayda geri dönecekti.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Motorlarımızı Leopold'e doğru sürerken hiç konuşmadık. Abdullah alkol satan mekânlara adım atmama kuralını benim için bozarak motorunu benimkinin yanma park etti ve birlikte içeri girdik.

Didier küçük kuzey kapısının yanındaki masasındaydı. Her zamanki gibi ana girişin iki kemerine ve arkasındaki kalabalık caddeye bakacak şekilde oturmuştu.

"Lin!" diye bağırdı bizi görünce. "Ben de sap gibi kaldım diyordum. Yalnız içmek yalnız sevişmeye benziyor, dostum. Sen ne dersin?"

"Ben o konulara hiç girmeyeyim, Didier."

Güldü. "Bastırılmış zevklerin sahte papazı gibisin, dostum."

Bana içtenlikle sarıldı. Abdullah'ın elini sıktı ve garsona seslendi.

"Bize bira getir. İki de bardak. İranlı dostumuz için de nar suyu! Buzsuz! Hadi çabuk!"

"Emredersiniz, efendim. Sırf sizin gönlünüzü hoş etmek için koşturup kalp krizi bile geçiririm," diye homurdandı Sweetie ve söylene söylene uzaklaştı.

En sevdiğim beş garson listesinde o da vardı. Ama daha iyilerini de tanıyordum tabii. Sweetie, Leopold'ün arka kapısında patronlarından habersiz bir karaborsa ticareti yürütüyordu. Sokaktaki bütün dükkânlardan komisyon alır, bir iki muhabbet tellalıyla ortaklık eder ve küçük bir bahis ringi yönetirdi. Ve her nasılsa bütün bunları her zamanki asık suratı ve kötümserliğiyle yapabiliyordu.

Didier, Abdullah ve ben sırtlarımızı duvara yaslayıp geniş barı ve arkasındaki kalabalık sokağı seyre koyulduk.

"Eee, nasıl gidiyor, Abdullah?" diye sordu Didier. "Bizi güzel yüzüne hasret bıraktın."

"Elhamdülillah, ''dedi Abdullah. "Sen nasılsın?"

"Bilirsin, ben şikâyeti sevmem," diye iç çekti Didier. "Ingilizlerin dediği gibi, en has özelliklerimden biridir. Aksi hâlde, şikâyetler kraliçesi olabilirdim."

r

Abdullah kaşlarını çattı. “İyi misin yani?”

“Evet, arkadaşım,” dedi Didier gülerek. “İyiyim.”

O sırada içkilerimiz geldi. Sweetie biraları fırlatırcasına masaya koydu. Ama Abdullah’ın bardağını özenle sildi ve kibarca önüne koydu. Yanına da kâğıt bir peçete iliştirdi.

Sonra da, bir azizin huzurundan ayrılırcasına geri geri yürüyerek gitti.

Didier’nin ağzı beş karşı açık kalmıştı. Göz göze geldiğimizde dayanamayıp güldüm ve bira bardağımın üzerindeki köpükler etrafa saçıldı.

“Bu insanları anlamak imkânsız,” diye söylendi. “Her gün buraya geliyorum. Şu tuvalete litrelerce bira işiyorum. Bir Fransız olarak ağzıma koymamam gereken yemekleri tıkınıyorum. Yine de turist muamelesi görüyorum. Abdullah senede bir kere geliyor ama ona hürmette kusur edilmiyor. Gel de gıcık olma şimdi!”

“Kendin dedin, yıllardır buradaymışsın,” diye açıklamaya koyuldu Abdullah. “Senin tahammül sınırını biliyorlar ama benimkini bilmiyorlar. Tek fark bu.”

“Hem sen buradan ayağını kessen, karalar bağlarlar,” diye atıldım.

Gururu okşanan Didier gülerek bardağına uzandı.

“Bak onda haklısın, Lin. Defalarca söylediğim gibi, ben unutulmaz bir karakterim. Hadi kadeh kaldıralım. Biz gittikten sonra ağlayacaklara!”

“Yüzleri hep güler umarım,” dedim bardaklarımızı tokuştururken.

Bardağı ağzıma götürmüştüm ki, Saleh adında bir sokak satıcısı karşıma çöktü. Bu sırada Abdullah’ın bardağını devirdi ve nar suyu masaya döküldü.

“Şu gavur herifler amma salakmış yahu.”

“Ayağa kalk,” dedi Abdullah.

“Ne?”

“Ayağa kalk, yoksa kollarını kırarım.”

Saleh bir Didier’ye, bir bana baktı. Didier kalkmasını işaret etti. Saleh yeniden Abdullah’a baktı ve yavaşça doğruldu.

“Kimsin sen?” diye sordu Abdullah.

“Saleh, patron,” dedi Saleh korkuyla. “Adım, Saleh.”

“Müslüman mısın?”

“Evet, patron.”

“Bir Müslümanın ortama böyle selamsız sabahsız girdiği nerede görülmüş?”

“Ne?”

“Bir kere daha ne dersen kollarını kıracağım.”

“Özür dilerim, patron. *Selamünaleyküm.* Ben, Saleh. ’

“ *Ve aleykümselam.* Neden geldin? Ne istiyorsun?”

“Be-ben...”

Bir daha ne diye sormaması için içimden dua ediyordum.

“Söyle,” dedim.

“Ta-tamam. Şunu gösterecektim.” Masaya pahalı bir fotoğraf makinesi koydu.

Abdullah kaşlarını çattı. “Bize ne bundan?”

“Makineyi satmak istiyor, Abdullah,” dedim. “Nereden buldun onu, Saleh?”

“Arkamdaki salaklardan,” dedi yan masada oturan iki sıska, sarışın genci göstererek. Yanlarında kocaman sırt çantaları vardı. Almak ister misin, Lin? Bana en acilinden para lazım da.”

“Hiçbir şey anlamadım,” dedi Abdullah.

“Turistleri kandırmış,” diye açıkladım. “Makineyi satıp nakde çevirmek istiyor.”

“Masalımı hemen yuttular. Geri zekâlılar.”

“Bir daha hakaret edersen seni arabaların altına atarım,” dedi Abdullah.

Saleh’in ödü patladı tabii. Bütün sokak serserileri gibi bir an önce toz olmak istiyordu. Makineyi almak için elini uzattı ama Abdullah onu uyarırcasına parmağını kaldırdı.

“Bırak,” dedi ve Saleh elini çekti. “Senin alışverişinden bize ne? Bizi ne hakla rahatsız edersin?”

“Ne-ne ha-hakla mı?” diye kekeledi Saleh.

“Tamam, Abdullah,” dedim. “Bu insanlar benimle iş yapmaya alışkın.”

“Olmaz ki ama,” diye homurdandı. “Bunun gibi şerefsizlerle nasıl iş yaparsın?”

“Şerefsiz mi?” diye mırıldandı Saleh.

“Bak, Saleh,” dedim. “Sen şu zavallı turistleri yolunacak kazlar olarak görüyorsun. Ama biz kendimizi onların yerine koyabiliyoruz. Anladın mı?”

“Ne?”

Abdullah bileğine yapıştı.

“Özür dilerim, patron,” diye cıyakladı Saleh. “Valla ağzımdan kaçtı.”

Abdullah onu bıraktı.

“Colaba’dan başka bir yere gittin mi hiç, Saleh?” diye sordum.

“Bir kere. AgradaTaj Mahal’i görmeye gittim.”

“Kiminle?”

“Karım.”

“Sadece o mu?”

“Yok, Linbaba. Karımın kız kardeşi, benimkiler, kuzenimle karısı ve çocuklar da vardı.”

“Gördün mü bak, Saleh? Geri zekâlı dediğin adamlar senden bin kat daha cesur. Sırt çantalarıyla dünyayı geziyorlar. Tek başlarına en ücra yerlere gidiyorlar. Birkaç saattir tanıdıkları insanlara güvenmek zorunda kalıyorlar.”

“Yahu turist değil mi bunlar? Bütün turistler kolay lokmadır.”

“Buda da bir gezgindi. İsa da öyle. Yıllarını yollarda harcadı. Aslında hepimiz birer turistiz, Saleh. Hiçlikten geldik, bu dünyadaki vaktimizi doldurduktan sonra yine hiçliğe gideceğiz. Sırtında bir çantayla şu koca dünyayı gezen bir adamın mutluluğunu çalmaya hakkın yok.”

“İyi de ben nasıl geçineceğim?”

“Makine için onlara ne kadar verdin?”

“Söylemem,” dedi inatla. “Yüzde yirmisinden fazla değil. Yirmi beşe de sana veririm.”

Abdullah bir kez daha bileğine yapıştı. Onu tanıyordum. Gerçekten sinirlenmeye başlamıştı.

“Doğru konuşmayı ret mi ediyorsun?”

Bana döndü.

“Senin ticaret anlayışın bu mu, Lin kardeş? Bu düzenbazlara para mı kazandırıyorsun? Aç avucunu. Bu adamın dilini koparıp eline vereceğim.”

“Dilimi mi koparacaksın?” diye cıyakladı Saleh.

Didier lafa karıştı. “Madam Zhou diye bir kadın varmış. İnsan dilinden suratına sürmeye pudra yaptığı söyleniyor.”

Salleh bunu duyduğu gibi can havliyle Abdullah’ın elinden kurtuldu ve makineyi masada bırakarak kaçtı. Bir süre sessizce oturduk.

“Aman Abdullah,” dedim. “Sakın dilini kesmeye filan kalkma.”

“Daha hafif bir ceza mı vereyim?”

“Hayır. Unut gitsin.”

“Ben hep ne derim biliyor musunuz?” diye araya girdi Didier. “Biriyle ilgili söyleyecek tek bir iyi lafın yoksa onu ya soy ya da vur.”

“Akıllıca,” dedi Abdullah hafifçe gülerek.

“Akıllıca mı?”

“Tartışmak bile anlamsız,” dedi Didier.

Abdullah başını salladı.

“İltifat edemediğin herkesi yok et diyorsun yani?”

“Elbette. Yahu bir adamla ilgili tek bir iyi laf edemiyorsan yaşamayı hak etmiyordur ki. Herif sapma kadar dallamaysa er geç sana dert olur. Kötüleri

dövmeyi ya da soymayı bir önlem olarak düşün, dostum. Çünkü sen yapmazsan onlar sana yapar. Hatta bir nevi nefsi müdafaaya giriyor."

"Buradaki garsonlar seni bizim kadar iyi tanısaydı, sana daha saygılı davranırlardı," dedi Abdullah.

"Hiç kuşkusuz öyle," dedi Didier. "Ben tanıdıkça sevgi ve saygı duyulacak bir adamım."

Bardağımı masaya bırakıp kalktım.

"Gidiyor musun?" dedi Didier alıngan bir sesle.

"Sana bir şey vermek için uğramıştım zaten. Eve gidip üzerimi değişmem gerek. Bu akşam Ranjit ve Karla yla yemeğe çıkıyoruz."

Bileğimdeki saati çıkardım. Bir an çok istediğim bir şeyi kaybetmenin acısını duydum. Sonra saati Didier'ye verdim.

Saati evirip çevirdi. Arkasına baktı. Sonra kulağına götürüp sesini dinledi.

"Ne güzelmiş," dedi heyecanla. "Bana mı?"

"Evet. Taksana."

Saati bileğine geçirdi ve hayranlıkla süzdü.

"Yakıştı," dedim. "Geliyor musun, Abdullah?"

"Köşede güzel bir kadın var, kardeşim," dedi Abdullah ciddi bir yüzle. "On beş dakikadır beni kesiyor."

"Fark ettim."

"Ben biraz daha kalacağım."

"Garson!" diye seslendi Didier hemen. "Bir nar suyu daha! Buzsuz!"

Makineyi aldım ve gitmek için dönmüştüm ki, Didier peşimden koştu.

"Bu gece Karla'yı rnı göreceksin?" diye sordu kulağıma eğilerek.

"Evet."

"Senin fikrin miydi?"

"Hayır."

"Yoksa Karla mı istedi?"

"Hayır."

"Öyleyse kimin parlak fikri bu?"

"Lisa ayarlamış. Emrivaki yaptı. Daha bir saat önce öğrendim. Edtvard'ın barında otururken bir not geldi. Neden?"

"Bir bahane uyduramaz mısın?"

"Sanmam. Lisanın aklında ne var bilmiyorum ama ısrarla gelmemi yazmış."

"Lin, sen Karla'yı görmeyeli iki yıl oldu."

"Biliyorum."

"Ama bu aşk meşk mevzularında..."

“Biliyorum.”

“İki yıl iki dakika gibi gelir.”

“Ben...”

“Bırak bitireyim. Lin. Bak... Sen şimdi iki yıl öncekinden bile daha beter karanlıktasın. Bombay’a geldiğinden daha karanlık bir adamsın. Bunu sana hiç söylemedim ama utanarak itiraf ediyorum ki, başlarda bu hoşuma gidiyordu. Şirketin bir parçası olman güven veriyordu.”

Fısıldamaya başlamıştı. O kadar hızlı ve düz bir tonda konuşuyordu ki, anlattıkları bir dostun bir dosta nasihatlerinden çok bir duayı andırıyordu.

“Ne demek istiyorsun, Didier?”

“Karla yı ben de düşünüyorum. Kendimce ama en az senin kadar. Seni bu hâle getiren ondan uzak olman. Onu sevmen ve kaybetmen seni gölgelerin arasına itti ve Tanrı’nın seni yarattığından daha karanlık bir adam olup çıktın.”

lanrı mır

“Korkuyorum, Lin. Onu yeniden görmenin sana neler yapabileceğini düşündükçe korkuyorum. Bazı köprüler asla yeniden kurulmamalı.”

“Boşuna endişeleniyorsun.”

“Seninle geleyim mi? Bilirsin zekâ bakımından Karla’yla denk sayılırız.”

“Boş ver.”

“Madem inat ediyorsun belki de Ranjit’in başına ufak bir kaza gelir. Akşamki yemek de yalan olur.”

“Sakın.”

“Minik bir talihsizliğe ne dersin?”

“Sen olayları akışına bırakmaya ne dersin, Didier?”

“Ben de bundan korkuyorum ya?” diye iç çekti. “Karla’yı yeniden görürsen...”

“Endişelenme.”

“Pekâlâ...” Başını eğip saate baktı. “Teşekkür ederim. Bunu daima keyifle takacağım.”

“Abdullah’a göz kulak ol,” dedim. “Kıza fazla kaptırmasın.”

“Bilmez miyim? Biz sert çocuklar çabuk âşık oluruz. Ve ölümüne. Benim hayatım da öyle. Hatırlıyorum da...”

“Ben de hatırlıyorum, kardeşim,” dedim gülerek ve arkamı dönüp yürüdüm.

Elleriyle yemek yiyen sırt çantalıların yanından geçerken makineyi masaya bıraktım.

“Sokak satıcılarına güvenmeyin,” dedim. “Size beşe sattım der, en az ona okutur.”

“Bize yüz dolar verdi,” dedi adamlardan biri. “Daha da fazlasını vereceğini söyledi.”

“Parasını almadan peşinizden ayrılmayacaktır,” dedim. “Şuradaki garsonu görüyor musunuz? Adı, Sweetie. Bu işlerden iyi anlar. Uyuzun tekidir ama ona güvenebilirsiniz. Aranızda anlaşın. Saleh’e de parasını verin. Bu iş burada kapansın.”

Minnetle teşekkür ettiler.

Kardeşe benziyorlardı. Konuşmamız bittiğinde yeniden yemeklerine saldırdılar.

Bakışlarımı fark eden biri, “Otursana, birlikte yiyelim,” dedi.

Güldüm. “Sağ olun. Akşam yemeğine sözüm var.”

Dışarı çıkıp motorun yanına gittiğimde Abdullah’la Didier bana el salladı. Didier hayali bir fotoğraf makinesini gözüne yaklaştırıp resmimi çeker gibi yaptı.

Arkamı dönüp trafiğe baktım. Didier ve Abdullah. Birbirinden bu kadar farklı iki adam daha olamazdı. Yine de ikisi de kardeşim gibiydi. Ada Şehri’nde birer sürgün olarak tanışan bu üç adamın atıldığı tüm o maceraları düşündüm. Bazılarından pişman olmuş ve onları kalplerimizin derinliklerine gömmüştük. Ama zaferle hatırladıklarımız da vardı. Birimizden biri aşkla derbeder olduğunda diğerleri onun yarasını alaycı bir merhametle dağlamıştı. Birinin yardıma ihtiyacı olduğunda diğerleri silahlarını kuşanmıştı. Birinin umudu tükendiğinde diğerleri bu boşluğu sadakatleriyle doldurmuştu. Ve ben onlara her bakışımda sadakati dostça göğsüme konan bir el gibi hissediyordum. Onlar için umut doluyordum ve kendim için.

Korku zincirli bir kurttur. Yalnızca onu serbest bıraktığınızda tehlikeli olur. Hüzün unutuşta tükenir. Tek bir gülümseyiş en amansız öfkeyi bile öldürebilir. Sadece umut sonsuza dek var olur çünkü o bize ait değildir. Umut ataları-mızdan kalmadır. Cesurca aşklarıyla bize içlerimizdeki iyiliği miras bırakan ilk insanlardan.

Ve umut denen kadim tohum onu besleyen her kalbi onarır. Bütün kalpler umudun bize tanıdığı seçeneklerle uyum içinde atar. Geçmişin gölgeleri ve yeni günün temiz ve parlak sayfası arasında.

YİRMİNCİ BÖLÜM

(jeçmiş kader tarafından yazılan ve aynı konular arasında mekik dokuyan bir romandır. Aşkı ve şanını anlatır. Nefreti ve tutsaklarını. Ruhu ve bedelini. Kararlarımız metinleri oluşturur. Bir nehrin akışını değiştiren ve alınlarımıza yazılan seçimlerdir onlar. Kararların verildiği ve bağlantıların kurulduğu bugünde, bu anda, kader, nehrimizin kıyısında bekler bizi. Hatalarımız ve mucizelerimizle baş başa kalırız çünkü bizi birine veyahut ötekine götüren kendi iradelerimizdir yalnızca.

O gün, motorumun yanında dururken sokaktan geçen yüzlere baktım. Biri gözlerini kaçırmadı. Genç bir kadındı. Sarışın, mavi gözlü ve tedirgin. Leopold'ün önünde birini bekliyordu. Ürkek ama kararlıydı. Hem cesurdu, hem de korkuyordu.

Billy Bhasu'dan satın aldığım madalyonu çıkardım. Kapağını açıp fotoğrafa baktım. Aynı kızdı.

Bütün kötü sokaklarda muhtemelen buna değmeyecek erkekleri bekleyen yüzlerce iyi kız vardır. Bu kız sevgilisinin uyuşturucuyla dönmesini bekliyordu. Bağımlı değildi. Zayıflığına rağmen turp gibi ve etrafında olup bitenlerin son derece farkındaydı. Erkek arkadaşının bağımlı olduğunu tahmin ettim. Kız ona uyuşturucu bulmak için Billy Bhasu'ya madalyonunu satmıştı.

Birinin çaresizliğini hissedecek kadar uzun zamandır sokaklardaydım. Bunu açıkça belli etmeseler bile. Kendim de yaşamıştım o çaresizliği. Ve sevdiğim herkesin gözlerinde görmüştüm.

Madalyondaki kızın Leopold'ün içinde değil de, dışında beklemesi o ve erkek arkadaşının önlerinde soğuk içkileri ve sıcak yemekleriyle bütün gün bir restoranda oturdukları o ilk turistlik günlerini geride bıraktıklarına işaretti. Kızın bir otel odasında değil, sokakta olması, kaldıkları yerle ilgili bir sıkıntı olduğunu düşündürüyordu. Kız, sevgilisinin madalyon parasının hepsini uyuşturucuya harcamayacağını, birazıyla da odanın parasını verebileceklerini umuyordu.

Madalyondaki kız gibilerin Ada Şehri'ni acılı ellerin serptiği küller olarak terk ettiklerine tanık olmuştum. Her genç kız kadar güzeldiler ve hikâyelerinin sonunu yazan çirkin bir erkek vardı mutlaka.

Tek kelime etmeden yoluma gidebilirdim. Bunu her gün yapmıyor muydum zaten? Hüznün, ihmalin ve anlamsızlığın yanından geçip gitmiyor muydum? Kaderin önünüze dizdiği bütün alevli çemberlerden atlayamazsınız ki.

Ama madalyon bir sanat eseri gibi birdenbire canlanıvermişti. Buna kayıtsız kalamadım ve kıza doğru yürüdüm.

"Bu senin galiba?" dedim madalyonu uzatarak.

Kız ona korkuyla bakrıysa da kıpırdamadı.

"Al hadi," dedim.

Bir an duraksadı. Sonra madalyonu avucumdan aldı.

"Ne istiyorsun?" diye mırıldandı.

"Hiç," dedim. "Biri bunu bana getirdi. Ben de sana veriyorum."

Belli belirsiz gülümsedi.

"İyi şanslar."

Gitmek için arkamı döndüm.

"Düşürdüm herhâlde," dedi kendini sağlama almak için yalan söyleyerek.

Duraksadım.

"Erkek arkadaşım geldiğinde sana ufak bir ödül verelim." Hâlâ gülümsüyordu. Ama uzun zamandır bunu ilk kez yapıyormuş gibi suratında bir tuhaf duruyor, sırıtıyordu.

"Düşürmedin," dedim. "Sattın."

"Efendim?"

"Sevgilin içindeki resimleri almadığına göre acelesi vardı. Belli ki baskı altındaydı. Bu şehirde bu tarz bir baskının tek sebebi uyuşturucudur."

Onu tehdit etmişim gibi irkildi.

"Sen... nasıl..." diye mırıldanırken İskandinav aksam kelimelerine gözlerindeki hüzünle hiç bağdaşmayan minik bir melodi kattı.

Birkaç adım attım.

Sonra dayanamayıp arkama baktım. Hâlâ şaşkındı. Omuzları iyice öne kapanmıştı.

Tekrar yanına gittim.

Sokağın sağma soluna baktım ve, "Unut gitsin, tamam mı?" dedim.

O gün kazandığım parayı eline sıkıştırıp ona veda edecektim ki beni durdurdu. Para hâlâ avucundaydı.

"Demin neden bahsediyordun?"

“Unut,” dedim. “Parayı sakla. Söylediklerimi de unut.”

“Hayır,” diye yalvardı kollarını gövdesine sararak. “Soruma cevap ver.”

Durdum ve derin bir iç çektim.

“Sevgilini tanımıyorum ama ondan ayrılman gerek,” dedim sonunda. “Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirim. Yüzlerce kez gördüm. Onu ne kadar sevdiğin ya da ne kadar iyi biri olduğu...”

“Sen ne bilirsin?”

Birine satacağı sonraki fotoğrafın pasaportundaki olacağını biliyordum. Bunu hâlâ yapmadığını biliyordum çünkü pasaportu elime düşmemişti. Ama sevgilisi isterse yapacağından emindim. Her şeyi satacaktı. Satacak bir şeyi kalmadığında da kendini satacaktı.

Erkek arkadaşı kendini kötü hissedecek ama kızın fahişelikten kazandığı parayla kendine uyuşturucu alacaktı. Bunu da biliyordum. Tıpkı sokaktaki bütün torbacıların, esnafın ve pezevenklerin bildiği gibi. Bağımlılığın gerçeği buydu. Ve onu kullanmak için bekleyen sokağın.

“Haklısın,” dedim. “Hiçbir şey bilmiyorum.”

Motoruma bindim ve gittim. Bazen alır, bazen almazsın. Bazen dener, bazen de geçip gidersin. Altın bir madalyon ve bir fotoğraf beni bu kıza götürmüştü ama bir yerlerde sorunlu erkek arkadaşlarını bekleyen o kadar çok kız vardı ki. Hem ben de sorunlu bir sevgili değil miydim zaten?

Madalyondaki kıza iyi şanslar diledim ve motoru evin önüne park ettiğimde onu unuttum.

Ben tıraş olup duş alırken ve giyinirken Lisa hep kendi işleriyle uğraştı. Dalgın ve sessizdi. Konuşmak zorunda kalmadığımıza sevinmiştim doğrusu. Karla ve Ranjit’le yemek yemek benim fikrim değildi ne de olsa.

İkimiz de Ada Şehri’nin dar yarımadasında yaşamamıza rağmen, Lisa’yla yaşamaya başladığımdan beri Karla’yı hiç görmemiştim. Ara sıra Ranjit’le gazetelere çıkıyorlardı ama kader yollarımızı hiç kesiştirmemişti.

Karla benim hayat kitabımın da hayaletlerinden biri, demişti Lisa. Ne demek istediğini anlıyordum ama Karla bir hayalet değildi. Daha tehlikeliydi.

“Nasıl olmuşum?” diye sordu Lisa sokak kapısının yanında durarak.

Kolsuz, mavi, ipek bir elbise giymişti. Kısacıktı. Ona hediye ettiğim deniz kabuklu kolyeyi takmıştı ve dizlerine kadar gelen gladyatör sandaletleri vardı.

Makyajına her zamankinden daha çok özenmişti ama yakışmıştı. Gök mavisi gözleri siyah bir çerçeveyle çevriliydi. Sarı, gür bukleleri hep oldukları kadar özgürlerdi ama bahçe makasıyla kakül kesmişti. Yamru yumru, düzensiz bir şeydi ama olağanüstü olmuştu.

Gülümsedim. “Nefis. Saçına bayıldım. İşin bitince bıçağımı yerine koydun mu?”

Bir kahkaha atıp göğsümü yumrukladı. “Ben o bıçağı bir tarafına sokacağım ama!”

“Lisa,” dedim. “Başkalarıyla görüşmek konusunda ciddi miydin?”

“Evet,” diye mırıldandı hemen. “Sen de ol.”

“Bu akşam yemeği bununla mı ilgili?”

“Olabilir. Sonra konuşuruz.”

“Bence şimdi konuşalım. Başka meseleler de var.”

“Önce Karla’yla konuş.”

“Ne?”

“Hazır bu gece görüşeceksiniz. Konuş işte. Ne düşündüğünü bir öğren bakalım. Sonra da ikimiz senin ne düşündüğünü konuşuruz.”

“Bak, ben...”

“Hadi, kovboy. Geç kalacağız.”

Mahesh Otel’e giderken yağmur bize kıyak geçti ve kapının önüne geldiğimizde yeniden başladı. Motoru girişin hemen ilerisindeki bir girintiye koydum. Oraya park etmek kesinlikle yasaktı. Dolayısıyla bana elli rupiye patladı.

El ele içeri giriyorduk ki, Lisa duraksadı.

“Hazır mısın?”

“Ne için?”

“Karla tabii,” dedi cesurca gülümseyerek. “Başka ne olabilir?”

Ranjit’i on kişilik bir masada otururken bulduk. Yanında iki ortak ahbabımız, Cliff De Souza ve Chandra Mehta da vardı. Bir Bollywood yapım şirketinde ortaktılar. Onlarla tanışıklığım birkaç yıl öncesine dayanıyordu. Kayıt dışı rupilerinin bir kısmını karaborsa dolarına çevirmek istiyorlardı. Böylece vergi denetmenlerine rüşvet verebileceklerdi çünkü sadece dolar kabul ediyorlardı.

Lisa’nın Hint filmlerine yabancı figüranlar bulan küçük bir ajansı varken onlarla birkaç ay çalışmıştı. Sonra galeride işe başladığında da Cliff ve Chandra’yla bağlantıyı koparmamıştı.

Son yıllarda yaptıkları her film olay oluyordu. Şehirdeki en büyük yıldızlarla çalışıyorlardı. Ne zaman insan içine çıksalar yanlarında genç bir yıldız adayı olurdu. Bu akşam da bize dört güzel kız eşlik ediyordu.

Bizi tanıştırdılar. İsimleri, Monica, Mallika, Simple ve Sneha’ydı. Masadaki yerlerimizi aldık. Ranjit bizi iki yanma oturttu. Lisa’yı sağına, beni soluna. Karla ya yer kalmamıştı.

“Karla gelmiyor mu?” diye sordu Lisa.

“Maalesef,” dedi Ranjit acıklı bir gülümsemeyle. “Kendini pek iyi hissetmiyormuş. Hepinize sevgilerini yolladı.”

“Ciddi bir şey değildir umarım? Onu arayayım mı?”

“Yok canım,” dedi Ranjit. “Sağ ol, Lisa. Karla bu ara kendini çok yordu. Ondan keyifsizdir.”

“Geçmiş olsun dileklerimi ilet lütfen.”

“Elbette.”

Lisa çabucak bana baktı. Sonra yine önüne döndü.

“Hepiniz oyuncu musunuz?” diye sordu yanındaki Mallika’ya.

Kızlar kıkırdayarak kafa salladı.

“Evet,” dedi Mallika mahcup bir gülümsemeyle.

“Zirveye tırmanmak kolay değil,” dedi Cliff De Souza. Konuşması hafiften peltekleşmeye başlamıştı bile. “Bakalım hanginiz yükselecek, hanginiz tepetaklak düşecek?”

Kızlar yine kıkırdadı. Chandra Mehta ortağının kırdığı potu telafi etmek için araya girdi.

“Hepinizle çekim yapacağız tabii. Her biriniz ekranda görüneceksiniz. Orası kesin. Ama Cliff şunu demek istiyor, kimin kamerayla dans edeceği belli olmaz. Yetenek başka şey, yıldız ışığı başka şey.”

“Buna içilir!” diye bağırdı Cliffkadehini kaldırarak. “İnenlere ve çıkanlara!”

“Oyunculuğa başlayalı çok oldu mu?” diye sordu Lisa, Simple’a.

“Ah, evet.”

“Birkaç ay oldu,” diye atıldı Monica.

“Kıdemli sayılırlar,” dedi Cliff yayvan konuşmasıyla. “Bizi zengin eden işlerimize içiyorum!”

“Gösteri dünyasına,” dedi Chandra.

“Yaratıcı ticarete,” diye düzeltti Cliff.

“Buna içilir,” dedi Chandra gülerek.

Masaya *pakoda* sepetleri ve yassı Keşmir *paratha’lavı* geldi.

“Hoşgörünüze sığınarak bir şeyler sipariş ettim,” dedi Ranjit. “Cliff, Lin ve Lisa için etli birkaç başlangıç söyledim. Ve bizler için de bir sürü sebze. Hadi başlayalım.”

“Chandra,” dedi Ranjit hepimiz çatal bıçaklarımızı aldığımızda, “geçen hafta gazetede yayınlanan haberi okudun mu? Sizin stüdyonun yakınında öldürülen genç gay dansçıyla ilgili olanı?”

“O gazete okumaz ki, sadece anlaşmaları okur,” dedi Cliff kendine kırmızı şarap koyarken. “Ama ben gördüm. Daha doğrusu, sekreterim gösterdi.

Baktım gözleri dolu dolu, durmadan iç çekiyor, hayrola dedim. O da haberi okudu. Neden sordun?"

"Bence iyi bir film konusu olabilir," dedi Ranjit *pakoda* sepetini Lisa'ya geçirirken. "Düşünürseniz gazetedekiler yardımcı olur. Ben de yatırım yaparım."

"Şahane fikir!" dedi Lisa.

"Bu yemeğin amacı bu muydu?" diye sordu Chandra.

"Ya öyleyse?" dedi Ranjit en çekici gülümsemesiyle.

"Unut gitsin," dedi Chandra lokmasını yutmadan. "Sen bizi manyak filan mı sanıyorsun?"

"Hele bir dinle," dedi Ranjit. "Köşe yazarlarımdan biri acayip yetenekli. Tecrübesi de var. Birkaç senaryosunu rakiplerinize sattı bile."

"Bizim rakibimiz yok," dedi Cliff. "Sinema besin zincirinin en tepesindeyiz. Aşağıdakilerin kafasına Hindistan cevizi atıyoruz."

"Her neyse," diye üsteledi Ranjit. "Bu genç yazar hikâyeyle yakından ilgileniyor. Senaryoya çoktan başladı."

"Salak bir dansçıdan kime ne?" dedi Cliff.

"O dansçının bir adı vardı," diye mırıldandı Lisa.

Sakin görünüyordu ama kızdığını anlamıştım.

"Tabii ama..."

"Adı, Avinash'tı. Çok yetenekli bir dansçıydı. Bir grup pislik onu bayıltana kadar dövüp üzerine gaz yağı döktü ve yaktı."

"Dediğim gibi," diye başladı Cliff ama ortağı onu susturdu.

"Bak, Ranjit," dedi Chandra huzursuzca. "O zavallıyı haber yaparak..."

"Avinash," dedi Lisa.

"Pekâlâ. Avinash. Gazetende onu yazıp kahramanlık taslayabilirsin ama gerçekçi ol. Adamı film yaparsak peşimizi bırakmazlar. Filmin oynadığı salonları bile kapattırırlar."

"Ne kapattırması?" dedi Cliff. "Yakarlar be yakarlar! Yığınla zarar ederiz."

"Ben bazı hikâyelerin önemli olduğunu ve her riski göz alarak onları anlatmamız gerektiğini düşünüyorum," dedi Ranjit yumuşak bir sesle.

"Sadece kendimizi tehlikeye atmıyoruz ki," dedi Chandra. "Bu film belirli çevrelerin tepkisini çeker. Sinemalara saldırabilirler. Cliff'in dediği gibi, yangın bile çıkarabilirler. İnsanlar ölebilir. Bir hikâye anlatmak için tüm bunlara değer mi?"

"Bir insan öldü," dedi Lisa sıktığı dişlerinin arasından. "Olağanüstü yetenekli bir dansçı. Onu NCPA'da izlediniz mi?"

Cliff masaya şarabını püskürttü.

“Ulusal Görsel Sanatlar Merkezi’nde mi? Chandra yalnızca ışıklar söndüğünde güzel kızların ne yaptığıyla ilgilenir, öyle değil mi, kardeşim?”

Chandra Mehta huzursuzca kıpırdandı.

“Biraz yavaşlaşan mı, Cliff?” dedi şarap şişesini işaret ederek. “Bu gece erken başladın.”

Ortağı bir kez daha kadehini doldurdu. “Sen kendi işine bak. Yoksa Ranjit’e gerçek fikrimi söylememden mi tırsıyorsun? Şu ölen dansçı, Avinash mıydı? Bence onunla yalnızca politik hırsların yüzünden ilgileniyorsun, dostum. Bak, söyledim işte. Asıl o korksun. Her gün gazetesini alan biziz.”

“İşi işte bırakalım istersen,” diye önerdi Ranjit sahte bir gülümsemeyle.

“Konuyu sen açtın,” dedi Cliff. Konuşurken durmadan kadehini sallıyordu. Sneha’nın renkli bileziklerine şarap döküldü.

“Avinash’a olanlar konusunda kişisel bir görüşün var mı merak ettim doğrusu,” dedi Lisa, Cliff’e. “Sizin stüdyodan sadece yüz, yüz elli metre ileride öldürüldü. Bildiğim kadarıyla sizin filmlerden üçünde dans etmişti.”

“Lin,” dedi Chandra ona aldırmadan. “Bari sen arka çık bana. Haklı değil miyim? Böyle bir film çekersek sinema salonları kana bulanır. Boş yere bazı hassasiyetleri kaşımayalım derim. Toplumu huzursuz etmeye hiç gerek yok.”

“Beni bu meseleye karıştırmayın,” dedim. “Sizin stüdyonuz var, Ranjit’in gazetesi. Olayın benimle bir ilgisi yok.”

“Hadi ama, Lin,” dedi Ranjit, Lisa’ya yan yan bakarak. “Senin bu konuyla ilgili ne düşündüğünü merak ediyorum. Bize dürüstçe cevap ver.”

“Ben biraz önce dürüstçe bir cevap verdim zaten, Ranjit.”

“Lütfen, Lin,” dedi Lisa.

“Pekâlâ. Biri bir keresinde, bir halkın kültür seviyesinin, insanların toplum içinde söylediklerinden ya da evlerinde yaptıklarından ötürü şiddete meyletme kapasiteleriyle doğru orantılı olduğunu söylemişti.”

“Bi’ sikim anlamadım,” dedi Cliff.

“Kültürlü insanlar başkalarının toplum içinde ne söylediğine ya da evlerinde ne yaptıklarına aldırmaz,” diye açıkladı Ranjit. “Bunu kültürsüzler yapar.”

“Benimle ne ilgisi var?” diye sordu Chandra.

“Seninle aynı fikirdeyim demek istiyorum. Bence de hikâyeyi filme çekmemelisin.”

“Ne?” diye bağırdı Lisa.

“Gördünüz mü?” diye böbürlendi Cliff kadehini sallayarak. “Ben haklıyım.”

“Neden, Lin?” diye sordu Ranjit. Nazik gülümsemesi kaybolmuştu.

“Bu onların savaşı değil.”

“Ben demedim mi?” diye bağırdı Cliff.

“Ama bunun önemli olduğunu düşünmüyor musun?” diye sordu Ranjit. Nedense bana değil, kaşlarım çatmış, Lisa’ya bakıyordu.

“Tabii ki öyle. Bir insan öldürüldü. Üstelik bir davranışı değil, sadece kimliği yüzünden. Ama bu onların kavgası değil, Ranjit. Avinash’ın ona inanan insanlara ihtiyacı var.”

“Geçen hafta hedef oydu,” dedi Lisa ateş püsküren gözlerle. “Haftaya Müslümanlar, Yahudiler, Hristiyanlar ya da kadınlar olacak. Onları da dövüp yakacaklar. Film yapımcıları güvende mi sanıyorsunuz? Kimse değil.”

“İnanmadığın bir işi yapmamalısın,” dedim. “Baksana, Cliff Te Chandra’mn Avinash’a aldırdığı mı var?”

“Aynen!” diye bağırdı Cliff. “Ben sadece çok para kazanmak, ara sıra birkaç ödül almak ve kırmızı halıda mutlu bir hayat sürmek istiyorum. Bunun nesi yanlış?”

İlk yemekler geldiğinde sohbete mecburen ara verildi. Herkes bir çiçek yatağındaki yemekleri servis eden garsonları izlemeye koyuldu.

O sırada yanımıza başka bir garson geldi. Eğilerek selam verdi ve kulağıma eğildi.

“Bay Naveen resepsiyonda sizi bekliyor, efendim. Sizinle acilen görüşmesi gerekiyormuş.”

İzin isteyip lobiye gittim. Naveen’le Divya’yı elimle koymuş gibi buldum. Avaz avaz kavga ediyorlardı.

“Hayır!” diye bağırdı Divya.

“Saçmalıyorsun!”

“Unut gitsin! Ölsem yapmam!”

Yanlarına gittiğimde, “Selam, dostum,” dedi Naveen. “Kusura bakma, seni yemekten kaldırdım.”

“Önemli değil,” dedim onunla tokalaşırken. Asık suratlı sosyetiğe başımla selam verdim. “Hayrola?”

“On sekizinci katta özel bir partideydik,” diye başladı Naveen.

“Tam da ortam şenlenmeye başlamıştı,” diye dudak büktü Divya.

“Merak etme, birazdan gürültüden polis çağırırlar,” dedi Naveen. “Ondan çıktık ya zaten? Asansöre bizimle kim bindi dersin? Şu bizim esrarengiz ajan.”

“Bay Wilson.”

“Ta kendisi.”

“Konuştunuz mu?”

“Dayanamadım. Seninle birlikte konuşacaktık, biliyorum. Ama bu fırsat bir daha elimize geçmeyebilirdi.”

“Ne dedin?”

“Akrep George benim arkadaşım, onu arıyormuşsunuz dedim. Sebebini sordum.”

“Eee?”

“Adam avukat,” dedi Divya.

“İzin verirsen ben anlatacağım,” diye homurdandı Naveen. “Evet, avukat ve Akrep’e önemli bir mesajı varmış. Akrep’in soyadı, Bradley mi? Ondan Bay George Bradley olarak bahsediyor.”

“Evet. Mesajın neyle ilgili olduğunu söyledi mi?”

“Elerif ser verip sır vermiyor. Bir avukat arasam onu tutardım. Ama Akrep’i üzecek bir mesele olmadığını söyledi.”

“Adamı ben konuşturdum,” diye atıldı Divya. “Buna kalsa bir bok öğrenemeyecektik.”

“Doğru,” dedi Naveen. “Ben Bay Wilson’ı üstümü başımı yırtıp tecavüzle suçlamakla tehdit edemezdim tabii. Bana kalırsa biraz abarttın ya neyse.”

“Sen beceriksizlikte tavan yapmasaydın ağzımı bile açmazdım.”

“Başka bir şey söylemedi mi?” diye sordum.

“Hayır. Mesleki etik kurallara uymaz dedi.”

“Bağırmama izin verseydin bülbül kesilirdi,” dedi Divya. “Ama yok! Büyük dedektifimiz böyle taktiklere başvurmayacak kadar ahlaklı!”

“Bağırsaydın şu anda karakolda olurduk. Benim görevim seni korumak.”

“Siz neden hâlâ birlikte takılıyorsunuz?” diye sordum. “Bollywood yıldızcığı sorun mu çıkardı?”

Naveen derin bir iç çekti. “Yok, onu hallettik. Ama babası büyük bir ihaleye giriyor ve...”

Divya sözünü kesti. “Mukesh Devnani büyük ihalelere girmez. Dev ihalelere girer.”

“Babası dev bir ihaleye giriyor,” diye düzeltti Naveen. “Rakip şirketlerle bazı tatsızlıklar olmuş. Birkaç tehdit almış. Hâliyle kendini sağlama almak istiyor. Bana anlaşma sağlanana kadar birkaç hafta daha bu velede göz kulak olmamı söyledi.”

“Sen kime velet diyorsun, salak! O anlaşma bir imzalansın, bak bakalım, bir daha suratımı görebiliyor musun?” Divya böyle dedikten sonra ellerini beline koyup Naveen e dil çıkardı.

Naveen’in gözleri faltaşı gibi açıldı. “Bir dakika. Sen bana dil mi çıkardın?”

“Ne var? Bence gayet doğal bir tepkiydi.”

“Evet, dört yaşındakilere göre öyle olabilir.”

Bıraksam saatlerce tartışacaklardı. “Çocuklar,” dedim, “Wilson’la ilgili başka bir konu var mı?”

“Senin burada olduğunu biliyordum,” dedi Naveen. “Partidekilerden biri yukarı çıkarken seni görmüş. Ranjit Choudry’la yemek yediğini söyledi. Artık bu işi bir sonuca bağlayalım dedim ve Wilson a bizi kıyıdaki duvarın dibinde beklemesini söyledim. Şu anda orada. Ne yapalım?”

“Önce biz bir konuşalım bence. Dediği gibi, bir avukatsa onu George’lara götürmek gerek. Divya, sen burada kız arkadaşımla takılsan olur mu?”

“Yine başladık,” diye homurdandı Divya.

“iki saattir ondan kavga ediyoruz,” dedi Naveen. “Wilson denen adamı George’lara götürmemiz gerekirse burada kalmasının daha uygun olacağını söyledim. Otel dışarıdan daha güvenli sonuçta. Ama yok. Kadın değil keçi!”

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun?” diye azarladı Divya. “Bin yıldır ilk kez biraz eğlenme fırsatı çıktı, kaçırır mıyım? O ne idüğü belirsiz herifi Zodyak George’lar denen şu tiplerle buluşturmak dururken terbiyeli maymun gibi burada oturacağım öyle mi? Pişik,” dedi yine dil çıkararak.

Naveen’e baktım. Yarım ağız gülümseyip omzunu silkti. Belli ki kız bizimkini çoktan parmağında oynatmaya başlamıştı.

“Tamam,” dedim. “Burada bekleyin. Lisa’ya haber vereyim.”

Masaya döndüğümde, ellerimi Lisa’mn iskemlesinin arkasına koyup kulağına eğildim. Ona durumu anlattım. Sonra masadakilerden özür diledim.

“Hanımlar, beyler. Kusura bakmazsanız acil bir mesele çıktı. Bir dostumun bana ihtiyacı var.”

“Ranjit’le yemek yemek için anlaşmıştık,” dedi Lisa herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

“**Lısa...**”

“Ve farkında mısın bilmem ama o yemeğin tam ortasındayız!”

“Evet ama...”

“Bu yaptığın saygısızlık,” dedi sertçe.

“Acil bir durum olduğunu söyledim ya? Akrep’i bulmam gerek.”

“Sebep bu mu gerçekten? Yoksa Karla burada olmadığı için sıkıldın mı?”

Ona bakakaldım. Neden bilmiyordum ama kalbim kırılmıştı. Zodyaklar bizim dostlarımızdı ve bu, onlar için önemli bir meseleydi.

Lisa geri adım atmak yerine, meydan okurcasına yüzüme baktı. Aramızdaki gergin sessizliği Ranjit bozdu.

“Gitmen gerektiğine üzüldüm, Lin. Lisa’yı merak etme. Emin ellerde. Hem belki biz tatlıya geçene kadar dönersin.”

Bana tatlı tatlı gülümsedi. Lisa bir heykel gibi kıpırdamadan duruyordu.

Ranjit uzanıp onun masaya koyduğu elini tuttu. “Üzülme. Biz Lisa’yı eğlendirmek için elimizden geleni yaparız.”

“Git,” dedi Lisa. “Madem o kadar önemli, ne bekliyorsun?”

Onlara baktım. Ve masada üst üste duran ellerine. O an içimden Ranjit’e vurmak geldi. Zalimceydi belki ama bir o kadar da dürüst bir tepki olurdu.

Veda ettim ve gittim. Şimdi biliyorum ki, içimden geldiği gibi davransaydım, Ranjit’i otelden sürükleyerek çıkarıp bir temiz pataklasaydım, hepimizin hayatları daha iyi ve güvenli olurdu. Hatta kendisininki bile.

Ama yapmadım. Ben doğru şekilde davranmayı seçtim. Ara sıra iyi bir adam olabiliyordum çünkü. Ve kader, o gece yıldızlı sayfalara hepimiz için yeni bir bölüm yazdı. Karanlık, simsiyah bir bölüm.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Dışarıda, avare bir rüzgâr körfezin yoğun sisini dağıtıyor, geniş caddenin üzerinde narin bir nem tabakası oluşturuyordu. Muson yağmuru şimdilik bulutlarda dinlenmeye çekilmişti. Şehre bir dahaki saldırısının hazırlığını yapıyordu.

Avukat Bay Wilson rahat bir tavırla kalçasına kadar gelen duvara yaslanmıştı. Üzerinde lacivert takım elbisesi vardı. Beyaz, uzun parmaklarıyla şemsiyesinin sapını sıkıca kavramıştı. Diğer elinde bir fötr şapka tutuyordu. Kolalı, beyaz gömleğinin önünden sarkan kravata baktım. Bazen ümitsizliğe kapılan avukatlar kendilerini kravatlarından asardı. Kendi yağlı ilmeğini boynunda taşımak nasıl bir histi acaba?

Ona yaklaştığımızda şaşırdım. Saçları gerçekten de gümüşi bir beyazdı. Hâlbuki daha otuz beşinde var yoktu. İnce yüzündeki tek tük çizgiler daha derinleşmemişti bile. Gözlerinin yumuşak mavisi, aklarını da kaplamıştı sanki. İçlerinde cesur ya da belki de yalnızca muzip pırıltılar gizliydi. İlk bakışta, ondan hoşlanmıştım.

"Bay Wilson," dedi Naveen. "Bu, Lin. Shantaram da derler."

Avukat bana bir kartını uzattı.

"Nasılsınız?"

Kartvizite göz attım. Tam adı, E. C. Wilson'di. Ottawa ve New York'ta şubeleri olan ortaklı bir hukuk firmasında çalışıyordu.

"Bay Adair beni Bay George Bradley'ye götürebileceğinizi söyledi," dedi.

"Önce ondan ne istediğinizi söyleyin," diye yanıt verdim sakin bir sesle.

Divya gülmeye başladı. "İstersen bağırabilirim."

"Kes sesini," diye tısladı Naveen.

"Bay Bradley'nin arkadaşı mısınız gerçekten?"

Naveen ona doğru bir adım attı.

"Bize yalancı mı diyorsunuz, Bay Wilson?"

“Evan,” dedi Wilson sakince. “Evan Wilson. Doğruyu söylediğinizden en ufak bir şüphem yok. Ama beni anlarsınız umarım. Bay Bradley yle konuşmam gereken konu tamamen onunla benim aramda.”

“Bize güvenebilirsiniz,” dedim. “Çünkü eğer ondan ne istediğinize dair bir ipucu vermezseniz, korkarım Bay Bradley’yle hiçbir zaman görüşemeyeceksiniz. Akrep George biraz ürkek ve telaşlıdır. Biz onu böyle kabul edip sevdik. Yok yere huzursuz olmasını istemeyiz.”

Wilson ruhsuz bir ifadeyle yüzüme baktı. Rüzgâr şiddetlenmişti. Yağmurun yaklaştığını hisseden birkaç telaşlı yaya bize bakmadan yanımızdan geçip gitti. Müşteri arayan iki taksi peş peşe yavaşladı ve bizden iş çıkmayacağını anlayınca yeniden gazladılar. Bunun dışında, sokak ıssızdı.

“Tekrar ediyorum,” dedi Wilson. “Bu özel bir...”

“Yeter be!” diye bağırdı Divya. “Bir temiz dövsenize şunu. Bakın o zaman nasıl ötüyor!”

Biz üç erkek şaşkınlıkla ona döndük.

“Ne?” diye çemkirdi Divya. “Amma mıymıntı heriflersiniz! Ay, içime fenalıklar geldi.”

“Sizi uyarayım,” dedi Wilson hemen. “Otelin güvenlik görevlilerinden biriyle anlaştım. Şu anda otoparktan bizi izliyor.”

Naveen’le dönüp söylediği yere baktık. Beş metre kadar ileride, siyah takım elbiseli bir yarma duruyordu. Adı, Manav’dı.

Bay Evan Wilson buranın yabancısı olduğu için hata yapmıştı. O yıllarda, kendinize bir fedai tutmak isterseniz bir profesyonelle anlaşmak zorundaydınız. Ya bir gangsterle ya da eski bir polisle. Manav gibiler risk almaktan kaçınırdı. Düşük maaşla çalışan bu adamların hayatta hiçbir güvencesi yoktu çünkü. Yaralanırlarsa sigortaları yoktu. Gidip bir yerde bedavaya tedavi olamazlardı. Kimseyi dava edemezlerdi. Ve eğer birini yaralarlarsa kefalederini ödeyemedikleri için hapse girerlerdi. Dahası, Manav iri yarı, kaslı bir tipti ve bütün vücut geliştirenler gibi spor salonundan uzak kalmaya dayanamazdı. Kırık bir kemik bunca emekle geliştirdiği pazularını birkaç ayda pelteye döndürürdü. Ve Manav boy aynasına sert bakışlar fırlatamadıktan sonra kendini adamdan bile saymazdı.

“Sorun yok, Manav,” diye seslendim. “Otele dönebilirsin. Sana ihtiyacımız olursa çağırırız.”

İri yarı güvenlikçi gözle görülür bir şekilde rahatladı. “Tamam, Linbaba. İyi akşamlar, Bay Wilson.”

Güvenlikçi kaslardan kapanmayan kollarını sallayarak otele doğru yürüdü. Wilson’a hakkını teslim etmek lazımdı. Güvence olarak tuttuğu adamın arka-

sından bakarken soğukkanlılığını hiç bozmadı. “Bay George Bradley’nin özel hayatına burnunuzu soktuğunuzun farkındasınızdır umarım?” dedi kibarca.

“Ha şunu hileydin, hödük!” diye yapıştırdı Divya.

“Kapa çeneni,” dedi Naveen. “Hem ne biçim konuşuyorsun sen? Hiç yakışıyor mu?”

“İstediğimi söylerim. Sana ne? Babam mısın, abim misin?”

“Sizi dinliyoruz, Bay Wilson,” dedim.

“Evan. Size tek söyleyebileceğim şu: Bay Bradley’ye miras kaldı. Kendisi Ottawa’da bulunan Aeneas Şirketler Grubunun merhum sahibi Bay Josiah Bradley’nin yaşayan tek akrabası. Dolayısıyla kendisine kalan parayı alabilmesi için önce bazı yasal işlemlerin halledilmesi gerekiyor.”

“Tam olarak ne kadar bir meblağdan söz ediyoruz?” diye sordu Naveen.

“İzin verirseniz, bunu Bay Bradley’ye söylemek istiyorum. O isterse, daha sonra size bilgi verir.”

Wilson’in o meblağı öğreneceğimizden hiç kuşkusu olmamalıydı. Onu bir taksiyle Frantic Otel’e götürdüğümüzde ve George’ları aşağı çağırdığımızda üçü sokağın bir köşesine çekildi ve on beş saniye sonra İkizler avazı çıktığı kadar bağırdı.

“Otuz beş milyon mu? Oha! Yuh! Çüş! Otuz beş milyon dolar be!”

“Sussana,” diye kızdı Akrep. “Bütün şehir duyacak.”

“Neden korkuyorsun? Daha para bizde değil ki. Bizde olmayan bir para için boğazlanacak değiliz ya?”

“Ya bizi kaçırırlarsa?” dedi Akrep. Yanlarına gelmemizi işaret etti. “Doğru demiyor muyum, Lin? Bizi kaçırıp fidye isteyebilirler. Ya kulağımızı ya da parmağımızı kesip postaya verirlerse?”

“Bombay postasına mı?” diye sordu İkizler. “Onlara iyi şanslar dilerim.”

“Birileri şimdiden plan yapmaya başlamıştır,” diye sızlandı Akrep. “Bir, iki saate ayıklarlar bizi.”

“Manyaksın oğlum sen,” dedi İkizler. Heyecandan yerinde duramıyordu. “Beş dakika önce CIA zihinlerimizi ele geçirdi diyordun. Şimdi de kaçırılmaya taktın. Bir dur yahu.”

“Bence Bay Bradley endişesinde haksız sayılmaz,” dedi Wilson.

İkizler kaşlarını çattı. “Bay Bradley mi? Amma havalı be. Akrep, duydun mu? Yerinde olsam bu adama bir milyon verirdim. Nasıl olsa otuz dört milyonun daha var.”

“Bundan sonra burada kalamazsınız,” dedi Wilson. “Maddi şartlarınız tamamen değiştiğine göre hayat standardınızı yükseltmeniz gerekir.”

“Ne yükseltmesi? Bittim ben!” diye mırıldandı Akrep. “Duyuyor musun, İkizler? Kesin kaçıracaklar beni.”

“Sakin ol, Akrep,” dedim.

“Adam haklı bence,” dedi Divya.

“Gördünüz mü? Eyvahlar olsun.”

“Babam bu kaçırılma olaylarına karşı hep tetiktedir,” dedi Divya. “Beş yaşımdan beri kaçırılma eğitimi görüyorum. Zenginsen kaçırılmaya karşı uyanık olacaksın, arkadaş. Tam güvenlikli bir evin ve zırhlı bir limuzinin olmalı. Fedaini cüzdanın gibi yanından ayırmayacaksın.”

“Mahvoldum,” diye homurdandı Akrep.

“Kulak kesme olayı da doğru,” dedi Divya. “Ama adam kaçıranlar postayı kullanmıyor. Özel kuryeleri var.”

“Aman Tanrım.”

“Hatta bir olay duydum. Aile fidyeyi ödeyemeden adamın bütün parmaklarını kesmişler. Sadece bir tane kalmış.”

“Bana bir şeyler oluyor. Bayılacağım galiba.”

Naveen sıkıntıyla iç çekti. “Divya, lütfen.”

“Başka bir olayda çocuğun iki kulağını da kesmişler. Özel tasarım gözlüklerinin hepsini sağa sola dağıtmak zorunda kalmış.”

“Ay!”

“Divya.”

“Eh, tabii, şapkaları da eskisi kadar havalı durmuyordur artık. Ama onu geri almışlar ve hâlâ zengin.”

“Divya! Saçmalıyorsun!”

“Pardon?” dedi Divya bütün ukalalığıyla. “Şurada iki milyoner konuşuyoruz. Sana laf düşmez. Hem sen zengin değilsin ki. Kaçırılma olaylarından ne anlarsın?”

“Yok, ben bittim. Mahvoldum,” diye sızlandı Akrep.

İkizler işin gırgırındaydı. “Bu haberi nerede kutluyoruz?”

“Mahesh Otel’de sizin için bir süit ayırttım,” dedi Wilson. “Eninde sonunda sizi bulacağımı biliyordum ve misafirperverliğimi göstermek istedim. Firmam işlemler tamamlanana kadar size her türlü kolaylığı tanıyacak. Para elinize geçtiğinde masrafları konuşuruz.”

“İ-inanamıyorum,” diye kekeledi Akrep. “Oteli siz mi çekeceksiniz?”

“Ya yediğimiz içtiğimiz?” diye sordu ikizler.

“Adınıza bir hesap açtım ve yüz bin dolar yatırdım,” dedi Wilson. “Bu parayı istediğiniz gibi kullanabilirsiniz.”

“Ben tuttum bu adamı,” dedi İkizler. “Bir az gelir, Akrep. İki milyon ver.”

“Hizmetlerimizden memnun kalacağınızı umuyorum, Bay Bradley,” dedi Wilson. “Merhum büyük amcanız Josiah Bradley yıllardır bizimle çalışıyordu. Dilerseniz paranızın yönetimiyle ilgili size danışmanlık hizmeti de verebiliriz.”

“Ne bekliyoruz?” diye bağırdı İkizler. “Gidelim hadi.”

Akrep başını çevirip Frantic Otel’e baktı. “Eşyalarımız ne olacak?”

“Daha sonra bir hizmetkârını gönderir, aldırırsın,” dedi Divya, Akrep’in koluna girip onu köşedeki taksilere doğru çekiştirerek. “Bundan sonra parmağını bile kıpırdatmayacaksın.”

“Viski,” diye böğürdü İkizler, Divya’nın omzunun üzerinden başını uzatarak.

“Uzun, köpüklü bir banyo,” diye mırıldandı Divya.

“Ve şampanya.”

“Sonra bir banyo daha.”

“Kokain. Hatta şampanyayla kokaini karıştıralım.”

“Şimdi benim dilimden konuşmaya başladın işte,” dedi Divya.

İkizler yılışıkça sırıttı. “İyi anlaşacağız desene. Parti başlasın!”

“Bize katılacaksınız değil mi, Bay Wilson?” dedi Divya onun da koluna girerek.

“Saygısızlık etmek istemem ama Bayan...”

“Devnani. Divya Devnani. Ama herkes Diva der.”

Wilson gülümsedi ve kolunu çekmek için hiçbir girişimde bulunmadan devam etti. “Daha yarım saat önce arkadaşlarınıza beni dövmelerini tavsiye ediyordunuz. Unuttunuz mu, Bayan Devnani?”

“Ay, pek de alıngan,” dedi Divya. “O otuz beş milyon dolarlık bir serveti yönettiğini öğrenmeden önceydi, şapşal. Bayan Devnani yok, anlaşıldı mı? Bana Diva de.”

“Nasıl isterseniz, Bayan Diva. Ben de kutlama babında sizinle bir kadeh içerim o hâlde.”

Kısa bir araba yolculuğundan sonra Mahesh Otel’e vardık. Wilson odanın anahtarını aldı ve resepsiyondaki görevliye bir saat sonra Akrep George’un süitine gelip giriş işlemlerini orada yapmasını söyledi.

Yanımıza geldiğinde kolunu tuttum.

“Şikâyetçi olmayı düşünmüyor musun, değil mi?” diye sordum usulca.

“Anlamadım.”

“Manavdan.”

“O kim?”

"Fedain."

"Şu mesele," dedi gülümseyerek. "Görevini layığıyla yapmadığı doğru. Ama sizinle ve Bay Naveen'le emin ellerde olduğumu düşündü herhâlde. Gerçi yine de beni Bayan Diva'yla yalnız bırakmamalıydı."

"Bu hayır mı demek?"

"Evet. Onunla ilgili bir şikâyette bulunmayacağım."

"Teşekkür ederim," dedim elini sıkarak.

Evan Wilson'ı sevmiştim. Sakin, ketum ve işini iyi bilen bir adamdı. Bizimle yalnızken büyük bir cesaret örneği sergilemişti. Hayatın kuytu köşelerinde kalmış, kusurlu karakterleri de iyi tanıyordu belli ki.

"Rica ederim. Diğerlerine katılalım mı?"

Asansörlerin önünde bekleyen Naveen, Divya ve George'lara baktım. Keyifleri yerindeydi.

Kanadalı avukata döndüm. "Maalesef," dedim. "Benim başka bir işim var. İyi şanslar, Bay Wilson."

Bir süre onun arkasından baktım ve giriş katındaki restorana gittim. Ranjit'in masası boştu. Temizlenmiş ve yeni servisler konulmuştu.

Müdüre işaret ettim.

"Ne zaman kalktılar?"

"Bir yarım saat kadar oldu, Bay Lin. Bayan Lisa size bir not bıraktı."

Yeleğinin cebinden bir kâğıt çıkarıp bana uzattı. Lisa her zamanki gibi kırmızı kalem kullanmıştı.

Ranjit'le bir partiye gidiyoruz. Beni bekleme.

Müdüre bahşiş verdim ve birkaç adım yürümüştüm ki, arkamı döndüm.

"Tatlı yediler mi?"

"Hayır, efendim. Yemekten sonra hemen ayrıldılar."

Dışarı çıktım. Ilık gece havasında Manav'ı gördüm. Başka bir güvenlik görevlisiyle birlikte kapıda bekliyordu. Beni fark edince merakla yüzüme baktı.

Manav iyi çocuktu. İri yarı, güçlü ve temiz kalpliydi. Bay Wilson'in onu şikâyet edeceğinden endişeleniyordu belli ki. Bu ona işini kaybettirirdi. Kötü bir referansla başka bir otelde iş bulması da zordu. İşaret edip yanıma çağırdım.

"Kya hal hain, Manav?" dedim elini sıkarak. *Nasılsın?*

Avucumda ufak bir bahşiş vardı ama kocaman elini benimkinin üzerine kapayarak parayı reddetti.

"Olmaz, Linbaba. Alamam."

"Nedenmiş o?" dedim gülümseyerek. Parayı zorla eline tutuşturmaya çalıştım.

“Bay Wilson’dan bahşiş almayacak miydin? Onun yerine ben veriyorum işte.”

“Şey... Bay Wilson...”

“Merak etme. Ben konuştum onunla.”

“Geldiğinizi gördüm ama yanma gidemedim.”

“Seni şikâyet etmeyecek.”

“Sahi mi? Emin misin, Linbaba?”

“Evet. Bana öyle dedi.”

Manav’ın koyu kahverengi gözlerinin nasıl parladığını görmeliydiniz! Motorumu alıp Marine Caddesi’nden Malabar Tepesi’ne çıkarken o hâli gözümün önünden gitmedi.

Tepede durdum ve Marine Caddesi’deki evlerin ışıklarına baktım. Sonra kendime esrarlı bir sigara sardım.

Güvenli bir yerde uyumak için her gün o yokuşu tırmanan bir dilenci gelip yanıma oturdu. Sigarayı ona verdim. Dudaklarına değirmeden, elini bir baca gibi kullanarak keyifle içmeye başladı.

“Mast Mal, ” diye mırıldandı burun deliklerinden dumanlar fışkırarak. İyi mal.

Bir fırt daha alıp sigarayı bana verdi.

Sigarayı sararken kullandığım haşhaş plakasını çıkarıp ona uzattım. Adam birden ciddileşti. Bir avucumdaki irice haşhaşa, bir bana baktı.

“Evine git,” dedi Hintçe. “Hadi.”

Dönüş yolunda şakır şakır yağmur yağıyordu. Motoru korunaklı bir yere bırakıp gece bekçisinin gömleğinin cebine biraz para sıkıştırdım ve apartmana girdim.

Lisa yoktu. Islak giysilerimi çıkardım. Biraz ekmekle meyve yedim ve bir fincan kahve içtim. Sonra yatağa uzandım.

Tepemdeki elektrikli pervane nemli havayı biraz olsun dağıtıyordu. Sağanak yağmur yatak odasının penceresini dövüyor, yarı aralık camdan yol yol sular akıyordu.

Karanlıkta bir esrarlı sigara daha içerek bekledim. Lisa döndüğünde saat üçü geçiyordu. Holün mermer zemininde sarhoş ayak seslerini duydum.

Odaya girdiğinde çantasını koltuğa attı ama tutturamadı ve çanta yere düştü. Sandaletlerinden birinin bağcıklarını güç bela açtı. Diğeri ayağından çıkmak üzereydi zaten.

Elbisesini ve külotunu indirirken ayakta zor duruyordu. Onları bileğinde sürükleyerek kendini yatağa attı.

*

Karanlıkta gözbebeklerini göremiyordum. Yoksa ne aldığını hemen anlarım. Bütün uyuşturucular gözlerde yaşar ve ölür zira. Lambanın düğmesine uzandığımda durdurdu beni.

"Bırak. Kleopatra olmak istiyorum."

Derin bir uykuya daldığında bir havluyu ıslatıp terini sildim. Sonra onu kuruladım ve yan dönüp uyumaya devam etti.

Karanlıkta yanına uzandım. Şafak sökmeden kendilerine bir sığınak arayan yarasalar ara sıra cama vuruyordu. Uykusundan uyanan bekçi binanın etrafını turlarken fareleri korkutmak için bambu değneğini yere vuruyordu. Sonra o ses uzaklaştı. Şimdi odada Lisanın yorgun nefeslerinden başka çıt çıkmıyordu.

Zodyak George'ların milyoner olmasına sevinmiştim. Naveen'le Divya da kedi köpek gibi didişmelerine rağmen birbirlerine alışmıştı belli ki. Lisa yanımda ve güvendeydi.

Ama içim acıyordu. Lisa'nın ne istediğini bilmiyordum ama o kişinin ben olmadığımdan emindim. Beni sevmesini ve istemesini arzuladığım zamanlar olmuştu galiba. Ben de onu sevmeyi istemiştim. Kimi zaman bunun gerçekleşebileceğine dair bir umut doğardı içimde. Ama daha fazlasını istemek ne kadar azına sahip olduğumuzun işaretiydi. Biz Lisa'yla daha ileri gitmek için yeterince çabalamayan iki arkadaştık yalnızca.

Gözlerim kapanmaya başladı. Uykuyla uyanıklık arasında bir yerde Ranjit'i gördüm. Yüzü bir tuhaftı. Yaratık gibi. İrkilerek doğruldum. Denizin yumuşak sesini ve Lisanın nefesini dinledim. Sonra yine dalmışım.

O gece, şehir yağmurla yıkanıp hapishanede diz çöktüğümüz günah çıkarma taşından bile daha temiz olurken, biz Lisa'yla birlikte ve yalnız sabaha kadar uyuduk.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

jBirçokları onlara Pis George'lar derdi ve şimdi çok pis zengin olmuşlardı. Şehir bu haberle çalkalanıyordu. Güney Bombay'ın en sefil yabancıları dünyanın servetine konmuştu. Herkesin kovaladığı dilenciler birdenbire birkaç sınıf birden atlamıştı. Didier, "Her inişin bir çıkışı vardır," demişti gülerek.

Uç hafta boyunca, Zodyak George'ların süiti müthiş bir insan trafiğine sahne oldu. Şehrin yeni zenginlerinin kapısını kimler aşındırmadı ki? Terziler, berberler, ayak hastalıkları uzmanları, mücevherciler, numerologlar, saatçiler, yoga öğretmenleri, manikürcüler, tasarımcılar, meditasyon uzmanları, astrologlar, muhasebeciler, hukuk danışmanları, oda hizmetçileri ve bir sürü stres yönetimi uzmanı. Herkes parsadan payına düşeni almanın derdindeydi.

Divya Devnani kendini bütün bu insanların gerçekten işe yarayanlarını saptamaya ve diğer akbabaları kovalamaya adadı. Bu işte azımsanmayacak kadar yetenekliydi de hani. Otelde başka bir süit tuttu ve bizim şaşkın milyonerlerin yanından bir an olsun ayrılmadı. Akrep'le İkizleri yeni baştan yaratmayı kendine vazife edindi.

"George'lar para haberini aldıklarında yanlarındaydım," dedi bir gün bana. "Bombay'ın en zengin ve en zevkli kızı yanı başlarındaydı. İşte karma diye buna denir. Ne kısmetli adamlarmış doğrusu. Yoksa neden burnumu sokayım? Ama onların küllerinden yeniden doğmalarına yardım etmek benim görevim."

Zodyak George'lar sevgi dolu arkadaşlıklarına rağmen, küllerin arasından toplumun kaymak tabakasına yaptıkları yolculukta tamamen farklı stratejiler belirlemişti.

İkizler paranın büyük bir bölümünü dağıtma taraftarıydı. George'lar asla yalan söylemez ve müşterilerini dolandırmazdı. Hayatta kimseye el kaldırmış* tıkları yoktu. Bombay'ın varoşlarında geçirdikleri süre zarfında pek çok ahbap edinmişlerdi ve hepsi de muhtaç insanlardı. Onlara öyle ya da böyle iyilikleri

Jokunanlar, ucuz lokantaların işletmecileri, deftere yazdırma usulü alışveriş ettikleri ve hayatlarını idame ettirmelerine olanak sağlayan küçük esnaflar, sürüyle dilenci, onlara kıyak geçen torbacılar ve ufak tefek suçlarını görmezden gelen birkaç polis.

İkizlere sorarsanız, geri kalan parayla uzunca bir süre günlerini gün etmeli ve sonra bankaya koydukları ufak bir miktarın faiziyle yine sokaklarda ama daha rahat yaşamalıydılar.

Gelgeldim, Akrep onunla aynı fikirde değildi. Ani zenginliğinin sorumlulukları ve ahlaki yükümlülükleri gözünü korkutsa ve kötümserlerden kaçabilme yeteneğinden yoksun herkese bundan bahsetse de, paracıklarından ayrılmaya asla yanaşmıyordu.

Akrep'e bakılırsa, zenginliğinin ilk günleri tam bir kâbustu. Para mutsuzluğun diğer adıydı. Huzurun baş düşmanıydı. Ama İkizlerin planını da kabullenemiyordu.

Hiç durmadan homurdanarak odada bir aşağı bir yukarı dolanıyordu. Tıraş olmuş, saçlarını kestirmiş, cilt bakımı, masaj ve manikür yaptırmıştı ama bizim sırık Kanadalı hâlâ arpacı kumrusu gibi düşünmekten kendini alamıyordu.

Bir gün onları ziyarete gittiğimde, "Bu işin sonu kötü, Lin," dedi.

"Her işin sonu kötü. Bu yüzden sanat var."

"Belki," dediyse de teselli olmadı. "İkizler'i gördün mü? Hâlâ kâğıt mı oynuyor?"

"Görmedim. Beni bir Sih içeri aldı. Baş kâhyan olduğunu söyledi."

"Ah, evet. Singh. Burayı o yönetiyor. O ve Diva. Bir ukala ki sorma. İnsanlara tepeden bakmayı gerektiren bir mesleğin varsa, öyle olmak zorundasın galiba."

"Çok da seçici. Az kalsın beni içeri almıyordu."

"Buraya girip çıkanları kısıtlamak zorundaydık, Lin. İnsanların zengin olduğumu duyduktan sonra nasıl çıldırdığını anlatsam aklın almaz."

"Deme yahu."

"Sabah akşam buradalar. Otel bu katın güvenlikçilerini artırmak zorunda kaldı. Yine de onları atlatanlar oluyor. Tuvalette bile rahat yok."

"Bak sen."

"Üç gündür sokağa çıkmadım. Adım başı biri üzerime atlıyor. Zombiler gibi peşimdeler."

Bir zamanlar Zodyak George'lar da bundan pek farklı değildi oysa. Gölgelerin arasından aniden önünüze çıkıp size avuç açarlardı.

“Zor tabii,” diye mırıldandım.

“Ama üzülme, Lin,” diye ekledi Akrep hemen. “Sen onlardan değilsin. Asla da olmayacaksın.”

“içim rahatladı,” dedim alayla.

“Ciddiyim, dostum. Sen bize hiç yamuk yapmadın. Bu arada hazır lafı gelmişken, nasılsın? Bir ihtiyacın var mı?”

Gülümsedim. “Yok. Sorduğun için sağ ol.”

“Gel, İkizleri bulalım. Ona yeni güvenlik düzenlemelerini anlatacağım.”

Londralıyı süitin küçük çalışma odasında bulduk. Masanın üzerine bir örtü sermiş ve orayı bir kumar odasına dönüştürmüştü.

Otelin, mesailerinin başlamasını bekleyen birkaç çalışanıyla poker oynuyordu. Etraftaki kirli servislere ve yiyecek ve içecek artıklarına bakılırsa bir süredir buradaydılar.

“Ne haber, Akrep? Selam, Lin,” dedi İkizler neşeyle. “Birer iskemle çekin. Oyun giderek kızışıyor.”

“Yok, ben almayayım,” dedim.

İkizler George yetenekli bir hilebazdı ama kimseyi soyup soğana çevirmezdi. Hatta bazen rahatça kazanabileceği elleri bilerek kaybederdi. Çaktırmadan hile yapmanın heyecanı yeterdi ona.

“Hadi, Lin. Şansını zorla,” diye ısrar etti.

“Şansımın beni zorlamasını tercih ederim,” dedim. “Ama birkaç el izleyebilirim.”

Bahsi yükseltmek için masaya bir çip atarken bana göz kırptı. “Akrep, misafirimize içecek bir şeyler ikram etsene.”

“Affedersin, Lin. Düşünemedim,” dedi Akrep.

Masadakilere baktı.

“Siz bu otelde çalışmıyor musunuz, çocuklar? Misafirimize bir içki kapın bakayım. Ne istersin, Lin?”

“Gerek yok, Akrep. Ben böyle iyiyim.”

“Israr ediyorum.”

“Tamam. Taze limonlu soda. Buzsuz.”

Oda servisi üniforması giyen oyunculardan biri soda getirmeye gitti.

Süitin kapısından bir patırtı geldi. Kafalarımızı kaldırdığımızda Didier baş kâhyayı burnundan sürükleyerek içeri girdi.

“Bu embesil adımın konuk listesinde yazmadığını ve beni içeri alamayacağını söyledi,” diye homurdandı.

“Bu ne öfke?” dedim. “Aman kâhya beyi incitmeyesin.”

“Hak etti ama!” diye ateş püskürdü Didier. “Interpol’den Bombay Kriket Kulübü’ne kadar her listede adımız var dedik inandıramadık. Üstelik kriketten nefret ederim diyordum ki kapıyı suratıma kapatmaya kalktı.”

“Bırak adamı, Didier.”

“Yok, daha hırsımı almadım,” deyip kâhyanın burnunu biraz daha sıktı.

Baş ukala acıyla cıyakladı.

“Sadece işini yapıyordu,” dedim.

“Onun işi bana hoş geldiniz demek, kapı dışarı etmek değil.”

“İstifa ediyorum!” diye bağırdı kâhya.

“Ayrıca,” dedim başka bir taktik deneyerek, “o burnun nereye girip çıktığını bilmiyorsun.”

“Bak onda haklısın.” Didier suratını buruşturarak adamı bıraktı. “Ellerimi nereden yıkayabilirim?”

Akrep başıyla işaret etti. “Sağdan ikinci kapı.”

Didier, kâhyaya son bir kez diklendikten sonra odadan çıktı. Kâhya doğruca bana baktı. Konuyla en ufak bir ilgim olmadığında bile insanlar neden hep bana bakar anlamam.

“Didier’yi konuk listesine eklesen iyi olur, Akrep,” dedim İkizler George’un kazandığı paralardan bir tomar alarak.

“Ama Lin,” diye sızlandı Akrep, “Didier, baş kâhyamın burnunu sıktı.”

“Şanslısın ki, senin başka bir tarafını sıkmadı.”

İkizler bir kahkaha attı. “Çok doğru. Singh! Bay Didier Levy’yi derhâl listeye ekle.”

“Ben işi bıraktım,” diye homurdandı kâhya burnunu tutarak.

“Haklısın,” deyip masadan aldığım parayı eline tutuşturdum. “Ama istifa edersen sizin esnaf birliğinden koyulabilirsin. Hâlbuki samimi özrümüzü kabul edersen bu meseleyi geride bırakabiliriz.”

Adam tek eliyle burnunu tutmaya devam edip diğeriyle paraları cebine koydu ve söylene söylene gitti.

“Baş kâhya mı, baş hıyar mı belli değil,” dedi İkizler pis pis sırıtarak.

“Lin,” dedi Akrep. Birden heyecanlanmıştı. “Burada bizimle kalsana. Bak, bir sürü boş odamız var. Hatta bütün katı kapatalım diyoruz. Zenginliğe alışla sürecinde bize yardım edersin.”

“Müthiş bir fikir,” dedi İkizler. “Burada kal ne olur. Lisa da gelsin.”

“Teşekkürler, çocuklar.”

“Hayır, teşekkürler mi, evet, teşekkürler mi?” diye sordu Akrep.

“Divya varken bana gerek yok,” dedim. “İşini gayet iyi yapıyor.”

1

“Ben korkuyorum ondan,” diye itiraf etti Akrep.

“Kimden korkmuyorsun ki?” dedi İkizler. “Seni ondan seviyoruz ya zaten. Hem ne işin var burada? Sen pokerden nefret edersin.”

“Hiç de bile.”

“Tamam, Maverick.”

“Dalga geçme. Önemli bir konu var. Konuşmamız gerek.”

“Valla ben gayet ciddiyim. Lin bütün paramı senin baş hıyara verdi. Bu eli kazanmam gerek.”

O sırada Didier odaya girdi. “Baş hıyar mı? Cuk oturmuş.”

“Bazen ben de o herifin burnunu sıkmak istiyorum,” dedi İkizler, “ama beni döver diye korkuyorum. Pekâlâ, millet. Hadi, başlayalım.”

“Önce konuşalım,” diye üsteledi Akrep. “Mesele ciddi.”

“Didier’yle oynuyorum. Daha ciddi bir durum olabilir mi?”

“Seninle yeni güvenlik düzenlemelerini konuşacaktım.”

“Neyi, neyi?”

“Yeni güvenlik düzenlemelerini.”

“Beş yıldızlı bir otelde kalıyoruz, Akrep,” dedi İkizler. “Burada emniyetteyiz.”

“Hayır, efendim, değiliz,” diye ayak diredi Akrep. “Bizi kaçırmayı kafasına koyan biri, bir oda servisi arabasının altına saklanabilir ya da bir kat görevlisi gibi giyinebilir. O zaman bittik, oğlum. Bir otel çalışanına kim güvenmez ki? Burada her türlü saldırıya karşı savunmasızız.”

“Saldırı mı? Sen kendini ne sanıyorsun, Akrep. Önemli bir devlet adamı filan mı?”

“Yok, ikizler. Biz burada hiç güvende değiliz.”

“Tamam. Madem bu kadar önemli dökül bakalım. Ne var aklında?”

“Ama... herkesin yanında konuşamam ki.”

“Neden?”

“Güvenli olmaz da ondan.”

“Dostlarımızın da güvende olmasını istemiyor muyuz anlamadım ki.”

“Ama burada otelde çalışanlar da var.”

“E, tamam,” dedi İkizler kâğıtları karıştırırken. “Bizim burada kalmamız onların güvenliğini tehlikeye atıyorsa alacağımız önlemlere onları da dâhil etmeliyiz. Özellikle de benimle kumar oynayanları.”

“Efendim?” dedi Akrep kafasını yana eğerek.

Didier desteyi kesti. İkizler bir an elinde kâğıtlarla duraksadı.

“Benim bir teklifim var,” dedi dünyada herkesten daha çok sevdiği arkadaşına gülümseyerek. “Gel, bütün tanıdıklarımızı buraya davet edelim. Bizimle

((alsınlar. Otelin üç katını kapatırız. Herkesi çağırırız. Ailelerini de tabii. Hep birlikte ne kadar eğleneceğimizi bir düşünsene. Gördün mü bak? Sana süper bir güvenlik düzenlemesi fikri verdim."

Ona şaşkınlıkla bakan arkadaşına aldırmadan bana döndü ve yüzünde güller açarak gülümsedi.

"Oyuna girmek için son şansın, Lin."

"Yok, ben gidiyorum," dedim elimi Didier'nin omzuna koyarak.

Odadan çıkarken İkizler'in gözleri kurnaz pırıltılarla parlıyordu. Didier Levy, İkizler George'dan bile daha mahir bir hilebazdı. Birinden birinin kaybettiğini görmek istemiyordum.

Koridorda Naveen ve Divya'yla karşılaştım.

"Selam, Lin," dedi Naveen yakışıklı yüzünde mutlu bir gülümsemeyle. "Gidiyor musun?"

"Evet. Ne haber, Divya?"

"Diva, tatlım," diye düzeltti ve gülümseyerek ufacık elini koluma koydu. "Bu ne acele? Biraz daha kakaydın ya?"

Ben de gülümsedim. "İşlerim var."

Bir an hiç konuşmadan durduk. Hâlâ sırıtıyorduk.

"Ne?" diye sordu Divya sonunda.

"Hiç," dedim. "Gün geçtikçe daha iyi geçiniyorsunuz da."

"Ah," diye iç çekti Divya. "Onu tanıdıkça o kadar da büyük bir *chudh* olmadığını anladım."

"Sağ ol," dedi Naveen.

"Tabii bünyede hâlâ bir hödüklük var," diye ekledi Divya. "İnsan özünü tamamen unutamaz. Gümüş çamura düşse de yine gümüştür. Bununki de onun tam tersi işte."

"Gümüş değil, altın," diye düzeltti Naveen.

"Ne?"

"Gümüş dedin ya? Altın olacak."

"Şimdi de başımıza kuyumcu mu kesildin?"

"Hayır canım. Ama madem bir deyim kullanıyorsun, doğrusunu söyle bari."

"Nesin sen? Deyimler sözlüğü mü?"

"Ben sadece..."

"Bir deyimi kafaya göre değiştiremez miyim yani? İlla senden izin mi alacağız?"

"Bana müsaade," dedim asansörün düğmesine basarak.

Kabine girdiğimde hâlâ kavga ediyorlardı. Hatta birkaç kat sonra bile seslerini duyabiliyordum.

Otelin giriş katma indiğimde, yanımdaki asansöre bindiklerini ve birlikte aşağı indiğimizi anladım. Yol boyunca tartışmışlardı. Lobide de devam ettiler.

"Yine merhaba."

"Affedersin, Lin," dedi Naveen kendini Divya'nın sivri dilinden güçlükle kurtararak. "Sana bir şey söylemeyi unuttum."

"Ne?"

"Arkadaşın Vikram'la ilgili," dedi usulca. "Dennis'in evine taşınmış. Yerde yatıyormuş. Kendim görmedim ama Vinson durumunun pek parlak olmadığını söyledi. Vinson artık oraya gitmiyor. Ben de fazla takılmıyorum. Belki bilmiyorsundur diye söylemek istedim."

"Teşekkür ederim."

Asansörlerin orada bekleyen Divya'ya baktım. O ana dek ne kadar güzel olduğunu fark etmemiştim. Badem biçimli gözleri ve gür kirpikleriyle gerçekten bir içim suydu. Burnu hafifçe kalkıktı ve dudaklarının iki yanındaki çizgiler yüzüne hafiften alaycı, tatlı bir ifade katıyordu.

Başımı çevirdiğimde, Naveen'i ona hayranlıkla bakarken buldum.

Sonra, o kısacık, tuhaf anda, Naveen'le Divya'yı seyrederken içimden bir gölge geçti. Naveen'le göz göze geldik. Onun da hissettiğini umdum.

Kalbim çarpmaya başladı ve birden o kadar derin bir endişeye kapıldım ki, boğazım düğümlendi. Naveen'in gözlerine dikkatle baktım. Bana gülümsedi.

Onlardan yarım adım kadar uzaklaştım. "Birbirinizin yanından ayrılmayın, olur mu?" dedim.

Divya alayla iç çekti. Belki de ters bir şey söyleyecekti.

Ama izin vermedim. "İstediğiniz kadar birbirinizi yiyebilirsiniz," dedim. "Ama dikkatli olun."

"Tamam," dedi Naveen gülerek. "Ama..."

Onlardan kaçar adım uzaklaştım. Otelden çıktığımda motoruma atlayıp gazladım. Birkaç yüz metre sonra zınk diye durdum ve omzunun üzerinden Mahesh Otel'in pencereli kulesine baktım. Sonra yine gazladım.

Motoru Dennis'in evinin önüne park ettim. Uzun verandanın kanatlı kapıları açıktı. Verandanın basamaklarını çıkıp camlı kapıyı tıklattım.

Sandaletli ayak sesleri duydum. Perde yana çekildi ve Tek Kişilik Ordu Jamal karşımda belirdi. Sessiz olmamı işaret ederek beni içeri aldı.

Odaya girdiğimde loş ışıkta gözlerimi kırpıştırdım. Havada haşhaş ve bir vazoda yanan tütsülerin kokusu vardı.

Dennis her zamanki gibi geniş yatağın ortasında, ellerini göğsünde kavuşturmuş, yatıyordu. Üzerinde açık mavi, ipek bir pijama vardı. Ayakları çıplaktı.

Sağ tarafımdan bir öksürük sesi geldi. Başımı çevirdim. Vikram bir halı parçasının üzerine uzanmıştı. Billy Bhasu yanında, yerde oturuyordu. Bir çubuk daha hazırlıyordu.

Odanın karanlık köşesinde biri konuştu. Sesi hemen tanıdım. Concannon'dı.

"Kimler gelmiş?" dedi. "Ne olur çetemize katılmaya karar verdiğini söyle, dostum. Bugün hiç havamda değilim. Ne moral bozucu uyuşturuculara tahammülüm var ne de moral bozucu tiplere."

Ona aldırmadan Vikram'ın yanma gittim. Billy Bhasu bir yengeç gibi yana kayarak çubuğunu hazırlamayı sürdürdü. Vikram'ı sarstım.

"Vikram! Vik! Uyan, dostum."

Gözleri yavaşça açıldı ve yine kapandı.

"Son kez soruyorum, Shantaram," dedi Concannon usulca. "Benimle misin, değil misin?"

Vikram'ı bir kez daha sarstım.

"Vik, uyan. Gidiyoruz."

"Rahat bıraksana adamı," dedi Concannon. "Baksana ne kadar mutlu."

"Hissedemediğin bir şeye mutluluk diyemezsin."

Vikram'ın omzunu tutup sarstım.

"Vikram! Uyansana!"

Gözlerini açtı, bana baktı ve sırıttı.

"Lin! Ne haber, dostum?"

"Asıl sen nasılsın?"

"İyi, dostum," diye mırıldandı. Gözleri kapanıyordu. "Sıkıntı yok. Ben..."

Horlamaya başladı. Suratı leş gibiydi. Sağlıklı bir adamın kıyafetleri içinde kuruyup, büzüşen ufacık bir yaratığa dönmüştü.

"Vik! Uyan!"

"Ne istiyorsun lan adamdan?" dedi Concannon sertçe.

"Sen kendi işine bak," dedim. Konuşurken ona bakmamıştım bile.

"Hadi ya? Sen baktırsana."

Çocukluk ediyorduk. Böyle muhabbetlerin ne kadar saçma olduğunu herkes bilir ama nedense çoğu zaman amacına ulaşır.

"Olur. Yeter ki, iste," dedim ona dönerek.

Buz mavisi gözlerindeki tehlikeli pırıltıları görebiliyordum.

"Arkadaşımı evine götüreceğim," dedim. "Ailesine. Sonra geri dönerim ve dışarıda buluşuruz. Ne dersin?"

Ayağa kalkıp bana doğru yürüdü.

"Şu hayatta kutsal saydığım iki şey var. Bir adamın düşmanlarını yok etme hakkı ve bir adamın kendi seçtiği bir yolla kendini bitirme hakkı. Hepimiz tepetaklak gidiyoruz. Her birimiz. Bu yola girdik bir kere. Mecbur dibini göreceğiz. Vikram bizden birkaç metre ileride o kadar. Bu onun hakkı. Engel olamazsın."

Öfkeli bir konuşmaydı ve her kelimesinde biraz daha öfkelenmişti.

"Her hak beraberinde bir takım sorumluluklar getirir," dedim ateş püsküren gözlerle. "Dostlarımıza yardım etmek görevimiz."

"Benim hiç dostum yok," dedi biraz sakinleşerek. "Aslında kimsenin yok. Dostluk diye bir kavram yok çünkü. Arkadaşlık da Noel Baba gibi koca bir yalan. O şişko herifi kim uydurduysa, soyunu sopunu sikeyim. Bu dünyada yalnızca düşmanlar ve müttefikler var. Onlar da sürekli değişir. Kimin ne bok olduğunu anlayamazsın."

"Vikram'ı buradan götüreceğim."

"Dene de görelim."

Bir an kıpırdamadan durup beni izledi. Sonra sağ ayağını yavaşça geriye doğru kaydırıp kavgaya hazırlandı. Gafil avlanmamak için ben de aynısını yaptım. Ellerini kaldırdı ve birden sol yumruğunu suratıma doğru savurdu. Ben de yumruklarımı sıktım.

Aptal erkekler. Yok yere dövüşecektik. Aslında yok yere dövüşemezsin tabii. Ortada bir sebep olmalı. Eğer biriyle dövüşüyorsan, bazı şeylere inancını kaybetmişsin ve onların yerine bir şeylere şiddetle karşı çıkıyorsun demektir. Ben de o sırada Concannon'a şiddetle karşıydım.

"Tek kişilik ordu," dedi Tek Kişilik Ordu durduk yere.

"Kapa çeneni," diye gürledi Concannon.

"Çocuklar," dedi Dennis yataktan. Gözleri hâlâ kapalıydı. "Kafamı açıyorsunuz."

"Sen uyumana bak, Dennis," dedi Concannon gözlerini yüzümden ayırmadan. "Bir iki dakika sonra bitecek zaten."

"Çocuklar, lütfen," diye yalvardı Dennis o yumuşak ve tumturaklı sesiyle. "Concannon! Buraya gel, benim vahşi evladım. Gel, benimle efsane bir çubuk iç. Yeniden uçmama yardım et. Lin, sen de Vikram'ı al git. Bir haftadır burada zaten. Bu küçük mutlu mezardaki bizlerin aksine, onun geri dönecek bir ailesi var."

Concannon ın yumrukları yavaşça iki yanına düştü.

"İstediğini söyle, Dennis. Ben zaten yoldan çıkmışım. Dünya umurumda değil."

Gidip kocaman yatakta Dennis'in yanına oturdu.

"Concannon," dedi Dennis. Gözleri kapanıyordu. "Sen hayatımda tanıdığım en enerjik adamsın. Ölüyken bile seni hissedebiliyorum. Seni bundan seviyorum ya. Ama kafamı açıyorsun."

"Rahat ol, tatlım," dedi Concannon elini onun omzuna koyarak. "Bir daha gürültü yapmayacağız."

Vikram'ın ayağa kalkmasına yardım ettim. Kapının oraya kadar gidebilmiştik ki, Concannon yeniden konuştu.

"Bunu deftere yazdım, Shantaram," dedi pis pis sırıtarak.

Vikram'ı taksiyle evine götürdüm. Sadece bir kere konuştu.

"On numara hatundu," diye mırıldandı. "Keşke benim onu sevdiğim kadar o da beni sevseydi. Beni anlıyorsun, değil mi?"

Ablasının onu yatırmasına yardım ettim ve endişeli anne ve babasıyla üç fincan çay içtim. Sonra taksiyle motorun yanına döndüm.

Lisa'yla öğle yemeği için Metro Kavşağı'ndaki Kayani'de buluşmak için sözleşmiştik. Moda Sokağı olarak bilinen iki yanı ağaçlıklı yolda, her tür giyim eşyasının satıldığı rengârenk tezgâhlara baka baka ilerledim. Concannon'ı, Vikram'ı ve ailesini düşünüyordum. Aklım karmakarışıktı.

Vikram'ın babası uzun zaman önce emekli olan, yaşlı bir adamdı. En küçük oğlunu hayatının sonbaharında kucağına almıştı. Vikram'ın kendini bitirmekteki kararlılığı onu hayrete düşürüyordu.

Sergio Leone filmlerine hayran, siyah ipek gömlekler ve gümüş tokalı pabuçlar giyen yakışıklı oğlu, birdenbire bir derbeder olup çıkmıştı. Bir zamanlar berberine yaptırdığı saçları, şimdi yağdan ve sürekli üzerlerine yatmaktan kafasına yapışmıştı. Günlerce yıkanmıyor, tıraş olmuyordu. Ne yemek yiyor ne de evden biriyle konuşuyordu. Ara sıra endişeli babasına dalan gözlerinin feri sönmüştü. Ruhu çoktan onu terk etmiş ve vücudu da bir gün bir yere yığılacağı anı bekler gibiydi.

Zengin çocuğu Vikram, İngiliz gülüne duyduğu aşkın hezeyanlarıyla, o zamana dek hayatında bir gün bile çalışmamasına rağmen, kendine bir iş kurmuştu. Bollywood filmlerinin konuşma gerektirmeyen bölümlerinde oynayacak yabancı turistler buluyordu.

Aslında bu cesaret isteyen bir ticari girişimdi. Zira Vikram'ın film piyasasında hiç tecrübesi yoktu ve işlerini borç harçla yürütmeye çalışıyordu. Ama kendine güveni ve çekiciliği sayesinde başarılı olmuştu. İlk iş ortağı Lisa da cevval çıkmıştı. Çok geçmeden şirket kendi yağıyla kavrulmaya başlamıştı bile.

Ne var ki İngiliz gülü hiçbir açıklama yapmadan, hatta haber bile vermeden çekip gittiğinde Vikram yıkıldı. Sevdiği kadına evlenme teklif edebilmek için hareket hâlindeki bir trenin tepesinde dans edecek kadar cesur o hayat dolu genç adam gitti, yerine damarlarından kanı çekilen bir ölü geldi.

"Ufak tefek hırsızlıklara da başladı," diye fısıldamıştı babası Vikram uyurken. "Annesinin İncili broşunu almış. Bir de, şirketin emekli olurken bana hediye ettiği kalemlerden birini. Ona sorduğumda deliye döndü ve hizmetçileri suçladı. Ama onun yaptığını biliyorum. Uyuşturucu almak için satıyor onları."

Başımı salladım.

"Ne yazık," diye iç çekti yaşlı adam. Gözleri dolu dolu olmuştu. "Ne büyük bir utanç."

Yalnızca utanç yoktu. Acı ve endişe de vardı. Sevgi, evlerinde bir yabancıya dönüşmüştü çünkü. Bir zamanlar ben de bir yabancıydım. Eroin bağımlısıydım. Kendimi o kadar kaptırmıştım ki, uyuşturucu almak için para çalıyordum. Bırakalı yirmi beş yıl oldu ve her yıl ondan biraz daha tiksiniyorum. Ne zaman bir bağımlı görsem kalbim sıkışıyor. Kendilerine karşı verdikleri savaş içimi acıtıyor. Bir zamanlar, ailemin evindeki yabancı bendim. Birine yardım etmekle insanın kendine yardım etmesi arasındaki o incecik çizgiyi bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum. Hepsinin içten içe acı çektiğini ve defalarca öldüğünü biliyorum. Ve şunu da biliyorum ki, bazı sevgiler katılaşmadıkça asla hayatta kalamaz.

O gün, o sokakta, kaderin bana oynayacağı oyunlardan habersiz, hepimiz için dua ettim. Vikram, ailesi ve hiçliğin bütün köleleri için.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

otoru Lisa'yla buluşacağım Kayani'nin karşısına park ettim. Trafik ışıklarını gözleyerek iki derin nefes aldım ve kendimi yaya katili Bombay trafiğinin ortasına attım. Arabalar çılgınca üzerime sürüyordu. Hangisinin nereden geleceğini kestirmek imkânsızdı. Bu ritimde dans etmeyi öğrenmezsen, ölürdün.

İntihar yolunun karşısında, restoranın kapısından geçtim ve dik, mermer basamakları çıkıp kafeye girdim. Bombay'ın Parsi çay ve kahvecileri arasında belki de en meşhuru, Kayani'nin menüsünde sıcak chili omletler, etli ve sebzeli börekler, sıcak sandviçler ve çeşit çeşit ev yapımı kek ve kurabiyeler vardı.

Lisa kalabalık mutfağı gören, en sevdiği masaya oturmuştu. Servis tezgâhıyla arasında yedi adım var yoktu.

Masaya doğru yürürken göz göze geldiğim garsonlarla gülümseyerek selâmlaştık. Kayani bizim favori mekânlarımızdandı. Lisa'yla birlikte olmaya başladığımızdan beri, iki yıldır her hafta ya da bilemediniz her iki haftada bir öğle yemeğine ya da akşam çayına buraya geliyorduk.

Onu öpüp masaya oturdum. Yer dar olduğu için her hareketimizde dizlerimiz çarpışıyordu.

Menüye bakmadan, *"Bun musca?"* dedim.

Kayani'de en sevdiği atıştırmalık buydu. Taze pişmiş tereyağlı çörek yanında kocaman bir fincanda gelen tatlı çaya banmak için üç parçaya bölünüyordu. Lisa başını salladı.

"Do bun musca, do chai," dedim garsona. İki tereyağlı çörek, iki çay.

Atif adındaki garson bakmadığımız menüleri alıp tezgâhın arkasındaki mutfağa siparişimizi seslendi.

"Kusura bakma, geç kaldım Lisa. Vikram'ı almaya Dennis'in evine gitmem gerekti."

"Dennis mi? Şu durmadan uyuyan adam mı?"

"Hin. O."

"Onunla tanışmak isterdim. Hakkında o kadar çok şey duydum ki. Adam kültleşti resmen. Hatta Rish onu merkez alan bir enstalasyon yapmayı düşünüyor."

"İstersen seni oraya götürürüm ama onunla tanışacağını garanti edemem. Tek yaptığın, odanın ortasında dikilip adamı *açmamaya* çalışmak."

"O da ne demek?"

"Uçuyor ya? Beni transtan uyandırmayın anlamında öyle diyor."

Lisa güldü. "Tam benim kafadan."

Lisa'nın sıra dışı şeyler yapan sıra dışı insanları ne kadar sevdiğini bilirdim.

"Aynen," dedim. "Onu ilk gördüğümde Lisa bu herife bayılır diye düşündüm."

"Bir şey yapacaksan, onu bir sanat hâline dönüştürmeksin."

O sırada siparişimiz geldi. Çöreklere aç kurtlar gibi saldırdık.

"Vikram nasıl?"

"İyi değil."

"Yine malum mesele mi?"

"Evet."

Kaşlarını çattı. İkimiz de bağımlılığın ne demek olduğunu biliyorduk. İnsanın boğazını bir piton yılanı gibi sıkışını.

"Sence araya girmeli miyiz?"

"Bilmiyorum. Belki. Ailesine onu özel bir kliniğe yatırmalarını söyledim. Bakalım, bir deneyecekler galiba."

"Paraları yeter mi?"

"Vikram'ın bağımlılığına yeter mi sanıyorsun?"

"Haklısın."

"Ama mesele şu ki, henüz yardım almaya hazır değil bence. Hatta hiç değil."

Lisa bir an düşündü.

"Sen ve ben. İyi gitmiyoruz, değil mi?"

"Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Di mi?" dedi usulca.

"İyiyle neyi kastettiğine bağlı." Gülümsemeye çalıştım ama işe yaramadı.

"İyi daha çok demek."

"Tamam, daha çok yapalım öyleyse."

"Kaçığın tekisin. Biliyorsun değil mi?"

Konuyu kaçırmıştım ve nereye varacağımızı bilmek istediğimden emin değildim.

"Beni tutukladıklarında," dedim, "psikolojik bir teste tabi tuttular. Ruhsal durumumu değerlendirmek için. Sonunda mahkemeye çıkarılacak kadar aklı başında olduğum belgelendi. Onay belgesini veren psikiyatristin bile benim

kadar normal olduğunu sanmıyorum. Senin anlayacağın, yargılanmak için akıl sağlığının yerinde olması lazım. Bu durumda, dünyadaki bütün mahkûmların akıl sağlığı tasdiklenmiş demek. Dışarıda psikologlara giden onca insanı düşünürsen yakında akıllarının yerinde olduğunu bir tek parmaklıkların arkasındakiler kanıtlayabilecek."

Lisa gözlerini bana dikmişti. Bakışlarında belli belirsiz bir gülümseme vardı.

"Elinde tereyağlı çöreğinle yine ağır muhabbetlere girdin."

"Bugünlerde seni güldürmeye çalıştığımda bile beni ağır muhabbetler yapmakla suçluyorsun."

"Yine bana mı geldik?" dedi birden öfkelenerek.

"Hayır. Ben yalnızca..."

"Sen sütten çıkmış ak kaşıksın. Ben espriden anlamıyorum, öyle mi?"

"Lisa, lütfen."

O sırada Atif tabakları almaya geldi. Lisa'yla konuşacak çok şeyimiz olduğunda en az iki, üç çörek yerdik ama sadece çay söyledim.

"Bun musca?" diye sordu Atif.

"Hayır. *Sirfchai."* Sadece çay.

"Bir tane getireyim, paylaşın isterseniz," diye üsteledi.

"Hayır. Sadece çay."

"Thik, ''dedi kaşlarını çatarak.

Sonra derin bir nefes alıp mutfağa seslendi.

"Do chai! Do chai lao. Bun musca yok! Tekrar ediyorum, bun musca yok!"

"Bun musca yok mu!" diye bağırdı biri mutfaktan.

Lisa'ya, sonra Atif'a ve servis penceresinden kafasını uzatan aşçı, Vishal'a baktım. Elimi kaldırdım.

"Tamam. Bir *bun muscaT* diye bağırdım.

"Evet," diye haykırdı Atif zaferle. *"Ek bun musca, do chai!"*

Vishal heyecanla kafasını salladı ve sırıttığında bembeyaz dişleri göründü.

"Ek bun musca, do chai!" diye yineledi neşeyle ve gaz ocağında kaynayan demliğin başına gitti.

"Neyse. Bu meseleyi de tatlıya bağladık," dedim Lisa'yı yumuşatmak için.

Bunlar Bombay'da her gün yaşadığımız ve birlikte keyif aldığımız şapşal ve mutlu anlardı.

"Ne tuhaf," dedi.

"Aman, Atif'ı bilmez misin? Hep..."

Sözümü kesti. "Ben dün de buradaydım. Karla'yla."

"Ne?"

“Tıpatıp aynı sahne tekrarlandı.”

“Dur bir dakika. Dün Karla yla buraya geldin ve bana söylemedin, öyle mi?”

“Neden söyleyeyim? Sen bana kimlerle görüştüğünü ya da dövüştüğünü anlatıyor musun?”

“Geçerli bir sebebim olduğunu biliyorsun.”

“Her neyse. Karla’yla buradaydık ve aynı garsonla aynı olayı yaşadık.”

“Atif’la mı?”

“Karla da adını biliyordu.”

“Ben burada en çok Atif’ı severim. Onu herkes sever.”

“Anlamıyorsun.”

“Neyi? İlla Karla’yı mı konuşacağız?”

“Ha düşünmüşüz, ha konuşmuşuz. Ne fark eder?”

“Demek sen Karla’yı düşünüyorsun. Çünkü ben düşünmüyorum. Ben bizi düşünüyorum. Seni ve beni. Şu anda sadece biz varız.”

Kaşlarını çatıp peçetesini katlamaya koyuldu.

Az sonra çaylarla çörek geldi. Baktım Atif tepemizden ayrılmıyor, çörekten bir parça koparıp çayıma batırdım. Sevinçle kafasını sallayıp gitti.

“Kusura bakma,” dedi Lisa peçeteyi okşayarak. “O kadar boktan bir hayatım oldu ki, ona buna sarıyorum işte.”

Hikâyesini defalarca dinlemiştim. Hep farklı ama özünde aynıydı ve her zaman bir kere daha dinlemeye hazırdım.

“Biliyorsun, kimse bana kötü filan davranmadı. Öyle bir şey değil. Annemle babam harika insanlar. Sorun bende.”

“Sende bir sorun yok, Lisa.”

“Var.”

“Öyleyse bile sevilmeyecek bir şey değil.”

Bir parça çöreği çayına batırdı. Bana söylemeye çalıştığı her neyse, onu anlatmanın başka bir yolunu arıyordu.

“Sana geçit törenini anlatmış mıydım?”

Gülümsedim. “Evet ama Kayani’de değil.”

“Her yıl ana caddede Kurucular Günü şenlikleri yapılırdı. Herkes geçit törenini izlemeye gelirdi. Yürüyüşe lise bandosu da katılırdı. Kocaman bir kayığımız vardı...”

“Gösteri arabası değil miydi o?”

“Evet, evet. Okul aile birliği yaptırmıştı. Her sene başka bir temaya uygun süslenirdi. Hatta bir sene beni onun tepesindeki bir tahta oturttular. O senenin teması Özgürlük Meyveleri’ydi. Kayığı...”

“Araba.”

“Ay, takıldım kayığa. Her neyse. Arabayı meyve ve sebzelerle süslemiştik. Ben Özgürlük Güzeli olmuştum.”

“Kim bilir ne fıstıktın.”

Güldü.

“Kocaman bir meyve sebze yığınının üzerinde oturuyordum. Etrafım patateslerle çevriliydi. Ve bütün cadde boyunca bir kraliçe gibi halkı selamlamak zorundaydım.”

Elini kaldırıp o selamlamayı taklit etti.

Atif bir kez daha tabaklan toplamaya geldi. Sonra tek kaşım kaldırarak bana baktı. Avucumu masanın üzerine doğru tuttum. Şimdilik bir şey lazım değil, *sonra gel* demekti. Başını sallayarak uzaklaştı.

“Bana bunun büyük bir onur olduğunu söylediler. Herkes durmadan aynı lafları tekrarlıyordu. İnsanların sana ne kadar büyük bir onur bahşedildiğini söylemesi ne kadar kıl bir şey anlatamam.”

“Ben onun tersini yaşadım ama ne demek istediğini biliyorum.”

“İşin komik yanı gerçekten gurur duydum. Bütün kızların arasından beni seçmişlerdi. Bazıları benden daha güzeldi. Üstelik seçilmek için parmağımı bile kıpırdatmamıştım. Kızlardan bazılarının yaptığı numaraları duysan şaşar kalırsın. Bir kadını tanımak istiyorsan onu hemcinsleriyle bir rekabet ortamına sokacaksın.”

“Neden? Ne yaptılar ki?”

“Valla ben hiçbir şey yapmadım. Komitenin beni seçmesine herkes kadar şaşırdım. Ama hiçbir şey hissetmedim. Marie Antoinette gibi elimi salladım ve güneşten ısınan elmaların kokusuyla azıcık sarhoş oldum o kadar. Bana el sallayan insanları izlerken hiçbir şey hissetmedim.”

Kayani’nin içi loştu. Masamıza vuran ışık hüzmesi Lisanın gök mavisi gözlerini gölgede bırakırken, dudakları aydınlıkta beyaz ve ıslak görünüyordu.

“Hiçbir şey,” diye yineledi ışıkla yıkanan o dudaklar. “Asla da hissetmedim zaten. Kendimi hiçbir zaman o kasabaya, o okula, hatta kendi aileme bile ait hissetmedim.”

“Lisa...”

“Sen öyle değilsin. Sen ve Karla olduğunuz yere aitsiniz. Sonunda bunu anladım. Şu garson gösterdi bana.”

Kafasını kaldırıp gözlerime baktı. Yüzü ifadesizdi.

“Ben hiçbir yere ait olamıyorum,” dedi. “Seninleyken bile. Senden hoşlanıyorum, Lin. Uzun bir süre ilgimi çektin. Ama daha fazlası yok. Bunu biliyor muydun? Senin için hiçbir şey hissetmedim.”

Lisa'yı sevmeye çalıştığımda hep göğsümde bir bıçak vardı. O bıçak bu sözlerdi işte çünkü ikimiz adına da konuşuyordu.

"Kimse kimseye ait olamaz," dedim usulca. "Özgürlüğün ilk şartı bu."

Gülümsemeye çalıştı. Beceremedi.

"İnsanlar neden ayrı düşer?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"İnsanlar neden birlikte olur?"

"Şimdi de psikolog mu kesildin başıma? Soruya soruyla cevap veriyorsun."

"Pekâlâ. Bana sorarsan, insanlar ayrı düşer çünkü ta en başından beri birlikte değillerdir aslında."

Gözleri yeniden masaya kaydı. "Ya biriyle birlikte olmaktan korkuyorsan?"

"Ne demek bu?"

"Son zamanlarda ne hissediyorum biliyor musun? Sanki o komite beni yine o geçit töreni için seçti ve ben bunu istemedim bile. Anlıyor musun?"

"Hayır."

"Gerçekten mi?"

"Bizim ne olduğumuzu ya da olmadığımızı boş ver. Sen o laneti yendin ve tekrar ayağa kalktın, Lisa. Bu gurur duyulacak bir şey. Sevdiğin işi yapıyorsun. Saygı duyduğun sanatçılarla çalışıyorsun. Ve ben ne olursa olsun hep yanındayım. Sen karanlıkta değilsin. Çoktan aydınlığa çıktın. İyisin."

Başını kaldırdı. Konuşmak için ağzını açtı ama dudakları titriyordu.

"Gitmeliyim," dedi birdenbire ayağa fırlayarak. "Yeni sergi için bir sanatçıyla buluşmam gerek. Acayip yetenekli biri."

"Tamam, sem..."

"Gerek yok. Taksiyle giderim."

"Ben bu şehirdeki bütün taksilerden daha hızlıyım," dedim gülümseyerek.

"Ve ucuzsun, kovboy. Ama ben yine de bir taksi tutacağım."

Masaya para bırakıp onunla güneşli sokağa çıktım. Bekleyen taksilerden birine yöneldi. Tam arabaya binecekti ki kolundan tuttum.

Bir an gözlerimin içine baktı. Sonra başını çevirdi. "Akşama beni bekleme. Yeni serginin dekoruyla uğraşacağız. Birkaç gün böyle."

"Birkaç gün mü?"

"Evet. Bu gece galeride uyurum. Belki yarın da."

"Lisa, neler oluyor?"

"Hiç," dedi ve taksiye bindi.

Taksi gazladı ve ilerideki köşeyi dönene dek, Lisa arka camdan bana baktı.

Saniyeler içinde doğan o büyük sevinçler kırılgandır. Ve öldüklerinde, hiçbir kuvvet onları bir sevgilinin gözlerinde yeniden uyandıramaz. Biz Lisa'yla

birbirimize daha derin bir yerden bakıyorduk. Sevincin düştüğünde konduğu yerden.

Bir ışık sönmüştü ve şimdinin bahçesinden bir gölge geçiyordu. Kaldırımda yarım saat dikildim. Olup biteni anlamaya çalıştım.

Kaçırdığım bir şey vardı. Lisa'nın Sanjay Şirked'nin kıyısındaki hayatıma itirazından, hatta başkalarıyla olma isteğinden daha temel bir anlaşmazlık. Başka bir şey oluyordu ve onu doğru göremiyor, hatta hissedemiyordum bile. Başka türlüsü de beklenemezdi zaten çünkü o şey, bana oluyordu.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BOLUM

Sokağa neşeli bir hırsızlık havası hâkimdi. Motorumu Leopold'ün önüne, yapışkan sokak satıcılarının kertenkele gözleriyle etrafı gözlediği bankın oraya koydum. Önce sola, sonra sağa baktım. Tam düşüncelerim o gölgeden, Lisa'nın gölgesinden uzaklaşıyordu ki, bir ses duydum.

"Lin! Ben de seni arıyordum!"

Stuart Vinson'dı ve sinirlerinin gergin olduğu her hâlinden belliydi. Buna sevindim. Lisa'yla yaptığımız ve hiç anlayamadığım konuşmadan sonra zaten asla anlamadığım bir adamın bir de gergin olması kafamı dağıtmam için iyi bir fırsattı.

"Ne haber, Vinson?"

"Ya acil bir durum var. Yardımın gerek. Sen Colaba'da birkaç polis tanıyordun, değil mi?"

"Neden?"

"Ufak bir ricam olsa, bir güzellik yaparsın herhâlde?"

"Kiminle konuşman gerektiğini soruyorsan, evet. Sana bir isim verebilirim. Ama para lazım."

"Tamam. Süper. Ama benimle gelmen gerek."

"Şimdi mi?"

"Evet. Ne olur, Lin. Bir kız var. Başı dertte."

Kaşlarımı çattım.

"Yok, yok. O bir şey yapmadı. Yani ben öyle biliyorum. Ama erkek arkadaşı ölmüş. Aşırı dozdan. Dün gece ol-"

"Yavaş," dedim. "Kim bu kız?"

"Adını bilmiyorum."

"Haydaaa!"

"Duyamadım. Pasaportunu da görmedim. Nereli olduğunu bile bilmiyorum. Ama onu kurtarmam gerek. Yani belki bunu bir tek ben yapabilirim an-

lıyor musun? Gözlerini bir görmelisin, dostum. Evren bana onu kurtarmamı haykırıyor. Bu benim kaderim. Ama ne zaman polislere onunla ilgili bir soru sorsam bana çenemi kapamamı söylüyorlar."

"Bana bak. Doğru dürüst anlatacak mısın şunu?"

"Tamam, kızma. Karakola bizim şoförü kurtarmaya gitmiştim. Breach Candy yolunun oradaki Kemps Corner'da başka bir sürücüyle dalaşmışlar. Birbirlerine deme-"

"Kız, Vinson," dedim sabırsızca.

"Pekâlâ. Polislerle işim bittiğinde kızı orada otururken gördüm. Onu görmelisin, dostum. Bir gözleri var. Aynı anda hem ateş, hem buz. Ne demek istediğimi anlaman için onu görmen gerek. Sence gözler insanı neden bu kadar etkiliyor, dostum?"

"Vinson, kız."

"Dedim ya, erkek arkadaşı dün gece altın vuruş yapmış. Ya da belki bu sabah. Emin değilim. Anladığım kadarıyla, kız uyandığında herif çoktan nalları dikmiş. Frantic'te kalıyorlarmış."

"Eee?"

"Frantic'tekileri bilirsin. Ağızları sıkıdır. Ama ortada bir ceset varken ne kadar susabilirler ki?"

"Kızı alıkoyup polisi aramışlar," diye tahmin yürüttüm.

"Aynen. Göt herifler."

"Ne var bunda? Adamlar hapsi boylamak istememiş. Bence sen de, hiç karışma, Vinson. Bir uyuşturucu satıcısının bir polis karakolunda iyilik meleğini oynadığı nereden görülmüş? Orada takılman bile doğru değil."

"Ya, biliyorum. Ama bu kız başka. Polislerin ağzından laf almaya çalıştım ama bir tek cesedi morgda teşhis ettiğini söylediler. Zavallı. İfadesini de vermiş ama onu bırakmıyorlar."

"Para lazım," diye yineledim.

"Tahmin ettim. Ama benimle konuşmuyorlar. Seni ondan arıyordum."

"Kim nöbetçi?"

"Dilip. Kız onun odasında oturuyor."

"Güzel."

"Para versem, bırakır mı onu?"

"Yeterince verirsen silahını ve rozetini de bırakır."

"Ağzından bal damlıyor, dostum."

"Ama sonra seni bulur ve onları geri almak için eşek sudan gelene kadar döver."

“Bak bunu sevmedim.”

“Dilip insanları korkutmaya bayılır. Önce biraz korkmuş gibi yapacaksın. Baktın keyfi yerine geldi, parayı vereceksin.”

“Sen öyle mi yapıyorsun?”

“Şimşek Dilip’le biz bunları çoktan aştık.”

“Benimle gelirsen, parayı verir kızı alırız, ha?”

“Tabii. Ama... ”

“Ne?”

Derin bir çektim ve beni endişeyle süzen gözlerine baktım.

Stuart Vinson ı severdim. Asya güneşinde, altı yılda iyice esmerleşen, yakışıklı yüzünde şanlı bir kutup kâşifinin cesur, kararlı ve dürüst ifadesini taşırdı. Bununla birlikte, yalnızca açlığın kol gezdiği bir şehirde lüks içinde yaşayan, şanslı bir uyuşturucu taciriydi. Bu olayın üzerinde neden bu kadar durduğunu gerçekten anlamamıştım.

“Kızı tanımıyorsun bile,” dedim. “Onun için başını belaya sokmaya değer mi?”

“Lütfen, dostum. Sakın bu kız hakkında kötü bir şey söyleme.” Yumuşak sesindeki ısrar dikkatimi çekti. “Yoksa bozuşuruz. Yardım etmek istemezsen anlarım. Ama adını bilmemem, onu tanımadığım anlamına gelmez. Ben gözlerine bir kere baktım ve anladım onu.”

lanrım.

“Kusura bakma. Başını ağrıttım,” dedi ve bir an uzaklara baktı.

Sonra yine yalvaran bakışlarla süzdü beni.

“Saçma geldiğini biliyorum ama iki saattir karakolda onu kurtarmak için dil döküyorum. Tek kelime etmedi. Ama göz göze geldiğimizde gülümsedi bana. Açıklayamıyorum, Lin. O an kalbim sıcacık oldu. Ben de gülümsedim ve o da hissetti. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Birini sebepsizce sevmeye inanıyor musun bilmem ama yalvarırım yardım et bana.”

Evet, inanıyordum. Âşık olan herkes inanır. Sokağın karşısındaki Colaba Polis Merkezi’ne gittik ve doğruca Dilip’in odasına girdik.

Komiser yardımcısı beni baştan aşağı süzdü. Sonra karşısında oturan kıza baktı ve yine bana döndü.

“Arkadaşın mı?” diye sordu kafasıyla konuğunu işaret ederek.

Kıza baktım ve mercanların bir tehlike karşısında kapanması gibi, benim de içimde bir şey kıvrıldı, büzüldü, dertop oldu. Madalyondaki kızdı. Madalyonu ona geri verdiğimde uyarmaya çalıştığım kız.

İçimden söylendim: *Kader, bir düş ensemden. Yeter yahu.*

Yağlı saçları terden ensesine yapışmıştı. Üzerinde yıkanmaktan solan koyu mavi bir tişört vardı. Ufak tefek, sıska gövdesini sıkıca sararak olduğu gibi gözler önüne seriyordu. Kotu iki beden büyüktü. İnce kemerini son deliğine kadar sıkmıştı.

Madalyon boynundaydı. Beni tanıdı.

"Evet," dedim. "Ne olur, şu pervaneyi açar mısın?"

Şimşek Dilip, kızın kafasının tepesindeki çalışmayan pervaneye baktı. Sonra gözleri kendi tepesinde hızla dönen pervaneye kaydı.

Tekrar bana döndüğünde bal rengi irisleri nefretle pırıldıyordu.

"Punkah!" diye böğürdü bir polise.

Adam koşup kızın üzerindeki pervaneyi açtı. Boynuna vuran serin hava tenindeki ter damlacıklarım titreştirdi.

"Demek bu kız senin arkadaşın, Shantaram?" dedi Dilip kurnazca.

"Evet, Şimşek."

"Adı ne öyleyse?"

"Sana ne söylediyse o."

Dilip güldü. Kıza döndüm.

"Adın ne?"

"Rannveig," diye yanıtladı. Sonra eli boynundaki madalyona gitti ve gözlerimin içine baktı. "Rannveig Larsen."

"Adı, Rannveig Larsen," dedim.

Dilip yine güldü.

"Benim dosyadaki isim bu değil," dedi sırıtarak.

"Norveçliyim," dedi kız. "R-a-n-n-v-e-i-g olarak yazılıyor ama *Ranvey* olarak okunuyor. Hani şu havaalanındaki yer gibi."

"Adı, Rannveig," dedim. "Havaalanındaki yer gibi."

"Ne istiyorsun, Shantaram?"

"Bayan Larsen'ı evine götürmek. Zor bir gün geçirdi. Biraz dinlenmesi gerek."

"Bayan Larsen bana bir evi olmadığını söyledi. Bu sabah Frantic Otel'den kapı dışarı edilmiş."

"Bende kalabilir," diye atladı Vinson.

Herkes ona baktı.

"Be-benim yerim müsait de ondan dedim," diye kekeledi. "Bir sürü boş odam var. Yatılı hizmetçim de var. Ba-bayan Larsen'la ilgilenir. Kendisi bize gelmeyi kabul ederse tabii."

Şimşek Dilip bana döndü.

“Kim bu beyinsiz?” diye sordu Hintçe.

“Bay Vinson,” dedim.

“Stuart Vinson,” dedi Vinson. “On dakika önce buradaydım.”

“Kapa çeneni,” diye azarladı Dilip onu.

“Bayan Larsen’ı evine götürmek istiyoruz, Şimşek-/»,” dedim. “Tabii gitmekte özgürse.”

“Özgürlük,” diye mırıldandı Şimşek. “Kulağa ne basit geliyor değil mi? Oysa bir sürü şartı var.”

“Ben o şartları karşılamaya hazırım,” dedim. “Kaç tane olduklarına bağlı elbette.”

“Benim aklıma en az on tane geliyor,” dedi yavaştan sırıtmaya başlayarak.

On bin rupi saydım ve masasına koydum. Onları Dilip’e doğru iterken elini benimkinin üzerine kapadı.

“Sanjay Şirketi bu kızla neden ilgileniyor?”

“Onlarla bir ilgisi yok,” dedim. “Tamamen şahsi bir şey. Dedim ya? Bayan Larsen benim arkadaşım.”

Dilip elini benimkinin üzerinden çekmeden kıza döndü.

“Ah, anladım,” dedi pis pis sırıtarak.

“Hey, bir dakika...” diye başladı Vinson ama elimi Dilip’ten kurtarıp onu susturdum.

“Bay Vinson bize gösterdiğin anlayış için teşekkürlerini sunuyor,” dedim.

“Size daima yardıma hazırım,” diye tısladı Dilip. “Kız iki gün sonra gelip belgeleri imzalayacak.”

“Ne belgesi?” diye sordu Vinson.

Dilip ona baktı. Bu bakışı tanıyordum. Adamlarına onu bir kapıya zincirlettiğinde neresini tekmeleyeceğini düşünüyordu.

“Tabii gelir,” dedim. “Tam olarak hangi belgeler bunlar acaba?”

“Ölen adamın transferi için,” dedi Dilip masasından bir dosya alarak. “Üç gün içinde Norveç’e geri gönderilecek. Kadının iki gün sonra belgeleri imzalaması gerek. Şimdi gidin. Yoksa özgürlük şartlarına bir on tane daha ekleyeceğim.”

Kıza elimi uzattım, tuttu. Ayağa kalktı ve birkaç adım yürüdü. Ama yalpalıyordu. Vinson’a doğru sendeledi. Vinson hemen kolunu omzuna attı.

Sokağa çıktığımızda, bir taksi çevirdik. Vinson kızın arka koltuğa binmesine yardım ettikten sonra yanma oturdu. Şoför gazlayacaktı ki, camdan eğildim.

“Ne oldu, havaalanındaki yer gibi okunan Rannveig?”

“Efendim?”

“Erkek arkadaşına ne oldu?”

“Ben iyiyim,” dedi dalgın bir yüzle. “Endişelenecek bir şey yok.”

“Ben senin için endişelenmiyorum ki. Arkadaşım için soruyorum,” dedim başımla Vinson’ı işaret ederek. “Polisle uğraşacaksam neler olduğunu bilmem gerek.”

“Be-ben...” diye kekeledi kucağındaki kumaş çantaya bakarak.

Başka bir eşyası yoktu belli ki.

“Anlat hadi,” dedim.

“Erkek arkadaşım bağımlıydı. Günler geçtikçe daha da çıldırdı. Dün gece ona, ben Oslo’ya dönüyorum, dedim. Bir gece daha kalmam için yalvardı. Sadece bir gece, dedi. So-sonra bilerek yaptı. Suratını gördüm. Artık eve dönemem. Kimseyle görüşmek istemiyorum.”

Gözlerinin elektrik mavisi bulutlandı. Omuzları çöktü. Bu bakışı da tanıyordum. Bir ölüye bakıyordu. Ölen sevgilisinin yüzüne.

“Bombay’da kimsen var mı?” diye sordum.

Başını iki yana salladı.

“Konsoloslukla irtibata geçelim mi?”

Bu seferki kafa sallaması daha kararlıydı.

“Neden?” diye sordum.

“Dedim ya? Kimseyle görüşmek istemiyorum. Şimdi değil.”

“Baksana ne kadar yorgun,” dedi Vinson şefkatle. “Onu bize götüreyim, dinlensin. Sonra ne yapmak istediğine karar verir.”

“Tamam. Ben Şimşek Dilip’le konuşurum.”

“Daha bitmedi mi?” diye sordu Vinson. “Ben bu kadar sanmıştım.”

“Pasaportunu geri vermedi. Daha çok istiyor. Ama sizin yanınızda konuşmak istemedi. Ben hallederim.”

“Sağ ol, dostum,” dedi Vinson. “Onu belgeler için getiririm. Ay, dur sana para vereyim.”

“Sonra. Burası yeri değil. Bir ara hesaplaşırız. Pasaportu alabilirsem Leo’ya bırakırım. Didier’ye.”

Vinson kıza dönüp yumuşak bir sesle konuştu.

“Merak etme. Sana iyi bakacağız. Hizmetçim sert görünür ama altın kalplidir. Sıcak bir banyo yaparsın. Sana temiz kıyafetler de veririz. Bir şeyler yer, güzelce dinlenirsin.”

Şoföre adresi verdi ve taksi hareket etti. Kız hemen başını arkaya çevirdi. Gözleri beni buldu ve dudaklarını kıpırdatarak bana bir şey söyledi ama anlamadım. Araba gözden kaybolana kadar arkasından baktım ve tekrar karakola girdim.

Kızın hikâyesi sıradandı. Uyandığında erkek arkadaşı yanında ölü yatıyordu. Kolunda bir şırınga vardı. Hemen otel müdürünü aramıştı. O da polis ve ambulans çağırmıştı.

Şimşek Dilip olayın karmaşık olmadığına şükrediyordu belli ki. Oğlanın kolu delik deşikti. Elleri ve ayakları da öyle. Otel müdürü odaya çiftten başka kimsenin girmediğine yemin ediyordu.

Kızın pasaportunu geri almak bana beş bin rupiye patladı. Dosyadan Rannveig Larsen adını sildirmek için bir on bin daha bayıldım.

Yeni resmi kayıtlarda cesedi otel müdürünün bulduğu yazıyordu. Kızın orada olduğundan bile bahsedilmiyordu.

O zamanın şartlarına göre, Dilip'e bir servet ödemiştim. Bu parayı tabii ki Vinson'dan isteyecektim. Cebimde bir Norveç pasaportuyla odadan çıkarken Dilip beni durdurdu.

"Şirkete söyle, ayaklarını denk alsınlar."

"Efendim?"

"DaSilva," dedi tükürürcesine. "Andrew DaSilva. Oğlan onun eroiniyle ölmüş. Bu hafta bu üçüncü. Sanjay Şirketi'nin sokağa dağıttığı mal hem çok ağır, hem de kalitesiz. Her an başım belaya girebilir."

"Neden? Seninle ne ilgisi var?"

Sesimdeki kibarlık kaybolmuştu. Onun da cevabı sert oldu.

"Alın esrarkeşlerinizi kıçınıza sokun, anladınız mı? Hiçbiriniz umurumda değilsiniz. Hadi, iki Hintli oğlanı boş ver. Ama benim bölgemde bir yabancının daha ölmesini istemiyorum. DaSilva'ya bu ay her zaman verdiğinin iki katını istediğimi söyledim. Ama şimdi ceset sayısı üçe çıktı ve ben de üç katını istiyorum."

"Bunu Sanjay'a kendin söyle, Dilip," dedim. "Sen onu benden daha sık görüyorsun."

Karakoldan çıktım. Kendimi trafiğin ortasına atıp caddeyi ikiye ayıran beton bloğa ve demir parmaklıklara doğru yürüdüm.

Parmaklıkların arasındaki küçük boşlukta durdum. Önümden ve arkamdan vızır vızır arabalar geçiyordu. Sıkış tepiş otobüsler, beş kişilik ailelerin üst üste bindiği küçük motosikletler, sarı-siyah taksiler, balık kamyonları, özel arabalar ve yarımadanın sivri ucundaki deniz üssüne giden ya da oradan gelen askeri araçlar.

Kafamın içindeki düşünceler ormanından kelimeler geçiyordu.

Bizim malımız. Sanjay Şirketi'nin malı. Madalyondaki kız. Rannu/eig, havaalamndaki yer gibi. Erkek arkadaşı. Madalyondaki kız. Bizim malımız.

Kornalar, bisiklet zilleri, radyolardan yükselen müzik, yerden bitmiş gibi, her yerde karşınıza çıkıveren sokak satıcılarının ve dilencilerin vızıltıları. Hepsi yola çarpıp etrafımızdaki binalarda yankılanıyordu.

Bizim malımız. Sanjay Şirketinin malı. Kız. Madalyon. Erkek arkadaşı. Bizim malımız.

Sokağın kokuları beni cezalandırıyordu âdeta. Sassoon Rıhtımı'ndan yayılan taze balık ve yengeç kokusu, egzoz dumanları, şehrin her bir binasından fışkıran muson nemi... Hepsi başımı döndürüyordu.

Bizim malımız. Bizim malımız.

Yolu ikiye bölen betonun üzerinde durdum. Önümde trafik kuzeye doğru akıyordu ve arkamda güneye, yarımadanın koluna doğru.

Khaderbhai, Şirket'tekilerin Güney Bombay'da eroin satmasını ve fahişelerden para kazanmasını yasaklamıştı. Onun ölümünden beri, yeni Sanjay Şirketi'nin kazancının yarısı bu iki kaynaktan geliyordu. Ve şirket her ay yeni satıcılar buluyor ve batakhaneler açıyordu.

Bu benim keşfettiğimden daha az cesur ama daha zengin, yeni bir dünyaydı. Khaderbhai beni hapishaneden kurtarmış ve yanına almıştı. Kendimi uyuşturucu ya da kadın satmıyorum, sadece belgelerde sahtecilik yapıyorum diye avutmamdan daha saçma bir şey olamazdı. Boynumdaki ince gümüş zincire kadar çamura batmıştım ben de.

Sanjay Şirketi'nin bir askeri olarak rakip çetelerle savaşıyordum. Her an Andrevv'yu, Faisai'ı, Amir'i ve yürüttükleri operasyonları korumak için göreve çağırılabilirdim. Dökülecek kanların sebebini sormak yasaktı. Hele görevi reddetmen söz konusu bile değildi.

Malımız.

Sonra biri sırtıma dokundu ve iki kere daha dürtüklendim. Katil Motorlardan üçü krom motorlarıyla trafiği yararak uzaklaştı.

Hızla arkamı döndüğümde Katil Motorların ikinci lideri Pankaj'ı gördüm. Motoruyla yanımda durup demir parmaklıklara yaslandı. Trafik yanından akıp geçerken beni parlak gözleriyle süzerek yaramazca sırıttı.

"İşte bu kadar basit, kardeşim," dedi başını sallayarak. "Beni saymazsan şimdiden üç kere ölmüştün. Şanslısın ki, benim çocuklar bıçakları yerine parmaklarını kullandı."

İki parmağım göğsüme, kalbimin tam altına bastırdı.

"İyi ki düşmanım değilsin, kardeşim," dedim.

"Sen elini belindeki bıçaktan çekersen, ben de benimkini bırakırım."

Gülerek el sıkıştık.

“Sizin Şirket bize iş yağdırıyor,” dedi parmaklıklara tutunarak. “Bu gidişle emekli olabileceğim.”

“Flora Çeşmesi’nin oraya yolun düşerse uğra.”

“Olur, kardeşim. Sağlıcakla kal.”

Pankaj yeniden trafiğe karıştığında arkasında baktım.

Onu gözden kaybedip gökyüzüne bakana kadar geçen bir iki saniyede kararımı verdim. Buraya kadardı. Sanjay Şirketi’yle işim bitmişti.

Onlarla konuşup bırakacağımı söyleyecektim.

Hayatın her anında inanç vardır. Baktığınız her şeyde, uykunuzda bile sizinledir. Annenize inanırsınız, kardeşinize, bir arkadaşınıza. Başkalarına inandığınız için kırmızı ışıkta dursunuz. Bindiğiniz uçağın pilotuna inanırsınız ve onun havalanmasını sağlayan mühendislere. Her gün çocuklarınızla saatlerini geçiren öğretmenlere. Polislere, itfaiyecilere, su tesisatçılarına. Bir de, her gün evinize dönerken sizi orada sevginin beklediğine inanırsınız.

Ama umudun aksine, inanç ölümlüdür. Ve inanç öldüğünde iki dostunu da beraberinde götürür. Sebat ve sadakat.

Canıma tak etmişti. Sanjay’ın liderliğine duyduğum ufacık inanç da kaybolmuştu. Ona boyun eğmeye devam ederken kendime saygı duymam imkânsızdı.

Bırakmanın kolay olmayacağını biliyordum. Sanjay yarım kalan işlerden hiç hoşlanmaz. Ama benim onlarla işim kalmamıştı. Sanjay’ın geç saatte evde olacağını biliyordum. Gece bitmeden konuşacaktım onunla.

Leopold’ün afişine bakarken Karla’nın bir zamanlar söylediği bir söz aklıma geldi. Leopold çoktan kapanmıştı. Dünyayı içmiş ve dünyayı konuşmuştuk. *Bombay’da Didier gibi serbest çalışmak buzdan bir gerçekler denizinde yüzmek gibi,* demişti gülerek.

Kırık bir aynaya bakıyordum ve ona tek başıma bakmayalı uzun zaman olmuştu. Silah arkadaşlarım olarak beni savunmaya yemin eden küçük ordumdan ayrılıyordum. Mesleki etik değerleri kendilerine göre yorumlayan Şirket avukatlarının ve yine onlar gibi hâkimlerin oluşturduğu bir hukuk sistemindeki ayrıcalığımı kaybediyordum.

Omuz omuza düşmanla dövüştüğüm yakın dostlarımı geride bırakıyordum. Khaderbhai’yi tanıyan, kusurlarını bilen ve yine de tıpkı benim gibi onu seven adamları.

Zor bir karardı. Suç ve utançtan kaçmaya çalışıyordum ama yine de kolay değildi işte. Suç ve utancın benden daha çok silahı vardı zira. Ama korku yalan söyler. İnsanın kendine duyduğu nefreti kendini haklı çıkarma çabasının ar-

dına gizler ve bazen bütün korkunç dostlarınızı geride bırakana dek, ne kadar korktuğunuzu anlamazsınız.

Onca zamandır haklı çıkarmaya ve bir mantık çerçevesine oturtmaya çalıştığım şeylerin sonbahar yaprakları gibi döküldüğünü hissettim. Bir şelale gibi vücudumdan akıp gittiklerini. Tıpkı beraberlik gibi, yalnızlık da gerçekler nehrinin bir kolu. Yalnızlığın da kendine has bir sadakati var. Ama sürüklendiğin akıntıdan uzaklaşıp kıyıya yaklaştığında, inanç denen kavramın kendine duyduğun inançtan ibaret olduğunu anlıyorsun.

Derin bir nefes alıp kararıma yüreğimi koydum ve ilk iş silahımı temizleyip doldurmayı aklımın bir köşesine yazdım.

YİRMİ BESİNCİ BÖLÜM

insanların yaptıkları kötü şeyleri ustalıkla kaleme almakla nam salan gazeteci Kavita Singh sandalyesinde arkaya yaslanıp başını duvara dayadı. Yanında ilk kez gördüğüm genç bir kadın vardı. Naveen'le Divya, Didier'nin solundaydı. Vikram, Dennis'in mezarından, Tek Kişilik Ordu Jamal ve Billy Bhasu'yla birlikteydi.

Vikram'ın iki saatlik uykudan sonra ayakta olması, bağımlılığının ne boyuta ulaştığım kanıtlıyordu. Uyuşturucuya ilk başladığınızda, etkisi on iki saate kadar sürebilir. Bağımlılıkla birlikte dayanma gücünüz düşer ve her üç, dört saatte bir uyuşturucu ihtiyacınız doğar.

Masaya yaklaştığımda hepsi gülüyordu.

"Selam, Lin," dedi Naveen. "En sevdiğimiz suçu konuşuyoruz. Seninki ne?"

"İsyan.

"Seni anarşist," dedi Naveen gülerek. "Mantık arayışında argümanlar diyorsun yani."

"Yeni bir gelecek arayışında makul argümanlar desek daha doğru," diye karşılık verdim.

"Bravo!" diye bağırdı Didier garsona içkileri yenilemesini işaret ederken.

Yana kayarak bana yer açtı. Oturdum ve Rannveig'in Norveç pasaportunu eline tutuşturdum.

"Vinson bir iki güne senden alacak," diye fısıldadım.

Sonra Vikram'a baktım. Gözlerini kaçırarak masaya dökülen birayla oynamaya başladı. Ona yaklaşmasını işaret ettim.

"Ne yapıyorsun, Vikram?" diye fısıldadım.

"Anlamadım?"

"İki saat önce kendinde değildin."

"Ne olmuş? Ayıldım işte."

"Bu heriflerle ne işin var?"

“Lin, sen beni ne zannediyorsun? Dünya ya da kendi hayatım umurumda mı sence? İkisini de iplemiyorum, dostum. Tamam mı? Yalnız da değilim üstelik. Didier, sen dünyayı kıçına sallıyor musun?”

“Nadiren,” dedi Didier, “ve istemeden.”

“Ya sen, Kavita?” diye sordu Vikram.

“Aslına bakarsan, ben tam tersiyim. Bir sürü şeyi fazla takıyorum ve...”

“Sen eskiden ne baba adamdın, Lin,” dedi Vikram onun sözünü keserek. “Zamanla buradaki herhangi bir yabancı olmazsın umarım.”

Babasının korkusunu hatırladım. Evdeki değerli eşyaları ondan saklayışlarını. Ama cevap vermedim.

“Hepimiz Bombay’da yabancı değil miyiz?” diye sordu Kavita. “Mesela ben...”

Vikram bir kere daha ona aldırmayarak Didier’nin koluna yapıştı.

“Artık halledelim mi?”

Didier şok olmuştu, zira Leopold’de iş yaptığı görülmemişti. Yine de önceden hazırladığı banknotları cebinden çıkardı ve Vikram’a verdi. Gururlu arkadaşım parayı alıp çabucak ayağa fırlarken az kalsın iskemlesini deviriyordu. Tek Kişilik Ordu da onunla birlikte kalktı. Billy Bhasu birkaç saniye sonra onları izledi.

“Bana müsaade,” dedi Vikram ve gözlerini benden kaçırarak geri geri yürüdü.

Billy Bhasu bize el sallayıp Vikram’ın peşinden gitti. Tek Kişilik Ordu başını öne arkaya salladığında boynundaki tanrılar şıngırdadı.

“Tek Kişilik Ordu,” dedim.

“Tek kişilik Ordu,” diye tekrarladı ve diğerlerinin peşinden seğirtti.

“Ne oldu, dostum?” diye sordu Didier usulca.

“Ben de Vikram’a para veriyorum. Ama her seferinde kendime onun ölümüne ben mi sebep olacağım diye sormadan edemiyorum.”

“Öyle düşünme. Hayatını da kurtarabilirsin,” dedi Didier. “Vikram hasta, Lin. Ama hasta demek, hâlâ yaşıyor ve kurtarılabilir demek. Birinden yardım almazsa geceyi çıkaramayabilir. Ama hayatta kaldıkça onun için hâlâ bir şans var. Hadi düşünme artık. Biraz rahatlayalım.”

Gözlerimi diğerlerinde dolaştırdım ve dertlerimi bir kenara bırakıp kendimi oyuna vermeye çalıştım.

“Ya sen, Kavita?” diye sordum. “Senin en sevdiğin suç ne?”

“Şehvet,” dedi kararlılıkla.

“Şehvet bir günah,” dedim. “Suç değil.”

“Ben de aynısını söyledim,” diye atıldı Naveen.

“Ben şehveti bir suç gibi yaşıyor olamaz mıyım?” dedi Kavita.

Divya kıkırdayınca bütün masa gülmeye başladık.

“Sen, Didier?”

“Bütün suçların en eğlencelisi yalancı şahitlik bana göre.”

“Sana inanabilir miyiz?” dedim hemen.

“Doğruyu, yalnızca doğruyu söylediğine yemin eder misin?” diye sordu Naveen.

“Çünkü,” dedi Didier, “dünyayı üzüntülerle dolu bir yer olmaktan sadece yalanlar kurtarabilir.”

“Dürüstlük denen şey konuşulan gerçeklerden ibaret değil midir?” dedi Naveen.

“Hayır, asla! Dürüstlük gerçeklerle ilgili bir seçim. Şu dünyada gerçeklik kavramını en çok ne altüst eder biliyor musunuz? Ya da insanların en çok ne sinirini bozar? Her konuda tamamen dürüst olmak için ısrar edenler.”

“Sana sonuna kadar katılıyorum,” dedi Divya bardağını şerefe kaldırarak. “Dürüstlüğe ihtiyaç duyduğumda doktoruma giderim. Gerisini salla.”

Didier bu cesaretlendirmeyle daha da coştu.

“Sinsice yanma yaklaşıp *bilmen gerektiğini düşündüm* derler. Sonra da size gerçek denen iğrenç pastadan bir dilim uzatıp kendinize duyduğunuz bütün güveni yerle bir ederler. Bilmeniz gerektiğini düşündükleri o nefret bilgiyle hayat kalitenizi düşürürler. Gerçek dedikleri o şeyi öğrenmek size bir bok kazandırmaz. Hatta onu size söyledikleri için nefret edersiniz onlardan. Bir de bunu dürüstlük kisvesi altında yapmazlar mı? Yok, efendim. Bana çirkin bir dürüstlükle değil, yaratıcı yalanlarla gelin.”

“Bugün seni çok dürüst gördüm, Didier,” dedi Kavita alayla.

“Beni en iyi senin anlaman gerekir, Kavita. Gazeteciler, avukatlar ve politikacılar. Bunlar asla bütün gerçeği söylememeni gerektiren meslekler. Çünkü eğer bildiklerinin hepsini söyleselerdi, medeniyet kavramı bir ayda çökerdi. Her gün yalanlar sayesinde hayatımıza devam ediyoruz. İşlerimiz için koşuşturuyor, rahatlamak için içiyoruz. Hayatımız gerçeklerden ibaret olsaydı, daha yolun başında takılıp düşerdik.”

“Seni seviyorum, Didier!” diye bağırdı Divya. “Sen benim kahramanımsın.”

“Sana inanmak isterdim,” dedi Naveen. “Ama şu yalancı şahitlik meselesi güvenilirliğinin altındaki tabureyi tekmeliyor sanki.”

“Yalancı şahitlik kalbinin sesini dinlemekle eşdeğer bence,” dedi Didier.

“Yani dürüstlük iyi bir şey,” diye atıldı Naveen parmağıyla Didier’nin kalbini işaret ederek.

“Ne yazık ki benim bile bağışıklığım bir yere kadar,” dedi Didier. “Efsanevi bir yalancı olduğumu iddia etmiyorum zaten. Güney Bombay’daki herhangi bir polise sorabilirsiniz. Neticede ben de insanım. Ara sıra dürüstlüğün cazibesine kapılabiliyorum. Şu anda size karşı dürüstüm ve bunu kabul etmekten utanıyorum. Yine de bol bol yalan söyleyin derim. Benim gibi mutlak bir dürüstlükle yalan söyleyebilene dek yapın bunu.”

“Sen gerçekleri seviyorsun,” dedi Kavita. “Sadece dürüstlükten nefret ediyorsun.”

“Haklısın,” dedi Didier. “İnan bana, biri hakkında dürüstçe bütün gerçekleri açıklarsan, biri eninde sonunda sana bu yüzden zarar vermek isteyecektir.”

Sonrasında sohbet bölündü. Didier, Kavita’nın sözlerine katılırken, Naveen, Divyayla tartışmaya koyuldu. Ben de yanımdaki genç kadınla konuştum.

“Tanışmaya fırsat olmadı,” dedim. “Ben, Lin.”

“Biliyorum,” diye mırıldandı çekingen bir tavırla. “Ben de Kavita’nın arkadaşıyım. Aslında iş arkadaşıyız. Gazetecilik okudum. Staj yapıyorum.”

“Nasıl? Gördüğün kadarıyla mesleği sevdin mi bari?”

“Evet, bayıldım. Ama ben yazar olmak istiyorum. Sizin gibi.”

Şaşkınlıkla güldüm. “Benim gibi mi?”

“Kısa öykülerinizi okudum.”

“Efendim?”

“Beşini de. Hepsini çok beğendim. Aslında daha önce söyleyecektim ama utandım.”

“Pardon ama öykülerimi nereden bulduğunu öğrenebilir miyim?”

“Şey...” Kaşlarını çattı. “Ranjit verdi. Bay Ranjit yani. Onları okudum ve gerekli düzeltmeleri yaptım.”

Ağzım beş karış açık kaldı. Hırsımı ondan çıkarmam haksızlık olurdu tabii ama duygularımı bastıramıyordum. Ranjit hikâyelerimi nereden bulmuştu? Nasıl? Lisa yapmış olabilir miydi? Ama neden? Bunu istemediğimi bilmiyor muydu?

“Bakın, yanımdalar,” dedi Sunita çantasına vurarak. “Bugün öğle yemeğini yalnız yiyecektim. Onları son bir kez okurum diyordum. Ama Bayan Kavita beni buraya davet etti.”

“Onları bana verir misin lütfen?”

Büyük bez çantasından bir dosya çıkardı.

Kırmızıydı. Hikâyelerimi farklı renklerde dosyaların altında derlemiştim. Kırmızı, din adamlarıyla ilgili kısa hikâyelerimin rengiydi.

"Ben bunların yayınlanması için izin vermedim," dedim dosyayı karıştırarak. Beş hikâyem de içindeydi.

"Ama..."

"Senin hatan değil tabii," dedim usulca. "Ranjit'e bir not yazacağım. Sen de bunu ona ileteceksin ve bu konu burada kapanacak."

"Ama..."

"Kalemin var mı?"

"Ama..."

"Şakaydı," dedim yeleğimin cebinden bir kalem çıkararak.

Sonuncu hikâyenin son sayfasında yalnızca iki satır vardı.

Kibir gururun kartvizitidir ve her şeyi Berile doldurur.
Minnet alçak gönüllülüğün kartvizitidir ve içinde sevgiye yer bırakır.

Burası Ranjit'e bir not yazmam için en uygun yerdi. Daktiloyla yazılan metinden son sayfayı kopardım, aynı sözleri elle tekrar yazdım ve dosyayı kapadım.

"Lin," dedi Didier. "İçmiyorsun. Hemen o kalemi bırak elinden."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Kavita.

"Vasiyetini yazmak için daha vakit var, dostum," dedi Naveen.

Kavita'ya baktım. "Patronuna bir not yazdım."

"Yoksa bir aşk mektubu mu?" diye sordu Kavita kıkırdayarak.

"Sayılır."

Notu katlayıp Sunita'ya verdim.

"Olmaz," dedi Didier. "Önce yüksek sesle oku da hepimiz duyalım."

"Ne?"

"Kuralları çiğnemek için hiçbir fırsatı kaçırmamalısın, dostum," dedi Didier.

"Hadi oku, Lin."

"Ama bu özel bir not."

"Herkesin içinde yazmasaydın öyleyse," dedi Kavita kâğıdı Sunita'nın elinden kaparak.

"Hey," dedim notu geri almaya çalışarak.

Kavita atik davranıp ayağa fırladı. Hafiften çatallı ve boğuk bir sesi vardı. Konuştuklarından çok ardında gizli anlamları merak ettirirdi.

Notumu yüksek sesle okudu:

Seninle açık konuşacağım, Ranjit. Bence sen basın dünyasının yüz kavasısın.

Bir daha bana ait olan herhangi bir şeye dokunursan seni doğduğuna pişman ederim.

Notumu sana ileten kızda numaram var. Hırsını ondan çıkarırsan, onu işten atmaya ya da herhangi bir şekilde incitmeye kalkışırsan, haberim olur ve seni anandan doğduğuna pişman ederim. Benden uzak dur.

"Bayıldım," dedi Kavita gülerek. "Bunu Ranjit'e ben verebilir miyim?"

Birden biri bağırdı. Sonra, yerdeki mermerlerin üzerine cam kırıkları yağmasıyla hepimiz girişteki büyük kemere baktık. Concannon, Leopold'ün garsonlarından birkaçıyla dalaşıyordu.

Yalnız değildi. Yanından Akreplerden birkaç kişi vardı. İri yarı Hanuman, Concannon'ın arkasında duruyordu. Depodaki kırmızı saatlerden hatırladığım başka yüzler de vardı.

Kapıdan en son kalem bıyıklı Danda girdi. Sol kulağını korsanların göz bağlarını andıran siyah bir deri parçasıyla kapatmıştı.

Concannon'ın elinde bir sopa vardı. Ucuna deri bir kılıfla kurşun bir ağırlık bağlanmıştı. Bununla Leopold'ün Sih başgarsonuna saldırdı. Etraftan çığlıklar ve bağrışmalar geldi.

Uzun boylu Sih garson iki büklüm oldu ve bacakları yükünü daha fazla taşıyamadı. Diğer garsonlar ona yardıma koştu. Concannon onlara da acımadan saldırdı. Ortalık kan gölüne döndü.

Bu sırada, Akrepler restorana dalarak yollarına çıkan masaları devirmeye başladı. Şişeler, bardaklar ve tabaklar yere düştü. Sandalyeler havada uçuştu. Neye uğradıklarını şaşıran müşteriler bir anda kendilerini yerde buldu.

Kavita, Naveen ve ben ayağa fırladık.

"Niyeti bozmuşlar," dedim, "işimiz zor."

"Canıma minnet," diye tısladı Kavita.

Ona çabucak göz attım. Bir elinde bir şişe, diğerinde çantası vardı.

En yakındaki çıkışın önü kalabalıktı. Arkamızda bir köşe vardı. Masayı çekersek, Divya'yla Sunita onun arkasında güvende olabilirdi en azından. Naveen'le göz göze geldiğimizde aklımdan geçenleri okumuş gibi başını salladı.

"Divya, köşeye," dedi arkasını işaret ederek.

Minik sosyete kelebeği ilk kez onunla tartışmadı. Sunita'yı elinden tutup köşeye çekti. Kavita'ya baktım.

"Avucunu yalarsın," dedi ateş püsküren gözlerle.

Bu vahşi saldırının sebebini bilmiyordum ama Concannon'la Akreplerin zamanlaması mükemmeldi. Tam öğle ve akşam yoğunluğunun arasındaki saatlerdi. Leopold'ün garsonlarının yarısı yukarıda şekerleme yapıyordu.

Geri kalan çalışanlar Concannon'la adamlarının sürpriz baskınına hazırlıksız yakalanmalarına rağmen ellerinden geldiğince direniyorlardı. Ama karşı taraf sayıca üstündü. Birkaç müşteri de bizimle birlikte kabadayılarla dövüşmeye hazırlandı.

Naveen hızlı davranarak birkaç yumruk savurdu. Ben zorbalardan birini yarı baygın bir garsonun üzerinden aldım. Adamı Kavita'ya doğru savurduğumda bizim gözüpek gazeteci boş bir bira şişesini adamın kafasına indirdi. Adam yere düştüğünde diğer müşteriler onu tekme yağmuruna tuttu.

Leopold'ün sahibi uykudaki garsonları uyandırmıştı. Arkamızdaki dar merdivenlerden aşağı akın ettiler. Akrepler eskisi kadar cesur saldırmıyordu artık. Akıntı tersine dönmüştü.

Naveen'le onları sokağa sürdük. Kapıya yaklaşmıştık ki, Concannon'la burun buruna geldim.

Bu kavgayı kaybedeceğini biliyordu belki ama gözlerindeki amansız pırıltı hâlâ yerli yerindeydi. Sığ suda balıkların pulları gibi parlıyorlardı. Gülümsüyordu. Basbayağı mutluydu.

Sopasını omuz hizasına kadar kaldırdı.

"Şeytan sana meftun, dostum," dedi ve birden üzerime saldırdı.

Sağa sıçrayıp çömeldim. Sopa sol omzuma indi. Kasın altındaki kemiğin sarsıldığını hissettim. Hızla doğruldum ve yukarıdan aşağı doğru bir sağ yumruk savurdum. Doğruca kafasının arkasına denk geldi. Bütün gücümle vurmuştum ama yetmedi.

Concannon kafasını sallayıp sırıttı. Sonra sopayı yeniden kaldırdı. Onu sokağa doğru ittim.

Filmlerdeki kavgalar uzun sürer. Sırayla bir biri vurur, bir öteki. Gerçek sokak dövüşlerinde ise her şey çok daha hızlı gelişir. Herkes elinden geldiğince sert vurur ve bir kere yere düştün mü, çoğunlukla bir daha ayağa kalkamazsın.

Bazen de yer en güvenlisidir tabii.

Yumruklarımı alnıma yapıştırıp Concannon'a vurmak için bir fırsat bekledim. Sopayla bana bir kez daha saldırdı. Sağa sola kaçarak kurtulmaya çalıştım.

Geri geri yürürken Naveen'e çarptım. Göz göze geldik ve hemen sırt sırta verdik.

Leopold'le bir sıra sokak tezgâhı arasında yalnızdık. Garsonlar girişteki kemerde duraksadı ve sıralarını bozmadılar. Sokakta olanlar onların sorunu de-

ğildi. Kavganın yeniden restoranın içine taşınmasını istemiyorlardı. Bu sırada Akrepler de bize yaklaşmıştı. Naveen dört adamla karşı karşıyaydı ama ona yardım edemiyordum çünkü bende de Concannon vardı.

Bir aralık yakalayıp uzun boylu İrlandalIya sağlı sollu yumruklarla saldırdım. Ama hepsine, sopasını savurarak karşılık verdi. Yüzüme çarpan ağırlıkla burnumdan kanlar boşaldı. Yumruklarım ne kadar sert ve isabetli olursa olsun, onu yere indiremiyordum.

Aklıma türlü kelimeler geliyordu. Bir fırtınada sürüklenen kar taneleri gibiydiler.

Buraya kadarmış...

Ve birden başladığı gibi hızla bitti. Akrepler geri çekildi ve Concannon'ın etrafını sardı.

Naveen'le sadece bir anlığına başlarımızı çevirdik ve Didier'yi gördük. Elinde bir silah vardı. Onu gördüğüme daha çok sevinemezdim. Tıpkı Concannon'ın demin yaptığı gibi, gülümsüyordu. Yalnız değildi. Yanında Abdullah da vardı.

Gruptan hafifçe ayrıldığımızda, Abdullah, Didier'nin otomatik tabancalı elini usulca indirdi.

Bir an derin bir sessizlik oldu. Akrepler kavgaya devam etmekle kaçmak arasında bocalıyordu. Tezgâhların arkasında korkuyla bekleyenlerin sık nefes alıp verişlerini duyabiliyordum. Hiç durmadan akan trafik bile yavaşlamıştı.

Concannon o sırada konuşarak büyük bir hata yaptı.

"Senden mi korkacağım, Iranlı pislik?" diye böğürdü Abdullah'a doğru yürüyerek. "İkimiz de ne mal olduğunu bilmiyoruz sanki."

Abdullah'ın da silahı vardı. Concannon'ı bacağından vurdu. Etraftakiler bağırarak sağa sola kaçıştı.

İrlandalı sendeleyerek yürümeye devam etti. Ama sopasıyla Abdullah'a saldırmaya kalkışınca aynı bacağına ikinci kurşunu yiyip yere düştü.

Abdullah silahını iki kere daha ateşledi. Hanuman'la Danda arkaya doğru devrildiğinde onların da bacaklarından vurulduğunu fark ettim.

Kaçabilecek durumdaki Akrepler arkalarına bile bakmadan tabanları yağladı. Concannon gerçek bir mücadeleciydi. Dirseklerine dayanarak hediyelik eşya tezgâhlarına doğru süründü.

Abdullah iki büyük adımda onun tepesinde bitti. Ayağını İrlandalı'mn sırtına bastırdı.

"Aşağılık köpek," diye bağırdı Concannon tükürükler saçarak. "Elinden geleni ardına koyma! Hadi! Ne bekliyorsun, pislik?"

Bacağı kan içindeydi. Abdullah namluyu Concannon'ın alnına dayadı ve silahı ateşlemeye hazırlandı. Yakındakilerden çığlıklar yükseldi.

"Yeter, kardeşim!" diye bağırdım. "Dur."

Bu kez bir dostu yatıştırma sırası Didier'deydi. Abdullah'ın kolunu yavaşça indirdi.

"Bir sürü görgü tanığın var. Şimdi olmaz, dostum."

Abdullah tereddüt ediyordu. İçgüdüleri ona bambaşka bir şey söylüyordu. O anda kendi hayatından çok Connannon'ı öldürmeyi önemsediğini biliyordum. Yanına gittim.

Hapiste yanlış bir iş yapmamam için araya girenler olmuştu. Hayatım kadar kalbimi de kurtarmışlardı.

"Akrepler biraz uzak durmaları için polise para yedirmiş besbelli," dedim. "Birazdan gelirler. Tüyelim hadi."

Abdullah ayağını Concannon'ın sırtından çekti. İrlandalI hiç beklemeden sokağa doğru süründü.

Kaldırıma iki araba yanaştı. Akrepler, Concannon'la diğer yaralı gangsterleri arabaya bindirip içi turist dolu bir taksiye çarparak kaçtılar.

Naveen Adair kolunu Divya'nın omzuna atmıştı. Stajyer gazeteci, Sunita da yanlarındaydı.

"İyi misin?" diye sordum Divya'ya.

"Erkek değil misiniz? Topunuzun canı cehenneme," diye çemkirdi.

"Sen?" diye sordum Sunita'ya.

Kırmızı dosyayı göğsüne bastırmıştı. Titriyordu.

"İyiyim," dedi. "Ama bir ricam olacak. Gerçi şimdi sırası değil belki ama... Suratın kan içinde, farkındasın değil mi?"

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

Dosyayı bana verip Ranjit'e yazdığım notu gösterdi.

"Bunu ona ben verebilir miyim?"

"Ah. Ben..."

"Lütfen. Ranjit bir ara beni sürekli taciz etti. Beni bu zevkten mahkûm etme. Hem titrediğime bakma. Açım da ondan. Yoksa bu bir iki saat bana o kadar iyi geldi ki."

Didier'yle Kavita yanımıza geldi.

"Didier, Sunita'ya telefonunu verip ona Ranjit'in ofisine kadar eşlik eder misin, lütfen?"

"Elbette. Hadi, sen git artık, Lin."

Biraz ileriden bir silah sesi geldi.

"Lisa, Carmichael Yolundaki galeride," dedim çabucak. "Oraya da bir uğrasan?

"Tamam."

"İyi olduğundan emin ol. Hatta birkaç gün yanında kal."

"Bien sur," dedi. "Sen ne yapacaksın?"

"Daha bilmiyorum ama bir süre ortadan kaybolacağım. Hikâyelerim sana emanet. Bir dahaki görüşmemizde alırım."

Ona dosyayı verip motoruma koştum. Abdullah kendi motorunu çalıştırmıştı bile.

"Bu silah sesleri nereden geliyor?" diye sordum.

"Bizimkilerden."

"Polislere ne oldu?" diye sordum kontağı çevirirken.

"Geliyorlar ama Ravi havaya ateş açtı," dedi. "Birazdan makinelilerle burada olurlar. Gidelim."

Abdullah'la akşamüzeri trafiğine karıştık ve arabaların arasından ilerledik. Ara sıra boş kaldırımlara çıkıyor ya da benzincilere dalıp kestirmeden gidiyorduk.

Dakikalar sonra, Pedder Yolundan aşağı inmiştik ve Hacı Ali'nin ada mezarına bakan meyve suyu dükkânının yanındaydık.

"Sanjay'a haber vermek gerek," dedim ışıklarda durduğumuzda.

"Bence de."

Meyve suyu satan dükkânın önüne park edip motorları görevlilere teslim ettik ve mafya babasını aradık. Sesi uykudan uyanmış gibi boğuktu.

Ama çabuk ayıldı.

"Ne?" diye böğürdü. "Şimdi neredesiniz?"

"Hacı Ali'deyiz," dedi Abdullah telefonu benim de duyabilmem için aramızda tutarak.

"Buraya gelmeyin sakın. Birkaç gün ortalıkta görünmeyin. Hay ben sizin gibi heriflerin! Doğru söyleyin, hiç sivil vuruldu mu?"

Abdullah, Sanjay'ın yalancılık iması üzerine, öfkeyle başını sallayarak telefonu bana uzattı.

"Hayır," dedim.

Siviller suç dünyasıyla hiçbir ilgisi olmayanlardı. Hâkimler, avukatlar, haydutlar, gardiyanlar ve polisler sivil sayılmıyordu.

"İki Akrep ve Concannon diye serbest çalışan bir tip bacaklarından vuruldu. Concannon aynı bacağına iki kurşun yedi. Gerisi sağlam. Bir sürü görgü tanığı vardı. Çoğu sokaktan. Diğerleri de Leo'nun garsonları."

"Bu belayı başımıza sen sardın," diye tısladı. "Nasıl temizleyeceğimizi de sen söyleyeceksin, göt herif."

"Yanlış hatırlamıyorsam, sen de Leo'nun önünde birini vurmuştun," dedim sakince.

Abdullah *seni gidi* dercesine parmağını salladı.

"Hatta iki kere miydi? Ayrıca bunu ben başlatmadım, Sanjaybhai. Bir süre önce Akrepler başlattı. Geçen ay bizi dokuz kere vurdular. Leo'ya saldırmalarının sebebi de orayı sevmemiz. Hem Şirket'e ait bölgenin de tam ortasında. Şu yabancıya gelince, birbirimizi yememiz en çok Concannon'ın işine gelir çünkü yeni bir çete kuruyor. Bütün bildiğim bu. Sana akıl öğretemem. Buna kalkışmam bile. Ama eğer istersen bu durumu lehine çevirebilirsin."

"Madachudh! Bahinchudh!" diye bağırdı Sanjay. Sonra yine sakinleşti. "Bu işi örtbas etmek bize bir servete patlayacak! Sence Colaba'daki polislerle kim anlaştı?"

"Görevde Şimşek Dilip vardı. Ama bu kadarına cüret edebileceğini sanmıyorum. O düşmanlarının sağ ve bağlı olmasını tercih eder."

"Matre diye bir müfettiş yardımcısı var," dedi Sanjay. "Ne zamandır ensemde. Bu işte kesin onun parmağı var. Siz ikiniz ortalarda görünmeyin. Gerisini ben hallederim. Yarın bana yerinizi bildirirsiniz. Abdullah'ı ver."

Telefonu Abdullah'a geri verdim. Bana öfkeyle bakınca omuzlarımı silktim. Bir süre Sanjay'ı dinledi.

İki kere evet dedi ve kapadı.

"Ne iş?"

"Sana yaralı mısın diye sordu mu?"

"Bilirsin, Sanjay merhametli bir adam değildir," dedim.

Abdullah kaşlarını çattı. "Yahu insan bir sorar be."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Suratın kanıyor," dedi Abdullah. "Senin doktorlara göstermek gerek."

"Aynada baktım. O kadar kötü değil."

Alnımdaki yaraları ve Concannon'ın sopasının geldiği gözümü kapayacak şekilde kafama bir mendil bağladım.

"Asıl sorun şu ki," dedim, "Sanjay bizim için kimseye savaş açmayacak. Kaldık mı sap gibi?"

"Onu savaşa zorlayabilirim."

"Olmaz, Abdullah. Sanjay beni çoktan salladı. O vesileyle sen de güme gittin. Sanjay ancak biten savaşlara girer."

"Tekrar ediyorum, onu savaşa zorlayabilirim."

“Abdullah,” dedim, “ben Sanjay’ın savaşa girmemesine bozulmuyorum ki. Hatta iyi ki girmiyor. Bu bizim meselemiz. Başka kimsenin karışmasını istemiyorum.”

“İntikamımızı alacağız, inşallah.”

“Bir süre baş başa kalacağımıza göre, bir plan yapmalıyız. Orada üç kişiyi vurdun. Üstelik birini iki kere. Ne yapmak istiyorsun?”

Başını çevirip kavşakta birleşen sokaklara ve yanımızdan geçen arabalara baktı.

Tekrar bana döndüğünde dudakları aralıktı. Ama hiçbir şey diyemedi. Yapayalnız kalmıştı. Silah arkadaşları onun yardımına koşmamıştı. Düşman hattının gerisinde kalan ve kaçış yolunun tıkandığını öğrenen bir asker gibiydi.

“Bence aramıza mesafe koymak en doğrusu,” dedim. “Belki Goa’ya gidebiliriz. Gece yola çıkarız. Ama kimseye söyleme. Ne zaman birilerine Goa’ya gidiyorum desem bana kirli çamaşırlarını toplatmaya kalkıyorlar.”

Yüzünü güldürmeye çalışmıştım ama işe yaramadı.

Abdullah, Güney Bombay’a doğru baktı. Oraya dönmek ve karşısına çıkan bütün Akrepleri öldürmek için kıvrandığını biliyordum. Birkaç saniye daha bekledim.

“Eee, ne diyorsun?” diye sordum sonra.

İki derin nefes aldı ve usulca üfledi.

“Leopold’e seni özel bir yere davet etmeye gelmiştim. Ama o sırada orada olmam bir şans mıydı bunu zaman gösterecek.”

“Bahsettiğin şu yer neresi?”

Tekrar ufka baktı.

“Oraya peşimizde karanlık bir gölgeyle gideceğimizi hiç düşünmemiştim. Yine de benimle gelir misin?”

“Elbette ama nereden bahsettiğini anlamadım.”

“Hocaların hocasına gideceğiz. Khaderbhai’ye bilgeliğini aktaran adama. Adı, Idriss.”

Bu efsanevi öğretmenin adını tekrarladım.

“Idriss.”

“Orada,” dedi Abdullah kuzeydeki tepeleri işaret ederek. “Şu dağda, bir mağarada. Suyumuzu buradan alacak ve yanımızda götüreceğiz. Bilgeliğin zirvesine uzun bir tırmanış olacak.”

BEŞİNCİ KİTAP

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Elimizden geldiğince temizlenip yola çıktık. Sıcak muson havasında, otobanda yük kamyonlarının arasında ilerledik. Arkalarındaki kule gibi yüksek balyalar her dönemeçte üzerimize yıkılacak gibi duruyordu. Yolculuk hoşuma gitmişti. Neyse ki Abdullah bu sefer hızlıydı. Buna ihtiyacım vardı. Bütün dikkatimi ağır araçların arasından geçmeye harcarken can acımı hissetmiyordum. Sonradan bayağı bir ızdırap çekeceğimi biliyordum tabii. Acıyı erteleyebilirsiniz ama onu asla yok edemezsiniz. *Acı hâlâ yaşadığının kanıtı,* dedim içimden. *Zamanı gelince, varsın kavursun seni.*

İki saat sonra, Sanjay Gandhi Ulusal Parkı'mn sapağındaydık. Giriş ücretimizi ödeyip dağın eteğindeki sık ormana girdik. Mecburen yavaşlamıştık.

Bölgenin en yüksek noktasına çıkan kıvrımlı yol şaşılacak kadar bakımlıydı. Son günlerdeki fırtınalar yola yakın ağaçların dallarını kırıp etrafa saçsa da, ormandaki kulübelerde yaşayan halk onları belirli aralıklarla topluyordu belli ki.

Çiçekli sariler giyen kadın gruplarının yanından geçtik. Tek sıra hâlinde yürüyorlardı ve yoldan topladıkları çalı çırpıyı kafalarında taşıyorlardı. Çocukları da taşıyabilecekleri ağırlıkta yükleri sırtlanmış, onları izliyordu.

Park yağmurlarla birlikte yeşilin capcanlı bir tonuna bürünmüştü. Yabani otlar neredeyse omuzlarımıza geliyordu. Dalları sarmaşıklar bürümüştü. Bütün nemli gölgeler yosunlar, likenler ve mantarlarla kaplıydı.

Ormanın yeşil tabanında pembe, lavanta mavisi ve Van Gogh sarısı kır çiçekleri açmıştı. Yoldaki kırmızı yapraklar yağmurdan sonra alev gibi yanıyor ve bir tapınağın avlusuna serpiştirilen çiçek yapraklarını andırıyorlardı. Havaya her bir ıslak ağaç gövdesinden yayılan odunumsu koku hâkimdi. Toprak ananın o nefis parfümü.

Yolun ortasında toplaşan maymunlar bizi görünce sağa sola kaçıştı. Civardaki kayalıklara tüneyip bize öfkeyle söylendiler.

Diğerlerinden daha kalabalık bir maymun grubuna rastladığımızda hafifçe irkildim. Abdullah'la göz göze geldik ve yüzü o nadir gülümsemelerinden biriyle aydınlandı.

Abdullah hayatımda tanıdığım en cesur ve sadık adamdı. Başkalarına karşı sertti ama kendine karşı daha da sertti. Ve herkesi kendine hayran bırakacak, hatta biraz kıskandıracak bir özgüvene sahipti.

Geniş, dikdörtgen alnını takip eden kaşları hep karşısındakini sorgulamasına hafifçe yukarı kalkık dururdu. Siyah, gür sakalı yüzünün yarısını kaplıyordu. Belli belirsiz çukura kaçan, bal rengi gözlerinde daima hüzünlü bir ifade olurdu. Geniş kanatlı, biçimli burnu, çıkık elmacık kemikleri ve azimli çenesinin bütün ürkütücülüğüyle tuhaf bir tezat yaratırdı bu hüzün.

Saçlarını yeniden uzatıyordu. Bir aslan yelesini andıran gür tutamlar geniş omuzlarını geçiyordu. Bu saçlarda da uzun kollarıyla bacaklarının gücü vardı sanki.

Abdullah insanları hem şekli şemali, hem de kişiliğiyle etkilerdi. Ama mütevazılığından mı, yoksa bilgeliğinden mi bilinmez, bazılarının bütün ısrarlarına rağmen Sanjay Şirketi'nde daha fazla yükselmeye yanaşmamıştı. Ona yalvaranlar olmuştu ama Abdullah bir lider olmak istememişti. Yine de kimilerinin onu daha üstlerde görme hayallerinden kurtulamamıştı.

Orman yolunda onun yanında motorumu sürerken, Abdullah'tan hem korkuyor, hem de onu çok seviyordum. Onu kaybetmekten korkuyordum. O kavgada bana ne olacağı umurumda bile değildi. Önemli olan oydu.

Dağın eteğindeki çakıl taşlı otoparka vardığımızda, Concannon'ın sesi kulaklarımda çınladı.

Şeytan sana meftun, dostum.

"İyi misin, Lin kardeş?"

"Evet."

Gözlerim yakınlardaki küçük büfenin tezgâhında duran telefona takıldı.

"Sanjay'ı bir kere daha arayalım mı?"

"Evet. Ben hallederim."

Sanjay'la yirmi dakika konuştu ve mafya babasının bitmek bilmeyen sorularına cevap verdi.

Dağın eteği sessizdi. Dükkânda sadece birkaç çeşit meşrubat, çerez ve şekerlemeler satılıyordu. Kasada dalgın bakışlı bir oğlan vardı. Ara sıra sıkıntıyla oflayıp pufluyor ve küçük, bambu bir değneğe bağlı mendili sallıyordu. O zaman ısrarcı sinekler havalanıyor ama birkaç saniye sonra yeniden şeker lekeli tezgâhın üzerine çöküyorlardı.

Otoparkta kimsecikler yoktu. Dağ yolu da ıssızdı. Buna memnundum doğrusu çünkü hâlâ olayın şokunu tam atlatamamıştım.

Abdullah telefonu kapadığında, onu izlememi işaret etti. Kendimi bir dağa tırmanamayacak kadar güçsüz hissediyordum ama bunu ona söyleyemedim. Bazen sevdiğiniz birinin saygısını yitirmemek için güçlü numarası yaparsınız.

Dik ama geniş taş basamaklardan dağın ilk düzlüğüne çıktık. Burada ağzı ağır ve sağlam sütunlarla destekli, büyük bir mağara vardı. Kemerli girişin hemen ardındaki genişçe oda dışarıdan rahatça görünüyordu.

Basamakların sonundaki patikadan biraz daha tırmandık ve mağaranın ağzında durduk. Ana mağaranın kemerli girişinde insan boyunun beş katı yüksekliğinde, iki tane Buda heykeli vardı. Biri sağda ve diğeri solda duruyordu. Etraflarında hiçbir koruma olmamasına karşın, gayet iyi durumdaydılar.

Aşağı yukarı yirmi dakika daha tırmandık ve birçok mağaranın yanından geçtik. Sonunda yine küçük bir düzlüğe geldik. Burada yol çatallanarak birkaç kola ayrılıyordu. Zirveye hâlâ bir hayli mesafe vardı.

Yola devam ettik. Uzun ve ince ağaçların ve ağaç minelerinin arasından geçtik. Nihayet bir tapmak avlusuna vardık. Zemin büyük, mermer taşlarla kaplıydı. Üzeri sağlam görünüşlü bir kubbeyle örtülüydü ve sütunlu alanın sonunda bir azize adanan, küçük, gizli bir mabet vardı.

Ciddi ve hatta belki biraz üzgün görünüşlü, sakallı aziz, sabit bakışlarını ormana dikmişti. Abdullah durdu ve mermer taşlı avlunun ortasından bir an ona baktı. Ellerini beline koymuştu. Gözlerinin içi belli belirsiz güldü.

“Özel dediğin yer burası mı?” diye sordum.

“Öyle, Lin kardeş. Khaderbhai burada Idriss’ten ders alırdı. Birkaç derslerini dinleme ayrıcalığına eriştiğim için kendimi şanslı sayıyorum.”

Orada birkaç dakika, sessizce merhum Khan Khaderbhai’yi yad ettik. İkimiz de kendi anılar pelerinlerimize sarındık ve hiç konuşmadık.

“Daha çok var mı?” diye sordum.

“Hayır,” dedi avlunun çıkışına doğru yürümeye başladığında. “Ama en zor kısmı yeni başlıyor.”

Sarmaşıkların bürüdüğü dallara tutuna tutuna zirveye doğru tırmanışımızı sürdürdük.

Kuru sezonda bu yolculuk daha kolay olurdu kuşkusuz. Yamaç kayalıktı çünkü. Adımlarını taşların arasına uydurup bir keçi gibi tırmanabilirdin. Ama yağmur mevsiminde zemin kaygandı.

Yarı yolda genç bir adama rastladık. Aynı patikadan aşağı iniyordu. Bir ara yokuş o kadar dikleşti ki, yere uzanıp kendini aşağı kaydırmak zorunda kaldı.

Elinde büyük, plastik bir su bidonu vardı. Doğruca üzerimize doğru kaydığı için bir noktada çarpıştık ve birbirimizin gömleklerine asılmak zorunda kaldık.

"Ne eğlenceli değil mi?" dedi Hintçe. "Aşağıdan bir isteğiniz var mı?"

"Çikolata," dedi Abdullah ve genç adam kayarak yemyeşil çalılıkların arasında gözden kayboldu. "Ben almayı unuttum," diye seslendi Abdullah arkasından. "Yukarıda ödeşiriz."

Genç adamın sesi geldi: *"Thik!"*

Abdullah'la tepeye çıktığımızda şaşkınlıkla etrafıma baktım. Burası uçsuz bucaksız bir ovaydı. Ortasında dağın zirvesini oluşturan kayalıklar vardı.

Zirvenin kayalıklarında birkaç büyük mağara göze çarpıyordu. Hepsi de aşağıdaki ovayı ve daha bir sürü vadiyi görüyordu. Ada Şehri ufukta yoğun bir sisin arasında kalmıştı.

Hâlâ nefes nefeseydim. Dikkatle etrafa bakmayı sürdürdüm. Ovada küçük, beyaz çakıl taşları vardı. Hâlbuki ne aşağıdaki vadide ne de buraya çıkarken buna benzer taşlara rastlamıştık. Bir ara buraya başka bir yerden getirilmiş olmalıydılar. Belki de birine ceza olsun diye çuvallarla taşıtmışlardı onları. Ama olağanüstü bir etki yaratmışlardı doğrusu.

Üç tarafı açık bir mutfak alanı vardı. Üzeri etraftaki ağaçların yapraklarının renginde bir brandayla kapalıydı.

Başka bir alan branda bezleriyle küçük bölmelere ayrılmıştı. Galiba orası da banyoydu. Üçüncü bir alanda iki tane çalışma masası ve birkaç açılır kapanır iskemle vardı.

Biraz ilerideki dört mağaranın geniş ağızlarından içleri hayal meyal görünüyordu. Birinin girişinde ahşap bir dolap duruyordu. Bir başkasında üst üste yığılı metal sandıklar gördüm. Üçüncüsünde etrafı is lekeleriyle kaplı, büyük bir şömine vardı. Ben mağaralara bakarken en küçüğünden genç bir adam çıktı.

"Bay Shantaram?"

Kaşlarımı çatarak Abdullah'a döndüm.

"Seni buraya getirmemi Idriss Usta istedi," dedi Abdullah. "Benim aracılığımla seni buraya davet etti."

"Beni? Davet etti?"

Abdullah başını salladığında tekrar genç adama döndüm.

"Buyurun," dedi bana bir kartvizit uzatarak.

Üzerindeki kısacık cümleyi okudum. *Guru diye bir şey yoktur.*

Hayretle kartı Abdullah'a verdim. Okudu, güldü ve onu yine elime tutuşturdu.

Cümleyi tekrar okudum. “Tuhaf,” dedim. “Avukatlık diye bir şey yoktur diyen bir avukat gibi.”

“Idriss sana açıklamasını yapar eminim.”

“Ama bu gece olmayabilir,” dedi genç adam. İçinde ateş yanan bir mağarayı gösterdi. “Usta-y* bu gece aşağıdaki tapmakta birkaç filozofla bir araya gelecek. Gelin. Çayı yeni demledim.”

Bu daveti minnetle kabul ettim. Birlikte mağaraya girdik ve tahta bir tabureye tüneyip çayımı bekledim.

Her zamanki gibi, yine düşüncelere dalmıştım. Concannon’la ettiğimiz kavga beni endişelendiriyordu.

Bir ara çayım geldi. Ve terim, mağaranın serinliğinde kururken tatlı çayımı yudumlayarak bir kez daha Concannon’ın gözlerinin içine baktım.

Birden o aptalca saldırının sebebinin öfke olmadığını fark ettim. Concannon uğradığı hayal kırıklığının acısını çıkarmıştı. İşin tuhafı, bu türden bir hayal kırıklığı yalnızca dostlar arasında olurdu.

Ne var ki Akreplere katılarak kendine yeni düşmanlar edinmişti. Bizimkiler gördükleri yerde Akrepler’i indiriyordu. Aksi takdirde, Akrepler bunu bir zafiyet olarak algılar ve üzerimize gelirdi. İşler kızışıyordu. Karla’yı şehirden çıkarmalıydım. O da Sanjay Şirketi’yle bağlantılıydı.

İşte yine aynısını yapmıştım. Lisa’yı, Didier’yi, hatta kendimi bile düşünmemiştim. Varsa yoksa Karlaydı. Hâlbuki Lisa tehlikedeydi. Concannon onu tanıyordu. Önce Lisa’yı düşünmeliydim. Ama hayır. Aklıma ilk gelen Karla’ydı.

Aşkın kördüğümünde, ateşin kadifemsi külleri arasındaki kordan güllere bakarken burnuma bir parfüm kokusu çarptı. Bir yerlerde bir tütsü yandığını sandım. Ama hayır. Bu parfümü tanıyordum.

Sonra Karla’nın sesini duydum.

“Bana bir fıkra anlat, Shantaram.”

Bütün yüzümün gerildiğini hissettim. Yanaklarım yanmaya başladı. Kanım beynime sıçradı. Göğsüm sıkışıyordu. Nefes alamıyordum.

Kafanı kaldır, dedim içimden. *Bak ona. Bak ve büyü bozulsun.*

Başımı kaldırdım ama büyü bozulmadı.

Mağaranın ağzında durmuş, rüzgâra gülümsüyordu. Siyah saçlarıyla, gümüş rengi eşarbı esintide birbirine karışmıştı. Geniş, güçlü bir alın, hafiften kısık gözler, uzun, biçimli bir burun ve dudaklarındaki yalan yeminlerin bekçisi, sivri bir çene: Karla.

“Eee?” dedi. “Bir bilmecen bile yok mu?”

“Bir ampulü değiştirmek için kaç Parsi lazımdır?” diye sordum.

“İki yıldır görüşmüyoruz,” dedi yüzünü bana dönmeden. “Elinden gelenin en iyisi bu mu?”

“Yirmi üç ay on altı gün oldu. Şimdi, cevap verecek misin, vermeyecek misin?”

“Pekâlâ. Kaç Parsi lazımmış?”

“Parsiler ampul değiştirmez çünkü asla eskisi kadar iyisini bulamayacaklarını bilirler.”

Kafasını arkaya atıp güldü. O kadar güzel bir kahkahaydı ki. Muhteşemdi. Kocaman, güçlü ve özgür bir kalbin kahkahasıydı. Alaca karanlıkta süzülen bir kartal gibiydi. Yüreğimdeki bütün zincirler koptu.

“Gel buraya,” dedi.

Onu kollanma aldım ve boş bir ağaç gövdesine benzettiğim göğsüme bastırdım. Ama kalbim sandığım kadar boş değildi belki de. Orada Karla’nın beni sonsuza dek seveceğine dair bir ümit gizliydi hâlâ.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

I I erkesin bir gözü daha yumuşak ve hüzünlü, diğeri parlak ve hayat doludur. Karla'mn sol gözü diğerinden daha yumuşak ve hüzünlüydü. Belki de orada taze yapraklardan bile daha yeşil o minicik ışığı görebildiğim için dayanamıyordum ona. Yanında bütün direncimi kaybedip onu dinleyen, gülümseyen ve ara sıra da şaka yapmaya çalışan bir adama dönüşüyordum.

Ama iyiydim. Hiçbir sorun yoktu. Dağ onu bana geri getirdikten sonraki sabahtı. O daha yumuşak gözün sabahı. Ve biz şimdilik uzlaşmıştık.

Geceyi farklı mağaralarda geçirmiştik. Dağın tepesindeki ovada üç kadın daha vardı. Hepsi de bilge Idriss'in öğrencileri, genç Hintli kadınlardı. Onların mağarası daha küçük ama temiz ve konforluydu.

Gece yere battaniyelerimizi serip yatmıştık. Metal dolaplar, içlerindekileri farelerden ve böceklerden korumak için kaya çıkıntılarının üzerlerine yerleştirilmişti. Eşyalarımızı tozlu zemine koymamak için birkaç paslı kancaya astık.

İyi uyuyamamıştım. Neredeyse iki yıl sonraki ilk kucaklaşmamızın ardından, Karla'yla yalnızca birkaç dakika konuşmuştum. Sonra yine gitmişti.

Abdullah, Karla'yı kibarca eğilerek selamlamış ve beni erkekler mağarasının girişinde yemek için toplanan adamların yanına götürmüştü.

Aklım fikrim Karla'daydı ve daha şimdiden bana gülmeye başlamıştı. Tekrar kavuşmamızdan iki dakika sonra aradan geçen o iki yıl silinivermişti.

Yemekte altı genç sofıı ve öğrenciyle tanıştık. Onları dağın tepesine getiren öykülerini anlattılar. Abdullah'la yorum yapmadan sessizce dinledik.

Daal ve pilavdan oluşan mütevazı yemeğimizi bitirdiğimizde, saat geç olmuştu. Dişlerimizi temizledik, yüzlerimizi yıkadık ve yattık. Ama şafaktan önce tilki uykumdan bir kâbusa yuvarlandım.

Erkenden uyanınca hazır ortalık sakinken iptidai banyoda biraz vakit geçireyim dedim. Alaturka tuvaleti kullandım. Sonra bir tas su ve bir parça sabunla branda bezli duş bölmesinde yıkandım.

Kurulanıp giyindiğimde hafiften titriyordum. Karanlık kampta ateş yakılan çukura doğru yürüdüm. Kenardaki çalı çırpıları tutuşturup eski kahve cezvesini ateşe koyuyordum ki, Karla tepemde bitti.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Bir kahve içmeden kendime gelemeyecektim."

"Onu sormadığımı biliyorsun."

"Ah, dağda mı? Ben de aynısını sana soracaktım."

"Ama önce ben sordum."

Güldüm.

"Daha iyisini yapabilirsin, Karla."

"Belki de eskisi gibi değilimdir artık. Paslanmışımdır."

"Hepimiz eskisi gibiyiz. Öyle davranmadığımızda bile öyleyiz."

"Bunlar, sorumun cevabı değil."

"Anlattıklarımızla yaptıklarımız nadiren örtüşür zaten."

Kaşlarını çatıp yanıma oturdu. "Yanlışlıkla bir özlü sözler yarışmasına geldim galiba."

"Biz bizi sanat gibi görenlerin sanatıyız."

"Yeter. Bilmiş laflarını kendine sakla."

"Bana karşı değilsen, bana karşısın demektir. İşte fanatiklik bu demek."

"Seni sözlü tacizden içeri attırmama az kaldı."

"Şeref mütevazılık sanatıdır," diye yapıştırdım.

Yumuşak bir tonda konuşuyorduk ama bakışlarımız sertti.

"Tamam," diye fısıldadı. "Sıra bende mi?"

"Tabii ki. Şimdiden üçe sıfırız."

"Her veda son vedanın provasıdır," dedi.

"Fena değil. Merhaba bazen yalan söyleyebilir ama hoşça kal hep gerçeği söyler."

"Kurgu size yabancılaştırılan gerçeklerdir. Herhangi bir şeyle ilgili bir doğru, başka bir şeyin yalanıdır. Hadi, Shantaram. Başladın madem, devam et."

"Neden acele edelim? Bunların geldiği yerde daha çok var."

"Lafı çevirme."

"Ah, anladım. Beni oyun dışı bırakmaya çalışıyorsun. Al bakalım. İlham huzurun lütfıudur. Gerçek, ruh hapishanesinin gardiyanı. Kölelik sistemden çıkarılamaz çünkü kölelik, sistemin ta kendisidir."

"Hayattaki amacın bir çukursa," diye misilleme yaptı, "gerçekler de kürektir."

Güldüm.

“Her bir parça bir bütündür aslında,” diye devam etti.

“Bütün, parçaların zorbalığı olmadan bölünemez.”

“Tiranlık kontrolsüz bir ayrıcalıktır.”

“Kader bize kıyak geçer çünkü hepimizi lanetleyen odur.”

“Kader,” dedi sırıtarak. “En sevdiğim. Kader poker oynar ve sadece blöf yaparak kazanır. Kader sihirbaz, zaman sihir. Kader örümcek, zaman ağı. Devam edeyim mi?”

“Kara mizah,” dedim kendimi uzun zamandır ilk kez bu kadar mutlu hissederek. “Şunu dinle. Bütün erkekler farkında olmadan babalarına dönüşür.”

Güldü. Karlanın nerede olduğunu bilmiyordum ama ben nihayet onunlaydım ve ikimizin de sevdiği bir oyunu oynuyorduk. Ve Karla benim cennetimdi.

“Gerçek hepimizin hoşlanıyormuş gibi yaptığımız bir kabadayıdır.”

“Bu eski,” diye itiraz ettim.

“Tekrarlanmaya değecek kadar iyi ama.”

“Korku, gerektiğinde sizi uyaran bir dosttur,” dedim.

“Yalnızlık daha çok dışarı çıkmanızı söyleyen bir arkadaştır.”

“Kendine dokunaklı bir ulusal marş satın alamayacak kadar adaletsiz, yozlaşmış ve beceriksiz bir ülke yoktur.”

“Politik takılıyorsun ha?” dedi gülerek. “Beğendim. Şunu dinle. Zorbalık korkunun insana bürünmüş hâlidir.”

Güldüm.

“Müzik ölümün yüceltilmiş hâlidir.”

“Izdırap hayali empatidir,” dedi hemen.

“Hadi be!”

“Pes mi ediyorsun?”

“Asla. Sevmenin yolu, yolu sevmekten geçer.”

“Zen öğretileri hım? Uçan kuştan medet umuyorsun, Shantaram. Olsun. Ben her şartta yenebilirim seni. Şu nasıl? Aşk her tırmanışta sizi öldüren bir dağdır.”

“Cesaret...”

“Cesaret bizi tanımlar. Pes etmeyen her insan cesurdur. Cesareti boş ver. Başka yok mu?”

“Mutluluk...”

“Mutluluk, tatminin hiperaktif çocuğudur.”

“Adalet...”

“Adalet de, tıpkı aşk ve güç gibi, merhametle ölçülür.”

“Savaş...”

“Bütün savaşlar medeniyet savaşlarıdır ve bütün medeniyetler kadın bedeni üzerine yazılmıştır.”

“Hayat...”

“Hayatının bir amacı yoksa, bir hiç uğruna ölmüşsün demektir.” Bunu söylerken parmağını göğsüme bastırdı.

“Vay canına.”

“Ne var?”

“Sen bu işin ustası olmuşsun.”

“Yani ben mi kazandım?”

“Ben sadece iyi olduğunu söyledim.”

“Kabul et, ben kazandım. Yoksa buna bütün gün devam edebilirim.”

Gözleri kaplanın ışığıyla parlıyordu.

“Seni seviyorum,” dedim.

Başını çevirdi ve az sonra kamp ateşine bakarak cevap verdi.

“Daha sorumu yanıtlamadın. Burada ne işin var?”

Oyun boyunca diğerlerini uyandırmamak için fısıldaşmıştık. Gökyüzü hâlâ karanlıktı ama uzakta, bulutlu ufukta sonbahar yapraklarının renginde bir kızıllık belirmişti.

“Ah, bir dakika,” dedim kaşlarımı çatarak. “Buraya senin için geldiğimi sandın değil mi?”

“Sen söyle. Ondan mı geldin?”

“Evet dememi ister miydin?”

Başını hafifçe bana doğru çevirdi ve hüzünlü gözünü yüzümde gezdirdi. Alevlerin sarı-kırmızı ışıkları suratına vuruyordu. Hatlarına inanç ve umut sinmişti. Ateş bütün insanların yüzünde aynı etkiyi yaratırdı çünkü bizler ateşin yaratıklarıydık.

Başımı çevirdim.

“Senden haberim yoktu. Buraya gelmemizi Abdullah istedi.”

Usulca güldü. Hayal kırıklığına mı uğramıştı, rahatlamış mıydı, kestirmek zordu.

“Ya sen?” diye sordum ateşe birkaç çalı çırpı atarken. “Birdenbire dindar biri olup çıkmadın herhâlde?”

“Idriss’e haşhaş getiriyorum. Özellikle Keşmir haşhaşı seviyor.”

Gülme sırası bendeydi.

“Ne kadardır?”

“Bir yıl oldu.”

Gözlerini ağaçlara dikmişti.

“Bu Idriss nasıl biri?”

“Enteresan. Bugün görürsün.”

“Siz nasıl tanıştınız?”

“Buraya Khaled’le tanışmaya geldim. Onunla değil. Bana Idriss’in burada olduğunu Khaled söyledi.

“Kimden bahsediyorsun?”

“Senin Khaled’den,” dedi yumuşak bir sesle. “Bizim Khaledden.”

“Hâlâ yaşıyor mu?”

“Evet.”

“*Elhamdülillah*. O da burada mı?”

“Onu görmek için bir sürü para verdim. Ama burada değil. Aşağıdaki vadide bir manastırı var.”

Bu amansız Filistinli, bir zamanlar Khader Meclisi’nin üyelerindendi. Afganistan’a kaçakçılık yaptığımız günlerde bizimleydi. Sonra bir adam öldürdü. Yakın bir arkadaşını. Adam hepimizi tehlikeye atmıştı çünkü. Ardından da tek başına ve silahsız olarak karların arasına daldı. Bir zamanlar yakındık ama şehre döndüğünü bilmiyordum. Manastırdan da haberim yoktu.

“Şu manastır...” dedim.

Karla iç çekti.

Yüzündeki ifade değişmişti. Sıkılmış gibiydi.

“Nasıl bir manastır bu?”

“Kârlı bir işletme desek daha doğru aslında. Meditasyon odaları, yoga, masaj, aromaterapi, müzik terapisi, ne ararsan var. Durmadan uluyorlar.”

“Dediğin yer bu dağın dibinde, öyle mi?”

“Batıda, vadinin girişinde.”

Kaşlarını çatıp esnedi.

“Abdullah oranın müdavimi,” dedi. “Sana hiç bahsetmedi mi?”

içimde bir şeyler koptu. Khaled’in hayatta ve iyi olduğunu öğrendiğime sevinmiştim. Yine de kendimi değer verdiğim bir dostumun ihanetine uğramış gibi hissediyordum.

“Hayır. Emin misin?”

“Gerçekler ikiye ayrılır,” dedi gülerek. “Duymak istediklerin ve duyman gerekenler.”

“Yine başlama.”

“Özür dilerim. Kendimi tutamadım.”

Birden öfkelendim. Belki de o ihanete uğramışlık hissi yüzündendi. Ya da hüzünlü gözünün bakışları bana eski bir acıyı hatırlattığı için.

“Ranjit’i seviyor musun?”

Bana iki gözüyle birden baktı.

“Bir zamanlar ona hayran olduğumu düşünürdüm,” dedi. “Ama bu seni ilgilendirmez.”

“Bana hayran değil misin?”

“Neden soruyorsun?”

“Ne düşündüğünü söylemekten korkuyor musun?”

“Tabii ki hayır. Sadece senin hakkında ne düşündüğümü hâlâ bilmemen şaşırtıyor beni.”

“Anlayamadım. Daha açık konuşur musun?”

“Önce sen benim soruma cevap ver. Bunu neden merak ediyorsun? Hayal kırıklığından mı, yoksa Ranjit’i kıskandığın için mi?”

“Bilirsin, hayal kırıklığı asla seni yarı yolda bırakmaz. Ama bununla bir ilgisi yok. Ne düşündüğünü merak ediyorum çünkü benim için önemli.”

“Pekâlâ, sen istedin. Hayır, sana hayranlık duymuyorum. Bugün değil.”

Bir süre sessizce oturduk.

“Ne demek istediğimi anlıyor musun?” diye sordu sonunda.

“Hayır.”

Yeniden kaşlarımı çattığımda güldü. Aramızdaki küçük şakalara da böyle gülerdi.

“Suratının hâline bak,” dedi. “Ne oldu sana? Yine gururundan mı düştün?”

“Neyse ki çok yüksekte değildim.”

Tekrar güldü ama sonra kaşları çatıldı.

“Açıklayamıyorsun bile. Kavgalar neden hep seni buluyor?”

Tabii ki açıklayamazdım. Ne diyecektim? Akrepler beni kaçırıp bir şezlonga bağladı ve ağzımı burnumu kırdı mı? O gün olanlara hiçbir anlam veremeyiştim ki. Concannon bile anlamamıştı. Hatta özellikle de Concannon anlamamıştı. O zamanlar, yakında dünyanın çoğunu kaplayacak kanlı bir halının yırtık bir köşesinde durduğumu bilmiyordum.

“Açıklamak zorunda olduğumu kim söyledi?”

“Açıklayabilir misin ki?” diye tekrarladı.

“Sen bize yaptıklarını açıklayabilir misin, Karla?”

Tokat yemiş gibi irkildi.

“Susma,” dedim.

“Tamam. Belki de sana gerçeği söylemeliyim.”

“Dinliyorum.”

“Bunun için yeterince cesur olduğundan emin misin?”

“Elbette.”

“Tamam. Ben...”

“Dur, bir dakika.”

“Efendim?”

“Bu muhabbet yanma kahve ister.”

“Dalga mı geçiyorsun?”

“Kahve komasındayım,” dedim. “Demin oyunda beni nasıl yendin sanıyorsun?”

“Ben kazandım yani?”

“Evet. Şimdi bir kahveyi hak ettim mi?”

Gömleğimin kolunu elime geçirip cezveyi ateşten aldım. Eski bir kupaya biraz kahve koydum ve Karla’ya uzattım. Tiksintiyle dudak büktü.

“Hayır mı?”

“Uzatma. Kahveni iç.”

Fincanı dudaklarıma götürdüm. Kahve sert, tatlı ve bir o kadar acıydı. Mükemmel.

“Pekâlâ,” dedim zevkle ürpererek. “Hazırım.”

“Ben...”

“Dur!”

Cebimden esrarlı bir sigara çıkardım.

“Tamam,” dedim sigarayı yaktığımda. “Bu sefer hazırım.”

“Manikür, masaj filan istemediğinden emin misin?” diye homurdandı.

“Yok, iyiyim. Beni yerden yere vurabilirsin.”

“Dinle öyleyse. Suratındaki ve vücudundaki yara izleri suçlu hayatının duvar yazıları gibi.”

“Fena değil.”

“Daha bitmedi. Kalbin, hayat dediğin viranenin kiracısı.”

“Başka?”

“Ev sahibi yakında kirayı isteyecek, Lin.”

Bunları yazdığını ve ezberlediğini bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Ettiği zekice laflarla doldurduğu günlüklerini görmüştüm. Prova yapsın yapmasın haklıydı.

“Karla, dinle beni...”

“Kaderle Rus ruleti oynuyorsun ve bunun farkındasın.”

“Sen de paranı kadere yatırıyorsun, öyle mi?”

“Kader silahı doldurur. Dünyadaki bütün silahlan o doldurur.”

“Başka?”

“Böyle devam edersen,” dedi usulca, “hayatında sadece kırıklar olacak.”

Bunu ne kadar yumuşak bir sesle söylemiş olursa olsun, doğruluğu acı veriyordu.

“Biraz daha üzerime gelirsen neler olacağını biliyorsun,” dedim.

Güldü. “Görmeyeli komikleşmişsin.”

“Ben hâlâ aynı benim.”

Birkaç saniye birbirimize baktık.

“Karla, bak. Ranjit’in ne gibi bir özelliği olduğunu bilmiyorum. Seni görmeden, sesini duymadan iki koca yılı nasıl geçirdim onu da bilmiyorum. Tek bildiğim, seninleyken bütün taşların yerine oturduğu. Seni seviyorum ve her ihtiyaç duyduğunda yanında olacağım.”

Duyguları bir fırtınada savrulan yapraklardı. Yüzünden okuyamayacağım kadar çok his vardı. Onu yıllardır görmemiştim. Onunla olmamıştım. Aynı anda hem mudu, hem kızgın, hem hayatından memnun, hem de üzgün görünüyordu. Konuşmadı. Konuşamadı. Karla söyleyecek tek bir kelime bulamadı ve bu canını acıttı.

“Kahve istemediğinden emin misin?” diye sordum havayı dağıtmak için.

Kobra kaşını kaldırdı ve tam beni sokacaktı ki, mağaralardan sesler geldi. Şafakla birlikte herkes uyanmıştı.

Hep birlikte kahvaltımızı etmiş, ikinci çaylarımızı içiyorduk ki, ağaçlık yokuşun başında genç bir öğrenci belirdi. Ona ikram edilen çayı memnuniyetle kabul etti ve Idriss’in öğle yemeğinden sonra bize katılacağını haber verdi.

“Vaktim doldu,” dedi Karla açık mutfakta fincanını yıkayıp kuruması için tezgâha bırakırken.

“Efendim?”

“Artık aşağı inmem gerek. Khaled’e uğrayıp Idriss gelmeden gideceğim.”

“Ben de geliyorum,” dedim hemen.

“Bir dakika. Neden?”

Bu öylesine bir soru değildi. Karla laf olsun diye konuşmazdı.

“Khaled benim de arkadaşım. Onu görmeyeli neredeyse üç yıl oldu.”

“İyi bir arkadaşsan şu ara onu kendi hâline bırakırsın.”

“Ne demek o?”

Yine avını gözleyen bir kaplan gibi baktı bana. Bu bakışa vurgundum.

“Khaled mutlu,” dedi usulca.

“Eee?”

Yanımıza gelen Abdullah’a baktı.

“Mutluluğu bulmak kolay değil,” dedi sonunda.

“Ne eliyorsun? Anlamıyorum.”

“Mutluluğun üzerinde *Rahatsız Etmeyin* tabelası asılıdır ama herkes eder.”

“Ben onu rahatsız etmiyorum ki. Sadece merak ediyorum. Biraz önce etimden et koparırken sen de hayatıma müdahale etmiyor muydun sanki?”

“Ya sen? Ranjit hakkında sordukların?”

“Onunla ne ilgisi var?”

“Bana onu seviyor muyum diye sormadın mı?”

Abdullah kibarca öksürdü.

“En iyisi sizi yalnız bırakayım.”

“Senden gizlimiz saklımız yok, Abdullah,” dedi Karla.

“Ama sen kardeşinden dünyayı gizlemişsin, Abdullah,” diye çıkıştım. “Khaled’in burada olduğunu neden söylemedin?”

“Hesabını sonra sorarsın,” dedi Karla. “Önce benim soruma cevap ver.”

“Bu muhabbetin neresinde olduğumuzu biliyorsan gel, al beni.”

“Soruma cevap veriyordun.”

“Ne sorusu?”

“Neden?”

“Ne neden?”

“Beni neden seviyorsun?”

“Kahretsin, Karla. Ortak bir dil konuşmamıza rağmen nasıl bu kadar anlaşılmaz olabiliyorsun, hayret doğrusu!”

“Bana on dakika ver bari,” dedi gülerek. “Hatta on beş olsun.”

“Aklından ne geçiyor?”

“Khaled’e geldiğini haber vereceğim. En azından kaçma şansı olsun. Bu ne kadar önemli biliyorsun değil mi? Herkesin kaçmak için bir şansı olmalı.”

Ovanın kıyısına doğru yürüdü ve dik yokuşu inmeye başladı. On beş dakikanın geçmesini beklemeye koyuldum. Abdullah gözlerini bana dikmişti. Neden diye sormadım. Bilmek istemiyordum.

“Belki de haklıdır,” dedi sonunda.

“Sen değil misin?”

“Khaled hayatına kendi gözleriyle değil de seninkilerle bakarsa, kendini küçümseyebilir. Hâlbuki güçlü olması gerek.”

“Bana Bombay’da olduğunu bunun için mi söylemedin?”

“Kısmen, evet. Küçük, mutlu dünyasını korumak istedim. O hiçbir zaman mutlu bir adam olmadı. Bunu hatırlarsın herhâlde?”

Aslına bakılırsa, Khaled benim şu hayatta tanıdığım en suratsız ve en katı adamdı. Ailesinin bütün üyeleri savaşlarda ve Filistinli Yahudileri Lübnan’a

kadar takip eden temizlik operasyonlarında öldürülmüştü. Nefret ve acıyla o kadar sarmalanmıştı ki, Hintçe lügatindeki en büyük hakaret, bağışlamak anlamına gelen *Kshama* sözcüğüydü.

"Hâlâ anlamıyorum, Abdullah."

"Kardeşimiz Khaled üzerinde büyük bir etkin var," dedi ciddi bir yüzle.

"Nasıl yani?"

"Senin görüşlerine aşırı değer veriyor. Ve şimdiki hayatını öğrenirsen onunla ilgili fikrin değişecek."

"Köprüyü havaya uçurmadan önce neden üzerinden geçmiyoruz?"

"Ama en önemlisi," dedi Abdullah elini koluma koyarak, "onu kötülüklerden korumak istedim."

"Ne demek bu? Khaled meclis üyesiydi. Ona kimse dokunamaz ki."

"Evet ama Khaled liderlikte Sanjay'a rakip olabilecek tek kişiydi. Bu da ona düşman kazandırabilirdi."

"Sanjay'ın koltuğuna göz dikerse, evet."

"Aslına bakarsan, ben de ondan tam olarak bunu yapmasını istedim."

Abdullah şu hayatta tanıdığım en sadık insandı ve Sanjay'ı tahtından indirmek için bir kumpas planlamıştı öyle mi? Emeline ulaşırsa, bir sürü insan ölecekti. Kardeşlerimiz ölecekti.

"Neden?" diye sordum.

"Khaled'e ihtiyacımız var, Lin kardeş. Teklifimi kabul etmedi ama yine soracağım. Kabul edene kadar peşini bırakmayacağım. Şimdilik lütfen burada olduğunu kimseye söyleme."

Sessiz, İranlı arkadaşımın ilk kez durmadan bu kadar uzun konuştuğunu duyuyordum.

"Bunların hiçbiri beni ilgilendirmiyor artık," dedim. "Sana daha önce söyleyecektim aslında ama fırsat olmadı."

"Senden çok mu şey istiyorum, Lin kardeş?"

"Hayır, dostum," dedim ondan usulca bir adım uzaklaşarak. "Çok şey istemiyorsun ama bunların artık benimle bir ilgisi kalmadı. Bir karar verdim ve sana söylemek için fırsat kolluyordum. Concannon'la Akreplerin saldırısından sonra bir türlü yeri gelmedi. Sonra Karla'yı gördüm falan filan. Ama artık zamanı geldi."

"Ne kararı? Birileri sana planımı mı anlattı?"

"Hayır, Abdullah. Onu ilk kez şimdi senden duydum. Ben kararımı Şimşek Dilip'in söylediği bir şey üzerine aldım. DaSilva'yla adamlarının sattığı maldan üç çocuk ölmüş."

“Ama senin bunda bir suçun yok ki. Benim de yok. Sanjay, Güney Bombay’da uyuşturucu ve kadın işine gireceğini söylediğinde ikimiz de karşı çıktık.”

“Dostum,” dedim uzaktaki şehrin üzerinde kümelenen fırtına bulutlarına bakarak, “sana Şirketten neden ayrılmam gerektiğine dair on tane sebep sayarım. Ama daha da önemlisi, ben bu işi devam ettirmek için tek bir sebep bile bulamıyorum. Uzun lafın kısası, ben ayrılıyorum.”

İranlı savaşçı kaşlarını çattı. Gözleri hayali bir savaş meydanında bildiği ve tanıdığı Lin’i ararken, aklı kalbiyle savaşıyordu.

“Seni aksine ikna etmeme izin verir misin?”

“İyi arkadaşlar birbirlerini doğru bildikleri için ikna etmeye çalışır, Abdullah. Bunun için izne gerek yok. Ama asıl ben senden müsaade istiyorum. Çoktan inancımı yitirdiğim bir konuda boşuna dil dökmeni istemem. Kararımı verdim, Abdullah. Sanjay Şirketi benim için biteli çok oldu.”

“Sanjay bundan hoşlanmayacak.”

“Bak, onda haklısın,” dedim gülerek. “Ama Şirket’le bir aile bağım yok. Zaten bir ailem yok. Sanjay bana karşı o en bilindik mafya kartını oynayamayacak. Hem pasaportlar konusunda ne kadar tecrübeli olduğumu biliyor. Ara sıra bana ihtiyaç duyacaktır. Sanjay tedbirli bir adam. Seçenekleri olmasından hoşlanıyor. Beni bir kalemde silip atabileceğini sanmıyorum.”

“Tehlikeli bir tahmin,” dedi alayla.

“Öyle.”

“Onu öldürürsem şansın artar.”

“Bunu sana neden söylüyorum, inan hiç bilmiyorum Abdullah ama sakın Sanjay’ı benim için öldürme. Anlaştık değil mi? Yoksa bir ay yemek yiyemem.”

“Tamam. Canını alırken bunun sana sağlayacağı faydaları aklıma getirmeyeceğim.”

“Sanjay’ı hiç öldürmesen? Yahu biz neden bunu konuşup duruyoruz? Bu noktaya nasıl geldik? Ama dur, söyleme. Bilmesem daha iyi.”

Abdullah çenesini sıktı ve birkaç dakika uzaklara baktı.

“Ne yapacaksın?” diye sordu sonra.

“Serbest çalışacağım herhâlde.” Fırtınalı yüzünden geçen gölgeyi izledim. “Bir süre Didier’yle takılırım diye düşündüm. Yıllardır bana iş teklif ediyor.”

“Çok tehlikeli,” diye mırıldandı.

“Bundan daha mı tehlikeli?” Konuşmak için ağzını açtığında onu susturdum. “Boşuna çeneni yorma, dostum.”

“Başka kimseye bahsettin mi?”

“Hayır.”

“Sakın hata yapma, Lin,” dedi birden ciddileşerek. “Bir savaş başlatıyorum ve onu kazanmak zorundayım, ikimiz de Sanjay’ın liderliğine inanmıyoruz artık. Tamam, Şirket’le bağlarını kopardın. Ama sessizliğin, bana sadakatinin güvencesi olacak. Planlarımdan kimseye bahsetmeyeceksin.”

“Keşke bana hiç söylemeseydin, Abdullah. Komplolar insanı zehirler. Ben de zehirlendim. Sen benim kardeşimsin. Seninle onlar arasında bir tercih yapmam gerekirse daima seni seçerim. Ama daha fazlasını anlatma. Detayları bilmek istemiyorum. Kimse sana başka birinin planlarını bilmek kadar acımasız bir lanet olmadığını söylemedi mi?”

“Teşekkür ederim, Lin,” dedi gülümseyerek. “Bu savaşın kapma dayanmaması için elimden geleni yapacağım.”

“Benim kıtama bile uğramamasını tercih ederim. Neden illa savaşıyorsun, dostum? Neden çekip gitmiyorsun? Şirket’ten ayrılırsan her hâlükârda seninle olurum. Savaşırsan düşmanlarımız kadar dostlarımız da ölecek. Buna değer mi?”

Yanımdaki taşa yaslandı. Omuzlarımız birbirine değiyordu. İkimiz de ormana doğru baktık. Sonra Abdullah başını taşa dayayıp sıkıntılı gökyüzüne baktı.

Onu taklit ettim ve fırtına bulutlarını seyre daldım.

“Ben gidemem, Lin,” dedi derin bir iç çekerek. “Seninle iyi bir ekip olurduk ama gidemem.”

“Çocuk ne olacak? Tariq?”

“O, Khaderbhai’nin emaneti ve benim sorumluluğumda.”

“Khaderbhai’ye neden borçlu olduğunu bana hiç anlatmadın.”

Yüzü hüzünlü bir gülümsemeyle yumuşadı. Acı bir başarısızlığın sonunda mutlak bir başarıya ulaşanların gülümsemesiydi bu.

“Khaderbhai hayatımı kurtardı,” dedi. “Genç bir askerdim ve Iraktaki savaştan kaçıyordum. Bombay’da başım büyük bir belaya girdi. Khaderbhai araya girdi. Onun gibi kuvvetli bir mafya babasının beni neden kurtardığını hiçbir zaman anlayamadım. Gururum ve öfkemle ölümü çoktan hak etmişken hem de.”

Birbirimize yakın durmamıza rağmen sesi sırtımızı dayadığımız büyük taşların ötesinden geliyordu sanki.

“Bana meselenin hallolduğunu söylediğinde ona borcumu nasıl ödeyebileceğimi sordum. Khaderbhai bana uzun uzun gülümsedi. O hâlini bilirsin.”

“Bazen hâlâ bana öyle gülümsüyormuş gibi geliyor.”

“Sonra kendi bıçağımla bana kanımı akıttırdı ve yeğeni Tariq’ı canım pahasına korumam için yemin ettirdi.”

“Şeytani anlaşmaların üstadıydı zaten.”

“Ah, evet.” Abdullah’la aynı anda birbirimize döndük. “İşte bu yüzden, meydanı Sanjay’a bırakıp gidemiyorum. Anlamadığın çok şey var. Sana söyleyemeyeceğim şeyler. Ama Sanjay bu gidişle hepimizin başını yakacak. Bütün şehri bile tehlikeye atabilir. Tariq güvende değil. Onu korumak için yapmayacağım yok.”

Bir süre birbirimize baktık. Gülümseyerek değil ama barış içinde. Sonunda, Abdullah sırtını dikleştirdi ve omzuma bir şaplak attı.

“Daha çok silaha ihtiyacın olacak.”

“İki tabancam var.”

“Ben de onu diyorum işte. Daha fazlası lazım. Sen o işi bana bırak.”

“Gerek yok. Bu kadarı yeter.”

“Bana bırak.”

“Daha fazla silaha ihtiyacım yok, Abdullah.”

“Herkesin vardır. Ordular bile yeni silahlara ihtiyaç duyar. Bana bırak dedim ya.”

“Bak ne diyeceğim? Eğer insanları birkaç günlüğüne uyutabilen bir silah bulursan bana bir tane al. Bir sürü de cephane isterim. Olur mu?”

Abdullah suratını benimkine yaklaştırıp fısıldadı.

“Güneş doğmadan önce çok yağmur yağacak, Lin. Bu işin şakası yok. Sessiz kalman önemli çünkü Sanjay bunu öğrenirse hayatın tehlikeye girer. Savaştan tiksinsen de, hazırlıklı olmalısın.”

“Tamam, Abdullah. Sen nasıl istersen.”

“Gel, Khaled’e gidelim,” dedi.

Peşine takıldım. “Ne o? Küçük, mutlu dünyasını yıkmamdan endişelenmiyor musunuz artık?”

“Bundan böyle aileden değilsin, Lin kardeş,” dedi usulca. “Fikirlerinin bir önemi yok. Dolayısıyla kimseyi etkileyemezsin.”

Gözlerinin içine baktım ve oradaydı. Belirli bir gruba mensup insanların onlardan olmayanlara karşı kayıtsızlığı sinmişti gözlerine. Daha şimdiden sevgisinin ışığı ve dostluğunun parlak güveni sönüyordu.

Sanjay Şirketi benim için kırık bir aile ocağı gibiydi. Ama şimdi oranın kapıları bana sonsuza dek kapanmıştı. Abdullah’ı sevmiştim, fakat sevgi, sadakat demekti ve o, hâlâ üyelerinin birbirlerine sadakatle bağlı olduğu bir kardeşliğin içindeydi. Bunun için ona hemen söylememiştim. Karla’nın yumuşak bakışlı

zekâsıyla Concannon'ın çılgınlığı arasında biraz daha sürüklenme isteğim bundandı.

Abdullah'ı kaybediyordum. İçinde yaşadığımız dev ağacı ayrılıkla baltalıyordum. Gözleri bana şimdiden yabancılaşan dostumun peşinden dik yokuştan inerken, denizin üzerinden tehditkâr bir gök gürültüsü geldi.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

D ağın dibinde, Abdullah beni kumtaşında Budaların ve düzgün patikaların olduğu bir vadiden geçirdi. Birkaç dakika, sık ormanda bir patikadan ilerledik ve ağaçların kıyısında, yumuşak bir tepenin üzerine kurulu bir ev karşımıza çıktı. Beton ve ahşaptan inşa edilmişti ve üç katlıydı.

Geniş verandanın basamaklarına birkaç adım kala, Khaled bizi karşılamaya çıktı.

Sarı, ipek bir kaftan giymişti. Boynunda kırmızı ve sarı çiçekli çelenkler vardı. Yumruklarını kalçalarına dayadı.

"Shantaram!" diye bağırdı. "Shangri-La'ya hoş geldin."

Değişmişti. Hem de çok. Kafasındaki iki tel saç dışında keldi. Savaşçı bedeni tombullaşmıştı. Öyle ki artık göbeği ve kalçaları, omuzlarından daha genişti. Dünyaya daima sert bir ifadeyle bakan yakışıklı yüzü şişmiş, çenesi neredeyse kaybolmuştu. Güldüğünde yanakları, ela gözlerini gizliyordu.

Khaled benim dostumdu. Basamakları koşarak çıktım.

Ellerini öne uzattı ve beni verandaya iki basamak kala durdurdu. Sarı, uzun bir tunik giyen genç bir adam boynuna asılı makineyle fotoğrafımızı çekti. Sonra tuniğinin cebinden bir kalem kâğıt çıkardı.

"Siz Tarun'a bakmayın," dedi Khaled başıyla genç adamı göstererek. "Görüştüğüm herkesin kaydını tutar. Ağzımdan çıkan her lafı yazıyor, inanabiliyor musunuz? Kaç kere uyardım ama dinlemedi. Hem insanlar daima kalplerinin sesini dinler öyle değil mi?"

"Öyle tabii..."

"Biliyorum, çok şişmanladım."

Buna hiç de üzülür gibi bir hâli yoktu.

"Eh."

"Ama sen formundan hiçbir şey kaybetmemişsin. Bu morluklar nereden? Abdullah'la boks mu yapıyorsunuz yoksa? Eğer öyleyse, kusura bakma ama

canını çıkarmış, dostum. Olsun, ikiniz de şu dağı tırmanacak kadar formdasınız."

"Senin dağı diyorsun?"

"Bu kısmı benim sayılır, evet. Ama Idriss bütün dağı kendinin sanıyor. Ukala! Gelin, size bir sarılayım. Sonra etrafı gezeriz."

Son iki basamağı çıktım ve kendimi bir et yığınının arasında buldum. Tarun yine fotoğrafımızı çekti. Khaled beni bıraktığında içtenlikle Abdullah'ın elini sıktı ve bizi içeri buyur etti.

"Karla nerede?" diye sordum.

"Sizinle patikada buluşacakmış. Galiba koşuya çıktı. Aklım toplamaya ihtiyacı var tabii. Huzurunu bozan ben miyim sen misin bilmiyorum ama paramı sana yatırırdım, eski dostum."

Büyük, eski evin holü epey genişti. Sağda ve solda merdivenler vardı ve girişteki odalara kemerlerin altından geçerek ulaşılıyordu.

"Burası bir İngiliz'inmiş. Muson mevsiminde burada inzivaya çekiliyormuş," diye anlattı Khaled.

Bu arada salona girmiştik. Duvarlar kitap raflarıyla kaplıydı. İki tane yazı masası ve rahat deri koltuklar vardı.

"Sonra bir iş adamı satın almış ama burası ulusal park ilan edilince belediyeye satmak zorunda kalmış. Zengin bir arkadaşım, aynı zamanda öğrencim olur, evi şehir meclisinden birkaç yıllığına kiraladı ve bana verdi."

"Öğrencin mi?"

"Evet."

"Ah, anladım. Onlara ölümden döndüğünde arkadaşlarını aramamayı öğretiyorsun herhâlde?"

"Çok komik, Lin," dedi şişmanlığından bahsederken kullandığı kayıtsız ses tonuyla. "Ama neden ihtiyatlı davranmam gerektiğini anlarsın diye düşünüyorum."

"Sikmişim ihtiyatını! Ölmemişsin, Khaled ve ben bunu yeni öğreniyorum! Neden?"

"Hiçbir şey düşündüğün kadar basit değil, Lin. Hem burada öğrettiklerimin dış dünyayla bir ilgisi yok. Ben burada sevgiyi öğretiyorum. Öncelikle de insanlara kendilerini sevmeyi öğretiyorum. Bazıları için bunun hiç kolay olmadığını duymak seni şaşırtmaz sanırım."

Salondan geçip Fransız kapıları açtık ve evin bütün ön cephesini kaplayan balkona çıktık. Burada birçok hasır koltuk ve aralarında minik, camlı sehpalar vardı.

Tavanda ağır ağır dönen pervaneler saksılardaki palmiyelerin yapraklarını hışırdatıyordu. Bir duvar cam panellerle kaplıydı ve bakımlı gül çalılıklarıyla dolu, İngiliz tarzı bir bahçeye bakıyordu.

İki genç ve güzel Batılı kız uzun tunikleriyle yanımıza geldi ve ellerini kalplerinin önünde birleştirerek Khaled'i selamladılar.

"Oturun, lütfen," dedi Khaled hasır koltukları işaret ederek. "Ne içersiniz? Sıcak, soğuk?"

"Soğuk," dedi Abdullah.

"Ben de."

Khaled, kızlara başıyla işaret etti. Gözden kaybolmadan önce birkaç adım geri geri yürüdüler. Khaled arkalarından baktı.

"Bugünlerde iyi yardımcılar bulmak zor," diye iç çekti bir koltuğa otururken.

Tarun hâlâ yanımızda not alıyordu.

"Neler oldu?" diye sordum.

"Neler mi?" Khaled uzaklara daldı.

"Seni son gördüğümde yerde ölü bir deli vardı ve sen silahsız olarak bir kar fırtınasının içine daldın. Ve şimdi buradasın. Neler oldu?"

"Ah, anladım," dedi gülümseyerek. "Yine başa döndük."

"Evet. Dönelim zaten."

"Biliyor musun, Lin? Son görüşmemizden beri daha sert bir adam olmuşsun."

"Belki öyledir, Khaled. Ya da belki gerçeklere önem veriyorumdur."

"Gerçekler," diye dalga geçti.

Hâlâ not alan Taruria baktı. Asistan, Khaled'le göz göze geldiğinde derin bir iç çekip defterini kaldırdı.

"Pekâlâ. İşte gerçek," dedi Khaled. "Afganistan'dan geçtim. Yürüyerek. İnsan ölümü umursamadığında kilometrelerce yürüyebiliyor. Daha doğrusu, kendini sevmediğinde."

"Sonra?"

"Pakistan'a gittim. Yine yürüyerek tabii."

Sen Pakistan'ı bana sor, dedi kafamın içindeki ses.

"Sonra yürüyerek Hindistan'a geldim. Hindistan'dan Varanasi'ye geçtim. Oraya vardığımda insanlar beni konuşmaya başlamıştı bile. Kimseyle konuşmadığım için bana Suskun Keşiş diyorlardı. Bu lakabı sağda solda duyuyordum ama benden bahsettiklerini çok sonra anladım. Konuşmuyordum çünkü konuşamıyordum. Yetersiz beslenmeden ölmek üzereydim. Açlıktan saçlarım

ve dişlerim dökülmüştü. Diş etlerim davul gibiydi. Tek kelimeyle hayatımı kurtarabilirdim ama hiçbir şey diyemiyordum."

Bu hatıralarla kıkırdadı.

"Ama insanlar sessizliğimi bilgeliğime veriyordu. Az ama özün önemini o zaman kavradım. Varanasi'de bir İngiliz'le tanıştım. Lord Bob. Beni gurusu ilan etti. Çok zengin bir adamdı. Aslına bakarsanız, öğrencilerimin birçoğu çok zengindi."

İngiliz bahçesine bakarak duraksadığında dudaklarında bir gülümseme uçuştu.

"Lord Bob'u anlatıyordun," dedim.

"Ah, evet. O kadar iyi ve cömert bir adamdı ki. Bütün hayatını yaşamına anlam katacak şeyi arayarak geçirmişti. Onu bulmak için benden yardım istedi."

"Neymiş?" diye sordum.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Khaled. "Açıkçası ne aradığını hiç bilmiyorum. Sonuçta adam bok gibi zengindi. Zaten sahip olduklarından başka ne istiyor olabilirdi ki? Ama Lord Bob ona yardım edemememe bozulmadı. Hatta öldüğünde her şeyini bana bıraktı."

Kızlar iki tepsiyle döndü ve onları yanımızdaki sehpalara bıraktılar. Uzun bardaklardaki içeceklere, kurutulmuş papayalara, ananaslara, mangolara ve tahta çerezliklerdeki kabuklu yemişlere baktım.

Kızlar yine ellerini birleştirip eğildiler ve çıplak ayaklarıyla süzülürcesine uzaklaştılar.

Bir süre onların arkasından baktım. Khaled'e döndüğümde onu hülyalı gözlerle gül bahçesini seyrederken buldum. Abdullah gözlerini Khaled'e dikmişti.

"Aşağı yukarı iki yıl Varanasi'de kaldım," dedi Khaled. "Bazen orayı özlüyorum."

Etrafına bakınıp bardaklardan birini aldı. Diğer bardakları bana ve Abdullah'a verdi ve içeceğinden koca bir yudum aldı.

"Ne güzel yıllardı. Lord Bob'un kendimi benim boyunduruğum altına sokma isteğinden çok şey öğrendim. Bana tamamen teslim oldu."

Kıkırdadı. Abdullah'a baktım. Boyunduruk, teslimiyet... Zaten tuhaf bir gün geçiriyorduk. Bu sözler üzerine tuz biber ekmişti. İçkilerimizi yudumladık.

"Sadece o yoktu tabii," dedi Khaled. "Yaşlı bir Hint Fakiri bile vardı aralarında. Hepsi de önümde diz çökmek ve ayaklarıma yüz sürmek için birbirleriyle yarışıyordu. Üstelik onlardan hiç böyle bir talebim olmadı. İşte o zaman biri-

lerinin, önünüzde diz çökmesinin size nasıl bir güç kattığım hissettim. Erkekler evlenme teklif ederken kadınlara müthiş bir kudret bağışlıyor."

Güldü. İçkime baktım. Yakut kırmızısı bardağın yüzeyindeki gümüş telkârilerde nem damlacıkları vardı. Huzursuzluğum giderek artıyordu. Başkalarının, önünde diz çökmesinden zevkle bahseden Khaled bir zamanlar çok sevdiğim o eski dostum değildi.

Khaled, Abdullah'a döndü.

"Kardeşimiz Lin, Lord Bob'la geçirdiğim yıllarda İngilizcem bu kadar gelişirken Amerikan hassasiyetimin düşüşe geçmesine şaşırdı galiba. Sen ne dersin?"

"Herkes kendi eylemlerinden sorumludur," dedi Abdullah. "Bu kanun senin için de geçerli, önünde diz çökenler için de, Lin ve benim için de."

"İyi dedin, eski dostum!" diye bağırdı Khaled.

Bardağını masaya bıraktı ve hatırı sayılır bir çabayla koltuktan kalktı.

"Gelin. Size bir şey göstereceğim."

Peşinden evin arkasına geçtik. Khaled holdeki merdivenlerden birinin dibinde durdu.

"İçtikleriniz hoşunuza gitmiştir umarım?" diye sordu içten bir ilgiyle.

"Evet."

"Bir damla akçaağaç şurubu mucizeler yaratıyor."

Kısa bir sessizlik oldu. Az sonra bir cevap beklediğini anladım.

"Çok lezzetliydi," dedim.

"Evet, öyleydi," dedi Abdullah.

"Sevindim," diye şakıdı Khaled. "Mutfakta çalışanları eğitmek ne kadar uzun sürdü bilemezsiniz. Onları spatulayla pataklamaktan gına gelmişti. Hele tatlıları bir türlü öğrenemediler. Hatırladıkça sinirlerim bozuluyor."

"Boş ver o hâlde. Unut gitsin," dedim.

Bir adım atmıştı ki, çabucak arkasını döndü.

"Sen burada bekleyebilirsin, Tarun," dedi. "Hatta git dinlen biraz. Mutfaktan bir kurabiye al."

Tarun bizi selamlayıp gitti. Khaled bir süre şüpheci gözlerle arkasından baktı.

Eski Khaled basamakları üçer üçer tırmanırdı. Hatta Bombay'da ondan daha hızlı merdiven çıkabilen biri daha yoktu. Yeni Khaled daha ilk basamakta duraksadı.

Nihayet birinci kata çıktığımızda, "Bu katta meditasyon ve yoga odaları var," dedi.

“Düzenli olarak yoga yapıyorsundur herhâlde,” dedim İkizler George’un yaramaz bakışlarıyla.

“Yok canım,” dedi Khaled beni ciddiye alarak. “Baksana, ne kadar şişmanım. Eskiden boks ve karate yapardım. Hatırlıyor musun, Lin?”

Elbette hatırlıyordum. Abdullah dışında yenemeyeceği kimse yoktu. Saatlerce dövüşüp hiç yorulmazdı.

“Evet,” dedim.

“Ama bizimkiler yoga seviyor. Sürekli yoga yapıyorlar. Bıraksam gece bile devam edecekler. Bazen bıraksınlar diye hortumla üzerlerine su tutuyorum.”

Koridordaki birinci kapı açıktı ve içeride yoga matlan üzerinde oturan bir düzine kadar insan vardı. Duvarlardaki hoparlörlerden flüt sesi geliyordu.

Khaled biraz dinlendikten sonra bizi ikinci kata çıkardı.

Buradaki hemen bütün kapılar kapalıydı.

“Yatakhaneler ve tek kişilik odalar,” dedi Khaled soluk soluğa.

En yakındaki odanın kapısını açtı. Birkaç kız tek kişilik cibinlikli yataklarda uyuyordu. Çıplaktılar.

“En sadık öğrencilerim,” dedi Khaled yine o şaşılacak kadar kayıtsız ses tonuyla.

Dayanamadım. “Bu ne lan böyle?” dedim ama parmağını dudaklarına bastırarak susturdu beni.

“Lütfen, sessiz ol, Lin. Uyanırlarsa başımızın etini yerler.”

“İyi, ben gidiyorum,” diye homurdandım.

“Nereye?” dedi telaşla. Alnında hayret çizgileri belirmişti.

“Buradan yeterince uzaklaşana kadar yürüyeceğim, tamam mı?”

“Lin, ne oldu? Sorun ne?” diye sordu kapıyı usulca kapatarak.

“Bir de soruyor musun?” dedim öfkeyle. “Sen aklını mı kaçırdın, Khaled? Burada resmen kendine bir harem kurmuşsun. Kim olduğunu sanıyorsun sen?”

“Kimseyi zorla tutmuyorum,” dedi kaşlarını çatarak. “Herkes gitmekte özgür. Sen de öyle.”

“Ne tesadüf. Ben de tam olarak bunu yapıyordum zaten.”

“Dur.” Yanıma koşup elini omzuma koydu. “Görmen gereken bir şey var. Sana göstermem gerek. Bir sır. Ama sizinle paylaşmak istiyorum.”

“Bugünlük bana bu kadar sır yetti, Khaled. Dağdan indiğinde beni ararsın.”

“Ama bunu Abdullah da görmedi. Onu da engellemeyeceksin değil mi? Bu kadar acımasız olma. Abdullah, sırrımı öğrenmek istemez misin?”

“İsterim,” dedi Abdullah bütün saflığıyla.

“Lin’i kalmaya ikna et öyleyse. Ben yukarı çıkıyorum. Siz de isterseniz gelin.”

Elini omzumdan çekip derin bir iç çekerek kendini tırmanışa hazırladı.

Abdullah’ı durdurdum.

“Bizim burada ne işimiz var, Abdullah?”

“Nasıl yani?”

“Bir oda dolusu çıplak kızla ne yapıyor bu adam? Tamam, dünyada bir sürü kız var. Hatta dünya kızlarla dolu. Ama onları evine doldurmak da neyin nesi? Hadi gidelim, kardeşim.”

“Sır ne olacak?” diye fısıldadı.

“Dalga mı geçiyorsun?”

“Ama bu gerçek bir sır.”

“Bana şimdiye kadar duyduklarım yetti,” diye homurdandım.

“Nasıl merak etmezsin?”

“Tamam, benim astımım var ve derhâl temiz hava almam gerek. Yürü hadi.”

“Lütfen, kal. Hiç olmazsa sırrı öğrenelim.”

İç çektim.

“Geliyor musunuz çocuklar?” diye sordu Khaled merdivenin yarısından. “Ay bu merdivenler beni öldürecek. Haftaya asansör taktıracağım.”

Abdullah kaşlarını çatarak yalvarırcasına bana baktı.

“Aman, tamam,” dedim basamakları çıkmaya başlayarak.

Az sonra, Khaled’in yanında, kapalı bir kapının önünde durduk. Kaftanının cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açtı.

İçerisi karanlıktı. Koridordan gelen ışıkta bir tavan arası odasında olduğumuzu anladım. Tepemizde kirişler vardı. Khaled kapıyı kapayıp kilitledi ve ışığı açtı. Tek bir ampul yandı.

Hayretler içinde kaldım. Baktığım her yerde altınlar ve gümüşler fışkırıyordu. Küçük, tahta sandıklardan, masalardan...

Şamdanlar, aynalar, resim çerçeveleri, saç fırçaları, dizi dizi inciler, değerli taşlardan kolyeler, bilezikler, saatler, broşlar, yüzükler, hızmalar ve hatta altın düğün kolyeleri bile vardı.

Ve bir de para. Çok para.

“Ne kadar anlatsam anlamayacaktınız. Gözlerinizle görün istedim. Birilerinin, önünüzde diz çökmesinin size kattığı güç bu işte.”

Oda derin bir sessizliğe gömüldü. Çatının uzak bir köşesinden güvercinlerin sesi geliyordu sadece.

Sonunda Khaled konuştu.

"Hepsi vergiden muaf," dedi soluk soluğa.

Bir Abdullah'a baktı, bir bana.

"Evet? Ne diyorsunuz?"

"Daha çok güvenliğe ihtiyacın var," dedi Abdullah tarafsızca.

Khaled uzun boylu İranlı'nın sırtına bir şaplak attı. "Yoksa bu işe talip misin, eski dostum?"

"Benim bir işim var zaten," diye karşılık verdi Abdullah bütün ciddiyetiyle.

"Elbette ama..."

"Bütün bunları sana öğrencilerin mi verdi?" diye sordum.

"Aslına bakarsan, ben onlara öğrencilerim diyorum ama onlar kendilerini müritlerim olarak adlandırıyor." Bir an gözlerini hâzinesine dikti. "Hepsi bu kadar da değildi," dedi sonra.

"Dahası da mı var?"

"Ah! Evet, vardı. Varanasi'deki müritlerimin armağanları. Ama oradan apar topar ayrılmam gerekti ve hepsini kaybettim."

"Nasıl?"

"Polise rüşvet olarak verdim. Lord Bob onun için ölmeden önce beni bu eve yerleştirdi."

"Varanasi'den neden apar topar ayrıldın? Ne acelen vardı?"

"Bunu neden bilmek istiyorsun, eski dostum Lin?"

Hâzinesindeki mücevherlerin ışığı gözlerine vuruyordu.

"Konuyu sen açtın, dostum."

Birkaç saniye beni dikkatle süzdü. Soğuk gerçeğin kıyısında tereddüt ediyordu. Sonra galiba bana güvenmeye karar verdi.

"Bir kız vardı. Brahman bir aileden gelen sadık bir mürit. Çok güzeldi ve bana tapıyordu. Bedenen ve ruhen kendini bana adamıştı. Yaşının tutmadığını sonradan öğrendim."

"Ne diyorsun, Khaled? Bari bizi yeme."

"Nereden bilebilirdim ki? Sen burada yaşıyorsun, Lin. Hintli kızların vaktinden evvel geliştiğini bilirsin. Yemin ederim on sekiz görünüyordu. Memeleri olgun mangolar gibiydi. Yatakta da işini biliyordu. Meğer daha on dördündeymiş."

"İşte şimdi senden gerçekten korktum," dedim.

"Yapma, Lin. Ne olur anla beni."

"Çocuklarla seks yapmanı mı anlayayım? Rezilliğini senin kadar normal mi karşılayayım? Bunu mu istiyorsun?"

"Bir daha asla olmayacak."

“Bir daha derken?”

“Olamaz zaten. Gerekli önlemleri aldım.”

“Konuştukça batıyorsun, Khaled.”

“Hele bir dinle beni. Artık hepsinden kimlik istiyorum. Özellikle de gençlerden. Kendimi koruyorum yani.”

“Ha sen korunuyorsun yani? İçim rahatladı.”

“Nereden çıktı bu muhabbet? Pişmanlıklarımızı geride bırakamaz mıyız? Arapçada bir deyiş vardır: Seni ağlatana akıl danış, güldürene değil. Bugün seni güldürdüm Lin ama bu, fikirlerimin bir değeri olmadığı anlamına gelmez.”

“Khaled...”

“Sen ve Abdullah benim kardeşimsiniz. Başka kimim var? Size paramı ve gücümü gösterdim ve diyorum ki, bir daha asla sırtınız yere gelmeyecek.”

“Ne demek bu?”

“İşi büyütmek için yeterince paramız var diyorum.”

“Hangi işi?

“Bu işi tabii. Bu manastırı. Görmüyor musunuz? Bir şube daha açma vakti geldi de geçiyor. Bu işi birlikte yürütebiliriz. Bütün Hindistan’a yayılırız. Sonra da Amerika’ya. Tek sınırımız gökyüzü olur.”

“Khaled...”

“Sizinle bağlantıya geçmek için bugünü beklememin sebebi buydu. Önce işi oturtmak zorundaydım. Temel sağlam olursa gerisi gelir zaten. Sizi buraya benim olduğu kadar, sizin de olan şeyleri göstermek için çağırdım.”

“Haklısın,” dedim.

“Oh. Nihayet anladın.”

“Buradakiler ne senin ne de bizim, Khaled.”

“Nasıl?”

“Bunlar bizden daha büyük bir güce armağan edilmiş.”

“Ama anlamıyorsun,” diye üsteledi. “İkinize de ortaklık teklif ediyorum. Milyonlar kazanabiliriz. Ama bu maneviyat işlerinin bazı tehlikeleri var. Sizi onun için yanımda istiyorum. Bir sonraki adıma birlikte geçmeliyiz.”

“Ben bir sonraki adıma geçtim zaten, Khaled.”

“Birlikte olabilirdik,” diye ısrar etti. “Yalvarırım, iyi düşünün.”

“Khaled!” dedi Abdullah birden. “Benim bu şehirden gitmem gerek.”

“Ne?” Khaled hayaller ağacından tepetaklak düşerken ağzı hayretle açıldı.

“Sana son bir kez sormak zorundayım. Burayı bırak. Benimle Bombay’a dön.”

“Yine mi, Abdullah?”

“Khaderbhai’nin meclisinin başına geç. Zor günler geçiriyoruz ve her şey daha da kötü olacak. Bize önderlik etmen gerek. Sanjay’ın yerini bir başkasına devretme vakti geldi de geçiyor. Eğer şimdi benimle gelirsen, Sanjay ölmez. Aksi hâlde, içimizden biri onu öldürecek. O zaman, Şirket’in iyiliği için yine bize liderlik etmek zorunda kalacaksın.”

Bana kalırsa, bu yeni Khaled, adamlara önderlik edebilecek vasıflara sahip değildi. Ama kalbinin ritmini Bombay sokaklarının müziğine uyduran Abdullah bizimle tavan arasında dikilen adamı değil, Khaderbhai’yle dostlukları uzun yıllara dayanan eski Khaled’i görüyordu. Şirket adına pek çok güç savaşından alnının akıyla çıkan o güçlü ve lider ruhlu adamı.

Sanjay Şirketiyle işim bitmişti. Kararım kesindi. Ama yeni Khaled’in insanlara boyun eğdirme zevkinin eski Khaled’in tereddütsüz güç kullanabilme yeteneğine yeni bir tat katacağından emindim.

Suç neyle birleşirse birleşsin ölümcül olur. Bizi cezbeden yanı da budur zaten. Suç dinle buluştuğunda kurtarıcıların kefareti günahkârların kurban edilmesiyle ödenir. Khaled’in Abdullah’ın teklifini kabul etmesini hiç istemiyordum.

“Bir kere daha söylüyorum,” dedi Khaled gülümseyerek. “Olmaz. Ama dostluğumuzun hatırına teklifimi değerlendirmenizi rica ediyorum. Elimde altın yumurtlayan bir tavuk var diyorum. Bu maneviyat işleri alıp yürümeden parsayı toplayalım. Sırf yogadan milyonlar kazanabiliriz.”

“Şirket’i düşünmeye mecbursun,” diye bastırdı Abdullah. “Kaderinin yolundan yürümelisin.”

“Bu hiçbir zaman olmayacak,” dedi Khaled belli belirsiz gülümseyerek. “Yine de beni düşündüğün için sağ ol, kardeşim. Şimdi... Şu hâzineye son bir kez bakın ve kararınızı vermeden önce güzel bir öğle yemeği yiyelim. Kurt gibi acıktım.”

“Ben yokum.”

“Yahu, dur. Önce...”

“Khaled,” dedim, “ben haremini görmeden önce de kararımı vermiştim zaten. Gidiyorum.”

“Yanma yolluk verseydik bari,” dedi kapıyı kilitlerken.

“Hoşça kal, Khaled.”

“Ama senin için hazırlanan yemekleri yememek şanssızlık getirir.”

“Korkarım bu riski almak zorundayım.”

“Ama size Keşmir tatlısı yaptırdım. Şef, müritlerimden. Malzemeleri bulacağım diye canı çıktı.”

Cevap vermeden yürümeye başladığımda Khaled peşimden koşturdu. Tarun da her nereden çıktıysa yine yanı başımızda bitmişti.

Hep birlikte verandaya çıktık. Khaled'in nefesi tıkanmıştı. "Madem ısrar ediyorsun," dedi.

Beni terli vücuduna bastırarak kucakladı. Abdullah'la el sıkıştılar.

"Yine gelin!" diye seslendi arkamızdan. "Çarşambaları sinema gecesi. Film seyredip buz gibi sütlaçlarımızı yiyoruz. Perşembeleri dans gecesi. Ben dans öğreniyorum! İnanabiliyor musunuz?"

Yanında dikilen Tarun hiç durmadan not alıyordu.

Patikanın ilk dönemecinde Karla'ya rastladık. Görünüşe bakılırsa, bizi bekliyordu. Bir ağaç kütüğüne oturmuş ve bir sigara yakmıştı.

"Demek sen de hacı oldun, Shantaram?" dedi.

"Beni uyarabilirdiniz," dedim kırgın bir sesle. "Bu adama ne olmuş böyle?"

"Öyle ya da böyle mutlu," diye mırıldandı Karla. "Hatta mutlu az kalır."

"Ya siz? Siz Khaled'in yeni hâlinden memnun musunuz?"

İkisi de bana boş boş baktı.

"Hadi ama!"

Bakmaya devam ettiler.

"Tamam," dedim. "Belki de eski dostumu geri istiyorumdur. Olamaz mı? Siz onu özlemediniz mi?"

"Khaled burada zaten, Lin," dedi Abdullah. "Daha yeni görüştük ya?"

"Ama..."

"Nefesini yokuşa sakla," dedi Karla. "Siz gangsterler hiç çenenizi kapamaz mısınız?"

İlk mağaralara yaklaştığımızda Karla koşmaya başladı. Dik yamaca geldiğimizde hâlâ önümüzdeydi.

Ona yetişmek için koştururken gözlerimi vücudunun kıvrımlarında dolaştırmadan edemedim.

Erkekler eğitimsiz köpeklere benzer, demişti Didier bir keresinde.

"Popoma mı bakıyorsun?" diye sordu Karla.

"Korkarım, evet."

"Kusuruna bakma, Karla," dedi Abdullah bir başkasının utancını örtbas etme gayretiyle. "Maymun gibi tırmandığın için bakakaldı."

Karla yolunun üzerindeki sarmaşık dallarına tutunarak güldü. O kocaman, içten kahkaha bütün yamaçta çınladı. Gülmesi geçene kadar başka bir şey söylememesi için Abdullah'a bakarak elini kaldırdı.

"Hay sen çok yaşa, Abdullah," dedi az sonra.

Sen de yaşa.”

Biz uç sürgün böyle şakalaşıp gülerek hayatlarımızı cek dağa tırmandık.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Z irveye vardığımızda ancak kendimize çekidüzen verecek kadar vakit bulabildik. Karla gök mavisi bir *salıuar kameezlz* öğle yemeğinin sonuna yetişti. Yemeklerimizi bitirdiğimizde Idriss'in dağda olduğu haberi geldi. Ben dik yamaca doğru baktım ama geri kalan herkes mağaralara doğru döndü.

"Buranın başka bir yolu daha mı var?" diye sordum Karla'ya.

"Bütün dağların başka bir yolu vardır," dedi mırıldanarak. "Bunu herkes bilir."

"Ah, tabii."

Az sonra, Idriss olduğunu tahmin ettiğim yaşlıca bir adamla daha genç biri kadınların mağarasının ilerisindeki patikada belirdi. İkisi de beyaz kurta'lar ve gök mavisi şalvarlar giymişti. Genç adam bir yabancıydı ve omzuna bir tüfek asmıştı.

"Bu kim?" diye sordum.

"Silvano," dedi Karla.

"Tüfek ne iş?"

"Kaplanları korkutmak için."

"Burada kaplanlar mı var?"

"Elbette. Ama yan dağdalar."

Yan dağın buraya ne kadar uzaklıkta olduğunu soracaktım ki, Idriss konuştu.

Hafifçe öksürerek boğazını temizledi ve "Sevgili dostlar," dedi. "Kolay yoldan gelmemize rağmen zorlu bir tırmanış oldu. Geç kaldığım için özür dilerim. Bu sabah bir grup filozofla görüşmem gerekti."

Sesi boğuk ve dokunaklıydı. Bütün ovayı usulca sardı. Rahatlatıcıydı. Sizi kâbuslarınızdan nazikçe uyandırabilecek türden bir sesti.

"Size hangi konuda danıştılar, usta?" diye sordu bir öğrenci.

"Biri mutluluğun bütün kötülüklerin anası olduğunu ispatlayacak bir tartışma başlatmış," dedi cebinden çıkardığı mendille alnındaki terleri silerek.

“Diğerleri bunun aksine dair etkili bir sav geliştirememiş. Onun için, doğal olarak mutsuz olmuşlar. Benden karşı bir sav üretmemi ve onları bu mutsuzluktan kurtarmamı istediler.”

“Sen ne yaptın, Idriss?” diye sordu başka bir öğrenci.

“Tabii ki bir sav geliştirdim. Ama uzun zaman aldı. Filozoflar dışında mutluluğun kötü bir şey olduğunu savunabilecek biri yoktur zaten. Sonunda hepsi mutluluğun iyi bir şey olduğuna ikna oldu ama bu sefer de mutluluk onlara fazla geldi. Kontrollerini kaybettiler. Buralarda histerik bir filozof gören oldu mu?”

Öğrenciler birbirlerine baktı.

“Hayır mı?” diye sordu Idriss. “Güzel. İşte size bir ders. Gerçeklik kavramınıza sıkı tutunamazsanız dünya tehlikeli bir yer hâline gelir. Öte yandan, kendinizi daha rasyonel bir dünyada bulduğunuzda da onu daha dikkatle sorgulamalısınız. Her neyse. Bu kadar yeter. Toplanın da başlayalım hadi.”

Öğrenciler açılır kapanır iskemlelerle tabureler getirdiler ve onları Idriss’in karşısına dizdiler. Idriss bir iskemleye oturdu. Silahlı genç adam Silvano, sağma ve biraz arkasına geçti. Sonra da tahta taburesinde sırtını dikleştirerek gözlerini bizlerde dolaştırdı.

Abdullah kulağıma eğildi.

“Tüfekli İtalyan sana bakıyor,” diye fısıldadı.

“Sağ ol.”

“Rica ederim,” dedi ciddi bir tavırla.

“Görüyorum ki çalışma grubumuzun yeni bir ziyaretçisi var,” dedi Idriss bana bakarak.

Benimle konuştuğundan emin olmak için arkama döndüm.

“Seni aramızda görmek büyük zevk, Lin,” dedi. “Khaderbhai senden çok bahsederdi. Gelebildiğine sevindim.”

Bütün başlar bana döndü. Herkes gülümseyerek selamladı beni. Tekrar Idriss’e döndüm ve birden içimden, *Khaderbhai’yle o kadarfelsefe sohbeti yaptık, sizin adınızı bile anmadı*, demek geçti.

“Söyle, Lin,” dedi gülümseyerek, “aradığın, aydınlanma mı?”

“Onu kim kaybetmiş ki ben bulayım?” dedim.

Aslında yaptığım kabalık sayılmazdı ama meşhur öğretmenin saygınlığına da yeterince hürmet etmemiştim. Silvano öfkeyle tıslayarak tüfeğine yapıştı.

“İzin ver, usta. Bir güzel aydınlatayım şunu,” dedi nefret kokan bir sesle.

“İndir tüfeğini, Romeo,” dedim. “Yoksa ilk kim aydınlanacak görürsün.”

Silvano atletik bir tipti. Kaslıydı ama hantallık bir yana, kedi gibi zarifti. Biçimli yüz hatları, geniş omuzları ve ela gözleriyle bir din adamının fedai-

sinden çok İtalyan bir modele ya da film yıldızına benziyordu. Benden neden hoşlanmadığını bilmiyordum. Belki de yüzümdeki yara izleriydi onu kışkırtan. Kendini kanıtlama çabasına girmişti. Ama nedenlerin ve niçinlerin benim için bir önemi yoktu. Khaled'e ve kadere o kadar öfkeliydim ki, hırsımı çıkarmaya yer arıyordum.

Silvano doğruldu. Ben de kalktım. Ama Idriss sağ elini hafifçe salladığında Silvano oturdu. Ben de onu taklit ettim.

"Silvano'yu bağışla, lütfen," dedi Idriss. "Sadakati onun sevgisini gösterme biçimi. Eğer yanılmıyorsam, aynısı senin için de geçerli."

Sadakat. Lisayla birbirimize âşık olmanın yolunu bulamamıştık. Ben başka biriyle evli olan Karla'ya âşıktım. Sanjay Şirketi kardeşliğinden istifa etmiştim ve aynı gün bir dostumla Sanjay'ı öldürme muhabbeti yapıyordum. Sadakat, yeterince sevmedikleriniz için gereklidir. Yeterince sevdiğinizde sadakatinizi sorgulamazsınız bile.

Herkes bana bakıyordu.

"Özür dilerim, Silvano," dedim. "Zor bir yıl geçirdim de."

"Güzel," dedi Idriss. "İkinizin arkadaş olmanızı istiyorum. Gelin. Karşımda durun ve el sıkışın. Aydınlanma yolunda kötü hislerin bizi zehirlemesine izin vermeyelim."

Silvano çenesini sıktı. Bu işten hiç hoşlanmamıştı belli ki. Yine de ayağa kalktı ve Idriss'e doğru bir adım attı. Sol eli tüfeğindeydi.

Bir çocuk gibi ne yapacağımın söylenmesine verdiğim ters tepkiyle yerimden kıpırdamadım. Öğrenciler aralarında mırıldanmaya başlamıştı. Idriss bana baktı. Kendini tutmasa gülecek gibi bir hâli vardı. Kahverengi gözleri Khaled'in tavan arasındaki mücevherlerden bile daha parlaktı.

Silvano öfke ve aşağılanmışlık hissiyle kıvranıyordu. Dudaklarını birbirine bastırmaktan ağzının kenarında beyaz çizgiler belirmişti.

O an dünya umurumda değildi. Bunu İtalyan başlatmıştı. Idriss'ten beni aydınlatmak için izin istemesi, hadsizliğin dik âlâsıydı. Zaten dağdan kaçmaya yer arıyordum. Yaşlı bilgeden, Abdullah'tan, Karladan, her şeyden.

Karla dirseğini kaburgalarıma geçirdi. Nihayet kalkıp Silvano'yla el sıkıştım. Bunu bile bir güç gösterisine dönüştürdü.

Idriss'in, "Teşekkür ederim," demesiyle nihayet ayrıldık. "Bu gerçekten aydınlatıcı oldu. Şimdi yerlerinize geçin ve başlayalım."

Sandalyeme döndüm. Abdullah usulca başını salıyordu. Karla suratıma tükürürcesine tısladı.

"Aptal!"

Kaşlarımı çatmaya çalıştım ama yapamadım. Haklıydı çünkü.

"Pekâlâ," dedi Idriss gözleri parlayarak. "Ziyaretçimizin hatırı için bir kez daha tekrarlayalım. Birinci kural?"

"Birinci kural, guru diye bir şey yok," dedi öğrenciler hep bir ağızdan.

"İkinci kural?"

"İkinci kural, hepiniz kendinizin gurususunuz."

"Üçüncü kural?"

"Üçüncü kural, zihninin özgürlüğünden asla vazgeçme."

"Dördüncü kural?"

"Dördüncü kural, zihnini önyargısız bilgilerle besle."

"Tamam, tamam," dedi Idriss gülerek. "Bu kadar yeter. Ben şahsen kurallardan pek hoşlanmam. Bir yerin kendisindense haritası gibi gelirler bana. Ama bazı insanlar kuralları sever ve onlara ihtiyaç duyar. Onlar için de bu dördü yeter. Beşinci kural ise kural yok olabilir belki."

Herkes güldü ve oturdukları yerde daha bir gevşediler.

Idriss yetmişli yaşlardaydı. Bir bastonla yürümesine rağmen zayıf ama sağlıklı bedeni oldukça esnekti. Ara sıra ellerinden yardım almadan oturduğu yerde kolayca bacaklarını altına topluyordu.

Kıvırcık, kır saçlarını kısacık kestirmişti. Bu da dikkati, bakışlarının derinliğine, kanca burnunun haşmetine ve esmer, dolgun dudaklarına çekiyordu.

"Doğru hatırlıyorsam," dedi, "Seninle son tartışmamız itaat üzerineydi, Karla."

"Evet, usta-yz."

"Lütfen, Karla ve hepiniz. Burada araştıran ve merak eden tek bir akılız. Ve dostlukta tek bir kalbiz. Bana Idriss deyin. Ben de size isimlerinizle hitap edeyim. Şimdi söyle, Karla. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Karla bakışlarını saran yangınla baktı ona.

"Bunu gerçekten öğrenmek istiyor musun, Idriss?"

"Elbette."

"Sahi mi?"

"Evet."

"Pekâlâ. Bana hayran olun. Bana tapın. Bana itaat edin. Ben, ben, ben. Tanrı'nın tek söylediği bu."

Bazı öğrencilerden hayret nidaları yükseldi ama Idriss güldü.

"Karla'nın fikirlerine işte bunun için bu kadar değer veriyorum, sevgili gerçek arayışçıları."

Yine mırıltılar geldi.

Karla ayağa kalktı, yokuşun başına doğru yürüyüp bir sigara yaktı. Gözlerini etraftaki tepelere ve vadilere dikti. Neden gittiğini biliyordum. Ona haklı olduğunun söylenmesi hoşuna gitmemişti. Karla fikirlerinde yanılsa bile zeki ya da komik olarak değerlendirilmek isterdi.

"Hayranlık teslimiyeti gerektirir," dedi Idriss. "Bütün dinler, tıpkı bütün krallıklar gibi sizden itaat etmenizi bekler. İnsanlığın başından beri var olan on binlerce dinin yalnızca itaati dayatanları ayakta kalabilmiştir. Ve o itaat çürümeye yüz tuttuğunda, ona dayanan sadakat de bir zamanlar dünyaya hükmeden Zeus'un, Apollo'nun ve Venüs'ün büyük dini gibi tarihe karışır."

"Bize gururlu olmamızı ve boyun eğmememizi mi salık veriyorsun, Idriss?" diye sordu bir öğrenci.

"Hayır. Tabii ki hayır," dedi Idriss yumuşak bir sesle. "İyi ki bu hususa değindin, Arjun. Benim söylediğimin gururla bir ilgisi yok. Ara sıra başınızı eğip dizlerinizin üzerine çökmekten daha kazançlı hiçbir şey yoktur. Hiçbirimiz zaman zaman dizlerimizin üzerine çöküp her şeyi bilmediğimizi, evrenin merkezi olmadığımızı ve sevinçlerimiz kadar utançlarımız da olduğunu kabul edemeyecek kadar kibirli olmamalıyız. Sizce de öyle değil mi?"

"Evet, Idriss," diye onayladı öğrencileri.

"Gelgeldim, bu dünyada hayatta kalmak için gurura da ihtiyacımız var. Bakın, buraya dikkat. Kibir değil, gurur. Gururlu biri ben şu veya bundan daha iyiyim demez. Gururlu biri evet, hata yaptım ve bunlardan ders alacağım, der. İrademi kendimi geliştirmek için kullanacağım, der. Aslına bakarsanız, gurur olmadan insanın kendini değiştirmesi ya da iyileştirmesi mümkün değildir. Katılıyor musunuz?"

"Evet, Idriss."

"Güzel. Ben diyorum ki, mütevazılıkla diz çökün. Hepimizin bir olduğunu bilerek diz çökün. Bu mücadelede birlikte olduğumuzu bilerek diz çökün. Anlamak ve kendinizi bir yere ait hissetmek için. Ama kimseye körce itaat etmeyin. Asla. Bu noktada eklemek istediğiniz bir husus var mı gençler?"

Öğrenciler birbirlerine baktı.

"Lin," dedi Idriss. "Sen aramızda yenisin. Fikirlerini duymak isteriz."

O sırada hapiste bizi döven gardiyanları düşünüyordum.

"Yeteri kadar itaat, insanların diğer insanlara istedikleri her şeyi yapmalarını sağlar."

"Bunu sevdim," dedi Idriss.

Bir bilgenin iltifatı en tatlı şaraptan bile daha tatlıdır. Sıcaklığını iliklerime kadar hissettim.

"İtaat vicdanın katilidir," dedi Idriss usulca, "onun için, bugün varlıklarım sürdüren bütün kurumlar onu talep eder."

"Ama bir şeye itaat etmeliyiz muhakkak," dedi Parsi bir öğrenci.

"Bulunduğun toprakların yasalarına uy, Zubin," diye karşılık verdi Idriss. "Saygın bir şekilde davranmanı engellemiyorlarsa tabii. Altın kurallara uy. İnsanların sana değer vermesini istiyorsan önce sen onlara değer ver. Sana nasıl davranmalarını istiyorsan onlara öyle davran. İçinden gelen ilhama, sevgiye ve öğrenme aşkına kulak ver. Evrensel vicdan yasasına itaat et. Düşündüğün, söylediğin ya da yaptığın her şeyin mutlaka bir etkisi olacağını unutma. Bu etkiyi sadece kendin hissetsen bile. Bu sebeple, düşüncelerindeki, sözlerindeki ve yapıp ettiklerindeki olumsuzluğu en aza indirge. Olumlu düşünmeye ve davranmaya çalış. Bağışlama ve paylaşma içgüdüne itaat et. İnancına ve kalbine. Çünkü kalbin sana asla yalan söylemez."

Duraksayıp öğrencilerine baktı. Birçoğu söylediklerini not alıyordu. Gülümseyip başını salladı ve başladı ağlamaya.

Abdullah'a baktım. Cidden ağlıyor mu? Abdullah başını salladı ve öğrencileri işaret etti. Onların da çoğu ağlıyordu. Birkaç dakika sonra, Idriss gözyaşları içinde konuştu.

"Evrenin bu kısmının bu bilince ulaşması on dört milyar yıl sürdü. On dört milyar yılda bu muhakemeyi yapabileceğimizi anladık. O on dört milyar yılı bir kenara atamayız. Bu bilinci boşa harcamaya ve zedelemeye hakkımız yok. Evrendeki en değerli ve güzel şeye teslim olmama gibi bir hakkımız yok. Her birimiz çalışan, öğrenen, sorgulayan, dürüst, adil ve olumlu bireyler olmalıyız. Ve en önemlisi, hepimizin ortak davası sevgi için, vicdanlarımızı özgürce birleştirmeliyiz."

Bu konuşmayı Idriss'ten ve biraz değiştirilmiş versiyonlarını öğrencilerinden pek çok kere dinledim. Hepsi de hoşuma gitti. Idriss'in aklının çalışma biçimini seviyordum ama konuşmasından sonra söyledikleri bana onu bir insan olarak da sevdirdi.

"Gelin, birbirimize bilmece soralım," dedi. "Ben başlayayım. Sabahtan beri bunu size sormak için sabırsızlanıyorum. Bir Zen Budisti neden buzdolabında boş bir süt şişesi saklar? Kimsenin bir tahmini yok mu? Tamam. Siyah çay içen konukları için."

Idriss de, öğrenciler de güldü. Abdullah bile özgürce kahkaha atıyordu. Yıllardır onu böyle görmemiştim. O kahkahayı kalbime kazıdım. Ve ciddi arkadaşımın bu yönünü gayretsizce ortaya çıkaran Idriss'i sevdim.

"Sıra bende," dedi Arjun heyecanla ayağa fırlayarak.

Öğrenciler bir bir ayağa kalkıp bilmecelerini sordu. Usulca kalıp Karla'yı bulmaya gittim.

Idriss'in dersine dair notlar alıyordu. Ama not defteri niyetine sol elini kullanıyordu.

Avucu parmaklarına ve tırnaklarına kadar uzanan uzun cümlelerle kaplıydı.

Kelimeler avucundan elinin yan tarafına doğru ilerliyor ve tıpkı bir Bombay gelininin ellerindeki kınaları andırıyorlardı.

Hayatımda gördüğüm en seksi şeydi çünkü ben bir yazarım. Nihayet gözlerimi ondan ayırıp ormana bakacak gücü kendimde buldum. Ağaçların üzerinde bulutlar toplanmıştı.

"Demek bunun için benden bilmece istedin," dedim.

Bakışlarını karşıya dikti. "Idriss'in olayı bu," dedi. "Fanatikliğin en belirgin göstergesi espri anlayışının olmamasıymış. Onun için bizi günde en az bir kere güldürüyor."

"Bilmecelerle hepinizi tav ediyor."

"Idriss'in bizi kendine tav etmek gibi bir kaygısı yok, Lin. Onu bunun için seviyorum."

"Pekâlâ. Bana onun hakkında ne düşündüğünü söyle."

"Ne önemi var?"

"Seninle ilgili her şey benim için önemli, Karla."

Birbirimize baktık. Ne düşündüğünü anlayamadım ama onu öpmek istiyordum.

"Ranjit'le konuşmuşsun," dedi kaşlarını çatarak.

Onu öpmekle ilgili hayallerimden vazgeçtim.

"Kocan pek geveze."

"Ne konuştunuz?"

"Sence Ranjit benimle ne konuşabilir?"

"Oyun oynama, Lin."

Sesi yumuşaktı ama hâlâ kapana kısılan vahşi bir hayvanın çığlığını andırıyordu. Sonra sakinleşti.

"Sana ne söyledi?"

"Dur, tahmin edeyim," dedim. "Ranjit'le ikiniz insanları sinir etmekten zevk alıyorsunuz. Bunu onun için yapıyorsunuz."

Gülümsedi.

"Ranjit'le ortak noktalarımız var, evet. Ama yeterince değil."

Ben de gülümsedim.

"Bak ne diyeceğim? Ranjit'in canı cehenneme, tamam mı?"

“Bir gün yanına dönmem gerekmeseydi, ben de öyle derdim belki.”

Gözleri şehrin üzerinde sürüklenen bulutlara kaydı. Ormanın bazı kısımları yağmur almaya başlamıştı bile.

Genel olarak aklım karışıktı ama en çok da Karla’nın yanında öyle hissediyordum. Bana Ranjit’le aralarındaki özel bir şeyden mi söz ediyor, yoksa bizi mi kastediyor, hiç anlayamıyordum. Ama eğer bahsettiği Ranjit’se, ne söylediği umurumda değildi.

“Fırtına patlayacak,” dedim.

Hızla bana döndü.

“Benim yüzümden değil mi?”

“Efendim?”

Başını iki yana salladı. Yeşil gözleri gri gökyüzündeki tek parlak şeydi.

“Ranjit seninle benim hakkımda konuştu,” dedi ani bir kararlılıkla. “Benim için endişeleniyor, biliyorum. Ama asıl onun yardıma ihtiyacı var. Tehlikede olan o.”

Gözlerime bakarak düşüncelerimi okumaya çalıştı. Kocası için gerçekten endişelendiğini anladığımda Concannon’ın yumruklarının bile bu kadar acıtmadığını düşündüm.

“Ne istiyorsun, Karla?”

Kaşlarını çattı. Bir an başını eğdi. Sonra yine bana baktı.

“Ona yardım etmeni,” dedi, “Birkaç ay daha sağ kalması gerek.”

“Birkaç ay mı?”

“Gönül yıllarca yaşasın ister ama birkaç ay şart.”

“Neden?”

Bir an yüzüme baktı. Belki de duygusal bir cevap aradı. Sonra vazgeçip güldü.

“İç huzurum için,” demekle yetindi.

“Ranjit çocuk değil, Karla. Bir sürü de parası var.”

“Ben ciddiyim, Lin.”

Gözlerimi yüzünde dolaştırdım ve hafifçe gülümsedim.

“Numaracının tekisin.”

“Neden?”

“Bu sabah söylediklerin, buraya benim için mi geldin filan, hepsi numaraydı. Aslında Ranjit’e yardım etmemi istiyorsun.”

“Sana yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?”

“Ranjit’in birkaç ay sağ kalmasını istemek, birkaç ay sonra ölmesine aldırmamakla aynı bence. Çok hoşsun.”

“Seni kullandığımı mı düşünüyorsun?”

“Ne ilk, ne son olurdu.”

“Ama ben...”

“Önemli değil, Karla. Ben seni seviyorum.”

Bir şeyler söylemek istedi, fakat parmağımı dudaklarına bastırdım.

“Ranjit’le ilgili ne yapabileceğime bakacağım.”

O sırada gök gürledi.

“Gitmem gerek,” dedim. “Fırtınadan önce şehirde olmak istiyorum. Lisa’ya bakacağım.”

Bileğime yapıştı. Kelimelerle dolu eliyle.

“Ben de geleyim.”

Bir an tereddüt ettim.

“İzin ver,” dedi. “Seninle şehre döneyim.”

lamam.

Eşyalarımızı toplayıp herkesle vedalaştık.

Öğrenciler Karla’yı sevmişti. Onu herkes severdi. Onu anlamak istemediklerinde bile.

Idriss’le Silvano bizi geçirmeye geldi. Silvano’nun tüfeği hâlâ omuzundaydı.

“Aramızda geçenleri unutalım,” dedim elimi uzatarak.

Yere tükürdü.

Büyüklük sende kalsın, diye düşündüm.

“Adın, Silvano orman demek.”

“Eee?” diye homurdandı.

“İtalyan bir arkadaşımın adıydı. Oradan biliyorum. Sonra Forest’la değiştirdi. Forest Marconi oldu. O zaman, iki dilde de bunun güzel bir isim olduğunu düşünmüştüm.”

Silvano kaşlarını çattı. “Ne?”

“Diyorum ki, Silvano diye bir arkadaşım var. Çok severim. Seninle boşuna gerildik. Umarım özrümü kabul edersin.”

“Tabii,” dedi hemen ve benimle tokalaşmak için elini uzattı.

Bu kez aramızda rekabet yaşanmadı. Genç İtalyan ilk kez güldü bana.

“İtalyanca biliyor musun?” diye sordu.

“Gerekirse yemin edebilecek kadar.”

Idriss güldü.

“Yine gel,” dedi. “Flayvan ve insan doğası halikındaki konuşmamı mutlaka dinlemelisin. Bir, iki ders çıkaracağından eminim.”

Siyah bulutların arasında çatallı bir şimşek çaktı. Idriss’in yüzü ve vücudu bir anlığına gümüş mavisi bir ışıkla aydınlandı.

“Olur,” dedim. “Hayvan doğamı da yanımda getiririm.”

“İkinizi de beklerim,” dedi gülerek.

Abdullah, Karla ve ben kaygan yerlerde birbirimize tutunarak yamaçtan indik.

Çakıl taşlı otoparkta, Abdullah yine büfedeki telefonun başına gitti. Kasvetli gökyüzüne baktım.

“Fırtınadan önce şehre yetişemeyebiliriz,” dedim. “Belki otobanda yakalanırız.”

“O kadar şanslı olur muyuz dersin?” dedi Karla sırıtarak. “Silvano’ya çabuk ısındın.”

“Çocuğun bir suçu yoktu. Ben öküzlük ettim. Aklımda çok şey vardı.”

“Siktir git, Lin. Neden yapıyorsun bunu?”

“Neyi?”

“Kafandaki şeylerden bahsedip ne olduklarını asla söylemiyorsun.”

“Boşuna kürek sallıyorsun,” dedim ama haklıydı. Yine.

Ona anlatmak istiyordum. Hayatım altüst olmuştu. Lisa’yla uzaklaşıyorduk. Ranjit bombacıların hedefindeydi. Sanjay Şirketi’nden ayrılıyordum. Çete savaşları başlamıştı. Şehirde tek bir güvenli yer yoktu.

“Bir süreliğine şehirden ayrıl,” dedim. “Ben de öyle yapacağım.”

“İmkânı yok, Shantaram,” dedi gülerek ve beni kolumdan çekiştirip büfeye soktu.

Abdullah bana sokulup usulca son havadisleri verdi.

“Sanjay herkesi susturmuş. Sorun çıkmayacak. Bunu bekliyorduk zaten. Kuzeye, Delhi’deki kardeşlerimize gideceğim. En az bir hafta buralarda olmam.”

“Bir hafta mı?”

“Bir gün bile daha az değil.”

“Ben de geliyorum. Delhi’de düşmanların var.”

“Benim her yerde düşmanlarım var,” dedi başını eğerek. “Ama dostlarım da var. Benimle gelemezsin. Sri Lanka’ya gidip oradaki işlerini halledeceksin. Leopold’deki olay çözülene kadar gelme.”

“Sakin ol, kardeşim. Sanjay Şirketi’nden ayrılacağımı unuttun galiba?”

“Sanjay’a söyledim ve...”

“Ne yaptın, ne yaptın?”

“Sanjay’a ayrılmak istediğini söyledim.”

“Bunu bana bırakmalıydın,” dedim öfkeyle.

“Biliyorum ama bu gece Delhi’ye gidiyorum. Sanjay’a söylerken seninle olamayacaktım ve görüştüğünüzde ilk kızgınlığı geçsin istedim.”

“Şimdi beni gördüğünde boynuma sarılacak, öyle mi?”

“Hayır. Ama Sanjay önce şaşırdı. Sonra çok kızdı. Yine de son görevi tamamlayıp ayrılmana izin vereceğini söyledi.”

“Hepsi bu mu?”

“Burada bir ailen varsa hepsini öldüreceğini de söyledi.”

“Başka?”

“Görevin bitince seni memnuniyetle köpeklere atacakmış.”

“Bu kadar mı?”

“Gerisi küfür. Sanjay’ın ağzı kenef gibi. Bir gün küfrederken ölecek inşallah.”

“Yola ne zaman çıkacakmışım?”

“Yarın sabah,” diye iç çekti. “Madras trenine bineceksin. Sonra bir yük gemisiyle Trincomalee’ye gideceksin. Şirketten adamlar yarın sabah seni istasyonda bekleyecek. Biletler ve talimatlar onlarda.”

Sri Lanka, yük gemisi ve talimatlar. Derin bir nefes alıp usulca üfledim.

“Mecbur muyum?” diye mırıldandım düşüncelerimin arasında.

“Söz verdin, tutacaksın.”

“Evet ama pişmanım.”

“Bu görevden sonra özgürsün. Bence kabul et. Sonra bir süre daha Sanjay’ı yerinden edemeyeceğim ve güvende olacaksın.”

“Tamam. İnşallah. Hadi gidelim artık.”

“Bekle,” dedi bana doğru eğilerek. “Bundan sonraki birkaç hafta attığın her adıma ve ağzından çıkan her kelimeye dikkat edeceksin.”

Gülümsedim. “Beni bilirsin.”

“Bilmez miyim?” dedi üzüntüyle. “İçindeki şeytanı da biliyorum ama.”

“Yapma yahu?”

“Hepimizin içinde iblisler var. Bazıları bize kötülük etmez. Sadece içimizde yaşamak isterler. Ama bazıları daha fazlasını ister. Onları içlerinde barındıran ruhları kemirmek isterler.”

“Doğrusunu istersen, Abdullah, ben bu iblis olayında seninle pek aynı fikirde değilim.”

Yüzüme baktı. Kehribar rengi gözlerinin içinde rüzgârdan savrulan yapraklar uçuşuyordu.

“Unut git-” diye başlamıştım ki, sözümü kesti.

“İyi ya da kötü bir insan yoktur, dediğini duydum. Kötü olan eylemlerdir, onları yapan insanlar değil, dedin.”

“Bu benim lafım değil. Bir zamanlar Khaderbhai söylemişti.”

“O da Idriss’ten duydu,” dedi hemen. “Khaderbhai ettiği bütün bilge laflan Idriss’ten öğrendi. Ama bu konuda size katılmıyorum. Bu dünyada kötü insanlar var, Shantaram. Ve onlarla sadece bir şekilde baş edebilirsin.”

Motorunu çalıştırdı ve gazladı. Ona yetişeceğimi biliyordu.

Karla geldiğinde ben de motoru çalıştırdım. Arkama bindi. Tarçınlı parfümünün kokusu burnuma çarptı. İpek saçları bir an için enseme değdi.

Motor ısınarak canlandı. Karla bana sokuldu ve kollarını omuzlarıma attı. Kelimelerle dolu elini göğsüme koydu.

İçimde bir müzik sesi duydum. Gerçek yuvamız, sevmek için doğduğumuz kalplermiş aslında.

Kıvrımlı ve yokuşlu yolda rüzgâra karşı rahat bir ritim tutturduk. Bizi buluşturan dağın gölgesi, ağaçların dua eden dalları arasında kayboldu. Karanlıkta, yola devrilen bir ağaca çarpmamak için frene bastım. Karla bana doğru savruldu ve orada kaldı. Vücudunun nerede bittiğini ve benimkinin nereden başladığını bilmiyordum. Bilmek de istemiyordum.

Sonraki tepenin dik yokuşunu tırmanmak için gaza yüklendim. Karla bana sıkıca tutundu. Sonra tam en doğru anda avucunu kaydırdı ve elini kalbimin üzerine koydu. Tepemizde yeşil bir kubbe oluşturan ağaçların arasından böyle geçtik.

Otobana çıktığımızda aşk sersemi aklım ve bedenimle hızlı trafiğe ayak uydurmakta zorlandım. Rüzgâr, Karla’nın enseme değen saçlarını öptü. Denizyıldızı eli hâlâ kalbimin üzerindeydi. Arzunun pırıltıları reklam panolarının solgun ışıklarında ölürken biz bir vatozun kuyruğunu andıran otobanda eve doğru ilerledik.

OTUZUNCU BÖLÜM

Te dokunaklı bir vedaydı," dedi Karla motoruyla Mahesh Otel'in X N önündeki geniş düzlükten ana caddeye çıkan Abdullah'ı seyrederek.

"Bizimki uzun bir yolculuktu," dedim.

"Evet ama Abdullah'ın duygusallaşması her gün görebileceğin bir şey değil."

"Benden duymak istediğin nedir, Karla?"

"Söylemediklerin."

Khaled'ırı parasıyla bir sürü silah alabiliriz, diye fısıldamıştı Abdullah giderken. Hiç de duygusal bir veda değildi aslında.

"Kafam karıştı," dedim.

"Bak, hâlâ söylemiyorsun."

Motorda arkamda oturuyordu. Bir elinde buraya kadar Abdullah'ın getirdiği çantası vardı. Diğer eli kalçamdaydı. Bir kez olsun diğer elde olduğuma seviniyordum.

"Biliyor musun?" dedim sevinçle. "Ben sevdim bu işi."

"Hâlâ söylemiyorsun ama."

"Yok valla çok hoşuma gitti."

"Ne?"

"Motorun üzerinde seninle oturup sohbet etmek."

"Biz sohbet etmiyoruz ki."

"Teknik açıdan, ediyoruz bence."

"Ve bana merak ettiğim şeyi ısrarla söylemiyorsun. Ne teknik ne de teknik olmayan açıdan."

"Belki bu geriye dönük bir sohbettir."

"Bir noktada illa ki ileri adım atmak zorundasın."

Kısa bir sessizlik oldu. Fırtına dinmişti. Taze muson rüzgârları arkamızdaki kıyıyı serinletiyordu.

"Seninle konuşmak iyi geldi," dedim.

“Motorun da illa sohbetimizin bir parçası olmak zorunda mı?”

Kontağı kapadım.

“Eee, o kadar hoşuna giden ne? Bana yakın olmak mı, yoksa yüzümü görememen mi?”

“Yüzünü görememem ve sana yakın olmak.”

“Ben de öyle tahmin etmiştim. Hey, bir dakika. Yüzümün nesi varmış?”

“Bütün sorun gözlerin,” dedim otelin önündeki insanları, arabaları ve faytonları izleyerek.

“Gözlerim mi?”

Vücudu benimkine dokunduğu için sesini her yerimde hissediyordum.

“Gözlerini görmediğimde sanki satranç oynuyormuşuz ve sen biraz önce vezirini kaybetmişsin gibi hissediyorum.”

“Yok artık.”

“Ciddiyim.”

“Beni güçsüz ve savunmasız görmek hoşuna mı gidiyor?”

“Savunmasız değil. Belki biraz kırılgan.”

“Nasıl?” diye üsteledi.

“Belli belirsiz bir naiflik diyelim.”

“Bu da seni azdırıyor, öyle mi?”

“Bir bakıma.”

“O hâlde kadınların acizliği hoşuna gidiyor?”

“Hayır tabii. Ama sana baktığımda satranç oynuyoruz ve benim sadece bir tane vezirim varken senin on altı tane varmış gibi geliyor.”

“Benim on altı vezirim mi var?”

“Evet. Hepsi de yeşil. On altı yeşil vezir. Şu anda hiçbirini göremiyorum ve kendimi bir kuş kadar özgür hissediyorum.”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Motor muhabbetinin cazip yanı bu yani?”

“Sadece dürüst olmak istedim. Burada birlikteyiz ve bütün vezirlerin kilitli bir kutuda. Yok, ben cidden bayıldım bu işe.”

“Sen kafayı yemişsin, biliyorsun değil mi?”

“Evet.”

“Gözlerimi gözünde bu kadar büyütme,” dedi az sonra.

“Senin gözlerin, Karla ve arkalarındaki kalbin benim için bu hayatta her şey demek.”

Bir an düşüncelere daldı. Belki de söylediklerimi düşünüyordu.

“Hayır. Asıl irademe her şey.”

Son kelimeyi vücudundan atmak istercesine tekrarladı.

"Her şey."

"Ben kendi irademle seninle ve Idriss'leyim ama asıl ilgimi çeken, olayların akışının bu noktaya varması."

Kollarını sırtıma dayadı.

"Sen hapisteyken hiç iradeni yitirdiğin oldu mu?" diye sordu usulca.

"Bir duvara zincirlenip bayılana kadar tekmelenmek sayılır mı?"

"Belki. Ama bu olduğunda iradeni kaybettin mi hiç? Dayak yemek iradeni köreltti mi?"

Bir süre düşündüm. Yine sohbeti nereye vardırmak istediğinden emin değildim. Ya da ben oraya gitmek istiyor muydum acaba? Ama bu ağır sorunun hafif bir cevabı vardı.

"Evet. Bir süreliğine," dedim.

"Benim de iradem benden alındı," dedi. "Ve bunun bir daha olmasındansa adam öldürmeyi yeğlerim. Zaten başka bir zamanda, bunun başka bir bene olmasını engellemek için öldürdüm birini. Bir daha kimse irademe dokunamayacak."

İsyankâr ruhunun sesiydi bu. *Beni canlı ele geçinmeyeceksin.*

"Seni seviyorum, Karla."

Sustu. Nefes alıp verişi bile sığlaştı.

"Böyle demem seni korkutuyor mu?" diye sordum gözlerimi hareketli caddeye dikerek.

"Tabii ki hayır. Dürüstlük benim tek bağımlılığım."

Benden uzaklaşıp ellerini arkasına dayadı ve yine sustu.

"Kabul et," dedim, "motor muhabbeti bayağı zevkli."

"O zaman üzerine düşeni yap. Her cümlenin arasında on dakika var, Shantaram."

"Pekâlâ. Dağda Ranjit'ten bahsediyordun. O zaman yorumsuz kaldım ama madem motor muhabbeti yapıyoruz, bir sorum var. Birkaç ay daha yaşaması gereken Ranjit neden malını mülkünü satıp seni uzaklara götürmüyor."

"Sana bombayı anlattı, değil mi?"

"Asıl sana ne anlattı?"

"Şoförü kov demişsin. Bu arada haklı çıktın. Meğer adam sakat bir tipmiş."

"Ranjit sana bunları anlatmamam için onca dil döktükten sonra eve koşup hepsini itiraf mı etti?"

"O bir politikacı. Politika yalancılık demek değil. Kimin yalan söylediğini bilme yeteneği demek."

"Sorumu hâlâ cevaplamadın. Neden kaçmıyor? O zengin bir adam."

Karla beni şaşırtarak bir kahkaha attı. Aklından neler geçtiğini kestirmek imkânsızdı. Bunun nesi komikti anlamamıştım.

"Oyundan kaçamazsın, Lin," dedi.

"Bak, bu sohbeti sevdim. Tam olarak neden bahsediyoruz?"

Tekrar bana doğru eğildiğinde nefesi enseme vurdu. "Ona nerede dâhil olduğunun bir önemi yok ya da hangi noktada ama bir oyuna girdin mi, ondan çıkamazsın. Nereye gidersen git, onun içinde olamamanın acısını çekersin."

"Ranjit'ten mi bahsediyoruz, Karla'dan mı?"

"Ne fark eder? ikimiz de oyuncu değil miyiz?"

"Bilirsin, ben oyunları sevmem."

"Bazıları oynamaya değer ama."

"Bombay'ın kralı olmak için oynadıkların gibi oyunlar mı mesela?"

Gerildiğini hissettim ama çabuk gevşedi.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Ranjit hırslı," dedim. "Her hâlinden belli. Düşmanları da olacak tabii."

Bir süre sessiz kaldı.

"Ranjit ne, biliyor musun?" dedi sonra. "Gerçekten kötü adamlardan oluşan bir oyuncu kadrosunun sahte iyisi."

"Sahte iyi, öyle mi? Gerçek kötülere kötü bir şöhret kazandıran ekseri onlardır zaten."

"Hâlbuki kötüler kendi hâllerine bırakılsalar gayet iyi işler başarabilirler," dedi hafifçe gülerek.

"Neden oyun oynayasın, Karla? Hemen şimdi vazgeçebilirsin."

"Oyun oynuyorum çünkü iyi bir oyuncuyum."

"Ciddiyim, Karla. Ranjit politikada ısrarcıysa, çekip giden sen olmalısın."

"Burada Ranjit'le beni mi, yoksa seninle beni mi tartışıyoruz?"

"Sadece seni. Motor muhabbeti yapmasaydık muhtemelen bunu hiç söyleyemeyecektim. Gözlerine bakarak yapamazdım. Olanlar hiç hoşuma gitmiyor. Ranjit'in seni tehlikeye atmaya hakkı yok. Hiçbir hırs buna değmez."

"Bir motor alacağım," dedi yeniden bana yaslanarak. "Bana sürmeyi öğretirsin."

"Karla, ben ciddiyim. Ranjit şansını zorluyor. Eninde sonunda birilerinin kuyruğuna basacak."

"Artık bundan konuşmasak?"

"Ranjit siyaset mi yapmak istiyor? Tamam. Arkadaşlara söylerim ona göz kulak olurlar. Ama sen artık burada onun karısı olmak zorunda değilsin. İstiyorsan çok uzaklarda da karısı olabilirsin. Londra'da mesela."

“Londra mı?”

“Evet. Hintli eşlerin çoğu oraya kaçar.”

“Ama ben bir Bombay kızıyım. Londra’da ne yaparım?”

“Aynı zamanda Amerikalı ve İsviçrelisin. Gidebileceğin bir sürü güzel yer var. Ranjit’in parasıyla Londra’da ona bir ev açarsın. Hiç uğramadığı bir ev. Bombay tarzı dekore edersin. Gayet güzel olur. Hem gerektiğinde kolayca arkanda bırakabilirsin. Bombay’ın kendisi gibi olmaz yani.”

“Sorumu cevaplamadın. Ben orada ne yapacağım?”

“Fazla ortalarda görünmezsin. Para biriktirirsin. Sonra da istersen çekip gidersin. “

“Bak sen.”

“Öyle değil mi ama? İnsan zengin olmayı neden ister? Özgürlük için. Özgürlük de başka birinin parasına ihtiyaç duymamak demek.”

“O kadar parayı nasıl biriktireceğim?” diye sordu gülerek.

“Hayat tarzından bazı ödünler verirsin. Sen akıllısın. Eminim, kısa sürede yeterince paran olur.”

“Hayat tarzın derken?”

“Nereden bileyim? Lafın gelişi söyledim. Sonuçta Londra’da daha güvende olacağın kesin. Ranjit çenesini kapamayı öğrenemedi gitti. Politik hırslarıyla milletin sinirini bozuyor. Kabul et, kılın teki. Ben iyi tanımama rağmen suratının ortasına bir tane patlatmak istiyorum. Tanıyanlar ne yapsın?”

“Ranjit çenesi sayesinde bu oyunda. Savaşı kazanırsa politik tercihinin bir numaralı adamı olacak. Görürsün, seçilecek de. Hem haklıyken neden sussun ki?”

“Güvenliğini tehlikeye atıyor da ondan.”

“Sana güvenlikle ilgili bir şey söyleyeyim mi?” diye mırıldandı yüzünü sırtıma gömerek. “Güvenlik sıcacık bir mağara ama asıl macera ışığın olduğu yerde.”

“Karla,” dedim kıpırdamamaya gayret ederek, “seni dinlemek ama yüzünü görmemek nasıl harika bir his bilemezsin.”

“Pislik,” dediyse de o da kıpırdamadı.

“Gerçekten bak. Hem söylediklerini dinledim. Her bir kelimesini. Bu işe bir de benim açımdan baksana. Doğru kadınla olmak bile benim için koca bir hayalken, adam bütün şehri istiyor. Yok, arkadaş, ben Ranjit’in büyük bir sorunu olduğunu düşünüyorum.”

“Kendi terazinde tartarsan, evet,” dedi gülerek.

“Eve geri dönemezsin,” dedim kararlılıkla. “Seni neyin beklediğini bilmiyorsun. Burada da kalamazsın çünkü seni neyin beklediğini biliyorsun.”

Yüzümü göremediğine seviniyordum. Benden uzaklaşmamasına da öyle.

“Adın arananlar listesinin en başlarında. Muhtemelen ben de birinci sıradayım. Biz buyuz, Karla. Birinin politika hırsına alet olabilecek durumda değiliz. Ortalık karışık zaten. Herkes bir günah keçisi arıyor.”

“Beni merak etme,” diye mırıldandı. “Ne yaptığımı biliyorum.”

“Başına bir şey geldiğini düşünmek bile istemiyorum, Karla. Ama Ranjit bana bunu zorla düşündürdü. Ondan nefret ediyorum. Adam öyle ya da böyle kendini kara listeye aldırıyor. Hiç olmazsa bana acı. Londra’dan bana kart atarsın, içim rahatlar. Olmaz mı?”

“Bilirsin, merhamet benim en gereksiz erdemler listemde birinci sırada. Bence sen bu motosiklet sohbetini daha önce de yaptın.”

“Haklıyım değil mi? Süper bir şey.”

“Öyle. Şimdi sıra bende mi?”

“Sıra?”

“Evet.”

“Motosiklet muhabbeti için mi?”

“Evet.”

“Pekâlâ. Anlat bakalım,” dedim kendimden emin bir sesle.

Dudaklarını enseme yaklaştırdı.

“Hazır mısın?”

“Ne için?”

“Kahveye ya da esrara ihtiyacın yok mu?”

“Yooo. Gayet iyiyim.”

“Pekâlâ. Bana dramatik bir es ver.”

“Ama...”

“Kapa çeneni. Dramatik duraksamada konuşulmaz.”

ikimiz de sustuk.

“Bu yolculuk,” diye mırıldandı ve kelimeleri tenime üflemeye devam etti, “zamanla mekân arasında ufacık bir kaçamaktı, bebeğim. Bir otobüsle bir su tankeri arasından son hız geçerken ruhum bedenimi terk etti. Buraya gelene dek kafamın içimde hep aynı sözler yankılandı: Aman Tanrım, işte bu.”

Sustuğunda kalbim durdu sanki.

“Vezirlerim olmadan nasıl gidiyorum, Shantaram?”

Gayet iyiydi. Başımı hafifçe yana çevirdim. Şimdi yüzünün kenarını görebiliyordum.

“Tanrı’ya inanmadığını sanırdım,” dedim gülerek.

“Biz kimiz ki, Tanrı’ya inanmayacağız?” Dudakları yüzümden sadece birkaç kirpik uzaktaydı. “Asıl önemlisi Tanrı’nın bize inanması.”

O an öpüşebilirdik. Öpüşmeliydik.

"Lisayla konuşmam gerektiğini düşünüyorum," dedim. Kendi kelimelerim boğazımı yaktı. "Sen Ranjit'le konuşman gerektiğini düşünüyor musun?"

Usulca geri çekildi ve yüzü gölgede kaldı. Yine önüme döndüm. Cevap vermeyince ben konuştum.

"Lisa'yla konuşmalıyım."

"Bunu hemen şimdi yapabilirsin."

"Nasıl?"

"Lisa burada, otelde. George'lar bir parti veriyor. Bütün katı kapatmışlar. Şehrin yarısı burada. Şu limuzinlere baksana. Ben de davetliyim."

"Neden daha önce söylemedin?"

"Senin partiden neden haberin yok?"

İyi soruydu. Cevap veremedim.

"Gidiyor musun?" dedim.

"Benimle gelir misin diyecektim."

"Ranjit burada değil mi?"

"Hayır. Şehir Meclisiyle aylık toplantısında. Didier'yle birkaç gün önce anlaştık. Partiden birlikte çıkıp evde bir içki içecektik. Ama şimdi sen buradasın. Gelmek ister misin diye sorayım dedim."

Lisa'yı görmek ve iyi olduğundan emin olmak istiyordum. Didier'yle Leopold'deki olayı konuşmam lazımdı. O partiye gitmek için iyi nedenlerim vardı yani. Ama Karla'yla daha çok vakit geçirmekten korkuyordum. Onu iki yıldır görmemiştim ve Ada Şehri'ne gelirken gereğinden fazla yakınlaşmıştık. Karla söz konusu olduğunda hiçbir şey kolay değildi. Kocasının en az birkaç ay daha hayatta olmasını istiyordu. Belki zalimceydi ama umurumda değildi. Karla incinmiş ve karşılığında incitmişti ama içinde kötülük yoktu. Ranjit'e ya da başka birine nedensiz yere zarar vermezdi. Bildiği ve yaşadığı dünya için fazlasıyla güçlüydü ve onu bundan seviyordum. Eğer Karla'ya bir kez daha bakarsam, korkarım asla yanından ayrılamayacaktım.

"Sana eşlik etmekten onur duyarım," dedim.

"Ben de sana, Shantaram. Gidelim hadi. Bakalım motora biner gibi mi dans ediyorsun, dans eder gibi mi motora biniyorsun?"

OTUZ BİRİNCİ BOLUM

Motoru otelin girişindeki korunaklı yere bıraktım ve arkamı döndüğümde, onu on altı veziriyle bana bakarken buldum. Donup kaldım.

İyi mısın?

"Evet, neden?"

"Biri ayağına basmış gibi görünüyorsun," dedi.

"Yok canım. İyiyim."

"Emin misin?"

"Evet," dedim gözlerimi satranç tahtasından kaçırarak.

"Gidelim o zaman. Birazdan bir sürü insan ayağına basacak zaten."

Lobiden geçtik, asansöre bindik ve çatı katının düğmesine bastık.

"Ne zaman bir asansörün kapıları üzerime kapansa, canım bir şeyler içmek istiyor."

Kapılar açıldığında çoktan içmeye başlayan insanlarla karşılaştık. Parti koridora taşmıştı. Yerde oturan gruplar vardı. Bazıları da ayakta sohbet ediyor ya da kahkahalarla iki büklüm oluyordu.

İçeri girip İkizler George'u bulduk. Didier'yle dans ediyordu. Didier'nin kafasında bir masa örtüsü vardı. Ucunu dişleriyle tutuyordu.

"Lin! Karla! Kurtarın beni! Bir İngiliz'in dansını izliyorum. Acı içindeyim."

"Fransız aptalı!" diye bağırdı İkizler sırıtarak.

Resmen hayatını yaşıyordu.

"Gel, Lin. Hadi Karla. Dans etsenize!" diye bağırdı Didier.

"Lisa'yı arıyorum. Gördün mü?"

"Bu yakınlarda değil," dedi Didier kaşlarını çatarak. Sonra Karla'ya ve yine bana baktı. "Yani... bu yakınlarda görmedim anlamında."

Karla onu yanağından öpmek için eğildi. Ben de diğer yanağını öptüm.

"Ben de isterim!" diye bağırdı İkizler, Karla'ya yanağını uzatarak. Karla onu geri çevirmedi.

“İkinizi de gördüğüme çok sevindim,” dedi Didier.

“Aynen. Bir dakikan var mı, Didier?”

“Tabii.”

Karlayla İkizleri baş başa bırakıp Didier’yle koridora çıktık. Neredeyse ayakta kimse kalmamıştı. Sigara ve içki içen ve gülmekten katılan insan gruplarının üzerlerine basmamaya gayret ederek biraz yürüdük.

Didier bitişik süitlerden birinin kapısını anahtarla açtı.

“Bazıları partileme konusunda sınır tanımıyor,” dedi kapıyı arkasından kilitleyerek.

Süitin oturma odası temiz ve düzenliydi. Çalışma masasındaki tepside bir şişe konyak ve iki bardak duruyordu. Didier *ister misin* dercesine şişeyi işaret etti.

“Sağ ol, varsa bir esrarlı sigarayı tercih ederim.”

“Sen beni ne zaman hazırlıksız gördün?”

Kendine bir parmak konyak koydu. Pirinç bir sigara kutusundan incecik bir sigara alıp yaktı ve bana verdi. Ben sigaramdan bir nefes alırken bardağını şerefe kaldırdı.

“Olan ve biten savaşlara,” dedi ve bir yudum içti.

“Lisa ne âlemde?”

“Gayet iyi. Keyfi yerinde.”

“Şimdi nerede?”

“Birkaç saat öncesine kadar birlikteydik,” dedi içkisini yudumlayarak. “Eve döneceğini söyledi. Yani seninkine.”

“Biz gittikten sonra bir durum oldu mu?”

“Valla ben bir süre daha Leopold’e uğramayı düşünmüyorum. Kendimi özletmek niyetindeyim.”

Yine Leopold’deki o günü hatırladım. Concannon’ın yere düşen Sih başgarsona saldırışı geldi aklıma.

“Dhirendra’yı hırpalamışlardı. Şimdi iyi mi?”

“Eh. İyi olmaya çalışıyor işte. Leopold’ün tadı tuzu kalmadı tabii ama hepimiz bir şekilde yola devam etmek zorundayız.”

“Başka yaralanan var mı?”

“Birkaç kişi daha,” dedi derin bir iç çekerek.

“Polislere ne oldu?”

“Şimşek Dilip ben de dâhil bütün paralı görgü tanıklarını merkeze çekip sıkı bir yıkama yağlama yaptı.”

“Ya sokaktakiler?”

“Bildiğim kadarıyla herkes çenesini kapadı. Bir ilk gün gazetelere çıktı. Sonra sıfır. Herkes Karla’nın Ranjit’e baskı yaptığını söylüyor. Ben de aynı fikirdeyim. Sanjay Şirketi’nden korkmayanlar bile Akreplerden büyük tırsıyor. Şimdilik etraf sessiz ama Sanjay Şirketi’ne pahalıya patladı tabii. Bir sürü insan kendini ateşe attı.”

“Seni bu işe bulaştırdığım için özür dilerim, Didier. Hem de Leopold’de. Orası bizim için kutsaldır.”

“Kimse Didier’yi bir işe bulaştıramaz,” dedi burnunu çekerek. “Kendinde olmasa bile. Didier her işe kendi hür iradesiyle bulaşır.”

“Yine de...”

“Amerikalı bir arkadaşımın bu gibi olaylar için bir lafı vardır. Ortalık dağıldı ama biz yapmadık, der. Evet, ortalık sıkı dağıldı ve hepsini Concannon yaptı. Asıl soru bizim ne yapacağımız?”

“Bir fikrin var mı?”

“İçimden geçeni soruyorsan, gebertelim şu herifi derim.”

“Seni seviyorum, Didier.”

“Ben de seni, Lin. Eee, bitiriyor muyuz işini?”

“Hayır. Ben yarın bir seyahate çıkıyorum. Bir hafta yokum. Hatta belki birkaç gün daha uzar. Bu işi döndüğümüzde hallederiz. Kimse ölmemeli, Didier. Hele başkaları asla. Bize iyi bir plan lazım.”

“Eh, kurunun yanında yaş da yanar derler.”

“Concannon’a ulaşmanın bir yolu olmalı.”

“Ve o zaman göğsünün ortasına bir balta saplayabiliriz. Ya da hedefi yüksek tutup direkt kafaya dalalım.”

“Onunla konuştum. Onu dinledim. Hapiste onlarca Concannon gördüm. Bir tek yüzleri farklıydı. Ondan hoşlandığımı söylemiyorum. Ama başka bir yaşamın içine doğsaydı, süper bir adam olabilirdi. Aslında kendince şimdi bile öyle. Ona bir şekilde ulaşıp bütün bunlara bir son verebiliriz.”

“Concannon gibiler değişmez, Lin,” dedi iç çekerek. “Kanıtı da gayet basit. Sen hapse girdiğinde değiştin mi? Ya da Şirkete katıldığında? Özünde değiştin mi? Hep olduğun adam değil misin artık?”

“Didier...”

“Öylesin, Lin. Aslında değişmedin. Ne sen değişebilirsin ne de bu dünyadaki Concannon’lar. Onlar başkalarına zarar vermek için doğar. Sonunda ya zaman ya da öfkeleri durdurur onları. Concannon bizi yok etmek istedi. Bizim de en iyi planımız karmanın lehimize işleyeceğini umarak onu öldürmek olur. Bunu iyi niyetli bir dava uğruna yaptığımıza inanıp gelecek hayatlarımızı refah

içinde geçirmek için dua ederiz. Gerçi ben benimkinden daha iyi bir hayat düşünemiyorum. Belki dünyaya yine Didier olarak gelir ve hepsini bir kez daha yaparım ha, ne dersin?"

"Ben dönene kadar bekle, lütfen. Önce konuşalım. Sonra gerekeni yaparız. Ben yokken Lisa'ya göz kulak ol. Onu gördüğümde bir süreliğine Goa'ya gitmek için ikna etmeye çalışacağım ama Lisa'yı bilirsin."

"Hiç şansın yok," dedi omzunu silkerek.

"Biliyorum."

"Lisa akıllı kız. Ne istediğini ve onu nasıl elde edeceğini biliyor."

"Sen yine de gözünü üzerinden ayırma. Gerekirse Naveen'den yardım iste. Divya'dan vakit kalırsa tabii. Onu bulabilirsem ben kendim de rica ederim."

"Tabii ki yardım gerekmez ama Naveen'i sevdim," dedi Didier düşünceli bir tavırla.

"Ben de seviyorum, ikiniz iyi bir ekip olursunuz. Bu arada, döndüğümde seninle iş yapmak istiyorum, Didier. Kabul edersen tabii."

"Nasıl yani? Ortak mı olacağız?"

"Döndüğümde konuşuruz."

"Sanjay Şirketi ne olacak?"

"Onlarla işim bitti."

"Hadi canım. Sanjay seni bıraktı mı?"

"Bu işi de hallettikten sonra el sıkışıp ayrılacağız. Bana kalırsa, Sanjay da rahatladı."

"Onunla ters düşmekten korkmuyor musun? İki tür lider vardır. Gerçekleri kabul edenler ve onlardan nefret edenler. Korkarım Sanjay ikinci gruba giriyor."

Gülümsedim. "Haklısın."

"Sonunda onlardan ayrıldığına sevindim. Sen ne hissediyorsun?"

"Ben de iyiyim. Sen Lisa'ya dikkat et."

"Elbette."

"Bizimkilerin yanına dönelim mi?"

"Tabii. Bana öyle bir haber verdin ki Lin, bunun için sıkı bir kutlama yapmak gerekir. Ama.

"Evet?"

"Sen ve Karla."

"Ne olmuş? Hem ben ve Karla diye bir şey yok, Didier."

"Lin, benim ben. Didier aşkın kokusunu beş kilometre öteden alır. Sizi birlikte gördüm ve birkaç dakika yetti."

“Unut gitsin.”

“Bunu yapabilseydim yapardım zaten,” dedi endişeli bir gülümsemeyle. “Kararın ne olursa olsun yanındayım.”

“Sağ ol, kardeşim.” Kucaklaştık. Didier kıvırcık saçlı kafasını yanağıma bastırdı.

Karla’yla İkizler’in yanma döndük. Karla bir Didier’ye, bir bana bakarken gülüşünde belli belirsiz bir lütufkârlık vardı.

İki genç, yabancı kız, ellerinde içkilerle Didier’yle İkizlere yaklaştı. Bizimkiler içkileri alıp kızlarla dans etmeye başladı.

“Yalnız mısın?” diye sordu kızlardan biri, İkizler’e.

“Değilim,” dedi İkizler. “Kendimleyim. Ben, İkizler. Senin adın ne?”

“Hadi ya? Ben de İkizlerim!” diye bağırdı kız.

“Süper. Bir İkizler diğer İkizler’e ne demiş?”

“Ne?”

“Hiç. Çünkü diğer İkizler çoktan gitmiş.”

Çarpışarak ve şaraplarını birbirlerinin üzerine dökerek güldüler.

Karla’yla ara sıra tanıdıklarımızla bağrışa çağrışa selamlaşarak barın ıssız bir köşesine çekildik.

“Burası nefismiş,” dedi barmene. “Ağzına kadar bedava içki dolu, boş bir bar herkesin hayali.”

“Hoş geldiniz,” dedi barmen.

“Bir kadeh şampanya için kafadan üç adam öldürürüm,” dedi Karla zarifçe elini sallayarak.

“Emredersiniz, hanımefendi. Siz ne alırdınız, beyefendi?”

“Buzsuz soda,” dedim. “Nasıl gidiyor?”

İçkileri hazırlamaya koyulan barmen, “Eninde sonunda geriye iki soru kalır,” dedi. “Birincisi, ben ne yaptım? İkincisi, ben ne kaçırdım?”

“Son sorun yaşam desteğimi kim kapadı olmadıktan sonra tabii.”

“Hayat kısa,” dedi uzun boylu, genç barmen. “Ama geceler uzun.”

“Zirve ondan bu kadar ıssız,” diye atıldı Karla.

“Zirve ıssız çünkü aşağısı kalabalık,” dedi adam, Karla’nın kadehini doldururken.

Karla güldü. “Senin adın ne?”

“Randall, hanımefendi.”

“Merhaba, Randall. Bu, Lin. Ben de, Karla ve sana daha çok katılamazdım. Nerelisin?”

“Ailem Goalı,” dedi bana sodamı verirken. “Ama ben buralıyım.”

“Biz de *burası var oldukça* buralıyız,” dedim. “Özlü sözler tutkun nereden geliyor?”

“Aslına bakarsanız, çok da ilginç bir hikâyesi yok, efendim.”

“Bırak da buna biz karar verelim, Randall,” dedi Karla.

“Pekâlâ. Önceleri sadece havadan sudan konuşurdum.” Bir bardağı yıkamaya koyuldu. “İş için mi buradasınız, çocuğunuz var mı ya da neden eşinizin sizi anlamadığını düşünüyorsunuz gibi sorular sorardım. Ama bir süre sonra, müşterilerimle hayata dair gerçekleri paylaşmayı daha uygun buldum. Bir barmen asla bir iki cümleden fazlasını kurmaz. Bu bir kuraldır. Sizi sıkmadım ya?”

“Hayır,” dedik koro hâlinde.

“Madem çok konuşamıyorum, bari söylediklerimin bir anlamı olsun dedim. Bu gece bir istisna çünkü mesaim bitti. Sizi de sevdim. Daha şu kapıdan içeri girdiğiniz ilk anda dikkatimi çektiniz. Ben insan sarrafıyım. Birinden hoşlandıysam mutlaka bir sebebi vardır.”

Karla gülümsedi. “Özlü sözleri anlatıyordun.”

“Ah, evet. Çoğu zaman sohbet ağacını ben buduyorum. Tıpkı bir bonzai gibi. Sadece vurucu gerçeklerden bahsediyorum. Gerçek bir şifre gibidir. İnsanlar onu duyduğunda, bütün kapılar açılır.”

“Randall,” dedi Karla gözleri cam gibi parlayarak. “Hikâyene bayıldım ama önce şu kadehimi doldur bakayım.”

Randall iki kadehe şampanya, uzun bir bardağa bir soda daha koydu.

“Yerime bakacak arkadaş daha gelmedi ama mesaim yarım saat önce bittiğine göre ben de bir kadeh içebilirim. Kelimelerin sizi hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmamasını diliyorum.”

“Buna içemem,” dedi Karla, “çünkü kelimeler insanı asla yarı yolda bırakmaz. Shantaram’la iki yıldır ilk kez kadeh tokuşturuyoruz, Randall ve bana kalırsa, bu buluşmayı kader istedi. Ben üçümüze içiyorum.”

Bardağımı onlarınkine vurmak için uzattım ama Karla geri çekildi.

“Olmaz. Suyla kadeh tokuşturmak kötü şans getirir.”

“Saçmalama.”

“Çok ciddiyim.”

“Bir kereden bir şey olmaz.”

“Hayır. Sen inanmıyor olabilirsin ama bana saygı duymak zorundasın. Ayrıca hayatında daha çok şanssızlığa ihtiyacın yoktur diye düşünüyorum.”

“Adamı vuracağın yeri iyi biliyorsun.”

“Seni iyi tanıyorum da ondan.”

O sırada yeni gelen biri bize çarptı ve bardaklarımız çarpıştı.

"Sen istesen de istemesen de kadehlerimiz tokuşmayı seçti," dedim.

Karla bir an kaşlarını çattıysa da yine gülümsedi.

"Öyleyse bir kez daha kadeh tokuşturalım," dedi. "Ama bu sefer su içmeyeceksin."

"Yeşil gözlerine içiyorum. Tanrı onları hep korusun."

"Buna içilir," dedi Randall şampanyasından bir yudum alarak.

"Yeşil vezirlere," dedi Karla bana gülümseyerek.

Kadehini kaldırdı, küçük bir yudum aldı ve yine bana baktı. O an bir dönüm noktasıydı ve bunu ikimiz de biliyorduk. Mükemmeldi.

"Lin!" diye bağırdı Vinson uzun parmaklı eliyle sırtıma bir şaplak indirerek. Yanında Rannveig vardı. "Seni gördüğüme sevindim, adamım."

Ben hâlâ Karla'ya bakıyordum. O da bana.

"Vinson," dedim. Kendi sesim kulaklarımı tırmaladı. "Siz tanışmadınız galiba. Bu, Karla. Karla, bu da, Stuart Vinson. Ve bu da Rannveig. Havaalanındaki yer var ya? Onun gibi okunuyor."

"Karla!" diye bağırdı Vinson. "Nihayet tanışabildik."

"Bunun sana bir faydası olacağını sanmam ama hadi öyle olsun bakalım," dedi Karla.

Vinson'ın aklı şimdiden karışmıştı. "Efendim?"

"Hakkımda bütün duyduklarının tarihi geçti."

"Öyle mi?"

"Evet. Kendimi baştan yarattım."

Vinson güldü.

"Vay canına. Ne zaman oldu bu?"

"Şu an hâlen oluyor," dedi Karla gözlerini onunkilere dikerek. "Az daha gayret edersen yetişirsin."

Kalbim bir sarhoş gibi dans ediyordu. Onu o kadar çok seviyordum ki. Kimse onun gibi değildi.

Sonra kıza döndü ve hatırını sordu. İşte o zaman, Rannveig'e baktım ve hiç iyi görünmüyordu.

"Çok iyi," dedi Vinson kolunu kızın omzuna atarak.

Hâlbuki Rannveig'in suratı kâğıt gibi bembeyazdı.

"Ona kötü günler geçirdin dedim. Çıkıp bir iki insan yüzü görmek iyi gelir dedim."

Vinson ona sıkıca sarıldı. Kızın kolları gevşekçe iki yanından sarkıyordu.

"Nasıl gidiyor, evlat?" diye sordum.

Kız mavi, buzdan bakışlarını yüzüme dikti.

“Ben çocuk değilim.”

“Tamam, kızma.”

“Üzerine alınma,” dedi Karla. “O bir yazar ve kendini büyükbabasından bile yaşlı sanıyor.”

“Çok komik,” dedi Vinson.

“Sana gelince. Kızı koltuk altından hemen çıkar. Yoksa karışmam.”

Vinson şaşkınlıkla irkilirken Rannveig bunu fırsat bilip ondan bir adım uzaklaştı.

“Randall,” dedi Karla. “Mesain bitti biliyorum ama bu acil bir durum. En temiz bardaklarını ve en pis şakalarını istiyorum, anlaştık mı?”

“İstekleriniz benim içim emirdir, hanımefendi,” dedi Randall elinde yılan balıkları gibi yüzen bardaklarla.

“Bak ya,” diye homurdandı Vinson. “İki dakikada sevgilimi çaldı.”

“Ne ara sevgili oldunuz?”

“Dostum,” dedi pişmiş kelle gibi sırıtarak. “Ben sana karakolda demedim mi? Bu kız benim kaderim. Onun için deli oluyorum. Onu gördüğüm gibi kalbim çarpmaya başlıyor.”

“Ağır ol, Vinson. Daha yeni yere çakıldı.”

“Ne?”

“Diyorum ki, kız daha birkaç gün önce bir ölünün yanında uyandı. Hemen toparlanmasını bekleme.”

“Ah, tabii canım. Bir dakika, bir dakika. Onun bu durumundan faydalandığımı düşünmüyorsun, değil mi? Ben öyle biri değilim.”

“Biliyorum.”

“Ona elimi bile sürmedim.”

“Biliyorum.”

“Hayatta da yapmam.”

“Biliyorum.”

“Ben öyle bir adam değilim,” dedi yine.

Birden yoruldum. Öfkeli bir yorgunluktu benimkisi. O an düz, beyaz ve ucunda bir yastık olmayan her şeye sinir olabilirdim.

“Eğer öyle bir adam olduğunu düşünseydim yanına bile yaklaşmana izin vermezdim.”

Birden horoz gibi diklendi.

“Sen beni tehdit mi ediyorsun? Ne zaman istersen kozlarımızı paylaşırız,” diye boş tehditler savurdu.

“Böyle zırvalıklarla uğraşacak zamanım yok, Vinson. Rannveig’le senden önce tanıştım ve hatırlarsan, onu hapisten ben çıkardım. Sana diyorum ki, onu zorlama. Üzerinde baskı yaratma. Bu kadarına da hakkım olsun artık. Ama yok, hâlâ benimle bir alıp veremediğin varsa beş dakikaya aşağıda, motorumun başında olacağım.”

Birbirimize baktık. Onun gururu ve benim öfkem çarpıştı. Klasik erkek muhabbeti işte. Vinson’ı severdim. O da beni severdi. Ve her an dövüşebilirdik.

“Onunla ne zaman tanıştın?” diye sordu az sonra.

“Karakoldaki o günden önce.”

“Bana neden söylemedin?”

“Rannveig neden söylemedi? Belki de seni ilgilendirmediği içindir. Ama içini rahatlatayım. Bir gün Leo’nun önünde sokakta karşılaştık. Erkek arkadaşını bekliyordu. Tamam mı? İnanmıyorsan ona sorabilirsin.”

“Ben sadece... ona çok değer veriyorum, dostum. Şimdiye dek bunu anlamış olman gerek.”

“Biliyorum. Senin yanında olduğu için içim rahat. Ben de onu diyordum zaten. Sen iyi birisin. Seninle güvende olacağından yüzde yüz eminim. Ama ağır ol. Sevgilisi daha yeni öldü. Onun bir dosta ihtiyacı var. Arkadaşlık kısmı hallolana dek sevgilik kısmı bekleyebilir.

Rahatlayarak derin bir iç çekti.

“Vay canına. Birden sinirim zıpladı, Lin. Az kalsın...”

“Dinle beni. Şimdilik bu kız için yapabileceğin en iyi şey onu sevgilisinin intihar etmediğine inandırmak. Olayla hiçbir ilgisi olmamasına karşın kendini suçluyor. Kullandıkları eroin çok güçlüymüş. O hafta üç çocuk ölmüş. Kızın bunu anlamasını sağla.”

“Sağ ol, Lin. Demin sana yok yere diklendim. Ne olur, kusuruma...”

“Boş ver. Ben de sert çıktım. Lisa’yı gördün mü?”

“Evet. En son şu sanatçı herifleydi. Uzun boylu, saçları inek yalamış gibi duran adamla.”

“Sağ ol. O adam galerinin ortaklarından. Lisa’yı bulamazsam eve gideceğim. Onu ya da yanındaki adamı görürsen söyler misin, lütfen? Hadi, kendine iyi bak.”

“Dur,” dedi Vinson bana elini uzatarak. “Teşekkür ederim. Rannveig’e iyi bakacağım. Gözün arkada kalmasın.”

“Tamam,” dedim ondan yine hoşlanarak. İçimden ikisine mutluluklar diledim. Onları bir daha hiç görmesem de iyi oldukları sürece umurumda değildi.

Bütün odalar içki içen ve gülüşen insanlarla doluydu. Her birinde Lisa'ya bakındım. Sorduğum herkes onu bir süredir görmediklerini söyledi. Nihayet kapıya ulaştım.

Karla, Rannveig'le dans ediyordu. Bir an durup ona baktım. Kalçaları deniz, gözleri yiv, elleri kobraydı: *Karla.*

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

.^Vkrep George, Naveen Adair ve Divya Devnani asansörden birlikte indi.

"Lin!" diye bağırdı Naveen. "Nereye dostum? Parti daha yeni başladı."

"Benim uyku saatim geldi," dedim asansöre binip kapıların kapanmaması için düğmeye basarak. "Bir dakikan var mı, Naveen?"

"Biraz daha kal," diye yalvardı Akrep. "Leopold'de silahlı bir çatışma olmuş. Bize onu anlat. Herkese soruyorum, kimse konuşmaya yanaşmıyor."

"Başka zaman, Akrep."

"Seninle aşağı inelim," dedi Naveen diğerlerini tekrar kabinin içine çekerek.

Kapılar kapandı ve içeride yalnızca biz ve aynadaki yansımalarımız kaldı.

"Yukarıda taş gibi bir Amerikalı hatun vardı," dedi Divya. "Sarışın, ela gözlü. Tanıştın mı onunla?"

"Evde beni bekleyen taş gibi hatuna saygısızlık etmek istemedim."

"Ama bu kız..."

"Divya, lütfen." Sesim planladığımdan daha sert çıkmıştı.

"Anan baban sana bir kadınla nasıl konuşulacağını öğretmedi mi?" diye çemkirdi.

"Kusura bakma. Biraz zor bir..."

"O Amerikalı kızla ben tanışsam?" diye atladı Akrep.

Hepimiz sert bakışlarla ona döndük.

"Ya yok... yani Lin şey deyince.

"İmaj yapmışsın, Akrep," dedim.

Uzun saçlarını enseden toplamıştı. Üzerinde sarı bir gömlek ve yeni bir kot vardı. Gümüş tokalı bir kemer takmış ve kovboy çizmeleri giymişti. Orta parmağındaki yüzük dikkatimi çekti. Kare şeklinde bir oniks taşının üzerinde altın bir Yunan savaş miğferi kabartması.

"Çok mu abartı?" diye sordu boy aynasında kendine bakarak. "Divya'nın fikriydi. Dedi ki..."

“Hayır. Beğendim,” dedim. “Tam bir milyoner gibi görünüyorsun. Bravo, Divya.”

“Otuz beş milyonluk bir milyoner gibi,” dedi Divya. “Ayrıca bir daha bana Divya dersen taşaklarına yumruğu yiyeceksin. Bak, boyum da kısa. Hedefi tam on ikiden vururum, ona göre. Diva, be adam! Diva!”

“Ayağını denk al, dostum,” dedi Naveen. “Yapar mı yapar valla.”

“Tamam, bundan sonra benim için Diva’sın.”

Güzel ve mağrur yüzüne baktım. Diva kısa boylu bir kızdı ve hep topuklu ayakkabı giymekten hafifçe öne eğilmiş gibi duruyordu. Bu hâliyle avını gözleyen bir leopara benziyordu. Duruşunu seviyordum. Kendisini de öyle. Ama şimdilik tek istediğim eve gitmekti.

Lobinin kapıları açıldığında kendimi dışarı attım.

“Seni biraz daha kalmaya ikna edemez miyiz?” diye sordu Naveen.

“Bu gece değil.”

Ona doğru eğilip fısıldadım.

“Leopold’deki o gün, iyi ki oradaydın, Naveen.”

“Nerede hareket orada ben,” dedi usulca.

“Didier senden yardım isteyebilir. Ondan Lisa’ya göz kulak olmasını istedim. Ben bir süre ortadan kaybolacağım.”

“Nereye?”

“Bir hafta yokum. Döndüğümde anlatırım.”

“Peki.”

“Hey, Akrep!” diye bağırdım. “Hemen kızın üzerine atlama.”

“Sarışının mı?”

“Aslında, hepsinin.”

Vedalaşıp ayrıldık ve onlar yukarı çıkarken, ben güvenlikçilere bahşiş verip motoruma atladım.

Yağmurda Marine Caddesi’ni iki kere turladım. Sonra döndüm ve eve yöneldim.

O sırada bunu bilmiyordum tabii ama çiçekler kadar iri damlaların toprak ve suyla buluştuğu o sağanak, Bombay’da mevsimin son şiddetli yağmuruydu. Ada Şehri’nin sokaklarını yıkayan seller her bir tozlu toprak parçasını yeşillendirerek güneye, Madras’a doğru yola çıkmadan önce Sri Lanka’ya ve onlara hayat veren büyük okyanuslara doğru tırmandı.

Her adımımda mermer zemini ıslatarak apartmanın merdivenlerini ikişer üçer çıktım. Lisa evde değildi. Soyundum, suratımdaki kesikleri dezenfektanla temizledim ve duşa girdim. Soğuk su bir kırbaç gibi sırtımı döverken öylece dikildim.

Sonra giyindim ve kendime kahve yapacaktım ki, Lisa geldi.

"Lin! Neredeydin? İyi misin? Bakayım yüzüne."

"Ben iyiyim. Sen nasılsın? Bir yaramazlık yok ya?"

"Kendinle gurur duyuyor musun bari?"

"Efendim?"

Ellerini göğsüme koyarak beni itti. Sonra metal bir vazoyu bana fırlattı. Hızla eğildiğimde vazo rafa çarptı ve üzerindeki her şey yere indi.

"Eve böyle gelmeye utanmıyor musun?"

"Ben..."

"Sokak ortasında çete hesaplaşmaları! Bu ne ya? Ne zaman büyüyeceksin sen?"

"Ama ben..."

"Leopoldde ona buna ateş açmak nedir? Kafayı mı yedin?"

"Ben kimseyi..."

"Sonra da Karla'yla dağa kaçmışsın."

"Hah, şimdi anlaşıldı," dedim.

"Bravo!" diye bağırdı ve bu sefer de bir küllük fırlattı.

Sonra birden ağlamaya başladı. Kanepeye oturup ellerini kucağında kavuşturdu.

"Tamam. Sakinleştim," dedi.

"Emin misin?"

"Evet."

"Tamam. "

"Seninle ilgisi yok," dedi.

"Yok. Haklısın aslında."

"Hayır, cidden."

"Lisa, inan orada olduğundan haberim yoktu. Ama hazır Karla demişken.

"Ah!" diye bağırdı raftan yere düşenleri işaret ederek. "Kılıca bak! Özür dilerim. İstemeden oldu."

Khaderbhai'nin Tariq'a bıraktığı kılıç kırılmıştı. Sapı iki parça hâlinde yerde duruyordu.

Onu hayretle aldım. Afganistanda İngilizlere karşı verilen savaşta nice kahramanlıklara imza attıran bir silahın bu kadar kırılgan olması inanılır gibi değildi.

"Yapıştırabilir misin?" diye sordu Lisa dehşetle.

"Döndüğümde bir çaresine bakarım," dedim kırık kılıcı ve parçalarını camlı dolaba kaldırarak. "Yarın Sri Lanka'ya gidiyorum."

"Lin... hayır."

Banyoya gidip bir duş daha aldım. Lisa da yıkandı ve birlikte kurulandık. Aynaya doğru eğilip Concannon'ın sopasının sol yanağımda açtığı çirkin yaraya bir bant yapıştırdım.

Lisa hiç durmadan Sri Lanka'nın tehlikelerinden söz ediyordu. Ranjit'in gazetesinde okuduklarını sayıp döküyor, Sanjay Şirketi'ne hiçbir borcum olmadığını söylüyordu.

Sözlerini bitirdiğinde ona bir süreliğine Bombay'dan ayrılması için yalvardım. Leopold'de olanlar hakkında bütün bildiklerimi anlattım ve onu işlerin daha da kötüye gideceği konusunda uyardım. Concannon'la uzlaşmadan bu mesele hallolmayacaktı.

"Bu kadar felaket tellallığı yeter," dedi. "Şimdi sıra bende."

Yatağa uzanıp sırtımı yastıklara dayadım. Lisa kollarını belinde kavuşturup kapıya yaslanmıştı.

"Dinliyorum," dedim.

"Madem seni gitmekten vazgeçiremiyorum, diğer sorunları konuşalım."

"Aslında..."

"Kadınlar bilmek ister," dedi. "Sen bir yazarsın. Bunu anlaman gerekirdi."

"Kadınlar tam olarak neyi bilmek ister, Lisa?"

O da yatağa uzandı.

"Her şeyi," dedi elini bacağıma koyarak. "Bana hiç söylemediklerini mesela. Hiçbir kadına söylemediklerini."

Kaşlarımı çattım.

"Kadınlar duygusal, erkekler mantıklıdır derler. Saçmalık. Siz erkekler yaptığınız şeyleri bizim bakış açımızdan görseydiniz ne kadar mantıksız davrandığınızı anlardınız."

"Öyle diyorsan."

"Ama kadınlar gerçekten mantıklıdır. Netlik isterler. Bir cevap isterler. Bu işte var mısın, yok musun? Bir kadın bunu bilmek ister. Kadınlar cesaretten hoşlanır. Bizim kitabımızda mantık budur."

"Biz tam olarak neden bahsediyoruz, Lisa?"

"Karla'dan tabii."

"Ama ben..."

"Sen ve Karla," dedi. "Karla ve sen. Dağda neler oldu bilmek istiyorum. Önceden söyleyeyim, kendimi her ihtimale hazırladım."

İşte birden çözülüvermiştik. Biz iki aynı akıldık. İki ayrı varlık. Dönerek birbirlerinden uzaklaşan ve geride bir zamanlar birbirlerine dokunan hayalet uzuvlar bırakan iki paradigma.

"Kurtulamıyorum, Lisa," dedim. "Sorun Karla değil, benim ve..."

"Karla'yla seninle ilgili bir teorimiz var," dedi sabırsızca,

leorı mı?

"Kayanideki öğle yemeğinde bunu konuştuk."

Feynman vaktiyle, kuantum teorisini anladığın an aslında onu anlamamışsındır, demişti. Lisanın neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

"Biz neden bahsediyoruz?" diye sordum açıkça.

"Bunun onunla bir ilgisi yok, Lin. Seninle de yok. Bu tamamen benimle ilgili."

"Ben de onu söylüyordum ya."

"Hayır. Sen Karla ve senden bahsediyordun. Bunu anlıyorum ama mesele başka. Asıl mesele benim."

"Hangi mesele?"

"Bu işte. Şu anda beni konuşuyoruz."

"İyi de bu konuşmayı ben başlatmadım mı?"

Lisa kaşlarını çattı. "Hayır, ben başlattım."

"Başlattığında ben yanında mıydım?"

"Bak, Lin. Aynı anda iki insanı birden sevemezsin. Ya da en azından, doğru olmaz. Kimse yapamaz bunu. Karla da yapamaz, sen de. Seni anlıyorum. Cidden. Ama bir şey hem hüzünlü, hem romantik, hem boktan, hem heyecanlı, hem de muhteşem olamaz. Bu meselenin onunla bir ilgisi yok. Seninle de yok. Konu benim, Lin."

"Tamam. Senin neyini konuşacağız? Bari onu söyle."

"Beni. Bütünümü. Tamamımı."

"Rica etsem, en baştan başlayabilir miyiz?"

Meydan okurcasına gözlerimin içine baktı.

"Kadınlar bilmek ister. Bu kadar basit."

"O kadarını anladım."

"Bildikleri zaman her türlü zorlukla başa çıkabilirler."

"Ne zorluğu?"

"Kendine işkence etmekten vazgeç, Lin. Kendine işkence etmekte bir numarasın. Hatta kendine işkence etme yarışması yapılsa altın madalyayı sen alırdın. Bu huyundan nefret ediyorum sanma. Bazen hoşuma bile gidiyor. Ama yeter. Bu gece senden ayrılıyorum ve bunu konuşmak istiyorum çünkü nedenini bilmek isteyeceğini düşündüm."

"Ben... elbette. *Ne?'*

"Gerçekten bilmelisin."

“Biliyormuş gibi yapamaz mıyım?”

“Dalga geçme.”

“Geçmiyorum. Sadece aklım karıştı.”

“Pekâlâ. Sebep şu: Senin hakkında bahaneler üretmekten yoruldum.”

“Arkadaşlarına mı, yoksa benim düşmanlanma mı?”

“Senin hakkında kimin ne düşündüğü umurumda bile değil,” dedi mavi gözleri kor ateş gibi yanarak. “Kimsenin lafıyla da hareket etmediğimi bilirsin. Ben senin işini sevmeni sevmiyorum, Lin.”

“Lisa...”

“İki tabancan, altı sahte pasaportun ve çekmecende altı milletin parasının olması hoşuna gidiyor. Ve bunu sırf hayatta kalmak için yaptığını iddia edemezsin. Senin bundan daha zeki olduğunu biliyorum. Ben de öyleyim. Gerçek şu ki, sen bütün bunlardan hoşlanıyorsun. Ben de kendimi ikna etmek için senin adına bahaneler üretmekten sıkıldım. Bu yanını sevmiyorum. Üzgünüm ama asla da sevemeyeceğim.”

Her erkek bir hapishanedir.

Ona Sanjay Şirketi’nden ayrılacağımı ve Sri Lanka’nın benim eve dönüş biletim olduğunu söylemeliydim. Lisa’nın hoşlanmadığı Lin’den bir adım uzaktım artık. Fikrini değiştirmeyecekti ama bunu duymaya hakkı vardı. Her erkek bir hapishanedir. Konuşmadım.

“Karla senin bu hâlini seviyor,” dedi rahat bir tavırla. “Hatta bana kalırsa senin bu hâlinden senden bile daha çok hoşlanıyor.”

“Sen neredeydin, Lisa?”

Güldü.

“Gerçekten bilmek istiyor musun?”

“Sıkıldım bu muhabbetten. Evet, bilmek istiyorum, tamam mı?”

Doğrulup bağdaş kurdu. Gevşek bir atkuyruğu yaptığı saçları başını her sallayışında sağa sola savruluyordu.

“Rish’i biliyorsun? Galerideki ortağım?”

“Şimdi kaç ortaksınız?”

“Altı. Her neyse...”

“Altı mı?”

“Evet. İşte...”

“Altı?”

“Her neyse dedim. Rish sürekli meditasyon yapıyor ve.

“Olamaz.”

“Ve yoga.”

"Tamam, yeter. Bana bütün bunların arkasında bir guru olduğunu söylersen gidip onu bir temiz dövmem gerekecek."

"Benim gurum yok. Rish'in var. Ama olay bu değil zaten. Bunu bir guru ya da Rish söylemedi. Galiba bir kadın söylemiş. Kim olduğunu bilmiyorum. Ama Johnny Cigar bana bir kişisel gelişim kitabı verdi ve şu tesadüfe bak ki, Rish de o gün bana aynı kitabı verdi. O kitapta bir söz vardı."

"Ne sözü?"

"Rish'in bir yerden duyduğu ve bana söylediği söz."

"Ne sözü dedim?"

"Küskünlükler karşılanmamış ihtiyaçlardan ya da arzulardan doğar. Benim de sana söylemek istediğim bu işte."

Hemen cevap vermedim. Bir yazarın en kötü yanlarından biri, ilk bakışta güzel görünen bir yazı ya da sözde hemen bir kusur aramasıdır. Ben bunda bulamadım.

"Güzelmiş," dedim.

"Sadece güzel mi? Bence Havalı Laflar Etme kategorisinde Nobel alabilir!"

Gülümsedim.

"O kadar doğru ki, beynim paramparça oldu," dedi. "Birden son aylardaki küskünlüğümün sebebini anlayıverdim. Ben gerçekten küskünüm, Lin. Hani birden etrafındaki güzellikler bile sinir bozucu gelmeye başlar ya?"

"Ne kadar bir sinir bozuculuktan bahsediyoruz?"

"Çok."

"Çok?"

"Kendi kendime söylenmeye başladım."

"Söylenmek derken?"

"Birkaç kere duyduğunu sanıyordum."

"Benim yaptığım sinir bozucu şeyler hakkında mı?"

"Evet."

"Ne gibi?"

"Öncelikle..."

"Dur, söyleme. Bilmek istemiyorum."

"Ama gelişimine faydası olabilir."

"Ben böyle iyiyim. Çoktan geliştim. Devam et. Söyleniyordun."

"Gördün mü?" dedi eliyle çarşafı düzelterek. Ayakları bacaklarının alt kısmında dinleniyordu. "O sözü duyduğumda, yani küskünlükler karşılanmamış ihtiyaçlardan ya da arzulardan doğar, artık hissettiklerim hakkında ne düşüneceğimi biliyordum."

“Düşünmek ve hissetmek. Anladım galiba.”

“Artık bir çerçevem vardı. Karşılanmayan ihtiyacımın ne olduğunu biliyordum. Ve arzumun. Bunu anladığımda da, gerisi çorap söküğü gibi geldi.”

“Karşılanmayan ihtiyaçlarla neyi kastediyorsun? Biraz açar mısın?”

“Senden kurtulmalıyım,” dedi ellerini yataktaki yıldızlara bastırarak.

“Yeni sen, şekeri hayatından çıkarmak istiyor öyle mi?”

“Artık ona ihtiyacım yok,” dedi parmağını yatak örtüsündeki bir dairede dolaştırarak. “Hiçbir şeyi tatlandırmama gerek yok. Özellikle de kendime söylediklerimi.

“Ya karşılanmayan arzular?”

“Şu ara yüzde yüz içime dönmem gerek. Anın geçmesini izleyendense anın kendisi olmalıyım. Beni anlıyorsun değil mi?”

“Belki.”

“Şimdi. Bu an. Benim şimdim. Benim istediğim onlar. Anlıyor musun?”

“Şimdi şu an şimdidesin zaten. Leese, yemin ederim, eğer bu işte bir gürünün parmağı varsa...”

“Hayır, bunlar benim sözlerim. Sadece benim.”

“Gerçekten istediğin bu mu?”

“Bu daha başlangıç ve evet, eminim, Lin.”

Ne güçlü bir kızdı. Kararlı.

“Gerçekten istediğin buysa, saygı duyuyorum. Hatta bayıldım.”

“Sahi mi?”

“Elbette. Sen aklına ve yüreğine koyduğun her işi başarırsın.”

“Cidden böyle mi düşünüyorsun?”

“Evet.”

“Anlayacağını biliyordum,” dedi. Şimdi mavi gözleri dingin birer su birikintisini andırıyordu. “Ben özel bir şimdi istiyorum. Tamamen benim olan. Başka biriyle paylaştığım durağan bir şimdiyi istemiyorum.”

Başka biriyle paylaşılan durağan bir şimdi. Hapishanenin mükemmel bir tanımıydı.

“Anlıyorum,” dedim.

“Sadece ben olduğumda ben olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.”

“Anlıyorum,” diye yineledim.

Gülümsedi ve derin bir oh çekti.

“İlk bakışta bencilce gelebilir ama değil. Aksine sadece benim için değil, sen ve Karla için de en doğrusu bu. İlk kez bize farklı bir açıdan bakabiliyorum. İlk

kez sizin birbirinize ne kadar benzediğinizi ve benim ne kadar farklı olduğumu görebiliyorum. Anlıyor musun?"

Hem över, hem de yerercesine Karla'yla birbirimiz için yaratıldığımızı söylüyordu. Karla'nın sert yanları benim yaralarımla tam uyuşuyordu. Doğru veya değil, tuhaf bir şekilde, acı verici ya da değil, bunlar önemsizdi. O anlar Karla nın ya da benim değil, onundu çünkü.

Hayatımızdaki iniş çıkışlar, yapıp ettiklerimiz ve dönüştüğümüz kimseler sadece ve olması gerektiği gibi bizim sorumluluğumuzdaydı. Lisa kararlılığının o dingin ve tartışılmaz sükûnetinde muhteşem bir yalnızlık içindeydi. Net, kararlı, cesur ve umutluydu.

"Yeni seni sevdim," dedim usulca.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Ve eski senden ayrılan yeni ben bundan sonra yeni şenle aynı yatakta uyuyamayacağı için misafir odasını kiralamak zorunda kalacak."

Güldüm. "Şimdin özel hayatının mahremiyeti ihlal ediliyormuş gibi hissetmedikçe sorun yok."

"Ah, hayır," dedi ciddiyetle ve başını göğsüme yasladı. "Ama ayrıldığımıza ve aynı çatı altında yaşamaya devam edeceğimize göre bazı yeni kurallar benimsemeliyiz."

"Hım."

"Yatılı misafirler mesela."

"Yatılı misafirler mi? *Şimdin* anında kalabalıklaşmaya başladı bakıyorum."

"Sokak kapısına bir tabela asabiliriz."

"Tabela mı?"

"Sadece bizim anlayabileceğimiz bir tabela. Ya da bir bahçe cücesi koyalım mesela. Solda duruyorsa birimizden birinin yatıya misafiri var anlamına gelsin. Sağdaysa kimse yok, rahat olabiliriz demek."

"Bizim bir bahçe cücemiz yok, Lisa. Bir bahçemiz de yok zaten."

"Hani şu senin sevmediğin kedi heykelini kullanabiliriz."

"Ben onu sevmiyorum demedim ki. O beni sevmiyor sanki dedim."

"Ayrıca en az altı ay benden kira almayacaksın."

"Yatılı misafirlerde kedi sağda mıydı, solda mıydı?"

"Sol. Kira diyorum."

"Kira zaten bir yıllık peşin ödendi."

"Ben misafir odasından bahsediyorum. Piyasa fiyatı üzerinden bir rakam belirleriz. Ama bütün paramı sonraki sergiye yatırdığım için şu ara meteliksizim. Sana en az altı ay kira ödeyemeyeceğim."

“Boş ver. Senden para alacak değilim.”

“Olmaz,” dedi kaburgalarımı yumruklayarak. “Israr ediyorum.”

“Boş ver,” dedim.

Yine vurdu.

“Tamam. Pes ediyorum.”

“Bir de... avans rica ediyorum.”

“Avans mı?”

“Evet.”

“Sen benim yanımda çalışmıyorsun ki.”

“Evet ama borç lafından nefret ediyorum. Bundan sonra senden borç istediğimde avans demeye karar verdim. Ne yaratıcı, değil mi?”

“Kesinlikle.”

“Ama bir süreliğine mutfak, telefon, çamaşır ve elektrik su gibi masrafları paylaşamayacağım. Avansımın her bir kuruşunun yeri var çünkü.”

lamam.

“Ama bir sonraki avansımın arta kalanıyla evin masraflarına katılmakta ısrar ediyorum.”

“Bravo.”

“Bir de araba lazım olacak ama bunu dönünce de konuşabiliriz.”

“Elbette. Değinmek istediğin başka bir kural?”

“Son bir tane daha var.”

“Dinliyorum.”

“Şey... ben...”

“Evet?”

“Artık yemek yapmayacağım,” dedi dudaklarını birbirine bastırarak.

İki yılda toplasanız üç kere yemek pişirmişti. Hepsi de birbirinden yavandı.

“Tamam.”

“Hunharca açık konuşmak gerekirse, yemek yapmaktan nefret ediyorum. Hatta tahammül edemiyorum. Sırf senin hoşuna gider diye yaptım. Ama benim için baştan sona kâbus gibiydi. Kusura bakma ama ev arkadaşları birbirlerine yemek yapmaz zaten.”

“Tamam.”

“Seni kırmak istemiyorum ama ayrıcalıklı bir konumda olman da gereksiz bence. Gelişimimin bir parçası olarak şu an beklentilerle doluyum. Bir an önce onlara odaklanmalıyım, yoksa...”

“Küskünlüklere dönüşebilirler.”

“Aynen! Tanrım, şimdi çok daha iyiyim. Sen?”

“Ben de,” dedim.

“Cidden mi? Bak, bu benim için gerçekten önemli. Şimdime benimle birlikte pişmanlıklar ve vicdan azapları sürüklemek istemiyorum. Bana samimiyetle destek çıktığını bilmek benim için ne kadar önemli, anlatamam.”

İyi, gerçeğin yarısıdır yalnızca ve gerçek de, hikâyenin.

Lisanın bunca şey talep edip de bizden geriye kalanlardan pek azını elde edebilmesi ufaktan kırmıştı beni. Ama her ne kadar içten içe ve gönülsüzce de olsa, bir gün muhtemelen ellerimizde tutabileceğimizden biraz daha fazlasıyla ayrılacağımızı varsayıyordum. Ya da belki de bekliyordum bunu. Ve bir de Karla vardı. O hep vardı. Lisanın mutluluğunu bir an bile gölgelemeye hakkım yoktu.

İyi gerçeğin yarısıdır yalnızca ve gerçek de, hikâyenin.

“İyiyim, Lisa. Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum.”

“Sevindim,” dedi kirpiklerinin arasından gülümseyerek. “Bilirsin işte. Biraz endişelenmiştim doğrusu.”

“Neden? Ben seni ne zaman dinlemedim? Ne zaman desteklemedim?”

“O kadar basit değil.”

“Neden?”

“Düşünmemiz gereken başka şeyler ve insanlar var.”

“Ne gibi şeyler? İnsanlar derken?”

“Bu konuya hiç girmeyelim.”

Kadınlar bilmek ister. Ya erkekler?

“Lisa?”

“Yarın gidiyorsun, Lin. İkimiz de bir süre bu geceyi başarıyla atlattığımıza sevinsek olmaz mı?”

“Eğer istediğin buysa...”

“Evet. Mutluyum, Lin ve bunu mahvetmek istemiyorum.”

“Bir haftaya döneceğim. Tekrar konuşuruz. Sana her türlü yardıma hazırım. Yeni bir eve çıkmak istersen de sana güzel bir daire bulur, kirayı bir yıllık peşin öderim. Yeter ki sıkıntı çekme.”

“Biliyor musun, sende büyük ilerlemeler var. Tanıştığımız zamanki Lin değilsin.”

Bana önce tanıyamadığım bir ifadeyle bakıyordu. Ama sonra ne olduğunu anladım. Çok sevdiğimiz arkadaşlarımız için sakladığımız bir bakıştı bu.

“îlk öpüşmemizi hatırlıyor musun?” diye sordu.

“Afgan kilisesinde. Bizi kovmuşlardı. Az kalsın tutuklanacaktık.”

“Bakalım ilk öpüşmemizi nasıl hatırlıyoruz?”

Beni öptü ama sonra karanlıkta yan yana yatarak fısıltıyla konuşmaya başladık. Fırtına yavaşlayana ve dinene dek konuştuk. Lisa uyuduğunda ben kalkıp eşyalarımı topladım.

Silahlarımı, cephanemi, bıçaklarımı, birkaç pasaportumu ve paralarımı komodinin arkasında özel olarak yaptığım bölmeye koydum. Lisa'ya para bıraktım.

Toparlanmam bittiğinde, pencerenin yanında duran ve bütün sokağı gören sallanan koltuğa oturdum. Onu Lisa için almıştım.

Son yalnız çaycı da uyuklayan bekçilerin dikkatini çekmek için bisikletinin zilini çalarak sokaktan geçti. Çın-çın-çın ve az sonra bu ses duyulmaz oldu.

Bütün yaşam o güneşin, kaderin kalbinin etrafında döner. Ranjit, Vikram, Uykucu Dennis, Naveen Adair, Abdullah, Sanjay, Diva Devnani, Didier, Johnny Cigar, Concannon, Vinson, Rannveig, Akrep, İkizler, Sri Lanka, Lisa... Seyyah düşüncelerim bir okyanustan diğerine yelken açtı ve karanlık gökyüzündeki tek kılavuzum, Karla adındaki ışıktı.

Şafakta evden çıkarken Lisa hâlâ uyuyordu. Sık adımlarla taksi durağına yürüdüm. Gölgem sarı sabahta hoplayıp zıplayan bir köpeği andırıyordu. Tarifenin iki katını önerdiğim uyku sersemi taksici beni arabasına kabul etti. Işıkla yıkanan boş sokaklarda ilerledik.

Bombay'ın pagan katedrali, tren istasyonu telaşlı hamallar ve yolcularla doluydu. Şu trenlerdeki her bir koltuk, birinin kaderi için nasıl da önemliydi kim bilir?

Madras Ekspresi nihayet kalktığında camdan dışarıya baktım. Sokakları yağmurla ıslanan banliyölere ve şehrin gri açlığının ötesinde yemyeşil parlayan tepelere.

Kendimi trenin sallantısına bıraktım ve iyi hissettim. Hem iyi, hem kötü. Kalbim koca bir soru işareti, başım sert bir komutandı.

Sri Lanka riskli bir yerdi. Lisa bunda haklıydı. Ama Abdullah, Sanjay'la konuşmuştu. Görevimi tamamladığımda özgür olacaktım. Hem bunun gibi belki elli tane iş yapmıştım. Aslında Sanjay Şirketi'nden kurtulmak için çok da büyük bir bedel değildi ödediğim.

Lisa adına seviniyordum. Eğer gerçekten istediği buysa, benden kurtulmuştu. Onun için hâlâ aynı sevgi dolu endişeleri taşıyordum ama onun hayatımdan çoktan gittiği gerçeğine alışmalıydım. Lisa gitmişti ve ben de bir savaş trenindeydim.

Lisa kendi gerçeğini bulmuştu. Ben de benimkini. Hâlâ Karla'ya âşıkken başka birini sevemezdim.

Karla'nın Ranjit'le ilgili ya da ona karşı planları beni ilgilendirmezdi. Başka biriyle evli olması ya da benim bir başkasını sevmeye çalışmam da önemli değildi. Artık arkadaşlık dışında başka bir ilişki kuramayacağımız gerçeği de öyle. Onu seviyordum ve hep sevecektim.

Hem iyi, hem de kötü hissediyordum. Ama belki iyiye bir adım daha yakındım. Aramızda kötü bir görev kalmıştı o kadar.

Camımdan çiftlikler, tarlalar ve hayal kasabalar akıp geçerken tren usulca sallanmaya devam etti. Uzakta, o yılın son yağmuru, dağların omuzlarına sisten bir şal sarmıştı.

n

ALTINCI KİTAP

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cjece aysızdı. Bulutlar karanlıktan saklanıp kim bilir hangi köşeye sinmişti? Ama yıldızlar o kadar parlaktı ki, gözlerimi her kapayışımda içerideki siyahlıkta pırıltılar oynaşıyordu. Oyunbaz rüzgâr her yerdeydi. Hiçliğin yüzeyini okşayarak bizi defalarca selamlıyordu. Gemi usulca yükselip alçalırken sanki suda süzülmek yerine dalgaların içinden geçiyordu.

Bu geceyi yaşamak için Madras'ta diğer yetmiş yedi kişiyle tam üç gün beklemiştim. Bekleyişle geçen o günler birkaç dakikaya dönüşmüştü şimdi. Gece yarısından önceki dakikalara. Bir geminin güvensiz kollarından açık denizde daha küçük teknelerin daha da güvensiz kollarına düşmeden önceki dakikalara.

Pruvayı yalayan dalgalar benim durduğum kıç tarafa doğru yol yol ilerleyen tuzdan izler bırakıyordu. Lacivert bir pantolonla mont giymiştim. Güvertedeki balyalar arasında güçlükle ayırt ediliyordum.

Gemi karanlık geceyle daha da karanlık dalgalar arasında yol alırken yıldızlara baktım.

Okyanusta yük taşıyan gemilerin çoğu beyaza, krem rengine ya da açık sarıya boyanır. Acil bir durum hâlinde denizden ya da havadan rahatça görülebilmeleri için.

Ne var ki Panama bandıralı, elli bin ton yük kapasiteli *Mitratta,* güvertedeki yüklerin üzerine örtülen brandalarına kadar lacivertti.

Kaptan ışıkları yakmıştı ama gemi o kadar karanlıktı ki, ileriyi aydınlatan bu ışıklar, dalgaların arasında oynaşan yakamozları andırıyordu.

Yüklerin arasına sıkışan karaltılar da bizlerdik tabii. Hayallerini de alıp yola çıkan kaçaklar. Sık sık kendi aralarında fısıldaşsalar da tek kelime duyulmuyordu. Zira fısıltıları daima dalgaların sesinden daha yumuşaktı. Savaş kurbanları zamanla sessizliğin efendileri olurdu.

Birden bir dosta ihtiyaç duydum. Güvertedeki gruplardan ilkine yaklaştım. Onlara gülümsedim ve karşılığında karanlıkta beyaz dişler belirdi.

Yanlarına çöktüm ve yine fısıldamaya başladık.

Tamike konuştukları için tek kelime anlamıyordum ama umurumda değildi. Seslerinin oluşturduğu o mutlu balondaydım ya? Gerisi önemsizdi.

Biri yanıma çömeldi. Adı, Mehmood'du. Mehmu. Gemideki adamım oydu.

"Hep gençler savaşıyor," dedi usulca. "Tamillerin anavatanının Sri Lanka olması eski bir düşünce ama bunun için gençler ölüyor. Benimle gel."

"Tabii."

Karanlık kıç güvertesine gittik.

"Sana güvenmiyorlar," dedi iki sigara yakıp birini bana uzatarak. "Şahsi alma. Kim olduğunu ya da neden burada olduğunu bilmiyorlar. Yerlerinde olsaydın, sen de herkesi ve her şeyi bir tehdit olarak görürdün. Bir dostu bile."

"Bütün seferlere katılıyor musun?"

"Evet. Yasal yükleri boşaltıp Madras'a geri dönüyoruz."

"Tehlikeli değil mi? Devriye botları bayağı yakınınızdan geçiyor. Kocaman silahlan var."

Güldü.

"Sri Lanka'daki Tamil Müslümanları hakkında ne biliyorsun?"

"Pek az şey."

"Pogrom kelimesini duydun mu hiç? Bilmiyorsan ansiklopediye bak."

Yine güldü. Ama bu seferki salt hüznün, bir yüzde kendini ifade ediş biçimiydi yalnızca. Sırtını dikleştirdi.

"Yanındaki altınlarla pasaportların çok yardımı olacak," dedi. "İnsanları hapisten çıkarmamız gerek. Sonra da dünyaya durumumuzu anlatmaları için Sri Lankadan. Diğerleri yeni bir iç savaşın ortasında kalacak. Bu savaşı biz başlatmadık ama sonuna kadar savaşmak zorundayız. Milliyetçilikle bir ilgisi yok. Biz bir inanç savaşı veriyoruz."

Yine inanç. Benim yaptığım işin saf ya da asil bir yanı yoktu. Tek davam kendiminkiydi. İnandıkları için hayatını tehlikeye atan bu adamın yanında dikilirken utandım.

Sri Lanka'ya kaçırdığım yüz gramlık külçeler, Sanjay Şirketi'nin çaldığı ya da el koyduğu mücevherler eritilerek elde edilmişti. Çoktan üzerlerine kan sıçramıştı. Bunun hiçbir asi ya da saf yanı yoktu.

Öte yandan, inancım lekeli bir cam kırığı misali hâlâ içimde bir yerlere saplı duruyordu. Mehmu'nun kutsal görevi benim için yalnızca bir işti, evet ama ikimiz de aynı karanlık gemide aynı karanlık savaşa doğru yol alıyorduk. Ben kendi tek kişilik savaşımı veriyordum. Bir zamanlar kardeş-

lerim dediği insanlardan kurtulmaya çalışan bir adamın özgürlük mücadelesiydi bu.

İnanç korkmadan inanmak demek ve özgürlük de inancın en mükemmel yanlarından biri. O boğucu güvertede durup Arapça, Hintçe, İngilizce, Seylanca ve Tamike konuşmaları dinlerken ve ışıltılarıyla gözlerimi yakan yıldızları seyrederken ben özgürlüğe inanmayı seçtim ve Mehmu'ya silahımı sordum.

Kazağım kaldırıp beline sıkıştırdığı silahı gösterdi. Hint ordusu subaylarının kullandığı bir Browning HP'ydi. Onların ticaretini yapmak büyük suçtu. Dolayısıyla silahlarını satan subaylar büyük paralar talep ediyordu.

Mehmu'yu sevmiştim. Benimle Sri Lanka'ya gelebilmesini isterdim. Otuz yaşında, altı dili akıcı konuşabilen, kartal bakışlı ve bilgili bir adamdı. Ama silahını sevmemişdm.

"Oldu olacak bir top verseydin bari."

"Biraz dikkat çektiğini kabul ediyorum," dedi bana silahı verirken etrafı temkinli gözlerle süzerek.

"Biraz mı? Dana gibi bir şey yahu."

Silahı elimde tarttım.

"Eğer bu savaşta bir silahla yakalanacaksan o bu olmalı," dedi. "Başka bir silahla seni tam buralarda bir helikopterle denize atmadan önce üzerinde bayağı bir çalışırlar."

"Ama bununla..."

"Bu silahla bir şansın olur en azından. Hindistan ordusu adaya el koydu ama her yerde serbest çalışanlar türedi. Amerikalılar, İsrailliler, Güney Afrikalılar. Hepsi de Hint Gizli Servisi'nden. Bu silahla yakalanırsan kendini bir ajan gibi yutturabilirsin. Sana kolay kolay inanmazlar tabii ama bu yolla paçayı kurtaranlar da yok değil. Vahşi Doğuya hoş geldin, dostum."

"Yani büyük bir silah taşırsam ve bu kadar büyük olduğu için yakalanırsam, onları onlar için çalıştığıma ikna edeceğim ve eğer yaşamama izin verirlerse gerçekten onlar için çalışacağım, öyle mi?"

Omzunu silkti. "Duyulmamış bir şey değil. Aslına bakarsan bayağı da sık oluyor."

"Bana küçük bir silah ver, Mehmu. Buraya Afrika antilobu avlamaya gelmedim. Başım dara düştüğünde havaya iki el sıkıp kaçayımın derdindeyim. Yakalanırsam silahı bir köşeye fırlatıp benim olduğunu inkâr ederim. Onlar için çalışmaktansa şansımı bu şekilde denerim daha iyi."

"Birini öldürmek için onu gözünden vurman gerekiyorsa, silahın küçük demektir," diye dalga geçti.

Suratına baktım.

Burnunu çekti. "Ya herifi gözünden vuracaksın ya da kendin kurşunu yiyeceksin, dostum."

"Deme yahu?"

"Valla olur böyle şeyler."

"Küçük bir silahın var mı, yok mu?"

"Var. Farkını vereceksen göstereyim."

"Tamam."

Ceketinin cebinden 22 kalibrelik, otomatik bir tabancayla bir kutu mermi çıkardı. Küçük bir çantada bir ruj, bir parfüm ve bir kredi kartı cüzdanının yanma sıkışabilecek türden bir silahtı. Bir kadın silahı.

"Alıyorum," dedim.

Silahları değiştik. Tabancayı elimde evirip çevirdim ve cebime koydum.

"Ben olsam onu bir naylon poşete koyup ağzını sıkıca bantlardım."

"Kendimi suda bulursam diye mi?"

"Olur böyle şeyler."

"Deme?"

"Hem de sık sık. Yoksa acemi misin? Sakın bu ilk işin olmasın?"

Dokuz ülkeye kaçak pasaport ve altın taşımıştım ama hepsinde havayolunu ve Çekoslovak Havayollarını kullanmıştım. Bu komünist havayolu şirketi rupi kabul ediyordu ve sadece silah kontrolü yapıp diğer her şeyi görmezden geliyordu. Komünist Çekoslovakya'ya da yalnızca Çekler, Çekoslovakya Havayolları'yla gittiği için yanımdaki kaçak mallar diğer yolcuları da ilgilendirmiyordu.

"Genellikle havayoluyla yetmiş iki saatte gider dönerim. Gemiye ilk kez biniyorum."

"Neden? Gemileri sevmez misin?"

"Karada ya da denizde gücü sevmiyorum."

"Güç?"

"Evet, mutlak güç. Denizin kanunları."

"Kaptanı mı kastediyorsun?"

"Sadece bizimkini değil, hepsini. Son özgür gemi *Bounty* ydi bence."

Güvertedeki yüklerin oradan fısıltılar geldi. İnsanlar ayağa kalkmaya başladı. Gölgelerin arasında ileri geri yürüyen karaltılar gördük.

"Ne yapıyorlar?" diye sordum.

"İsteyenlere siyanür kapsülü dağıtıyorlar."

"Nasıl yani?"

“Sadece rutin bir uygulama.”

“Olur, böyle intiharlar diyorsun. İnsanın sinirini bozmakta üzerine yok, dostum.”

“Sen de bir tane ister misin?”

“Al işte.”

“İstiyor musun, istemiyor musun?”

“Sağ ol, kalsın. Ben postu kolay kolay kaptırmayanlardanım.”

Güvertedeki hareketlilik artmıştı. İkinci kaptan Filipinli mürettebattan birkaç kişiyle kıyı tarafına gitti. İp merdiven balyalarını açtılar ve onları kenardan sarkıtmaya başladılar.

“Aşağıdan eşyalarını al,” dedi Mehmu. “Seni merdivenlerin başında bekleyeceğim.”

Mürettebatla birlikte uyuduğum kamaraya gittim.

Küçük otomatik tabancamla mermileri plastik poşetlere sarıp sıkıca hamladım ve sırt çantama koydum. Montumla kazağımı çıkardım, bir köşeye sakladığım ağır yeleği giyip yeniden giyindim.

Yelekte yirmi kilo altın ve yirmi sekiz tane boş pasaport vardı. Montumun fermuarını güç bela kapadım. Üzerimdeki ağırlığa alışmak için kamarada birkaç tur attım.

Yatağın üzerinde günlüğüm açık duruyordu. Yeni bir kısa öykü yazmaya çalışıyordum. Zor bir konuyla kendimi deniyordum. Mutlu ve sevgi dolu insanlarla ilgiliydi. Mutlu şeyler yapıp, her şeyi seviyorlardı. Şimdilik pek iyi gitmiyordu.

Günlüğü, kalemimi ve yatağın üzerindeki diğer öteberiyi çantama koydum ve tam ışığı kapamak için elimi uzatmıştım ki, aynada yüzümü gördüm.

Sizinkinden farklı ülkelere ve kültürlere seyahat etmenin en değişmez gerçeği, bir zarla birlikte yuvarlandığınızda. Kader denen rehber bütün gezginleri yolculuklarının bir noktasında bir aşk ve hayatı öğreniş labirentine ya da tehlikeli bir maceranın upuzun tüneline sürükleyebilir. Ve bütün gezginler o anların geldiğini bir aynaya bakarken anlar. Oradaki yansımanıza, *pekâlâ, hadi bitirelim şu işi,* der ve başlarsınız.

Işığı kapadım ve tekrar güverteye çıktım.

İnsanlar merdivenlerin önünde kuyruğa girmişti. İkinci kaptan fısıldayarak bir şeyler söylediğinde sıraların en önündekiler merdivenlerden inmeye başladı.

Ben de bir kuyruğa girdim. Bir tayfa herkese can yelekleri dağıtıyor ve nasıl giyeceklerini gösteriyordu.

Mehmu onun yanındaydı.

Tayfa bana yeleğimi giydirdiğinde Mehmu, "Benimkini de al," dedi.

Göz göze geldik. Denize düşersem yirmi kiloluk altınla tek bir can yeleğinin yetmeyeceğini biliyordu tabii.

Tayfa bana ikinci yeleği verdi. Sonra elime küçük, metal bir cisim tutuşturup ilerlememi söyledi.

"Bu ne?" diye sordum Mehmu'ya.

"Bir çınçın."

İki parça tenekeden yapılan bir oyuncaktı. Parçaları birbirine bastırdığında çıngır çıngır ses çıkarıyordu. Denedim.

Çın-çınnn.

"Suda olduğun yerde kal," dedi Mehmu. "Ötekilerden ayrılma."

"Ötekiler mi?"

"Sandallar gemiye geri dönecek ve gemi etrafınızda turlamaya devam edecek. O sırada bu çınçınlarla iletişim kuracağız."

"Nasıl yani?"

"Bir şey gördüğünde ya da duyduğunda bununla yerini bildirebilirsin. Çoğu kaybetmemek için ağzında taşıyor bunları."

Minik aleti dişlerinin arasına sıkıştırdı. Benimki pembe bir yusufçuk şeklindeydi. Mehmu ağzında pembe bir yusufçukla bana bakıyor ve beni denize yolluyordu.

"Bir filmde vardı," dedi yusufçuğu bana vererek. *"En Uzun Savaş* mıydı?"

"En Uzun Gün"

"Tamam, o. Seyretmiş miydin?"

"Evet. Sen?"

"Hayır. Neden?"

"Bence bir bakmalısın. Her şey için teşekkürler, Mehmu. Gemilerden hoşlanmasam da, seninle yolculuk etmek güzeldi."

"Bence de. Olur da, otuz yaşlarında, bir altmış beş boylarında, açık mavi bir hijab giyen, etine dolgun bir kadına rastlarsan sakın ona tabancayı gösterme."

"Neden? Silahı ondan mı çaldın?"

"Sayılır."

"Dostun muydu, düşmanın mı?"

"Fark eder mi?"

"Hem de nasıl."

"İkisi de. Kendisi benim karım olur."

"Karın mı?"

"Evet."

"Onu seviyor musun?"

"Deli gibi."

"Ona tabancayı gösterirsem ne olur ki?"

"Seni vurur. Olur böyle şeyler. Hem de sık sık. Beni bir kere vurdu. Karım tam bir savaşçıdır."

"Pekâlâ. Etine dolgun, otuzlu yaşlarda, bir altmış beş boylarında, mavi hijablı. Doğru mu?"

"Evet. Aslında yoldaşlar arasındaki adı da bu."

"Ne?"

"Mavi Hijab."

"Adı Mavi Hijab mı?"

"Evet."

"Bilgilendirdiğin için sağ ol."

"Herkesi uyarırım. Benim karım tehlikeli kadındır. Ama onu ölümüne seviyorum."

"Anladım."

"Unutma, kıyıya ulaşmak için tek bir kural var. Botta biri yerine göz dikerse onu denize at."

"Oluyor mu böyle şeyler?"

"Her zaman, yoldaş."

"Hey, sen!" diye bağırdı ikinci kaptan bana.

Parmaklılara yaklaştım, ayağımı diğer tarafa aşırtıp halat merdivenden inmeye başladım.

Bu iş düşündüğümden daha zordu. Merdiven denizin üzerinden sağa sola savruluyor, halatların kıymıkları avuçlarıma batıyordu. Sonra hiç beklemediğim bir anda öne doğru savruldum ve parmaklarım geminin gövdesine çarptı.

Son basamakta bizi bekleyen kayıklara baktım. Bir balinanın etrafında dolanan minik balıkları andırıyorlardı.

Üçü de motorlu balıkçı sandallarıydı. Gemideki cankurtaran kayıklarına benziyorlardı. Hâlâ açık denizdeydik ve merdivenden atladığım sandal şimdiden ana baba günüydü. Hiç de güvenli görünmüyordu. Sonra sandalın kaburgalarına sürülen balık yağı kokusunu aldım ve üzerime bir cesaret geldi.

Balıkçılar denizi iyi bilir, diye düşündüm.

Dost eller bana uzandı. Bohçaların ve ayakların üzerine basarak ilerledim. Dost eller bu sefer de yerime oturmama yardım etti. Ağırlığı dengelemeye çalışıyorlardı. Yirmi üç kişi saydım. Gemi mürettebatı bize el sallayıp merdivenleri çekti. Arkada ayakta duran bir adam gemiyi eliyle iterek bizi ondan uzaklaştırdı.

Motor ses geçirmez bir kutudaydı. Dolayısıyla belli belirsiz bir uğultu dışında çıt çıkmıyordu.

Sonra bir çınlama geldi.

Karanlıkta yakınlardaki sandallardan biri, bize işaret veriyordu. Çın çın. Başka biri de ona aynı şekilde karşılık verdi. Çın çın.

"Savaşla barış arasındaki fark ne biliyor musun?" diye fısıldadı yanımdaki adam muzip bir sesle.

"Siz söyleyin," dedim.

"Barışta bir kişiyi kurtarmak için yirmi kişiyi feda edersin. Ama savaşta yirmi kişiyi kurtarmak için bir kişiyi feda edersin."

Gülümsedim. "İyi denemeydi."

"Katılmıyor musun?"

"Rakamlar için fedakârlık yapılmaz. Sevgi için yapılır. Ya da yaşadığın topraklar için."

"Bu savaştaki rakamlar bir fark yaratacak kadar yüksek ama."

"Savaş ve barıştan söz ediyordunuz."

"Ve?"

"Savaşlar başkalarının kanıyla beslenir. Barışın kanı ise kendi bedenindedir. Ait olduğu yerde. Gördüğüm kadarıyla aralarındaki en büyük fark bu. Savaş binaları yıkar, barış onları yeniden inşa eder."

Dudaklarını aralamadan gülümsedi.

"Bağlantın benim," dedi.

"Öyle mi?"

"Sandalla geldim. Gideceğin yere ulaşmanı ben sağlayacağım."

Benden biraz gençti. Kısa boylu ve zayıftı. Ona nice öpücükler kazandıran ve belki de bunun bedelini tokatlarla ödeten, küstah bir gülümsemesi vardı.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Kıyıya ne kadar var?"

"Çok değil."

Bana plastik bir sürahi verdi ve ara sıra dalgalarla sandala dolan suyu boşaltmaya başladı. Ben de ona katıldım. Sandaldaki herkes aynı şeyi yapıyordu. Kayıkçı bizi gülümseyerek izliyordu.

Çın çın.

Tilki uykusundaki deniz, altımızda omuzlarını çevirdikçe akıntıda savruluyorduk. Kayığa su doluyor ve hepimiz tuza bulanıyorduk. Çın çın.

Nihayet kıyıya vardığımızda belimize kadar gelen suya atladık. Kayıklar hemen açıldı. Hep birlikte ağaçlara koştuk. Ağaçların kıyısından denize doğru baktım. Bizden daha yavaş erkek ve kadınlar kumlara bata çıka koşuyordu.

Uzun ve güneşli bir günde, kumlarda yarışmak keyifli olurdu belki ama bugün değil.

Gemiye dair hiçbir iz yoktu. Yıldızların ışığı kıyıyı aydınlatıyordu.

Demin konuştuğum adam bana az ileriden el salladı. Yanına gittim ve ormanın derinliklerine doğru ilerledik. Bir süre sonra durup kulak kesildi.

"Adın ne?" diye fısıldadım bizi kimsenin takip etmediğinden emin olduğumuzda.

"Burada isimler yoktur, dostum," dedi. "Ne kadar az şey bilirsen o kadar iyi. Gerçek pek tatlıdır, biri onu senden zorla almaya kalkışmadıkça, işte o zaman apacı olur. Devam edelim mi?"

"Tamam."

"Anayolda güneye giden bir kamyon var. Bizi bekleyecek ama orada çok oyalanamaz. Sandallar biraz geç kaldı. Daha geçecek bir sürü ülkemiz var ve vaktimiz dar."

Çalılıkların arasına daldık ve dakikalar sonra, kıyıya paralel ilerleyen bir ormanda koşuyorduk. Ara sıra ağaçların arasından dev bir dalgadan geriye kalan sular atlıyordu önümüze. Ama bir süre sonra deniz sesini bile duyamayacağımız kadar uzakta kaldı. Tuz kokusu, yerini ormanın neminin ve bitkilerin keskin rayihasına bıraktı.

Adını bilmediğim bağlantım önde, ben arkada fil kulakları kadar iri yaprakların arasından geçip dar bir patikaya çıktık, ilk bakışta fark edilmiyordu ama bastığımız toprak bitkilerden temizlenmişti.

Kılavuzumuz yıldızlar değildi. Gökyüzü kapkaranlıktı zira. Ama yanımdaki adam ormanın her bir köşesini o kadar iyi ezberlemişti ki, bir an bile bocalamıyordu.

Onu iki kere kaybettim, ikisinde de durup ayak seslerini dinledim ama omzuma dokunana kadar hiçbir şey duyamadım.

Sırt çantam ve yeleğimle otuz beş kiloluk bir yük taşıyordum. Ama derdim ağırlık değildi. Yeleği sağa sola kaymaması için düzeltmeye çalıştığım sırada kazara tabletleri yerinden oynatmıştım. Şimdi her nefesim bir mücadeleydi.

Nihayet çalılıkların arasından anayola çıktık.

"Geç kaldık," dedi yol arkadaşım saatine bakarak. "Kestirmeden gideceğiz. Bir ışık görürsen ormana dal. Bana güven ve sakın ortaya çıkma. Anladın mı?"

"Evet," diye homurdandım.

"Yeleğini ver istersen. Biraz ben taşıyayım."

"Yok. İyiyim."

"Bari çantanı alayım," diye fısıldadı.

Çantayı minnetle sırtımdan çıkarıp ona uzattım.

"Tamam. Koşalım hadi," dedi.

Anayola paralel ilerleyen bir yan yolda koşmaya başladık. Etraf o kadar sessizdi ki, ara sıra bir hayvan sesi ya da bir kuş çığlığıyla korkuyla irkiliyordum. Yeleğim ciğerlerimi sıkıyordu sanki. Hatta bir ara tıkandığımı hissettim.

Nijeryalı bir silah kaçakçısı bir keresinde bana şöyle demişti: *Bir kaçakçı aslında kendini kaçırır. Yanındakiler için bahanesi.* Buluşma noktasına vardığımızda, bahanem bana kalp krizi geçirtmek üzereydi.

"Geldik," dedi bağlantım.

"Çok şükür. Siz hiç motosiklet diye bir alet duymadınız mı?"

"Kusura bakma, dostum," dedi gülümseyerek. "Ama vaktinde yetişmemiz lazımdı."

Etrafıma bakındım. Ne gelen vardı ne giden. "Vaktinde geldiğimizden emin misin?" diye sordum.

"Silahın var mı?"

"Elbette."

"Çıkar."

Tabancayı paketinden çıkarıp doldurdum. Bağlantım minicik tabancayı gördüğünde hayretle suratıma baktı.

"Aman diyeyim. Mavi hijablı, etine dolgun bir kadına rastlarsan..."

"Biliyorum. Ona bu tabancayı göstermeyeceğim."

Sırıttı. "Vay canına. Tehlikeyi seviyorsun, dostum."

"Mavi Hijab denen bu kadın epey gözünüzü korkutmuş anlaşılan."

"Yok ya. Aslında iyi kadındır. Ama yine de bu tabancayı görmesin."

Tekrar saatine ve sonra yolu yutan karanlığa doğru baktı.

"Buradan güneye gideceksin," dedi. "Bu yol Trincomalee'ye gidiyor. Mümkün olduğunca ormandan çıkma. Castlereagh Otel'de mola vereceksin. Sana orada iki haftalık oda tuttular. Dinlen ve haber bekle."

"Sen gidiyor musun?"

"Evet. Bir daha görüşmeyeceğiz."

Kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

"Efendim?" dedim.

"Bir inci için elmasımızdan vazgeçiyoruz," dedi.

Devam etmesini bekledim.

"Biz Tamiller burada olmamalıyız aslında. Bir inci için, elmasımızı, vatanımızı geride bıraktık. Hindistan'ı. Ne yaparsak yapalım ya da kaçımız ölürse ölsün, buna asla değmeyecek. Değerli bir elması bir inci tanesine değiştik."

“Neden hâlâ savaşıyorsunuz?”

“Tamiller’i tanımıyorsun anlaşılan. Sus! Duydun mu?”

Karanlığı dinledik. Küçük bir hayvan ağaçların kıyısından ormana daldı ve yine derin bir sessizliğe gömüldük.

“Ben, beni eğiten ordu için savaşıyorum,” dedi usulca. Gözlerini yolun kuzeyine dikmişti.

“Hint ordusu mu?”

O sırada Sri Lanka’daki en güçlü ordu Hindistan Barış Gücü ydü.

“Gizli Servis,” dedi. “Hepimizi onlar eğitti. Bize bombaları, silahlan ve savaş taktiklerini öğrettiler.”

Hint Gizli Servisi bölgede korkulan bir güçtü. Ajanları son derece iyi eğitimli ve hedef odaklıydı. Her devirde lazım olmalarının verdiği ayrıcalıkla istedikleri gibi at koşturabiliyorlardı.

Hintli ajanlar mafya da dâhil olmak üzere pek çok kaynaktan haber toplardı. Bombay’daki bütün mafya şirketlerinin Gizli Servis’le bağlantısı vardı ve onlarla savaşılmayacağım da iyi bilirlerdi.

“Şimdi bize savaş açtılar,” dedi bağlantım derin bir iç çekerek. “Elmas inciyi ezmeye çalışıyor.”

O sırada bir ses duyduk. Boğuk bir homurtu. Saniyeler sonra, bir kamyon motorunun kolayca ayırt edilebilecek uğultusu gecenin sessizliğini yırttı.

Tepeden inen yük kamyonuna baktım.

“Bizimki mi?”

Adamı sırıttı. “Evet.”

Yolun kenarına yürüdük ve bağlantım küçük el fenerini yakıp salladı. Kamyon yanımızda homurdanarak durdu.

Yaklaştığımızda arkasında farları yanmayan bir cip olduğunu fark ettim.

Bağlantım beni ona götürdü. Kamyonun arkasına baktığımda pamuk balyalarının arasında oturan on beş kadar insanı gördüm.

“Sen cipte yolculuk edeceksin,” dedi bağlantım. “Unutma, gazetecisin. Yerli halkla birlikte bir kamyon kasasına sıkışamazdın, değil mi?”

Sahte adım James Davis’ti. Kanada vatandaşıydım ve Reuters’de çalışıyordum. Pasaportum kusursuzdu. Kendi ellerimle yapmıştım.

Bağlantımla birbirimizi bir daha görmeyeceğimizi ve içimizden birinin muhtemelen bir yıl içinde öleceğini bilerek el sıkıştık.

Bana yaklaştı.

“Unutma, Castlereagh,” dedi. “Fazla dikkat çekme. Seninle kırk sekiz saat içinde bağlantıya geçecekler. İyi şanslar. Maa Durga yardımcın olsun, yoldaş.”

"Senin de."

Kamyon kasasına tırmandı ve kendini bir balyanın üzerine attı. Gülümseyerek el salladı bana.

Bu sahne bir an bana Katil Motorların çuval tahtını anımsattı. Ama bu insanlar kiralık katiller değil, bir savaşın hayaletleriydi yalnızca.

Cipin yolcu koltuğuna oturduğumda şoförle ve arkadaki iki genç adamla el sıkıştım.

Kamyon hareket etti ve cip de onu izledi. Bağlantımın yüzü gölgelerin arasında bir görünüp bir kayboluyordu. Gözleri hâlâ bendeydi.

Benim gibi suç dünyasından tiksinen suçlular, çoğu zaman, diğerlerinin neden suç işlediğini sorgular.

Bunun en önemli sebeplerinden biri, kestirmeden gitmenin daha kolay gelmesidir. Ama sonra o yol, tutkularının altında ezilip paramparça olur. Ve en önemsiz sebeplerinden biri de, canın ve özgürlüğün tehlikedeyse, tanıştığın insanların genellikle istisnai karakterler olmasıdır. Başka hayatlarda belki de birer sanayi devi ya da bir ordunun komutanı olabilecek karakterler.

Bir ormanda kaçarken dostun olurlar çünkü bir dost senin yanında ölmeye hazırdır. Ama çevreniz polisler, askerler ya da kanun kaçaklarından oluşmuyorsa, sizi tanımadan yanı başınızda ölmeye hazır insanları bulmak zordur.

Kamyon bir yan yola saptığında, bağlantımın yüzü son kez gölgelerle kaplandı ve bir daha onu ne gördüm ne de bir haberini aldım.

Yirmi dakika sonra, cip yol kenarındaki bir düzlüğün kıyısında durdu.

"Pasaportunla belgelerini hazırla. Birkaç kontrol noktasından geçeceğiz. Burası genellikle sakin olur. Yine de tedbiri elden bırakmayalım. Şunu giy."

Bana göğsünde BASIN yazan lacivert bir yelek uzattı. Şoförle arkadakiler de benzer yelekler giydi. Şoför arabanın ön camına bir basın çıkartması yapıştırdı.

Tekrar hareket ettiğimizde tek tük kulübelere rastlamaya başladık. Sonra ilk büyük evleri gördük. Ufukta, bir orman yangınının parlak ışığını andıran kızıllık on kilometre ötedeki şehirdi.

Üç kontrol noktasından geçtik. Hepsi de boştu. Şehrin tamamını gören Orr's Tepesi'nden aşağı indik ve bir saat mesafedeki Castlereagh Otel'e doğru ilerledik.

"Şanslısın," dedi şoför cipi otelin önünde durdurduğunda. "Bu gece bir Bollywood yıldızı Hint birliklerine moral eğlencesi düzenliyor. Herkes orada olacak. Kimse sana dikkat etmez."

"Yardımınız için teşekkürler."

Gülümsedi. "Rica ederiz. İsa yardımcın olsun, yoldaş."

"Senin de."

Cip geri geri gitti ve tekrar yola çıkıp hızla uzaklaştı. Yerel bağlantılarımın biri Müslüman, diğeri Hindu, sonuncusu Hristiyan'dı ve hepsi de bana *yoldaş* demişti. Daha önceki bağlantılarımın hepsi karaborsacıydı. Güvenilmez adamlardı. Onlardan sonra yoldaşlarımla iş birliği yapmak hoş bir değişiklik olmuştu. Sanjay'ın benim için başka sürprizleri de var mıydı acaba? Çantamı sırtıma takıp Castlereagh Otel'in üçgen çatılı ön cephesine baktım.

Beyaz sömürgecilerin altınlarını çalabilecekleri her ülkede inşa ettikleri beyaz, sömürge tarzı bir binaydı. Yeleğimdeki altınlar kolonilerden birine geri dönmüştü nihayet ve onlardan kurtulmak için sabırsızlanıyordum.

Bir an duraksayıp isim kontrolü yaptım. Her kaçakçı sahte isimlere ve aksanlara aşinadır. Ben başıma ödül konan bir kanun kaçağı olarak birçok aksan biriktirmiştim zaten ve ara sıra bunları kullanma fırsatı yakaladığıma seviniyordum.

Ben, James Davis. James. Adım, James Davis. Ya da Jim Davis mi? Çocukken bana Jimmy derlerdi. Jim Davis, tanıştığımıza memnun oldum. Hayır, lütfen, Jim deyin.

Güvenebileceğim bir sahte isim bulduğumda bir süreliğine sürdüreceğim sahte hayata alışmam da kolay oluyordu. Aslında bir kamyonun kasasındaki bir gölge olarak hayatımdan çıkan dostum en doğrusunu yapıyordu. Sevdiklerinin ve güvendiklerinin yanında olmadıkça isimsiz kalmayı tercih ediyordu.

Granit ve fayans basamakları çıktım. Ahşap verandadan geçip kapıyı tıklattım. Az sonra gece bekçisi kapıyı araladı.

"Davis," dedim Kanada aksanıyla. "Jim Davis. Önceden bir oda ayırtmıştım."

Beni içeri alıp kapıyı kilitledi. Resepsiyonda pasaport bilgilerimi bir bilardo masasının yarısı büyüklüğünde bir deftere geçirdi. Bu bir süre aldı tabii.

"Mutfak kapandı, beyefendi," dedi defteri yatmadan önce okuduğu bir kitap edasıyla kapadığında. "Otel dolu değil. Sezon üç ay sonra başlıyor. Ama dilerseniz, soğuk atıştırmalıklarımız var. Yanında da size güzel bir içki hazırlayabilirim."

Geniş lobide yürüyüp rahat görünüşlü, basma döşemeli bir kanepenin yanındaki ayaklı lambayı yaktı. Sonra gidip tuvaletlerin bulunduğu koridorun kapısını araladı.

Bir süre ortadan kayboldu ve döndüğünde kolunda bir havlu asılıydı.

"Belki önce elinizi yüzünüzü yıkamak istersiniz."

Acıkmış ve susamıştım. Bir otel odasına tıkılıp altın yeleğimi saklayacağım bir yer arayışına girmek istemiyordum. Yelek üzerimde güvendeydi nasıl olsa.

Havluyu alıp elimi yüzümü yıkamaya gittim. Sonra kanepeye oturdum.

"Bir şey söylemediniz ama ben yine de size bir yorgunluk içkisi hazırladım," dedi resepsiyonist önüme uzun bir bardak koyarak. "Hindistan cevizi, taze misket limonu, biraz zencefil ve biraz tıraşlanmış bitter çikolata. Birkaç şey daha var ama onlar da bana kalsın. Beğenmezseniz, başka bir içki de hazırlayabilirim."

"Teşekkür ederim. Harika görünüyor. Adın neydi?"

"Ankit, efendim."

"Güzelmiş. Tamam, eksiksiz anlamına geliyor, değil mi? Ben de, Jim."

"Hint isimlerini biliyorsunuz."

"Birkaçını, evet. Nerelisin, Ankit?"

"Bombay," dedi önüme bir tepsi sandviç koyarak. "Sizin gibi."

Ya oteldeki bağlantım oydu ya da düşmanımdı. Birincisini umdum. Yoksa şu sandviçlere yazık olacaktı.

"Bana katılmak ister misin?"

"Olmaz," dedi usulca. "Biri görürse hoş kaçmaz. Ama teşekkür ederim. İyi misiniz?"

Başın belaya girmedi ya, demek istiyordu.

"İyiyim," dedi Kanadalı aksanımı bir kenara bırakarak. "Kontrol noktaları boştu. Şanslıyım. Kente bir Bollywood yıldızı gelmiş. Askerleri eğlendirmeye."

Rahatlayarak bir koltuğun arkasına yaslandı.

Benden biraz uzun ve zayıftı. Kırk beş yaşlarındaydı. Gür saçları yer yer kırlaşmıştı. Keskin bakışlı, atik görünümlü bir adamdı. Vücudunu kullanış biçimi kendinden emin ve zarifti. Büyük olasılıkla, boksla ya da başka bir dövüş sanatıyla ilgileniyordu.

"Bazıları vegan, bazıları değil," dedi sandviçleri işaret ederek.

"O kadar açım ki, peçeteyi bile yiyebilirim. İzin verirsen, daha fazla sabredemeyeceğim."

"Yiyin tabii," dedi Hintçe. "Bu arada ben de son gelişmeleri aktarayım."

Tepsidekileri silip süpürdüm. Hazırladığı kokteyl de nefisti. Ankit, Bombaylı bir Hindu'ydu ve Budistleri, Müslümanları ve diğer Hinduları ilgilendiren bir savaşın ortasında iyi bir ev sahibi ve değerli bir bağlantıydı. Bana bir iki günlük gazetecilik hayatımın gerekliliklerini anlattı.

"En önemlisi de," dedi, "her öğleden sonra kontrol noktasına gidip damgalanacaksınız. Bu şart. Buraya birkaç günlüğüne bile gelseniz, eğer tek bir gün imza vermeyi unutursanız gözaltına alınırsınız. Bir yerde istenmediğiniz hissine kapıldınız mı hiç?"

“Son zamanlarda, hayır.”

“Eğer bir gün bile adarsanız ve yakalanırsanız, bütün evrenin sizi istemediği hissine kapılabilirsiniz.”

“Teşekkürler, Ankit. Bu savaşta kimsenin espri anlayışı yok mu? Koca evrende istenmemek filan. Tam bana bir kokteyl daha yapar mısın diye soracakken oldu mu şimdi bu?”

“Kontrol noktasını unutmayın,” dedi gülerek ve lobideki küçük bara doğru seğirtti.

Sonrasında bara birkaç kere daha gitmek zorunda kaldı. Galiba üç kere ama emin değilim. Her şey o kadar aynıydı ki, tıpkı dereye düşen bir yaprağın akıntıda usulca sürüklenmesini izlemek gibiydi.

Kafam çok iyi olmuştu. Ankit harika bir barmendi. Birinin ne kadar sarhoş olmaya ihtiyacı olduğunu kestirebilen türden. Sesi yumuşak ve sakindi. Bir süre sonra ne dediğini de anlamamaya başladım. Görevimi ve Sanjay Şirketi’ni unuttum.

Kollarımı dolayamayacağım kadar büyük çiçekler gözlerime baskı yapıyordu. Yavaşça kuş tüyü bir hafifliğe doğru yuvarlanıyordum.

Ankit konuşuyordu.

Gözlerimi kapadım.

O beyaz çiçekler bir nehre dönüştü. Beni ağaçların arasında huzurlu bir yere götürdü. Bir köpek bana doğru koşup patilerini göğsüme dayadı.

"Davis!"

Gözlerimi açtım. Üzerimde bir pike vardı. Hâlâ uyuyakaldığım kanepede oturuyordum ama Ankit başımın altına bir yastık koyup üzerimi örtmüştü. Montumun cebindeki elim küçük otomatik tabancayı kavradı. Derin bir nefes aldığımda yeleğin baskısını hissettim.

Oh!

Tanımadığım biri üzerime eğilmişti.

Tüh!

"Geri bas," dedim.

"Sakin ol, dostum." Adam doğrulup elini uzattı. "Ben, Horst."

"Sık sık insanları uyandırır mısın, Horst?"

Güldüğünde kahkahası beynimde çınladı.

"Horst," dedim, "bana bir iyilik yap ve ben iki tane kahve içene kadar bir daha böyle gülme."

Yine böğürdü.

"Ne dediğimi anlamıyor musun?" dedim.

Bir kahkaha daha attı. Sonra bana bir fincan kahve uzattı.

Mükemmeldi. Akşamdan kalma uyandığınızda size kahve veren birinden nefret edemezsiniz.

Başımı kaldırdım ve suratını görmeye çalıştım.

Gözleri maviydi. Ankit'in Hindistan cevizli kokteyllerinden olacak, kafası gözüme kocaman göründü. Ama sonra doğruldum ve kafası gerçekten büyüktü.

"Kafan amma kocaman," dedim tokalaşırken. "Ragbi mi oynadın?"

Güldü. "Hayır. Bu kafaya uygun bir şapka bulmanın ne kadar zor tahmin bile edemezsin."

“Doğru,” dedim. “Edemem. Kahve için sağ ol.”

Kalkıp yürüdüm. Hava henüz aydınlanmamıştı. Odama gidip biraz daha uyuyabilirdim.”

“Kontrol noktasına gitmelisin,” dedi. “Bu saatte daha güvenli olur.”

Üzerimde hâlâ basın yeleği vardı. Beni meslektaşı sanmıştı anlaşılan. Pekâlâ, madem bu işi yapacaktım, yanımda biri olması işime gelirdi.

“Neredensin?” diye sordum.

“Der Spiegel. Ama serbest çalışıyorum. Sen?”

“Ne kadardır buradasın?”

“Kontrol noktasına gitmek için en güvenli zamanın bu olduğunu bilecek kadardır.”

“Önce yüzümü yıkasam?”

“Çabuk ol.”

Odama koşup çabucak duş aldım ve altı dakika içinde hazırdım.

Merdivenlerden koşarak indim ama lobide kimse yoktu. Şafağın ışığı lambalarınkiyle yarışacak kadar yoğundu.

Sessizliği belli belirsiz bir hışırtı bozuyordu. Birileri toprağı kazıyordu. Bahçıvanlar olduğunu tahmin ettim.

Uzun ve geniş veranda boyunca yürüdüm. Otelin etrafı bakımlı, çimenlik bir bahçeyle kaplıydı.

İleride, yedi tane adam ağaçların kıyısında biten yabani otları ayıklıyordu. *Doğayla verilen savaşın ön safları,* diye mırıldandım.

Horst’u beklerken bir süre onları izledim. Ormanın rüzgâra fısıldadıklarını duyabiliyordum.

Bize yirmi beş yıl ver ve git, buradan. Sonra geri gel ve bu acıyı nasıl iyileştirdiğimizi gör.

“Giderken şunlardan birkaçını yanımda görürsem mi diyorum,” dedi Horst yanımda durarak. “Kız arkadaşımın Normandiya’da ufak bir evi var ama çok bakımsız kaldı. Oraya böyle adamlar lazım.”

“Tamiller,” dedim çiyle ıslanan bahçede dolaşmalarını izlerken. “Tamiller, İrlandalılar gibidir. Dünyanın her yerinde onlara rastlayabilirsin. Ararsan, Normandiya’da da birkaç çalışkan Tamil bulacağından eminim.”

“Tamil olduklarını nereden biliyorsun?” diye sordu şüpheyle.

Ona döndüm. Bana acilen bir kahve daha lazımdı.

“Baksana. En pis işi yapıyorlar,” dedim.

Güldü. “Haklısın, dostum.”

Aslında hiç komik değildi ve ben gülmüyordum.

Nihayet sustu ve kaşlarını çattı.

"Hangi haber ajansına bağlıyım demiştin?"

"Öyle bir şey söylemedim."

"Yahu ne ketum adamsın."

"Asıl savaş biz gazeteciler arasında da ondan."

"Ne diyorsun?" dedi telaşla. "Sadece nerede çalıştığını sordum."

"Şimdi biz arkadaş olursak ve ben bir hikâye yakalarsam ama sen onu benden çalarsan seni yakalayıp pataklamak zorunda kaldırım. İlişkimizin bu noktaya gelmesini arzu etmesin herhâlde?"

Gözlerini kıstı ve birden bağırdı.

"Reuters! Yalnızca *Reuters* hıyarları hikâyelerini kaptırma telaşına düşer."

Bana bir kahve daha lazımdı. O sırada Ankit yanımda bitti. Elinde küçük bir bardak vardı. "Böldüğüm için kusura bakmayın ama bir takviyeye ihtiyacınız olur diye düşündüm. Bu sabah yürüyeceğiniz yol biraz nahoştur da."

Bardağı alıp içindeki kafama diktim. Nefis bir likördü.

"İşte şimdi kalbimi hepten kazandın, Ankit," dedim.

"Teşekkürler, efendim."

"Hey, sen!" diye seslendi Horst, Ankit'in arkasından. "Şu adamların Sri Lanka dışında çalışma izni var mı, bana bir öğrensene," dedi bahçıvanları göstererek.

Ankit tam bir cevap verecekti ki, elimi kaldırdım.

"Ayılar uyanmadan gidelim mi, Horst?"

"Ayılar mı? Burada ayı yok ki. Ama kaplan var. Tamil Kaplanları. Gerçekten kafadan kontak tipler. Yakalanırlarsa kendilerini öldürmek için yanlarında intihar hapları taşıyorlar."

"Deme!"

"Bu kafada oldukları sürece karşı taraf onları ülkeden atmak için daha çok uğraşacak, farkında değiller."

"Şu işi yapacak mıyız?"

"Dur yahu. Paçaların mı tutuştu?"

"Ne?"

"Paçaları tutuşmak. Hiç duymadın mı?" dedi kaşlarını çatarak ve yürümeye başladı.

"Bu ilişki daha şimdiden sarpa sarmaya başladı," diye homurdandım peşine takılırken.

Trincomalee'deki savaş durulmuştu. Ateşkes haftalardır devam ediyordu. *Der Spiegel*in Alman personeli başka görevler için ülkelerine dönmüştü. Ama

AvusturyalI Horst burada kalmıştı. Ona para kazandıracak bir hikâye peşindeydi. Tamil Kaplanlarının bölgede sorun çıkaracağını düşünüyordu ve bu yeni savaşı da soluk mavi gözleriyle ilk gören olmak istiyordu.

Horst uzun boylu, sağlıklı, eğitimli bir adamdı. Normandiya'da bir çiftlikte yaşayan bir kıza, muhtemelen iyi kalpli bir kıza âşıktı ve Sri Lanka'daki savaşın sürmesini umuyordu. Didier bir keresinde medya patronu Ranjit'e, *gazetecilik zamanla kendisi hastalığa dönüşen bir tedavidir*, demişti.

"Yaklaşık on beş dakika yürüdükten ve Horst'la Horst'tan bahsettikten sonra, "Fotoğraf makinen nerede?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla, kontrol noktalarındakilerin bir tek kendi kameralarına tahammülleri var," dedim.

"Haklısın. Ama dün yolda kesik bir baş vardı. Bir aydır ilk kez."

"Ya?"

"Bugün bir tane daha görürsek fotoğrafları paylaşmam ona göre."

"Sen bilirsin."

"Makineni otelde bırakman benim suçum değil."

"Haklısın."

"Hayır, sonra bozuşmayalım da."

"Ben kesik kafa fotoğrafları çekmek istemiyorum, Horst. Onları aklıma bile getirmek istemiyorum. Eğer yolda bir kesik kafaya rastlarsak, tamamen şenindir. Anlaştık mı?"

Elli metre sonra gerçekten de bir kesik kafaya rastladık.

Önce birileri eşek şakası yapıp bir sopaya balkabağı takmış sandım. Birkaç adım daha atınca, on altı, on yedi yaşlarında bir delikanlı olduğunu gördüm.

Kafasını toprağa sapladıkları bir bambu çubuğuna geçirmişlerdi. Ölü suratı anayola dönüktü.

Gözleri kapalı ve ağzı beş karış açıktı.

Horst'un makinesini ayarladığını fark ettim.

"Sana söylemiştim," dedi.

Yürümeye devam ettiğimde arkamdan seslendi.

"Hey, nereye?"

"İşini bitirince yetişirsin."

"Dur! Bu yol tekin değil. Onun için birlikte gidelim dedim. Güvenliğimiz için birbirimizden ayrılmamalıyız. Yanlış anlama. Ben sadece seni düşünüyorum, dostum," diye ekledi.

Yürümeye devam ettim.

"İki günde bu ikinci!" diye bağırdı Horst. "Fırtına yakındır. İyi ki kalmışım."

Arka arkaya deklanşöre bastı.

Şak-şak-şak.

O çocuğu öldürmek suçtu ama kafasını kazığa geçirmek günahtı ve günahların kefareti ödenmelidir. Kalbim, çocuğun kafasını ailesine ulaştırmanın bir yolunu bulmak istiyordu. Böylece belki huzurlu bir yere gömebilirlerdi onu.

Ama kalbimin sesini dinleyemezdim. Gencecik kafasını o sopadan çıkarıp yere bile koyamazdım. Yeleğim altın ve sahte pasaportlarla doluydu. Kendi pasaportum ve basın kartım bile sahteydi. Ben buraya bir amaç uğruna gelen bir kaçakçıydım ve yoluma gitmeliydim.

Tek başıma yürürken çocuğun yasını tuttum. Kim olduğunu ya da ne yaptığını bilmiyordum. Önemli de değildi. Az sonra, yeniden yüzüme sert bir ifade oturttum ve kara bulutlar arasından yüzünü gösteren güneşin tadını çıkarmaya çalıştım.

Bu bölgenin inanılmaz bir bitki örtüsü vardı. Sık çalılıkların en boduru belime, çoğu ise omuzlarıma geliyordu.

Yapraklar ağaçların sık köklerine damlayan yağmur damlalarıyla titreşiyordu. Ağaçları dal kolları ve yaprak elleriyle denizden gelen fırtınaya dua eden azizlere benzettim. Lisa *ağaçlar dua etmedikçe yağmur yağmaz,* demişti bir keresinde. Ilık bir muson fırtınasını kucaklamak için kendimizi dışarı atmıştık.

Denizden esen rüzgâr, fırtınadan sarsılan ağaçları yatıştırıyordu. Dallar eğilip bükülüyor ve bazen de esintinin yönüne doğru usulca savruluyordu. Gökyüzünü turlayan kuşlar bazen ormanın yeşil duvarı ardında kayboluyor, sonra ıslak yolda muzip gölgeler bırakarak yeniden maviliğe kanat çırpıyorlardı.

Doğa ona her izin verdiğimizde yaptığı gibi kendince iyileştiriyordu beni. Yolun kenarındaki ve içimdeki yitik çocuklara dertlenmeyi bir kenara bıraktım. İçimden durmadan *kesik baş* diye tekrarlıyordum, ondan da vazgeçtim.

Kuzey yönünden bana doğru gelen arabayı o zaman fark ettim. Eski püskü, beyaz bir sedandı. Farlarına siyah bantlar yapıştırmışlardı. Sürücüsü bir kadındı. Etine dolgun, kısa boylu, otuzlu yaşlarda bir kadın. Ve ne tuhaftır ki, üzerinde mavi bir hijab vardı.

Yanımda durup camı indirdi.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?”

“Ben...”

“Dur, söyleme.”

“Ama...”

“Bin arabaya.”

“Kimsin sen?”

“Arabaya bin.”

Dediğini yaptım.

“Deşifre oldun,” dedi beni çatık kaşlarla süzerek.

“*Selamünaleyküm"* dedim.

“Deşifre oldun,” diye yineledi.

“ *Selamünaleyküm.* ”

“Ve aleykümselam? dedi tersçe. “Buradan hemen gitmeliyiz.”

Biraz ileride Horst’u gördük. Hâlâ fotoğraf çekmek için en uygun açıyı ayarlamaya çalışıyordu. Bıraksam yanından geçip gidecektik ama on metre sonra kadını durdurdum.

“Durup dururken ortadan kaybolursam sorular sormaya başlayacak,” dedim. “izin ver, şununla bir konuşayım.”

Arabadan inip Horst’un yanına koştum.

“Hayrola? O arabadaki kim?”

“Çatışma çıkmış,” dedim soluk soluğa. “Ben gidiyorum. Seni de otele atalım mı?”

Gözlerini kısarak ıssız yola baktı.

“Yok. Ben biraz daha takılacağım. Sen git.”

“Olmaz. Seni yalnız bırakmam.”

“Merak etme. Kontrol noktasına bir bakar, dönerim.”

Kamerasını koltuğunun altına sıkıştırıp bana elini uzattı. Tokalaştık.

“İyi şanslar,” dedim.

“Sana da. Bana bir iyilik yapar mısın? Madem gidiyorsun, burada olanları bir süreliğine kendine saklasan?”

“Tamam. Hoşça kal, Horst.”

Kamerasıyla kesik başın yanına döndü.

Şak şak.

Arabaya bindiğimde Mavi Hijab beni bir tabancayla bekliyordu.

“Ne hoş,” diye mırıldandım.

Silahı elinden bırakmadan gaza bastı. Vitesi silahlı eliyle değiştirmesi bende ayrıca bir tedirginlik yarattı ama o son derece rahat görünüyordu.

“Kimdi o? Sevgilin mi?” diye sordu alayla. “Ne söyledin?”

“Duymak istediklerini. Beni vuracak mısın?”

Bir an bunu düşünür göründü.

“Bilmem,” dedi sonra. “Adama ne söyledin? Kimin tarafındasın, anlat.”

“Umarım aynı taraftayızdır,” dedim. “Beni vurursan pasaportlardan biri delinir.”

Arabayı ağaçların arasında bir düzlükte durdurdu. Kontağı kapadı ve tabancayı iki eliyle birden bana doğrulttu.

“Komik olduğunu mu sanıyorsun? Seni otelden alıp havaalanına götürmek için, tam iki senedir varımı yoğumu koyduğum gizli görevimi bırakmak zorunda kaldım.”

“Gizli görev mi? Sen casus musun?”

“Kapa çeneni.”

“Kimsin öyleyse?”

“Seni yolda tek başına buluyorum. Sonra durup bir yabancıyla konuşuyorsun. İki dakikan var. Ya beni yaşaman gerektiğine inandıracaksın ya da Allah’ıma yemin ederim, vururum seni.”

“Kuranı ezbere biliyorsan sana tek bir ayet söyleyeceğim.”

“Neymiş?”

“İkinci sure, iki yüz yirmi dördüncü ayet.”

“İnek,” diye tısladı. “Ne demek bu? Bana şişman mı diyorsun?”

“Yok canım. Belki biraz balık etlisin, o kadar.”

“Kes şunu.”

“Sen başlattın.”

“Ayete dön.”

“Müslüman değilsen ama Kur’an’ın birkaç ayetini ezberlemek istiyorsan ikinci sure, iki yüz yirmi dördüncü ayetle başlamak uygun olur bence. Şöyle der: *Bir de, Allah adına yemin ederek; iyilik etmeye, günahlardan uzak durmaya ve insanların arasını düzeltmeye O’nun adını engel yapmayın. ”*

“Allah hakkıyla işitir ve bilir, "diye bitirdi ilk kez gülümseyerek.

“Devam edelim mi?” diye sordum ve montumu çıkardım.

Tabancayı eteğinin cebine koydu. Arabanın arka kapısını açıp arka koltuğu öne aldı.

Arkasında gizli bir bölme vardı. Ona yeleği verdiğimde bütün pasaportları ve külçeleri tek tek kontrol etti.

Sonra yeleği gizli bölmeye koyup üzerini örttü. Koltuğu geriye çekti ve yeniden şoför koltuğuna oturdu.

“Otele uğrayacağız,” dedi arabayı çalıştırırken. “Çıkış yapmak zorundasın. Bundan sonra sadece iki hayaletiz, anlaşıldı mı?”

“Hayalet mi?”

“Kapa çeneni.”

Otelin önünde durduk.

“Geldik. Git, eşyalarını topla,” dedi Mavi Hijab. “Ben de benzin alacağım. On beş dakikaya burada buluşuruz. Bir saniye daha beklemem, ona göre.”

“Sen hiç...”

“Çık!”

Arabadan indim. Lobiye girdiğimde biri bana seslendi.

“Bay Davis!”

Ankit’ti. Elinde bir tepsiyle pencerenin kenarında dikiliyordu.

“Sizi Mavi Hijab’la gördüm,” dedi yaklaştığımda, “ve buna ihtiyacınız olabileceğini düşündüm.”

Bana uzattığı içkiden kocaman bir yudum aldım.

“Sana boşuna eksiksiz dememişler. Gerçekten de dört dörtlük adamsın, Ankit.”

“Sizi memnun etmek benim görevim, efendim. Eşyalarınız resepsiyonda. Kayıt defterini imzaladıktan sonra dilediğiniz zaman gidebilirsiniz.”

“Sağ ol.”

“Önünüzde altı saatlik bir yolculuk var. Ben buradayım. Gidip bir duş almak isterseniz, eşyalarınıza göz kulak olurum.”

Lobiye döndüğümde, Ankit içkimi yenilemişti. Resepsiyondaki çantamın yanında bir paket sandviç, su ve iki şişe meyve suyu vardı.

Ona bir tomar para verdim. Yaklaşık beş yüz Amerikan doları.

“Bu çok. Olmaz, alamam,” dedi hemen.

“Birbirimizi bir daha hiç göremeyebiliriz, Ankit. Dargın mı ayrılalım?”

Gülümsedi ve parayı cebine koydu.

“Sandviçler açlığınızı bastırır. Bu da, Mavi Hijab’la gerilirseniz diye.”

Elime bir paket sigarayla bir haşhaş plakası tutuşturdu.

“Silahlı ve öfkeli bir kadınla başın derde girdiğinde haşhaş içmek ne kadar güvenli bilemedim.”

“Sizin için değil zaten.”

“Bir dakika. Mavi Hijab haşhaş mı içiyor?”

“Çok sever,” dedi Ankit yiyecekleri çantama koyarken. “Kediler kedi otuna bayılır ya? Bu da aynı hesap. Ama mümkün olduğunca idareli kullanın. Sonra çabucak biter.”

Dışarıda bir araba durdu ve sürücüsü arka arkaya üç kere kornaya bastı.

“Onu bir Durga olarak hayal edin. Bir kaplana binen savaşçı bir tanrıça olarak. Ve ona göre davranın.”

“Nasıl yani?”

“Saygılı olun ve ondan korktuğunuzu belli edin.”

“Seni tanıdığıma sevindim yeni dostum. Sağlıcakla kal.”

Ona el sallayarak kapıya doğru yürüdüm. Mavi Hijab bana öfkeli el kol hareketleri yapıyordu.

Anayola çıkıp güneye, Colombo’ya doğru ilerledik. Mavi Hijab direksiyona sıkıca yapışmış ve gözlerini yola dikmişti.

On dakika kadar dişlerini gıcırdatmasını dinledikten sonra onunla biraz sohbet etmeye çalıştım.

“Kocanla tanıştım. Mehmu’yla.”

“Ne güzel sakin sakin gidiyorduk. Ne lüzumu vardı şimdi, o adı batasıcadan bahsetmenin?”

“Sakin mi? Karakolda sorguya çekilirken bile daha rahatım ben.”

“Canın cehenneme,” dediyse de, gözle görülür bir şekilde gevşedi. “Zaten gerginim. Daha da gerilmek istemiyorum.”

Aklıma komik bir şey geldi ama silahı varken söylemeyi göze alamadım.

İyi bir şofördü. Bir süre fırların arasından ustalıkla geçişini ve virajlara sertçe girişini izledim. Güvendiğim bir şoförün arabasında seyahat etmeyi severdim. Ölümcül bir hız trenine binmek gibiydi.

Yola dair görüntüler ön camdan hızla akıp geçiyordu. Bir an nerede olduğumu bile unuttum. Ormanlar ve etrafları çitlerle çevrili çiftlikler arkamızda kaldığında bu kez arabanın tavanını bir yerleşim merkezinde yaşam mücadelesi veren ağaçların gölgeleri kapladı. Belki doğadan uzaklaştığımız için üzüldüğümüzü sanıp avutmaya çalışıyorlardı bizi.

“Dün bir adam vurdum,” dedi az sonra.

“Dost muydu, düşman mı?”

“Fark eder mi?”

“Çok.”

“Düşmandı.”

Birkaç dakika konuşmadık.

“Öldü mü?” diye sordum.

“Hayır.”

“İstesen öldürebilir miydin?”

“Evet.”

“Merhamet utançtan ağır basar.”

“Ha siktir.”

“Müslümanlar küfür eder mi?”

“İslamın dilinde konuşmuyorum ki. Hem ben Müslüman bir komünistim.”

“Peki...”

Yolun kıyısında durup motoru kapadı.

“Mehmu iyi miydi?”

“Evet.”

“Doğru söyle.”

“Gerçekten. Kocan iyi adam. Bana çok yardımı dokundu.”

Birden hiç beklemediğim bir şey oldu ve ağlamaya başladı. Tam o sırada da bir sağanak indirdi.

Sonra çabucak gözlerini silip yiyecek paketini açtı.

Ve yine ağlamaya başladı. Bu sefer duramadı. Neden ağladığını bilmiyordum. Onu doğru düzgün tanımıyordum bile.

Tırnaklarının diplerindeki oje kalıntılarını fark ettim. Yüzünde erkeklerin taktıkları şu mühür yüzükler büyüklüğünde bir morluk vardı. Ellerinin eklem yerleri çiziklerle kaplıydı. Kıyafetlerine sinen temiz sabun kokusunu aldım. Arka koltukta büyükçe bir çanta duruyordu. Kaçması gerekirse diye yanında birkaç parça eşya bulundurduğunu tahmin ettim.

Karşımda güçlü, cesur ve davasına sadık bir kadın duruyordu. Bir kaçak olmasına rağmen temizliğine dikkat ediyor ama eskiden olduğu kıza dair o son renkli oje kalıntılarını da çıkarmaya gönlü elvermiyordu. Böyle bir hayatı neden seçtiği hâlâ bir muammaydı çünkü neden sorusunun bütün cevaplan az biraz aşinalık gerektirir.

Mavi Hijab hâlâ ağlıyordu ve ben onu teselli edemiyordum. Çantadan kâğıt mendil çıkardım. Ağlaması durduğunda yağmur da birden dindi.

Arabadan indik. Yüzünü yıkaması için avuçlarına biraz su döktüm.

Sarmaşıkların beyaz çiçeklerinden yükselen baygın koku havayı sarmıştı.

Tekrar arabaya bindiğimizde esrarlı bir sigara sardım. Mavi Hijab onu benimle paylaşmaya yanaşmayınca bir tane daha sardım. Baktım onu da alacak birkaç tane daha sardım.

Sonra zihinlerimiz yeşil kadife tarlalardan daha da yeşil anılara sürüklendi. Ruhun daima bir turist olduğu yere. O dakikalarda, Mavi Hijab ne düşünüyordu bilmiyorum ama ben Karla’yı hayal ettim. Bir partide dans ediyordu. Karla.

“Acıktım,” dedi Mavi Hijab. “Bu arada...”

“Biliyorum. Bundan tek bir kişiye bile bahsedersem vurursun beni.”

“Sadece teşekkür edecektim. Ama sen daha iyisini dedin. Ver bakalım, şu sandviçlerden.”

Arabayı çalıştırdı.

“İstersen biraz ben kullanayım.”

"Ben kullanacağım," dedi kararlılıkla. "Hep ben kullanırım. Sandviç?"

"Hangisinden istersin?"

"Kıçımda değillerden var mı?"

"Ohooo. Çok."

Yol boyunca bir daha hiç konuşmadı. Bazen Allah'ın adını anıyor, bazen de bir şarkı mırıldanıyordu.

Colombo Havaalam'mn girişinde durduk. Mavi Hijab kontağı kapayıp bana baktı. Yüzünde tuhaf ve ne gariptir ki, hüzünlü olarak adlandırabileceğim bir ifade vardı.

"I-muh'sinina, ''dedim.

"İyilik yapanlar," diye çevirdi.

"Yolda öyle diyordun."

"İkinci bir pasaportun var mı?"

"Elbette."

"Bulduğun ilk uçağa bin ve evine dön."

"Peki anne."

"Cıvıtma. Bir ihtiyacın var mı?"

"Nasıl deşifre olduğumu söylemedin."

"Söylemeyeceğim de," dedi.

"Reuters seni işe almalı. Hikâyelerini senin kadar iyi saklayan görülmemiştir."

Gülünce sevindim.

"Git hadi."

"Dur," dedim. "Sana bir şey vereceğim. Ama sen de bana söz vereceksin."

"Ne sözü?"

"Mehmu'yu bir daha vurmayacaksın. En azından, benimle ilgili bir konuda. Kocanı sevdim."

"Ben de evlendim," diye tısladı. "Tamam, bir daha vurmam. Zaten hâlâ dırdırından kurtulamadım."

Küçük otomatik tabancayı cebimden çıkarıp ona uzattım.

"Mehmu bunu sana verecekti," dedim.

Küçük silahı avucunda tuttu.

"Mehmu, *mehboob*," diye mırıldandı ve tabancayı eteğinin cebine koydu. "Teşekkür ederim."

Arabadan indiğimde son bir veda için camdan eğildim.

"Mehmu şanslı adam," dedim.

"Bundan sonra onu vuramayacağım için daha da şanslı."

Bununla birlikte gazladı. Ben de havaalanının yolunu tuttum.

Kırk beş dakika sonra, bütün işlemler bitmişti. Ya şanslıydım ya da rehberimin zamanlaması mükemmeldi. Sadece bir saat bekleyecektim.

Önümden gelip geçen insanları seyredebileceğim bir yere kuruldum. Yüzlerine bakacaktım. Telaşlı mı yoksa rahat mı göründüklerine. Gülüşmelerini ya da bağrışmalarını dinleyecektim. Bir bebeğin yürekleri yırtan çığlığını duyacaktım belki. Bekleyecek ve insanların karşımda kendi hikâyelerini yazmalarına tanıklık edecektim.

Yanıma bir adam oturdu. Uzun boylu ve zayıftı. Gür bir bıyığı vardı ve saçlarını arkaya yapıştırmıştı. Sarı bir gömlekle beyaz bir pantolon giymişti.

"Merhaba," dedi yüksek sesle ve fısıldadı. "Arkadaşım gibi davran. Birlikte bara gidelim. Buradaki bağlantın benim. Birer içki içersek daha az dikkat çekeriz."

Elini uzattı. Tokalaşırken onu kendime çektim.

"Bence yanılıyorsun, Jack," dedim elini avucumda tutarak.

"Sakin, dostum. Mavi Hijab arayıp seni tarif etti."

Elini bıraktım ve iki arkadaş gibi doğrulduk.

"Seni elimle koymuş gibi buldum," dedi. "Mavi Hijab seni iyi incelemiş."

Bara doğru yürürken, "Nedense ikna olamadım," dedim.

Kolunu omzuma attı. "Ciddiyim. Genelde kimseyi anlatamaz."

"Komünist bağlantı ne iş?"

"Gerçek bir savaşçı arıyorsan düşmanının düşmanlarından birini seçeceksin."

"Ne demek bu?"

"Daha fazla açıklayamam."

Birkaç dakika daha konuştuk. Gerçek olabilecek birkaç hikâye anlattı. Ben de gerçek olabileceklerine inanarak dinledim. Tam yeni bir hikâyeye başlıyordu ki, sözünü kestim.

"Neler oluyor?"

"Efendim?"

"Çıkışta bir bağlantıya ne gerek var? Mavi Hijab deşifre olduğumu söyledi."

Gözlerini kısarak bana baktı. Sabrımı ölçüyordu galiba.

Sonunda başını çevirdi. "Bir şey diyemem."

"Bal gibi dersin. Demelisin de. Neler oluyor?"

"Nasıl yani?"

"Bu havaalanında benim için bir tehlike var mı, yok mu? Konuşsana be adam. Yoksa bütün dişlerini dökeceğim."

“Sen tehlikede değilsin,” dedi telaşla. “Tehlike sensin. Beni bir delilik etmene engel olmak için yolladılar.”

“Delilik mi?”

“Evet.”

“Ne gibi?”

“Söylemediler.”

“Sormadın mı?”

“Kimse soru sormaz. Sanki bilmiyorsun.”

Birbirimize baktık.

“Bir delilik etsem ne yapacaktın?”

“Yetkililere haber verip seni bir an önce sınır dışı ettirecektim.”

“Bu kadar mı?”

“Yemin ederim, evet.”

“Tamam. Deminki tehdit için özür dilerim. Bir an tuzağa düştüğümü sandım.”

“Merak etme, tehlikede değilsin,” dedi avutucu bir sesle. “Ama döndüğünde, doğruca evine gitme.”

“Neden?”

“Önce Şirkete rapor ver.”

“Bunun deşifre olmamla bir ilgisi var mı?”

“Bilmiyorum. Sanjay önce onunla görüşmeni özellikle istedi. Ama başka bir açıklama yapmadı.”

O sırada uçağım anons edildi. Tekrar el sıkıştık ve kalabalığa karıştı.

Uçak daha kalkmadan iki içki içtim. İşimi yapmıştım. Buraya kadardı. Sanjay Şirketiyle hiçbir bağım kalmamıştı artık. Özgürdüm ve gökyüzündeki o şatoda, kalbim mutlulukla şarkı söylüyordu.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Bombay'a geç saatte vardım. Ama Leopold hâlâ açıktı ve Didier'nin orada olacağını biliyordum. Onunla konuşmam gerekti. Havaalanındaki adam bana doğruca Şirkete gitmemi tembihlemişti, ki bu oldukça sıra dışı bir istekti. Normalde, Sanjay'la yirmi dört saat sonra buluşurduk. Takip edilme ihtimalime karşı arayı soğutmak için. Sanjay bu kuralı ilk kez bozuyordu. Ama görevim de diğerlerinden farklıydı zaten. Sanjay'a ya da eve gitmeden önce Didier'den son havadisleri almam ve Lisa'nın nerede kaldığını öğrenmem gerekti.

Didier bana olanları anlattı ama Leopold'de değil.

Birlikte taksiye bindik. Eski dostum sormaya yeltendiğim her soruda elini kaldırarak susturdu beni. Hacı Ali'nin türbesine bakan, ıssız bir yerde durduk.

"Lisa öldü," dedi gözlerini rüzgârlı denize dikerek. "Aşırı dozdan. Hap."

"Ne? Ne diyorsun?"

"Lisa öldü, Lin."

"Ne-neden?"

"Rohypnol," dedi hüzünle.

"Hayır. Olamaz."

"Üzgünüm."

"Ama..."

Nasıl ölür, diye düşündüm. Ben bilmeden, ben hissetmeden nasıl olabilirdi?

"Maalesef dostum," diye mırıldandı Didier.

Bütün kayıp zamanlar bir bıçak olup etime saplandı. Lisa ya söyleyemediğim ve onun için yapamadığım onca şey. Ölmüştü ve ben yanında değildim.

"Hayır," diye söylendim.

Lın...

Bacaklarım karıncalanıyordu. Hem kaçmak hem de şuracığa yığılmak istiyordum. Lisa'nın var olmadığı bir dünya. Didier kolunu omzuma attı. Kıyının duvarına yaslandık.

Canım çekildi ve havaya karıştı sanki. Bütün sevgi tohumları evrene saçıldı çünkü dünya onları içinde barındıramayacak kadar hızlı dönüyordu. Gökyüzü kara bulutların ardına saklanmıştı ve suyun üzerine vuran şehrin ışıkları okyanusun gözyaşlarıydı. İçimde bir şey ölürken, bir hayalet zincirlerimden kurtulmaya çalışıyordu. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, bir an boğulacağımı sanarak nefes almaya çalıştım. Arkadaşıma baktım.

"Ailesi?"

"Buradaydılar. Çok iyi insanlar."

"Konuştunuz mu?"

"Evet. Ama sonra Lisa kadar seninle de samimi olduğumu öğrendiler. Üzgünüm ama kızlarının ölümünden seni sorumlu tutuyorlar, Lin."

"Beni mi?"

"Onlara sizi anlattım ama söylediklerimin hiçbirine inanmadılar. Seni tanımıyorlar ve gerçeği kabullenmektense bir yabancıyı suçlamak daha kolaydır. Dün şehirden ayrıldılar. Sevgili, tatlı Lisa'mızı da yanlarında götürdüler."

"Gitti mi yani? Onu eve mi götürdüler?"

"Evet, Lin. Ne kadar üzgünüm bilemezsin."

Trafik ışıkları arasında arabalar birikiyordu. Geniş caddenin trafiği bazen sıkışıyor, bazen de dakikalarca tek tük araba geçiyordu. Kıyıdaki duvar insanlarla doluydu. Ailelerin yanı sıra birkaç da çift vardı. Herkes suyun üzerinde yüzen Hacı Ali mabedini izliyordu.

"Neler oldu, anlat," dedim.

"Hazır olduğundan emin misin, dostum? Önce bir iki tek atsak?"

"Anlat."

"Bari ben içeyim."

"Didier."

Cep şişesinden bir fırt aldı. "Bilirsin, onu ben de severdim. Şu son birkaç gün kâbus gibiydi."

Şişeyi kaldırıp cebinden pirinç tablasını çıkardı ve bir esrarlı sigara yaktı. Birkaç nefesten sonra bana uzattı.

"İstemiyorum," dedim.

"Emin misin?"

"Didier, anlat."

"Sen gittikten sonraki geceydi. Ben..."

"Yani beş gün önce," dedim. "Bana neden haber vermedin?"

"Bulsam söyleyecektim ama Sanjay Şirketi'ndekiler tek kelime etmedi. Abdullah'ı da bulamadım. Her neredeyse, henüz haberi almadı galiba."

Abdullah, neredesin, dedi kalbim.

"Duyunca çok üzülecek. Lisa'yı severdi. Lisa da onu severdi."

"Hem de çok. Lisa, Abdullah'ın Rakhi kardeşiydi."

"Öyle mi? Lisa bundan hiç bahsetmemişti. Abdullah da öyle."

Rakhi, bir kızın bir erkeğin bileğine bağladığı basit bir bileklikti. Bundan sonra o erkeğin, o kızın ağabeyi gibi davranacağını ve onu her koşulda koruyacağını simgelerdi.

"Ben de onun Rakhi kardeşiydim, Lin."

"Ne zaman oldu bu?"

Lisa'nın bir Rakhi törenine katıldığından ve Didier'yle Abdullah'ı kardeşleri olarak seçtiğinden hiç haberim yoktu.

"Benim yüzümden öldü," dedi Didier. "Sen yokken onu koruyamadım."

Gözyaşlarını güçlükle engelleyerek sigarasını içti. Bana sadece bir kere baktı ve göz göze geldiğimizde başım çevirdi. İkimiz de bunun doğru olduğunu biliyorduk. Lisa'yı ona emanet etmiştim ve görevini layığıyla yapamamıştı.

Bir çöpçü sokağı süpürüyordu. Bana bakıp selam verdi. Onun kaldırımı süpüre süpüre uzaklaşmasını izledim.

"Bana hayatının kazığını attı," dedi Didier. "Ona güvenirdim. Bunu nasıl yaptır

"Nasıl olduğunu anlatıyordun. Devam et."

"Onun için özel olarak seçtiğim Fransız filmlerini seyrediyorduk. Sonra birden başım ağrıyor dedi. Erkenden yattı ve benden bir ilaç istedi. Eczaneden döndüğümde, notunu buldum. Bir partiye gideceğini yazmış. Sabaha ancak dönermiş."

Başını iki yana sallayarak derin bir iç çekti.

"Nereye gitmiş?"

"Bandra'da Bollywood yıldızlarının katıldığı bir partiye. Bilirsin, Juhu ve Bandra'da her gece parti veriliyor. Sabahın ilk ışıklarına kadar sürüyorlar. Gün ağarana kadar gelmeyeceğini tahmin ettiğim için gidip İkizlerle takılayım dedim. Beni ararsa bulmasını istiyordum. Evin her yerine notlar bıraktım. Senin bekçiye de tembihledim."

"Anlamıyorum, Didier. Onu korumaya söz vermiştin. Bu anlattıkların benim için hiçbir anlam ifade etmiyor."

"Beni suçlamakta haklısın, Lin."

Ben kimim ki bir bankasını suçlayayım, diye düşündüm. Lisa beni de defalarca kandırmıştı. Hatta birkaç kere ondan uzun süre haber alamayıp meraktan deliye dönmüştüm.

"Üzülme," dedim. "Sen ne yaparsan yap Lisa bir punduna getirip kaçardı. Devam et."

"Mahesh'te İkizlerle sabaha kadar poker oynadık. Lisa'mız öldüğünde ben kâğıt oynuyorum anlayacağın. Sokaktaki çocuklardan birinin getirdiğini notla öğrendik. Şok oldum."

"Ve?"

"Otopsi yapıldı..."

Hayır, olamaz! Lisa'yı kesmişler, organlarını çıkarmışlardı. *Düşünme. Hayal etme.*

"Otopsi mi?"

"Hiç hoş değildi tabii. Polis aşırı miktarda sakinleştirici aldığını doğruladı. Bulunduğunda yalnızmış."

"Rohypnol mu?"

"Evet," dedi Didier kaşlarını çatarak. "O ilacı kullandığını biliyor muydun?"

"Hayır. Anlayamıyorum. Lisa antidepresanlardan benim kadar nefret ederdi. Başka insanların bile kullanmasına sinir olurdu."

"Polis önce intihar dedi. Lisa'nın bilerek çok sayıda hap yuttuğunu söylediler."

"İntihar mı? Olamaz. Lisa savaşçıdır."

"Öyleydi. Şimdi değil tabii."

Hayır. Lisa daha geçmişte kalmamıştı. Aklım ona her kaydığında alaycı kahkahasını duyabiliyordum.

"Sağken onu koruyamasam da, ölüm sebebine intihar yazmalarını engelledim. Rapora kazara aşırı dozda Rohypnol adlı sakinleştirici alımına bağlı ölüm diye yazdılar. Şimşek Dilip hiç acımadan kaz gibi yoldu beni. Bence kendilerine bir banka kursunlar. Ben bile hissedarları olurum."

"Lisa'yı kim bulmuş? Bekçi mi?"

"Hayır, Karla."

"Karla mı?"

"Geç saatte sizin evde buluşmak için sözleşmişler. Geldiğinde kapı açıkmış. İçeri girmiş ve Lisa'yı bulmuş. Bekçiye haber vermiş. O da ambulans ve polis çağırmış."

"Karla, demek?"

Dalgalar duvarı aşıp denize çekilirken arkalarında gizli fısıltılar bırakıyordu sanki. Yer sarsılıyordu.

"Evet. Etkilenmiş tabii. Ama onu bilirsin. Dayanıklıdır."

"Sonra?"

“Polis onu sorguya çekti. Bir süreliğine şehirden git dedim ama kabul etmedi. Lisa’nın ailesine bütün yasal işlemlerde o yardım etti.”

“Onunla en son ne zaman konuştun?”

“En son mu? Dün. Afgan kilisesinde küçük bir tören düzenlendi. Karla da oradaydı.”

“Tören mi? Cenazesi olmadan mı?”

“Evet. Hatta Karla organize etti.”

Tek rauntta fazlasıyla yumruk yemiştim ve mola zili çalmak bilmiyordu.

“Karla bir cenaze töreni düzenledi, öyle mi?”

“Evet. Yardım teklifimi reddetti. Hepsini kendi başına ayarladı.”

“Başka kim vardı?”

“Galeriden arkadaşları, Leopold’den birkaç kişi, Kavita, Vikram, Johnny Cigar’la karısı, Naveen Adair, Diva Devnani, Zodyaklar, Stuart Vinson ve Norveçli kız arkadaşı. Lisa’nın ailesi şehirden ayrılmıştı. Cenaze de olmadığı için kısa sürdü.”

“Kimler konuştu?”

“Hiç kimse. Sessizce oturduk ve tek tek kalkıp gittik.”

Dün burada olmalıydım. Lisa’nın diğer sevenleriyle birlikte. Ama bunun yerine, ıssız bir yolda kesik bir kafaya bakıyordum. Uzun boylu, zayıf bağlantım beni eve dönmemem için uyarıyordu.

Sen tehlikede değilsin, demişti. Dikkat bile etmemiştim. Oysa ilk sözcüğü üzerine basa basa söylemişti. *Sen tehlikede değilsin.*

Ben değildim ama başka biri tehlikedeydi. Benimle havaalanında buluştuğunda Lisa’ nın öldüğünü biliyor muydu?

Sonra Mavi Hijab’ın gözyaşlarını hatırladım. Beni havaalanına bırakırken yüzüme sessizce bakışını. Belki o da biliyordu.

Günler olmuştu. Sanjay Şirketi tabii ki biliyordu. Bölgelerinde onlardan habersiz kuş uçmazdı. Lisa’yı havaalanında öğrenip bir taşkınlık yapacağımdan korkmuşlardı. O cılız adamı ondan yollamışlardı.

“Naveen Adair’le epey araştırma yaptık,” dedi Didier.

Yine *Mitratta’dayd*ım sanki. Ayaklarım geri geri giderken gövdem öne düşüyordu. Didier’nin söylediklerini duyamıyordum. Okyanusun hışırtısı *Lisa* diye fısıldıyordu kulağıma. *Lisa, Lisa, Lisa...*

“Lin?”

“Affedersin. Ne diyordun?”

“Naveen’le araştırdık.”

“Neyi?”

"Lisa'ya ilacı kimin verdiğini öğrenmek zor ama tedarikçisini öğrendik."

"Nasıl? Kimmiş?"

"Kanıt dolabındaki hapları inceledik. Bütün ipuçları aynı kişiyi işaret ediyordu."

"Bir dakika. Polisin elindeki delilleri mi çaldınız?"

"Tabii ki hayır. Rüşvet verip satın aldım."

"Tamam. Mal kiminmiş?"

Bir an duraksayarak bana baktı. Gözleri yeni bir endişeyle kısılmıştı.

"Söyleyeceğim ama önce söz ver. Onu bensiz öldürmeyeceksin."

"Kim?"

Derin bir iç çekti. "Concannon."

Yer kaydı. Düşmemek için duvara tutundum. Başım mı dönüyordu, yoksa dünyanın dengesi mi bozulmuştu bilmiyordum. Her şey rayından çıkmıştı sanki.

Etrafıma bakındım. Gece yeniayla aydınlanıyordu. Yıldızlar şehrin ışıklarını gölgede bırakıyordu. Arkamızdan sürüler hâlinde arabalar geçiyordu ve önümüzdeki körfezden de balık sürüleri.

"Tecavüze uğramamış," dedi Didier.

"Ne?"

"Bu tarz ilaçlarda tecavüzden şüpheleniliyor," diye mırıldandı. "Ama polis raporunda tecavüze dair bir bulguya rastlanmadığı yazıyor. Ben... bunu da bilmek istersin diye düşündüm."

Duvarın dibindeki kayalıklara çarpan dalgalara baktım. Onların dişlerine takılan deniz kabuklarını ve çalı çırpıyı temizliyor, granit omuzlarına usulca masaj yapıyorlardı.

Dalgalar gülüyordu. Dalgalar ağlıyordu. Yaşanan anın mükemmelliği denizde, toprakta ve rüzgârda son buluyordu. Dalgalar, ağlıyor, dalgalar gülüyor ve bana sesleniyorlardı. Kendimi toplamalıydım. Motorum. Bana o lazımdı.

"Eve gitmeliyim," dedim.

"Elbette. Ben de geliyorum."

"Didier..."

"Şefkate neden bu kadar kapalısın, Lin? Senin en kötü özelliklerinden biri bu bence."

"Didier..."

"Hayır. Bir dostun uzattığı yardım eli geri çevrilmez. Sevgi bu değilse, ne öyleyse?"

Sevgi bu değilse, ne öyleyse?

Takside bu cümle kafamın içinde yankılanıp duruyordu. Sonra evin önüne geldik ve bekçiye Lisa'yı sorduk.

Bekçi ağladı. Bütün bayramlarda ve özel günlerde onu unutmayan mutlu, iyi yürekli ve cömert çifte ağladı. Bize.

Sakinleştiğinde, Lisa'nın gece yarısını bir saat geçe döndüğünü anlattı. Siyah bir limuzinle ve iki adamla birlikte gelmişti.

Adamlardan biri on beş dakika sonra arabaya dönüp gitmişti. Diğer adam bir saat sonra çıkmıştı. Birkaç dakika sonra Karla gelmiş ve bekçiyi aramıştı.

"Adamları tanıyor muydun?"

"Hayır, efendim."

"Tipleri nasıldı? Tarif edebilir misin?"

"Biri yabancıydı. İlk giden. Gür bir sesi vardı. Koltuk değnekleriyle yürüyordu ve ara sıra acıyla homurdanıyordu. Bilmiyorum, belki de bacağı kırıktı."

"Ya da iki taze kurşun yarası vardı," dedi Didier.

"Connannon. Öbürünü anlat."

"Yüzünü görmedim. Benimle hiç göz göze gelmedi. Ağzını bir mendille kapatıyordu."

"Arabası var mıydı?"

"Hayır, efendim. Navy Kulüp'e doğru hızla yürüyerek uzaklaştı."

"Limuzinin plakasını aldın mı?"

"Evet, efendim."

Kayıt defterine bakıp söyledi.

"Özür dilerim, efendim. Ne kadar üzgünüm, bilemezsiniz. Belki..."

"Senin görevin kapıyı korumak," dedim. "Daireleri değil. Lisa seni çok severdi. Elinde olsaydı, eminim onu kurtarırdın."

Ona bahşiş verdim ve polislere karşı gözünü açık tutmasını tembihleyip merdivenlerden çıktım.

Kapıyı açıp salona girdim. Yatak odasına geçtim. Seviştiğimiz ve kavga ettiğimiz oda Lisa'ya mezar olmuştu. Burada, tek başına ölmüştü.

Kaplamasındaki denizatı desenlerini sevdiği için satın aldığı yatak, baş tarafındaki iki yastık dışında boştu. Lisa'nın severek giydiği ve bir hayli de eskittiği hasır sandaletler karyolanın ayak ucunda duruyordu.

Bir dakika kadar sonra, Lisanın son nefesini verdiği yere bakmaktan vazgeçtim. Gözlerimi etrafta dolaştırdım. Oda temiz ve düzenliydi. Ona ait hiçbir şey kalmamıştı. Benden geriye kalanlara baktım.

Antonioni'nin *Cinayeti Gördüm* filminin kırmızı posteri, pervazdaki tahta at, tahta askılığa astığım kemerlerim, kırık kılıç ve birkaç da kitap.

Hepsi bu kadardı. Evimde bana dair yalnızca bunlar vardı. Lisa'nın çiçekleri, tabloları ve renkli peştamalları olmadan, yuvamız dediğimiz bu daire soğuk ve ıssız bir yere dönüşmüştü. *Medeniyet, dilediği gibi özgürce yaşayan bir kadındır,* demişti Idriss bir keresinde.

"Poliste Lisa'nın yatakta bulunduğu hâlde çekilmiş bir fotoğrafı var," dedi Didier eşikte dikilerek. "Görmek ister misin?"

"Hayır. Sağ ol."

"Belki içini rahatlatır diye söyledim. O kadar huzurlu ki. Uyuyor gibi."

Kalplerimizin duvarlarında yankılanan sesleri dinledik. Lisa'yı sonsuz uykusunda gösteren o resmin düşüncesi bile midemin dehşetle kasılmasına sebep oldu.

"Güvende değilsin, Lin," dedi Didier. "Polis senden şüpheleniyor. Bombay'a döndüğünü duyarlarsa peşine düşerler."

Haklıydı. Beni daldığım düşüncelerden uyandıracak kadar haklı.

"Yardım et," dedim ağır komodinin bir köşesinden tutarak.

Didier'yle komodini öne çektik. Arkasındaki sahte panele baktım. Kurcalandığına dair hiçbir iz yoktu.

"Silahlarımı, paramı, birkaç pasaportumu ve Himalayalar'dan gelen en iyi Keşmir'i saklayabilecek, güvenebileceğin bir adamın var mı?"

"Yüzde onunu alır."

"Sadece paranın mı?"

"Sadece paranın."

"Tamam. Çağır gelsin."

"Yanında içecek bir şeyler getirmesi konusunda ısrar ediyorum, Lin. Alkol almayalı saatler oldu."

"Daha üç dakika önce cep şişen ağzındaydı."

"O sayılmaz," dedi iç çekerek. "Yemek de getirsin mi?"

"İstemem."

"Bravo. Yemek, uyuşturucu kullanacak kadar cesur olmayanlar içindir. Hem alkolün etkisini de yarı yarıya azaltıyor. Hatta bununla ilgili bir test vardı. Bir kobay fareye..."

"Adamı ara, Didier."

Kot yeleğimin iç cebine bir tomar rupi, diğerine bir tomar Amerikan doları sıkıştırdım. Keşmir'den ufak bir parça kesip gerisini gizli bölmeye koydum. Bıçaklarımı belime taktım.

Komodinin arka kapağını takıp onu yeniden duvarın dibine ittim. Didier'nin adamından başka biri daireye girerse diye.

Didier açık mutfakta dolaplara bakıyordu.

"Eve bak! Yemeğe koyacak şarap bile yok," diye söylendi ve beni görünce gülümsedi. "Adamım Tito yarım saate burada olur. Nasılsın, dostum?"

"Eh."

Buzdolabına bakıyordum. Lisa'nın kapağına yapıştırdığı fotoğraflar gitmişti. Onları çekmemi benden özellikle istemişti. Bantların yapışkan izleri duruyordu.

Lisa mıknatıslı buzdolabı süslerini sevmezdi. *Nefret ediyorum o uyuz şeylerden,* derdi.

"Ailesi bütün eşyalarını topladı," dedi Didier. "O gün çok ağladık."

Banyoya gidip yüzüme soğuk su çarptım. İşe yaramadı. Tuvaletin başına çöktüm ve içimi kavuran ne varsa boşalttım.

Didier bir ara geldi ve sonra en doğrusunu yapıp beni yine yalnız bıraktı.

Yüzümü yıkayıp aynaya baktım.

Lisa'nın aynanın çerçevesine yapıştırdığı fotoğraf ortadan yırtılmıştı. Tek başına aptal aptal sırıtan suratımı alıp çöpe attım.

Didier'yle salonda oturduk ve kopkoyu, acı kahvelerimizle siyah Keşmir'den içtik. Keşmir, Lisa'nındı aslında. Onu en özel günler için saklardı.

Tito bize yemek ve bir şişe konyak getirmişti. Lisa yla birlikte bütün sevdiklerimizin şerefine kadeh kaldırdık.

Sonra, Tito'nun yardımıyla komodini bir kez daha öne ittim.

Paraları, pasaportları ve silahları görünce, "Harika," dedi. "Yüzde onunu alırım."

"Anlaştık."

Para tomarlarını çuvala doldurmaya başladı.

Bu para benim güvencemdi. Didier'yle ortaklık için ayırdığım para. Geri kalan ne var ne yoksa üzerimdeydi.

Tito çuvalın ağzını bağlarken onu durdurdum.

"Bekle."

Bakmadığım son bir yer kalmıştı. Polis de orayı atlamış olabilirdi. Bir dolabın içinde gazlı bir ısıtıcı vardı. Lisa üzerine bir raf çaktırmış« ve orada bir arkadaşının Almanya'dan getirdiği mantarları kurutuyordu.

Dolabın kapağını açtım. Arkada bir ayakkabı kutusu duruyordu. Üzerinde İŞTE BU yazıyordu.

Paneli çektim ve elimle arkasını yokladım. Parmaklarım birkaç şeye ve resimlere değdi. Karanlık bir göle elimi sokmuş gibi titremeye başladım. Hiçbiri para edecek eşyalar değildi. Lisanın ilk tanıştığımızda taktığı ince, gümüş rengi

fular, kırık dökük bir çocuk oyuncağı, kaybedeceğimden korktuğu için bana vermekten sakındığı, Didier'nin hediyesi pirinç Zippo, Marine Caddesi'nde her yürüyüşe çıkışımızda etraftaki bütün köpeklerin dikkatini çekmek için yanına aldığı köpek düdüğü, gümüş halkalardan ona yaptığım kâğıt ağırlığı, birkaç taş, deniz kabukları, fotoğraflar, muskalar ve hatıra paraları. Lisa'nın değer verip sakladıkları.

Dünyadaki başka kimse için bir anlam ifade etmeyecek bir kutu dolusu ıvır zıvır. *Sevgi bu değilse, ne, Lisa,* diye sordum içimden. Başka kimseye bir anlam ifade etmeyenler bizim için her şey demekse, bu aşk değil miydi? *Biz birbirimizi sevmedik mi, Lisa? Sevmedik mi*

Kutuyu Khaderbhai'nin kılıcı ve Lisa'nın hasır sandaletleriyle birlikte çuvala koydum. Tito çuvalın ağzını sıkıca bağladı ve omzuna attı.

"Soyadın ne?" diye sordum.

Bir yandan da yüzünü inceliyordum çünkü bu önemliydi. Birbirimizi on dört dakikadır tanıyorduk ve sahip olduğum her şey ondaydı. Dolayısıyla bu yüzü, ne kadar değiştirse değişsin, asla unutmamalıydım.

"Deshpande," dedi.

"ikimizin de payına iyi bak, Bay Deshpande," dedim.

Gülümsedi. "Sıkıntı yok."

El sıkıştık. Didier'ye başıyla selam verip gitti.

"Eee?" dedi Didier kendine konyak koyarken. "Nasıl bir plan yaptın?"

"Anlamadım. Ne konuda?"

"Concannon'ı nasıl öldüreceğiz?"

"Onu öldürmek istemiyorum. Sadece onu bulmak ve malı ondan kimin alıp Lisa'ya verdiğini öğrenmek istiyorum."

"Ben ikisini de yapalım derim."

"Naveen'le konuşmalıyım. Sen arayıp bir buluşma ayarlasan? Öğleden sonra Sanjay'a rapor vermem gerek. Naveen'e söyle, beşte Afgan Kilisesi'nde olsun."

"Tamam. Abdullah'ın ne zaman döneceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır."

"Ona ihtiyacın var. Bundan sonra, Şirketteki tek bağlantın o."

"Biliyorum."

Etrafıma ve ilerideki yatak odasına baktım.

"Bu gece burada kalacağım."

"Katiyen olmaz," diye itiraz etti Didier. "Çok tehlikeli. Metroya yakın bir yer biliyorum. Sahibinde her tür manyaklık ve takıntı mevcut. Bir tamsan bayılırsın. Gel, oraya gidelim."

“Ben burada kalacağım.”

“Dostum, aklını mı..Sustu ve gülmeye başladı. “Çenemi boşuna yormayacağım. O zaman Didier de burada kalıp kederini paylaşacak.”

“Buna mecbur değilsin.”

“Didier ısrar ediyor! Kanepede yatacağım tabii. İyi ki Tito’ya iki şişe getir demişim.”

Lisa’nın tarafında yerde yattım ve başımın altına onun yastığını aldım. Didier kanepede bir çocuk gibi kolu bacağı bir yerde uyudu.

Yeni güne önceki akşam yiyemediklerim ve konyaklı kahveyle başladım.

Mutfağı topladık. Evden çıkarken sokak kapısında bir an duraksadık. Didier buraya ne sık gelirdi. Bu ev sevginin son kahkahasına tanık olmuştu.

“Kendimden utanıyorum,” diye mırıldandı. “Öyle utanıyorum ki.”

“Utanç geçmişe aittir. Şu anda değilse bile çok yakında öyle olacaktır.”

Bir an düşündü.

“Karla’nınkilerden mi?”

“Elbette.”

İkimiz de duraksadık.

“Onu gördüğünde...”

“Didier...”

“Karla’yı gördüğünde ona yumuşak davran diyecektim.”

“Merak etme, Karla’yla kibar konuşacağım. Ben ona karşı hep nazik oldum. Ama Lisa’yı bulma hikâyesini öğrenmem gerek. Sen Concannon’la ilgilen. Gözün kulağın üzerinde olsun. Naveen’le de buluşmayı ayarla lütfen. Tamam mıyız?”

Bu keder kafesinden bir an önce çıkmaya ve hayatıma devam etmeye çalışıyordum. Didier bunu anlamıştı. Birkaç dakika sessizce dikildik.

“Dostum,” dedi. “Ben... Bu evden bir daha hiç ayak basmamacasına ayrılırken, Lisa için birkaç kelime etmek istiyorum. İzin verirsen tabii.”

“Elbette.”

“Lisa. Seni çok sevdik ve bunu bütün kalbinle hissettiğini biliyorum. Gülüşünü, özgür ruhunu, en olmadık anda birdenbire dans etmeye başlamam, sessiz sinema oynarken hile yapışını ve bizi her koşulda sevmeni sevdik. Ama en çok da içtenliğini sevdik. Amerikalıların dediği gibi, sen dosdoğru bir kızdın. Yalanın yoktu. Hep olduğun gibiydin. Eğer burada, bu evde ruhundan ufacık bir esinti kaldıysa, şimdi gel, kalplerimize gir ve orada daima bizimle kal ki, seni hep içimizde taşıyalım ve ölene dek sevelim.”

“Didier,” dedim. “Teşekkürler. Gerçekten güzeldi.”

“ Tabii öyleydi,” dedi kapıyı son kez kaparken. “Bir de senin için hazırladığım konuşmayı duysan.”

“Bir dakika. Öldüğümde yapacağın konuşma şimdiden hazır mı?”

“Didier hazırlıksız yakalanmayı sevmez. Özellikle de sevdiği bir dostu söz konusuysa.”

“Bütün arkadaşların için anma konuşması hazırladın mı?”

“Hayır, Lin,” dedi bahçede. “Sadece senin için. Demin söylediklerim kalbimden geçenlerdi. Ve sen de hâlâ yaşıyorsun, sevgili dostum. Sanjay Şirketi’nden bağımsız, bütün yayıncıların dikkatini çekeceğin, özgür bir hayat seni bekliyor.”

Dönüp apartmana baktım. Lisa’nın ölüsünü görmediğim için öldüğüne bir türlü inanamıyordum. Beraber oturduğumuz bu ev bizden geriye kalan son hatıraydı. Çoğunlukla, ikimiz için de aydınlık ve mutlu bir yuvaydı. Ama bundan sonra benim için, onu her görüşümde Tanrı’nın hayaletiyle konuşacağım bir yer olacaktı.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

î^anjit'in gazete binasındaki odasına ulaşmak, hapisten kaçmaktan zor oldu. Uç kere güvenlik kontrolünden geçtim. Hepsi de ziyaretçi kartıma baktı ama üzerimi aramayı akıl edemediler. Nihayet özel sekreterinin karşısına dikildim.

"Adım, Shantaram," dedim dördüncü kere. "Özel bir konu. Size açıklayamam."

Kız, Ranjit'in odasını aradı, söylediklerimi tekrarladı ve yerinden kalkıp kapıyı açtı.

Ranjit deri koltuğunda doğrulup masasının üzerinden elini uzattı. Sekreter çıkarken kapıyı arkasından kapadı.

"Otur," dedim.

"Konu ne..."

"Güvenlik şirketinle anlaşmanı feshet."

"Neden?"

"İsteyen, bir tabancayla odana girebilirmiş. Onun denemesini yaptık da ondan."

"Tabancan mı var?"

"Otur, Ranjit."

Dediğimi yaptı. Ellerini masanın cam yüzeyine koydu.

"Karla nerede?"

"Karla mı? Buraya Karla için mi geldin?"

"Nerede?"

"Neden?"

"Telefonu al."

"Efendim."

"Karla'yı ara."

"Neden kendin aramıyorsun?"

"Telefonlardan hoşlanmam. Ayrıca sen varken bana gerek yok. Anladın mı?"

“Lin...”

“Karla.”

“Ama...”

“ Karla’yi ara.”

“Aramasına gerek yok, seslense yeter,” dedi Karla arkamdan.

Büyük ofisin arkasında, bir koltukta oturuyordu. Koltuğun kollarına koyduğu elleri gölgede kaldığı için görünmüyordu.

Öfkeli ama beni gördüğüne memnun görünüyordu. Bir kavganın ortasına düşmüştüm anlaşılan.

“Merhaba,” dedim. “Yaramazlık yaptığın için cezaya mı gönderildin?”

“Ranjit’le yeni bir anlaşma yaptık,” dedi bir sigara yakarak. Koltuğun yanındaki saksıdan fışkıran dev yaprakların gölgesi yüzüne vuruyordu. “Es kaza kendimizi aynı odada bulursak, birbirimizden mümkün olduğunca uzak oturuyoruz.”

“Buradaki işin bitti mi?” diye sordum yeşil gözlerine bakarak.

Ranjit güldü. Ama ona döndüğümde öyle çabuk ciddileşti ki, bir an suratında gülünç bir ifade belirdi.

“Neye gülüyorsun?”

“Ben... Hiççç. Öylesine.”

Biraz korkmuştu galiba. Ne aptaldı. Ona tabancam olduğunu ima etmiştim. Aslında yoktu. Hem olsa bile Karla buradaydı. Ranjit yine de sucuk gibi terliyordu.

“Ne oluyor?” dedim. “Hani hayalet görmüş gibisin derler ya?”

“E-evet.”

“Hah işte. Aynen oradaki hayalet gibisin.”

“Ne hayaleti?”

“Ranjit, sen iyi misin?”

“Silahım var deyince.

Titriyordu.

“Ben isteyen buraya bir tabancayla girebilir dedim. Tabancam var demedim.”

“Ama ben...”

“Bana söylemek istediğin bir şey mi var, Ranjit?”

“Tabii ki hayır,” dedi hemen.

“Lisa’nın ölümüyle ilgili ne biliyorsun?”

“Hiçbir şey. Zavallı kız. Ne trajik bir kaza.”

“Ben gidiyorum, Ranjit,” dedi Karla kalkıp kapıya doğru yürüyerek. “Akşama bekleme.”

Ona kapıyı tuttum ve odadan çıktık. Ranjit hâlâ aynı pozisyonda oturuyordu. Ellerini masadan çekse, yere yuvarlanacak gibi bir hâli vardı.

Asansörün kapıları kapandığında, Karla cep şişesinden bir fırt alıp bütün vezirleriyle bana baktı.

"Ölümüyle bir ilgim olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ne?"

"Polis benden şüphelendi, işlerini iyi yaptılar doğrusu. Çürüklerim hep görünmeyen yerlerde."

İçim kor gibi bir öfkeyle doldu.

"Şimşek Dilip mi?"

"Sana sevgilerini yolladı."

Lobiye indik. Karla beni kapıda durdurdu. Yüzlerimiz arasında yalnızca birkaç santim vardı.

"Benim bu işle bir ilgim yok," dedi. "Lisa'yı asla incitmezdim. Başka birine de izin vermezdim."

"Biliyorum," dedim ama kapıdan çıktığı için duymadı.

Güvenliğe koşturup ziyaretçi kartımı masaya fırlattım ve Karla'ya yetiştim.

Motora atlayıp Bandra'ya doğru ilerledik. Karla belime yapışmış, yüzünü sırtıma gömmüştü.

Yakında gidebileceğimiz bir düzine yer vardı ama motor tepesinde olmak hoşuma gitmişti. Deniz kenarında durduğumuzda körfezin dalgaları kadar sakindim.

Öğle güneşinde, sahilde biraz yürüdük. Sıcaktan eskisi kadar etkilenmiyordum. Güneşin öpmekten hiç vazgeçmediği bir şehirde yaşayan iki yabancı olarak onunla uzlaşmayı çoktan öğrenmiştik.

"Lisayla randevum vardı," dedi.

"Biliyorum. Buluşacakmışsınız."

"Öyle değil."

Bir an duraksadım.

"Lisa'yla buluşmayacak miydin?"

"Evet."

Biraz yürüdükten sonra anladım.

"Randevunuz vardı. Yani... bildiğimiz randevulardan?"

"Sayılır."

"Sayılır derken?"

"Sayılır işte."

"O ne demek?"

"Biliyorsun işte. Aramızda hep bir şey vardı."

"Bir şey?"

"Daha çok onda."

"O gece seni oraya götüren onunla aranızdaki o şeydi yani?"

"Biraz içip çok eğlenelim ya da çok içip az eğlenelim dedi."

"Anlamadım."

"Planı o yaptı."

"Plan?"

"Ben de gider, bir iki içki içer ve sonrasını akışa bırakırım dedim. Lisa senin dert etmeyeceğini söyledi."

"Sahi mi?"

Kaşlarını çattı. "Evet."

Bir süre sessizce yürüdük. Gölgelerimiz sıcaktan saklanırcasına bize yapışmıştı.

"Ya sen? Şu randevu, senin için ciddi bir şey miydi?"

"Hayır," dedi gülümseyerek. Sonra başını eğdi. "Lisa flörtü seven bir kızdı. Elinde değildi. Ben de ona uyuyordum çünkü öyle davranmam hoşuna gidiyordu."

"Üzgünüm Karla. Bütün bunları engelleyemediğini için o kadar üzgünüm ki. Keşke onu sen bulmasaydın."

"Geçmişin yegâne güzelliği, onu asla değiştirememiz. O zaman da elinden bir şey gelmezdi, şimdi de gelmez."

"Ama onu öyle bulmak... Kim bilir nasıl zordu?"

"Kapı aralıktı," dedi ayaklarına bakarak. "Lisa yatakta yatıyordu. Uyuduğunu sandım. Sonra nefes almadığını fark ettim ve hapları gördüm. Onu sarstım. Kolları, yüzü buz gibiydi. Bekçiye ambulans çağırmasını söyledim. Ama zavallım çoktan ölmüştü."

Onu kollarıma aldım. Hiç itiraz etmeden sokuldu.

"O gece kimlerleydi? Hapı ona kim verdi?"

"Bilmiyorum. Araştırdım ama o çevrede pek tanıdığım kalmadı."

"Polis seni hırpaladığında, bir şey söylediler mi?"

"Senden şüpheleniyorlar," dedi. "O herif botuyla sırtıma bastırırken söyledi. Haksız da değiller. Ortadan kayboldun ve kız arkadaşın öldü. Yoksa tam tersi mi?"

"Bir dakika," dedim geri çekilip gözlerine bakarak. "Lisa'ya bir şey yapabileceğimi düşünmüyorsun herhâlde?"

Güldü. Onu Ranjit'in ofisinin uzak bir köşesinde gördüğümden beri ilk kez gülüyordu.

“Yüzünü güldürebildiğime sevindim,” dedim.

“Onu bulduğumdan beri ilk bu. Bir süredir uyuşmuş gibiyim. Ama içim içimi yiyor tabii. Ona zarar vermeyeceğini biliyorum, Lin. Aksi hâlde seni asla sevemezdim.”

Denize doğru döndüğünde rüzgâr, yüzündeki güneşi yıkadı. Esinti denizdeki kuzucukların hışırtısıyla buluşuyor ve dalgalar o melodiyi kıyıya taşıyordu.

“Karla,” dedim. “Ne oldu sence?”

“Söyledim ya. Bilmiyorum. Sen ne cehennemdeydin?”

Sahi neredeydim?

Çın çın, kesik baş, Mavi Hijab.

“Bir işim vardı. Abdullah’tan haber var mı?”

“Hayır. Ama numaram onda var. Şehre döndüğünce bana mudaka haber verir.”

“Abdullah’ta senin numaran mı var?”

“Tabii.”

“Bende yok.”

“Sen telefon kullanmazsın ki, Shantaram.”

“Olay o değil.”

“Ne peki?”

“Nasıl desem...”

“Ranjit’e dönmeyeceğim,” dedi pat diye.

“Ne? Yani... Senin adına sevindim ama neden?”

“Taj’da oda tuttum.”

“Ciddi misin?”

“Eşyalarım akşam gelecek.”

“Artık Ranjit’le yaşamayacak mısın?”

“Eğer bir hamle yapmayı düşünüyorsan şimdi tam zamanı, Shantaram.”

Senden daha zeki bir kadına âşık olmanın en kötü tarafı, hep daha fazlasını istemendir, ki bu aynı zamanda, o aşkın en iyi taraflarından biridir.

“Ne?”

“Bir keresinde önce ve sonrayla ilgili ne demiştin hatırlıyor musun?”

“Ben...”

“Soma yeni başladı, Lin. Bugün başladı. Sen evine gidemiyorsun. Ben gitmiyorum. Geriye tek bir soru kalıyor. Benimle misin, değil misin?”

Bana ne söylemeye çalıştığını anlamadığım için kendimi aptal gibi hissediyordum ve şimdi geriye dönüp baktığımda hakikaten de öyleymişim diyorum. Ama o sırada aldığı kararlardan habersizdim. Ya da bunları bana neden söylediğinden.

Saniyeler çiçek polenleri gibi etrafa saçıldı. O anlar her şeydi ve hiçbir şey.

"Lisa'yı daha yeni kaybettik," dedim.

"Lisa bizi..."

Birden sustu, güldü ve bana sekiz kadar mutsuz vezirle baktı.

Tanrı aşkına!" dedi. "Seni benimle gelmeye ikna etmeye çalışıyorum mu sanıyorsun?"

"Ben..."

"Siktir git," dedi.

"Siktirip gideyim, öyle mi?"

Ayağa fırladı ve bir taksiye el etti.

"Karla, dur."

Tek kelime etmeden taksiye bindi ve gitti.

Motora atladım ve gazladım. Az sonra taksiye yetiştim. Arabanın etrafında turlayarak Karla'yla göz göze gelmeye çalıştım ama bana bir kere bile bakmadı.

Motoru gazladım. Otelin önüne park edip doğruca resepsiyona gittim ve Karla'ya bir not bıraktım.

Sonra yeniden motora atladım ve trafiğe karıştım. Güvendiğim bütün kadın ve erkeklere Concannon'ı sordum. Kumar oynatılan batakhanelere, barlara ve şehrin uyuşturucu ticaretinin döndüğü belli başlı noktalara baktım. Pek bir şey öğrenemedim ama sokaktaki sesler Concannon'ın Akrep Şirketi'nin eroin işlerine baktığını doğruladı.

Akrepler çetesi tarihe karışmıştı. Herkes onlara Akrep Şirketi diyordu. Tam donanımlı bir mafya şirketiydiler artık.

Sanjay'la konuşmalıydım. Hangi gün olursa olsun, bir görevden döndüğümün ertesi günü, saat tam ikide buluşurduk.

Sanjay hiç şüphesiz bu sefer kapısını daha erken çalmamı bekliyordu. Onu havasında bulmayacağım kesindi. Ama bu önemli değildi, zira yakın dostu Salmanın ölümünden beri hiçbir zaman havasında değildi zaten.

Motoru KC Kolej'in önündeki bir dizi motorun yanına park ettim. Otoparkçıya yüz rupi verdim ve tekinsiz tiplere karşı gözünü kulağını açık tutmasını tembihledim.

"Bunlar üniversiteli," dedi Hintçe. "Hiçbiri tekin değil ki. Sağları solları belli olmuyor."

"Ben daha tehlikeli tipleri kastetmiştim," dedim.

Göz kırptı. "Ah! Anladım."

Sanjay'ın malikânesine yürüdüm. Kapıyı silahlı bir Afgan muhafız açtı. Beni tanıyıp içeri aldı.

Sanjay ı evin sonundaki kahvaltı odasında buldum. Odanın yüksek pencereleri bahçeye bakıyordu. Sanjay pijamasının üzerine cebinde isminin baş harfini taşıyan bir arma işli, lacivert robdöşambrını giymişti.

Kahvaltı sofrası en az üç kişilikti. Ama Sanjay yalnızca çay ve sigara içiyordu.

Masada tek bir iskemle vardı ve Sanjay ayağa kalkmaya tenezzül etmedi,

"îyi iş başardın," dedi beni baştan aşağı süzerek. "Ama sen her işi başarırsın zaten. Param bir iki güne vereceğiz. Pasaport fabrikasındaki şahsi eşyaların sokak kapısının yanındaki kırmızı evrak çantasında. Geriye sana veda etmek kalıyor."

"Sri Lanka'da bana deşifre olduğumu söylediler. Neden erken döndüm, bilmek istiyorum."

Sigarasını söndürüp çayından bir yudum aldı. Sonra fincanını usulca masaya bırakıp yeniden arkasına yaslandı.

"Ayrıldığına neden seviniyorum, biliyor musun, Lin?"

"Daha ulvi işler için yaratıldığımı mı düşünüyorsun?"

Güldü. Onu yıllardır tanıyordum ama bu gülüşüne ilk kez tanık oluyordum. Onu doğru düzgün bir veda için saklıyordu belki de. Sonra birden ciddileşti.

"Bir takım oyuncusu değilsin de ondan," dedi sertçe. "Hiçbir zaman da olmayacaksın. Sen kara koyunsun. Etrafına bir bak. Herkes bir şeye ya da birine ait. Bir sen değilsin. Kimseye ait değilsin ve artık buraya da ait değilsin."

"Havaalanındaki o adam... Lisa öldüğü için mi yolladın onu?"

"Dediğim gibi, sen takım oyuncusu değilsin. Nasıl bir tepki vereceğini kestirmek güçtü. Olay olduğunda sen Madras'taydın."

"Sen ne zaman öğrendin?"

"Polisten beş dakika sonra tabii. Ama görevin önemliydi. Başladığın işi yarım bırakmana izin veremezdim."

"Beş dakika mı?"

"Telefon kullanmadığını biliyorum. Onun için, haberi buraya gelince alacağını tahmin ediyordum. Görev tamamlanana kadar sessiz kalmak benim kararındı. Her adımda yanında birilerinin olmasını da ben sağladım, evet."

"Sen..."

"Evet. Hoşuna gitmediyse, biliyorsun, her zaman bir siktir git seçeneği var."

"Bana sevgilimin öldüğünü söylemedin."

"Onu aileden uzak tutmak isteyen şendin. Kız arkadaşınla hiç tanışmamamız senin seçimindi. Hâlbuki biz burada, iş yaptığımız herkesin annelerini, kız kardeşlerini ve karılarını tanırız."

Ona öfkeyle baktım. İlkel bir kabilenin tamtamlarını andıran kalp atışlarım kulaklarımda uğulduyordu. Kim bilir kaç lider ölüme bu kadar yaklaşmıştı? Hiç beklemedikleri birinden usulca odalarına sızan ölüme.

"Seni hâlâ koruyoruz," dedi Sanjay. "Eski bir çalışanımın işten ayrıldıktan hemen sonra öldürülmesi işime gelmez. Ama saat işliyor. Tepemi attırırsan hemen şimdi elimi üzerinden çekerim. Lafın bittiyse, defol. Kahvaltımı huzur içinde bitirmek istiyorum."

Kapıyı açmıştım ki, tekrar konuştu. Bunu hep yaparlar. Son sözü onlar söylese bile üstünlüklerini vurgulamak için bir kere daha konuşurlar.

"Kıza üzüldüm," dedi. "Ailesi mahvolmuştur. Ama sakın duygularına kapılıp acele bir karar verme. Bir dahaki hatanda Şirket kıçını toplamayacak, bilesin."

Malikâneden çıktım. Nariman Point'te civardaki şirketlerin çalışanlarına öğle yemeği satan büfelerin oraya gittim. Hâlâ öfkeliydim ve karnım zil çalıyordu. Kuyruğa girip içleri yumurta, kızarmış patates ve baharatlı sebzelerle doldurulan sıcak rulo ekmeklerden yedim ve yarım litre süt içtim.

Öğünleri atlıyor, tavşan uykusu uyuyordum. Egzersizleri de iyiden iyiye aksatmıştım. Bundan sonra, formda olmam daha da büyük bir önem kazanmıştı hâlbuki. Güneyli sokak serserileri saatler içinde Şirket'ten resmen ayrıldığımı duyacaktı. Birkaçının bana garezi vardı. Yalnız bir kurt olduğumu öğrenir öğrenmez üzerime geleceklerdi.

Gerçek denen buzdan nehre yarım saat mesafedeki Worli'de bir spor salonu vardı. Eski değirmenlerden bazıları güzellik ve sağlık merkezlerine dönüştürülmüştü. Sanjay Şirketi'nden emekli, Comanche adında bir gangster orada aynı zamanda ev olarak da kullandığı bir spor salonu işletiyordu.

Comanche iyi dostumdu. Birlikte birkaç bıçaklı kavgaya karışmış ve ikimiz de yaralanmıştık. Bu tip yoldaşlıklar asla unutulmazdı.

Comanche özgürlüğe inanırdı. Bütün çetelerden müşteri kabul ederdi. Hatta polislere bile kapısı açıktı. Tek şartı, mekânında Sanjay Şirketi aleyhinde konuşulmamasıydı.

Kot pantolonum ve botlarımla yarım saat ağırlık çalıştım. Sonra bir yarım saat de gölge boksu yaparak soğudum.

Salondaki fakir mahalle delikanlıları önce çekingen davrandı. Gerçi yiğitliğe bok sürdürmemek adına dik durmaya çalışıyorlardı ama ben anlıyordum. Sonunda benden bir zarar gelmeyeceğini anlayıp gölge boksu idmanıma dâhil oldular.

Duş alıp giyindiğimde soyunma odasının lekeli aynasına baktım.

Bakışlarım parlaktı. Üzerime bir dinginlik çökmüştü. Aynanın üzerindeki tabelada *Etrafındaki Her Şey Yıkılırken Sen Sağlam Dur* yazıyordu.

"Sana bir lat makinesi lazım," dedim Comanche'ye ve avucuna yeni bir tane almasına yetecek kadar para sıkıştırdım.

Kaşlarını çatarak paraya baktı.

"Bugünkü idman sana pahalıya patladı," dedi.

"Her anı süperdi ama şuraya küçük bir pencere aç. Biri beni bir yılanın göt deliğinin nasıl koktuğunu hayal etmeye zorlarsa, aklıma ilk burası gelir."

"Hadi lan," dedi gülerek "Bana bak. Bu para ne için, söyle bakayım."

"Üyelik ücreti olarak düşünebilirsin."

"Şirketten para almadığımı biliyorsun."

"Ben artık Şirket'ten değilim. Bundan sonra serbest çalışacağım."

Comanche yakın dostumdu. Yine de kardeşlikte geçen bunca zamandan sonra bunu duymaya ben bile alışamamıştım.

"Ne?"

"Ayrıldım," dedim.

"Ama..."

"Sorun yok. Sanjay sevindi bile."

"Emin misin?"

"Yanından geliyorum. Kendi söyledi."

"Sahi mi?"

"Evet."

"İyi o zaman."

"Ama bana bir salon lazım. Artık Şirket'in salonunu kullanamam. Beni üyeliğe kabul eder misin?"

Aklı karışmış ve biraz korkmuştu ama Comanche benim dostumdu. Bana güvenirdi. Yüz hatları usulca yumuşadı. Bana elini uzattı.

"JarurŞ dedi tokalaşırken. "Kapım sana daima açık. Ama bana sorarsan, Bombay'dan git derim."

"Belki bir gün giderim, dostum. Ama Bombay beni bırakır mı bilmem."

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Karla akşam saat sekizde, Sbantarami süütinde ağırlamaktan memnuniyet duyar.

Notu elle yazmıştı. Karla'nın el yazısı hayatımda gördüğüm en güzel yazıydı. Keskin hatlı, zarif ve okunaklı. Notu saklamak isterdim ama benim kirli dünyamda bu imkânsızdı. Zira bir düşmanın eline geçerse sırf bunun için bile onu öldürmek zorunda kalabilirdim.

Motora oturdum, notu yaktım ve NaveenTe buluşmak için Afgan kilisesine doğru yola çıktım.

Motoru yakınlardaki bir otobüs durağının arkasına park ettim. Sanjay Şirketi'ndeyken şehrin her sokağı benimdi. Ama serbest çalışan biri olarak, onu kabak gibi ortaya bırakamazdım.

Kilisedeki anıtta tozlu bayraklar asılıydı. İki Afgan savaşında kaybedilen askerlerin isimlerinin kazındığı taşa yakından baktım.

Burası askeri bir kiliseydi. Sıralarda hâlâ bu, hiçbir zaman unutulmayan askerlerin dua ederken tüfeklerini koyması için oluklar vardı. Geleneklerini hiç anlamadıkları, dillerini konuşamadıkları o insanları öldürmek için yola çıkmadan önce bu kiliseye gelip son ibadetlerini yapmışlardı.

içeride tek tük insan vardı. Yaşlıca bir kadın arka sıralardan birinde kitap okuyordu. Bir adamla küçük bir oğlan çocuğu mihrabın önünde diz çökmüştü. Mihrabın üzerindeki mozaik taşlı daire, kafalarının tepesinde havada asılı gibi duruyordu.

Naveen Adair, İncil kaidesini destekleyen pirinç şahini inceliyordu. Genç ama kendinden emindi. Ellerini arkada kavuşturmuştu. Bir aşağı bir yukarı yürürken sert ve güçlü adımlar atıyordu. Onun hakkında yanılmamıştım. Naveen hayatta kendine ait alanın tamamını kaplamaya özen gösteren sağlam bir adamdı.

Ona baktığımı fark edip peşimden geldi. Kilisenin arkasındaki ıssız bahçeye gittik.

Bir ağacın altındaki taş banka oturduk.

Etraf sessizdi. Solgun akşam ışığı kafalarımızın üzerindeki mozaik camlı pencere oldu ve karanlık bahçeyi bir kilisenin ilahi ışığıyla aydınlattı.

"Lisa'ya çok üzüldüm," dedi.

"Ben de. Naveen, bana bir dakika ver ne olur."

Kısacık bir sessizliğe ihtiyacım vardı.

Önce aklımı toplamalıydım.

Bir an bile durup düşünmemiştim. Şimdi bunu yapacaktım.

Lisa. Lisa.

"Efendim?" dedim.

"… Ve polis raporu. Şimdilik bütün bildiğimiz bu," dedi.

Başını duyamamıştım.

"Affedersin. Aklımı veremedim. Bir daha söyler misin?"

Gülümsedi. Kendini kötü hisseden iyi bir arkadaş gibi.

"Tamam. Ama önce ayağa kalk."

"Ne?"

"Ayağa kalk dostum."

"Neden?"

"Yahu kalksana."

Ayağa kalktı ve beni de kaldırdı.

"Sarılalım," dedi.

"Gerek yok. Ben iyiyim."

"Hadi dostum. Gel, sarılalım."

"Yok canım."

"Bir hafta önce kız arkadaşın öldü, dostum. Önce bir sarılalım."

"Naveen."

"Ya içimdeki Hintli'ye sarılırsın ya da Irlandalı damarımla kavga edersin. Kaçarı yok."

Kollarını uzattı. Bu işin kaçarı yoktu hakikaten.

Beni Avustralyadaki kardeşim gibi kucakladı ve gerçekten berbattı.

Gözyaşlarını omuzunu ıslatırken, "Ağla, dostum," dedi. "Açılırsın."

Mozaik ışıklı bahçede gönüllü kardeşimin omzuna bütün kederimi akıttım.

"Canın cehenneme, Naveen."

"Dilediğin kadar ağla, dostum. Dök içini."

Biraz daha hıçkırdıktan sonra geri çekildim.

"Daha iyi misin?"

"Canın cehenneme. Evet."

Tekrar oturduk ve bana bildiklerini anlattı.

"Concannon nerede iş tutuyor?"

"Bilmem." İlk kez güldü. "Bulup getireyim mi?"

"Onunla konuşmak istiyorum."

"Sadece konuşmak mı?"

"Konuşmak ve onu dinlemek. O gece Lisa'nın yanındaki kimdi öğrenmem lazım."

"Lisa'ya uyuşturucuyu Concannon'ın verdiğini düşünmüyor musun?"

"Bekçi on beş dakika sonra gittiğini söyledi. Ama ikinci adam bir saat kadar kalmış. Onun kim olduğunu bilmek istiyorum."

"Tamam. Ben bir bakayım."

"Bekçi o gece geldikleri siyah arabanın plakasını verdi. Bana sahibini bulabilirsen sevinirim." Ona plakayı yazdığım kâğıdı uzattım.

"Yarın haberleşiriz. Ama bundan hiçbir şey çıkmayabilir. Bir sürü insan başkalarının adına kayıtlı arabaları kullanıyor."

"Didier bana Amritsar Otel'de yer ayırttı. Mesajı oraya bırakabilirsin. Ya da yarın birle iki arası Kayani'de olacağım."

"Artık evde kalmıyor musun?"

"Hayır."

"Şimdi nereye?"

"Sekizde Karla'yla buluşacağım. Bir gömlek alıp Amritsar'a uğramam lazım. Sen ne yapacaksın?"

"Yedi buçukta Diva'yı alacağım. O zamana kadar boşum. Seninle geleyim mi?"

"Olur. Bana arkadaşlık edersin."

Duraktan motoru aldık.

"Ben de motor sürmeyi öğreniyorum," dedi.

"Vay."

"Hatta bir tane gözüme kestirdim. Eski bir 350. Acayip havalı. Çok da hızlı."

"Hayırlısı."

"Bizim yarışçı çocuklar birkaç tane de numara gösterdi."

"Kim onlar?"

"Zengin tipler. Hepsinde Japon yarış motorları var. Diva'nın arkadaşları."

"Bak sen."

"İstersen senin motorla neler yapabileceğimi gösterebilirim."

"Bir daha motorum hakkında sakın böyle konuşma."

Güldü. "Mesaj alındı. Kendiminkini alınca gösteririm o vakit."

Moda Sokağı'ndaki bir tezgâhtan kendime bir gömlek, motora da birkaç tişört aldım. Sonra Metro Kavşağı'na doğru ilerledik.

Motoru otelin arkasındaki sokağa koydum ve ikinci ve dördüncü katları birbirine bağlayan kemerin altından geçtik.

Amritsar, kavşağa bakan, yuvarlak bir binaydı. Kıyı trafiğinden kıvrılarak kavşağa doğru yükseliyordu.

En alt katta spor mağazaları, ofis malzemeleri satan dükkânlar, bir müzik dükkânı ve Kayani vardı.

İkinci katta ve daha yukarılarda, bütün bina gizli merdivenler ve koridorlarla birbirine bağlanıyordu. Hangi yöne gideceğinizi bilirseniz, aynı bina içinde başka bir posta koduna geçmeniz mümkündü. Polis ya da kötü adamlar kapınıza dayandığında, bu tip bir bilgi oldukça faydalı oluyordu doğrusu.

Amritsar'ın yirmi bir tane çıkışı olduğu rivayet edilirdi. Ben üçüne bile razıydım. Bir kaçak yeni bir yere gittiğinde önce çıkışları saptar. Resepsiyona uğramadan önce Naveen'le binayı keşfe çıktık. Civar sokaklara açılan üç çıkış bulduk. *Güzel.*

Resepsiyonda Didier, otel müdürüyle zar atıyordu. Beni kucaklamak için doğruldu.

"Lin," diye fısıldadı. "Daha otele giriş yapmadın ama ben sana bir indirim kazandım bile."

"Önce borcumuz neyse ödeyelim de indirimi sonra düşünürüz."

"Mızıkçı," dedi geri çekilirken.

Sahte pasaportlarımdan biriyle otele giriş yaptım ve yeni süitime çıktım.

Geniş bir oturma odası, bir yatak odası ve yüksek, ahşap bir kapıyla ayrılan bir banyosu vardı. Oturma odasının bir köşesi açık mutfaktı.

Kapının karşısındaki kanatlı kapılardan gölgelik bir balkona çıkılıyordu. Yürüyüp kepenkleri açtım ve işlek kavşağa baktım.

Manzara müthişti. Tıpkı bol hareketli ve ışıklı bir oyuncağa benziyordu. İleride Bombay Gymkhana'nın ağaçları vardı. Yolun iki yanından birbirine uzanan dallar, tepede yapraklardan bir tünel oluşturmuştu.

Etrafıma bakındım. Balkonla bitişiğindeki balkonlar arasındaki bölmeler kısa ve ilk rüzgârda uçacakmış gibi pek uyduruktu.

Otel müdürü yanımda dikiliyordu.

"Yan odalar dolu mu?" diye sordum.

"Şimdilik boş ama yarın iki büyük kafile geliyor."

“Unut bunu,” dedim Hintçe. “Bu kattaki üç süiti de tutuyorum. Bir yıllık ücreti peşin ödeyeceğim.”

“Bütün süitleri mi?” diye bağırdı müdür ve Didier koro hâlinde.

“Evet. Üçünü de. Anlaştık mı?”

“Bir dakika,” dedi müdür. “Önce bir açgözlülüğümü dizginleyeyim.”

Bir an duraksayıp düşünür gibi yaptı ve başını salladı.

“Tamam, hâlihazırdaki rezervasyonları da iptal ederim.”

Açgözlülüğüyle dalga geçen bir adamdan hoşlanmamanız mümkün değildir. Ya da en azından ona saygı duyarsınız.

“Adın ne?” diye sordum.

“Jaswant. Jaswant Singh. Ben size nasıl hitap edeyim?”

“Dostum de yeter.”

“Tabii, dostum. Hiç sorun değil. Bir yıllık peşin mi demiştin?”

Parayı verdim ve bizi yalnız bıraktı.

Balkonlar arasındaki panelleri kaldırdık ve bir odadan diğerine geçtik.

“Bunu neden yaptın dostum?” dedi Didier. “Üç boktan odaya süit parası ödedin.”

“Bu cephede sadece üç tane balkon var da ondan. Üçü de benim olursa bir sürprizle karşılaşma ihtimalim azalır.”

“Anladım.”

“ikisini kendim kullanacağım. Diğeri senin için, Naveen.”

“Nasıl?”

“Bildiğim kadarıyla hâlâ bir ofisin yok.”

“Hayır. Evden çalışıyorum.”

“Tamam işte. Artık bir ofisin var. Kabul edersen tabii.”

Naveen, Didier’ye baktı. Didier sırıtarak omzunu silkti.

“Bunu planladın mı, yoksa şimdi mi aklına geldi?” diye sordu Naveen.

“İkincisi.”

“Madem fazladan odam var, birini Naveen’e vereyim dedin.”

“Evet.”

“Süper,” dedi Naveen elimi sıkarak. “Demek bundan sonra komşuyuz?”

Didier de sevincimize ortak oldu.

“Bunu kutlamak gerek.”

“Ha siktir!” diye bağırdı Naveen birden. “Beni öldürecek.”

“Bir dedektifi kim öldürür ki?” diye sordu Didier.

“Diva. O şımarık kızı tam vaktinde almazsam iki gün başımın etini yer. Çıkarken anahtarı alırım, Lin. Sağdaki oda benim. Tamam mı?”

Ben de tam olarak sağdaki odayı ona düşünmüştüm zaten.

"Anlaştık," dedim.

"Sen Karla yla mı buluşacaksın?" diye sordu Didier yalnız kaldığımızda.

"Sekizde."

"Benim de işlerim var. Sonra bir süreliğine Taj'da olacağım. Haberleşiriz."

"Sağ ol Didier."

"Rica ederim."

"Ciddiyim. Bu binanın sahibi arkadaşın, biliyorum. Bölgeyi elinde tutan mafya babasıyla da aran iyi. Onun için burada güvende olacağımı biliyorum. Bütün yardımların için teşekkürler."

"Seni seviyorum, Lin. Böyle söylemem seni utandırmasın sakın. Biz Fransızların kalplerinde zincirler yoktur. Sevgili Lisa'nın ölümünden kimin sorumlu olduğunu bulacak ve hayatımıza devam edeceğiz, dostum."

Didier gitti ve ben ani bir kararla yeni tuttuğum üç odanın ortasında yapayalnız kaldım. Lisa'yla kurduğumuz evden sonra burası benim ilk evimdi. Yeniden yaşamaya çalışıyordum. Yeni bir yerde bir ağaç daha dikiyordum.

Balkona çıkıp ellerimi parmaklıklara koydum ve şehrin sarı, kırmızı ve beyaz ışıklarını seyre daldım.

Parmaklıklara bir karga kondu. Bana baktı, tüylerini kabarttı ve uçup gitti. Moda Sokağı'na doğru yürüyen bir grup genç şakalaşarak karşıdan karşıya geçti.

Uzakta bir tapınağın çanı çaldı. Sonra yakınlarda bir yerden güzel bir ezan sesi geldi.

Orası burası mı, diye sordum kendime. Ben bir yuva istiyordum. Her yer olurdu.

Onu burada bulacak mıyım? Bir bağ istiyordum. Her şeyimi tek bir aşka vermek ve karşılığında sevilmek istiyordum.

O burada mı? Bir cevap bulabilmek ümidiyle kavşağa baktım. Kırmızı, sarı ve beyaz ışıkların arasında kıvrılan dev bir yılanı andıran Bombay trafiğine.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Vaktinden erken gelmiştim. Oteldeki film galasının davetlilerini taşıyan limuzinler şimdiden kapıda sıra olmuştu. Motoru otelin karşısındaki bir palmiyenin altına koydum ve kaplumbağa hızındaki dakikalar boyunca saatin sekiz olmasını beklemeye koyuldum.

Lobinin geniş kapısından, içeride sponsorların logosunun bulunduğu duvarda poz veren onur konukları görünüyordu.

Kapıda yeni limuzinler durdukça gazeteciler oraya akın ediyor ve sponsor duvarının önü kısa bir anlığına boşalıyordu. Büyük düşünürlerin yağmurlu yıllar boyunca, yağmurlu Bombay öğleden sonralarında büyük fikirlerini tartıştıkları geniş lobi bugünkü gala için düzenlenmiş ve bütün ruhunu kaybetmişti.

Beklemekten sıkılıp arka kapıya yöneldim. Oradaki güvenlikçiyi tanıyordum. Merdivenleri çıktım ve Karla'nın kapısını çaldım.

Ayaklan çıplaktı. Siyah, ipek bir pantolon ve bluz giymişti. Bluzun fermuarlı cepleri vardı. Önü de fermuarlıydı.

Ensesinde topuz yaptığı saçlarını ince, gümüş bir mektup açacağıyla toplamıştı.

"Erken geldin." Gülümsedi ama beni içeri davet etmedi.

"Ya erken gelirim ya geç kalırım zaten."

"Senin gibi *serbest çalışan* biri için büyük yetenek. Girsene."

lamam.

"Rish!" diye seslendi omzunun üzerinden. "Röportaj bitti."

Kapıyı açtığında Rish'i gördüm. Lisa'nın galerideki ortaklarındandı. Koşturarak kapıya geldi.

"Başımız sağ olsun," dedi iki eliyle birden elimi yakalayarak. "Ne kadar üzüldüğümü anlatamam. Haberi aldığımda kulaklarıma inanamadım. Canım Lisa'cığım. O günden beri kendimde değilim."

Karla'yı kapıya sıkıştırıp koridora çıktı ve yanımdan geçip asansörlere doğru yürüdü. Arkasından baktım. Ne uzun bir koridordu.

"Kendinde olmayan bir adama ancak ahmaklar yarenlik eder," dedi Karla. "Gelsene. Ne uzun bir gündü."

Pencerenin önündeki kanepeye kuruldu.

"Bana bir içki hazırla ne olur," dedi kapıyı kapadığımda. "İçkimi bir başkasının hazırlamasına bayılırım."

"Ne istiyorsun?"

"Mutlu Mary."

O ne?

"Kansız Bloody Mary. Bol buzlu olsun."

İçkileri hazırlayıp yanına oturdum.

"Kadeh kaldıralım mı?"

"Bana kızıp kaçmana mı?"

Güldü.

"Eski günlerimize içsek?"

"Ve kaybettiğimiz sevdiklerimize," dedim.

"Kaybettiğimiz sevdiklerimize," dedi bardağını benimkiyle tokuştururken.

İçkisini elinden bırakmadan önce kocaman bir yudum aldı. "Kendini toplamalısın, Shantaram."

"İyiyim ben."

"Saçmalama. Sana dört kemik attım. Ahmak, mutlu, kan ve buz. Hiçbiriyle oralı olmadın. Bu sen değilsin. Sen ve ben bu değiliz."

"Sen ve ben?"

Aklımın hâlâ çalıştığını görünce gülümsedi.

"Lisa'ya malı kimin verdiğini bulmakta neden bu kadar kararlısın?"

"Sen değil misin?"

Bardağını aldı, bir süre evirip çevirdi. Sonra içkisinden iki parmak içip bütün vezirleriyle bana baktı.

"Bunu öğrenirsem ya da sen öğrenirsen onu öldürmek isteyeceğiz. Gerçekler insanların insanları öldürmesine sebep olabilir. O kadar ileri gitmek istediğinden emin misin?"

"Sadece Lisa'ya ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Bunu ona borçluyum, Karla."

Ellerini bacaklarına koydu. Derin bir iç çekti ve kalktı.

Odanın karşısındaki yazı masasına gitti. Çantasından Didier'ninkine benzeyen pirinç bir sigara tabakası aldı.

Yanıma döndüğünde bir esrarlı sigara yaktı.

"Bu gece buna ihtiyacım olacağı aklımın ucundan geçmezdi," diye mırıldandı sigaradan derin nefesler çekerken.

Gözlerim vücuduna kaydı. Siyahlar içindeki silüetine. Aşkım içimden haykırmaya başladı.

"Ya bunu içecektim," dedi, "ya da kafanda bir şişe kıracaktım."

"Senin neyin var? Neden öyle bir tepki verdin?"

İki sigara daha çıkardı. Sonra tabakayı sertçe kapayıp çantasına attı.

"Al," dedi esrarlı sigaraları elime tutuşturarak.

"İstemem. Zaten kafam iyi."

"Siktir git, Shantaram. İç şunları."

"Tamam, kızma."

Sigarayı yaktım. Her ağzımı açışımda bir nefes daha çekmemi işaret ediyordu.

"Biliyor musun?" dedim nihayet konuşmama izin verdiğinde. "Bugün bana ikinci kez siktir git dedin."

"Daha iyi hissedeceksen kendime de küfredeyim. Siktir git, Karla. Oldu mu?"

"Yok canım. Ben..."

"Hatta sen de söyle. Siktir git, Karla, de. Hadi, bir dene en azından."

Gözlerimi suratına dikti.

"Yapamam."

"Yahu bir dene."

"İnsan gün batımına siktir git diyebilir mi? Ya da evrene?"

Gülümsemesine rağmen gözlerindeki amansız ifade silinmedi. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Bak," dedim, "bir konuda anlaşalım. Lisa'ya neler olduğunu bilmek istiyorum. Lisa ve bizim için bir teselli istiyorum. Bunu nasıl göremezsin?"

"Bazen bir teselliyle intikam arasında yalnızca kısacık bir yokuş vardır ve birçok insan oradan aşağı yuvarlanır."

"Ben o tiplerden değilim, Karla."

Güldü. "Ben senin ciğerini biliyorum, Lin."

"Öyle mi?"

"Elbette."

"Emin misin?"

"Bir soru sor hadi."

Güldüm. Sonra gayet ciddi olduğunu fark ettim.

"Sahi mi?"

"İç şu sigarayı."

Bir nefes çektim.

"En sevdiğin renk mavi ve yeşil. Gökyüzüne karışan yapraklar."

"Pekâlâ. En sevdiğim mevsim?"

"Muson."

"En sevdiğim..."

"Hollyvvood filmi, *Casablanca.* Bollyvvood'dan da, *Prem Qaidi.* En sevdiğin yiyecek, İtalyan dondurması, en sevdiğin Hintçe şarkı, *Yeh Duniya Yeh Menfil,* en sevdiğin motor şimdi kullandığın, Tanrı onu korusun. En sevdiğin parfüm..."

"Seninki," dedim pes edercesine ellerimi kaldırarak. "Vay canına."

"Neden şaşırıyorsun? Biz birbirimiz için yaratıldık."

Denizden esen rüzgâr ipek perdeleri dalgalandırdı. Birden aklıma yıllar öncesinde yan süite Lisa'yı ziyarete gidişim geldi.

Deli miydim ben? Yoksa Karla'ya gerçeği söylememek sadece aptallık mıydı? Ranjit'le ilişkisini hiçbir zaman anlamadığımı ve Lisânın hayatta olduğu zamanlara ait anılara ve onun ölümüne dair düşüncelere takılıp kaldığımı. Karla'yla yaslı bir adam olarak birlikte olmak istemiyordum. Özgür olmak, sadece onun olmak istiyordum. Ve bu, şimdilik pek mümkün görünmüyordu.

"Lisa..." diye başladım.

"Kapa çeneni," dedi.

Sustum. Karla ikinci sigarayı yakıp bana verdi. Sonra bara gitti. Buz kovasından birkaç buz alıp temiz bir bardağın içine attı.

"Önce buzu koyacaksın," dedi buz küplerinin üzerine yavaşça votka dökerek. "Sonra Mutlu Mary'yi dikkatle üzerlerine serpiştireceksin."

içkiden bir yudum aldı.

"Ah," diye inledi. "Böylesi daha iyi."

Birkaç dakika konuşmadı.

Sonra tavana baktı. "Ne uzun bir gündü."

"Ranjit'le neler oldu, Karla?"

Bana sert bir bakış fırlattığında kalbim soğudu. O kadar güzeldi ki.

"Ne oldu? Yanlış bir şey mi dedim?"

Dişlerini gıcırdattı.

"Nihayet yas perdeni aralıyorsun ve şimdi de benim dertlerimi konuşacağız öyle mi? Bir küfrü daha hak ettin, Uzun Bacak!"

"Bir dakika. Ben sana Ranjit'i neden terk ettiğini sormuyorum çünkü bu gayet açık bence. Ranjit malın teki. Ama neden şimdi? Seni tehdit falan etmedi ya?"

Gülerek bardağı bara bıraktı ve gelip önümde durdu.

"Ayağa kalk, Shantaram."

Kalktım. Parmaklarını kotumun beline sokup beni kendine çekti.

"Bazen," dedi, "seninle ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum."

Benim birkaç önerim vardı ama susmayı yeğledim. Beni kanepeye itip yanıma oturdu.

"Bizim için Lisa öleli bir hafta oldu," dedi. "Ama sen daha dün öğrendin. Bunu anlıyorum. Hepimiz anlıyoruz. Lisanın senin için ne kadar önemli olduğunu anlamıyormuşuz gibi davranmamıza deli oluyorsun."

"Kesinlikle."

"Kapa çeneni ve öp beni."

"Ne?"

"öp beni."

Elini enseme koydu ve dudaklarımız bir an için buluştu.

"Bunun Ranjit'le ya da Lisa'yla bir ilgisi yok," dedi. "Kalbin bunu unutamıyor. Biliyorum çünkü seni tanıyorum ve seni seviyorum. Bu tamamen..."

"Sen beni seviyor musun?"

"Dedim ya? Biz birbirimiz için yaratılmışız. Seni dağda yeniden gördüğüm ilk anda anladım."

"Ben..."

"Ama zayıflıklarını da biliyorum. Hatta birkaçı ortak ki bu her ilişkide avantajdır. Ama..."

"İlişki mi?"

"Evet. Biz burada ne yapıyoruz, Shantaram? Bizi konuşmuyor muyuz?"

"Ben..."

"Gelelim zayıflıklarına. Bizim..."

"Benim tek zaafım sensin, Karla."

"Aksine. Ben senin gücünüm. Hatta şu ara bütün gücünün yarısından fazlasıyım diyebilirim. Onun dışında, bütün yaptığın kendini vicdan azabıyla kırbaçlayıp utanca bulamak. Değişmeni, büyümeni ve bu huyundan kurtulmanı çok bekledim."

"Sonra?"

"İlerleme kaydettin tabii," dedi. "Ona şüphe yok. Ama daha çok yolun var. Şu kendine saygı duyamama problemlerini..."

"Haklısın," dedim sözünü keserek.

"Ama bunlar çözülemeyecek sorunlar değil. Ben de adam öldürmeye meyilliyim mesela. Kimse mükemmel değil. Ama Lisa öldü ve kendini ne kadar

suçlarsan suçla, geri gelmeyecek. İstersen seni bu zahmetten kurtarıp ben kırbaçlayayım. Hoş, şu ruh hâlinden bir an evvel kurtulmazsan olacağı o zaten."

"Tamam. İpin ucunu kaçırdığımı kabul ediyorum."

"Lisa'yı unut. En azından benim yanımda. Sana seni seviyorum dedim. Bunu bir erkeğe ilk kez söylüyorum. Ama vicdan azabın seni öyle uyuşturmuş ki, tepki bile veremiyorsun."

Onu her şeyimle öptüm. Sahip olduğum ve arzuladığım her şeyle.

"Yola geliyorsun," dedi beni usulca iterek. "İşin sevgililik kısmı şimdilik bekleyebilir ama bu arada can dostuma ihtiyacım var. Bir sürü şey olup bitiyor, Shantaram. Kendini toplamalısın. Sadece bana güven çünkü sana hiçbir şey söyleyemem. Bitene kadar olmaz."

"Neden?"

"İşte bu yüzden," dedi gülümseyerek. "Çünkü merak ediyorsun ve çok sadıksın. Bu iş bitene kadar benim hakkımda çılgınca şeyler duyabilirsin. Ama bana güvenmek zorundasın. Bana inanmalısın, Shantaram."

Numara yapmıyor, oyun oynamıyordu. Son derece içtendi. Güzel, baştan çıkarıcı ve korkutucuydu. Bu hâlini sevmiştim. *Hep bunu düşün,* dedim içimden.

Gömleğime yapışıp beni kendine çekti.

"Vezirlerime bak ve hepsinin senin olduğunu bil," dedi. "Çünkü seni seviyorum. Ama şu anda her şey karmakarışık. Bir de sevdiğim erkeğin dramalarını çekemem. İyice anladın mı?"

"Evet," dedim o yemyeşil göle dalarak.

"Güzel. Şimdi defol."

"Ne kadar inandırıcı söyledin," dedim olduğum yerde beceriksizce dikilerek.

"Hâlâ söyleyebiliyorken söyleyeyim istedim."

"Ama..."

Kapıya doğru yürüdük. Beni dışarı itti. Ne öptü, ne sarıldı ne de elimi sıktı. Kapı kapandı ve otelin mermer koridorunda yapayalnız kaldım.

Neler oluyordu? Bir terslik vardı ama ne?

Gerisin geri döndüm ve kapısını çaldım. Sanki bunu bekler gibi çabucak açınca şaşırdım.

"Benim için yalnızca sen varsın," dedim. "Seni o..."

"... sokakta gördüğümden beri," dedi kapının çerçevesine yaslanarak. "Gülümsüyordun ve bir otobüsün önüne atlamak üzereydin. Kaldırımdaki bir çocuğa gülüyordun. Ayaklarının dibinde hoplayıp zıplayan bir köpek vardı. Tarot bilir misin?"

“Şu Çin mafyası değil mi?”

Mutlulukla güldü ve içimde bir tapınağın çanları çaldı.

“Seni o otobüsün önünden çektiğim anda anladım,” dedi. “Gözlerine baktığımda, bütün ışıklar yandı. Ve zaman...”

“... yavaşladı,” diye devam ettim. “Dakikalar uzadı. Günlerce...”

“... etkisinden kurtulamadım,” dedi. “Lin, bana inanmak ve benimle olmak zorundasın, anlıyor musun? Ama seni bu işe bulaştıramam.”

“En sevdiğin renk kan kırmızısı,” dedim.

Omuzları gevşedi ve yüzüne o zeki gülümsemesi yayıldı.

“En sevdiğin mevsim kış. Bilhassa da Basel’in kışı. En sevdiğin film, *Key Largo*. En sevdiğin yemek, barbeküde biftek. En sevdiğin şarkı, ‘The Internationale’, en sevdiğin araba, 1967 model Chevy Camaro. Mat siyah ve kırmızı deri döşemeli. Şimdilik motosiklet tutkun yok ama...”

Beni öptü. Gözlerimi kapadım. Başımın tepesinde bir ışık dolaşıyordu. Sonra dalga dalga soldu ve kayboldu. Aşk su gibidir, denizi arar. Aşk zaman gibidir, anlamı arar. Aşk, olanı ve olacakları arar.

“Kes şunu!” dedi beni iterek.

Elinin tersiyle denizi arayan suyu siliverdi. Konuşmak için gözlerimi açtığımda suratıma tokadı yedim.

“Kendini öldürtme sakın,” dedi. “Bunu yine yapmak istiyorum.”

“Hangisini? Öpmeyi mi, tokatlamayı mı?”

“İkisini de ama belki sıraları farklı olur.”

Kapıyı suratıma kapadı.

Aşk. Aşk boş bir otel koridorunun mermerlerindeki yankıya benzer.

Didier beni lobide bekliyordu.

“Karla’yla kalırsın diye düşünmüştüm,” dedi otelden çıktığımızda.

Durup ona sert bir bakış fırlattım.

“Sana enteresan ve tehlikeli haberlerim var,” dedi konuyu değiştirerek. “Concannon’ın nerede iş tuttuğunu öğrendim.”

Gece uzundu ve ruh hâlim de buna gayet uygundu.

“Kaynağın güvenilir mi?”

“Bugün öğleden sonra saat üçte oradaydı.”

“Nerede?”

“Akreplerin evlerinden birinde.”

“Marine Lines Yolundaki mi?”

“Evet. Nereden biliyorsun?”

“Vishnu’yla diğerlerini takip ettim. Ara sıra orada takıldıklarını biliyorum.”

“Planın ne?”

“Oraya gidip kapıyı çalacağım.”

“Bir el bombasıyla mı?” diye sordu Didier.

“Hayır. Sen Vishnu’yu arayıp bu gece, saat onda onu ziyaret edeceğimi söyleyeceksin.”

“Bende Vishnu nun telefon numarası olduğunu nereden çıkardın?”

Derin bir iç çektim. “Didier.”

“Tamam, tamam. Didier’de herkesin numarası vardır elbette. Ya da kolayca bulabilir. Ama kurtların inine girmek ne kadar akıllıca sence?”

“Concannon da konuşmak isteyecektir. Zaten gevezenin teki.”

“Alınma ama seninle konuşmak isteyeceği kanısına nereden vardın merak ediyorum doğrusu.”

“Alınmadım. Sanjay Şirketi’nden ayrıldım ve hâlâ hayattayım. Benimle konuşmak isteyecektir.”

“Öyle olsun bakalım. Adamını arayıp geleceğini haber vereceğim.”

Otele döndü ve Sih kapı bekçilerinden birine işaret etti. Adam yanıma geldi.

“Buyur, baba?” dedi elini uzatarak.

Tokalaşırken avucuna biraz para sıkıştırdım.

“Mesainiz bitince çocuklarla bir yerlere gidersiniz.”

“Sağ ol, baba. Bu gece bir sürü zengin misafir var ama hepsi cimri. Senin için ne yapabilirim?”

“Bayan Karla’ya göz kulak ol. Bilmem gereken bir şey olursa, Metrodaki Amritsarda kalıyorum.

“Merak etme,” dedi ve arkadaşlarının yanma koştu.

Didier döndüğünde suratında sıkıntılı bir ifade vardı. Yağmuru gözleyen balıkçılara benziyordu.

“Tamam,” dedi. “Vishnu seni bekliyor. Fazla vaktimiz yok. Silaha ve cephaneye ihtiyacımız var.”

Bir taksi çevirmek için yola doğru baktı.

“Yanıma silah almayacağım. Sen de gelmeyeceksin,” dedim.

Çocuk gibi tepindi. “Hayatta olmaz. Beni bu maceradan mahrum edersen mezarına tükürürüm. Didier yeminlerini tutar ona göre.”

“Mezarıma mı? Senin önce ölmeyeceğin ne malum?”

“Nureyev gibi üzerinde bale yapacağım.”

“Bale yapacaksın?”

“Nureyev gibi.”

“Tamam, geliyorsun.”

“Yanımıza birkaç kişi daha almayalım mı?”

“Kim gelir ki?” diye sordum motoru çalıştırırken.

“Haklısın,” dedi. Hâlâ taksi bekliyordu.

“Atla,” dedim.

“Pardon?”

“Nazlanma,” dedim. “Kaçmamız gerekirse tanımadığım bir taksiciye güvenecek değilim.”

“Ama ben motorlardan korkuyorum.”

“Hadi, Didier,” dedim bıkkınlıkla.

“Arabalar da hababam devrilse, onlara da binmezdim.”

“Tamam, motor fobin var. Senin gibilere motorfobik deniyor.”

“Öyle mi?”

“Evet.”

“Eminsin?”

“Utanılacak bir şey değil. Bir sürü arkadaşım motorfobik. Ama tedavisi var.”

“Deme?”

“Atla, Didier.”

OTUZ DOKUZUNCU BOLUM

Motoru, malikânenin bir blok ilerisine bırakıp sessiz bir yan sokakta bekledim. Ay ışığı yola ağaç şiirleri yazıyordu. Cılız bir kara kedi tin tin önümüzden geçip gölgelerin güvenli koynuna daldı.

"Kader şimdiden tarafım belli etti," dedi Didier. "Bir kara kedimiz eksikti."

Kapıya yaklaştık. Duraksadım ve uzun sokağın sağma soluna baktım. Tek tük arabalar geçiyordu ama etraf sakindi.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin, Didier?"

"Bu ne cüret!" dedi.

"Tamam. Özür dilerim."

Kapıyı itip sokak kapısına doğru yürüdüm. Zili çalacaktım ki, Didier beni durdurdu. Gülümsedi, derin bir nefes aldı ve zili kendi çaldı.

Yaklaşan ayak sesleri duyduk. Kapının bir bölümü buzlu camdandı. İri yarı bir karaltı gördüm. Ağır ağır ve bir bastonla yürüyordu. Hanuman.

Kapıyı açtı ve beni gördüğü gibi yüz hatları gerildi.

"Yine mi sen?"

"Bana Pakistan'ı anlat," dedim.

Beni omzumdan yakalayıp koridora doğru itti. Sağlı sollu odalardan deli bakışlı tipler çıktı. Merdivenlere baktım. Orada da goriller vardı. Hanuman beni koridorun sonundaki bir kapıya doğru itekledi.

Adamlar bize, *"Madachudh! Bahirıchudh! Gandu! Saala*!"diye bağırıyordu.

Dünyadaki her silah bir öldürme arzusudur ve dört bir yanımı saran bu adamların hepsi de silahlıydı. Korkmuştum, silahlarla karşılanmayı beklemiyordum ve bir de, suçlular asla kurallara göre hareket etmezdi.

En yakınımda, beyaz atletinin göğsünden kıllar fışkıran bir çam yarması vardı. On iki kalibrelik, kısa namlulu bir çifteyi suratıma doğrulttu. Hanuman çabucak üzerimi aradı. Belimdeki bıçakları silahtan saymayıp gömleğimi indirdi ve tembelce esnedi. Diğerleri böğürerek gülüştü. Didier'ye dönmüştü

ki, arkadaşım eliyle onu durdurdu. Cebinden otomatik bir tabanca çıkarıp Hanuman'a verdi.

O sırada koridorun ilerisindeki bir kapı açıldı. Vishnu adamlarıyla birlikte dışarı çıktı.

"Nasıl? Karşılama komitemizi beğendiniz mi? Gelin bakalım."

Tekrar odaya girdi. Hanuman beni itti ve Vishnu'nun çalışma odasına girdik.

İçeride maun bir masa, iki rahat görünümlü misafir koltuğu ve bir dizi tahta iskemle vardı. Duvarlarda siyasi ve dini posterler asılıydı ama odada hiç kitap yoktu. Masadaki güvenlik ekranından malikânenin diğer odaları görünüyordu.

Vishnu birkaç dakika Hanuman'la fısıldaştı. İri yarı Hanuman hafifçe eğilmiş, başını sallıyordu.

Vishnu yanımıza yalnız döndü. Ya kendinden çok emindi ya da aptal. Uç buzlu burbon hazırladı. İkisini bize verdi ve masasına geçti.

"Bay Levydi değil mi?" dedi hepimiz yerlerimize yerleştiğimizde. "Tanışmak bugüne kısmetmiş. Hakkınızda çok şey duydum."

"Enchanté, monsieur," dedi Didier.

"Karım hasta," dedi Vishnu bana dönerek. "Aile doktorumuz ve iki hemşire başında nöbet tutuyor. Onun için, onu yanımdan ayıramıyorum. Adamlarımın sizi hemen öldürmek istemesinin sebebi bu. Çünkü karım bu evde. Ve işte bu yüzden, ben de sizi hemen öldürmek istiyorum. Buraya neden geldiniz? Aklınızı mı kaçırdınız?"

"Karının hastalığına üzüldüm. Onun huzurunu bozmak istemem," dedim gitmek için ayağa kalkarak. "Başka bir zaman konuşuruz."

"Bu kadar çabuk mu pes ediyorsun?"

"Bak," dedim. "Ben burayı bir kumarhane sanıyordum. Evin olduğunu bilmiyordum. Başka bir yerde konuşuruz."

"Otur," dedi Vishnu. "Derdin ne, anlat."

"Karının başına bir iş gelse neler hissedeceğini tahmin edebiliyorum," dedim, "çünkü benim kız arkadaşımın başına bir iş geldi ve geçen hafta öldü. Onu öldüren hapları satan adam senin koruman altında. Buraya geldim çünkü onunla dışarıda konuşmak için senden izin istiyorum."

"Neden onu dışarıda beklemedin? Er geç çıkardı."

"Ben kimseye pusu kurmam. Ön kapıdan girer, diyeceğimi dosdoğru derim. Sözünü ettiğim adam senin için çalışıyor. Onun için sana geldim."

"Ne öğrenmek istiyorsun?"

"O ne biliyorsa onu. Bana yanındaki adamın adı lazım. Kız arkadaşıma hapları o vermiş."

"Karşılığında ne öneriyorsun?"

"İkimizin de uygun gördüğü herhangi bir şey olabilir."

"Belki bir iyilik hım?"

Sırıttı.

"Yabana atılacak bir teklif değil bence," dedim. "Bu adamla konuşmama izin verirsen borcumu öderim."

"Puro?"

"Hayır. Teşekkürler."

"Çok cömertsin," dedi Didier bir puro alıp kokusunu içine çekerek. "Öleceksem böyle öleyim."

Vishnu güldü.

"On yedi yaşındayken ben de buna benzer bir şey yapmıştım," dedi bana bakarak. "Bir tepsi çayla mahalleyi kasıp kavuran çetenin liderinin odasına girdim ve bıçağımı boğazına dayadım."

"Sonra?" diye sordu Didier.

"Ona adamları kız kardeşimi rahat bırakmazsa, bir gün yine böyle sessizce gelip boğazını keseceğimi söyledim."

"Seni cezalandırdı mı?" diye sordu Didier.

"Evet. Beni yanma aldı," dedi Vishnu içkisinden bir yudum içerek. "Ama bana gençliğimi hatırlarsanız da, evime böyle baskın verircesine gelmeniz hoşuma gitmedi. Korumam altındaki bu adam... kim o?"

"Itlandalı. Adı, Concannon."

"O hâlde geç kaldınız çünkü gitti."

"Bugün buradaymış," dedi Didier usulca.

"Evet, Bay Levy. Buradaydı ama bizim işin doğası bu. Bir varmış, bir yokmuş hesabı. Anlarsınız ya? İrlandalı çıkalı üç saat oluyor. Nereye gittiği umurumda değil. Bir daha görüşecek miyiz, onu da bilmiyorum."

"Bize müsaade o hâlde. Karını rahatsız ettiğimiz için özür dilerim."

Vishnu oturmamı işaret etti. "Sanjay Şirketi'nden ayrıldığın doğru mu?"

"Evet."

"İzin verirseniz, Vishnudada," dedi Didier konuyu değiştirmeye çalışarak, "ölen kızı tanımıyorsunuz. Ama ben onun arkadaşı olma şerefine eriştim. Pırlanta gibi bir insandı. Ölümü büyük kayıp."

"Sizi anlıyorum, Bay Levy. Ama bugün bu şekilde buraya gelmenizi asla anlayamam. Bazı kurallar var ve onlara uymak hepimizin boynunun borcu."

"Haklısınız," dedi Didier, "ama aşkın gözü kördür derler."

Vishnu içkilerimizi tazelemek için ayağa kalktı. Gözlerini benden ayırmıyordu. "Size bir şey söyleyeyim mi?"

"Dinliyoruz," dedi Didier sigarasını tüttürerek.

"Fakirler hakkında," dedi Vishnu. "Onlara güzel bir ev yaparsınız, toprağa oturabilmek için bütün alt katı kırarlar. Zemini daha da sağlam yaparsınız, bu sefer de üzerine oturmak için dışarıdan toprak taşırlar. Ben inşaat işindeyim. Bu tür şeyleri iyi bilirim. Sen ne dersin, Shantaram?"

Megaloman pisliğin tekisin ve sürünerek gebereceksin derim, diye söylendim içimden.

"Bana fakirlerden nefret ediyorsun gibi geldi," dedim.

"Ah, yapma. Fakirlerden herkes tiksinir. Fakirler bile fakirlerden nefret eder. Bunu size neden anlattım biliyor musunuz? Bazıları liderlik etmek ve çoğu da onların peşinden gitmek için doğar. Sen doğru yönde büyük bir adım attın."

"Ne adımı?"

"Sanjay Şirketi'nden ayrılmandan bahsediyorum. Şimdi aramızda ufacık bir adım kaldı. Bana katılır ve Sanjay Şirketi hakkında bütün bildiklerini anlatırsan bir koyun değil, bir çoban olursun. Seni aklının hayalinin almayacağı bir servete kavuşturabilirim."

Ayağa kalktım.

"Buraya bu şekilde geldiğimiz için tekrar özür dilerim. Ailenin bu evde yaşadığını bilseydim asla gelmezdim. Adamların yukarıdakileri rahatsız etmeden gitmemize izin verir herhalde?"

"Adamlarım mı?" Güldü.

"Evet."

"Benim adamlarım kılınıza bile dokunmayacak," dedi. "Sözüm söz."

Gitmek için döndüm ama beni durdurdu.

"Sadece İrlandalI bilmiyor," dedi.

Tekrar ona döndüm. Didier yanımda duruyordu.

"Bir şoför vardı. Benim şoförüm. Siyah araba da benimkilerden biriydi."

"Nasıl?"

"İrlandalı o gece arabayı ödünç aldı. Bir gün önce vurulmuştu. Yine de dışarı çıkmakta ısrar etti. Ben de bari şoförümü yanma vereyim dedim."

"Nerede bulurum bu şoförü?"

"Bulsan da sizinle konuşamaz," dedi Vishnu.

"Ne biliyorsun?" diye tısladım. "Belki ikna ederiz."

"İmkânsız çünkü öldü. Ama ölmeden önce bana bütün hikâyeyi anlattı."

"Ne istiyorsun, Vishnu?"

“Bunu biliyorsun aslında. Sanjay Şirketi’nin Pakistan’dan getirdiği silahları ve bomba imalatçılarını Bombay sokaklarına salmasını engellemek istiyorum.”

“Biraz abartmıyor musun?” diyecek oldum, masasından kalkıp yumruklarım beline dayadı.

“İnkâr mı edeceksin?” diye bağırdı. “Parayı Araplar veriyor ve Pakistan’da bir ordu yetişiyor. Şimdiden dünyaya yayıldılar bile. Afganistan’ı almak üzereler. Bu İslam ordusunun ele geçirdiği tek ülke o olmayacak. Bunu göremiyorsan aptalsın demektir.”

“Karını rahatsız ediyorsun. Seninle politika tartışacak değilim. Ben yalnızca İrlandalı’yı istiyorum.”

“Boş ver karımı. İrlandalı’nın da canı cehenneme. Sen bana bunlar hakkında ne düşünüyorsun onu söyle. İkiniz de uzun zamandır buradasınız. Bu ülkeyi sevmemeniz mümkün değil. Mutlaka bir taraf seçmişsinizdir.”

Didier’ye baktım. Omzunu silkti.

“Gerçek savaş Sünnilerle Şiiler arasında,” dedim. “Müslümanlar her bir gayrimüslim için yüz ya da daha fazla Müslüman öldürüyor. Ama bizim bu savaşla bir ilgimiz yok ve karışmamalıyız da. Ve onlar kendi aralarında savaşırken kesinlikle ülkelerini bombalamamak ve işgal etmemeliyiz. Ya da başka herhangi bir zaman.”

“Yanılıyorsun,” dedi ciddiyetle. “Biz Hintliler zaten bu kavganın içindeyiz. Çünkü ortada bir Keşmir gerçeği var. Bizi onun için durmadan vuruyorlar. Keşmir’in bağımsız bir Müslüman eyaleti olmasını istiyorlar. Keşmir konusunda ne taraftasın?”

“Bence Keşmir savaşının kazananı olmayacak. Keşmir’de bütün bu kavgalar son bulana kadar Birleşmiş Milletler askerleri dolaşmak ve halkı korumalılar.”

“Senin ülkenin bir eyaleti söz konusu olsaydı, yine aynısını söyler miydin?”

“Bir haklılık payı var,” dedi Didier purosunu sallayarak.

Bir ona, bir Vishnu’ya baktım.

“Benim bir ülkem yok. Bir kız arkadaşım vardı, artık o da yok. Onu kimin öldürdüğünü bulmak istiyorum. Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin:

Gülerken gözleri duvardaki saate kaydı. O zaman jeton düştü. Gereksiz tartışmalarla beni mahsus oyalıyordu.

Birden arkamızdaki kapı açıldı ve Şimşek Dilip adamlarıyla birlikte içeri daldı. Polislerden ikisi beni, ikisi Didier’yi yakaladı.

Dilip gelip karşımda durdu. Göbeği gömleğinden fışkırmıştı.

“Ben de seni arıyordum, Shantaram,” dedi. “Sana soracaklarım var.”

Vishnu'ya baktım. Sırıtıyordu. Dilip bizi kapıya doğru itti.

"Durun!" dedi Vishnu. "Bay Levy bana lazım. Daha sohbetimiz bitmedi."

"Jarur, ''dedi Dilip.

Polisler Didier'yi bıraktı. Didier bana baktı. Benden gelecek tek bir işaretle canını ortaya koymaya hazırdı. Başımı iki yana salladığımda yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. Korkunun şimdiden sardığı yüreğim bu gülümsemeyle cesaret buldu. Sorun yoktu. İkimiz de daha önce nezarete atılmıştık. Dilip botları ve copuyla üzerime gelecekti. Tek umudum çabuk yorulmasıydı.

_Lh vden Akreplerin alaycı ıslıkları ve tezahüratları eşliğinde sürüklenerek çıkarıldım. Danda kapıyı arkamızdan kaparken beni tekmeledi.

Sekiz el ve birkaç bot beni yüzüstü cipin arkasına fırlattı. Jet hızıyla Colaba Polis Merkezi'ne gittik. Cipten indirilirken yere düştüm. Birkaç kez tekmelendim ve taşlık avluda sürüklendim.

Normal sorguların yapıldığı bir dizi odayı geçtik ve anormal sorguların yapıldığı barakaya yöneldik.

Bir fırsatını bulup ayağa kalktım ve direnmeye çalıştım. Bundan hiç hoşlanmamış olacaklardı ki, beni bir temiz pataklayıp geniş ve karanlık hücrelerden birine tıktılar.

Hücrede korku içinde dört adam vardı ve biri bendim. Diğer üçü birbirlerine zincirli vaziyette bir köşeye büzülmüştü. Yüzleri kir pas içinde, üstleri başları yırtık pırtıktı. Bir süredir orada gibi duruyorlardı.

Polisler beni parmaklıklara zincirledi ve dizlerimin üzerine çöktürdü.

Sonra küt. İlk tekme geldi. *Selam Şimşek*, diye söylendim. Bununla birlikte cop, yumruk ve tekme yağmuru başladı.

Karla'ya da böyle vurdun, diye düşündüm. Nihayet aklımı kilitleyebileceğim bir görüntü bulmuştum. *Karman seni bekliyor. Bütün yaptıklarının cezaisini çekeceksin.*

Sonra birden durdu. Fırtınanın geçtiğini hissettim.

Başımı kaldırmaya cesaret ettiğimde, Şimşek Dilip'i gördüm. Köşedeki adamlara bakıyordu. Nefes nefeseydi. Yüzünde sapkın bir sevinç vardı.

O zaman anladım ki, benimle ısınma turlarını atmıştı. Asıl olay köşedekilerdi.

Adamlar da bunu fark etmişti. Yalvarmaya başladılar. Nihayet bir iki nefes alıp hasar kontrolü yapmaya vakit buldum.

Şanslıydım. Kırığım çıkığım yoktu. Kollarımı ve bacaklarımı sorunsuzca hareket ettirebiliyordum. Daha kötüsü de olabilirdi. Olmuştu da.

Şimşek Dilip zincirli adamların yanma gititğinde polisler beni çözdü ve komiser yardımcısının odasına götürdü. Tabii ki bütün paramı aldılar. Kıyafetlerimi, özel eşyalarımı ve bıçaklarımı onlardan satın almak zorunda kaldım.

Eşyalarımı yola fırlattılar. Beni de arkalarından.

Donumla karanlık sokakta kıyafetlerimi toplayıp giyindim. Bir süre oradan ayrılamadım ve gözlerimi polis merkezine diktim. Müthiş bir haksızlığa uğradığınızda bazen basiretiniz bağlanır ya, işte aynen öyleydi durumum.

Kan revan içindeydim ve sokak lambalarının ışığında Şimşek'in yeni kurbanlarının feryatlarını dinliyordum. Sokağın köşesinde beliren ışık birden üzerime vurdu. Ben hâlâ haykırışların geldiği yere bakıyordum.

Siyah bir Ambassador yanımda durdu. Camları açıktı. Ön koltukta Farid'i gördüm. Yanında Şirket şoförü Shah vardı. Arka koltukta Faisal, Amir ve Andrew DaSilva oturuyordu.

DaSilva dirseğini dışarı çıkarmıştı. Öne eğildiğinde gayriihtiyari bıçak çektim. Kahkahalarla güldüler.

"Paran," dedi DaSilva bana bir paket uzatarak. "Otuz bin. Sri Lanka işi için."

Paketi almak için uzandım ama bırakmadı.

"İki haftaya Sanjay'ın korumasından çıkıyorsun," dedi sırıtarak. "Sonrasında beni öldürmeye çalışsana. Görelim bakalım neler olacak?"

"Ben seni öldürmek istemiyorum ki, Andy," dedim paketi çekerek. "Seni arkadaşlarının önünde küçük düşürmek daha eğlenceli."

Amir güldü.

"Bravo! Seni özleyeceğim, Lin. *Challo!*Gidelim!"

Siyah Ambassador ardında egzoz dumanları bırakarak hızla uzaklaştı. Parayı gömleğimin içine koydum ve çığlıklar yeniden başladı.

Sağ gözümün üzerine bir ağrı saplanmıştı. Sırtımdaki ve omuzlarımdaki bütün çürükler sızlıyordu.

Karakolun girişindeki geniş kemerin altından geçtim ve verandanın basamaklarını çıkıp doğruca Dilip'in ofisine girdim.

Masasında uyuklayan bir memur başını kaldırdı.

"Çağır amirini, gelsin," dedim.

"Yürü git, Shantaram. Dilip seni burada görürse fena olur."

Gömleğimin içinden birkaç yüz dolar çıkarıp masasına attım.

"Çağır."

Memur paraları kaptığı gibi odadan çıktı.

Şimşek dakikalar içinde karşımdaydı. Oraya sorun mu çıkarmaya, yoksa rüşvet mi vermeye geldiğimi bilmiyordu. Hangisini daha çok istediğinden de emin olamıyordu. Ne de olsa Dilip bir sadistti. Ter lekeleriyle kaplı gömleğine baktım.

"Şanslı günümdeyim," dedi copunu avucuna vurarak.

"O üç mahkûmu çıkarmak istiyorum."

"Efendim?"

"O üç mahkûmu nakit parayla çıkarmak istiyorum."

"Hangi üç?" diye sordu şüpheyle.

"Dayaktan bayıltmaya çalıştıklarını diyorum."

Güldü. Komiklik etmediğinizde insanların neden güldüğünü hiç anlamam. Ah, evet. Şaka sizsinizdir de ondan.

"Uygun bir fiyata neden olmasın?" dedi. "Ama belki bilmek istersin. O adamlardan biri birkaç küçük kıza tecavüz etmiş. Hangisinin yaptığını anlamaya çalışıyorum. Yine de karar senin tabii."

Kulaklarım çınlıyor, yüzüm acıyordu. Doğru bir şey yapmaya çalışıyordum ve içim öfke doluydu. Ama belki de bir çocuk tecavüzcüsünü kurtaracaktım. Kader bana hiç mi gülmeyecekti?

"Ben galiba..." dedim borazan gibi sesimle. Sonra hafifçe öksürdüm. "Tamam. Çıkarma onları ama dövmeni de istemiyorum. Parayı bunun için vereceğim."

"Beş yüz Amerikan doları için pazarlık edebiliriz," dedi. "Parayı toparladığında gel."

Memur ona verdiğim yüzlükleri tabii ki kendine saklamıştı. Gömleğimin içinden paraları çıkardım ve masasına fırlattım.

"Yukarıda sekiz mahkûm daha var," dedi. "Onları dövmemem için de para vermek ister misin?"

Deli bir andı. Lisânın cesedini buraya getirdiklerini ve buradaki her polisin onu ölü gördüğünü biliyordum. Karla'yı muhtemelen benim gibi parmaklıklara kelepçelemişlerdi. Ama şimdilik yalnızca o feryatların dinmesini istiyordum.

Masaya birkaç yüzlük daha attım.

"Hey millet!" dedi.

Masadaki paraları toplarken gülüyordu. Eşikte duran polisler de gülüyordu.

"Amma kârlı bir akşam oldu yahu. Ben bu dayak işini daha sık yapayım."

Binadan çıktım. Verandanın basamaklarını indim.

Bu gece sessizliği satın almıştım. Ama yarın çığlıklar yeniden başlayacaktı. Onları ve başkalarını her gece dövmeye devam edecekti.

Hiçbir şeyi bitirdiğim yoktu çünkü dünyanın bütün parası bile barışı satın alamazdı. İyilik yeryüzünün tek kralı olmadan bu zalimlikler durmayacaktı.

Önümde siyah bir limuzin durdu. İçinden Karla, Naveen ve Didier indi. O anki sevincim bir çölün ıssızlığında özgürce koşan bir çitaydı. Acı sevgiden korkup kaçtı.

Beni kucaklayıp arabaya bindirdiler.

"İyi misin?" diye sordu Karla serin elini yüzüme koyarak.

"Evet. Çıktığımı nereden bildiniz?"

"Bekliyorduk zaten. Didier arayıp haber verdi. Leo'nun önündeydik. Seni dışarı attıklarını gördük ve toparlanman için sana birkaç dakika vermek istedik."

"Karla'nın fikriydi," dedi Naveen. "Bırakın adam önce bir giyinsin dedi. Sonra siyah Ambassador geldi."

"O gitti, sen yeniden içeri girdin," dedi Didier.

"Doğrusu bunu biraz aptalca bulduk," diye atıldı Naveen ve, "tam seni almak için içeri giriyorduk ki, sen çıktın."

"Sana haberlerimiz var," dedi Didier.

"Nedir?"

"Sen gittikten sonra Vishnu benimle konuştu," dedi Didier. "Concannon'la Lisa'ya giden adamın kim olduğunu söyledi."

"Kimmiş?"

"Ranjit," dedi Karla sakin bir sesle.

"Senin Ranjit mi?"

"Kocam Ranjit mi diye soruyorsan, evet. Ama bu gidişle ondan boşanamadan dul kalacağım."

Ranjit. Karlayı ararken ofisine gittiğimde az kalsın korkudan altına edecekti. Bildiğimi sanmıştı. Korkusu ondandı.

"Şimdi nerede?"

"Kaçmış," dedi Karla. "Dostlarını aradım ama dünden beri gören yok. Sekreteri Delhi'ye uçak bileti almış. Oraya indikten sonra da sırra kadem basmış. Her yerde olabilir."

"Onu bulacağız," dedi Naveen. "Ranjit tanınan bir adam. Uzun süre kaçamaz."

Karla güldü.

"Haklısın. Er geç kendini ele verecektir."

"Şimdilik rahatlayabilirsin, Lin," dedi Didier. "Esrar çözüldü."

“Sağ ol Didier,” dedim ve Karlanın uzattığı cep şişesinden bir fırt aldım. “Ama hiçbir şeyin çözüldüğü yok. Sadece kilit bir isim öğrendik o kadar.”

“Doğru,” dedi Karla. “Ama Ranjit i aramaya başlamadan önce halletmemiz gerekenler var. Sen mesela, Shantaram. Biraz hırpalanmış görünüyorsun.”

“Affedersiniz, efendim,” dedi üniformalı şoför, “size bir ilkyardım çantası ikram edebilir miyim?”

“Randall? Sen misin?”

“Evet, Bay Lin. Buyurun, bu da temizlenmeniz için kolonyalı mendil.”

“Teşekkür ederim ama senin burada ne işin var anlamadım.”

“Bayan Karla bana kendisine hizmet etme şerefini bahşetti,” dedi.

Karla güldü. “Boş versene. Bu arabada ancak ilkyardım çantası ve içki servisi yapılır.”

Ona baktığımda omzunu silkti. Sonra cep şişesinden bir gazlı beze biraz votka döktü ve şişeyi bana verdi.

“İç, Shantaram.”

“Emredersiniz, Bayan Karla,” dedim Mahesh Otel’in barmenine gülümseyerek.

Karla yüzümdeki ve bileklerimdeki yaraları bir uzman edasıyla temizledi. Bu işlerin gediklisiydi ne de olsa. Khaderbhai Şirketi’ndeki en yakın dostlarından biri boks ringlerinde dağılan suratları onaran bir antrenör yardımcısıydı. Karla bildiği her şeyi ondan öğrenmişti.

“Şimdi nereye, Bayan Karla?” diye sordu Randall. “Gerçi hedef, yolculuğun ta kendisidir, o ayrı tabii.”

“Nereye gitmek istersin?” dedi Karla bana. Gülüyordu.

Nereye mi gitmek istiyordum? Dostlarımla Lisa’ya veda etmek ve yasımı sonlandırmak istiyordum. Evet, istediğim buydu. O hapları Lisa’ya Ranjit’in verdiğini öğrenmek beni bir nebze olsun rahatlatmıştı. En azından ona veda edebilecek kadar.

“Hep birlikteyken yapmamızı arzuladığım bir şey var,” dedim.

Hiçbiri ne olduğunu sormadı. Hemen kabul ettiler.

“Didier, arkadaşın Tito’yu uyandırsak sorun olur mu?”

“Bildiğim kadarıyla Tito hiç uyumaz. En azından, şimdiye kadar onu uyurken gören olmamış.”

“Güzel. Gidelim, hadi.”

Didier, Randall’a Colaba pazarının arkasındaki balıkçı mahallesini tarif etti. Bir dizi el arabasının yanına park edip dar sokaklarda Tito’yu aradık. Onu bir gaz lambasının yanında Durrell okurken bulduk. İşi olmadığı için bize va-

kit ayırabilirdi. İki saatinin yüzde onunu. Birer esrarlı sigara yakıp kitaplardan konuştuk. Sonra eşyalarımı aldım.

"Şimdi nereye gidiyoruz, efendim?" diye sordu Randall yeniden arabaya doluştuğumuzda.

"Air India binasına," dedim. "Gökyüzünde bir cenaze töreni düzenleyeceğiz."

KIRK BİRİNCİ BOLUM

Cjece bekçisi beni hatırladı, verdiğim parayı itirazsız kabul etti ve bizi Air India binasının çatısına gönderdi.

Kırmızı okçu usulca dönüyordu. Bulutsuz bir geceydi. Yıldızlarla kaplı ufıık denizin iki yanından taşmış gibi görünüyordu. Altımızda narin dalgalar kıyıya vuruyor ve artlarında köpüklü izler bırakarak yeniden okyanusa karışıyordu.

Bizimkiler okçuyu ve manzarayı hayranlıkla izlerken, ben ateş yakacak küçük bir yer hazırlamaya başladım. Naveen geniş çatıdan kırık karolar ve tuğlalar toplamama yardım etti. Karoları temel olarak kullanıp taş ve tuğlalardan küçük bir ocak yaptık.

Bekçiden bir gazete almıştım. Sayfalarını yırtıp top yaptık. İşimiz bittiğinde Tito'nun çuvalından Lisanın kutusunu çıkardım.

Eski metal, oyuncak bir kuştu. Makasa benzer parmak delikleri olan basit bir alete bağlıydı. Makası oynattığımda kuş kanatlarını çırparak öttü. Lisa onu çocukluğundan beri saklıyordu. Oyuncağı Karla ya verdim.

Eski gümüş yüzüklerimi taktığım, pirinç tırnaklı sarı çubuğu Lisa kâğıt ağırlığı olarak kullanıyordu. Bunu Naveen e verdim. Mavi kadife bir mücevher kutusundaki taşlar, deniz kabukları, kestane palamutları ve madeni paralar da Didier'nin oldu.

Fotoğrafları, hasır sandaletleri ve İŞTE BU yazan kutuyu ocağın ortasına koydum. İnce, gümüş rengi fular da bir yılan gibi kıvrılarak yığının en üstündeki yerini aldı.

Ocağın kenarındaki kâğıt topları yaktım. Didier cep şişesinden ateşe biraz içki döktü. Karla da aynısını yaptı. Naveen bir karo parçasıyla ateşi yelledi.

Karla elimi tuttu ve beni binanın kıyısına götürdü. Birlikte denize baktık.

"Ranjit," diye mırıldandım.

Karla tekrarladı: "Ranjit."

"Ranjit," dedim daha yüksek sesle.

Karla da beni taklit etti.

"Nasılsın?" diye sordum.

"iyiyim. Aklımda bir sürü şey var. Sen?"

"Ranjit," diye tısladım.

"Lisa'dan oldum olası hoşlanırdı," dedi. "Onun kuyusunu kazmakla o kadar meşguldüm ki, ne kadar yakınlaştıklarım fark edememişim."

"Aralarında bir şey mi vardı yani?"

"Bilmiyorum. Ranjit'e seks hayatını hiçbir zaman sormadım. O da bana asla anlatmazdı zaten. Belki de Lisa'ya ne kadar düşkün olduğumuzu bildiği içindi. Bilirsin, Ranjit rekabeti sever. Ama bütün rekabetçi erkekler gibi, zora gelince kuyruğunu kıstınverdi."

"Ne demek bu?"

"Bir gün anlatırım ama önce onu bulmamız gerek. Ranjit'le sorunlarım önemli değil. Bunların Lisa'yla hiçbir ilgisi yok. Ranjit'in asıl derdi başarıdan korkması. Onun gibi o kadar çok insan var ki. Bence bu hastalığa bir isim takmalılar."

"Aşırı Hırstan Tıkanmışlık Sendromu," diye önerdim.

Hafifçe güldü. "Beğendim. Sence o gece Ranjit'in Lisa'yla ne işi vardı?"

"Rohypnol tecavüz hapı diye geçer ama bazen insanlar fantezi olsun diye bunu birlikte alır. Anlayacağın, Ranjit ya ona tecavüz etmek istedi ve işler ters gitti ya da aralarında bir şey vardı ve yine işler ters gitti. Lisa, Ranjit'in politik görüşlerini beğenirdi ama ben bu kadar yakınlaşabileceklerini bir an bile düşünmedim."

"Politik görüşlerini mi?" diye söylendi gülerek.

"Komik olan ne?"

"Bir gün anlatırım. Eee, Şimşek Dilip'le iyi vakit geçirdin mi?"

"Her zamanki gibiydi. Daha çok sırtıma ve belime çalıştı."

"Kötü polisler kötü rahiplere benzer," dedi. "Sana sadece günah çıkarttırırlar ve rahatlayacağına kendini daha da berbat hissedersin."

"Sen iyi misin?"

"Evet. Rorschach testlerine benzeyen morluklarım var, o kadar. Biri sevişen yunuslara benziyor. Ama beni bilirsin. Olmadık şekilleri bir şeylere benzetirim."

O çürüğü görmek istedim. Onu öpmek istedim ve ona sebep olan adamı öldüresiye dövmek.

"Araba, Randall, Taj... Çok para harcıyorsun. Biraz birikmişim var. Yüz elli bin kadar. İstersen seni güvenli bir yere yerleştirebilirim. Arabayla Randall kalır. Ranjit firardayken daha dikkatli olmalısın."

“Ranjit’in gazetesinde bir sürü ekonomist var. Ben de bir şeyler biriktirdim. Param var.”

“Yine de...”

“Bu işe iki yılımı verdim, Lin. Patronun parasıyla satın alabileceğim en iyi tavsiyeleri aldım.”

Motor üzerindeki sohbetimizi hatırladım. Ona para biriktirmesini tembihlemiştim. Oysa Karla bunca zamandır profesyonel ekonomistlerle ve borsa uzmanlarıyla iş birliği yapıyordu ve bana tek kelime etmemişti.

“Piyasada işlem mi yapıyorsun?”

“Tam sayılmaz.”

“Ne yapıyorsun peki?”

“Manipülasyon.”

“Ne!”

“Evet biraz.”

“Nasıl biraz?”

“Ranjit’in portföyündeki tüm telekomünikasyon, enerji, sigorta ve ulaşım hisselerini ayıkladım. Nasıl yaptın dersen, gitmediği genel kurullara adına oy gönderdim ve büyük hisselerde alım yapmak için piyasada alıcılarla konuştum.”

“Nasıl alım?”

“Tam on altı dakika boyunca altı kişi telefonda kafayı yedik.”

“Sonra?”

“Aldığım hisseleri oynattım. Hepsinde önceden tercihli hisse almıştım. Ciddi kâr yazdım.”

“Ne!”

“Uzun lafın kısası, piyasayı birkaç kere bulandırdım. O kadar büyütülecek bir şey değil. Paramı yaptım, çıktım.”

“Ne kadar kazandın?”

“Uç milyon.”

“Rupi mi?”

“Dolar.”

“Borsadan üç milyon dolar mı kazandın?”

“Daha çok, piyasanın kaymağını yedim diyelim. Başlangıçta çok paran varsa o kadar da atla deve bir olay değil. Ranjit’in hisseleri elimdeydi. Dolayısıyla para derdim olmadı. Kazandığımı dört ayrı hesapta tutuyorum. Yani bu saatten sonra ne Ranjit’in parasına ihtiyacım var ne de seninkine. Bana yardımın gerek, Lin.”

“Üç milyon! Ben de sana neler söyledim... ”

“Londra’da Bombaylı bir eş olma fikrine bayıldım ama. Gerçekten.”

“Bir dakika. Ne konuda yardımımı istiyorsun?”

“Eski bir düşmanım şehre döndü. Madam Zhou.”

“O kadını sadece bir kere gördüm ve nefret ettim.”

“Nefret ne ki? Benim hislerimin yanında devede kulak kalır.”

Madam Zhou on yıldan fazladır işlettiği Mutluluk Sarayı adındaki genelevde nüfuzlu müşterilerini ağırlıyordu. Lisa’yı batakhanesine çekmeyi başardığında, Karla, Lisa’yı oradan çıkarmış ve Mutluluk Sarayı’nı benzinle yakmıştı.

“Sağa sola beni soruyormuş. Üstelik bu kez yanında yalnızca ikizler yok.”

İkizler, Madam Zhou’nun fedaileri ve can dostlarıydı. Onları son görüşümde üstleri başları kan içindeydi çünkü dövüşüyorduk ve Didier tam zamanında yetişip onları vurmasaydı, kavgayı kaybedecektim.

“Onları sadece bir kere gördüm ve ikisinden de nefret ettim.”

“Bu sefer yanında iki özel kozmetikçisi varmış,” dedi Karla sesini alçaltarak. “Düşmanlarının suratlarını asitle yakıyorlarmış.”

O yılların en yaygın intikam hizmetlerinden biri de, surata asit atmaktı. Bu konuda uzmanlaşan insanlar vardı. Ama parayı beğenirlerse başka hizmetler de veriyorlardı.

“Madam, Bombay’a ne zaman dönmüş?” diye sordum.

“İki gün önce. Her nasılsa, Lisa’nın öldüğünü öğrenmiş. Sarayını Lisa için yaktığımı biliyor. Beni yakmadan önce gözlerime bakıp gülmek istiyormuş.”

Karanlıkta yıldızlar parlıyordu. Erken söken şafak bütün gölgeleri düzleştirmişti. Soluk ışık dalgaları sim tozuna buluyordu.

Karla denizle konuşurken profiline bakmak için başımı çevirdim.

Günlerdir büyük bir korku içindeydi. Lisanın ölüsünü o bulmuş, polisten dayak yemiş, Ranjitten ayrılmış ve Madam Zhou’nun kozmetikçilerinin baş hedefi hâline gelmişti. Üstelik aradığımız adam, Ranjit’ti. O gece Lisa’yı öldüren hapları ona o vermişti.

Karla hayatımda tanıdığım en cesur kadındı. Kendi yasıma gömülmekten bana en ihtiyaç duyduğu sırada yanında olamamıştım.

“Karla...”

“Hazırız,” diye seslendi Didier o sırada.

Ateş sönmüştü ve şimdi ocağın dibinde hepimize bir avuç düşecek kadar kül vardı.

Binanın açık denize bakan köşesine gittik ve külleri savurduk. Ölen ben olsam, Lisa da beni tam burada denizle buluştururdu.

“Elveda ve merhaba, güzel ruh,” dedi Karla küller parmaklarının arasından kayarken. “Geri döndüğünde, daha uzun ve mutlu bir hayatın olsun.”

Her birimiz kendi düşüncelerimize dalarak rüzgârı ve külleri izledik. Kadere o kadar kızgındım ki, ağlayamıyordum bile.

“Gidelim artık,” dedi Naveen derme çatma ocağımızı bozarken. “Birazdan temizlikçiler gelir.”

“Durun,” dedim. “Madam Zhou şehre dönmüş. Yanında asitçileri varmış.”

“Asitçiler mi?” diye sordu Didier saklamaya gerek duymadığı bir korkuyla.

“Madam Zhou kim?” diye sordu Naveen.

“Korkunç bir kadın,” dedi Didier cep şişesini kafasına dikmeden önce. “Ufak tefek bir kadın boyutlarında bir örümcek hayal et.”

“Madam Zhou’yla adamlarını denize atana kadar gözümüzü Karla’nın üzerinden ayırmak yok,” dedim.

“Bir dakika,” diye araya girdi Karla. “Didier’yle Naveen beni korur. Ama sen yapamazsın, Lin.”

“Neden?”

“Çünkü burada olmayacaksın. Gidiyorsun.”

“Gidiyor muyum?”

“Evet.”

“Ne zaman?”

“Yolun açık olsun, Lin,” dedi Didier beni kucaklamak için koşturarak. “Kusura bakma. Seni uğurlamaya gelemeyeceğim. Bilirsin öğleden önce uyanamam.”

“Pardon ama nereye gidiyorum?”

“Dağa,” dedi Karla. “İki hafta Idriss’le kalacaksın.”

“Hoşça kal, dostum,” dedi Naveen bana sarılarak. “Dönünce görüşürüz.”

“Bir dakika.”

Kapıya yönelmişlerdi bile. Peşlerinden gittim ve asansörün kapıları kapandığında Karla iç çekti.

“Ne zaman bir asansöre binsem.

Didier hemen ona bir cep şişesi uzattı.

“Yanında yedek şişe mi taşıyorsun?” diye sordu Karla.

“Her zaman.”

“Ranjit’ten boşanırsam ya da onu öldürürsek benimle evlenir misin, Didier?”

“Ben kötü alışkanlıklarımla evliyim, Karla, hayatım. Ve korkarım, hepsi de birbirinden kıskanç.”

“Şansıma tüküreyim,” dedi Karla. “Kimi bulsam ya ahlaksız ya da kötü alışkanlıkları var.”

“Ben hangi gruba giriyorum?” diye sordu Naveen.

“ikisine de. Onun için senden yana umutluyum ya zaten.”

Randall bize arabanın kapılarını açtı. Onlara hâlâ Akreplerin malikânesinin orada duran motoruma kadar yürüyeceğimi söyledim. Karla vedalaşmak için benimle kıyıdaki duvara kadar geldi.

“Dayan,” dedi elini göğsüme koyarak.

Parmakları bana dokunan gerçekti.

Her gün bunu hayal et.

“Görünüşe bakılırsa, bayağı dayanıklıyım zaten.”

Güldü ve yine tapınağın çanları çaldı.

“Madam Zhou karşına çıktığında yanında olmak istiyorum.”

“İki hafta dağda kalmanın bana daha çok yardımı olacak, Lin. Bırak, olaylar biraz soğusun. Hele ben bir harekete geçeyim. Sensiz yapmam gerekenleri halledeyim. Gerekirse Idriss’le daha bile uzun kalabilirsin.”

“Daha uzun derken?”

“İhtiyaç duyarsan.”

“Biz ne olacağız?”

Gülümsedi ve öptü beni.

“Seni görmeye geleceğim.”

“Ne zaman?”

“En beklemediğin anda,” dedi arkasını dönüp arabaya doğru yürüdü.

“Ya Madam Zhou?”

“Korkma, merhametli davranacağız,” dedi arabaya binip camdan kafasını uzatarak. “Onu buluncaya kadar tabii.”

Randall kontağı çevirdi ve araba gözden kaybolana dek arkasından baktım. Sonra sahilde yürümeye başladım. Birkaç koşucu gözlerini kaldırımdan ayırmadan yanımdan geçti.

Doğudaki binaların arkasında sabah doğuyordu. Ön cephelerindeki gölgeli duvak ağır ağır kalkıyordu. Köpekler her zamanki gibi enerjikti. Güvercin sürüleri bir dansçının eteğini savuruşu gibi zarifçe kaldırıma konuyor ve yine hep beraber havalanıyorlardı.

Cenaze alayından bir tek ben vardım. Yürürken hâlâ küllerin parmaklarımın arasından kayışını hissedebiliyordum. Lisa’nın hayatının ufacık parçaları denizin ve kıyı yolunun üzerinde dolaşıyordu.

Her şey bir iz bırakır. Her darbe içinizdeki ormanda yankılanır. Her haksızlık oradan bir dal koparır ve her kayıp, devrilen bir ağaçtır. Ama hayat bizi ne kadar yaralarsa yaralasın, türümüze özgü o güzelim cesaretle ve bizi tanımlayan

umutla devam ederiz yola. Yürürüz, hep yürürüz. Denize, rüzgâra ve ölümün tuzlu gerçeğine karşı yürürüz.

Ve attığımız her adım, tükettiğimiz her nefes, gerçekleşen her dilek artık var olmayan bütün hayatlara ve aşklara karşı sorumluluğumuzdur. Zira biz hâlâ o kaynağın ışıltısı ve ritmiyle yaşarız. Gözlerinde gördüğümüz ve sevdiğimiz ruhlarıyla.

YEDİNCİ KİTAP

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

JL_y yerek başlayayım," dedi Idriss. Üç gündür dağdaydım. Üç rahatsız ve uykusuz gece ve üç yorucu gündür.

"Ama..."

"Biliyorum, biliyorum. Sen büyük sorular ve büyük cevaplar istiyorsun. Nereden geldik? Şimdi neyiz? Nereye gidiyoruz? Hayatın bir anlamı var mı? Sandığımız kadar özgür müyüz, yoksa ilahı bir planın köleleri miyiz? Ne kadar sinir bozucu olsalar da, merak etme, onlara da geleceğiz."

"Sinir bozucu mu, yoksa çözümsüz mü?"

"Büyük soruların küçük cevapları vardır ve büyük cevaplara yalnızca küçük sorularla ulaşılır. Ama önce biraz..."

"Dinlenmem mi gerek?" dedim.

"Hayır, arınman."

Tek kaşımı kaldırdım.

"Evet, arınman gerek," dedi. "Başkalarına arınmaları için yardım etmek her insanın görevidir. Sen bana yardım edeceksin, ben de sana."

"Ben maneviyata pek inanmam."

"Aksine," dedi. "Şu anda bu konuşmayı yapman bile bunun en büyük kanıtı. Ama henüz bunu göremiyorsun."

"Tamam ama sizinkiler beni kabul ederse üyelik şartlarını gözden geçirmen gerekebilir."

Beyaz çakıl taşlı düzlüğün köşesinde oturuyorduk. Önümüzde vadinin en yüksek ağaçları uzanıyordu. Mutfak solumuzdaydı. Ortak kullanım alanları ise arkamızda.

Akşamın geç saatleriydi. Minicik kuşlar daldan dala atlarken boylarından umulmayacak bir şamata yapıyorlardı.

"Kaçışı mizahta arıyorsun," dedi Idriss.

“Aslında, yalnızca oyunda kalmaya çalışıyorum. Karla’yı bilirsin. Çıtayı yükseltmeye bayılır.”

“Hayır. Sen bu kadın dışında herkesten ve her şeyden kaçıyorsun. Benden bile. O burada olmasa, şimdiye çoktan Bombay dan da kaçmıştın. Kıpırdamadan durduğunda bile koşuyorsun. Neden korkuyorsun?”

Sahi neden korkuyordum? *Birini seç,* dedim içimden ve ona hapiste ölme korkumdan bahsettim. Yutmadı.

“Hayır, korktuğun bu değil,” dedi haşhaş çubuğunu suratıma doğru sallayarak. “Karlanın başına bir şey gelse korkar miydin?”

“Elbete.”

“İşte bunu kastediyorum. Diğerlerine aşinasın zaten. Tecrübe ettin ve nasıl kaçacağını biliyorsun. Ama Karla ve aile. Asıl korkun onlar değil mi?”

“Nereye varmaya çalışıyorsun?”

Gülümsedi. /

“Sen korkuyu içinde taşıyorsun, Lin. Hâlbuki korku dışımızda olmalı. Sadece gerektiğinde üzerimize sıçramalı ve geri çekilmeli. Diğer zamanlarda, huzurla yaşamak için yaratılmışız biz. Doğamız bu. Huzurdan keyif almak ve onunla çiçek açmak. Zira korkuyla yaşadığın sürece Tanrı’yla bağını koruman çok zor.”

“Yani?”

“Arınmalısın.”

“Ya bunu istemiyorsam? Ya böyle olmak hoşuma gidiyorsa? Ya arınamayacak bir noktaya gelmişsem?”

Güldü.

“Haklı olabilirsin. Belki de kirli yanın senin en doğru tarafın. Ama kendini arınmaya adamadıkça bunu da bilemezsin.”

“Adamak mı?”

“Aynen öyle.”

“Gördün mü bak?” dedim. “Böyle ulvi kelimelere bile tahammülüm yok.”

“O hâlde başka türlü anlatayım,” dedi iskemlesinde arkasına yaslanarak. “Birini çok iyi tanıdığını düşün. Hoşuna giden birçok özelliği var. Ama bu insan sadece bir alıcı. Asla verici biri değil. Buraya kadar takip edebildin mi?”

“Evet.”

“Güzel. Farzet ki bu insan, yakınındaki birkaç kişi hariç herkese acımasız davranıyor, başkalarının başarılarına, yeteneklerine ya da parasına konmaktan çekinmiyor ama kendi hiç çalışmıyor ve hayata hiçbir katkısı yok. Bu da tamam mı?”

Gülümsedim. “Ben bu adamı tanıyorum. Devam et.”

“Bu durumda, daha arınmış bir insan olarak senin görevin onun etrafa zarar veren bu tavırlarını biraz daha yumuşatmasına yardım etmektir. Ama karşındaki senin ona yol göstermene izin vermezse yapamazsın bunu. Eğer çok gururluysa ya da çok kirliyse, görevini yerine getiremezsin ve daha almaya açık bir insana yönelirsin.”

“Anladım. Ama ben bunu kendimi adamak olarak görmüyorum. Daha çok orta yolda buluşmak belki.”

“Haklısın. O da doğru. Çünkü hür iradenizle ortak bir alanda buluşuyor ve bir uzlaşmaya varıyorsunuz. Ama karşılıklı bir adanmışlık olmadan bu iş yürümez. Medeniyet iyi bir davaya adanmışlıktır. Alçak gönüllülük adanmışlığın kapısıdır ve adanmışlık da arınmaya açılan kapıdır. Anlaştık mı?”

“Şimdilik, evet.”

“Çok şükür,” diye iç çekti ellerini bacaklarına koyarak. “Bunu kaç insana defalarca tekrarlamak zorunda kaldım bilemezsin. O boktan gururlarını ya da önyargılarını bir kenara bıraksalar anlayacaklar ama nerede?”

Onu ilk kez böyle konuşurken duyuyordum. Idriss benim gözümde o kadar kusursuz biriydi ki, biraz şaşırmıştım doğrusu.

“Bakma öyle,” dedi. “Ara sıra içimi dökmezsem deliririm.”

“Doğru...”

“Tantrikler nasıl yapıyor bilmem. Bütün hayatları boyunca her gün fiziksel acı çekiyorlar, bir sürü fedakârlıkta bulunuyorlar ve zorlayıcı ritüellerden geçiyorlar. Biz öğretmenler öyle değiliz. Ama herkese kibar davranmak bazen insanı fena yoruyor. Şu çubuğu yakar mısın, lütfen? Nerede kalmıştık?”

“Khaderbhai’nin hatalarında,” dedim.

Birkaç dakika boyunca konuşmadan haşhaşını içti. Bir yandan da yüzüme bakıyordu.

“Karmaşıklığa meyilli olmak hakkında ne biliyorsun?” diye sordu.

“Khaderbhai her bir milyar yılda bir evrenin bir resmini çeksek, geçen zaman içinde giderek daha da karmaşıklaştığımızı görürüz derdi. Dünyanın başlangıcından bu yana karmaşıklığa doğru daimi bir yöneliş var. Hatta evrenin tanımı bu; karmaşıklık. Dolayısıyla eğer bu gidişat evrenin bütün tarihi için geçerliyse...”

"... tarafsız bir iyi ve kötü tanımı için onu referans almamız gayet doğal, değil mi? Bu durumda, karmaşıklığa meyleden her şey iyi ve karmaşıklığa karşı duran her şey kötü demek.”

“Hızlıdan ahlakını sınamak istersen,” diye ekledim, “kendine şu soruyu sor: dünyadaki herkes benim yaptığım bu şeyi yaptıysa ya da yapmayı dü-

şündüyse, bu bizi karmaşıklığa mı taşıyacak, yoksa yerimizde saymamıza mı sebep olacak?"

"Bravo," dedi Idriss dişlerinin arasından dumanı üfleyerek. "Sen iyi bir öğrencisin. Bir soru: Karmaşıklık nedir?"

"Pardon, efendim?"

"Idriss. Adım, Idriss."

"Idriss, önce ben bir soru sorsam?"

"Elbette."

"İyilik ve kötülük kavramları gerçekten gerekli mi?"

"Pek tabii."

"Pekâlâ, iyilik ve kötülüğün kültürlere göre farklılık gösterdiğini ve sağlam kavramlar olmadıklarını savunanlar hakkında ne düşünüyorsun?"

"Onlara basit bir cevabım var. Siktirsinler."

"Cevabın bu mu?"

"Kesinlikle. Sana soruyorum, iyilik ve kötülük kavramı olmayan birini çocuğuna ya da yaşlı dedene bakıcı olarak tutar miydin?"

Güldüm. "Saygısızlık etmek istemem ama bu kültürel önyargılara bir gönderme oldu. Ben iyilik ve kötülük keyfi midir diye sordum."

Bana doğru eğildi.

"Kaderi reddedemeyeceğimiz için mecburen hepimiz bir ahlak yolculuğundayız. İyiyi ve kötüyü ayırt edebilmek, kendi kaderlerimizin bekçisi olduğumuzu kabullenmemiz açısından atmamız gereken bir adım. Kaderlerimizin büyük bir adım olduğunu varsayarsak, bizler genç bir türüz. Kendimizin farkına daha dün vardık."

"Anlayamıyorum," dedim nodarımdan başımı kaldırarak. "Manevi evrimimizin bu noktasında her şeyi iyi ve kötü bağlamında düşünmemiz gerekiyor, öyle mi?"

"Dünyada iyi ve kötü olmasaydı, kanunlara ne gerek vardı? Ve kanunlar da bizim durmadan gelişen ve beceriksizce iyiyi olmasa bile kötüyü ayırt etme girişimlerimiz değilse ne?"

"Hâlâ anlamıyorum," dedim. "Sabrını zorlamıyorumdur umarım ama senin dediklerinden şu sonuç çıkmıyor mu? İyi ve kötü yerine, kolayca doğru ve yanlış ya da olumlu ve olumsuz kelimelerini de kullanabiliriz."

"Ah, anladım. Sen işin anlamsal kısmındasın. Ben iyi ve kötünün kültürel mimarisinden bahsettiğini sanmıştım."

"Hayır."

"Pekâlâ. O açıdan bakarsak, iyi ve kötü kavramları lazım çünkü onlar Tanrı'yla bağlantılı."

“Ya Tanrı’ya inanmayanlar?”

“Siktirsinler. Ateistlerle vaktimi harcayamam. Savlarını dayandırabilecekleri entelektüel bir temel yok.”

“Öyle mi?”

“Elbette. Işığın hem fiziksel, hem de metafiziksel karakterleri olması metafiziği reddedemeyeceğimiz anlamına gelmez mi? Bir insandaki şüphe duyma ve sorgulama eksikleri entelektüel bir kusura işaret eder. İstediğin bilim insanına ya da din adamına sor. Şüphe agnostiklerin paraşütüdür. Agnostiklerin Tanrı onlarla konuştuğunda yere ateistlerden daha yumuşak bir iniş yapmasının sebebi budur.”

“Tanrı onlarla konuştuğunda mı?”

“Tanrı her gün ruh vasıtasıyla herkesle konuşur.”

“Anladım,” dedim ama aklım daha da karışmıştı. “Belki buna daha sonra devam ederiz. Araya girdiğim için özür dilerim.”

“Bırak özrü. Sana karmaşıklığı tanımla diyordum.”

“Khaderbhai bu konuyu konuşmaya hiç yanaşmazdı. Birkaç kere sordum ama hep lafı çevirdi.”

“Sen ne düşünüyorsun?”

Ben yalnızca Karla’yla olmak istiyordum. Güvende olduğunu bilmek istiyordum. Ve illa dağda olmam gerekiyorsa konuşmak yerine öğretmeni dinlemek istiyordum. Ama tartışmayla geçen üç günden sonra Idriss’in zihninin kalesinden kaçış olmadığını öğrenmiştim.

Bir yudum su içtim ve bardağı yanımızdaki masaya bıraktım.

“Önceleri karmaşıklığı karmaşık şeylerle ilgili bir kavram sanıyordum. İşler ne kadar karışıksa, o kadar karmaşık demekti. Beyin ağaçlardan daha karmaşıktır ve ağaçlar da taşlardan daha karmaşıktır ve taşlar da boşlukdan daha karmaşıktır gibi. Ama.

“Ama?”

“Ama karmaşıklık üzerine düşündükçe geriye iki şey kaldı. Hayat ve irade.”

“Bu kanıya nasıl vardın?”

“Daha gelişmiş uzaylı türleri düşündüm. Zamanda seyahat ederken ne aradıklarını sordum kendime. Hayat olan her yer ilgilerini çekiyordu şüphesiz. Ve gelişmiş bir irade onları büyülüyordu.”

“Güzel,” dedi Idriss. “Bu sohbet hoşuma gitti. Bana bir çubuk daha hazırla. Silvano!”

Kutsal kişinin yaveri Silvano koşturarak yanımıza geldi.

“Bir süre herkesi uzaklaştır, lütfen. Sen de bir şeyler ye. Yine öğle yemeğini atladın. Hayret bir şey! Sen yakında kafanı da tıraşlarsın. Benden daha bilge görünürsen bozuşuruz ha.”

“Ji, ’’dedi Silvano göz göze geldiğimizde gülümseyerek.

Dağa döndüğümden beri Silvano’yla sıkı dost olmuştuk. Hep nazik ve yardımseverdi.

İlk karşılaşmamızdaki diklenmesi Idriss’e beslediği korumacı sevgiden kaynaklanmıştı. Yoksa yuvası gördüğü bu yerde gayet iyi ve mutlu bir adamdı.

“Karmaşıklık,” diye başladı Idriss yine, “bir olumlu karakteristik özellikler dizisindeki sofistikelik ölçüsüdür.”

“Biraz açar mısın?”

“Her şey, olumlu karakteristik özelliklerinin ifade ettiği ölçüde karmaşıktır.”

“Olumlu karakteristik özelliklerle neyi kastediyorsun?”

“Yaşam, bilinç, özgürlük, dostluk, yaratıcılık, adillik ve daha birçoğunu.”

“Bütün bunlar nereden kaynaklanıyor peki? Listeyi kim yaptı?”

“Hepsinin de evrensel olarak tanınması yeterli değil mi? Eminim senin daha gelişmiş uzaylıların da onlara önem verir. Zıtlarına bakarsan da neden olumlu olduklarını anlarsın. Ölüm, bilinçsizlik, kölelik, düşmanlık, yıkıcılık ve adaletsizlik. Ne söylemeye çalıştığımı anladın mı? Bunlar evrensel olarak kabul edilen olumluluklar.”

“Tamam, diyelim hepsini kabul ediyoruz, ölçmeyi neye göre yapıyoruz? Neyin daha olumlu ya da olumsuz olduğuna nasıl karar veriyoruz?”

Siyah bir kedi sırtını kamburlaştırarak bacaklarımıza süründü.

Merhaba, Geceyarısı. Nasıl geldin buraya?

Kedi kucağıma atladı, patileriyle ya sabrımı ölçtü ya da onu cezalandırdı ve uyuklamaya başladı.

“Bizlere iki şekilde bakabilirsin,” dedi Idriss gözlerini kuşların hareketiyle zonklayan ağaçlara dikerek. “Bazıları bizim kozmik bir kazadan ibaret olduğumuzu düşünüyor. Dünyanın gerçek efendileri, dinozorların yok oluşunun ardından tesadüfen ortaya çıktığımızı. O görüşe göre yalnızız çünkü buna benzer bir rastlantının başka bir yerde olması imkânsız. Üzerinde mikroorganizmalardan başka hiçbir canlının yaşamadığı trilyonlarca gezegenin arasında yapayalnızız.”

Bir yusufçuk Idriss’in etrafında birkaç kez döndü. Idriss elini ona uzatarak usulca bir şeyler mırıldandı. Sonra işaret parmağıyla ormanı gösterdi ve yusufçuk o tarafa yöneldi.

Idriss yine bana döndü. “Diğer bir görüş ise, her yerde ve bütün galaksilerde olduğumuzu söylüyor. Bu galakside ve güneş sistemimizin tamamında. Bu bana daha akla yatkın geliyor. Sen ne dersin?”

Dikkatimi toplamaya çalıştım.

“Paramı İkincisine yatırırdım,” dedim. “Burada olduysa neden başka yerlerde de olmasın?”

“Kesinlikle. Ben de evrende yalnız olmadığımızı düşünüyorum. Ve eğer evren çorba doğru pişirildiğinde bizim gibi yaratıklar üretebiliyorsa, bu olumlu karakteristik özellikler daha da büyük önem kazanıyor.”

“Bizim için mi?”

“Bizim için ve kendi içlerinde.”

“Hayati ayrımlardan mı söz ediyoruz?”

Güldü.

“Nerede okudun sen?” diye sordu beni ilk kez görüyormuş gibi yüzüme bakarak.

“Burada,” dedim. “Hâlâ eğitimdeyim.”

“Bravo,” dedi gülümseyerek. “Ayrım diye bir şey yok aslında. Her şey mümkün ve hayati.”

“Özür dilerim ama anlayamadım.”

“Kestirmeden gidelim öyleyse,” dedi öne doğru eğilerek. “Sokrat’çı ve Freud’çu yaklaşımların soruya soruyla cevap verme saçmalığıyla vakit harcamayacağım. Rahmetli Khaderbhai bunu pek severdi ama ben fikrimi açıkça dile getirip sonrasında tartışmayı tercih ediyorum. Senin için de uygunsa tabii?”

“Ah, elbette. Devam et, lütfen.”

“Pekâlâ. Ben Büyük Patlama sırasında her atom taneciğine belirli karakteristik özellikler verildiğini düşünüyorum. Bunlar arasında bir dizi olumlu karakteristik özellik de var. Dolayısıyla atomlar hâlinde var olan her şeyde bu karakteristik özelliklerden olduğunu düşünüyorum.”

“Her şeyde mi?”

“Emin değil gibisin?”

“Daha çok şüpheyle yaklaşıyorum diyelim.”

İskemlesinde öne eğilip haşhaş çubuğunu aldı.

“Kendinden de şüphe ediyor musun?”

Elbette ediyordum. Hem de çok. Ben de ö dibe vuranlardandım.

“Evet,” dedim.

“Neden?”

“Şimdi, şu anı soruyorsan, yaptığım bir şeyin bedelini ödemediğim için.”

“Ve bu, seni üzüyor öyle mi?”

“Hem de nasıl. Şimdilik yalnızca kaporasını verdim. Geri kalanını er ya da geç taksit taksit ödeyeceğim.”

“Belki şu an bile ödüyorsun da haberin yok.”

Gülümsüyordu.

“Belki,” dedim. “Ama yetmez.”

“Enteresan.” Çubuğu yakmam için bana uzattı. “Babanla aran nasıl?”

“Üvey babamı severim. Temiz kalpli ve akıllı bir adamdır. Hatta tanıdığım en iyi insanlardandır. Yaşadığım hayatla ona ihanet ettim. Onun kadar dürüst ve namuslu bir adama layık bir evlat olamadım.”

Bunları neden söylediğimi bilmiyordum ama sanki kelimelerim bir utanç kabından dökülüvermişti. O iyi adama yaşattıklarımın üzerine çelik bir kapı kapamıştım. Bazen başkalarına yaptıklarımız kalplerimizde o kadar uzun süre kıpırdamadan durur ki, orada kemikleşir. Bir şapele dikilen bir korkuluğa dönerler.

“Kusuruma bakma, Idriss,” dedim. “Birden duygusallaştım.”

“Harika,” dedi usulca. “Çek bir nefes.”

Bana çubuğu uzattı. Dumanı içime çektim.

Idriss arkasına yaslanıp bağdaş kurdu. “Pekâlâ. Şirin bir dostumuz sevgili sorunlarıyla ilgili akıl danışmak için yanımıza gelmeden önce konuştuklarımızı biraz daha irdeleyelim. Gençlerin derdi ne, anlamıyorum. Aşk zaten sorunlu bir şey. Bunu neden bu kadar garipsiyorlar ki?”

“Devam et, lütfen,” dedim.

“Varlığını sürdüren her şeydeki olumlu karakteristik özellikler kendi karmaşıklık seviyelerinde ifade bulur. O şeyin yapısı ne kadar karmaşıksa, olumlu karakteristik özelliklerin yapısı da o kadar karmaşıktır. Buraya kadar tamam mıyız?”

“Evet.”

“Güzel. Biz insanların karmaşıklığıyla ilgili iki önemli husus var. Öncelikle bizde var oluşumuzdan gelmeyen bazı bilgiler mevcut. İkincisi, hayvan doğamızın kapasitesini aşıp hayvan-insan dediğimiz özel bir tür oluşturuyoruz. Bu bağlamda...”

Tam o sırada Silvano koşarak yanımıza geldi. “Usta. Müsaaden varsa, Lin’i bir dakikalığına alabilir miyim?”

Idriss güldü.

“Tabii. Lin, git hadi. Nasıl olsa konuşacak bol bol zamanımız olacak.”

“Bir dahaki sefere daha hazırlıklı olacağım,” dedim.

Silvano düzlüğü koşarak geçip dağa çıkan ikinci ve nispeten daha az eğimli patikanın başında durdu.

"Çabuk ol," diye seslendi ve yokuş aşağı koşmaya devam etti.

Sonra bir yan yola saptı ve ağaçların arasından dik yamaca tırmanmaya başladı. Burada batan güneşi izleyebileceğiniz bir tepecik vardı. Manzaranın karşısında, yan yana ve nefes nefese durduk.

"Bak," dedi Silvano ufkun tam ortasını işaret ederek.

Orada kiliseye benzeyen kuleli bir bina vardı.

"Neyse kaçırmadık," dedi.

Güneşin kızıllığı alçaldığında, kulenin ucundaki süs ışığı yakalayarak parladı.

Durduğumuz yerden, süsün neye benzediğini göremiyordum. Belki sade bir haçtı ya da bir halkanın içindeydi. Ama kuleden yansıyan ışık birkaç saniyeliğine bütün vadiyi bir renk cümbüşüne buladı.

Ve güneş uykuya çekildiğinde, bu olağanüstü manzara kayboldu.

"Çok güzel," dedim. "Ne zaman keşfettin?"

"Daha dün," dedi sırıtarak. "Sana göstermek için sabırsızlanıyordum. Ne kadar sürer bilmiyorum. Belki bir ya da iki gün daha. Sonra yok olup gidecek."

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

D üzlüğe geri döndüğümüzde, Idriss'in yanında Stuart Vinson'la Rannveig'i gördüm. Idriss'in şirin bir dost ve sevgili sorunlarıyla ilgili söylediklerini hatırladım.

Onları yalnız bırakıp mutfağa gittim. Bulaşık yıkarken Vinson'la Rannveig yanıma geldi. Rannveig küçük bir elbezi alıp yıkadıklarımı kurulamaya başladı. Dağın balmumundan minyatür modellerini andıran mumlar içeriyi sarı bir ışıkla aydınlatıyordu. Rannveig kapıdan bizi izleyen Vinson'a buz mavisi bir bakış fırlattı. Vinson hemen yardıma koştu ve temiz tabakları yerlerine kaldırmaya koyuldu.

"İsminin nasıl telaffuz edildiğini söylerken illa havaalanındaki o mekânın adını söylemek zorunda değilsin," dedim kıza. "İngilizce'de *runıvay* pist ya da geçit anlamına gelir. Bu kadarını söylesen yeter."

"Ben havaalanındaki o yeri daha çok seviyorum," dedi sertçe. "Yine de sağ ol. Karla'yı gördüm."

"Öyle mi?"

"Sana söyleyeceklerim var ama yalnız konuşmamız gerek."

"Tabii."

"Stuart," dedi bezi Vinson'ın eline tutuşturarak. "Ben Lin'le konuşacağım. Yirmi dakikaya gel al beni."

Ellerimi kuruladım ve birlikte açık mutfaktan çıktık. İnsanların kitap okumak ya da muhabbet etmek için kullandığı ağaç kütüğüne götürdüm onu. Karşılıklı oturduk. Mutfakta bulaşık kurulayan Vinson'a baktım.

"Yalan söyledim," dedi Rannveig.

"Ne konuda?"

"Karla özel bir şey söylemedi. Yakında görüşecekmişsiniz. İnançlarına sadıkmış ve onları her gün değiştiriyormuş. Hepsi bu."

"İyiymiş," dedim gülümseyerek. "Sen benimle ne konuşacaksın?"

“Kız arkadaşın Lisa’yı.”

Gözlerimin içine bakıyordu. Haddini aşıp aşmadığını anlamak için beni yoklar gibi bir hâli vardı.

“Erkek arkadaşın da aşırı dozdan öldüğü için mi?”

“Evet,” dedi başını eğerek. Sonra Vinson’a kaçamak bir bakış fırlattı.

“İstediğini söyleyebilirsin,” dedim.

Yeniden bana döndü.

“Haberi duyduğumda kulaklarıma inanamadım. Onu yalnızca bir kere gördüm ama suratıma yumruk yemiş gibi oldum. Anlıyor musun?”

“Ben de öyle hissediyorum. Nasılsın? Biraz daha toparlandın mı?”

“Sence?”

Dikkatle yüzüne baktım. Birazcık kilo almış, yanaklarına renk gelmişti. Şaşırtıcı mavilikteki buzdan bakışları daha bir canlıydı. O elini kolunu nereye koyacağını bilemez hâli kaybolmuştu.

Üzerinde gök mavisi bir tişört, bir erkeğin takım elbise yeleği ve soluk bir kot vardı. Ayakları çıplaktı. Makyaj yapmamış, hiçbir takı takmamıştı. Tek süsü oval yüzünde hemen dikkati çeken biçimli burnu ve dolgun dudaklarıydı.

“Güzel görünüyorsun,” dedim.

Kaşlarını çattı. Belki de ona asıldığımı sandı.

“Korkma, sana asılmıyorum,” dedim gülerek. “Bu da dâhil olmak üzere bütün hayatlarımda başka birine aidim.”

“Nasıl? Hemen başkasını mı buldun?”

“Bulmadım. Zaten hep vardı.”

“Başka birine mi âşıksın yani?”

“Hep öyleydim. Ama şimdi daha da çok öyleyim. Bir gün sen de iyi olacaksın.”

Bulaşıkları kurulayan Vinson’a baktı.

“Norveç’teki ailem Katolik. Son derece tutucu insanlardır. Erkek arkadaşımdan nefret ederlerdi. Onunla Hindistan’a gelmek benim için bir ispat çabasıydı.”

“Onun Hindistan’da ne işi vardı?”

“Bir tapınağa gidecektik ama Bombay’dan bir yere kıpırdayamadık.”

“Onun da ilk gelişi miydi?”

“Hayır. Birkaç kere daha gelmiş. Hep uyuşturucu için.”

“Ama öldüğünde yine de canın acıdı ve hâlâ da acıyor, değil mi?”

“Ona âşık değildim ama çok hoşlanıyordum. Ona yardım etmeye çalıştım.”

“Ya Vinson?”

“Galiba ona âşık oluyorum. İlk kez biri için böyle şeyler hissediyorum. Ama kendimi tutuyorum. Ona yaklaşmıyorum. Yapamam. İstiyorum ama olmaz.”

“İyi de...”

“Sen nasıl başardın?” diye sordu yalvarırcasına. “Bir başkasıyla bağ kurmak zor olmadı mı?”

Bir başkasıyla bağ kurmak mı? Sevdiği kadınla arasında koca bir dağ olan bir adama sorulacak soru muydu bu?

“Stuart sana zaman tanıyacaktır,” dedim. “Aceleye gerek yok zaten. Gördüğüm kadarıyla, onunla tanıştığımdan daha mutlu bir adam oldu.”

“Daha da mutlu olabilir,” diye iç çekti. “Ben de öyle. Bazen anılara takılıp kaldığın oluyor mu? Kendini onların arasında sıkışmış gibi hissettiğin?”

“Elbette.”

“Sahi mi?”

“Tabii. Bundan doğal ne var? Bizler duygusal yaratıklarız. Bu bir hayat tarzı değil ki. Yaradılışımız böyle. Sürekli geçmişe mi dönüyorsun?”

“Evet. Birden onu hiç düşünmediğim bir anda gözümün önünde canlanı-veriyor. Sanki hâlâ benimle.”

“Idriss’i dün birine söylerken duydum. Göçmüş bir ruhu özgür bırakmanın mümkün olduğundan bahsediyordu. Nehrin kıyısına onun için bir tabakta yemek bırakıyormuşsun ve kargalarla fareler gelip onu yiyormuş.”

“Eee, ne işe yarıyormuş bu?”

“Emin değilim ama galiba huzursuz ruhları yatıştırıyormuş.”

“Her yolu denemeye hazırım. Ne zaman biraz durup dinlensem yanımda bitiveriyor. Çıldırmak üzereyim.”

Aslında bunu dikkatini başka bir yere çekmek için söylemiştim. Ama gözlerinde yeni bir kapının açılışına tanık oldum ve ne kadar korktuğunu anladım. Titremesini engellemek için kollarını gövdesine doladı.

“Bak, ne diyeceğim? Anayola ulaşman için önünde geçmen gereken bir nehir var. İstersen, sana bir tabak hazırlayayım. Nehrin kıyısına bırak. Erkek arkadaşın tatlı sever miydi?”

“Evet.”

“Tamam. Akşama bir sürü tatlı yaptılar. Belki erkek arkadaşın çok sevinir ve seni rahat bırakmaya karar verir.”

“Anlaşık. Sağ ol.”

“Zamanla kolaylaşacak.”

“Meditasyon yapıyor musun?” diye sordu.

“Sadece yazarken. Neden?”

“Ben de yapsam iyi olur diye düşündüm.” Bir an düşüncelere daldı. Sonra yine bana baktı. “Onun hakkında ne düşünüyorsun?”

“Vinson’ı mı soruyorsun?”

“Evet. Babam ya da ağabeyim yanımda olmadığına göre senin fikrini alayım. Stuart nasıl biri sence?”

Kuruladığı tencereyi rafa kaldıran Vinson’a baktım.

“Vinson’ı severim,” dedim. “Senin için deli olduğu da ortada. Eğer onun ruh ikizin olduğunu düşünmüyorsan bunu ona hemen söylemelisin, Rannveig.”

“Hiç depresyona girdin mi? Stuart seninle ilgili bir iki şey anlattı. Hayatınla ilgili. İntiharı düşündüğün oldu mu hiç?”

“Mahkûmken hayır. Eh, hayatımın çoğu da şu veya bu şekilde tutsaklıkla geçti.”

“Ciddiyim, Lin. Her şeyin bitmesini istediğin olmadı mı hiç?”

“İntihar fikri bana ters, Rannveig. Onunla tanışırız. Ara sıra da selâmlaşırız hepsi o. Ben daha çok *son nefesimi verene kadarc*iyim.”

“Ama hayat bazen aşırı boktan olabiliyor.”

“En kötü tecrübeler bile kanının hâlâ aktığının göstergesi. Hâlâ yaşıyorsun ki başından bunlar geçiyor. Ben yazarım ve sevginin gücüne inanırım. İntihar bir seçenek değil bence.”

“Senin için öyle olabilir.”

“Senin için de değil. Aklından bile geçiriyorsan tekrar düşün derim. Kendi canımızı alma hakkına sahip değiliz. Kimse değil.”

“Neden?” diye sordu adı havaalanındaki o mekân gibi okunan Rannveig. Gözleri saniyeler önce sorduğu zalimce sorunun aksine öylesine masumdu ki.

“Şöyle düşün. Bir kaçığın hiç tanımadığı birini öldürmeye hakkı var mı?”

“Hayır.”

“Pekâlâ. Burada kaçık sensin ve öldürmeye çalıştığı yabancı da sensin. İşler ne kadar ters giderse gitsin bir süre sonra dönüşeceğin yabancıyı öldüremezsin. Hayatının geri kalanı sana bunun bir seçenek olmadığını haykırıyor zaten.”

“Sen hiç mi dibe vurmadın? Bunu mu diyorsun?”

O kadar içtendi ki, ona sarılmak istedim.

“Elbette vurdum. Herkes dibe vurur. Ama daha genceciksin. Önünde uzun bir hayat var. Tek bir dakikanı bile boşa harcamamaksın aslında. Bize dakikalarımızı tecrübe etmek düşer. Onun için çıkar bu saçmalıkları aklından. Başka seçeneğin yok, anlıyor musun? Boşuna stres de yapma. Bugünler geçecek. Vinson iyi bir adam. Kararın ne olursa olsun seni bekleyecektir. Sen de bir an önce ayağa kalk ve mücadele et.”

"Haklı olduğunu biliyorum ama bazen güneş bulutların arasından çıkmak bilmiyor."

"Sen çok tatlı ve aklı başında bir kızsın. Benimle aynı ateş çemberinden geçtin. İkimiz de dağıldık. Ama gayet iyi gidiyorsun. Bana baksana. Sürekli polislerden dayak yiyorum. Hem son görüştüğümüzden beri daha sağlıklı duruyorsun. Gitmeden önce Idriss'le konuş. İyi gelir."

"Sen bir suçlusun," dedi ruhsuz bir sesle.

"Evet..."

"Kanunlara saygılı bir kadın bir suçluyu sevebilir mi?"

"Evet. Sık olmasa da bunun örnekleri var."

"Hıh," dedi alayla.

"Vinson'a çekincelerinden söz et," dedim. "Bunu senin yerine ben yapamam."

"Stuart birini öldürmüş, biliyor musun?"

Düzlüğe dağılan küçük insan gruplarına doğru baktım. "Vinsondan konuşacaksak onu da çağıralım."

"Daha değil," dedi usulca.

Ayağa kalktım. O da doğruldu.

"Hayatımı başka türlü kazansaydım diye düşündüğün oluyor mu? Ya da hep bunu istediğin?"

"O dediğin pişmanlığa girer."

"Pişmanlık," diye mırıldandı dalgın bir yüzle.

"Bir yakının kaçırıldığında onu kaçıranla pazarlığa başlamadan önce yakınının hâlâ yaşadığına dair bir kanıt istersin."

"Evet..."

"Bir telefon görüşmesi ya da bir görüntü."

"Evet."

"Pişmanlık da hâlâ bir ruhun olduğunun kanıtlarından biridir. Eğer pişmanlık duymasaydın, şimdiki gibi harika bir insan olamazdın. Vinson da seni sevmezdi. Pişmanlık iyidir. Ama uykuya geçtiğinde daha da iyidir. Sende de öyle olacak."

Düzlüğün ortasına doğru yürüdük. Vinson bize katıldığında gülümsemesi ıssız bir kumsalı andırıyordu.

"Şimdi Idriss'le konuşacağım," dedi Rannveig. "Yirmi dakikaya gel al beni."

"Tamam, hayatım." Vinson mutlu bir köpek yavrusu gibi onun arkasından baktı.

"Dağa neden geldiniz?" diye sordum.

"Rannveig'in fikriydi. Karla'yla konuştuktan sonra istedi. O Karla nasıl bir kız ya? Konuştuklarının yarısını anlamıyorum."

"Öbür yarısını anlıyorsan iyi. Karla benim hayatımda gördüğüm en usta laf cambazıdır."

"Siz nasıl tanıştınız?"

"Hayatımı kurtardı," dedim. "Bak, ateş yaktılar. Rannveig'i orada bekleyelim mi?"

"Tabii."

Öğrencilerin çoğu ya yemek pişiriyordu ya da dua hazırlığındaydı. Birinden Rannveig'in hayaleti için bir tatlı tabağı hazırlayıp Silvano'ya vermesini rica ettim. Ateşin başında oturan kimse yoktu. Vinson'la tahta sandıkların üzerine tünedik ve alevlerin arkasından Vinson'ın kalbindeki yangına baktık.

"Aslında ben de gelmek istedim," dedi Vinson. "Sana baş sağlığı dilemek istedim. Lisa çok iyi kızdı."

"Sağ ol, Vinson. Karla'nın tertip ettiği törene katılmışsınız. Ben de sana teşekkür etmek istiyordum."

"Lafı mı olur? Biz içimizden geleni yaptık."

"Rannveig nasıl?"

"Eh," dedi kısa sakalını sıvazlayarak. Belli ki bir şeyler daha söylemek istiyor ama doğru kelimeleri seçemiyordu. Derin bir iç çekti.

"Aslına bakarsan, pek iyi değil. Bazen acaba yardım mı alsak diyorum. Ama sonra düşünüyorum da kim onu benim kadar düşünür ki?"

"Rannveig'in kendisinden başka tabii."

"Ah, elbette. Ama şu anda bunu yapabilecek kadar iyi değil."

"Bence yanılıyorsun."

"Ama yüzde yüz iyileşmedi ki."

"Vinson," dedim. "Öncelikle o kendi kendiyle ilgilenmeli. Tıpkı senin de öncelikli olarak Vinson'la ilgilenmen gerektiği gibi. Bırak, ona neyin iyi geldiğini keşfetsin."

"Nasıl?"

"Onu destekle. Neyi denemek istiyorsa denesin. Ona zaman ver. Seninle olmak isterse er geç yanma gelir zaten."

Bir kaybın gölgesinden sevdiği tek kadına elini uzatamadığı için onunla olamayan bir adamdan tavsiyeler. Ben kimdim de ona akıl öğretiyordum?

"Özür dilerim, dostum," dedim. "Sana tavsiye vermek ne haddime? Sadece... Bazen hepimiz dağılırız. Ama elimizden geleni yaparsak eninde sonunda birine bir faydamız dokunur. Doğru değil mi?"

"Haklısın, kardeş," dedi bacağıma vurarak. "Biliyor musun, geçen gün Concannon'ı gördüm. Null Çarşısı'nda tedarikçilerimden birini görmeye gitmiştim. Birkaç adamla birlikte geldi. Bastonla yürüyordu. Siyah bir baston. Topuzunda gümüş bir kurukafa var. Acayip havalı bir şey ama belki de içinde bir kılıç saklıdır."

"Şüphesiz. Nerede kaldığını söyledi mi?"

"Hayır. Ama dediklerine göre biraz uzaklaşmış. Kharda takılıyormuş. Yalnızca bir söylenti tabii. O adamla ilgili her gün yeni bir dedikodu çıkıyor. Seni sordu."

"Tam olarak ne dedi?"

"O Avustralyalı hapishane kaçkını nerede dedi."

"Sen ne cevap verdin?"

"Ne bu, tuzak soru mu dedim. Şansıma espriden anlıyor. Sonra da oradan tüydüm. Onunla ilk tanıştığımızda sevmiştim biliyor musun? Şimdi aramıza koca bir şehir bile girse yetmez."

"Concannon'ı dert etme," dedim. "Sana gelene kadar hesaplaşacağı bir sürü adam var."

Idriss'le Rannveig'in kalktıklarını gördük ve yanlarına gittik. Silvano her zamanki gibi omzunda tüfeğiyle bir adım ötemizde duruyordu.

"Yatıya kalmak istemez misiniz?" diye sordu Idriss, Rannveig'in ellerini tutarak.

"Teşekkürler ama olmaz. Stuart'ın hizmetçisi hastalandı. Çok öksürüyor. Yalnız kalsın istemiyorum."

"O hâlde ona geçmiş olsun dileklerimi iletin. Kapımız size her zaman açık."

Rannveig, ustayı diz çökerek selamladı. Vinson, Idriss'le el sıkıştı.

"Konukseverliğiniz için teşekkürler."

"Yine gelin," dedi Idriss.

Silvano iki genç adama işaret etti.

"Güvenli yoldan aşağı ineceksiniz. Dostlarımız size meşale tutacak," dedi Vinson'la Rannveig'e.

"Bir tatlı tabağı hazırlattım," diye fısıldadım Rannveig'e. "Üzerine kırmızı bir örtü örttüler. Nehrin kıyısına bırakırsın."

"Teşekkür ederim," dedi dalgınca. "Her şey için sağ ol."

Son vedalarını da edip ateşin arkasında gözden kayboldular.

O gece rüyamda onları gördüm. Sonraki hafta da birkaç kere rüyama girdiler. Didier de beni rüyalarımda ziyaret etti ve bana önceliklerimi hatırlattı. Abdullah düşlerimde motoruyla çatılarda dolaştı. Ve bir de Lisa ikimizin kederleri ve pişmanlıkları arasından seslendi bana.

Dağın aşağısındaki dünya sürekli değişiyordu ve ben rüyalarım dışında ona ayak uyduramıyordum. Kendime seçtiğim hayattan ve dostlarımdan sadece fiziken ayrı değildim. Dağ benim kalbimin inzivasıydı ve zirvenin temiz havasında ancak rüyalarda ya da ziyaretçiler aracılığıyla uyandığı derin bir uykudaydı.

Burada sert rüyalar görüyordum. Çoğu geceler güneşe ya da kuşlara fırsat vermeden uyandırıyorlardı beni. Ve kulaklarımda hep Rannveig'in pişmanlıkla ilgili sözleri çınlıyordu.

Ormanın gece seslerini dinleyerek oturdum. Ayaklarıyla ezdiği taşlar kadar beyaz bir cüppe giyen biri düzlükte yürüdü.

Idriss'ti. Düzlüğün kıyısında durdu ve ağaçların arasından görünen şehrin ışıklarına baktı.

Belki manzaranın tadını çıkarıyordu. Ya da pişmanlıkla tövbe arasındaki o gergin ipte yürüyordu. Sonra usulca döndü ve hüzünle kararan yüzüyle mağarasına doğru yürüdü.

Pişmanlık sevginin hayaletidir. Söylediklerimizi ya da yaptıklarımızı değiştiremeyeceğimizi bile bile ara sıra geçmişe gönderdiğimiz daha iyi bir hâlimizdir. Bunu yaparız çünkü son derece insani bir şeydir. Türümüze has bir davranış biçimi. Bunu yaparız çünkü umursarız. Pişmanlıklar denizinde çürüyen o utanç halatlarına tutunmaya çalışırız.

Bu yolculukta pişmanlık bize sevgiden daha iyi bir öğretmen olur. Kötülüğün sadece kötülük doğurduğunu ve merhametin yalnızca merhametten doğduğunu öğreniriz. Pişmanlık vazifesini yapar ve her şeyin bir gün dönüşeceği hiçlikte yitip gider.

Sırtüstü uzandım ve Rannveig'in dağdan dönerken o tabağı nehrin kıyısına bırakıp bırakmadığını düşündüm. Vicdan azabıyla dirilttiği hayalet nihayet onu terk edip huzurla yoluna giderdi belki.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Birçoklarının dağdaki kampa kan ter içinde gelip berrak sudaki taşlar gib parlayarak gittiklerine tanık oldum. Öğretmen her daim sakin ve yumuşaktı. Ne olursa olsun, o şefkatli gülümsemesini yüzünden eksik etmezdi. Karşısındakini sabırla dinler ve hiçbir dış etkenin onunla empati kurmasını engellemesine müsaade etmezdi. Ne var ki Silvano ve benimle yalnızken bu kuralları bozuyordu.

Bazen Silvano'yla kâğıt oynadığımız derme çatma banyoya gelip aptallığa ve kötü niyetli cahilliğe sövüyordu.

Banyonun girişinde asılı ince muşamba perde bütün sesleri dışarı geçirse de, Idriss, normalde öğrencilerinin önünde, onlarla yüz yüzeyken asla böyle konuşmuyordu.

Dağ huzurluydu. Ve tıpkı bir açık hapishane gibiydi. Bir otorite ya da aşmanız gereken duvarlar yoktu. Yine de Idriss'le yaşayanlar birbirlerine sağlam zincirlerle bağlıydı.

Onu seviyorlar ve ağlayıp zırlamadan yanından ayrılamıyorlardı. Idriss sevmesi kolay bir adamdı.

"Evrimsel olmayan bilgi," dedi baş başa geçirdiğimiz nadir saatlerden birinde. Dağa geleli iki hafta olmuştu. "Özetle."

"Yine mi?"

"Evet, yine, küstah entel," dedi çubuğunu yakmam için öne eğilerek. "Gerçekliği paylaşımlarla kanıtlanmayan hiçbir bilgi bilgi değildir."

"Pekâlâ. Elmaların ağaçlardan düştüğü bir dünyada, o elmaların düştüğü yerde durmaman gerektiği yeterli bir evrimsel bilgidir. Ya da birini havada yakalamak veyahut yere düşen bir tanesini alıp yemek. Diğer bütün bildiklerimiz, elmanın düştüğü yerdeki fiyatı ya da Mars'a bir uzay mekiği indirmemize yarayan hesaplamalar evrimsel bilgi değildir. Dolayısıyla onlara neden sahibiz ve ne işe yarıyorlar? İyi özetledim mi?"

“Eh. Ama evrimsel olmayan bütün bilgileri, bilimi, sanatı ve felsefeyi safdışı bırakırsak bilmek istediğimiz her şeyle ilgili bilgilere ulaşabileceğimiz kısmını atladın.”

“Sonra?”

“Aslında, bunun bir anlamı yok tabii. Mesela şu anda, dünyadaki kayıtlarımıza dayanarak, bütün bilimlerin ve felsefenin bize kendimizi ve bizimle birlikte pek çok türü de yok etme imkânı verdiğini söyleyebiliriz. Dolayısıyla aslında bildiklerimizin kendi başlarına hiçbir anlamları yok. Ama hayvan doğamızı aşıp insan doğamızı ifade etme yeteneğimizle birleştiğinde bu her şeyin anlamı olabilir.”

“Anlamadım.”

“Konuya doğru yerden bakıyorsun ama hâlâ göremiyorsun. Bütün hayvanların kendilerine özgü bir doğası ve içgüdüleri vardır. Bizim doğamız da cüce şempanzelerinkine çok benzer. Ve tıpkı onlar gibi, aşırı stres altında, şempanze davranışları sergileriz.”

“Bizim hayvan doğamız bu mu?”

“Kesinlikle. Ama şempanzelerin aksine, biz her zaman doğalarımızın gerektirdiği şekilde davranmayız. Çünkü davranışlarımızı geliştirme yeteneğine sahibiz. Bir şempanze sadece bir şempanzedir. Ama bir insan istediği her şey olabilir.”

“Nasıl?”

“İnsan doğamıza göre hareket ettiğimizde hayvanlar âleminde olmayan son derece insani kavramlar yaratırız. Demokrasi ve adalet gibi. Oysa şempanzelerde demokrasi yoktur. Aslanlarla zebralar sorunlarını mahkemelere taşımaz.”

“Evet ama...”

“Öte yandan biz insanlar davranışlarımızı fikirler, duygular, tutkular ve sanatla şekillendiririz. İnsanlığımızdan gelen kavramlarla. Bizler kendi kendimizi yaratırız. Hâlâ anlamadın mı?”

“Ama hayvani yönlerimiz de çok,” dedim. “Ben de birkaç kere onlara göre hareket ettim.”

“Elbette. Hayvan doğalarımız sıklıkla ve ne yazık ki çoğu zaman da gayet nahoşça ortaya çıkıyor. İnsanların sebep olduğu her türlü felaket kendilerini özgürce ifade eden hayvani içgüdülerimizden kaynaklanıyor. Ama bir gazetenin sanat ve bilim sayfaları insancıl içgüdülerimizin eseri.”

“Benim çalıştığım işte o tip eserlere yer yok.”

“Bizler istediğimiz her şey olabiliriz, Lin. İstersek melek bile olabiliriz. Gerçekten aklımıza koyduklarımızı gerçekleştirebilme kapasitemiz doğada baş-

ka hiçbir hayvanda yok. İnsan yanımız zihinlerimizi aşırı gurur ve açgözlülükten arındırdığında sadece mucizeler başarmakla kalmayacak, bu dünyaya geliş amaçlarımızı da gerçekleşireceğiz. Biz zaten birer mucizeyiz."

Uzun bir konuşmaydı ve bunun gibi konuşmaları bir soruyla bitirmeyi âdet edinmişti.

"Alınyazısı ve kader arasındaki fark ne?"

Alınyazısı kaderin ikiz kız kardeşidir, demişti Karla bir keresinde.

"Alınyazısı bana daha kontrol edilebilir bi şey gibi geliyor. Herkes kendi alınyazısını değiştirebilir ama kader bizimle kurşun askerler gibi oynayabilir."

"Kader bizimle oyun oynamaz," dedi. "Bize karşılık verir."

"Nasıl?"

Güldü.

O gün hava o kadar bulutsuz, gökyüzü o kadar maviydi ki, ikimiz de güneş gözlüğü takmıştık. Gözlerimi göremiyordu. Ben de onunkileri. Bundan memnundum doğrusu çünkü ela gözlerine uzun süre baktığımda kendimi bir nehrin kıyısındaki bir çocuk gibi hissediyordum. Sorusuna yeterince hızlı cevap verirsem o nehre düşmeyecektim sanki.

Öğrencilerle gönüllüler günlük görevlerini bitirip gölgeye çekilmişti. Gökyüzü yükselip bize ferah ve aydınlık bir alan açmıştı âdeta.

"Kaderin nasıl işlediğini bilmek isterdin. O zaman onunla kavga edebilirdin. Öyle değil mi?" diye sordu Idriss. "Kendini tehdit altında hissettiğinde hemen mücadeleye hazırsın. Kaderin seninle savaştığını düşünüyorsun ve bu kavgada avantaj elde etmek istiyorsun. Doğru mu?"

"Ben adil dövüşleri severim ama kaderin hile yaptığını hissediyorum."

"Nasıl?"

"Kaderle zaman arasında bir ilişki var bence. Suç ortaklığı yapıyorlar."

Güldü. "Kesinlikle. Kader, Karma'nın öbür adı. O da zamanın öbür adı ve zaman da aşkın. Hepsi de dünyaya hükmedecek kadar güçlü bir yatkınlık alanının farklı isimleri. Hatta bütün evrene desem bile abartmış sayılmam."

"Yatkınlık alanı mı?"

"Aynen öyle."

"Bu yatkınlık alanı nelerden oluşuyor?"

"Bilmem. Belki de karanlık bir enerjiden. Ama asıl önemlisi neden oluştuğu değil. Ne olduğu. Tıpkı bedenini oluşturan atomların sen olmaması gibi."

"Tamam. Karanlık bir yatkınlık alanı," dedim anlamaya çalışarak. "Ne yapıyor bu alan?"

“Evrendeki devinimi karmaşıklığa doğru sürükleyen işte bu yatkınlık alanı. Ve bu bağlamda ona evrenin ta kendisi demek de yanlış olmaz. Kâfi ölçüde bir karmaşıklıktan bilinçli bir kişisel farkındalık doğduğunda, yatkınlık alanı ve onunla etkileşime giren bireysel bilinç arasında bir bağ kurulur.”

“Nasıl bir bağ?”

“Yatkınlık alanı Tanrı’ya inanma içgüdülerimize karşılık veriyor. Tanrı’yı doğrudan tanımamız mümkün değil. Evrenin kaynağını ve yatkınlık alanını da doğrudan bilemeyiz. Onlar Tanrı’nın zihninde bir yerlerde, ilahi yaradılışın bahçesinde hiç durmadan çiçek açıp solmaya devam ediyor. Bırak sonsuz bir çoklu evreni, kendi evrenimizde bile olan biten her şeyi bilemiyoruz. Ama yatkınlık alanını istediğimiz zaman tanımamız mümkün.”

“Nasıl?”

Idriss güldü ve bir çubuk daha yaktı.

“Söz sırası sana gelmedi mi?”

Her sohbetimizde beni en az bir kere alaya alıyordu. Bunu beni oyunda tutmak için yapıyordu belki de. Bütün gurular, size guru olmadıklarını söyleyenler bile, mükemmel psikologlardır. Gerçekleri sizi kışkırtarak ağzınızdan almakta ustadırlar.

“Anlamadığımda sürekli araya giriyorum zaten. Hazır konuya vakıfken, durma, devam et.”

“Nasıl istersen,” dedi branda bezinden iskemlede ayaklarını altına toplayarak. “Büyük Patlama sırasında bazı karakteristik özellikler evreni yaratmak için diğerlerinden ayrıldı. Zaman mesela. Ve mekân. Madde ve yer çekimi. Bizi karmaşıklığa iten yatkınlık alanı da Büyük Patlama sırasında ayrışan başka bir karakteristik özellik. Olumlu karakteristik özellikler de yine o arada ayrılanlardan. Buraya kadar takip edebildin mi?”

“Zaman, mekân, madde, yer çekimi, klasik fizik, parçacık fiziği, yatkınlık alanı ve olumlu karakteristik özelliklerin hepsi Büyük Patlama sırasında ayrıştı.”

“Evet,” dedi kıkırdayarak. “Kısa ve öz. Yatkınlık alanı son derece basit bir yarı-Boolean matematiğiyle işler. Bu böyleyse şu şöyle gibi. Temel algoritmada da aynı esas geçerlidir. Şu olursa şu olur gibi ve entropi de dâhil olmak üzere her şeyi o yönetir. Eğer farkındalık düzeyi daha yüksek bir bilinç doğarsa, yatkınlık alanıyla bir bağ kurulur.”

“Entropi karmaşıklığa ters değil mi?”

“Hayır. Düzene ters. Hem sonsuz entropi yalnızca kapalı bir sistemde uygulanabilir. Ama evrende birçok kara delik var. Bizimki kesinlikle kapalı bir sistem değil.”

“İzin verirsen bir konuya geri dönmek istiyorum. Şimdi sen hayatta ne yaparsan yap, iyi ya da kötü, bu yatkınlık alanıyla mutlaka bir bağ kurabileceğini mi söylüyorsun?”

“Eğer içindeki olumlu özellikleri keşfedip gelişerek yatkınlık alanıyla iş birliği yaparsan, o da sana daimi bir enerjiyle karşılık verir. Ama olumsuz, adaletsiz, sevgisiz ve bilinçsiz olarak yatkınlık alanına direnirsen, aranızdaki bağı zayıflatırsın. Ve ne kadar zengin, güçlü ya da ünlü olursan ol, varoluşsal bir dehşete kapılırsın.”

“Varoluşsal dehşete karşı varoluşsal dinginlik. Anlatmaya çalıştığın bu mu?”

“Yatkınlık alanıyla bağını korursan, huzura erersin. Hayat bağlantılardan oluşur. Dünya da öyle. Bazı bağların kopması ikisini de sefilliğe sürükler.”

Yakın dostlarım dışında tanıdığım hemen herkesin varoluşsal korkuları var. İnsan olmanın şartı değil mi bu?”

“İnsanlığımızın tek şartı, ortaklaşa paylaştığımız duygularımız. Başlangıçta yalnızca birkaç yüz kişiydik. Ne pençelerimiz vardı ne de sivri dişlerimiz. Onları bizi avlamaya çalışan yırtıcılardan çaldık. Sevgi ve iş birliğiyle hiçbir yaratıktan korkmamayı öğrendik. Su ya da toprak, hiçbir şeyden çekinmemeyi. Biz olağanüstü varlıklarız ve bir o kadar da kötüyüz. İstediğimiz her şey olabiliriz. Katil ya da komşu. Kaderimizi şekillendirebiliriz. Bunun için gerekli aletlerimiz var. Bizler...”

O sırada bir grup öğrencinin bağrışmalarıyla dikkati dağıldı. Arkamızı döndüğümüzde, Naveerile Diva’yı gördük. Etraflarında küçük bir kalabalık toplanmıştı.

“Ne güzel bir kız,” dedi Idriss usulca. “Tanıyor musun?”

“Adı Divya Devnani ama Diva denilmesinden hoşlanıyor.”

“Sanayi Mukesh Devnani’nin kızı mı yoksa?”

“Evet.”

“Öyleyse başı dertte. Bizi tanıştırır mısın, lütfen?”

“Tabii.”

Onları tanıştırdım. Idriss, Diva’yı elinden tutup demin oturduğum rahat iskemleye götürdü. Biz de Naveerile haftalar önce Rannveig’le konuştuğumuz devrik kütüğe yerleştik.

Naveen suç ve ceza üzerine bir tartışma açmakta gecikmedi.

“Concannon adamlarıyla bir orada, bir burada,” dedi. “Herif yılan balığı gibi. Tam yakaladım diyorum, sıvışıyor. Ama ensesindeyim. Ah, bir de, Ranjit için bir kiralık tutulduğunu duydum.”

“Yapma yahu. Kaç paraya anlaşmışlar?”

Suratıma dik dik baktı.

"Sana ne?"

"Sadece merak ettim," dedim gülerek. "Ortak bir hesap açtıysalar yardımda bulunmak isteyecek birkaç arkadaşım var da."

Sırıttı. "Aslına bakarsan, bir inşaatçıyla bir siyasetçi onu haklamak için bir süre kapışmış. Ama sonra güçlerini birleştirmeye karar vermişler."

"Ranjit daha bir süre Bombaya gelmez. Goa'da birilerini bulmaya çalış. Delhi'de Şirket'ten bazı dostlarım var. Ben de onlara soracağım."

"Tamam. Bu arada, geçen hafta Sanjay Şirketi'yle Akrepler, Colaba'da iki kere kapışmış. Silahlar patlamış. İki dükkân yerle bir olmuş. Senin anlayacağın, Akrepler, Leo'da başlattıkları savaşı bir adım ileri taşımış. Marine Lines'taki evlerinden biri yanmış. Gazetelerde misilleme olduğu yazdı. Bir hemşire öldü. Basın olayın üzerine gitti. Sanjay gözaltına alındı ama delil yetersizliğinden salıverildi."

O eve gitmiştim. Vishnu'nun karısı hastaydı. Onun için evde bir hemşire vardı. Vishnu'nun Sanjay'ın gözlerinde oynaşan alevleri görmeden durmayacağını biliyordum.

"Bir de, dostun Abdullah şehre döndü," diye ekledi Naveen. "Dağdan indiğinde seninle görüşecekmiş. Ama burada en az bir hafta daha kalmanı söyledi."

"Bir hafta mı?"

"Öyle dedi."

"Ayaklı gazete gibisin. Buraya kadar geldiğin için sağ ol."

"Aslında, yanımızda bir arkadaş da getirdik."

Gözlerinin içine baktığımda başını salladı.

"Nerede?"

"Şuradaki mağarada. Sana hemen söylemememi tembihledi. Ve bilirsin, Karla'ya kimse hayır diyemez."

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

-K^aygan, beyaz taşların üzerinde koştum ve mağaranın girişinde durup içeri baktım. Tahta bir tabureye oturmuş, avucundaki minik, gümüş heykele bakıyordu. Tanrıça Lakshmi'nin heykeliydi.

Mağaranın ağzında durdum ve onu dağda ilk kez gördüğümde yaptığı gibi yüzümü rüzgâra verdim.

"Bana bir fıkra anlat," dedim.

Bana döndü. Göz ucuyla gülümsediğini gördüm.

"Eee, anlatacak mısın?" diye sordum.

"Pekâlâ. Bir bilmeceye ne dersin? Polisler muhbirlere neden iki tokat atar?"

"Uç haftadır görüşmüyoruz ve elinden gelenin en iyisi bu mu?"

"Tam on altı gün sekiz saat oldu. Soruma cevap verecek misin, vermeyecek misin?"

"Cevabım bilmiyorum. Sen söyle."

"İlk tokat konuşmaları, diğeri susmaları için."

"Gel buraya," dedim.

Parmaklarının ucuna kalkıp kollarını boynuma doladı ve öptü beni. Vücudarımız aynı kökten biten iki ağaç gibi birbirine dolandı.

"Seni gördüğüme ne kadar sevindim bilemezsin," dedim. "Naveen beni neden on dakika oyaladı?"

"Tırmanış beni yordu da ondan. Terim soğusun, daha bir havalı görüneyim istedim."

"Gel."

Karla'yı Silvano'nun gösterdiği yere götürdüm. Sağından solundan otlar biten bir kaya çıkıntısına oturup aşağıdaki ormana baktık. Vadiden ılık bir rüzgâr esiyordu. Yardaki ağaçlar nazlı nazlı sallanıyordu.

"Bana her şeyi anlat," dedi.

"Ne komik. Ben de aynısını senden isteyecektim."

“Önce sen.”

“Anlatacak fazla bir şey yok. Burası genelde sakin. Hatta ev işlerini sevenler için bir tema parkına benziyor. Herkes görevini aşırı ciddiye alıyor.”

“İşe yarıyor mu peki?”

“Evet. Sistem iyi işliyor. Ben de görevleri kurallara tercih ederim.”

“Burada kaldığın için sağ ol, Shantaram. Seni bundan seviyorum ya zaten. Aslında burada durmak istemediğini biliyorum.”

Beni neden şehirden uzak tutmak istediğini anlatmamıştı. Ben de sormamıştım. Şimdi yanımda olduğu için mutluydum, o kadar.

“Gerçi hiç sıkılmıyorum. Idriss’i görmeye yığınla insan geliyor. Hepsi de en fazla bir iki saat kalıp gidiyor.”

“Nasıl insanlar?”

Geriye uzattığı ellerine abandı ve yüzünü güneşe vererek gülümsedi.

“Birkaç gün önce bir politikacı geldi mesela. Yanında gorilleri vardı. Idriss’e akıl danışmak istiyordu. Idriss ona gorillerinden ve zırhlı arabasından kurtulmasını salık verdi. Basit bir kılıkla halkın arasına karış dedi.”

“Politikacı ne dedi?”

“Bunu yaparsa öldürüleceğini söyledi. Idriss de o senin sorunun dedi.”

“Idriss’i seviyorum. Bence tek kişilik bir gösteri yapsa milleti gülmekten kırıp geçirir.”

“Başka bir gün yarım düzine kadar Şiva rahibi geldi. Yatıya da kaldılar. Ama Idriss’le gece gündüz tartıştılar. Hatta bir ara kavga o kadar alevlendi ki, rahipler Şiva asalarını havaya kaldırıp tehditler savurmaya başladı. Sonunda Silvano’yla duruma el koymak zorunda kaldık.”

“Silvano’nun tüfeğiyle demek istedin herhalde?”

“Tabii ki hayır. Din adamlarını vuracak değildik. Onlara gitmeleri için para verdik.”

“Zekice bir hareket olmuş. Silvano’yla aranız nasıl?”

“Süper.”

“Onunla anlaşacağını biliyordum. Benzer yönleriniz çok.”

“Öyle mi?”

“Evet.”

Bir an düşündüm.

“Onu sevdim. Hatta düşündüm de, belki bizim ekibe alabiliriz.”

“Bizim bir ekibimiz mi var?”

“Biraz plan yaptım ve.

“Bunu sonra konuşalım. Idriss’le nasılsınız?”

Ben bizi konuşmak istiyordum. Ada Şehri'nde ya da ondan uzakta neler yapacağımızı. Bizi konuşmak ve onu öpmek istiyordum.

"Ben bunu konuşmayı yeğlerim," dedim gülümseyerek.

"Idriss'le nasılsınız?" diye yineledi.

"Hakkını yiyemem. Idriss süper bir adam."

"Anlattıkları sana yeni ufuklar açtı mı?"

Bu büyük bir soruydu. Düşününce biraz da komikti hani. Zira ben bütün ömrümü o ufukları kapamaya çalışarak geçirmiştim. Geçmişte hatırlamak istemediğim o kadar çok şey vardı ki.

"Evet. Belki. Ama tamamen değiştin mi diye soruyorsan, hayır. Ben hâlâ aynı benim."

Manzaraya baktı. Vadiye ve uzakta parlayan kuleli köye.

"Madam Zhou'yu buldun mu?" diye sordum.

"Yer yarıldı içine girdi," dedi yeryüzünün gökyüzüyle öpüştüğü noktadan gözlerini ayırmadan.

"Hiç iz yok mu?"

"Didier'yle Naveen soruşturuyor. Ama ne gören var ne duyan. Muhtemelen hâlâ şehirde ama ne kurnazdır bilirsin. Bulunmak istemezse görünmez olabilir."

"Kimse tamamen görünmez olamaz. Hâlâ buralardaysa onu mutlaka bulacağız. Naveen, Abdullah'tan bir mesaj getirdi. Şey demiş-"

"En az bir hafta daha burada beklemeni. Abdullah arayıp bana da söyledi. Naveen'i onun için yanımda getirdim."

"Ve Diva'yı."

"O başka bir konu. Divânın Idriss'le tanışmasını istiyordum. Onunla ilgili planlarım var ve içimden bir ses Idriss'le kozmik bağlantımız olduğunu söylüyor."

"Kozmik bağlantılardan bahsetmişken," dedim onu kendime çekip öperek.

Saçlarında toprak kokusu vardı. Yaprakların arasından sızan güneş bizi ısıtıyor, ağaçları dalgalandıran rüzgâr sıcak nefesini suratlarımıza üflüyordu. Karla.

"Bu gece burada uyuyabilir miyiz?"

"İstersen şimdi bile uyuruz."

"Güzel. Gel, çocukların yanına dönelim."

"Ama..."

Naveen ve öğrencilerle biraz vakit geçirdik. Bu arada, Idriss tam iki saat Diva'yla konuştu. Sonra da zavallı zengin kızı geceyi ufacık, sefil bir mağarada geçirmeye ikna etmeye çalıştı.

Diva bu teklifi kabul edince şaşırdım ama eşyalarını alması için Naveen'i arabaya yollaması beni hiç şaşırtmadı.

Akşam yemeğinden ve bulaşık faslından sonra bazı öğrenciler gece için dağdan ayrıldı. Diğerleri de okumak ve uyumak için mağaralara çekildi. Biz, gece kuşları ateşin başında romlu siyah çaylarımızı içtik.

Ben Idriss ve Silvano'yla ateşin bir tarafında oturuyordum. Çayım bitince kalkıp onlara iyi geceler diledim.

Ateşin diğer tarafındaki Naveen, Diva ve Karla hâlâ koyu bir sohbetteydi. Arada bir kahkahaları geceyi yırtıyordu.

"Diva enteresan bir kadın," dedi Idriss.

Baş başa sohbetlerinde Diva onu gülmekten yerlere yatırmıştı. Idriss şimdi de ona bakarken kıkırdadı.

"Sence de öyle değil mi?" diye sordu bana.

Karla'nın yanında oturan Diva'ya baktım.

"Ben güzel, zeki ve son derece şımarık bir kız görüyorum."

"Şu an için haklısın ama dönüşebileceği insanı hayal et."

Sonra da Silvano'yla birlikte bana iyi geceler deyip gittiler.

Diğerlerinin yanma gittiğimde, Diva, Karla'yı branda bezinden iskemlelerin oraya götürdü. Yüzlerini doğudaki ormana dönerek oturdular.

Sohbet ederlerken sadece profillerini görebiliyordum. Ben Naveen'in yanına çöktüm.

"Yüzün gülüyor," dedi. "Seni moralli gördüğüme sevindim."

"Öyle mi görünüyorum?"

"Evet. En azından Karla şuraya gidene kadar şapşal şapşal sırıtıyordun."

Bir dalla ateşi karıştırdığında kıvılcımlar etrafa saçıldı.

"Aklında ne var, evlat?" diye sordum.

"Sabaha kadar bekleyebilir."

"En iyi zaman şimdidir. Neler oluyor?"

"Onun için endişeleniyorum," dedi başıyla kızları göstererek. Konuşmalarını duyamıyorduk. Sadece kahkahaları geliyordu.

"Karla'yı mı diyorsun?"

"Hayır," dedi kaşlarını çatarak. "Diva."

"Sorun ne?"

"Babasının başı ciddi şekilde belada. Şehrin en baba pisliklerine bulaşmış. Çok borcu var. Heriflerin de tahammülü az."

"Bir dakika. Mukesh Devnani, Bombay'ın en zenginlerinden değil mi?"

"Ne yaparsın? Gözü doymamış işte. İş merkezleri yerine kongre binaları, hatta şehirler inşa edeyim demiş. Rüyalarını gerçekleştirmek için kapısını çaldıkları da..."

"Hem aşağılık, hem de sabırsızlar ve paralarını en kısa zamanda faiziyle geri istiyorlar."

"Doğru. İşin tuhafı, Ranjit de işin içinde."

"Ranjit mi? Nasıl?"

"Mukesh'in inşa edeceği sitelerden biri aleyhine gazetesinde bir kampanya yürütüyordu. Hükümet tepkilerden korkup geri adım attı ve Mukesh'in izinlerini iptal etti. Bütün planlar suya düştü tabii. Durumu o kadar kötü ki, polis kapısını çaldığında onu tutuklamaya mı, yoksa korumaya mı geldiler anlayamıyoruz."

"Batsa bile borcunu ödemek zorunda."

"Ben de öyle diyorum. Kibar bir dille anlatmaya çalıştım. Ama bazı sorunlar var. Ben de detayını bilmiyorum. Juhu'daki eve eskisi kadar sık gitmiyorum. Birkaç kere ofisinin oralarda dolaştım. Ben Diva'yı kaçıracaklarını düşünüyorum. Annesi altı yıl önce ölmüş. Mukesh'in tek çocuğu o. Tek varisi. Düşmanları onu Diva üzerinden vurmak isteyecek bence. Belki boşuna stres yapıyorum ama elimde değil."

"İşi o noktaya vardırırlar mı?"

"Bence evet. Bu kız benim sorumluluğumda, Lin. Babasının götün teki olduğunu düşünsem de, Diva'yı korumak zorundayım."

"Onu şehir dışına çıkar."

"Denedim. Ama Diva, babasının başının belada olduğunu biliyor. Onu bırakıp bir yere gitmez."

"Bir süreliğine saklanabilirsiniz belki."

"Nerede? Nasıl? Diva basbayağı ünlü biri. Kötü adamlardan çok basın yakamızı bırakmıyor. İşin kötüsü, bu ilgi Diva'nın hoşuna gidiyor. Her şeyden önce cep telefonunu elinden almam gerek. Sürekli paparazzileri arayıp yerini bildiyor. Magazin basınından birçok dostu var. Onlara ilk isimleriyle hitap ediyor. Her dışarı çıktığımızda onlara içki ısmarlıyor. Hatta bazılarının çocuklarının isim annesi."

Güldüm ama sonra Naveen'in yüzünü görüp yine ciddileştim.

"On sekizinci yaş gününde uçakla havaya adını yazdırmış. Kendi söyledi. Şimdi o kadar abartmadığı için kendini tedbirli sayıyor. Nereye gidersek gidelim, basın şıp diye izimizi bulacaktır."

"Kenar mahallelerde saklansanız?" diye önerdim. "Diva kabul ederse, sizi orada aramak kimsenin aklına gelmez. Ben on sekiz ay varoşta saklandım. Daha güvenli bir yer düşünemiyorum."

"Diva'yı kabul ederler mi ki?"

"Liderleri ahbabım. Eğlenceye bayılır. Diva'yı sevecektir. Ama varoş herkese göre değil ve Diva da kesinlikle herkes değil."

"Sen ciddi misin?"

"Bombay'da onu etrafındaki kalabalıktan kurtaracak başka bir yer aklına geliyorsa hiç durma. Ama söz veremem. Önce dostumla konuşmam gerek."

Naveen yine kızlara baktı. Karla yla Diva kahkahalarını bastırmaya çalışırken tuhaf sesler çıkarıyordu.

Bir şey içiyorlardı ve nefis görünüyordu.

"Dağdan indiğimde karar verirseniz Johnny Cigar'la konuşurum, olur mu?"

"Diva'yı ikna edebilir miyim bilmiyorum ama tamam. Babasının başı daha beter derde girerse bir seçeneğim olsun istiyorum."

"Merak etme," dedim. "Gel, kızlar ne içiyor bakalım."

Dördümüz bir süre daha sohbet ettik. Korku kadar inancın da birleştirdiği dört ahbap olarak birbirimizle avunmaya çalıştık.

Sonra Karla'yla diğerlerine iyi geceler diledik. Battaniyelerimizi, suyumuzu ve yiyeceklerimizi alıp Silvano'un yerine gittik.

İki battaniyeyle bize rahat bir yatak yaptım. Yemek çantamızı açtık. Menüde kızarmış soğuk*pakoda,* ananas, kaju, mercimekli börek, birkaç avuç kuruyemiş ve küçük kil kaplarda Bengal muhallebisi vardı.

Ne var ki Karla bütün bu yiyeceklere itibar etmeyip çantasından iki cep şişesi, bir sigara kutusu ve altın bir çakmak çıkardı. Çakmağın üzerinde gece yarısını yirmi üç geçeyi gösteren bir saat vardı.

"Çakmağındaki saat durmuş," dedim kurmak için uzanarak.

"Dokunma. Ben öyle seviyorum."

"Bir hafta sonra döneceğim, Karla. Burada daha fazla.

"Önce ben konuşabilir miyim?"

"Buyur."

"Didier ve Naveen'le bir iş yapacağız. Dedektiflik işini büyütmek istiyorlar. Onlara ortak olacağım."

"Nasıl istersen ama ben karaborsa para işine daha sıcak bakıyorum. Birkaç bağlantım var. Sadakatlerini olmasa bile nakitlerini satın alabilirim. Rahatça yaşarız."

"Benim param var."

"Onu sakla. İleride ihtiyacın olabilir."

"Bombay'da daha ne kadar kalacağımızı bilmiyoruz," dedi cep şişesinden bir fırt alıp bana uzatarak. "Bu serüvenin her dakikasından keyif almak ve güvende olmak istiyorum."

"Dedekliflik işi güvenli mi sanıyorsun? En güvenli meslekler arasında ilk yüze bile giremez."

"Yeraltı dünyası başka, Shantaram. Sen de biliyorsun. Suç ve ceza olayı başka."

Suç ve ceza. Bunu daha kaç kez duyacaktım? Kader benimle iyiden iyiye alay ediyordu galiba.

"Ben o düzende kendime bir yer görmüyorum, Karla."

"Sessiz ortak olacaksın. Benim gibi."

"Öyle mi?"

"Ne kadar sessiz o kadar iyi."

"Diyorsun."

"Didier'yle Naveen'in ulaşamayacağı insanlarla sen muhatap olursun. Madem öyleleriyle konuşmamız gerekecek, bunu neden birlikte yapmayalım?"

Gülümsedim. Neden konuşuyorduk ki? Neden soyunup sevişmiyorduk? "Suç işlemekten suçlu kovalamaya kolay bir geçiş yapabileceğimi sanmıyorum," dedim. "Benim yeteneklerim birincisine daha uygun."

"Kayıp vakaları üzerine uzmanlaşacağız," dedi Karla.

Başladım gülmeye. "Asıl kayıp biziz yahu."

O da güldü.

"Polisin çözemediği davalarla ilgileneceğiz."

"Polis çözememişse mutlaka iyi bir sebebi vardır."

Tabakadan bir esrarlı sigara seçip yaktı.

"Her zaman değil. Bazen bir davanın çözülmemesini yeğlersin. Bazen de onun çözülmemesi için para alırsın. Evden kaçan kocalar, düğünden kaçan gelinler, savurgan oğullar ve kayıp sevgililer. Biz sadece bunlarla ilgileneceğiz."

"Ben bu işte para göremiyorum, Karla. Senin dolarları harcayacağız gibime geliyor."

"Başta hazırdan yiyeceğimizi ben de biliyorum. Ama bu ülkede patlayacak iki sektör var. Biri özel güvenlik, diğeri özel dedektiflik. Dua et ki yeterince sermayem var. Ama benden para almaktan rahatsız oluyorsan, işler yoluna girdiğinde borcunu ödersin."

"Hazır kayıplardan bahsederken, Ranjit'ten haber var mı?"

"Henüz hayır. Maldivler'de bir yatta görüldüğüyle ilgili dedikodular dolaşıyor. Araştırıyorum. Şirketle ilgili kararlarda vekaleten ben oy kullandığım için yönetim kurulunda bayağı sözüm geçiyor. Ranjit rezil bir patrondu ama ben değilim. Bütün haber ajansı benim için onun izini sürüyor. Ne komik değil mi?"

“Hâlâ Taj’da mısın?”

“Evet. Girişte sıkı bir güvenlik ekipleri var. Ben de benim katta kuş uçurtmuyorum.”

“Didier’yle görüştün mü?”

“Evet. Sürekli burun burunayız. Asitçiler fena gözünü korkuttu. Ne gururludur bilirsin. Onun için yüzüne vurmuyorum ama bence büyük tırsıyor.”

“Didier’ye sorsan, gurur değil, zarafet der.”

“Her neyse. O kadını yolumdan çekmenin bir yolunu bulmam gerek.”

Battaniyenin üzerindekileri kenara itip uzandı ve bir elini kafasının arkasına koydu.

“Planlarımı öğrendin. Ne düşünüyorsun, Shantaram. Benimle misin?”

Kader en büyük hayalinizi gerçekleştirir ve zaman bunun en yanlış anda olmasını garantiler. Kayıp sevgililer dedektiflik planında onunla birlikte miydim? Hayır. Ne polisle iş birliği yapabilirdim ne de birini polise teslim edebilirdim. Bu da beni berbat bir dedektif yapardı.

Karla aklımdan geçenleri biliyordu. Gözlerimde görüyor, nefesimde dinliyordu. Onunla aynı dağda ama iki farklı yoldaydık.

“Düşünme,” dedi. “Yarın da aynı sana benziyor. Asla vaktinde gelmiyor.”

Ay ışığında rüzgâr vardı. Teninde yaprak gölgelerinden bir dantel. Bütün geçmiş hayatlarımızın, birbirimizi sevdiğimiz ve kaybettiğimiz her anın tüm aşkları birer yıldız ışığı olup uyuyan yüzüne yansımıştı. O gece benim gökyüzümde tek bir yıldız bile yoktu. Eski ve yeniye rehberlik edecek tek bir ışık yoktu. Ama umurumda değildi. Karla kollarımda uyuyordu ve ben çoktan yuvama doğru yelken açmıştım.

SEKİZİNCİ KİTAP

KIRK ALTINCI BÖLÜM

D edektiflik Bürosu'nda Karla, Naveen ve Didier'nin ortağı olmadım. Bana inatçı diyebilirsiniz. Naveen dedi zaten. Kaçık da diyebilirsiniz. Onu da sağ olsun Didier söyledi. Ya da özgür ruhlu deyin. Karla böyle demedi. O benimle hiç konuşmadı. Mesajlarıma cevap vermedi ama Naveen vasıtasıyla bir mesaj yolladı. Siniri yatışana kadar ona bulaşmayacakmışım. Ne var ki ben gayet sakindim ve ne istediğini bilen bir adam edasıyla Didier'nin karaborsa portföyüne yoğunlaştım. Didier artık kanunlara saygılı bir iş adamıydı. İki kapı yanımdaki Kayıp Âşıklar Bürosu'nun ortağıydı ve karaborsa pazarına sırt çevirmişti. Uyuşturucu ve eskort kız bağlantılarını eleyip para değiş tokuşu operasyonlarına yöneldim. Detayları çözmem bir süre aldı. Kara para satın alıyor ve kara bir banka vasıtasıyla onu yeniden aklıyordum. Aslında yaptığım iş borsacılığa benziyordu ama yalanlara ve yozlaşmaya yer yoktu.

Karla dağdan döndükten sonraki ikinci akşamımda nihayet telefonuma cevap verdi. Onunla haftalar önce, Lisa'yı konuştuğumuz Juhu'daki kıyıda buluştuk.

Akşam yürüyüşüne çıkanlar gülümseyen yüzlerle yanımızdan geçerken Karla ağladı ve bana kızgın olmadığını söyledi. Lisa ve Ranjit'e kafası bozulmuştu.

"O gece Ranjit'in Lisa'yla ne işi vardı? Lisa onunla ne yapıyordu? Bombay'a döndüğümden beri bunu düşünmediğim bir an bile yok."

Yüzünü göğsüme gömüp biraz daha ağladı.

"Şu bağlantıyı neden bir türlü kuramıyorum?"

Karla tanıdığım herkesten daha akıllıydı. Beni de içten içe yakan bu gizem onu mahvediyordu. Lisa ve Ranjit'in sırrı Karla için rüzgârda savrulan ve etine batan kum tanecikleriydi. Benim içinse üzerinde Ranjit'in adının yazılı olduğu bir kum saatindeki kumlardı. Tıpkı onun bir zamanlar bana söylediği gibi, ben de ona unut demeliydim. Unut gitsin.

“Ranjit’i bulacağız,” dedim. “Ne yapacağımıza da o zaman karar veririz. Şimdilik bunu unutmak zorundayız. Yoksa ikimiz de kafayı üşütürüz. Zaten deliyiz. Daha beter olmayalım.”

Güldü.

“Bir terslik var. Bilmem gereken ama bilmediğim bir şey. Gözümün önünde ve göremiyorum. Ama haklısın. Biraz daha düşünürsem delireceğim.”

Güneşin veda busesi, ateş kırmızısı gün batımı kıyı yolundaki bütün yüzlerin kusurlarını siliyor, okyanus akşamının ışığı sadece içimizdeki güzellikleri ortaya çıkarıyordu. Kıyıdaki duvar boyunca tatlı esintiler birbirini kovalıyor, bazen yoldan geçen insanların gömleklerinin içine ya da eteklerinin altına saklanıyorlardı. Yanımızdan birkaç araba geçti.

Yoldaki her harekette palmiye yapraklarının solgun gölgeleri dudaklarım ve boynunu okşuyordu. Karla.

“Bizimle iş yapmamanın sebebi kibrin mi?” diye sordu beni sert bakışlarla süzerek.

“Hayır.”

“Biliyorsun, kibir kendimizde göremediğimiz tek günahtır.”

“Ben kibirli değilim.”

“Hadi oradan. Ama olsun. Ben kibirli erkekleri severim. Kadınları da. Ama seni engellemesine izin verme. Bu işi beraber başarabilirdik.”

“Nasıl?”

“Bu hafta buradayız. Ve daha üç yıl burada olabiliriz. Üç aya işleri oturturuz. İlerideki elli yılda Hindistan’daki güvenlik sektörü çok gelişecek. Ranjit’in en iyi danışmanlarıyla tam iki yıldır bunu planlıyoruz.”

“Sen ciddisin.”

“Konu aşksa ben hep ciddiyim.”

“Aşk mı?” Tam bir aptal gibi sırıttım.

“Cıvıma,” dedi bana bir dirsek atarak. “Burada iş konuşuyoruz.”

“Tamam, kulağım sende.”

“Para zenginden fakire akmayacak, fakirden zengine akacak. Hem de her zamankinden de hızlı. Ve orada kalacak. Özel güvenlik sektörüne yatırım yapmamak aptallık olur.”

“Bir dedektiflik ajansıyla köşeyi döneceğiz öyle mi?”

“Biz ajans değiliz. Bir dedektiflik bürosuyuz. Sadece kayıp vakalarına bakıyoruz. Takma bıyıkla onu bunu gözetlemiyoruz. İnsanların kaybettikleri sevdiklerini arıyoruz. Bu bize daha geniş bir sektörün kapılarını açacak. Göreceksin, hızlı büyüyeceğiz.”

“Nasıl?”

“Büyümek istiyorsak, bütün belli başlı oyuncularla ahbap olmamız şart. Onlara sevdiklerini bulursak, ileride bize borçlarını öderler. Artı, sektörü yakından tanırız.”

“Bütün detayları düşünmüşsün.”

“Gün gibi ortada olanları tekrarlamaktan vazgeçsen?”

“Bak. Mantığım anlıyorum ama...”

“Gerçekten anlıyor musun? Bu iş temiz ve yasal. Ama sen hâlâ başka denizlerde yüzüyorsun.”

“Oturup ahlak anlayışımı tartışmayacağız herhâlde?”

“Hayır ama bu yolculukta başımıza iyi ya da kötü ne gelirse gelsin, benim için doğruluğuna inandığım bir iş yapmak çok önemli. Yoksa dünde kalırım, anlıyor musun?”

“Kayıp sevgilileri bulacağız diyorsun?”

“Sevdiklerini kaybetmeyi mi yeğlerdin?”

Onu yeterince ciddiye almadığımı düşündüğü için bunu sertçe söylemişti ama sözleri canımı acıttı.

“Bizden mi bahsediyorsun?”

“Birlikte bir yola çıkmaktan kaçan ben değilim, Shantaram.”

“Karla, ben hep şeninim. Ama polisle çalışamayacağımı biliyorsun.”

“O kısmı bize bırakırsın.”

“İnsanları polise teslim etme kısmı ve mahkemeye delil vermek. İkisinden de kaçabilir miyim?”

“Polisle ilişkileri Didier düzenleyecek. En büyük hayali yerlerde sürünmeden bir polis sorgusunda bulunmakmış.”

“Sadece bunlar da değil, Karla. Hindistan dışında dünyanın her yerinde aranıyorum çünkü burada kime para yedireceğimi biliyorum. Haddimi aşmıyorum. Uyuşturucu ve kadın satmadığım için polis beni rahat bırakıyor. Kimseyi dolandırmıyorum. Hak etmeyen kimseyi dövmüyorum. Beni patakladıklarında karşı koymuyorum. Onlara düzenli olarak para yardımında bulunuyorum.”

“Cennetteyim diyorsun,” dedi tek kaşını alayla kaldırarak.

“Beni hoşgörüyorlar diyorum. Ama şartlarım değişirse arkama bile bakmadan kaçmak zorunda kalırım. Ciddi bir işe girmem mümkün değil. Sen de biliyorsun. Karşılıklı birbirimizi anlayacağımızı sanıyordum.”

“Dedim ya? Ben sessiz ortağım.” Bir an bütün vezirleriyle bana baktı. “Ama benimle değilsen, her zaman kendi sesimi bulabilirim.”

Birkaç dakika konuşmadık. Belki de beni yanlış bir şey söylemeye teşvik ediyordu. "Ranjit'ten haber aldın mı?" diye sordum.

Başını çevirdi. Onu incittiğimi düşünüp konuyu değiştirmeye çalıştım.

"Sana bir önerim var. Taj'dan ayrıl. Gel, yan odama taşın."

"Yan odana mı?"

"Çok ciddiyim. Üç oda tuttum. Hepsi de balkonlu ve iyi bir sokağa bakıyorlar. Güvenliği önemsediğini söylemedin mi?"

Beni göz ucuyla süzerek bir süre düşündü.

"Sonra da birbirimizde mi sabahlamaya başlayacağız?" diye sordu. Bu oyunda iyi olmadığımı biliyordu.

"Sabahlama mevzusunu başka bir sohbete bırakmayı teklif ediyorum. Ama kapma yeni kilitler taktırdım."

"Hangi kapıma?"

"Yan odaya. Oraya geçmeyi kabul edersen senin kapın olacak."

"Bakıyorum kendinden çok eminsin."

"Ben..."

"Kaç kilit taktırdın?"

"Sokak kapısını mı soruyorsun?"

"Başka kapılar da mı var?"

"Tabii. Banyo, yatak odası, balkon."

Gülümsedi. "Başka ne sürprizler hazırladın?"

"Banyoda bir ilkyardım kutusu var. Gerektiğinde dikiş bile atacak kadar alet edevat var. Hani yaralanırsam filan bir çaresine bakarsın artık."

Güldü. "Bir de romantizm öldü derler."

"Hepsi bu kadar da değil."

"Bak sen."

"Civarda süper dükkânlar var. Otel müdürüne rica ettim, senin odaya ufak bir buzdolabı koydu. Ben de içini votkayla doldurdum. Soda ve limon da var. Bir de peynir aldım ki, tam ağzına layık."

"Vay canına."

"Komodinin çekmecelerinden birinin altına bantla bir bıçak yapıştırdım. Çekmeceyi doğru açarsan, yanındakilere göstermeden gizlice alabilirsin."

"Demek gizlice?"

"Karyolanın demir topuzları var."

Güldü. "Eee?"

"Baktım, çevirince çıkıyorlar. Birine biraz para koydum. Gerekirse kullanırsın diye. Diğerinde de ince bir bıçak var."

“Süper.”

“Bir de sana bir sitar aldım.”

“Hoppala! O ne için?”

“Bilmem. Ama aşağıda bir müzik dükkânı var. Görünce dayanamadım.”

“Tatlım...”

“Oda servisi yok,” diye devam ettim. “Ama aşağıda sitar satan bir dükkân var ve otel müdürü benden de çatlak. Bence bizimle oturmalısın, Karla. Ne diyorsun?”

“Anlaştık diyorum, hayatım.”

“Sahi mi?”

“Evet.”

“Güzel. Hadi, seni taşıyalım, komşu.”

Karla arkama bindi ve otele kadar Randall’ı takip ettik. Gazlayıp onu geçmemek için zor tuttum kendimi. Ama Karla sol kolunu omzuma atmış, sağ elini kucağıma koymuş, kafasını da sırtıma dayamıştı. Motor isyan bayrağını çekene kadar böyle sakince sürmeye devam edecektim.

Taj Otel’in önündeki basamaklarda, “Biliyor musun?” dedim. “Yol hiç bitmesin istedim. Motor bizi nereye götürürse oraya gitmek güzel olmaz mıydı?”

“Hele buradaki işleri halledelim de,” dedi gülümseyerek. “Elimizde dedektiflik bürosu gibi bir koz varken ilk resmi davamız neden Ranjit denen o kemirgen olmasın?”

“Resmi derken?”

“Polise büronun kaydını yaptırdım. Ranjit’in adamlarından biri araya girip işlemleri hızlandırdı. Ranjit ortadan kaybolunca değirmenin suyu kesildi tabii. Beni görünce bir sevindi ki sorma. Ona bütün Amerikan kıtırlarını attım. Fena biri değil aslında. Tek sorun suratının bazen aklından bile daha açgözlü olması.”

Gülmeye başladım.

“Bunları sonra konuşalım,” dedi bana sarılarak. Birbirinin içine geçen deniz kabukları olduğumuzu hayal ettim.

Bir adım geriledi ve, “İyi geceler,” dedi.

“Sana da. Bir dakika, ne?”

“Fırsatın varken iyice dinlen. Ortaklık teklifimi reddedip yalnız takılmaya kararlıysan, bunlar son iyi günlerin.”

“Dur, bir saniye. Bu gece seni görmeye gelemez miyim?”

“Kesinlikle olmaz,” dedi beni itip basamakları çıkmaya devam ederek. “Hem merak etme. Sabaha hâlâ orada olacak.”

"Ne?"

"Şehvet," dedi kapıda duraksayarak. "Şehvetin ne demek olduğunu hatırlıyorsun, değil mi; Shantaram. Güzel bir kız ve sınırsız bir eğlence."

Tak. Kapı kapandı. Yine aklım karışmıştı. Kendi kendime sırıttım. Kahretsin, Karla.

Amritsar'a dönüş yolunda hep çelişkilerimle savaştım. Görünüşe bakılırsa, müdür de benim gibi ikilemdeydi. Suratını, üzerinde İkilem A.Ş. yazan bir kutunun içine gömmüştü.

"Ne iş, Jasvvant?" diye sordum.

"Burada bir tabanca olacaktı," dedi kafasını kaldırıp boş boş suratıma bakarak. Sonra hâlâ kutunun içini yoklayan eline bir şey geldi ve, "Ah, işte," dedi.

Kutudan çıkan oyuncak tabancayı görür görmez yine suratı düştü.

"Haydaaa! Bu ne ya? Işın kapsülünü yanlış yere takmışlar. Yön saptırıcı parça da eksik. Bugünlerde kimseye güven olmuyor."

"Bu sadece bir oyuncak," dedim.

"Bir replika," diye düzeltti. "Ama iyi bir replika değil."

"Yine de bir oyuncağın replikası."

"Anlamıyorsun. Orijinal silahın tıpatıp benzeri bir replika bulabilirsem, bir Parsi arkadaşım bana onun gerçeğini yapacak. Ama bunun yüzüne bile bakmaz. Parsileri bilirsin."

Bana derin bir kederle baktı ki, kederin en sığı bile insanı yakardı.

"Lütfen, Jaswant," dedim içtenlikle. "Sakın bir lazer tabancası yaptırayım deme."

"Ama bu bir ışın tabancası. Buckingham Sarayı'ndan bile daha çok ziyaretçin olduğu düşünülürse, senin bile işine yarar."

"Benim ziyaretçilerimin kendi anahtarları var."

"Sizin yüzünüzden bir anahtar askısı daha almak zorunda kaldım zaten."

Odama çıktığımda, Naveen'i aşağıdaki dükkândan aldığım açılır kapanır iskemlede buldum. Benim gitarımı benden daha iyi çalıyordu.

Yatak odasının kapısından başımı uzattım. Didier yataktan bana el salladı. Şık İtalyan ayakkabıları karyolanın ayak ucunda duruyordu. Her zamanki gibi bağcıklarını içlerine sokuşturmuştu.

"İyi çalıyorsun," dedim Naveen'in yanına oturduğumda.

Popüler bir Goa baladı çalan Naveen, "Asıl gitar iyi," dedi.

"Aşağıdaki müzik dükkânında ısrarla alıcı bekliyordu. Dayanamadım."

"İyi yapmışsın ama bakımı hiç kolay değildir," dedi Pink Floyddan "Comfortably Numb"a geçerek. "Başına dert almışsın."

"Dert demişken... Diva ne âlemde?"

"Hiç sorma," dedi çalmaya devam ederek. "Neden gitar terapisi yapıyorum sanıyorsun?"

"Sabah Johnny Cigar'la konuştum. Bir Bihari klanı mahalleden taşınmış. Şu anda altı ev boş. İkisini size ayırttım. Johnny'nin evine çok yakınlar."

Naveen gitarı bir kenara koydu. "Ben dünden hazırım."

"Bugün soruşturdum. Babası boğazına kadar boka batmış vaziyette. Herkes Mukesh'e çoktan ölü gözüyle bakıyor. Herkes Diva'nın neyi ne kadar bildiğini konuşuyor. Bir de, Mukesh'in paralarını nerede sakladığını tabii."

"Aynen," dedi Didier şaşılacak bir atiklikle yataktan fırlayarak. Parmaklarının ucuna basa basa küçük buzdolabının yanına gitti.

Buzdolabını bana ev hediyesi olarak almıştı. İçi birayla doluydu. Didier baş ucumda da kendisi için bir şişe konyak bulunduruyordu. Naveen'le bana birer bira fırlatarak yeniden yatağıma yerleşti.

"Ben de biraz araştırma yaptım," dedi. "Diva'nın babasının peşinde en az iki süper tehlikeli ve acımasız çete var. İkisi de polisle sıkı fıkı."

"Doğru," dedi Naveen.

"Aslına bakarsanız, biri polis zaten," dedi Didier. "Polislerin emekli maaşı fonuyla ilgili bir sorun var. Sizinki kendine bir ordu dolusu düşman edinmiş. Ben Bombay'dan sıvışıp isimsiz bir adaya yerleşsin derim. En kötü, bir tane satın alıversin canım. O kadar parası vardır herhâlde."

"Mukesh kadar inatçısı zor bulunur," diye homurdandı Naveen. "Bu olaydan paçayı kurtarabileceğini düşünüyor. Korumalarına aşırı güveniyor. Tamam, gece gündüz etrafı silah dolu ama.

"Ama ne?"

"Malikânede hem özel güvenlikçiler, hem de polis korumalar var. Ama gördüğüm kadarıyla hiçbiri Bombay'ın en zengin ve en keçi herifi için canını tehlikeye atmaz. Bu adamlardan bazıları varoşta yaşıyor. En büyük hayalleri ailelerini Mukesh'in tuvaletinden bile küçük bir apartman dairesine yerleştirebilmek. Polis koruması geri çekilirse, bence özel güvenlikçiler de bir dakika bile yanında durmaz. Onu uyarmaya çalıştım, dinlemedi."

"Yine de senin görüşlerine değer veriyor bence," dedi Didier. "Yoksa kızını sana emanet etmezdi."

"Dün bana oğlum dedi. O kadar garip geldi ki. Beni doğru düzgün tanımıyor bile."

Pencerelere doğru yürüdü. Kepenkleri açtığında, Metro sinemasının neon ışıkları yüzüne vurdu.

"Kızımı kalbine yakın ve benden uzak tut, oğlum, dedi."

"Büyük sorumluluk," dedi Didier yarı alayla.

"Çok da zor," dedim. "Diva ele avuca sığmayan bir kız. Onu şehirden çıkarmalısın."

"Katılıyorum," diye atladı Didier. "Elini çabuk tut."

"Gitmez ki. Diva'yı tanıyorum. Onu havaalanına götürürsem orayı başımıza yıkar."

"Pekâlâ. O zaman benim dediğimi yapın. Bombay'ın en zengin kızını kenar mahallelerde aramak kimsenin aklına gelmez. Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Yok."

"Benim de yok," dedi Didier.

"Diva şimdi nerede?" diye sordum.

"President'ta haftada bir, birkaç arkadaşıyla buluşuyor. Orada."

"Ne yapıyorlar orada?" diye sordu Didier.

"Diva Kızlan Gıybet Kulübü Zirvesi," dedi Naveen. "Diva öyle diyor."

Didier bir kahkaha attı. "Bombaymış."

"Haftada bir, şehirde bunlardan olmayan ne kadar kız varsa, hepsini yerin dibine batırıyorlar."

"Bir tanesine beni de davet eder mi dersin?" dedi Didier.

Naveen ona cevap vermek yerine, "Onda işi biter," dedi. "Onu almaya birlikte gidelim mi?"

Didier yataktan fırlayıp ayakkabılarını giymeye koyuldu. "Ben gelirim."

"İkinize de ihtiyacım var zaten," dedi Naveen. "Diva'yı Mahesh'teki süiti boşaltıp varoşa taşınmaya ikna etmek hiç kolay olmayacak. Belki ben bu fikri aklına sokmaya çalışırken siz kollarını tutarsınız."

"Bunu şimdi yapmak istediğinden emin misin?" diye sordum.

"Şimdi kadar iyi bir zaman yoktur," dedi genç dedektif gülümseyerek. Ama gözleri hâlâ endişeliydi. "Saat geç oldu. Etraf sakindir. Diva'yı dediğin mahalleye gizlice yerleştirebiliriz."

"Didier emrinizde. Gıybet kulübü bizi bekler!"

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

D iva'yı President Otel'in lobisinde bulduk. Yanında bir grup şamatacı kız vardı. Bizi önceden çalışılmış bir dehşetle süzdüler.

Didier beyaz, buruşuk bir ceketle, soluk mavi bir kadife pantolon giymişti. Bende siyah kot, siyah botlar, bir tişört ve kolsuz yelek vardı. Naveen gri bir asker tulumunun üzerine kahverengi, süet bir gömlek geçirmişti. Sırtında kocaman bir çanta vardı.

Divanın güzel arkadaşları, her bakışlarıyla bize pek de güzel görünmediğimizi hatırlatıyorlardı.

"Bu, o mu?" diye sordu kızlardan biri takma tırnağıyla Naveen'i göstererek.

"Ta kendisi," diye tısladı Diva bizi arkadaşlarıyla tanıştırma gereği duymadan.

"Öteki de motor manyağı," dedi kız beni bir kalemde silip atarak.

"Ve sefil zampara," dedi başka bir kız. "Emekli kadın avcısı da olabilir."

"Pardon, matmazel," diye araya girdi Didier. "Ben kadınlarla ilgilenmiyorum. Hâlâ çalışan erkek avcısı olabilir ama."

"Emekli erkek avcısı," diye dudak büktü kız.

"Bu da Beyaz Atsız Prensimiz," dedi Diva, Naveen i göstererek.

Kızlar kıkırdadı.

"Çanta ne iş?" diye sordu Diva. "Himalayalar'a tatile mi gidiyoruz? Ya da daha güzeli, sen tek başına mı gidiyorsun?"

"Nerede bende o şans?" diye homurdandı Naveen.

"U-uuu!" diye bağrıştı kızlar. "Bizim minik tekirin tırnakları da varmış."

"Hadi, Diva," dedi Naveen. "Gitmemiz gerek."

"Sen git ve bir daha gelme," diye tısladı Diva.

Kızlar yine kıkırdadı.

Naveen'in sabrı taşmak üzereydi çünkü gerçekten endişeleniyordu. Kızın babasının peşinde bunca adam varken Presidenten aydınlık lobisinde kabak gibi durmamız hiç akıl kârı değildi zaten. Naveen'in aklından geçenleri az çok

tahmin edebiliyordum. Gangsterlerin her an silahlarla burayı basmasını ve Diva'yı kaçırmasını bekliyordu.

Naveen daha gencecik ve güçlü bir adamdı ama kalabalık bir gruba karşı savunmasız kalacağının farkındaydı. Ve onu tanıdığım kadarıyla, bu hiç alışık olmadığı his onu fazlasıyla rahatsız ediyordu.

Didier kızlara kibarca selam vererek sessizliği bozdu.

"Kendimi tanıtayım," dedi onlara kartvizit dağıtarak. "Bendeniz, Didier Levy. Fransız vatandaşıyım ama yıllardır güzel şehrinizde ikamet ediyorum. Ortağım, meşhur dedektif Naveen Adair'le Kayıp Sevgililer Bürosunun sahipleriyiz ve daima hizmetinizdeyiz."

"Vay canına," dedi kızlardan biri.

"Kayıp Sevgililer Bürosunun çözemeyeceği bir gizem yoktur," diye böbürlendi Didier.

"Gitmeliyiz," dedi Naveen.

Diva arkadaşlarıyla vedalaştı ve dışarı çıktık. Otelin girişinden sokağa kadar yürüdük.

Naveen birden durup bana baktı. Didier'nin yanımızda olmadığını o an fark ettim. Otele geri döndüğümde, onu kızların yanında buldum.

"Gelecek sah görüşürüz!" diye bağırdı onu kapıya doğru çekiştirirken. "Meşhurlar hakkında öyle dedikodular biliyorum ki, orgazma tercih edersiniz."

Kızlar bağrıştı.

Naveen'le Diva dışarıda bizi bekliyordu.

"Kartvizit mi bastırdın?" diye sordum Didier'ye.

"Göster bakayım."

"Ben de bakacağım," dedi Naveen.

"Ben de, ben de!" diye atıldı Diva.

Didier gönülsüzce kartları elimize tutuşturdu. Sokak lambasının ışığında üzerinde yazanları okuduk.

KAYIP SEVGİLİLER BÜROSU
Didier Levy, Aşkların Efendisi
Naveen Adair, Kayıpların Efendisi

Kartvizitin arkasında kulağa benzettiğim bir resim vardı ve şöyle yazıyordu:

DÜNYA GEVŞEK AĞIZLAR SAYESİNDE DÖNÜYOR
Amritsar Otel, Süit No:7, Metro, Bombay

*

“Sizce fazla mı gösterişsiz olmuş?” diye sordu Didier bütün samimiyetiyle.

“Kayıpların Efendisi mi?” dedi Naveen hayretle. “Tolkien görse bayılırdı.”

“Kulak neden?” diye sordum saf saf.

“Uf, Lin. Herkes senin gibi kulak koparmıyor ki? Yani bir kulak görünce hemen kopuk kulaklar akıllarına gelmiyor.”

“Ben kulak görünce kopuk kulakları düşünmüyorum ki,” diye itiraz ettim. “Bari süit yerine oda yazsaydın.”

“Bir dakika,” dedi Diva minik elini göğsüme koyarak. “Sen birinin kulağım mı kopardın?”

Naveen’e baktım. “Kurtar beni.”

“Diva...” diye başladı Naveen.

“Kıçım bir koltuk görmeden tek kelime daha etmeyeceğim. Limuzin nerede?”

Hepimiz ona baktık.

“Artık bir limuzinin yok,” dedi Naveen. “Arabayı geri yolladım.”

Diva gülmeye başladı ama bizim gülmediğimizi görünce Naveen’in yakasına yapıştı.

“Ne yaptın, ne yaptın?”

“Diva, lütfen,” dedi Naveen yakasını kurtarmaya çalışarak. “Güven bana.”

“Güveneyim mi? Senin yüzünden arabasız kaldım. Şu pabuçları görüyor musun? Bunlarla ne kadar yürüyebilirim ki? Bir daha soruyorum, dört tekerlekli ayakkabı kutum ne cehennemde?”

“Yürürken konuşsak? Hadi.”

“Seni uyuz böceği, seni...”

“Bayan Diva, lütfen,” dedi Didier. “Tek düşündüğümüz sizin iyiliğiniz. Bütün bunları sizin güvende olmanız için yapıyoruz.”

Diva tek tek hepimizin suratlarına baktı ve hışımla yürüdü. İlerideki köşeyi döndü ve peşinden gittiğimizde sırtını bir duvara yasladığını gördük.

Bir ayağını arkasındaki duvara dayamıştı. Beyaz, dik yakalı bir bluz, sarı, şık bir etek ve bilekten bağlanan ayakkabılar giymişti. Eteğinin hafifçe kalkan ucundan kısa ama biçimli bacakları görünüyordu. Diva poz vermeyi bilen bir kızdı. Ülkenin bütün dergilerine poz vermişti.

Göz ucuyla Naveen’e baktım. Onu aşkla süzüyordu. Arzuyla ama asla şehvetle değil. *Biz sert çocuklar çabuk açık oluruz*, demişti Didier. Ve Naveen Adair de hiç şüphesiz ki âşık bir sert çocuktu.

Diva inatçı ve gururlu bir kızdı. Naveen onu ikna etmek için bütün gerçekleri acımasızca yüzüne vurması gerektiğini biliyordu.

Babasının ahlaksız politikacılar, polisler ve gangsterlerle yaptığı namussuz anlaşmalar şimdi Diva'nın ayağına dolanıyordu. Diva bunları dinledikçe duvara dayadığı ayağı kaydı.

"Ciddi bir tehdit altındasın, Bayan Diva," dedi Didier usulca. "Meseleyi enine boyuna konuştuk ve ortak bir karara vardık."

"Babanın başı kötü adamlarla belada ve etrafı asla güvenemeyeceği iyi adamlarla çevrili," dedi Naveen. "Bunu o da biliyor. Seni malikâneye götürmemi bu yüzden istemiyor."

"Anneciğim," diye inledi Diva bir hayaletle konuşur gibi.

"Ben kaçmanızı öneriyorum," dedi Didier. "Derhâl ve mümkün olduğunca uzağa. İsterseniz ben gerekli bütün ayarlamaları yaparım. Lin sahte evrakları düzenler. Bu konu hallolana kadar güvende olursunuz."

"Babamı bırakamam," diye dudak büktü Diva. "Ya hapse girerse? Bana ihtiyacı olmaz mı? O hâlâ Bombay'dayken hiçbir yere gitmem."

"Başka bir seçenek daha var," dedi Naveen. "Yakınlardaki fakir bir mahallede saklanmak."

"Nasıl ya? Önce babanın başı kötü adamlarla dertte, sen de güvende değilsin diyorsun, sonra beni tekinsiz bir mahalleye tıkmaya çalışıyorsun. Bu nasıl bir mantık?"

"Biliyorum," dedi Naveen. "Ama tek şansımız bu."

Araya girdim. "Naveen'in söylediği yerde bir süre yaşadım. Korkmana gerek yok. Hem sonsuza dek orada kalmayacaksın ki."

"Varoşta takılacağım, öyle mi?" diye mırıldandı Diva. Bunların son çırpınışları olduğunu o da biliyordu.

"Sonuna kadar güvenebileceğin biri var mı?" diye sordu Didier. "Hiç düşünmeden canını emanet edebileceğin biri?"

Diva suratının ortasına bir yumruk yemiş gibi irkildi. Bu soru belli ki onu babasının karıştığı yolsuzluklardan ya da kendi hayatına yönelik tehditlerden daha çok şaşırtmıştı.

"Uzak akrabalarım var," dedi. "Ama yıllardır görüşmüyoruz. Annem de benim gibi tek çocuktu. Amcam da iki yıl önce öldü. Annem öldüğünden beri sadece babamla ikimiz varız. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Ama o mahallede rahat edemeyeceksin," dedi Didier. "İnsanlar medeni, fakat imkânları kısıtlı. Bir daha düşünsen?"

"Burada kalacağım."

"Size söyledim," dedi Naveen.

Onları bırakıp etrafı kolaçan etmek için biraz yürüdüm.

Sokağın sonundaki cadde Dünya Ticaret Merkezi'ne ve arkasındaki kenar mahalleye bakıyordu.

Sakin bir geceydi. Evsizler kaldırımlarda battaniyelerinin altına kıvrılmıştı. Sokak köpekleri bu saatlerin tek hâkimi olduklarını kanıtlamak istercesine bağrışıyordu. Önümden içinde tek tük yolcu olan bir otobüs geçti. Yanlarını film afişleri süslüyordu.

Kenar mahallenin girişinde sokak lambaları vardı. Burada hayatın ne kadar zor olduğuna kendi gözlerimle tanık olmuştum. Varoşlar bu şehrin denizanalarıydı. Kolları kubbelerinin altında toplanan insanları bazen sevgiyle sarmalar, bazen de fena yakardı.

Diva, Naveen ve Didier'yle ağır adımlarla bana doğru yürüdü. Naveen kolunu omzuna attığında ses çıkarmadı.

Belki de Naveen ona sırtındaki çantanın Mahesh'teki süitinden topladığı eşyalarla dolu olduğunu söylemişti. Belki de Diva tüm sevdiklerinden uzaklaşırken nihayet bizim dedektife yaklaşıyordu.

Sokak lambasının altında durduğunda ne kadar korktuğunu gördüm.

"Her şey yoluna girecek, evlat," dedim. "Hem komşuların harika insanlar. Yakında kaynaşırsınız."

"Sen taşındığından beri mahalle bir hayli kalkınmış," dedi. Aklı sıra laf sokuyordu ama buna bile mecalinin kalmadığını görebiliyordum. "Söyle bakalım, bana verebileceğin bir tüyo var mı?"

"Direnmezsen çabuk alışırsın," dedim.

"Terapistim de böyle söylemişti. Cinsel tacizden dava açtım."

"Burada tacize uğramazsın. Ancak sevgiye boğulursun. Ama buna da alışmak biraz zaman alıyor."

"Ellerinden geleni artlarına koymasınlar," dedi cesur sosyetik. "Bu gece sevgiye açığım."

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Mahalleye inen patika tozlu ve çakıl taşlıydı. Sağdaki, tel örgülerin arkasında Dünya Ticaret Merkezi vardı. Soldaki geniş tarlada, kadınlarla çocuklar tarafından tuvalet ihtiyaçlarını gidermek için kullanılıyordu.

Karanlıkta bir çalılığın arasına çömelen bir kadının yalnızca kafası görünüyordu. Birkaç çocuk da patikanın kıyısına çömelmişti. Yanlarından geçerken Diva'ya gülümsediler. "Merhaba? Senin adın ne?"

Patika denize doğru meylettiğinde mahalleyi gördük. Kıyının, zenginlerin yüksek kulelerine kadarki kısmına örtülen yırtık pırtık bir masa örtüsünü andırıyordu.

"Ha siktir," diye mırıldandı Diva.

Geceleri gecekondu mahallesi daha da bir ürkünç görünürdü. Burada elektrik ve su yoktu. Sokaklarda her gece sıçan sürüleri dolanırdı. Gaz lambalarından yayılan gazyağı kokusu, hardal yağının ağır aromasına ve tütsü kokularına karışıyordu. Denizden esen tuzlu rüzgâr ve birkaç temiz ev hanımının gayretiyle havaya sinen sabun kokusu mahallenin tamamını ele geçiren ağır kokuyu biraz olsun dağıtıyordu. Bir de ter kokusu vardı tabii. Atların, keçilerin, köpeklerin, kedilerin, maymunların ve yılanların kokusu. El fenerlerimizin aydınlattığı patikada Johnny Cigar'ın evine doğru yürürken Diva'nın nefesini tutmaya çalıştığını fark ettim. Gözleri hayretle irileşmişti. Yine de azimle çenesini sıkıyordu. Naveen'in koluna girmesine rağmen yüksek topuklu pabuçlarıyla sık sık tökezliyordu.

Johnny Cigar en özenli kılığıyla bizi bekliyordu.

"Hoş geldin, Aanu," dedi avuçlarını birbirine bastırıp Diva'yı selamlayarak. "Benim adım, Johnny Cigar. Sana Aanu dememi dert etmezsin umarım. Herkese senin Londra'dan gelen kuzenim Aanu olduğunu söyledim."

"Sorun değil," dedi Diva.

"Buraya hemen ayak uyduramazsın diye de kafadan biraz kontak olduğunu söyledim. O zaman sinirini de hoşgörürler."

“Sinirim mi?”

“Shantaram biraz atarlı olduğunu söyledi.”

“Bravo, Shantaram,” dedi Diva bana ters bir bakış fırlatarak.

“Bir de peşinde birileri var dedim. Onlardan bir şey çaldın ve seni arıyorlar, tamam mı? Millet ancak böyle çenesini kapalı tutar.”

“Tamam.”

“Meclistekiler hariç bütün hırsızlar için en güvenli yer burasıdır.”

Diva gülümsedi. “İçim rahatladı.”

“Burada kimler saklandı duysan şaşarsın. Bir ara meşhur bir kriketçi vardı. Adını unuttum. Bana derdi ki...”

“Kapa çeneni, Johnny.”

Johnny’nin karısı Sita evden çıkıp yanımıza geldi. Altın rengi ve kırmızı sarisi onu olduğundan daha da zayıf göstermişti.

Johnny somurttu. “Ne anlattığımı bile duymadın. Hemen kapa çeneni, Johnny!”

“Sen yine de kapa çeneni. Zavallı kızı rahat bırak.”

İki kadın daha geldi ve Diva’yı birkaç adım ötedeki kulübeye götürdüler. Naveen’le Didier de peşlerinden gitti. Johnny ye döndüm. “Gelmiyor musun?”

“Sita’mn siniri geçsin de sonra gelirim.”

“Hayrola? Cennette sorun mu çıktı?”

Elini gür saçlarının arasına daldırdı. “Hiç sorma. Delirtecek beni.”

“Diva’ya birkaç sigara saracağım. Battaniyeden çok onlara ihtiyacı olacak. Gel, içerde oturalım. Ben işimi yapayım, sen konuş.”

Johnny hiç susmadı. Yarım saatin sonunda karınız olmayan bir kadınla ilgili öğrenmemeniz gereken her şeyi öğrenmiştim. Bir keresinde Sita’dan yana olayım dedim ama Johnny o kadar sızlandı ki vazgeçtim.”

Sonrasında yine hep Johnny konuştu. Durmadan Sita’yı kötüledi. Sonunda fikrimi açıkladım.

“Sorununuzun temelinde korunmanız yatıyor,” dedi Diva’nın gecekondu mahallesine alışma süreci için bir esrarlı sigara daha sararken.

“Efendim?”

“Sita bir çocuk daha istiyor, sen istemiyorsun.”

“Ama korunmuyoruz ki,” dedi huzursuzca kıpırdanarak. “Altı aydır yatmadık.”

“Tamam. Öfkesinin nedeni belli oldu.”

“Sita seksin çocuk için yapıldığını düşünüyor. Bence de öyle. Ama bazen de sevişmek için yapılır. Sita hiçbir korunma yöntemini kabul etmiyor. Ona prezervatif kullanalım dediğimde beni sapıklıkla suçladı.”

“Biraz ağır olmuş.”

“Ne yapacağım ben? Sita ne kadar güzel, görmüyor musun?”

Sita’ya iyi yürekli ve fedakâr tanrıçanın adını vermişlerdi. Çoğunlukla da adına uygun davranıyordu. Ama sinirli bir tabiatı vardı ve fazlasıyla sivri dilliydi. Bir süre sessizce düşündük.

“Kadınlar gibi yap ve konuş onunla,” dedim.

“Tehlikeli olmaz mı?”

“Ya da erkekler gibi yap.”

“Nasıl?” diye sordu gözlerini kısarak.

“Aldırma ve senden evvel pes edeceğini umut et.”

“Erkeklerin yöntemini uygulayacağım. Daha güvenli.”

“O kadar emin olma,” dedim sardığım sigaraları toparlayarak. “Kadınlar her nasılsa aklından geçenleri mutlaka okur. Enin sonunda, onların yöntemine başvurmak zorunda kalabilirsin.”

“Kadınlar erkekleri işte böyle ele geçiriyor.”

“Nasıl?”

“Erkekleri kadın yapıyorlar. Bizi kendileriyle uzun konuşmalar yapmaya zorluyorlar. Ne korkunç değil mi? Erkekler böyle şeylerden çok korkar. Onun yerine, kavga etmeyi tercih ederler.”

“Bence şu anda cidden korkan biri varsa, o da Diva. Gel, bir bakalım.”

Diva’yı etrafını saran bir grup küçük kızla birlikte bulduk. Giysilerinden çantadaki eşyalara kadar her şeyi kurcalıyorlardı.

Johnny’yle Sita toprak zemine mavi bir muşamba serip üzerine battaniyeler atmıştı. Bir köşede kil bir sürahi ve üzerine kapalı bir bardak duruyordu.

Divanın o günkü su hakkı o kadardı. İçmek, yemek pişirmek ve bulaşık yıkamak için. Başka bir köşede bir gaz ocağı duruyordu. Uzun bacaklı metal dolapta iki tava, birkaç konserve, bir kutu süt vardı. Uç ralli başka bir metal dolap da giysileri içindi.

İçeriyi bir gaz lambası aydınlatıyordu. Çatıyı tutan bambu direklere asılı yapma çiçekler dışında kulübede başka hiçbir eşya yoktu.

Duvarlar hasırla kaplıydı. Deliklerine gazete kâğıtları sıkıştırmışlardı. Çatı bambu çubuklara geçirilen bir muşambadan ibaretti.

Muşamba çatı o kadar alçaktı ki, eğilmek zorunda kaldım. Günlerce buna benzer bir kulübede kalmıştım. Sıcak bir günde bu ufacık oda nefes alınamayacak kadar nemli ve havasız olurdu.

Sosyetik Diva’ya baktım. Paçavralardan dikilen bir örtüye kurulmuş, küçük, fakir kızlarla konuşuyordu.

Ona söylediklerim yalan değildi. Bir süre sonra buraya alışılıyordu gerçekten de. Ama önce bu kalabalığa, gürültüye, susuzluğa, etrafta cirit atan sıçanlara, açlığa ve tükenen umutlara bir dakika daha katlanamayacak bir noktaya gelmen gerekiyordu.

Diva ya iyi günlerin ancak en kötüsünden sonra başladığını söyleyememiştim. Hem Diva'nın en kötü günü ne zaman gelecekti o da belli değildi. Belki de dibe vurmasına yalnızca yirmi dört saat vardı.

"Sana nevale getirdim," dedim esrarlı sigaraları eline tutuşturarak. Çeyrek şişe de rom verdim.

"Kıyak adamsın," dedi gülümseyerek. "Otursana, Shantaram. Kızlar da tam burada kimin kıçını yalarsan işlerini gördüreceğini anlatıyordu."

"Siz keyfinize bakın," dedim. "Ben biraz Naveen ve Didier'yle takılacağım. Başka bir isteğin var mı?"

"Hayır, dostum. Ama babamı da buraya getirseniz süper olurdu."

"O zaman buraya gelmemizin bir amacı kalmazdı. Baban sorunlarını halledince Naveen seni ona götürür."

"Umarım dediğin gibi olur. Şu kızları ilk gördüğümde diyet listelerini bizimkilere milyonlara satabileceklerini düşündüm. Ama sonra aç olduklarını fark ettim. Burada neler oluyor?"

"Şehrin diğer yüzüne hoş geldin."

"Burada bir hafta bile kalsam yeter. Derhâl duruma el koyuyorum."

Kızlardan biri söylediklerini Hintçe'ye çevirdiğinde bir alkış koptu. Diva zaferle gülümsedi.

"Gördün mü? Devrim başladı bile."

Gözlerinde hâlâ o yaramaz isyan ateşi vardı ama yüzü yüreğine çöreklenen korkuyu saklayamıyordu.

Diva zeki bir kızdı. Didier, Naveen ve benim, sokaklarda başına kokunç bir şey geleceğine inanmasak onu bir hafta gecekondu mahallesinde yaşamaya zorlamayacağımızı biliyordu.

Daha şimdiden bildiği tek evin, babasının malikânesinin lüksünü özlediğini tahmin edebiliyordum. Naveen evin daima kalabalık olduğunu söylemişti. İçki su gibi akıyor, lüks yiyecek maddeleri tüketiliyor, müzik ve eğlence gırla gidiyordu. Belki de Diva, babasının onu Naveen'e emanet ederek başından attığını bile düşünüyordu. Kızlarla konuşurken yüzüne yapışan gergin gülümsemeye baktım. Babası için korkuyordu. O kadarı açık ve netti. Muhtemelen kendisinden çok onu düşünüyordu. Bambaşka bir dünyada yapayalnızdı. Doğup büyüdüğü şehirde bir yabancı olmuştu.

Yan kulübeye geçip eski, mavi halıya oturdum. Didier'yle Naveen poker oynuyordu.

"Bir el oynar mısın?" diye sordu Didier.

"Sağ ol, istemem. Bu gece aklım dağınık. Senin karşına oturmam."

"Keyfin bilir. O hâlde dersime devam ediyorum. Naveen'e onurunla hile nasıl yapılır onu gösteriyorum."

"Hilenin onurlusu nasıl oluyor?"

"Kavram karmaşası yaratma, Shantaram. Ben onurlu hile demedim, onurunla hile yapmak dedim."

"Hile yapanları fark etmek de önemli," diye ekledi Naveen. "Tam yüz dört tane hile yöntemi olduğunu biliyor muydun? Destedeki her bir kâğıt başına iki hile düşüyor. İnanılmaz! Didier bu alanda üniversitede ders verebilir."

"Kâğıt oyunlarında hile yapman için bir sihirbaz olman gerek," dedi Didier. "Sihirbazlığın yarısı da kâğıt oyunlarında hile yapmak zaten."

Yanlarına oturup Didier'nin acil durum şişelerinden birini kafaya diktim. Diva kadar olmasa da, benim için de zor bir geceydi.

Kenar mahallenin bütün ses, koku ve dokuları üzerime kapanıyordu sanki. Geçmişi hatırlamamak elimde değildi. Yine insanlığın rahmine dönmüştüm. Yakınlardan bir öksürük geldi. Bir adam uykusunda bağırdı. Bir çocuk uyandı. Bir koca, karısıyla Marathi'deki borçlarıyla ilgili fısıldaşıyordu. Etrafımızdaki bütün evlerde yanan tütsülerin kokusunu alıyordum.

Kalbim diğer yirmi beş bin insanınkiyle birlikte atıyordu. Aynı ışık dalgalarında parlayıp sönmeyi öğrenene kadar sağa sola çarpan pervanelerdik hepimiz. Yine de ruhum onlarla bağ kuramıyordu. Hayatımda ya da yüreğimde bir şeyler değişmişti. Yıllar evvel, varoş denen bu şuura büyük bir istekle yerleşen benim bir parçam eksikti artık.

Hapisten kaçtığımda, bir yuva arayışındaydım. Şehirden şehire sürüklenirken evimi daha ilk görüşte tanıyacağımı umuyordum. Ama Karla'yla tanıştığımda bir yuva yerine aşkı bulmuştum. O zamanlar, insanın birini ararken daima ötekini bulduğunu bilmezdim.

Didier'yle Naveen e iyi geceler dileyip kalktım. Diva yeni Diva kızlarının kollarında çoktan uykuya dalmıştı. Ara sokaklarda yürürken nedense buraya geldiğimden daha hüzünlüydüm. Küçük bir sokak köpeği peşime takıldı. İlgimi çekmek için ayaklarıma dolanıyor, türlü numaralar yapıyordu. Mahalleden çıktığımda, bir grup arkadaşıyla uluyarak uzaklaştı.

Amritsar'a gidip biraz yazmak istiyordum. Boş yolda Farzad'ın babası ve hazine avcısı üç ailenin gayriresmi lideri Arshan ı gördüm.

Bu kez hazine aramıyordu. Gözlerini sokağın karşısındaki Colaba Polis Merkezi'ne dikmişti. Motoru çevirip önünde durdum.

"Merhaba, Arshan. Nasılsın?"

"Ah, merhaba," dedi dalgın bir yüzle.

"Geç oldu. Bu mahalle güvenli değil. Yirmi metre ileride, bir banka, bir karakol ve pahalı bir kıyafet mağazası var."

Gözlerini karakoldan ayırmadan gülümsedi.

"Birini bekliyorum," dedi yine dalgınca.

"Boşuna bekliyor olmayasın? Gel, seni eve bırakayım."

"Sağ ol, Lin. Ben iyiyim. Seni işinden alıkoymayayım."

Benimle rüyada gibi konuşuyordu. Ellerinin titrediğini fark ettim. Dikkatle yüzüne baktım. Dudakları da seğiriyordu.

"Arshan, hadi dostum. İyi görünmüyorsun."

Usulca silkindi. Başını sağa sola salladı. Gözlerini kırpıştırdı ve arkama bindi.

Yolda tek kelime etmedi. Evin önünde durduğumuzda birkaç teşekkür sözcüğü mırıldandı o kadar.

Farzad kapıyı açtığında endişeyle babasına baktı.

"Baba? İyi misin?"

Arshan elini oğlunun omzuna koydu. "Merak etme, oğlum. İyiyim."

"Buyurmaz mısın, Lin?" diye sordu Farzad.

Bu cesurca bir teklifti, zira Farzad hâlâ Şirket için çalışıyordu ve Sanjay beni evine davet etmesini asla hoş karşılamazdı.

"Bugünlük kalsın. Sonra görüşürüz," dedim.

Amritsar'daki odama girdiğim gibi soyunup duşa girdim. Suyun altında Diva'yı düşündüm. Babasının malikânesinde kokulu yağlarla yıkanan kızcağız şimdi bir leğen suya mahkûmdu. Üstelik diğer kızlar gibi, tamamen giyinik olarak yıkanmak zorunda kalacaktı.

Zavallı, diye söylendim giyinirken ama sonra Naveen'in yanında olduğu aklıma geldi. Bizimki onu sevdiğini ne zaman itiraf edecekti acaba?

Kendime ekmek yerine parmesan peyniri kullandığım ton balıklı, domatesli ve soğanlı bir sandviç hazırladım. Yanında iki bira içtim ve Didier'nin karaborsa bağlantılarını araştırmaya devam ettim.

Didier sayfalarca not tutmuştu. Bütün kilit isimler, aylık kâr payları ve kime ne kadar rüşvet verildiği en ince detaylarına kadar belirtilmişti. Az sonra, notları karyolanın ayak ucuna itip günlüğümü elime aldım.

Mudu insanlarla ilgili yazmaya çalıştığım kısa hikâye yine karşımdaydı işte. Bir aşk öyküsüydü. Bir fabl. Bazı düzeltmeler yaptım ve ilk paragrafı yeniden okudum.

Konu gerçekler olduğunda iki çeşit âşık vardır: Aşkta gerçeği bulanlar ve gerçeği aşkta bulanlar. Cleon Winters gerçeği herhangi birinde ya da bir şeyde aramazdı çünkü gerçeğe inanmıyordu. Ama sonra, Shanassa'ya âşık olduğunda, gerçek onu buldu ve kendine söylediği bütün yalanlar şüphe tarlalarım talan eden çekirgelere dönüştü. Ve Shanassa onu öptüğünde, Cleon Winters komaya girdi ve altı ay boyunca bilincini yitirip salt gerçeğe bulandı.

Hikâye üzerinde bir süre daha ısrar ettim ama karakterler kendiliklerinden başkalaşıp tanıdığım insanlar oldular: Karla, Concannon ve Diva.

Yüzler bulanıklaştı, gözlerim odaklarını yitirdi. Her bir satır yeni bir niyet dalgasına dönüştü. Gerçek ve hayali suratlardan oluşan bir denizde sürüklenmeye başladım.

Günlüğüm elimden düştü. Defterin kopuk sayfaları dağıldı. Tepedeki pervanenin rüzgârı aşk hikâyemi Didier'nin suç notlarıyla buluşturdu. Onun sayfaları benimkilere, benimkiler onunkilere karıştı. Ben uyurken rüzgâr kendi aşk ve suç hikâyesini yazdı.

KIRK DOKUZUNCU BOLUM

I driss hayatımın daimi bir olumlamaya dönüşeceğini söylemişti. Defalarca tekrarlamıştı bunu. Ama benim rüyalarım bile olumlu değildi. Bir de maneviyattan söz etmişti. Ne var ki maneviyat denince aklıma yalnızca doğa geliyordu. Onun yatkınlık alanıyla aramda bir bağ kuramıyordum. Dünyanın kıyısında, kendimi bir tek Karla'ya ait hissediyordum.

Adını duyduğum bütün dinleri araştırmıştım. Konuşamadığım dillerde dualar öğrenmiş, beni birlikte ibadete davet eden hiçbir inananı kırmamıştım. Ama benim bağım inandıkları dine ve ibadet tarzlarına değildi. Ben daima insanlarla ve inançlarındaki saflıkla bağ kurdum. Tanrıları dışında hemen her bakımdan benzediğimizi hissettim.

Idriss, Tanrı'dan bilimsel bir dilde söz ediyordu. Bilimden de, inancın dilinde. Khaderbhai'nin evren bilimi dersleri beni yalnızca iyi sorular sormaya sevk ettiği için, Idriss'in yöntemi bana tuhaf ama mantıklı geliyordu. Idriss bütün bilgeler gibi bir yolculuktu. Bu yolun her adımında bir şeyler öğrenmek istiyordum ama eninde sonunda maneviyatım beni ormanlara sürüklüyordu. Orada kuşların yollarını bulabilmesi için bütün konuşmalar kesiliyor ve ben okyanuslarda, nehirlerde ve çöllerde kayboluyordum. Uyanılan her güzel gün, yaşanan ve yazılan her gece içlerinde bir türlü silinmeyen o sorulardan oluşan ufacık bir boşluk taşıyordu.

Duş alıp kahvemi içtim. Odamı topladım ve aşağı indim. Motoru binanın altındaki sokağa bırakmıştım. Abdullah'la kahvaltı edecektik. Onu hem görmek istiyor, hem de bundan korkuyordum. Gözlerindeki dostluğun silinmesinden korkuyordum.

Dolayısıyla, yolda Abdullah yerine, babası hayatının kumlarının parmaklarının arasından akmasını izlerken, bir kenar mahallede çile çeken Diva Devnani'yi düşündüm. Ona giderken biraz Kerala çimi ve bir şişe Hindistan cevizli rom almayı aklımın bir köşesine yazdım.

Motoru Saurabh adındaki restoranın karşı kaldırımına, Abdullah'ınkinin yanına park ettiğimde, kafamı korka korka kaldırdım. Ama benimkilerle buluşan gözleri her zamanki kadar samimiydi. Bana sarıldı ve restoranda küçük bir masayla duvarın arasındaki banka yan yana sıkıştık. Böylece ikimiz de kapıyı görebilecektik.

"Bahislere konu oldun," dedi *masala* ¿¿zıhlarımızı ve mango soslu hamur tatlılarımızı yerken. "DaSilva bu ayı çıkaramayacağını iddia ediyor."

"Diğer tahminleri alayım."

"Başka tahmin yok tabii. DaSilva'yı bambu bir çubukla dövdüm ve bahisten çekildi."

"Eline sağlık."

"Önemli olan Sanjay'ın ne dediği. O da şimdilik yaşamanı istiyor."

"Bir kedinin bir farenin yaşamasını istediği gibi mi?"

"Daha çok bir kaplanla bir fare gibi. Kedi olarak Akrepleri görüyor ve senden DaSilva'dan daha çok nefret ettiklerini düşünüyor."

"Bu durumda hedef mi oluyorum, yoksa Sanjay'ın işine yarayan bir aldatmaca mı?"

"İkincisi. Şirket koruması olmadan fazla yaşamayacağını düşünüyor. Ama işine yaradığın da doğru tabii."

"Vay canına."

"Hâlâ hayatta olman sinirlerini bozuyor o kadar."

"Canı sağ olsun."

"Aslına bakarsan, bence öldüğünde de gayet sinir bozucu olacaksın. Bu da pek az insanda rastlanan bir özellik."

"Teşekkürler."

"Rica ederim."

"Sanjay iş hayatım hakkında ne düşünüyor? Geleceğimi parlak görüyor mu bari?"

"Bir iş kuracak kadar yaşamayacağın görüşünde."

"O kadarını anladık. Ama diyelim bu ayı çıkardım, yoluma taş koyacak mıymış?"

"Herkes gibi sana da çalışma izni vereceğini söyledi. Daha pahalıya tabii."

"Bir de mafya babaları kalpsizdir derler. Pasaport yapabilecek miyim?"

"Sanjay senin o kadar.

"Yaşamayacağımı düşünüyor. Ama ya başarırsam?"

"Pasaport fabrikasına adımını atamayacaksın. Oradaki delikanlı Farzad, Sanjay'la görüşmüş. Gizli gizli senden ders almak için izin istemiş. Ama Sanjay... "

“O kadar yaşayacağımı düşünmüyor. Yine de önlemini almıştır tabii.”

“Farzad’ın seninle bağlantıya geçmesini, hatta konuşmasını bile yasakladı.”

“Ya gerekli malzemeleri alıp evrak işine atılırsam?”

“Senin o kadar...”

“Abdullah,” dedim derin bir iç çekerek, “Sanjay’ın bu kışı çıkaramayacağımı düşünmesi umurumda bile değil, anlıyor musun? Bu konuda sadece kendi fikrime saygı duyarım. Sanjay’ı gördüğünde söyle, lütfen. Bir gün kendisinin bile iyi bir pasaport için bana ihtiyacı olabilir. Yoluma taş koymayacaksa sahteciliğe devam edeceğim. O işte usta olduğumu dünya âlem biliyor. Cevabını bana daha sonra iletirsin, tamam mı?”

“*Jarur*, kardeş.”

Bana yeniden kardeş dediğini duymak güzeldi. Ama Şirket’ten ayrılmamla ilgili gerçek duygularını hâlâ bilmiyordum. Ya da belki Sanjay’la ilgili hisleri yüzünden benim gibi bir hain olma yolunda hızla ilerliyordu.

“Didier’nin işlerini mi devralacaksın?” diye sordu.

“Hepsini değil. Uyuşturucu işi yapmak istemiyorum. İsterse Şirket devam ettirir. Amir bütün bağlantılarla tekrar temasa geçer. Eskort işi de bana göre değil. Güney Bombay’ın bütün fuhuş sektörünü alabilirler. Borçları silip hepsiyle ilişkimi kestim. Şimdilik serbest takılıyorlar. Ama Şirket er geç onlarla pazarlığa oturacaktır.”

“Bugün gece yarısından önce biter o iş,” dedi. “Uyuşturucu ve kızlar yok, anladım. O hâlde tam olarak ne yapacaksın?”

“Didier’nin bütün bahisçileri bende. Flora Çeşmesi’nden Colaba pazarına kadar yaklaşık on beş tane kara para aklayıcısıyla aylık bazda iş yapacağız. Ayrıca saat ve elektronik eşya konusunda uzmanlaşmayı düşünüyorum. Sokaktan mal toplayanlar herkesten önce bana gelecek.”

“Saat mi?” dedi kaşlarını çatarak.

“Koleksiyon saat işinde büyük para var.”

“İyi de, altı üstü saat be adam.” Birden öfkelenmişti. “Sen Khaderbhai’nin askerisin.”

“Ben asker değilim, Abdullah. Bir gangsterim. Senin gibi.”

“Ama seni oğlu sayardı. Şimdi karşıma geçmiş, saat alıp satacağım diyorsun.”

“Tamam,” dedim işi şakaya vurmaya çalışarak. “Gel, motorlarımıza atlayıp Nariman Point’e gidelim. Kıyıda sırt sırta verelim ve saat işini sana öyle anlatayım. Olur mu?”

Tek kelime etmeden masadan kalktı ve dışarı çıkıp motoruna bindi. Abdullah güney Bombay’daki hiçbir restoranda hesap ödemezdi. Hiçbir gang-

ster ödemezdi. Yediklerimizin parasını ben verdim. Garsonlara bahşiş bıraktım ve Abdullah'ın yanına gittim.

"Biraz dolaşalım," dedi.

Bombay Üniversitesi'nin oraya motorlarımızı bıraktık. Kemerlerin ve kameriyelerin altından geçtik. Kampüsün arkasındaki Azad Maiden denen oyun sahalarına girdik. Sahaların etrafı demir parmaklıklarla çevriliydi ve tek girişi üniversitenin bahçesindeki çimenliğin az ilerisindeydi. Güneşin yoğun ışığında, geniş düzlük hayali su birikintileriyle dolmuştu.

Abdullah'la yan yana demir kapıdan geçtik.

Hapiste, diğer mahkûmlarla attığımız voltaları hatırladım.

"Bazı söylentiler duydum," dedim. "Ne kadar kötü? Akreplerin malikânesinde yangın çıkmış diyorlar."

Dudaklarını büzdü. Ona Colaba'daki kavgayı ve Vishnu'nun evinde bir hemşirenin ölümüne sebep olan yangını sormamı bekliyordu zaten. O hemşirenin neden evde olduğunu ben biliyordum. Ya Abdullah'la diğerleri? Onlar da evde sivillerin olduğundan haberdar mıydı? Vishnu'nun kapısını çaldığımda ben de bilmiyordum. Sonrasında da, bu meseleden ne Abdullah'a ne de başka birine söz etmiştim.

Burnundan derin bir nefes üfledi. Dudaklarını birbirine bastırıp kaşlarını çattı.

"Sana hâlâ aileden biriymişsin gibi güveneceğim, Lin. Bunun yasak olduğunu biliyorum ama içimden gelen sesi dinleyeceğim."

"Abdullah. Beni bilirsin. Olaylara geniş bir çerçeveden bakmayı severim. Detayları istemiyorum. Benim için yeminini de bozma. Bilirim yaparsın ama gerek yok. Kim kimi vuruyor onu söyle yeter."

"Bu iş Farid'in başının altından çıktı. Ben yapmayın dedim. Yangında masumlar da ölebilir. Ben düşmanlarımı onlarla yüz yüzeyken öldürmeyi yeğlerim. Ama Sanjay evi kundaklama teklifini kabul etti. Sonra bütün organizasyonu Farid yaptı. Akrepler kaçtı ama orada olmaması gereken bir kadın öldü."

"Farid şimdi nerede?"

"Hâlâ burada. Sanjay'ın yanında. Şehirden ayrılmayı reddediyor. Bana sorarsan hemen gitmeli."

"Ortalık fena karışacak."

"Bildiğin bir şey mi var?"

"Sadece bir tahmin. Bunu öngörmek o kadar zor değil. Akreplerin intikamı acı olacak. Vishnu denen adamla tanıştım. Hafife alınacak biri değil. Zeki bir tip. Politik bağlantıları sağlam. Hiç ummadığınız bir yerden vurabilir sizi. Kendinize güvenip tedbiri elden bırakmayın. Büyük hata edersiniz."

“Şu Vishnu... Neyin peşinde biliyor musun? Asıl derdi ne?”

“Aslında bir noktaya kadar ortak bir amaç güdüyorsunuz. O da senin gibi, Sanjay’ın ölmesini istiyor. Ama onunla birlikte bütün Şirketi yok edecek. Bunun dışında, Pakistan’la ilgili bir olayı var.”

“Pakistan mı?”

“Evet. Komşu ülke. Canayakın insanlar, güzel bir lisan, süper müzikler ve gizli servis.”

Abdullah kaşlarını çattı. “Bu hiç iyi olmadı. Sanjay, Pakistan’da bir sürü dost edindi. Afgan muhafızları da o insanlar yolladı.”

Konuşurken bir yandan da yürüyorduk. Genç bir çift çimenlerin üzerine serdikleri örtüde kitap okuyordu. Etrafları sabah güneşinde solucan arayan kargalarla çevriliydi.

Abdullah önlerinden geçip gidiyordu ki, onu durdurdum.

“Bekle bir dakika,” dedim.

Vinson’la Rannveig bizi gülümseyerek karşıladı. Abdullah’ı tanıştırdım ve örtüdeki kitaplardan birini aldım. Joseph Campbell’ın *The Hero with a Thousand Faces*'ıydı.

“Campbell’a nereden sardın?” diye sordum.

“Üniversitede okumuştuk,” dedi Rannveig. “Stuart’a hızlandırılmış bir kurs veriyorum.”

Vinson eliyle sarı, dalgalı saçlarını karıştırarak sırıttı. “Ayvayı yedim, dostum.”

“Carlos Castaneda,” dedim diğer kitaplara bakarak. “Robert Pirsig, Emmett Grogan, Eldridge Cleaver ve Buda. Ekip sağlam. Sokrat’la Howard Zinn’i de listeye ekle bence. Yoksa eğitimine burada mı devam edeceksin?” dedim ileri-deki kampüsü işaret ederek.

“Yok canım,” dedi Rannveig hemen.

“Asıl ben burada öğrenciyim,” dedi Vinson. “Kayıt olalı iki yılı geçti ama bütün dersleri astım. Neyse ki kütüphane kartımı saklamışım.”

“O hâlde size iyi okumalar, çocuklar,” dedim.

“Tatlı tabağı işe yaradı,” diye atıldı Rannveig.

“Öyle mi?”

“Evet. Bence hediyem onu memnun etti ve beni rahat bıraktı.”

“Ne diyorsunuz yahu?” diye sordu Vinson. Suratı on yaşındaki bir çocuk kadar saf ve şaşkındı.

Vinson’ın en hoşuma giden yanlarından biri de, duygularının olduğu gibi yüzüne yansımasıydı. Bu nedenle yalan söylemesi asla mümkün değildi. Bir nevi kendi kendinin ispiyoncusuydu.

"Sonra anlatırım," dedi Rannveig bana el sallarken.

"Saat ticaretinden arkadaşların mı?" diye sordu Abdullah kampüse paralel yürürken.

"Yine mi başlıyoruz?"

Abdullah öfkeyle homurdandı. Sinirden köpürmek diye bir deyim vardır ya? Abdullah hakikaten köpürürdü. Şimdi de ağzının kenarlarında tükürük baloncukları belirmişti. Benim bununla ilgili bir teorim var. Bence sinirden köpürebilen insanlardaki ayılık genleri daha fazla.

"Silahların hazır," dedi. "Nereye istiyorsan getireyim."

"Onlara iyi bakacak birini tanıyorum. Mal bedelinin yüzde onunu alıyor. Sana onu nerede bulabileceğini söylerim. Sağ ol, Abdullah. Borcum ne kadar?"

"İstemez. Benden sana hediye olsun."

Alındığını fark edip "Nasıl istersen, dostum," dedim. "Hakkını nasıl öderim bilmem. Bak şimdi aklıma geldi. Sassoon'daki bıçak ustamla randevum var. Vikrant'la. Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Bu arada sokağa açılan kapıya gelmiştik. Kemerin altından geçen öğrenci güruhuna katılmadan önce Abdullah beni durdurdu.

"Bir şey var," diye başladı ama sonra sustu ve derin bir iç çekti. "Sanjay, Şirket işleri dışında seninle görüşmemizi ve arkadaşlık etmemizi yasakladı."

"Bunu bekliyorduk zaten."

"Ne anlama geldiğini biliyor musun peki?"

"Sanırım."

"Bir dahaki sefere böyle ulu orta buluştuğumuzda Sanjay ölmüş olacak."

"Ne?"

Bana sıkıca sarıldı. Sonra göğsümden sertçe itip yüzüme baktı. "Kendine güven, dostum. Ve asla korkma. Gözümüz hep üzerinde."

"Şirketin gözü demek istiyorsun herhâlde?"

"Hayır. Benim. Birkaç kişiyle anlaştım. Seni koruyacaklar."

"Bana fedai mi tuttun? Kimi?"

"Katil Motorlar."

"O manyakları peşime mi taktın?"

"Evet."

"Çok düşüncelisin. Paraya da kıymışsın. Katiller ucuza iş yapmaz."

"Khaled'in hâzinesinden biraz borç aldım."

"Khaled buna ne dedi?"

"Hiç. İçimden bir ses onu dağdan indirmek için tek bir yol olduğunu söylüyor. Hâzinesini parti parti şehre taşımayı planlıyorum."

“Şaka yapıyorsun, değil mi?”

Yine gücenmişti. Beni baştan aşağı süzdü.

“Ben şaka yapmam.”

“Sen öyle san. Sen şu hayatta tanıdığım en komik adamlardan birisin, Abdullah.”

Suratını buruşturdu. “Yok yahu?”

“Peşime manyak korumalar takmışsın. Lisa’yı ne kadar çok güldürürdün, unuttun mu?”

Lisa.

Gözlerini uzaklara dikti. Sakin ifadesi hiç değişmese de, dudaklarının seğirdiğini fark ettim. Üniversite öğrencileri kriket ya da futbol oynuyor, bazıları gruplar hâlinde çimlerde oturuyor, kimileri de sebepsiz yere dans ediyordu.

Lisa.

“Onun Rakhi kardeşi olduğunu yeni öğrendim,” dedim. “Lisa bana hiç söylemedi.”

“Köklü değişimlere hazır ol, kardeşim,” dedi yeniden bana döndüğünde. “Beni bir dahaki görüşün belki de cenazemde olacak. İki kardeş gibi kucaklaşalım ve günahlarımı affetmesi için Allah’a dua et.”

Beni yanağımdan öptü. “Hoşça kal,” diye fısıldadı ve her zamanki zarafetiyle kemerin altından geçen kalabalığın arasına karıştı.

Parmaklıklarla çevrili sahalar güneşin genç ve parlak beyinleri yakalamak için attığı yemyeşil bir ağdı sanki. Gözlerim Vinson’la Rannveig’i aradı ama demin oturdukları yerden kalkmışlardı.

Motorumun başına döndüğümde, Abdullah çoktan gitmişti. Öğlen olmuştu ve herkesin kendini dışarı attığı saatlerde benimle görülmek istememişti anlaşılan. Onu bir daha nerede ve ne zaman görebilecektim acaba?

Vikrant’ın dükkânı, Sassoon Limanı’ndaydı. Yılların ustasına Khaderbhai’nin kırılan kılıcını gösterdim.

Vikrant’ın pazarlama taktiği hiç değişmezdi. Önce size en ucuz çözümü sunar, sonra da bunda çıkabilecek en büyük sorunu söylerdi. Hâliyle ikinci en ucuz çözüme geçerdiniz ve siz en pahalı çözümü benimseyinceye kadar bu böyle devam ederdi.

Yıllardır Vikrant’ı en sorunsuz ve en pahalı çözümü önce söylemesi için iknaya çalışıyordum ama nafile.

“Yine en ucuz çözümle mi başlayacağız?” diye sızlandım. “Doğrudan en pahalı ve en sağlamını söylesen olmaz mı? Lafı sakız gibi uzatıyorsun ya? Acayip sinir oluyorum.”

"Karşındakini sinir etmenin bir doğru, bir de yanlış yolu vardır," dedi usta. "Bu kural hayatın her alanında geçerlidir."

"Öyle mi?"

"Elbette. Mesela ben profesyonel anlamda sinir bozucuyum. Sinir bozuculuğum tamamen mesleğimle ilgili. Ama sen sebepsiz yere sinir bozucusun."

"Hiç de bile."

"Bak, daha şimdiden sana sinir oldum."

"Bi' siktir git, Vikrant. Şu kılıcı tamir edecek misin onu söyle."

Ciddiyetini korumaya çalışarak kılıcı evirip çevirdi.

"Tamam, yaparım. Ama kendi yöntemimle. Sapı fena dağılmış."

"Sana güveniyorum. Nasıl biliyorsan öyle yap."

"Hayır," dedi. "Önceden bütün detayları konuşalım da, sonra bana lagaluga etme. Şimdi ben bu kılıcı kendi yöntemimle tamir edersem asla kırılmaz ve zamana yoldaşlık eder. Amma velakin Khaderbhai'nin atalarının savaştığı kılıç olmaktan çıkar. Başka türlü görünür ve başka türlü hissettirir. Bambaşka bir ruhu olur."

"Anladım."

"Yok, anlamadın," diye üsteledi. "Hele bana şunu söyle bakayım. Sen tarihi mi muhafaza etmek istiyorsun, yoksa tarih mi seni muhafaza etsin?"

"Komik adamsın," dedim. "Ben bu kılıcın eskisinden de sağlam olmasını istiyorum. Aksi hâlde, onu yeniden kıran adamın tamir ettireceğinden emin olamam. Bildiğini yap, Vikrant. Bu kılıç zamana yoldaşlık etsin. Ama o zamana kadar kılıfından çıkarma. Baktıkça moralim bozuluyor."

"Kılıca mı üzülüyorsun, sarstığın güvenlere mi?"

"İkisine de."

"Anlaşıldı."

"Sonra görüşürüz o zaman. Ah, bir de Didier'yle mesaj yollamışsın. Lisa için. Sağ ol."

Vikrant başını eğdi. "Lisa iyi kızdı. Eminim şimdi daha güzel bir yerdedir."

"Daha güzel bir yer," diye mırıldandım gülümseyerek. Yaşadığımızdan daha güzel bir dünya hayal etmek tuhaf gelmişti birden.

Ben daha güzel bir yere gitmek yerine, bütün günü Çeşme, Point ve Colaba körfezindeki mangrovlar arasında mekik dokuyarak geçirdim. Çin mafyasına dair son dedikoduları dinleyip karaborsa tahminlerini not ettim. Sonra onları Didier'nin yazdıklarıyla karşılaştırdım. Piyasanın dişlilerini öğrendim. Hangi restoranların bizi desteklediğini, hangilerinin kapıdan kovduğunu aklımın bir köşesine yazdım. Polis ne sıklıkla rüşvet istiyordu? Kimler güvenilir, kimler

satıcıydı? Hangi dükkânların önünde iş tutuluyordu? Sokaktaki kızlardan hangileri muhbirliğe yanaşıyordu? Bütün bunlar önemliydi.

Suç tabii ki para kazandırıyordu. Yoksa kimse suç işlemezdi. Wall Street teki kadar çok kazanmazdın ama kısa yoldan para yapardın.

Naveen'le Diva'nın yanma uğramadan önce son bir durağım kalmıştı. Colaba Polis Karakolu.

Şimşek Dilip karşısındaki iskemleyi işaret etti.

Oturmak için hamle yapmıştım ki, "Vageçtim, ayakta dur," dedi. "Ne istiyorsun?"

Bir yandan da beni baştan aşağı süzerek son dayağının hasar kontrolünü yapıyordu. Belki de topal kalmadığıma için için üzülüyordu.

"Şimşek-y7," diye başladım kibarca. "Artık serbest çalışıyorum ya? Hâlâ işim düştüğünde sana rüşvet verebilir miyim, yoksa Komiser Patil'e mi gideyim? Ben seninle çalışmayı tercih ederim tabii. Komiser Patil'in katır inadı meşhur biliyorsun. Böyle dediğimi ona söylersen sonuna kadar inkâr ederim ha."

Birkaç memur güldü. Dilip onlara ateş püsküren gözlerle baktı.

"Derhâl barakaya atın şu pisliği," diye böğürdü. "Kafasına kafasına vurun."

Polisler emri uygulamaya koştururken Dilip elini kaldırdı. "Durun yahu. Şaka yaptım."

Polisler güldü. Ben de güldüm çünkü kendince komikti.

"Yüzde beş," dedim.

"Yedi buçuk. Barakaya bir dahaki girişinde de benden sana bir iskemle."

Polisler güldü. Ben de güldüm çünkü yüzde ona bile razıydım.

"Anlaştık," dedim. "İyi pazarlık ediyorsun, Şimşek-y7. Boşuna Marwari'lerden kız almamışsın."

Marvvari'ler kuzey Hindistandaki Rajasthan'dan göçmüştü ve çoğu ticaretle uğraşıyordu. Kurnazlıkları ve sıkı pazarlık etmeleriyle nam salmışlardı. Şimşek Dilip'in Manvari karısı da kocasının kurbanlarından söğüşlediği parayı yıldırım hızıyla harcamasıyla ünlüydü.

Karısından bahsetmemi hoş karşılamamıştı. Suratıma dik dik bakarak somurttu. Her sadistin gölgelerin arasında sakladığı bir sadisti vardır. Onun kim olduğunu öğrendiğinizde adını bir defa anmanız yeter.

"Defol!"

"Uğurlar olsun, Şimşek-yz."

Haftalar önce beni zincirleyip döven polislerin yanından geçtim. Bana dostça gülerek selam verdiler. Bu da kendince bayağı komikti.

ELLİNCİ BÖLÜM

Mahallenin dışına park ettim ve doğruca Johnny Cigar'ın evine gittim. Onu orada bulamayınca, Naveen'le Diva'nın kaldığı ikiz kulübelere yöneldim. Her zamanki gibi daha onları görmeden seslerini duydum.

"Gündüz tuvaleti gelen bir kadın nasıl sıçacak, söyler misin?" diye sordu Diva.

"Hâlâ bunu mu konuşuyorsunuz?" dedim.

"Sizin bir fikriniz var mı, Bay *Kharab Dhandha* Stantaram?" Bu, kirli işler için kullanılan bir tabirdi.

"Elbette. Burada yaşadım, unuttun mu?"

Diva yine Naveen'e döndü. "Kadınlar gündüz sıçamaz mı yani?" diye çemkirdi parmağını genç dedektifin göğsüne vurarak.

Yalnız değillerdi. Naveen'le Didier, Naveen'in kulübesinin önünde dikiliyordu. Diva, Johnny'nin karısı Sita ve civar evlerden üç kızla birlikteydi.

Naveen, "Yok, haklısın tabii..." diyecek oldu.

"Bir hayal et bakalım. Biri sana sırf erkek olduğun için gündüz sıçamayacağım söylüyor. Millet seni sıçarken görmesin diye. Kafayı yemez miydin?"

"Ben..."

"İşte, bizden istenen bu. Sırf kadınız diye güneş batmadan sıçamıyoruz. İlla bok gibi karanlıkta sıçmak zorundayız. Yanımıza el feneri de alamıyoruz. Yoksa biri sıçtığımızı görebilir!"

"Ama..."

"Sonra kadınlar neden tecavüze uğruyor! Dışarıda ne sapıklar var biliyor musunuz siz? Her tarafta bok olmasına aldıracaklarını mı sanıyorsunuz? Hatta belki de öyle bir ambiyansı tercih ederler. Bakın, çok ciddiyim. Sıçmak için bir kere geceyi bekledim. Bir daha da yapmam. Ben bu gece buradan siktirip gidiyorum!"

Naveen ağzını açmaya korkuyordu. Yalvarırcasına Didier'ye baktı. Didier de bana. Ben de gözlerimi kulübenin hasır duvarındaki bir düğüme diktim.

Sonra bir hareketlenme oldu ve Johnny kestirme yolların birinden kulübelerin önüne çıktı.

Bizi gördüğünde durdu. Ellerini tuhaf bir şekilde öne doğru uzatmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Sita, Marathi dilinde.

"Be-ben..."

"Johnny!" dedim.

Hâlâ yay gibi gergindi. Her an kaçmaya hazır gibi. Sita kocasının yanına gidip onu sakinleştirmeye çalıştı. Birkaç dakika sonra, Naveen'le beni yanma çağırdı.

Didier ve diğer kızlar Diva'yla kaldı.

"Hop, ne oluyor?" diye bağırdı Diva arkamızdan. "Biz burada eşek başı mıyız:

Sita, Johnny'yi plastik bir iskemleye oturtmuştu. Elinde bir su şişesi vardı.

"Hepsi ölmüş," dedi.

"Kim ölmüş?" diye atıldı Naveen.

"Aanu'nun... Aman! Diva'nın babası ve evdeki herkes. Bahçıvanlar bile. Kediler, köpekler bile. Resmen katliam yapmışlar."

"Ne zaman oldu bu?"

"Biraz önce," dedi Johnny nefes nefese. "Ah, Lin! Kızcağıza nasıl söyleyeceğiz? Ben hayatta yapamam."

"Doğru olduğundan emin misin?"

"Tabii ki. Polis ve basın orada. Yakında duyar zaten. Ne yapalım? Bekleyelim mi?"

"Radyoyu açın," dedim.

Sita haberleri açtı.

Katliam diyorlardı. Korkunç bir kıyım. Mukesh Devnani, evde çalışan yedi kişi ve bütün evcil hayvanlar öldürülmüştü. Kimseye ayrıcalık tanımamışlardı.

Haberlerde, Devnani servetinin tek varisi Divya Devnani'nin de bu saldırıda can vermiş olabileceği söyleniyordu.

"Diva bunu haberlerden öğrenmemeli," dedim. "Ona biz söyleyeceğiz."

"Ben söylerim," dedi Naveen usulca.

"En doğrusu," dedim. "Ama burası kalabalık. Deniz kenarına inelim. Orada sessiz sakin bir yer biliyorum."

Diva başta mahalleden çıkmaya itiraz etmedi ama kıyıdaki siyah taşlara ayak basar basmaz geri dönmek istedi. Bir şeyler döndüğünü sezmişti.

Naveen ona acı haberi sarılarak verdi. Diva onu usulca itip birkaç dengesiz adım attı. Sonra sendeledi.

Naveen peşine takıldı ve çıplak ayakları kayalıklarda kayan genç kızı birkaç adım geriden izlemeye başladı.

Divanın donuklaşan bakışlarını gördüm. Bir rüyada gibi hareket etmesine rağmen, keder ve korkudan kaçmak için nasıl debelendiğini gördüm.

Aynı sahneye hapisteki bir isyanda tanık olmuştum. Bir adam o kadar korkmuştu ki, kapı zannettiği taş duvara arka arkaya birkaç kere toslamıştı. Diva'nın aklı şimdi bambaşka bir yerde, kaybolan dünyasındaydı.

Naveen ona fark ettirmeden geniş bir daire çizdirdi ve tekrar benim yanıma döndüler. Diva bir kayaya oturdu. Yavaşça kendine geldi ve kontrolsüzce ağlamaya başladı.

Diva'yı onu delice seven Naveen'le bırakıp kulübelerin oraya döndüm. Sita'yla kızları Diva'ya yardıma yollayacaktım ama onlar yerine Karla ve George'ları buldum.

Soru sorarcasına Didier'ye baktım. Diva'nın burada saklandığını bizden başka kimse bilmiyordu.

"Bu gece desteğe ihtiyacı olacak," dedi Didier omuzlarını silkerek. "Hepimiz yanında kalacağız."

Karla bana bir merhaba öpücüğü verdi.

"Diva nasıl?"

"Kötü," dedim. "Ama atlatacaktır. O güçlü bir kız. İyi ki geldin. Diva Naveen'le kayalıklarda. Onlara biraz zaman tanımak istedim. Ne de olsa Naveen, babasını tanıyordu."

"Didier bir centilmendir," dedi Didier. "Babasını kaybeden bir kızcağızı yapayalnız bırakmaya gönlü elvermez."

"Bir de hayaletlerden ödü kopar ve o zavallı kızın yanında tek başına beklemek istemez," dedi Karla.

"Hayaletler mi?"

"Burası tekin değil," dedi Didier. "Ben sezgilerimde hiç yanılmam."

"Her neyse," dedim. "Geldiğinize sevindim."

Karla kulübelere doğru baktı. "Uzun zaman olmuştu. Yeni bir heyecan var mı? Kolera? Tifo?"

Yıllar önce, ben bu mahallede yaşarken bir kolera salgını olmuştu. Karla bana hastabakıcılığı yapmıştı. Sıçanlarla dost olmuş, kimsesizlerle ilgilenmiş ve dışkılarla çamurlaşan toprakta emeklemekte bir an olsun tereddüt etmemişti.

"Çılgınca gelebilir ama burada seninle geçirdiğim günler hayatımın en güzel anılarıydı."

"Benim de. Ve haklısın. Bildiğin manyağız biz. Şu kızlar Diva'nın kulübesinde ne yapıyor?"

"Etrafı topluyorlar. Dönünce morali düzelsin diye."

"Bu gece zor geçecek," dedi Karla. "Biçare huzursuz ruhlar şehrin üzerinde uçuşacak."

"Korkunç," dedi Akrep yanımıza gelerek.

"Zavallı kız," dedi İkizler. "Mahesh'teki süiti başka kimseye vermeyecekler. İsterse oraya dönebilir."

"Buradan kimseye bahsetmeyeceksiniz, anlaşıldı mı?" dedim. "Johnny'yle diğerleri büyük risk aldı. Diva'yı öğrenirlerse aynı katliamı burada da yaparlar."

"Tek kelime etmem," dedi İkizler.

"Ben de," diye mırıldandı Akrep. "Ama..."

"Ama ne?"

"Ya zorlarlarsa?"

"Nasıl yani?"

"Canım, ya işkence yaparlarsa? Çenemi nereye kadar kapalı tutacağım bana fiziksel olarak ne kadar zarar verdiklerine bağlı."

İkizlere baktım.

Omzunu silkti. "Akrep'in kurallarından biri."

"Dünyadaki herkes ilk şiddet alametinde bütün bildiklerini dökülseydi, işkence diye bir şey olmazdı."

Karla güldü. "Dünya âlem gammazcı olsun diyorsun. Bu da bir bakış açısı."

O sırada yanımıza bir bisiklet geldi. O kadar doluydu ki, kimin kullandığı bile görünmüyordu.

"Ah!" diye bağırdı Didier. "İlkyardım malzemeleri geldi!"

Bisikletli adam önce arkadaki rulo yapılmış sünger döşeği yere attı. Sonra bir bavul, açılır kapanır bir masa, dört iskemle ve iki kasa içkiyi önümüze bıraka.

Şaşkınlığımı fark eden Didier bir yandan gözüyle şişeleri sayarken diğer yandan, "Diva'ya," diye açıkladı. "Bu gece sağlam bir sarhoş olması gerek."

"Alkol çözüm değil, Didier."

Birden gölgelerin arasından Diva çıktı.

"Benim içmem lazım," dedi.

Didier bana bilmiş bir bakış fırlattı.

"Pek sevgili yeni dostlarım," dedi Diva. "Eski dostlarım yanımda olmadığı ve belki de onları bir daha hiç göremeyeceğim için, sizden bir ricam olacak. Beni sarhoş edin, kusmuklarımı temizleyin ve beni yatağıma yatırın olur mu? Ama önce tamamen sızdığımından emin olun."

Sessizlik.

"Elbette!" diye bağırdı Didier. "Gel, benim zavallı yavrum. Gözyaşlarımız biralarımıza aksın ve kadere hep birlikte tükürelim."

Diva tabii ki ağladı. Bağırdı, çağırdı, dans etti ve yine ağladı.

Kızlarla dans ederken biz de ona alkışlarla eşlik ettik. Sonra bir ara yere yığıldı. Naveen onu kucağına alıp yatağına götürdü. Diva'nın kırık kanatlar gibi iki yandan sarkan kollarına bakarken kalbim sızladı. Yatakta dizlerini usulca karnına çekti ve uyuyakaldı.

Yan kulübede nöbet tutan Didier, Naveen ve Zodyak'larla kâğıt oynadı. İzlemesi hiç de eğlenceli bir oyun değildi. Zira Akrep tek bir hileyi bile anlamıyor, Didier'yle İkizler de hilesiz oynamayı bilmiyordu. Naveen deseniz, aklı fikri yan kulübede uyuyan kızdaydı.

Diva ya bakmaya gittim. Yanında komşu kızlardan birkaçı vardı. On sekiz yaşındaki Anju, sosyetik arkadaşına sarılmıştı. Başka bir kız kolunu Divanın karnına atmıştı. Birinin küçük erkek kardeşi döşeğin ayak ucuna kıvrılmıştı.

Gazyağı lambası uzun yansın diye fitilin ucunu bir bıçakla düzelttim. Sivsineklere karşı bir sandal ağacı tütsüsü yaktım. Lambayla tütsüyü metal dolabın üzerine koydum ve kontraplak kapıyı çektim.

Mahallenin daracık sokaklarından deniz kıyısına indim. Diva tam da bu noktada öğrenmişti en kıymetlisini kaybettiğini.

Hapishanenin duvarının tepesinde durduğumda o kadar sakindim ki. Hiç korkum kalmamıştı çünkü nöbetçiler beni vurursa duvarın doğru tarafına düşeceğimi biliyordum.

Gelgeldim, duvardan sarkıttığım elektrik kordonundan aşağı kayıp koşmaya başladığımda, o sakinliğim yerini müthiş bir paniğe bırakmıştı. Neleri kaybettiğim birden kafama dank etmiş ve haftalarca ellerimin titremesini engelleyememiştim.

Öte yandan, sürgün hayatını ben seçmiştim. Hâlbuki bu, Diva'ya dayatılan tek seçenekti. Çok zalimceydi. Babası ve evindeki herkes ölmüştü. En güçlü savaşçılar bile yıkılabilirdi. Bugün gerçek dünyada yaşayan Diva'nın kendi sahte dünyasına döndüğünde, yanında yıkılmasına izin vermeyecek dostları olmasını diledim.

Bir sesle arkamı döndüğümde Karla yı gördüm. Beni arıyordu.

Bana el salladı ve o sırada başıboş bir dalga kayalıklara çarptı. Siyah kayalıkları bembeyaz köpükler kapladı. İkinci bir dalga taşları bir gelin gibi süslediğinde tekrar ışıklara doğru yürüdüm.

Karla'yla yan yana durup denize baktık.

Sonra yine derin uykudaki mahalleye döndük. Kimi aile reisleri çocukları daracık kulübelerde daha rahat uyusun diye dışarıda yatıyordu. Ay ışığı dingin yüzlerini gümüşi pırıltılarla aydınlatıyordu.

Didier, George'lar, Naveen, Karla ve ben Diva nın kulübesinin önünde oturup usulca konuştuk. Uyanırsa hepimiz yakınında olmak istiyorduk.

Diva'nın Bombay'ı bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Eskiden tanıdığı bazı insanlar bu trajediyle birlikte dostluklarını ispatlarken, bazıları medyanın büyülü dünyasına kapılıp ondan uzaklaşacaktı. Diva kaderine geri döndüğünde, bambaşka bir hayatı olacaktı. Naveen bir Bombay çocuğuydu. Bize anlaşılmaz gelenlere çoktan aşinaydı belki. Ama sürgün kalplerimizde, Ada Şehri hepimiz için bir yuvaydı. Ve o gece, hep birlikte, kırmızı şafak acemi sürgünümüzü uyandırana ve yeni bir Bombay'ın kıyılarına savurana dek başında nöbet tuttuk.

DOKUZUNCU KİTAP

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

L İsa'nın ölümünün ve Devnani malikânesindeki kadiamın estirdiği fırtınanın arkasından uzun bir sessizlik geldi. Yoğun ama huzurlu haftalardı. Her anlarından keyif aldım. Zira bu sene yeterince fırtına atlatmıştım.

Diva varoştaki hayatına uyum sağladı. Mahalle de üzerine düşeni fazlasıyla yapıp ona kucak açtı. Başka da şansları yok gibiydi. Fakir kızlar için Diva gözlerini kamaştıran bir yıldızdı. Diva da babasının katilleri hâlâ yakalanmadığı için şehirdeki en güvenli yerde kalmaya mecburdu.

Gazeteler hâlâ katliamı yazıyor ve kayıp varisin nerede olabileceğine dair tahminler yürütüyordu. Diva'nın babasının sahibi olduğu şirketler mahkemece atanan bir genel müdür tarafından yönetiliyordu.

Mahallede yirmi beş bin kişi yaşıyordu ve birçoğu Diva'nın kim olduğunu biliyordu. Ama içlerinden biri de kalkıp bir gazeteyi arasın ya da ödül talep etsin? Mümkün değil! Diva bu mahallenin kızıydı. Bir omuz darlığındaki sokakların ve derme çatma kulübelerin Aanu'suydu. Onlardan biriydi. Onu magazincilerden ve gangsterlerden korumak boyunlarının borcuydu.

George'lar Mahesh Otel'in en üst katında daimi bir poker partisi modelinde hayatlarını idame ettiriyordu. Trafik ışıklarında onları gördüklerinde arabalarının camlarını kaldıran ünlüler şimdi terapistleri yerine Mahesh'in çatı katında vakit geçiriyordu. Belediye başkanı yardımcısı kesesini doldurmaya başlayınca, Mahesh'teki oyunu bir dinlenme ve eğlence aktivitesi olarak ilan edip kumarla ilgili kanunlardan muaf tuttu. Bir ara da bir vergi denetçisi geldi ama o da voliyi vurunca bu sefer Mahesh'teki oyun, kayıtlara bir hayır işi olarak geçti. Başka bir gün Bollywood'un en yeni ve güzel yıldız adaylarından biri arka arkaya tam altı el kazandı. Bu sefer de, Bollywood'da ne kadar erkek aktör varsa onun rekorunu kırmak için kıyasıya bir mücadeleye girişti.

Didier şaşılacak bir gayretle kendini dedektiflik bürosuna adadı. Erken kalkması o kadar alışılmadıktı ki, onu sabahın sekizinde hazır ve nazır gördü-

ğüm ilk gün resmen paniğe kapıldım. Didier her gün bir saat güneş ışığının herkese yeteceğini savunurdu. Ona göre, gün batımından bir saat önceki aydınlık hem gayet hoş, hem de kâfiydi.

Yıllardır tanıdığım gece kuşunun sabah versiyonu önceleri bana bir hayli tuhaf geldi doğrusu. Dakik, çalışkan, hatta espritüeldi.

Büro açıldıktan birkaç hafta sonra Naveen, "Biliyor musun? Didier'yle iş arkadaşlığımızın bu kadar iyi gideceğini ummazdım doğrusu," dedi. "Arı gibi çalışıyor."

"Sen öyle diyorsan," diye mırıldandım.

"Ne o? Sen bu hâlinden memnun değil misin yoksa?"

"Ben sadece... Ne bileyim? Yıllar sonra Didier'yi kanunlara uygun bir iş yaparken görmek biraz garip geliyor galiba."

Yeni Didier gerçekten de dedektifliği müthiş ciddiye alıyordu. En çok okunan günlük gazeteye -Ranjit'inkilerden biriydi- Ranjit Medya'nın patronu Ranjit için kayıp ilanı verdi.

İlan bizi Ranjit'le ilgili bir ipucuna götürmedi ama şehirdeki herkes büroyu konuşur oldu. Bir düzineden fazla müşteri ellerinde sevdiklerinin fotoğrafları ve polis dosyalarıyla dedektiflik bürosunun kapısını çaldı. Didier'nin sokaktaki bağlantıları ve Naveen'in iz sürme becerisi sayesinde arananlardan ikisi birkaç hafta içinde bulununca yeni müşteriler geldi. Hepsi de ücreti nakit ödemeye razıydı.

Karla haklıydı tabii. Böyle bir hizmete ihtiyaç vardı. Polisin elindeki aydınlatılmamış dosyalar kaybolan insanların yakınlarının gönüllerinde yara, teşkilat için de bir itibar kaybıydı. Dolayısıyla büronun bulduğu her kayıp birçok insanın yüzünü güldürüyordu.

George'ların partilerine ara sıra Vinson'la Rannveig de geliyordu. Vinson mutluydu ama Rannveig onu kovmadıkça ya da bir yerde beklemesini söylemedikçe yine bir tazı gibi peşindeydi.

Gözlerinin rengi mavi bir bardaktaki buzları andıran Rannveig, sevgilisinin ölümünü unutmuş gibiydi. Bir daha bana ondan hiç bahsetmedi. Ama erkek arkadaşının hayaleti bir kabulleniş nehrinin sularına gömülse bile, gölgesi Rannveig'in genç yüzünden geçmedi. Değişen her surat ifadesinde ya da en ufak bir jestinde gizli bir tereddüt vardı.

Buna rağmen Rannveig sağlıklı ve moralli görünüyordu. Son zamanlarda Karla'nın giyim tarzını benimsemişti. Pamuklu taytın üzerine ince bir *salvar kameez* geçiriyordu. Tepeden atkuyruğu yaptığı saçlarıyla tamamladığı bu tarz ona pek yaraşıyordu. Bazen şüpheleri dağıldığında o kadar içten gülüyordu ki, âdeta yüzünde güller açıyordu.

Ranjit esrarengiz bir şekilde ortadan kaybolduğundan beri, Kavita Singh, Ranjit Medya bünyesindeki en büyük gazetenin yardımcı editörlüğüne yükselmişti. Bunda Karla'nın büyük etkisi vardı tabii. Kavita'nın yaptığı haberlerin kamuoyunda rağbet görmesi, onun bu kararı daha kolay almasını sağlamıştı.

Kavita'nın yaratıcılığı gazeteyi iki hafta içinde bambaşka bir havaya büründürmüştü. Sağa ya da sola kaymayıp dosdoğru hedefe yönelmişlerdi. Bombay yaşamak için harika ve heyecan verici bir yerdi. Kavita ilk editoryal yazısında *kendimizi başka şehirlerle kıyaslamaktan vazgeçelim,* demişti. *Açın gözlerinizi! Ne büyük bir sosyal deneyimin parçası olduğunuzu ve bu sistemi döndüren en önemli gücün sevgi olduğunu görün.*

Herkes buna bayılmıştı. İnsan bazen doğduğu yerin güzelliğini bir başkasının tasdik etmesini bekler. Kavita'nın yazısı her Mumbailinin kalbinde bir ateş yaktı. Kavita kalplerine dokunana kadar hiçbiri içten içe yıllardır bu ana hazırlandığının farkında değildi. Gazetenin tirajı yüzde dokuz arttı.

Kavita nın başlattığı *şehrimle gurur duyuyorum* akımı bir dizi sosyal etkinliği beraberinde getirdiğinde Karla uzun uzun güldü. Ona tam olarak neye güldüğünü hiç sormadım. O da söylemedi.

Teklifimi kabul edip yan süite taşındı ve bir hafta tadilatlarla uğraştı. Tıpkı benimki gibi bir salon, bir yatak odası ve dolaplı bir koridordan oluşan dairesi âdeta bir Bedevi çadırına dönüştü.

Bütün odalara asılan gök mavisi ve beyaz müslinden drapeli kumaşlar tavanı tamamen gizliyordu. Lambalar eski demiryolu fenerleriyle değiştirildi.

Karla yatak ve salondaki yazı masası dışındaki bütün mobilyaları kaldırttı. Aşağıdaki müzik dükkânından bir masa alıp bacaklarını kestirdi. Böylece yere bağdaş kurabilecekti.

Bütün muşamba zeminlere Türk ve İran halıları serdi. Hatta onları üst üste yığdı desem daha doğru olur galiba.

Metro kavşağına bakan, benimkine bitişik balkona günün beyaz sıcağını dağıtan kırmızı ipek sariler astı.

Gecelerimizi birlikte geçirmiyorduk. Yine de cennette gibiydim. Dokuz yıl önce hayatımı bir utanç bataklığına attığımdan beri yaşadığım en güzel günlerdi aslında.

Özgürlük, mutluluk, adalet ve hatta aşk aynı bütünün parçalarıdır; iç huzurunuzun. Uyuşturucu almak için birinden ilk kez para istediğimde ve onun kalbine korku saldığımda, kendi hayatımın topraklarına çizdiğim çizgiyi aştım. Ama Karla, Amritsar'a taşındıktan sonra küreğim elimden düştü ve vicdan aza-

bımın mezarlarım kazmayı bir süreliğine bıraktım. Hemen her gün üç öğünü de birlikte yiyorduk. Ayrı ayrı yapmamız gereken işleri çabucak halledip yeniden buluşuyorduk.

Her fırsatta şehrin altını üstüne getiriyorduk. Karla canı istediğinde arabayı kullanıyor, Randall da arka koltukta bir soda molası veriyordu. Birkaç filme ve partiye gittik. Arkadaşlarımızı ziyaret ettik.

Ne var ki Karla her gece Bedevi çadırına yalnız dönüyor ve kapılarına taktırdığım bütün kilitleri kilitliyordu.

Beni yapabileceği en hoş şekilde çıldırtıyordu. Adamına ya da kadınına göre değişir tabii ama benim için beklemeye değecek bir şeyi ne kadar beklediğim değil, o bekleyişin kalitesi önemlidir. Karlayla baş başa kaldığım her saat de o kaliteli bekleyişin bir parçasıydı.

Beklerken bazen, hatta sık sık kendimi odanın havalandırma menfezlerini değiştirmem gerektiğini düşünürken buluyordum. Bazen de aramızda bir duvar olması kalbimi sıkıştırıyordu. Neyse ki karaborsa vardı.

Suç bir iblistir, demişti Didier bir keresinde, *ve adrenalin de onun uyuşturucusudur*. Her suç, karaborsa parası aklayıcılığı gibi ufak çaplıları bile, bir doz adrenalinle birlikte servis edilir. En azından, iş yaptığın insanlar az buçuk tehlikelidir. Polis az buçuktan da fazla tehlikelidir ve her suçun kendine has avcıları ve avları vardır.

Kara para değiş tokuşu o yıllarda Güney Bombay'da serbestçe yapılıyordu. Colaba'daki her iki sigara dükkânından birinde buna benzer bir faaliyet yürütülüyordu. Güney Bombay'da, iki yüz on tane sigaracı vardı ve hepsi de hem belediye, hem de Sanjay Şirketi onaylıydı. Ben Didier'den devraldığım on dört tanesinde iş tutuyordum. Güvenli bir ticaretti ama suçlular doğaları gereği şiddete eğilimlidir.

Karla'yı dükkânlarıma hiç götürmedim. Genellikle kahvaltıyla öğle yemeği arasında hepsini dolaşıyor, öğleden sonra bir tur daha atıyor ve en son gece, yatmadan önce onlara son bir kez uğruyordum. Patronun kendini göstermesi önemliydi.

Bir suç bayiliği sistemi yürütmek ancak iş birliğiyle mümkündür. Bu da ekseri parayla satın alınır ve roller net kurallarla belirlenir. Ben para tedarikçisiydim. Sanjay Şirketi rolleri belirliyor ve kuralları koyuyordu.

Gelgeldim sokakta karaborsa para değiş tokuşu yapan her satıcı haysiyetini ne dereceye kadar koruyacağını kendi belirler. Öfke ya da korkudan başkaldırma daimi bir ihtimaldir. İş yaptığım adamlardan birinin en ufak bir isyanı Sanjay'ın bütün şimşeklerini üzerime çekerdi. Bu tür kabahatlerin affı yoktu.

Bayiliği bile kaybedebilirdim. Dolayısıyla dükkân sahipleriyle dostluğa ve biraz da korkuya dayanan bir ilişki kurmak benim görevimdi.

Suç feodal bir düzendir. Bunu anladığınızda suç dünyasının bütün püf noktalarını çözersiniz. Sanjay Şirketi tepedeki kaleydi ve muhafızları piyasanın kurdu gangsterlerdi. Sanjay da derebeyleriydi. İstediği kadını alır, istediği adamı öldürtürdü.

Ben bu düzendeki patronlardan biriydim. Dükkân sahipleri de kölelerdi. Şirket'in tanıdıkları hariç, hiçbir hakları yoktu.

Suç dünyası bu şehrin sistemine paralel yürüyen bir ortaçağ rejimiydi. İnsanların ulu orta infaz edildiği mutlak bir monarşiydi. Ve ben çelik atımla köle köle dolaşan hırsız bir baron olarak kendi otoritemi dayatma hakkına sahiptim.

Bir suç sistemini yürütmenin başlıca kuralı kimselerin bileğini bükemediği, acımasız patron imajını benimsemektir. Siz kendinize inanmazsanız, sokaktakiler size hiç inanmaz. Onları hafife almayın. Hepsi cin gibidir. Öyle bir hava yaratmalısınız ki, insanlar size meydan okumaya çekinmeli.

Bombay'da bunun için çokça bağırmanız ve ara sıra da birkaç tokat patlatmanız şarttır. Buna en yüksek sizin sesiniz çıkana kadar devam edersiniz.

Sonrasında iş gözlem yeteneğinize kalır. Şu *paan* çiğner, bu *paan'Aan* nefret eder, bu King Kong şeklindeki bir hoparlörden dini şarkılar dinler gibi. Erkeklerden hoşlananları, kadınlardan hoşlananları, kadınlardan çok hoşlananları, arkadaşları yokken sinip onlar gelince dayılananları, çok içenleri, çok düşünenleri, gevezeleri ve sonuna dek seninle olacakları ayırt etmek hayati bir önem taşır.

"Abhijeet'in başına gelenleri duydun mu?" diye sordu Regal Circledaki adamım Francis bir gün.

"Evet."

Abhijeet turistleri dolandıran bir sokak çocuğuydu. Çalıntı bir scooter'la polis barikatına dalmış ve kontrolünü kaybedip köprünün taş ayaklarından birine çarpmıştı.

"Küçük pislik," dedi Francis elime bir tomar para tutuştururken. "Geberip gitti ama düşündükçe hâlâ sinirlerim zıplıyor."

Bana verdiği parayı saydım. "Ondan aklını toplayamıyorsun herhâlde?"

"Ne demek bu, *baba?"* dedi sesini yükselterek. "Sen bana..."

Etrafa bakındım.

"Francis," dedim uyarırcasına. "Yapma."

"Ne yapıyormuşum, *baba?* Sen beni neyle suçlu—"

Yakasına yapışıp onu birkaç adım ötedeki dar bir sokağa sürükledim.

"Dur, ne yapıyorsun?" diye bağırdı. "Dükkânda kimse yok."

"Sikeyim dükkânını!"

Onu sokağın derinliklerine doğru ittim.

"Konuş," dedim.

"Ne?"

"Arkadaşlarının önünde beni kandırmaya çalıştın. Neler oluyor? Paranın kalanı nerede?"

"Baba, ben..."

Suratına bir tane patlattım.

"Ama ben..."

Daha sert vurdum.

"Gömleğimin içinde," dedi can havliyle.

Gömleğinin içinde bir sürü para vardı. Benden yürüttüğü kadarını alıp gerisine dokunmadım.

"Bunları kimden söğüşlediğin beni ırgalamaz. Ama bir daha sakın bana numara yapmaya kalkışma. Hele milletin ortasında. Anladın mı?"

Kaba kuvvet kullanmaktan nefret ediyordum. Ama suçluları hizaya sokmak için bazen gerekliydi. Hemen ve en sert şekilde tepki vereceğini bilmeliydiler. Senden korkmazlarsa kan dökülürdü.

Yeterince döviz topladığımda Ballard Rıhtımı'ndaki karaborsa bankasının yolunu tuttum.

Karaborsa bankacıları suçlulardan oluşmaz. Onlar bir suç işleyen sade vatandaşlardır yalnızca. Çizginin güvenli tarafında kalmayı seçerek hapse atılma riskini bertaraf ederler. Hepsi de birinci sınıf bir hayat sürebilecek kadar zengindir ama bunu belli etmezler. Ve son derece tarafsızdırlar. İktidarda olsun olmasın bütün partiler için kara para bulundururlar.

Ballard Rıhtımı'ndaki banka hem Sanjay Şirketi'yle, hem de Akreplerde iş yapıyordu. Ayrıca birçok polis, ordu vurguncuları ve tabii ki siyasetçiler ganimetlerini orada tutuyordu. Bankada hemen her sektörden yağmalanan paralar vardı. Burası ayrıca şehrin en iyi korunan bankasıydı.

Banka aynı zamanda müşterilerini korurdu. İçlerinden birinin işleri kötü gittiğinde belirli bir ücret karşılığında piyasayı yatıştırırlardı. Her bir skandal etikedenir, bir kutuya konur ve bir kasaya kilitlenirdi. Söylentilere bakılırsa, rıhtımdaki bankanın tek pisliği vergi beyanı yapmadıkları altınlar değildi.

Şehirdeki herkes bankanın onlara uzattığı görünmez elden faydalanırdı ve eğer o el yumruğunu sıkarsa hepsinin kaybedeceği bir şeyler vardı. Banka

sırlar ve kara parayla o kadar şişmişti ki, bu saatten sonra sırtının yere gelmesi zordu.

Benim gibi küçük çaplı üçkâğıtçılar için banka elimdeki Amerikan dolarlarını ve diğer yabancı paraları karaborsa rupilerle değiştirmenin en güvenli yoluydu. Banka da ben ve benim gibilerden aldığı dövizi aklayıp yeniden Güney Bombay pazarına sunuyordu.

Kaybedecek çok şeyleri olan bu iki taraf dışında, alıcıların kim olduğunu kimse bilmezdi. Bazıları film yapımcılarıyla aktörlerin kurduğu bir sendikadan söz ediyordu. Başka bir söylenti de Masonların Bombay şubesiye ilgiliydi.

Bu esrarengiz alıcılar her kimse, çok zekiydiler. Güneydeki karaborsa dolarlarının yüzde seksenini onlar kontrol ediyordu. Zincirdeki herkesten daha fazla kâr etmelerine karşın hapse girme riskleri yoktu.

Masrafları düştüğümde, yürüttüğüm küçük operasyondan bana ayda yirmi bin rupi kalıyordu. Hâlâ varoşta yaşasaydım bu parayla kral olurdum.

Bir suçtan para kazanmaya başladığınızda, bu piyasada var olmanın en önemli kuralının para kazanmak değil, onu elinizde tutabilmek olduğunu anlarsınız. Her bir karaborsa rupinizde kim bilir kaç kişinin gözü vardır. Polise de başvuramazsınız, zira asıl onlar sizi bir inek gibi sağmanın peşindedir.

Bir gün çuvallar dolusu nakit paranız olursa ve onları harcamaya gönüllü değilseniz, güvenli bir saklama yeri bulmanız şart olur.

İlk kural bütün paranızı bir yere koymamaktır. İşler kötü giderse, bir güvenceniz olması önemlidir. Ben bir gün kaçmam gerekirse diye evde biraz para bulunduruyordum. Gerisi Didier'nin adamı Tito'daydı. Benden arkadaş hesabı yüzde iki alıyordu. Ama ağız alışkanlığından hâlâ yüzde on diyordu, o ayrı.

"Kusura bakma," dedi bir gün yine yüzde on dediğinde.

"Bana bak, Tito. Eğer bir gün biri seni arayıp beni kaçırdığını ve bir bodrumda işkence ettiğini söylerse ona parolayı sor. 300 Spartalı derse bütün parayı ver. Tamam mı?"

"Anlaştık," dedi. "Yüzde ona bütün para onundur."

ELLİ İKİNCİ BOLUM

H. indistan'da belirli bir yaştaki her kadın otomatikman teyze olur. Balık pazarında bir karaborsa bankası işleten Yarımay teyze elli yaşında var yoktu ve erkekleri baştan çıkarmakta o kadar hünerliydi ki, yanında on dakika kalan dayanamayıp ona birlikte olmayı teklif ederdi. Bu şen dul, cazibesini kullanarak bütün alım satımlarda kârını ikiye katlamayı âdet edinmişti.

Şimdiye kadar tedbiri elden bırakmayıp yanında en fazla dokuz dakika durmaya özen göstermiştim.

"Merhaba Yarımay teyze," dedim balık tezgâhının arkasında oturan yardımcısının eline kâğıda sarılı bir tomar para tutuşturarak. "Nasılsın?"

Plastik bir iskemleyi bana doğru savurdu. İskemle kaydı, kaydı ve tam ayaklarımın dibinde durdu. Her seferinde aynısı olurdu.

Yıllardır balık yağlarıyla ıslanan beton zemin o kadar kaygandı ki, yürümek imkânsızdı. Hatta ayakta durmak bile zordu. Bütün o ölü balıklar insanlardan intikamlarını alıyordu sanki.

Yarımay teyzeden öyle bir iki dakikada kurtulamayacağımı bildiğim için oturdum.

Uzun, paslanmaz çelik tezgâhın bir uçundaydım. Balık pazarı hemen hemen bir futbol sahası büyüklüğündeydi ve burada bu masalardan onlarcası vardı.

Balıkçılar o günlük paydos etmişti. Dolayısıyla gündüzün gürültüsü yerini derin bir sessizliğe bırakmıştı. Belki bir tek can çekişen balıkların sığ nefesleri vardı. Nasıl onlar bizim havamızda boğuluyorsa, biz de onlarınkinde boğuluyorduk.

Yarımay teyzenin yutkunduğunu duydum. Duvardaki saatin tik taklarını. Teyzenin yardımcısının paraları usulca sayışını.

içerisi karanlıktı ama gölge güneşli sokaktan daha da sıcaktı sanki. Önceleri kokudan ağzımı açamadım, fakat sonra dudaklarım ağır ağır aralandı.

Biri ileride hortumla yerleri sulamaya başladı. Kan ve balık parçaları beton zeminin kenarındaki oluklara aktı.

Yarımay teyze terlikleriyle oluğun yanında dikiliyordu. İp yatağına bir gümüş balığının yüzgeçlerinin renginde, el emeği göz nuru bir örtü seriliydi.

"Kalbini bir kadına kaptırmışsın diye duydum, Shantaram," dedi.

"Doğru," diye yanıtladım. "Nasılsın, Yarımay teyze?"

Göğsünde kavuşturduğu kollarını indirdi. Çok ama çok yavaşça ip yatağın üzerine oturup kollarını iki yana açtı. Ayaklarındaki terlikleri yere fırlattı.

Sonrasında yaptıklarına yoga mı desem, akrobasi mi karar veremedim doğrusu. Bacakları, sıkacak boğazlar arayan piton yılanlarıydı sanki. Sağa ve sola hareket ettiler. Kuzeye ve güneye. Onları kafasının üzerinde çevirdi. Yanlara açtı ve ayaklarım kaslı baldırlarının altına topladı.

Bu hareketlerin tamamı yaklaşık otuz saniye sürmüştü. Eğer bir gösteri olsaydı alkışlardım. Ama bir gösteri değildi. Ben de bir seyirci değildim.

Omuzlarını çevirmeye başladı.

"İşler nasıl gidiyor, Yarımay teyze?" diye sordum.

Geç kalmıştım. Usulca bana doğru eğildi. Sırtını bir kedi gibi zarifçe kabarttı. Her birine yarımay dövmesi yaptırdığı memeleri göründü. Ve onlar kavuşup dolunay olana kadar durmadı.

Kalçalarına kadar inen saçları dolunayı gizleyerek dizlerinin üzerine ve oradan da kan lekeleriyle kaplı yere doğru kaydı.

Gözlerini kaldırdı ve beni asla bilmememiz gereken esrarengiz şeylerle tehdit edercesine baktı. Sonra kollarını arkasında kaldırdı. Elleri ensesinde birleşti. Parmaklan anemonlar gibi kıvrılıp büküldü.

Kendine has bir çekiciliği olduğunu kimse inkâr edemezdi. Ama ben bu meşhur rutindense kendisinden daha çok hoşlanırdım.

Yarımay teyze daima silahlıydı. Ona Emniyet Müdürü'nün bizzat verdiği küçük, otomatik tabancayı yanından ayırmazdı. Silahın hikâyesini bilmiyordum. Ama Yarımay teyzenin onu iki kere ateşlediğini duymuştum. İkisinde de şehrin diğer bölgelerinden gelen zorbaların tartakladığı biçareleri kurtarmaya çalışmıştı.

Yarımay teyze güzel el falı bakardı. Hatta bu hüneriyle balıkçılıktan ve karaborsacılıktan daha çok para kazanırdı.

Balıkçı mahallesinde arka arkaya üç yıl kadınlar arası güreş şampiyonu olmuştu. Bu, sadece kadınların katıldığı bir etkinlikti. Kocalar, babalar ve erkek kardeşler etraflarında halka olup onlara sırtlarını dönerdi. Şampiyon belirlenene kadar kadınlar kendi aralarında mücadele ederdi.

Bana bu etkinlikten söz etmesini isterdim. Emniyet Müdürü'nün ona tabancayı veriş öyküsünü dinlemek isterdim. Ama en fazla on dakikada bitmesi gereken bir oyun oynamak istemediğim kesindi.

"Bir kadın her zaman bir yolunu bulur," dedi sırtını doğrultup saate bakarken. "Kalbini çalan o kadınla yatarken hiç olmazsa bir kere beni düşüneceksin."

"Bak, onda yanılıyorsun."

"Emin misin?" diye sordu gözlerimin içine bakarak.

"Kesinlikle. Alınma, Yarımay teyze ama kız arkadaşım seni sollar. Sen güzel bir kadınsın ama benim sevgilim bir tanrıça. Seni dövüşte bile yener. Hatta ikimizin de defterini dürüp daha fazlasını yapmadığı için ona teşekkür etmemizi bekler. Onun için deli oluyorum."

Birkaç saniye daha ısrarla gözlerimin içine baktı. Belki de beni deniyordu. Sonra ellerini bacaklarına vurup gülmeye başladı. Gülüşü o kadar hoşuma gitti ki ben de onunla birlikte güldüm.

"Para tamam," diye seslendi yardımcısı rupilerimi metal bir kutuya koyarken.

"Böyle söyleyen ilk erkek sen değilsin," dedi. "Ama sadece birkaç kişisiniz. Diğerleri bedava şov için yalvarıp benimle görüşmek için türlü bahaneler uydurur."

"Haklılar," dedim. "Şovun müthiş gerçekten."

"Teşekkürler, Shantaram. Şahane el falı baktığımı da böyle keşfettik zaten. Çapkın bir koca elimi tutabilmek için bunu icat etti. Bazıları her gün kapımı aşındırıyor. Arkadaşın Didier de müşterilerimden. Her hafta geliyor."

Güldüm. "Hiç şaşırmam. Yarımay teyze, o hareketleri neden yapıyorsun?"

Birden alınabileceğini fark ettim.

"Özür dilerim," dedim hemen. "Bir yazar olarak merak ettim. Kabalık etmek istememiştim."

Güldü.

"Ah, Shantaram! O soruyu sadece cesaretin varken sorabilirdin zaten. Hazır cesaretin varken de sordun gitti."

"Kız arkadaşım bu cevaba bayılırdı."

"Bir dahaki sefere onu da getir," dedi meydan okurcasına.

"Ya on dakikayı geçirip cazibene kapılırsa?"

"Bir gün sen de kapılacaksın."

Kaşlarımı çattım. "Bu konuyu aramızda hallettik sanıyordum."

"Sen hikâyeler yazıyorsun ya?" dedi gülerek. "Bir gün beni yazacaksın ve bu bir ilanıaşk olacak. Kalbini çalan o kadın da kapımı mutlu bir aşk için çalacak."

“Bütün aşklar mutlu değil midir?”

Güldü. “Hayır. Onu yalnızca sana ve birkaç ahbabıma daha saklıyorum.”

“Ben mutsuz bir aşk istemem zaten,” dedim kaşlarımı çatarak. “Aslına bakarsan, artık hep mutlu olmak istiyorum.”

“Ben burada gerçek duygulardan söz ediyorum. Onlar sahtelerinden daha sancılıdır ama hediyeleri daha çoktur.”

“Doğrusu biraz kafam karıştı,” dedim. “Yine de seninle sohbet etmek güzeldi. Kabalık ettiysem ve beni vurmaya kararlıysan hiç olmazsa iki dakika ver. Yerler vıcık vıcık. Kapıya ancak ulaşırım zaten.”

Güldü. “Git, Shantaram. Bugünden sonra ayrıcalıklı müşterilerimdensin. Tanrıça silahını keskin, düşmanlarını aciz kılsın.”

Ayaklarım kayarak ilerideki açık pazara doğru yürüdüm.

Botlarımı kaldırıma sürterken dönüp ona baktım. Yatakta yoga egzersizleri yapıyordu.

Bir bacağını kaldırmış, ayağını bir meşale gibi tutuyordu. Yarımay teyze. İş kadını, gangster ve Dakikaların Efendisi. Muhtemelen haklıydı. Karla ona bayılırdı.

Didier’den miras kalan üçüncü bankam, İkizler George’un çatı katı süitinde oynattığı poker oyununun kasasıydı.

Büyük paranın döndüğü oyunlarda onlara kredi açacak bir bankaya ihtiyaç duyulur. Kazan ya da kaybet, kumar evi oyundan belirli bir yüzde alır. Ama ev de oyuna katılır çünkü iyi oynar ve kazanırsan oyuna girmek için ödediğin parayı misliyle geri alırsın.

Bir kumarhanenin para kazanması için, ne zaman araya gireceğini bilen iyi bir pazarlıkçıya ve tamamen bağımsız görünen ama aslında bütün kazandığını eve veren bir oyuncuya ihtiyacı vardır.

Bütün bu önlemlere rağmen, bazen usta bir kumarbaz gelir ve kasayı patlatır. Hatta bazen üst üste üç akşam hiç kâr edemezsin.

Yine de bu usta kumarbaz olayına nadiren rastlanıyordu. İkizler George da işini iyi biliyordu hani.

Didier ve İkizlerle birlikte bankaya para koymuştum ve oyunun parsasını üçümüz topluyorduk. Paramı kazançlı bir fona yatırsam bile buradan elde ettiğim kârı ancak rüyamda görürdüm.

İkizler düzenbazlıktan vazgeçmişti. Didier’yle ikimiz ona başka bir seçenek bırakmamıştık. Ya bu oyunu hilesiz oynatacaktık ya da oynamayacaktık.

İkizler bütün oyunlara ev adına katılıyor ve korkuyla öfke arasındaki köprü kadar düz ve dürüst bir oyun çıkarıyordu. Yeteneği sayesinde bir sürü yeni dost

edinmişti ve bize büyük para kazandırıyordu. İkizler'in bu oyuna ihtiyacı vardı çünkü kadim dostu müthiş pinti çıkmıştı. Mahesh'teki katın parasını Akrep ödüyordu çünkü burası şehirde kendini güvende hissettiği tek yerdi. Bombay dışına çıkmaya da korkuyordu.

Ne var ki korkuları bütün faturaları dikkatle incelemesine ve her bir rupinin hesabını tutmasına engel olmuyordu.

İkizler'in partilerine sponsor olmayı kesinlikle reddediyordu. İkizler herkesten kendi alkol ve uyuşturucusunu getirmesini istiyordu. Yine de şehirdeki lüks kulüpler gibi ateş pahasına içki satmadıkları için partiler tam gaz devam ediyordu. Otel ünlülerin ünsüzlerle buluşma noktası olup çıkmıştı.

Akrep, İkizlere otelde yiyip içmesi ve bazı hizmetlerden faydalanması için kısıtlı bir bütçeyle hesap açmıştı. Ayrıca her hafta iki yüz dolar harçlık veriyordu.

İkizler o kadar parayı kumar masasında bir saatte kazanıyordu. Bu konuda müthiş yetenekliydi. Eli çabuk ve kendinden emindi. Bazen bir şakayı anlamıyor ya da bir şarkının sözlerini unutuyor ama hemen her oyunu kazanıyordu.

"Benim gibi hile yapmadan duramayanlar için bir destek grubu kurmayı düşünüyorum. İsmini Adsız Düzenbazlar koyacağım. En kötüsü de kimseye güvenememek."

"Yapma, İkizler. O tipler kendine bile kızmadan duramaz. Sen öyle misin?"

Düşünürken gözlerini kırpıştırdı.

"Seni seviyorum, dostum."

"Ben de seni seviyorum, kardeşim. Hem sen başardın. Sıfır hileyle herkesten daha iyi oynuyorsun."

"Ama ne uğraştım bir bilsen. Önce kendimi edebiyata vereyim dedim. Keats okumaya başladım ama sonra darlanıp Kerouac'a sardım. Baktım, bir işe yaramıyor, hop, Fitzgerald'a zıpladım. Oradan Hemingvvay'e daldım, George Eliot'ın Deronda'sından çıktım. Virginia Woolf'la beynim uyuştu, Djuna Barnes'la kafayı kırdım ve Durrell'le şaftım kaydı. Sonra sinemaya geçtim ve üç gün arka arkaya, Humphrey Bogart beni kendime getirdi."

"Daha iyi bir destek grubu bulamazdın."

"İpin ucunda sallanırken yazarlarla oyunculardan başkasına sarılmayacaksın, kardeş."

"Haklısın. İşe yaradığına sevindim."

Bana esrarlı bir ifadeyle baktı.

"Çizginin diğer tarafından da manzara güzelmiş. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama dürüstlük insanı rahatlatıyor."

"Sen olayı çözmüşsün."

"Öyle mi dersin? Ama bu kadar namuslu olunca da insan bazen kendinden şüphe ediyor."

Güldüm. "Arada bir olur. Sen aynen böyle devam et, dostum. Fırsatçılığından arınman sana iyi gelmiş. Akrep'le nasılsınız?"

"Hiç sorma."

"O kadar kötü, ha?"

"Akrep inzivaya çekildi, Lin. Kraliyet süitinden çıkmıyor. Beni de içeri almıyor."

"Nasıl?"

"Oraya bir tek çalışanlar girebiliyor. Yemeklerini bile yalnız yiyor. Hani şöyle fıstık gibi bir sevgili yapsa kapısında bizzat ben nöbet tutar, içeri kimseyi almam. Ama nerede? Eskiden hep beraber takılırdık. O günleri mumla arar olduk."

"Belki biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardır."

"Yahu biz ağzımızdaki lokmayı bölüşürdük. Bir paket fıstığı avucumuza boşaltıp tek tek sayar, öyle paylaşırdık. Sürekli kavga ederdik ama bütün yemeklerimizi birlikte yerdik. Tam üç gündür karşılıklı bir ekmek bile bölmedik. Onun için endişeleniyorum, Lin."

"Bombay'dan ayrılmayı hiç düşünmüyor mu?"

"Sanmam. Ama belki de ben bilmiyorumdur. Hiçbir şey konuşmuyoruz ki."

"Zengin olmak Akrep'i huzursuz etti. Hayatına devam etmesi lazım ama yapamıyor. Belki de, biz yardım etmezsek hep yerinde sayacak."

"Nereye gidebilir ki?"

"Milyonerlerin yaşadığı herhangi bir yer olabilir. Onlar birbirlerine iyi bakar. Akrep kendini güvende hissederse eski hâline döner."

"Bir milyonerle başa çıkamazken bir mahalle dolusuyla ne yaparım?"

"Öyleyse Yeni Zelanda'ya gidin. Bir ormanın kıyısında bir çiftlik satın alın."

"Yeni Zelanda mı?"

"Nesi var? Ülke güzel, insanları güzel. Kaybolmak kolay."

"O kadar endişeliyim ki. Düşün, dün bir oyun kaybettim."

"Dün aşağı yukarı üç yüz tane oyun oynadın, İkizler. Birini kaybetsen ne yazar?"

"Yok, kardeşim. Bana yakışmaz. Ama kendimi feci çaresiz hissediyorum. Bilirsin, ben Akrep'i çok severim."

Neden çenemi tutamadım ki? Ama önerimin Zodyak George'ları nasıl bir yola sürükleyeceğini bilemezdim. Bana hayattaki üç dileğin nedir diye sorsalar biri, gerektiğinde çenemi tutabilmek olurdu.

“Belki de onu dışarı çıkarmalısın. Otelin etrafında yürüyüş yapın. Eski günlerdeki gibi sohbet edin. Yanınızda fedailer olmasın. Belki Akrep, üzerindeki ölü toprağını atar.”

“İyi fikir,” dedi İkizler düşünceli bir tavırla. “Ben iyisi mi bir numara yapıp onu dışarı çıkarayım.”

“Ya da doğrudan davet et.”

“Olmaz. Çölde su bulsak onu oraya CIA’in koyduğundan şüphelenecek durumda.”

“Ay, ne olur bana planını söyleme,” dedim yanımda getirdiğim parayı kasaya bırakmak için kapıya yönelirken. “Onlara alerjim var.”

Arkadaşlarım için endişelenmeliydim. Şimdi bunu o kadar iyi biliyorum ki. Şehirdeki pek çok insan gibi, Akrep’in parasının bütün sorunlarını çözdüğünü düşünüyordum. Ama yanılıyordum. Para kimin bütün dertlerine deva olur ki? Akrep’le İkizler’in dostluğu tehlikedeydi. Hayatları da öyle.

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

O, telden çıkıp Chowpatty Plajı'ndaki Starlight restoranına gittim. Starlight kumsalın kıyı duvarıyla birleştiği yerde kanunlara uygunsuz inşa edilen ve yerden mantar gibi biten bir binaydı.

Restoran açılalı üç ay olmuştu. Bir film yıldızı ve bir girişimci, halk plajının metruk bir yerinde böyle bir mekân açarak bir nevi şehre bir armağan vermek istemişti. Palmiye ağaçları, şemsiyeli masaları ve hemen bitişiğindeki kumsalla Bombay'da bir Goa havası estirmeyi hedeflemişlerdi.

Yemekler nefis, servis hızlı, çalışanlar güler yüzlüydü. Ama tamamen kanunsuz olması ve her an kapanma ihtimali burada sunulan tatlara o kadar hoş bir lezzet katıyordu ki, şehrin ileri gelenleri hâlâ bir masa için birbirleriyle yarışıyordu.

Şehre verdiği bu egzantirik ve kısa ömürlü hediyeye tonla para döken girişimci benim ahbabımdı. Karla onun bize ayırdığı masada beni bekliyordu.

Ayağa kalktı. Masadaki mumun ışığı şefkatli bir el gibi yüzünü okşuyordu. Beni öptü. Sonra boynuma sarıldı.

Kalçadan yırtmaçlı, kırmızı bir Çin elbisesi giymişti. Dalgalı bir topuz yaptığı saçlarını yerlilerin borularla attığı zehirli oklardan biriyle tutturmuştu. Okun ucunda kırmızı bir taş vardı. Ellerine de kırmızı eldivenler giymişti. Çok güzeldi ve nefis bir geceydi. Ta ki Concannon'ın adını anana kadar.

"Bir daha söyle."

"Bana bir mektup yazdı," diye yineledi yeşil gözlerini bana dikerek.

"Ve sen bunu bana şimdi mi söylüyorsun?"

"Diğer konuştuklarımız daha önemliydi."

"O mektubu görmek istiyorum."

Yanlış bir yaklaşımdı ama öfkelenmiştim. Beni bu yola iten Concannon'dı.

"Olmaz."

"Neden?"

“Olmaz işte.”

“Neden?” diye üsteledim.

Çünkü mektubu yaktım. Kalkalım mı? Burada milletin suratına duman üflemekten bıktım.”

Malabar Tepesi’ne çıktık. Biraz önce yemek yediğimiz restorana ve şehre baktık. Marine Caddesi’nin ışıkları okyanusun göbeğine taktığı bir zinciri andırıyordu.

Karla sigarasının dumanlarını benim suratıma üfledi. Sonra biraz sakinleşti.

“Neler oluyor?”

“Ne olmuyor ki, Karla?”

Taş bir anıtın üzerinde oturuyorduk. Ağaçların arasından deniz görünüyordu. Biraz ileride fısır fısır konuşan başka bir çift vardı.

Yanımızdan geçen arabalarla motorlar kıvrılarak hayvanat bahçesinin önünden geçen ve Kemps Corner kavşağında dikleşen uzun yokuşun tepesinde yavaşlıyordu. O yol boyunca kafeslerindeki aslanların kokusunu duyar ve yaslı kükreyişlerini duyardınız.

Her yarım saatte bir, polis arabası geçiyordu. Yakınlarda zenginlerin malikâneleri vardı. Siyah film camlı bir limuzin usulca yokuşa doğru ilerlerken tam yanımızda duraksadı.

Karla’ya sokuldum. Gerektiğinde onu itip bıçağımı çekecektim. Ama limuzin yaslı aslanlara doğru uzaklaştı.

“Mektubu neden yaktın?” diye sordum.

“Bir virüs kaparsan ve bağışıklık sistemin onunla savaşamazsa antibiyotik alırsın, öyle değil mi? Mektup zehirliydi ve ben onu bir antibiyotik alevinde yok ettim. Kurtuldum ondan.”

“Sen öyle sanıyorsun. Concannon’ın yazdıkları hâlâ aklında. Tek kelimesini bile unutmadığından eminim. Sana ne yazmış, söyle.”

“O mektupta yazanlar iki kişinin hafızasına kazındı zaten. Bir üçüncüyü kirletmeye ne gerek var?”

Derin bir iç çekti. Ben de aynısını yaptım. Maksat oksijen almak değildi. Silahlarımızı dolduruyorduk. Karla kızmaya başlamıştı ve bana haddimi bildirmek üzereydi.

“Bu konu ikimizi de ilgilendiriyor,” dedim ellerimi kaldırarak. “Mektupların özel şeyler olduğunu biliyorum. Ama ortak bir düşmanımızdan geldiyse, ne yazdığını bilmek benim de hakkım.”

“Concannon o mektubu sana göstermemi istediği için yazmış zaten. Bu da onun tuzaklarından biri. Seni taciz ediyor, beni değil.”

“İşte bunun için ne yazdığını bilmek istiyorum ya?”

“Ben de diyorum ki, işte tam olarak bundan ötürü bilmemelisin. Tek söyleyebileceğim, hoş şeyler demediği. Concannon bana bir mektup yolladı, Shantaram ve ben bunu senden gizlemedim. Yetmez mi?”

Anlayamıyordum. Concannon’ın Lisa’nın ölümünde parmağı olduğunu biliyorduk. Üstüne üstlük benim kafamı kırmaya çalışmıştı. Kendimi ihanete uğramış gibi hissetmiyordum. Sadece oyun dışı kalmış gibiydim ve Karla bunu daha önce de birçok kez yapmıştı zaten.

Eve döndük ve öpüşerek birbirimize iyi geceler diledik. İyi değildim. Öyleymiş gibi numara yapmayacaktım. Odama giriyordum ki, durdurdu beni.

“Ne oluyor? Söyle de kurtul hadi.”

O Bedevi çadırının önünde duruyordu, ben manastırımın.

“Concannon m mektubu,” dedim. “Onu bana göstermeliydin. Ama sen yakmayı tercih ettin ve şimdi aramızda tuhaf bir sır olarak kaldı.”

“Sır mı?” Beni baştan aşağı süzdü. “Öyle olsun. Yarın çok yoğunum. Görüşemeyebiliriz.”

“Hadi ya.”

“Sonraki gün de.”

“Eee?”

“Ondan sonraki gün de.”

“Bir dakika. Asıl benim sana kızmam gerekmiyor mu?”

“Ne münasebet?”

“Ama haklıyım.”

“Haklıyken hiç kızamazsın da, bunda haklı bile değilsin. Beğendin mi yaptığını? Bak, benim de tepemi attırdın.”

“Senin bana kızmaya hiç hakkın yok, Karla. Concannon, Lisa ve Ranjit’le alakalı. Onun hakkındaki hiçbir şeyin sır olmasını istemiyorum.”

“İstersen daha fazla uzatma. Yoksa ileride pişman olabileceğimiz sözler söyleyebiliriz. Merak etme, iletişimimizi tamamen kesmem. Kötü hissedersem kapının altından not atarım.”

Kapıyı kapadı ve kilitlerin sesini duydum.

Odama girdim. Dakikalar sonra Abdullah geldiğinde sinirden odada bir aşağı bir yukarı yürüyordum. Hazırlan dedi ve beni sokakta bekleyeceğini söyleyerek gitti.

Yanında Comanche ve Şirket’in üç adamı daha vardı. Peşlerinden güneye, Flora Çeşmesi’ne doğru gazladım. Bir kavşakta önümüzden kağnı arabası gibi geçen tankeri beklemek için durduk.

I

"Nereye gittiğimizi sormayacak mısın?" dedi Abdullah.

"Hayır. Seninle dolaşmak hoşuma gitti."

Güldü. Colaba'dan geçip Sassoon'a girdik ve donanma üssünün girişine yakın durduk. Büyük ve geniş kapı geceleri kapalı olurdu.

Abdullah bir çocuğu çay almaya yolladı. Adamların her biri sokağın farklı yönlerini görecek şekilde motorlarına yerleşti.

"Fardeen öldürüldü," dedi Abdullah.

"înna lillahi ve inna ileyhi raciun, ''diye mırıldandım. *Ondan geldik ve yine Ona döneceğiz.* Böyle desem de hem çok üzülmüş, hem de şok olmuştum.

"Subhânehu ve Teâlâ, " dedi Abdullah. *Allah günahlarını affetsin ve sevaplarını kabul eylesin.*

"Amin," dedim.

Fardeen o kadar kibar ve düşünceli bir adamdı, o kadar adildi ki, ona Politik Fardeen derdik. Cesur bir savaşçı, sadık bir dosttu. Fardeen hariç herkesin Sanjay Şirketi içinde en az bir tane düşmanı vardı. Bir tek Fardeen'i hepimiz severdik.

Akrepler yangına misilleme olarak Fardeen'i kurban seçtiyse, Sanjay Şirketi'ndeki herkesin bam teline dokunmuşlar demekti.

"Akrepler mi?" diye sordum.

Abdullah, Comanche, Shah, Ravi ve Uzun Tony hep bir ağızdan inlercesine güldü. Yüzlerindeki buruk ifadelere baktım.

"Flora Çeşmesi'yle Chor pazarının arasında bir yerde kaçırmışlar," dedi Shah. "Fardeen çarşıya gidiyormuş. Motorunu Byculla'da, yol kenarında bulduk." Elinin tersiyle öfke gözyaşlarını sildi.

Uzun Tony devam etti, "Onu bir yere götürüp bağlamışlar ve işkence etmişler. Göğsüne kahrolası bir akrep dövmesi yapmışlar. Sonra da tam ortasına bir bıçak saplamışlar. Kendilerini gizlemeye gerek bile duymamışlar."

Şirket'te, uzun boyuyla Kısa Tony'den hemen ayırt edilen, Uzun Tony yere tükürdü. Hikâyenin en zalim kısmı dövmeydi, zira Fardeen dövmenin günah olduğuna inanan Müslümanlardandı. Dolayısıyla ona bir dövme yapmak kavgayı iki rakip çetenin meselesi olmaktan çıkarıp bir dinler savaşma dönüştürüyordu.

"Lanet olsun," dedim. "Nasıl yardım edebilirim?"

Tekrar güldüler. Bu sefer içtenlikle.

"Asıl biz sana yardıma geldik, Lin kardeş," dedi Abdullah.

"Neden?"

Yine güldüler.

“Neler oluyor, Abdullah?”

“Başına ödül koydular, Lin.”

“Özel bir teklif sundular,” dedi Comanche. “Yirmi dört saat için geçerli.”

“Kaçtan kaça kadar?”

“Bu gece yarısından yarın gece yarısına kadar,” dedi Shah.

“Kaç para?”

“Yüz bin rupi,” dedi Ravi. “Şu dünyada piyasa fiyatını bilen tek adam olabilirsin.”

Yaklaşık altı bin dolara tekabül ediyordu. Amerika’da, bu parayla ancak bir kamyonet alabilirdiniz. Bombay’da ise, sokaktaki bütün kiralıkları satın almaya yeterdi.

Tanıdığım birkaç kişiyi düşündüm. Hatta onları arkadaşım bile sayabilirdim. Bırakın bu parayı, sırf adam öldürmekten hoşlandıkları için memnuniyetle harcarlardı beni.

“Sağ olun, çocuklar,” dedim.

“Ne yapalım sen söyle,” dedi Abdullah.

“Karla’dan uzak durmalıyım. Bir çatışmanın ortasında kalmasını istemem.”

“Haklısın. Evden istediğin bir şey var mı, getirelim?”

Avcılarımdan kaçarken neye ihtiyacım olurdu ki?

Sokaklarda çalışıyordum. Hep hazırdım. Sağlam botlarım, rahat bir kotum, temiz bir tişörtüm, bir sürü iç cebi olan kolsuz bir yeleğim, Amerikan dolarlarım, rupilerim, belimde iki bıçağım ve beni asla yarı yolda bırakmayan bir motorum vardı.

Silahım yoktu ama onu da nereden bulacağımı biliyordum.

“Saatim dolana kadar bir ihtiyacım yok,” dedim. “İlginç bir gece olacak. Uyardığınız için sağ olun. Yirmi dört saat sonra görüşürüz. Allah’a emanet olun.”

Sırtımı dikleştirip motoru çalıştırdım.

“Hop!” diye bağırdı Uzun Tony.

“Nereye gidiyorsun be adam?” dedi Ravi.

“Bir yer biliyorum,” dedim.

Abdullah kaşlarını çattı. “Neresiymiş orası?”

“Bir yer işte. Allah’a emanet olun.”

“Hop!” diye bağırdı Uzun Tony yine.

“Nereye?” diye üsteledi Ravi.

“Yerini herkesin bildiği ama çıkış kapısını sadece benim bildiğim bir yere gidiyorum.”

“Bilmece gibi konuşmasana,” diye böğürdü Comanche.

“Silahımı alacağım,” dedim. “Sonra biraz meyve yer, birkaç bira içer, yirmi dört saat yan gelip yatarım.”

Ravi başını iki yana salladı. “Hayatta bırakmayız.”

“Sanjay sana yardım etmemizi yasakladı,” dedi Abdullah. “Ama böyle bir zamanda, Fardeen gibi bir meclis üyesi öldürülmüşken ve dışarıda hem Şirket’in adamları, hem de başkaları kol gezerken seni bırakmayız. Hem Comanche de bize katıldı. Şirket’ten istifa etti.”

“Aynen,” dedi Ravi.

“Bizimle takılmaman için hiçbir sebep yok,” diye devam etti Abdullah. “Bir süre devriye gezeceğiz. Sonraki yirmi dört saat de dinleniriz. Hem Şirkete desteğini de göstermiş olursun.”

“Bunu yaparsan..dedi Uzun Tony.

“Seni engelleyemeyiz, öyle değil mi?” diye bitirdi Ravi.

“Hadi, Lin. Gel, sınıra gidelim,” dedi Abdullah elini omzuma koyarak. “Şirket’in yoğun saldırı altında olduğu bugünlerde bizi koru.”

Güzel bir teklifti. Unutulmayacak bir teklif. Yine de kabul etmek gelmiyordu içimden.

“Ya birinizden biri benim yüzümde vurulursa?” diye sordum. “Ben bunun vebalini nasıl öderim?”

“Ya sen birimizden birinin hayatını kurtarırsan?” dedi Abdullah. “O zaman iyi ki sizinle gelmişim demez misin?”

Diğerleri de motorlarını çalıştırdı ve ikimiz önde, üçümüz arkada sokaklarda ağır ağır dolanmaya başladık.

Erkekler düşünmek istemedikleri konuları zihinlerinin bir köşesine atar ve bir daha onlara hiç dokunmazlar. Hele bir göreve odaklanmışlarsa, önlerinde hiçbir engel duramaz.

Başıma ödül konmuştu. Bunu kimin yaptığını bilmiyordum. Ama düşünmeyecek ve sadece sağ kalmaya odaklanacaktım. Belki de kendi hükümetimin başıma zaten bir ödül koyması, İkincisini unutmamı kolaylaştırıyordu. Abdullah ve ötekilerle Akreplerin sürpriz bir saldırısına karşı sınırda devriye gezmeye daha iyi odaklanabiliyordum.

Güney Bombay’da ilk devriye gezişim değildi bu. Turistlerin yoğun olduğu yarımadada rakip çetelerin gözü vardı. Geceleri bir saldırı beklentisiyle devriye gezerdik. Bazen korktuğumuz başımıza gelirdi. Saldırırlardı bize. Ama olay yerine otuz saniyede ulaşan motorlu devriyelerimiz sayesinde birçoğunu ucuz atlatmıştık.

Dört adamdan oluşan iki grup her dört saatte bir nöbet değişimi yaparak devriye gezerdi. Motorlulara tanınan hak bu kadardı.

Ada Şehri'nin ejder ağzı aşağı yukarı Manhattan kadardır. Bize tanınan saatlerde orada düzinelerce tur atardık. Neyse ki Bombay'ın motorların geçebileceği kadar geniş yaya yolları vardır. Kestirmelerin hepsini ezbere bilmemiz bize büyük zaman kazandırırdı.

Durup insanlarla konuştuğumuz dakikalar da motor tepesinde geçirdiklerimiz kadar kıymetliydi. Her bir yardımsever fısıltı size düşmanı alt etmek için mükemmel bir fırsat tanır. Çete savaşlarındaki en önemli koz, evinde savaşmaktır. Detaylara dikkat etmek ikinci sırada yer alır. Yöre halkının sizi en az polis kadar sevip sayması da önemli bir avantajdır.

Fardeen'in ölümünün ardından polis bile Sanjay Şirketi'nden yana taraf olup Şirket üyelerinin kısıtlı sayıda silah taşımasına izin vermişti.

Didier'nin bağlantılarına bakılırsa, Akrepler şiddet ve dini milliyetçilik içerikli bir planla güneye girmeyi düşünüyordu. Polisin Güney Bombay'ın kontrolünü onlara seve seve teslim edeceği görüşündeydiler. Zira kendilerini vatansever, Sanjay Şirketi'ni hain olarak görüyorlardı.

Polis din sömürüsüne karşı ivedilikle müdahale etmesi için emir almıştı. Şimşek Dilip de fırsattan istifade ona bu milliyetçilik akımının temsilcilerinden daha fazla rüşvet veren Sanjay'ın yanındaki yerini almıştı. Şimdi Dilip'in cipli devriyeleri halkın huzurunu kaçırdıkları gerekçesiyle Akrep avındaydı.

Ateşkes bizim için zor bir süreçti, zira polisin saldırganlığına alışmıştık. Çoğumuz bunu tercih ederdik. Herkes oyunu aynı kurallara göre oynarken nerede durduğunu bilirsin en azından. Polis bize karşı birdenbire kibarlaşınca sudan çıkmış balığa dönüyorduk.

Bir trafik ışığında durduğunuzda ve yanına bir zamanlar arkasında dayak yediğiniz polis cipi yanaşıp içindeki polisler size gülümsemeye, hatta sizinle konuşmaya çalıştığında kendinizi bir tuhaf hissediyordunuz.

Olaysız geçen devriyenin ardından, Hacı Ali'nin mezarının yakınında, Tardeo'nun Pedder Yoluyla buluştuğu yerde durduk.

O noktadan itibaren bütün güney, Sanjay'ındı. Denizden denize kadar. Türbe tarafsız bölgedeydi. Bombay'ın bütün çetelerinin elemanları burayı güvenle ziyaret edebilirdi. Savaşta olsalar bile.

Abdullah motorları yakınlardaki benzincideki bir adamına emanet etti ve birlikte küçük ada mezarının uzun yolunu yürüdük.

Bir gangster ritüelini yerine getirecektik. Savaştan önce, gece geç vakitte muhakkak burayı ziyaret ederdik.

Hacı Ali olarak bilinen zat eskiden son derece varlıklı, Özbek bir tüccarmış. Sonra varını yoğunu fakir fukaraya dağıtıp Mekke'ye gitmiş.

Bir gezgin gibi bütün dünyayı dolaşmış. Bunu on beşinci yüzyılın şartlarında yaptığı düşülürse, bir hayli zorlandığını tahmin etmek güç değil. Ama Hacı Ali yılmadan, sırtında bohçasıyla dere tepe düz gitmiş ve yoluna çıkan bütün bilgileri iştahla öğrenmiş.

Sonra zevk sahibi bir adam olarak Bombay'a yerleşmiş ve ünü şehir sınırlarını aşmış. Yıllık hac ziyareti sırasında vefat ettiğinde, tabutu denizde kaybolmuş ama mucize eseri Bombay'ın kıyılarına vurunca tam o noktaya onun anısına bir anıt mezar yapılmış.

Mevsiminde, günde bir kere mezarın yolu sularla kaplanırdı. Bu bilge kişi bitip tükenmek bilmeyen ziyaretçilerinden sıkıldığında biraz başını dinleyebilmek için bu yöntemi bulmuştu sanki. Şehrin en büyük koruyucularından biri olarak onun da dinlenmeye ihtiyacı vardı tabii.

O gece, mezarın yolu kuru ve tenhaydı. Sert bir rüzgâr esiyordu. Altı gangster anıt mezarın bulunduğu adacığa doğru yürüdük. Ay ışığı sığ gelgitin yüzeyinde uzun gölgeler oluşturuyordu.

Geniş patikanın iki yanındaki yuvarlak kayalıklar olduğu gibi meydandaydı. Onları denize sırt çevirip buraya sığınan yaslı figürlere benzettim.

Kalın demetler hâlinde yanan tütsüler havayı sadakat ve inancın kokusuyla doldurmuştu.

Adaya doğru yürürken her zamanki ritüeli tekrarlamadım. Savaşa giden gangsterler bu yolda geçmişte yaptıkları kötülükleri düşünür, mezarda bağışlanmak için dua eder ve adadan şehre cehennemi göze alarak dönerlerdi.

Ne var ki, ben bu kez Karla'yı düşündüm. Birbirimize kızgın ve kırgın ayrıldığımızı.

Beni kimin öldürtmek istediği umurumda değildi. Şüpheli listesi uzundu ve onu düşünerek kısaltamayacağım kesindi. Ama Abdullah işimi kolaylaştırmaya kararlıydı.

"Ödülü kimin koyduğunu sormadın," dedi.

"Şu yirmi dört saati bir atlatayım, sonra öğrenirim nasıl olsa."

"Şimdi öğrensen olmaz mı?"

"Tercih etmem doğrusu," dedim. "Çünkü kim olduğunu öğrenirsem ona bir şey yapmak isterim ve herkes beni öldürmeye çalışırken harekete geçmem doğru olmaz."

"Irlandalı," diye kestirip attı Abdullah her zamanki dobralığıyla.

"Concannon mı?"

"Evet."

Gülmeye başladım.

"Aferin valla," dedi Ravi. "Moralini bozmuyorsun." Shah, Comanche ve Uzun Tony'yle bir adım gerimizden yürüyordu.

"Ben... Aslında gülünecek bir tarafı yok tabii. Ama aynı zamanda da, çok komik. O adamı tanıyorum. Concannon'ı. Aklınca benimle taşak geçiyor. Yirmi dört saat kısıtlaması onun için. Bu bir kedi fare oyunu."

Gülme krizimin arasında daha fazla açıklayamadım. Abdullah dışında hepsi anladı zaten. Onlar da güldü. Bunu ilk onlar akıl edemediği için biraz bozulmuşlardı doğrusu. *Tüh be,* deyip duruyorlardı. Hatta böyle bir plan yapabilecek paranoyak arkadaşlarının isimlerini bile saydılar.

"Ben tuttum bu herifi," dedi Ravi. "Bir tanışsak keşke. Yani yine öldürürüz tabii de, önce iki lafın belini kırsaydık."

"Ne yalan söyleyeyim, ben de isterdim," diye atıldı Uzun Tony. "Abdullah'ın bacağından vurduğu herif değil mi o?"

"Evet."

"Aynı bacağından iki kere vurdum," dedi Abdullah. "Merhametin yalnızca hak edene gösterilmesi gerektiğini bir kez daha anladık. Bunun gibi iblislerin gözünün yaşına bakmayacaksın."

Ötekiler hâlâ gülüyordu. Aslında bu iyiye işaretti. Hepimizin sevdiği biri öldürülmüştü ve biz de ölüm tehdidiyle karşı karşıyaydık ama yine de kahkahalarımızdan ödün vermiyorduk. Genç sokak askerleri Abdullah'ın sert bakışlarıyla kendilerine geldi ve kıyıya döndük.

Savaştan önce buraya gelmemiz tabutu Ada Şehri'nin kıyılarına vuran zatımuhtereme hakaretti aslında. Hepimiz biliyorduk bunu.

Ama iyi bildiğimiz ya da kendimizi inandırmaya çalıştığımız bir başka şey de, başkalarının dışladıklarım azizlerin koruyup kolladığıydı. Deminki saygısızlığımıza rağmen onun için huzurluyduk belki de. Denizin üzerindeki mezarında uyurken bizim gangster dualarımızı dinleyen bu sabırlı azize güvenimiz tamdı.

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Concannon'ın eşek şakasından paçayı kurtardıktan sonra, aslında bana ne denli büyük bir iyilik ettiğini anladım. Zira Colaba denen cadı kazanında gizlenen ne kadar katil ruhlu yılan varsa hepsi ortaya çıkmıştı. Abdullah'la Didier başıma konan ödülle ilgilenen bütün kiralıkları tek tek ziyaret edip bir temiz dövdü. Bir daha ödül avcılığına cesaret edebileceklerini hiç sanmıyordum.

Concannon'ı ararken bakmadığım delik kalmadı. Ara sıra uzak mahallelere bile gitmek zorunda kaldım. Motor tepesinde sadece ve sadece Concannon'ı düşünerek kilometrelerce yol teptim. Ama İrlandalı kuş olup uçmuştu sanki. Bir hayalet, bir söylenti ve alaycı bir kahkahanın yankısıydı sadece. Sonunda bulunmak istemediği sürece bir tehdit oluşturmadığına karar vererek avuttum kendimi.

Karla hâlâ öfkeliydi. Günlerce ortadan kayboldu. Ne aradı, ne sordu. Ben de ona kızmak istedim ama beceremedim. O mektubu bana göstermemesine hâlâ bozuluyordum. Özellikle de, yazarı beni öldürtmeye çalıştıktan sonra. Ama Karla'yı özlememek elimde değildi. Birlikte geçirdiğimiz o mutlu günler benim için şu hayatta iyi ve güzel olan her şey demekti.

Ruh eşini bulduğunu nereden anlarsın biliyor musun, diye sormuştu Nijeryalı bir kaçakçı vaktiyle. *Ne kadar istesen de ona dargın kalamamandan.*

Hem haklı, hem değildi. Ruh eşleri birbirlerine en azından bir süreliğine dargın kalabilirdi. Karla da hâlâ öfkeliydi işte. Yine de bu küskünlüğe olumlu tarafından bakmak istiyordum. Hiç olmazsa şimdilik Concannon'ın eşek şakasını konuşmak zorunda kalmıyorduk. Karlanın olanları duyduğundan emindim. Şüphesiz, bütün bunları komik bulmuş ve benimle dalga geçmek için bir dolu akıllıca yol bulmuştu.

Madam Zhou hâlâ firardaydı. Haftalardır onu gören ya da hakkında bir şey duyan olmamıştı. *Asit* kelimesi beynimi yakıyordu âdeta. Karla'yı sıkboğaz etmek istemiyordum ama benimle yeniden kahvaltı etmek isteyene kadar

güvenliğinden emin olmalıydım. Dolayısıyla vakit buldukça onu gizlice izliyordum.

Vaktinin çoğunu, Kavita Singh'in gazetedeki odasında ve Lisa'nın sanat galerisinde geçiriyordu. Gece gündüz nerede olduğunu bilmeme rağmen onunla konuşamıyordum. Bu beni deli ediyordu ve sabrı çabuk taşan bir adam olup çıkmıştım.

Para değiş tokuşu yaptığım insanlar para çuvallarını elime vermek yerine ayaklarımın dibine fırlatıyordu. Birkaç gün içinde tam üç kere gereksiz yere hır çıkarınca, bana öfke kontrolü çareleri önermeye başladılar. Aralarında neler yoktu ki? Alkol, uyuşturucu, fahişeler, çete kavgaları ve son olarak patlayıcılar.

"Bir kadını aklından çıkarmanın en iyi yolu bir yerleri patlatmaktır," demişti bir arkadaşım. "Ben bir sürü yeri patlattım, insanlar teröristlerin yaptığını sandı ama bendim. Hepsi bir hatunu unutmak içindi."

Ben bir yerleri patlatmak istemediğim ve hâlâ burnumdan soluduğum için, bir profesyonele danıştım.

"Aşk uğruna bir yeri havaya uçurdun mu hiç?" diye sordum berberim Ahmed'e.

"Bu yakında mı?"

Ahmed'in Stil Evi modernleşmeye direnen son birkaç berber salonundan biriydi. Üç tane kırmızı renkli deri ve krom koltuğu vardı. Bana sorarsanız, kendilerine has sihirli güçleri vardı. Zira hiçbir erkek onlara uzun süre karşı koyamıyordu.

Aynalar mutsuz kurbanların vesikalık resimleriyle doluydu. Bunlar bedava saç kestirmek için fotoğraflarının dükkâna asılmasına müsaade eden müşterilerdi. Stil Evi'nde bedavaya saç kestirmenin pek de akıllıca olmadığını göstermeleri açısından faydalıydılar aslında.

Ahmed'in bir berberde çok da tercih etmeyeceğiniz türden bir kara mizah anlayışı vardı. Ama dibine kadar demokrattı ve bu yanını takdir ederdik. Bütün düşüncelerin özgürce ifade edilmesi gerektiğini düşünürdü. Onun berber dükkânında herkes fikrini söyleyebilirdi. Koca şehirde, Müslümanların Hindulara ve Hinduların Müslümanlara fanatik diyebildiği tek yer burasıydı. Üstelik kavga da çıkmazdı.

Stil Evi gerçekten de insanda bağımlılık yapan bir yerdi. Ahmed buraya gelen herkese bir dürüstlük ve hoşgörü aşısı vuruyordu sanki. Ve dükkândan dışarı adımınızı attığınız an orada konuşulanları bağışlar ve unuturdunuz.

Ahmed beni Katil Motorların bıyıkları kadar keskin bir usturayla tıraş etti. Yasadışı bir hayat sürerken seni keskin bir usturayla tıraş etmesine izin

vereceğin insanların sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Ahmed'e gözü kapalı güvenebilirdim çünkü mesleğine tutkuyla bağlıydı. Sanatını icra ederken birini öldürmek haysiyetini iki paralık ederdi.

Ahmed beni öldürmek isteseydi eğer, silahlarından birini kullanırdı. Elinde birkaç ay önce bana Tito'nun ininde sattığına benzer onlarca silah vardı. Dolayısıyla boğazımı hünerli ellerine teslim ettim ve koltuğumda güvenle gevşedim.

Sinekkaydı tıraş ettiği yüzümü bir işkence seansında kullanılabilecek kadar sıcak bir havluyla örttü. Yeterince cezamı çektiğime kanaat getirince havluyu bir matador edasıyla suratımdan çekti.

Talk pudrasına buladığı fırçayı suratımda dolaştırdı ve bana dükkânında kullandığı yegâne tıraş losyonunu sürdü: *Ambrosta de Ahmed* i.

Rahatlamıştım doğrusu. Kendimi daha sakin ve ferahlamış hissediyordum. Tam Ahmed'in losyonundan biraz daha sürünüyordum ki, Danda bana küfrederek içeri daldı.

Danda ve buram buram tıraş losyonlu kokan bendeniz. Pek hoş bir buluşma değildi doğrusu.

Tiradını bitirmesine izin vermedim. Bana *orospu çocuğu* demesi ya da başka bir hakeret etmesi umurumda değildi. Ne istediği ve neden istediği de öyle. Gömleğine yapışıp kolonyalı avucumu kırmızı kulağına indirdim. Tokatlarıma aralıksız devam edince kaçmak zorunda kaldı. Ama benim de bütün sakinliğimi alıp götürdü.

Kapıdan Ahmed'e el salladım.

"Allah'a emanet ol, Ahmedbhai."

"Dur!" dedi yanıma koşturarak.

Kolsuz kot yeleğimin yakasını düzeltti.

"Şimdi oldu."

Kapıdan çıkar çıkmaz, ikizler demin özenle düzeltilen yakama yapıştı.

"Şükürler olsun," dedi kollarıma yığılarak. "Her yerde seni aradım. Bakmadığım yer kalmadı."

"Burada olduğumu kim söyledi?"

İkizler bunun profesyonel bir soru olduğunu biliyordu.

"First Pasta Sokağı'ndaki bir muhabbet tellalı. Seni izliyormuş. Son günlerde hırçınlaştığını duymuş. Bir, haydi bilemedin iki güne bir kız istersin diye düşünmüş."

"İyiyim ben," dedim. "Tedavi oldum."

"Senin adına sevindim, dostum," dedi gergin bir sesle.

"Senin neyin var?"

"Akrep," dedi çabucak. "Keçileri kaçırdı. Yardımın gerek."

"Sakin ol. Akrep keçilerini çoktan kaçırdı zaten."

"Yok, öyle değil. Bildiğin *Alacakaranlık Kuşağı.* Görsen, korkudan altına edersin."

"Gel. Böyle ulu orta konuşmayalım."

Madras Kafe'ye oturduk ve birer *idli sambar* söyledik. Arkasından da ikişer bardak siyah çay içtik, ikizler sokak çocuğuydu. Kankası milyoner olsa da önce yer, sonra konuşurdu.

İkizler çili biberi ve Hindistan cevizinin keskin tadını koyu çayıyla damağından silerken, bana hikâyesini anlattı. Hindistan'daki pekçok hikâye gibi azizlerle başlıyordu.

Önceki gün, haşhaş sevdalısı, mahalli bir azizin onuruna bir anma töreni düzenlenmişti. Sokaklar din adamlarıyla dolmuştu. Polis ilk kez kimseyi esrar içmekten tutuklayamamıştı çünkü bunu yapanların çoğu din adamıydı.

Zodyak George'lara daha uygun bir festival olamazdı. Dolayısıyla İkizler kadim dostunu Mahesh'teki kartal yuvasından çıkarmak için onu bahane etmişti. Hem bu vesileyle biraz temiz hava alırız demişti. İkizlerin dediğine göre, önce her şey normaldi. Akrep yine kendini bulmuştu sanki. Ayaklarını sürüye sürüye yürüyor, hatta ara sıra konuşuyordu. Otelden kiraladığı dört güvenlikçiye eskiden dolandığı sokakları gösteriyor ve İkizlerle birlikte orada yaşadığı anıları anlatıyordu.

Sonra bir köşeyi döndüklerinde, bir sadhu, yani bir din adamı kesmişti yollarını. Ellerini kaldırmıştı. Birinde düğümlü bir şey vardı, diğerinde kutsal kırmızı leke.

"Eee?" diye sordum.

"Ona *namaste,* dedim. *Takasa var misini Al sana biraz Manali. Sende ne var?'*

"Sizinle ot mu içti?"

"Hayır. Adamcağız tam cevap verecekti ki, Akrep yürüdü gitti. Ama sadhu durdurdu onu."

"Derdi neymiş?"

"Bin dolar istedi."

"Ne?"

"Bin dolar."

"Akrep ne dedi?"

"Manyak mısın dedi."

“Cebinde bin dolar mı vardı?”

“Sadhu da tam olarak bunu sordu. Cebinde bin dolar var mı dedi.”

“Var mıydı?”

“Meğer üzerinde yirmi beş bin dolar varmış, Lin. Bana gösterdi. Dört güvenlikçiyi ondan peşimize takmış.”

“Sonra?”

“Akrep’i bilirsin. Birden sinirleri boşaldı. Hiç tanımadığım birine neden bin dolar vereyim diye bağırdı. Ama beni rahat bırakman için sana bir yüzlük vereceğim dedi.”

“Biraz kaba olmuş. Guru ne dedi?”

“Akrep’in söylediklerini sakin karşıladı. Bana bin dolar verseydin, yokluğunu bile fark etmezdin dedi.”

“Akrep ne cevap verdi?”

“Olay bu değil, dedi.”

“Sonra?”

“Sadhu senin zayıflığın açgözlülüğün dedi. Sırf bu aydınlatma bile bin dolara değer dedi. Bu sözleri hayatım boyunca unutmayacağım, Lin.”

“Haksız sayılmaz,” dedim.

“Öyle.” Kapıya doğru baktı. “Sonra ne yaptı biliyor musun? Güldü. O gülüşü de hiç unutmayacağım. Yüzü o kadar ifadesizdi ki. Ama yine de gülüyordu işte. Sırf o gülüş bile Akrep’i zıvanadan çıkarmış olabilir.”

“Sonra?” dedim yine.

“Bizimki adamı itip yürümek istedi. Bir süre itiştiler. Güvenlikçiler ayrılın diye bağırdı. Sonra sadhu yere düştü ve kafasını kaldırımın kenarına çarptı. Alnının derisi sıyrıldı. Güvenlikçiler onu yerden kaldırmak için koştu. Ben de mendilimi verdim ve otelin doktorunu çağırmalarını söyledim.”

İkizler birden sustu ve yine sokağa baktı. Ufak tefek dalaverelerle hayatını sürdürdüğü ve belki de daha mutlu olduğu kargaşaya.

“Hele şunu bir anlat,” dedim. “Sonra gidip sigara alırız, olur mu? Sen bu sokakları iyi bilirsin. Şu kapıdan çıktığın saniyede ortadan kaybolursun. Onun için lafı dolaştırma da sadede gel.”

“Dolandırma değil miydi, kardeşim?”

“İkizler!”

“Tamam. Sadhu, Akrep’e küfretti.”

Nedense birden titremeye başlamıştı.

“Eee?”

“Bu kadar.”

Bizim için işleri zorlaştıran sevdiklerimize gösterdiğimiz sabır şu dünya üzerindeki en saf duygulardan biridir. Ben de sabırla gülümsedim İkizlere.

"Tam olarak ne söyledi, İkizler?"

"Açgözlülüğün, katilin olacak dedi. Bu andan itibaren parasının ona yalnızca kan ve ölüm getireceğini söyledi."

"Ya sonra?"

"Güvenlikçiler onu Akrep'in elinden zor aldı."

"Akrep ne yaptı?"

"Kaçtı. Sonra onu otelde buldum."

"Adama ne oldu?"

"Benimle otele gelmesini teklif ettim ama kaçmamı söyledi. Arkadaşlarım gelecek, beni böyle görürlerse sizi paralarlar dedi. Ben de kaçtım. Din adamları ne kadar tehlikelidir bilirsin."

"Şimdi Akrep lanetlendiğini mi düşünüyor?"

"Bir nevi öyle oldu zaten. Otel çalışanları lanetli diye bizim kata uğramıyor."

"Eee, hizmetinize kim bakıyor?"

"Akrep otel yönetimiyle konuşup yeni birilerini tuttu. Bugün işbaşı yaptılar. Galiba Litvanyalılar. Konuştuklarından tek kelime anlamıyorum ama kafa tiplere benziyorlar. Akrep kendine Rus fedailer de tuttu. İngilizce konuşuyorlar ama onları da anlamıyorum. Akrep kendini dairesine kapadı. Bu sefer gerçekten kapadı ama. Dışarı adımını atmıyor."

"Oyunu bir süreliğine paydos edin," dedim. "Didier'yle de konuşurum. Şu sadhu'yu bulup laneti kaldırtalım bakalım."

Adam muhtemelen meteliksizin tekiydi. Onu bulup ona saygısızca muamele eden densizi bağışlaması ve laneti kaldırması karşılığında ufak bir hediye önerebilirdik.

Benim bildiğim sadhu'lar bunu hiç düşünmeden kabul ederdi. Fikrim işe yarayabilirdi. O zaman bunun, masum ve sevgi dolu dostum İkizleri yasak nehirlere sürükleyeceğini bilemezdim.

"Bravo, Lin. Sen bir dâhisin. Şu lanet meselesi Akrep'i darmadağın etti. Sen yabancı değilsin. Kutsal bir kişinin şimşeklerini üzerime çekmek benim de hoşuma gitmez doğrusu. Hem o gün ben de ilahi radyasyon sahasındaydım. Lanetin kalkması hepimize bir oh çektirir."

"Naveen Adair'den yardım isteyebiliriz. Kayıpları bulmada üzerine yok," diye önerdim tutamadığım çenemle. "Bürosu Amritsar'da. Benim yan odada."

"Dur, ben bir etrafa sorayım da, adamı bulamazsak Naveen'e başvururuz. Yaşasın. Akrep'i iyi edeceğiz."

“Hadi bakalım. Seni otele bırakayım mı?”

Kafenin açık kapısından bütün kuralları çiğneyerek kaldırıma bıraktığım motoruma baktı.

“Sağ ol,” dedi gülümseyerek. “Motorlarla başım hoş değil. Ben bir taksi tutarım. Seninle konuşmak öyle iyi geldi ki.”

Güneyin bulvarlarında dolaşırken, lacivet bir takım elbiseyle karşılarına çıkan kaderin verdiği paralarla bir mutsuzluk batağına düşen dostlarımı düşündüm.

Akrep gibi, ben de Bombay’da kalmak zorunda değildim aslında. Pasaport kaçakçılığı sayesinde Afrika’nın bazı bölgelerini avucumun içi gibi biliyordum. Lagos ve Kinshasa’da bağlantılarım vardı. İyi bir sahteci her zaman işlerine yarardı.

Singapur’da da dostlarım vardı. Bir Hindi-Çin döviz işinin beyaz yüzü olmamı teklif etmişlerdi. Parası iyiydi. Şehir güvenliydi. Kurallara uyduğunuz sürece kimse size karışmazdı.

Başka bir yerde yaşamayı sık sık düşünürdüm. Ama sonunda bütün seçeneklere bir kulp takardım. Beni bırakmayan bu şehir mi, yoksa sevdiğim kadın mıydı, karar veremezdim.

Amritsar’a gittiğimde yüzümden düşen bin parçaydı. Kuşlarım Karla’nın bir saat önce galeriden çıktığını fısıldamıştı. Onu otelde bulacağımı umuyordum. Hatta ona bir barışma hediyem bile vardı.

Bir caz orkestrasında çalan birkaç arkadaşım Colaba Back Körfezde akustik entrümanlarla doğaçlama bir konser verecekti. Gerçekten de olağanüstü bir deneyim olacağını umuyordum.

“Şimdi çıktı,” dedi Didier masasından kafasını kaldırarak. “Daha birkaç dakika önce buradaydı. Ama yalnız değildi. Taj’laydı.”

“Taj da kim?”

“Sırık boylu bir heykeltıraş. Uzun, siyah saçları var. Yakışıklı sayılır. Bu ay Jehangir’in girişinde duran Enkidu’yu o yapmış.”

Taj’ı hatırlamıştım. “Sanat camiasından hiç kurtulamayacak mıyız?” diye homurdandım.

“Ben de demin kendime aynısını sordum. Ressamlar ve müzisyenler neden bu kadar çekici?”

“Bilmem. Ressamlar insanları soyduğu ve müzisyenler de boşalttığı için olabilir mi acaba?”

“Ukala dümbelekleri,” diye tısladı Didier.

“Karla ne zaman döneceğini söyledi mi?”

“Ne?”

“Şey işte.”

“Bu kadar geveledi̇ğine göre bir durum var. Hayrola?”

“İki güne dönerim dedi. Bana sorarsan gayet ciddiydi. Tabancasını da aldı. Bir de o uzun boylu heykeltıraşı. İkisini de aldı gitti.”

Bir süre konuşmadım. Ama dişlerimi gıcırdatıyor ya da parmaklarımı çıtlatıyordum herhâlde ki, Didier kalkıp boynuma sarıldı.

“Ne olursa olsun, en azından alkol denen bir şey var,” dedi omuzlarımı sıkarak. “Gel, bu gece kafaları çekelim. Baş başa olmayı mı tercih edersin, yoksa dışarı mı çıkalım?”

“Yürü, gidiyoruz,” dedim.

“Nereye, dostum?”

“Raghav’ın caz orkestrası Aum Azaan’ı dinlemeye. Bu gece Back Körfez’de çalacaklar. Karla’ya söyleyecektim ama senin kısmetinmiş.”

“Ha şöyle. Nihayet benim kafaya geldin,” diye şakıdı. “Ama alınmazsan, ben bir taksi çağıracağım.”

ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Colaba Polis Merkezi'nin önünden geçerken Arshan'ı sokak ortasında dikilirken gördüm. Elinde uzun, tırtıklı bir bıçak vardı. Avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

Kenara çekip yanına gittim. Etrafımızda bir kalabalık toplanmaya başlamıştı ama insanlar güvenli bir mesafede durmaya özen gösteriyordu. Şimdilik polis ya onu görmemişti ya da görüp kendi hâline bırakmışlardı.

"Amca, nasılsın?" dedim.

"O korkak var ya, o korkak!" diye bağırdı. "Oğluma tekme attı. Farzad hastanede şimdi. Beyin kanaması geçirdi. Çık ulan! Erkeksen çık karşıma! Kozlarımızı paylaşalım! Duyuyor musun, Dilip?"

"Dur yahu. Ne yapıyorsun? Sakinleş biraz."

Polisle savaşamazsın. Yeterince cephanen varsa birkaç polisi haklayabilirsin belki ama sizi temizleyene kadar üzerinize gelmeye devam ederler. Bir polis teşkilatın olması böyle bir şeydir. Yenilmez bir gücü kabul edersin.

Emniyet teşkilatı hizmet ettiği şehirle sözsüz bir anlaşma yapar. Onlar her gün canlarını ortaya koyar ama tıpkı suçlular gibi, kendilerine yapılan doğrudan bir saldırıyı kaldıramazlar. Bu değişmez bir kuraldır. Son tokadı polis mutlaka atar.

Arshan'ı usulca yolun ortasından çektim ve caddenin karşısındaki kaldırıma götürdüm. Bıçağı elinden alıp sokak çocuklarından birine verdim.

Köşede bir taksi bekliyordu. Arshan'ı ona bindirip şoföre beklemesini söyledim. Motorumu güvenli bir yere çekip başına bir çocuk diktim. Döndüğümde Arshan katıla katıla ağlıyordu.

Şoförün yanma oturup Cuffe Parade'deki üç cepheli evi tarif ettim. Arshan arka koltuğa uzanmış ve eliyle yüzünü kapamıştı. Taksi haraket ettiğinde karakolun kemerli girişinde Şimşek Dilip'i gördüm. Yumruklarını kalçalarına dayamıştı.

Arshan yarı yolda taksiyi durdurdu ve benimle yalnız konuşmak istediğini söyledi. Akreplerle kavga ettikten sonra Concannon la oturduğumuz çaycıya yakındık. İki ağacın arasına gerilen mavi muşambanın altında karşılıklı oturduk.

Arshan çayını bir dikişte yarıladı.

"Farzad'a ne oldu anlat," dedim.

"Durmadan başı ağrıyordu. O kadar çaresizdim ki, bir gün Dilip'e meydan okumaya geldim ama sen beni eve götürdün. Sonra Farzad'ın baş ağrıları sıklaştı. Oğlum, ihmale gelmez, dedik. Doktora gitmeye ikna ettik. Bir bakmışlar beyninde kocaman bir kan pıhtısı var. Kafaya alınan darbelerden olurmuş. O aşağılık herif oğlumun kafasına tekme attı."

"Çok üzüldüm," dedim.

"Farzad kontrol sırasında bayılmış. Onu hemen yoğun bakıma kaldırmışlar. O günden beri de orada. Yetmiş iki saattir hiçbir tepki vermiyor."

"Nasıl? Yani..."

"Evet, komada, Lin."

"Fiangi hastanede?"

"Bhatia."

"Orası iyidir. Görürsün, Farzad'ı er geç ayağa kaldırırlar."

"Ölecek," dedi Arshan.

"Hayır. Senin için yaşayacak. Ama Şimşek seni öldürürse oğlunun bu hayatta hiçbir dayanağı kalmaz. Söz ver, Arshan. Bir daha delilik etmeyeceksin."

"Olmaz. Yapamam."

"Bal gibi yaparsın. Sana inanan ve güvenen insanları yarı yolda bırakamazsın."

"Anlamıyorsun," dedi. "Onu buldum."

"Neyi?"

"Hâzineyi buldum."

Bir yerlerden zil sesi geldi. Mahalledeki küçük bir tapınakta dua edenler ellerindeki minik zilleri çalıyordu.

"Hâzineyi buldun mu?" diye sordum hayretle.

"Evet."

"Ne zaman?"

Ayaklarım seyre dalmıştı. Boş çay bardağı parmaklarının arasından kaydı. Atılıp bardağı havada yakaladım ve yere koydum.

"İki hafta önce."

"Böyle bir zamanda moral olmuştur," dedim. "Evdekiler nasıl heyecanlandı kim bilir?"

“Onlara söylemedim ki. Bir şeyden haberleri yok.”

“Neden?”

“Önceleri bugünleri mumla ararız diye sustum.” Kendi kendine konuşur gibi dalgınca fısıldıyordu. “Hâzineyi ararken o kadar mutluyduk ki. Ama paranın bizi değiştireceğini biliyordum. İstemesek de önüne geçemeyecektik. Ben de sesimi çıkarmadım.”

Anılara dalarak sessizliğe gömüldü.

“Şimdi neden susuyorsun?”

“Farzad hastalanıp yataklara düşünce bunun bir ceza olduğunu anladım. Aslında açgözlülüğümden söylememiştim onlara. Böyle bir sırrım olması hoşuma gitmişti. Kısa bir zaman için bile olsa hazine sadece benimdi.”

“Kendini suçlama. İnsan doğası bu. Ama kabahatinin telafisi var.”

“Anlamıyorsun. O polis, Farzad’ı tekmelediğinde şikâyetçi olmadım çünkü hazine daha önemliydi. Yolumuza taş koymalarından korktum. Öz evladımı bir hâzineye kurban ettim.”

“Arshan, yapma. Farzad’ın kafasına tekme atan sen değildin. Hem Şimşek Dilip birkaç kere benim de kafamı tekmeledi ama kan pıhtısı filan olmadı. Kötü zamanlama ve kötü şans diyelim. Herkesin başına gelebilirdi.”

“Bencil herifin tekiyim.”

“Tamam. Cömertliğini göster o hâlde. Oğluna dünyanın en iyi doktorlarını getir. Artık paran var. Bunu yapabilirsin.”

“İşe yarar mı dersin?”

“Orasını bilemem. Ama sonuna kadar savaşmak zorundasın. Diğerleri hâzineyi bulduğunu mutlaka öğrenmeli. Bunu onlardan sakladığın her gün sana güvenleri biraz daha kırılacak. Bu gece, Arshan. Daha fazla uzatma. Söyle onlara.”

“Haklısın,” dedi sırtını dikleştirerek. “Söyleyeceğim.”

“Ama önce bir konuyu açıklığa kavuşturalım. Hâzineden pay istemiyorum. Lafını bile etmeyin. Anlaştık mı?”

“Neden?”

“Çünkü o paraya ihtiyacım yok. Bir daha da konusu bile açılsın istemiyorum. Tamam?”

“Ne acayip adamsın. Ama seviyorum seni.”

Onu evinin kapısına kadar götürdüm. Kapının diğer tarafından Anahita’nın sesi geliyordu.

“Farzad’ın duası için yedi somun ekmek pişirdim!” diye bağırdı daha kapıyı açmadan. “Ama kocam olacak adam evinin yolunu bilmiyor ki.”

Sonra kapıyı açıp Arshan'ın yüzünü gördü ve bir çığlık atıp boynuna sarıldı.

"Neyin var, canım? Kötü bir şey mi oldu, aşkım?"

"Size anlatacaklarım var," dedi Arshan kırmızı perdeyi aralarken. "Çağır herkesi, gelsinler."

"Tabii şekerim. Olur, çağırırım. Gel, yaslan bana. Önce seni bir iskemleye oturtalım."

"Ekmekler için özür dilerim," diye mırıldandı Arshan.

"Aman boş ver, şekerim."

Usulca dışarı çıktım. Neyse ki kimse fark etmedi.

Taksi manevra yaparken evden gelen sevinç çığlıklarını duydum.

Motorumun yanına döndüğümde, onu emanet ettiğim çocuğa para verdim. Ama paramı geri verdiği yetmezmiş gibi, bir de üzerine birkaç bozukluk ekledi.

Motorumun üzerinde iş tutmuştu anlaşılan ve şimdi kazandığı parayı benimle paylaşıyordu. Oğlan belirli bir bölgede çalışmıyordu. Elindeki malı başkalarının motorlarında ya da arabalarında satıyordu. Benim motorda otururken de kârlı bir satış yapmıştı. Ben Sanjay Şirketi'nin adamıyken motorumu kirli emellerine alet etmeye asla cesaret edemezdi.

Gömleğinin yakasına yapıştım ve parayı cebine geri koydum.

"Bu ne cüret, Sid? Motorumu nasıl kullanırsın?"

"Ya ne yapaydım, Linbaba? Bu ara sokaklar karışık. Afganlar Mohammed Ali Yolunda. Akrepler yataklarının altında saklanıyor. Nerede satış yapacağım ben?"

"Özür dile."

"Özür dilerim, Linbaba."

"Benden değil, motorumdan. Ona göz kulak olacaktın. Görevini yapmadın."

Ellerini göğsünde kavuşturarak motora doğru eğildi. Ne kadar hızlı ve kaypak bir tip olduğunu biliyordum. Kaçarsa ona koşarak yetişmem mümkün değildi. Ancak motorla yakalayabilirdim.

Birbirine bastırdığı ellerini bu kez alnına götürdü.

"Özür dilerim, motosiklet-^'/. Bir dahaki sefere sana hak ettiğin saygıyı göstereceğim."

Onu okşamak için elini uzattı ama izin vermedim.

"Yeter. Bir daha böyle bir işe kalkıştığını görmeyeyim."

«r... öoz. »

"Diğer çocuklara da söyle. Ondan uzak dursunlar."

"Baş üstüne."

Back Körfeze giderken Arshan'ın evinin önünden geçmemek için trafiğe girdim. Hâzineyi ya da komadaki Farzad'ı düşünmek istemiyordum. Yeterince üzgündüm zaten. Caz dinlemeye ihtiyaç duyacak kadar.

Naveen'in motorunun yanma park ettim. Biraz ileride elli altmış kişilik bir üniversiteli grubu vardı. Caz insanların yüzlerine kendine has bir huşu ifadesiyle yansır. Grubun kıyısına oturup ellerimi ceplerime soktum. Kendimi müziğe kaptırdığımda Karla'yı düşündüm. *Keşke o da burada olsaydı,* dedim içimden. *Kim bilir ne kadar hoşuna giderdi.*

"Müzisyenlerin topuna kılım," diye homurdandı Naveen yanıma oturduğunda.

Gözleri Divadaydı. Genç kız Raghav adında son derece yetenekli ve yakışıklı bir gitaristin dibinde oturuyor ve onu hayranlıkla izliyordu. Raghav'ı tanırdım. İyi çocuktu. Ama Naveen de kendine göre haklıydı.

"Seni anlıyorum, kardeşim," dedim.

Diva'yı arkadaşları dışında kimse tanıyamazdı. Zengin Diva kızları kalabalığın biraz ilerisinde Didier'yle oturuyordu.

Diva hiç makyaj yapmamıştı. Alnındaki *bindi* cam, küpeleri bakır, bilezikleri plastikti. Kıyafetleri ve sandaletleri varoşun popüler bir dükkânından ve oranın son modasına uygundu.

Yeni imajı Diva'ya pek yaraşmıştı doğrusu. Tıpkı mahalledeki diğer kızlara yaraştığı gibi. Ama zengin Diva kızlarının oradaki varlığı beni endişelendiriyordu.

"Neden buradalar?" diye sordum onları kafamla işaret ederek.

Naveen derin bir iç çekti. "Engel olamadım. Diva gizlilik yemini ettiklerini söylüyor. Kız iki haftadır hapis hayatı yaşıyor, Lin. Buna ihtiyacı vardı. Bir şey diyemedim."

"Haklısın. Öğrenciler onu bu hâlde tanıyamaz. Tam bir kenar mahalle dilberi olmuş."

"Bir de küfredişini duy. Kızlar geçen gün sokakta bir erkek ona askıntı olduğunda ne diyeceğini öğretiyordu. Birkaçını duymak ister misin? Bayağı yaratıcılar doğrusu."

"Orada yaşadığımı unutuyorsun. Hepsi *lauda lasoon'W* başlayıp *saala lukka'yla* bitiyor. Tanrım, sana yalvarırım, Diva öğrendiklerini bana tekrarlamasın."

"Amin."

"Diva kızları mahalleyi gördü mü?"

Güldü ama ben kaşlarımı çattım. Zira Johnny Cigar'la ailesinin güvenliği söz konusuydu.

"Çok mu komik?" dedim.

"Evet," dedi gülerek.

"Neden?"

"Diva kızları mahalleyi ziyaret ederse, Didier'yle girdiğim bahsi kaybedeceğim."

"Yine mi bahis? Neden, Naveen?"

Sahte bir pişmanlıkla iç çekti.

"Didier bir hayalet hikâyeleri gecesi düzenleme bahanesiyle kızları mahalleye getirmeye çalışıyor. Aslında istiyorlar ama mahalle onları hayaletlerden daha çok korkutuyor. Didier'ye dedim ki, bu kızlar mahalleye ayak bastığı gün, Benicia'yla yarışacağım."

Naveen, Colabalı motorculardan birkaç numara öğrenmişti ve her geçen gün daha usta bir motorcu oluyordu. Ama Benicia'yla yarışmak ayrı bir cesaret isterdi.

Benicia, birkaç yıldır Bombay'da yaşayan bir İspanyol kızıydı. Rajasthani mücevherleri satın alıp Barcelona'daki alıcılara satıyordu. Kendi hâlinde yaşayan biriydi ve bu da esrarengiz bir hava yaratıyordu. Ama 350cc'lik vintage motoruna atlayıp Bombay sokaklarına çıktığında onu kimsenin yenemeyeceğini bilmeyen yoktu.

"Sen Benicia'yı tanıyor musun?" diye sordum.

"Daha değil."

"Bahis konusunda ciddisin ama?"

Güldü. "Hem de nasıl. Dur, bir dakika. Kızlara mahalleye gelmeleri için rüşvet teklif etmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır. Diva, Johnny'yle ailesinin misafiri. Babasının katilleri yakalanana kadar oraya kimse gitmemeli. Mahalledeki insanları tehlikeye atamayız."

"Doğru," dedi birden ciddileşerek. "İşin o tarafını düşünemedik. Didier kızları ikna etmemiştir umarım."

"Üzme kendini," dedim. "Diva kızları mahalleye gelirse ve Benicia'yı yarışa ikna edebilirsen, senin üzerine bin dolar koyacağım."

"Sahi mi?"

Parayı cebimden çıkarıp ona verdim.

"Anlaştık," dedi Naveen elini uzatarak.

"Anlaştık," dedim tokalaşırken.

"Karla'yla nasıl gidiyor?"

"Diva'yla nasıl gidiyor?"

"Kafayı yememe az kaldı."

"Diva biliyor mu?"

"Kafayı yememe az kaldığını mı?"

"Onu sevdiğini," dedim.

Naveen iyi çocuktu. Aşkım ona ihanet etmemesi için gayretle sıktığı çenesine gömdü ve müziğe el çırparak eşlik eden varoş kızı Diva'ya baktı.

Öğrencilerden bazıları grup grup dolaşıp sohbet ederken, kimileri baş başa fısıldaşıyordu. Ara sıra kaçamak bir sarılış ya da bir öpücük yakalıyordum. 0 yılların Bombay'ında daha fazlası imkânsızdı. Seksin insana en çok heyecan verdiği bu yaşlarda olabilecekleri kadar masumlardı işte.

Şu gençlerin koca şehrin sorumluluğunu üzerlerinde taşımaya ara verdiklerinde paylaştıkları narin sevgi ne tatlıydı. Müzik birçoğunun oturduğu civar apartmanlardan sekip körfezin olağan seslerine karışıyordu.

Bunlar geleceğin oğulları ve kızlarıydı. Son moda kıyafetler giyip esrarlı sigaralarıyla ucuz romlarını paylaşarak deniz kenarında müzik dinliyorlardı. Ama hayatları bundan ibaret değildi. İyi notlar alıyorlar ve gruplarında başka inançlardan ya da kastlardan insanlar olmasına aldırmıyorlardı.

Onlar daha şimdiden Ada Şehri'nin kıyısında bugüne dek rastlanmayan bir şeyi başarmıştı. Vakti gelince ya kendi şirketlerinin sahibi olacaklar ya da başka şirketlerde üst düzey elemanlar olarak çalışacaklardı. Ve işte o zaman, bu şehri bambaşka bir şekilde yöneteceklerdi.

Diva'nın iki arkadaşı Didier'ye doğru eğilmiş, kıkırdıyordu. Müziği dinledikleri yoktu. Didier'nin fısıldadığı her cümlede gömleğine yapışıp kahkahalarını bastırmaya çalışıyorlardı.

Didier beni görünce kızların somurtmasına aldırmadan yanıma geldi.

"Neden geciktin?" diye sordu elimi sıkarken.

Sahi neden gecikmiştim?

Arshan, Colaba karakoluna intihar saldırısı yapacaktı. A, bir de yıllardır aradığı hâzineyi bulmuş.

"Sonra anlatırım. Senden ne haber?"

Ama Didier beni duymadı. Kızlara el kol işaretleri yapmakla meşguldü.

"Bir soru sordum."

"Ah, pardon. Şuradaki genç hanımlar seni daha yakından tanımaya can atıyor."

Bir sihirbazlık numarası yapar gibi elini salladı. Birkaç metre ötede oturan kızlara baktık. Suratlarıyla garip bir şey yapıyorlardı. Bilmiyorum, belki de gü-

lümsüyorlardı. Didier onlara her ne anlattıysa korkularının yerini hayranlık almıştı. Ellerini kaldırıp hareket ettirdiler. Ya el sallıyorlar ya da bizden korunmaya çalışıyorlardı. Boş boş oturmaya alışık kızlardan beklenmeyecek bir çeviklikle ayağa kalkıp yavaşça bize doğru yürüdüler. Çıplak ayak parmakları her adımlarında çimlere gömülüyordu. Yok, bu kızlar belli ki boş boş oturmuyordu.

Divalar dansçıymış meğer. Birlikte dans ediyorlarmış. Çok da iyiydiler. Bakın, o kadarını anlamıştım. Erkekler kızlara dair birçok şeyi anlamayabilir ama güzel olanlarının kalçalarıyla yaptıkları şu hareketleri her zaman anlarlar.

"Sana öldürdüğün adamı sorarlarsa, bana bırak," dedi Didier.

"Ben kimseyi öldürmedim, Didier."

"Öyle mi?" diye sordu şüpheci bir tavırla. "Benim aklımda neden öyle kalmış?"

"Selam," dedi kızlardan biri.

"Merhaba," dedi diğeri.

"Ay, iyi ki geldiniz!" dedim. "Ama karım daha kiliseden dönmedi. Biraz bekleyeceksiniz."

"Karın mı?" dedi biri.

"Kiliseden mi?" diye atıldı İkincisi.

"Evet. Dört çocuğumuz var. Hepsi de dört yaşın altında. Çok şükür ki artık sizin gibi cici bakıcılarımız var. Biz de biraz başımızı dinleyelim, değil mi ama?"

Hyyy!"

"Siz bebek bakıcısı değil misiniz?" diye sordum bütün saflığımla. "Didier saati yirmi rupiden, haftada üç gün geleceğinizi söyledi. Pazartesi, çarşamba ve cumaları."

"Iyyy!" diye bağırdılar koro hâlinde ve orkestrada tumba çalan, iki iyi giyimli ve yakışıklı oğlanın yanına gittiler.

"Beğendin mi yaptığını!" diye isyan etti Didier.

"Demek öldürdüğüm adamı sorarlarsa, gerisini sana bırakacaktım? Öyle mi, Didier?"

"Ah, Lin," diye homurdandı. "Laf çevirmede Didier'nin eline kimsecikler su dökemez. Ama sorun şu ki, sen bana yeterince pas atmıyorsun. Ne olmuş biraz abartmışsam? İnsanlara sadece gerçekleri söylersen, seni bir tek ben ve Naveen ilginç buluruz. Ki Naveen'den de o kadar emin değilim doğrusu."

"Ne bu ya? Shantaram'ı yerin dibine batırma haftası filan mı? Bugünlük ara ver istersen. Daha fazlasını kaldırabileceğimi sanmıyorum."

Didier cevap vermedi çünkü tam lafımı bitirmiştim ki, biri bağırdı.

“Yangın!”

Babımı çevirdiğimde kıyının biraz ilerisinden yükselen alevleri gördüm.

“Balıkçı mahallesi,” dedi Naveen.

Başımı salladım. “Sandallar yanıyor.”

Ben motoruma koşarken Naveen, Didier’ye, “Diva’nın yanında kal!” diye bağırdı.

“Merak etmeyin,” dedi Didier bir kolunu Diva’nın, diğerini Diva kızlarının omzuna atarak. “Dikkatli olun! Sakın öleyim filan demeyin!”

ELLİ ALTINCI BÖLÜM

aveen’le kalabalığı yararak ilerlemeye çalıştık. Balıkçı mahallesindeki herkes kıyıya akın ediyordu. Baktık daha fazla gidemeyeceğiz, yolun ortasında durduk. Bulunduğumuz noktadan, alev alan uzun kayıkları görebiliyorduk.

Balıkçı kulübelerinin olduğu kumsal karanlıktı. Ama kıyı bir sokakla ana caddeye bağlanıyordu ve yalnızca yirmi metre ötemizi göz kamaştıran bir kızıllık kaplamıştı.

Sandallar çoktan kül olmuştu. Gövdeleri hâlâ için için yanıyordu.

Neyse ki yangın mahalleye sıçramamıştı. İnsanlar canla başla ekmek teknelerini kurtarmaya çalışıyordu.

Naveen’le suratlarımıza birer mendil bağlayıp su kovalarını elden ele geçiren insanların yanma koştuk. Ben iki kadının arasında durdum. Elleri o kadar çabuktu ki, hızlarına yetişmek için var gücümle çabalıyordum.

Kumsaldan kadınlarla çocukların bağrışmaları geliyordu. Alevlerden kurtulmak için kendilerini sığ suya atmışlardı.

İtfaiyeciler dumanların arasından onlara yardıma koştu. Bazıları alevlerin sardığı kulübelere dalarak kucaklarında küçük çocuklarla dışarı çıktı. Paçaları ve kolları tutuştu ama aldırmadılar.

Kendi canım hiçe sayarak kulübelere giren birinin kollarında bir çocukla alevlerin arasından fırladığım gördüm. Saçlarının yandığının farkında bile değil gibiydi. Yanımdan geçti ama kova zincirini kırmamak için ona yardım edemedim.

Durduğum yere kök salmıştım sanki. Gözlerim etrafımdaki koşuşturmaya dalmıştı. Bir su kovasını yanımdakine geçiriyor ve hiç düşünmeden bir başkasını alıyordum. Şu hayatta tecrübe edebileceğiniz korkunç şeylerin bir sınırı var mıdır? Hiç sanmıyorum.

Burnuma yanık et kokusu dolarken, her nedense Sri Lanka’da, o yolun kenarındaki kesik başı hatırladım. Yok. Geçmiş yakamı bırakmayacaktı anlaşılan.

Yağmur başlamıştı. İtfaiyeciler yangına korkusuzca müdahale ediyordu. İnsanlar rahatlayarak dans etmeye başlamıştı. Karla yanımda olsaydı biz de katılırdık onlara.

Kumsal boyunca yürüdüm ve ilerideki ağaçların kıyısındaki yanmış sandallara baktım. O sırada dumanların arasında gri silüetler belirdi.

Belki birer hayalettiler ya da iblis. Bize doğru geliyorlardı.

Kayıkların içi yüz yıllık balık yağıyla kaplıydı. Etrafımızı saran mavi-siyah dumanlar yavaş yavaş dağılıyordu.

Tökezleyerek siyah sisin arasından çıkan insanların üstleri is lekeleriyle kaplıydı çünkü yangını onlar çıkarmıştı. Ve griydiler çünkü küle ve altlarına saklandıkları ağaçların tozuna bulanmışlardı.

Yüzlerinden yol yol akan yağmur sularıyla gri kaplanlar misali yavaşça bir duman ormanına doğru ilerliyorlardı. Birkaç dakika sonra, kafamın içinde bir ampul yandı. Bunlar Akreplerdi.

Küçük grup gölgelere karışırken topallayarak yürüyen Hanuman en arkada kalmıştı.

Zaman bazen gerçekten yavaşlar. Sevgi ve korku tarihle karıştığında. Hatta bu Colaba'daki balıkçı körfezi gibi ufacık tefecik bir yerin tarihi olsa da. Kalp atışların göğsünü bir çekiç gibi döver ve bütün resmi görüverirsin. İşte o anda, çoktan başka bir yerdesindir. Algıların zirve yapmıştır ve her bir duman girdabının hiç olmadığın kadar farkındasındır.

Akrepler bize yaklaşıyordu. İnsanlar arkamda dans ediyordu. Çocuklar, yaşlılar ve köpekler kumların üzerinde oturuyordu. Üniformalarından dumanlar yükselen itfaiyeciler hâlâ kulübelerin arasındaydı.

Akreplerle aramızda altmış metre kadar vardı. Ellerindeki bıçakları ve savaş baltalarını hayal meyal seçebiliyordum. Yangın birinci adımdı ve şimdi başladıkları işi bitirmeye geliyorlardı.

Belimdeki bıçakları çekip onlara doğru koşmaya başladım. Bir planım yoktu. O sırada en önemlisi, arkamdaki insanlara kaçmaları için zaman tanımaktı ve sanırım bir yandan da bağırıyordum.

Üçüncü ya da dördüncü adımımda düşünmekten vazgeçtim. Kulaklarıma bir şey olmuştu. Duyamıyordum. İçimden kanatsız kuşlar misali dilekler geçiyordu.

Ellerimde bıçaklar vardı ve bir uğultular tünelinde koşuyordum. Kendi nefesimi bile duyamıyordum. O dakikalar bana sonsuzluk gibi geldi. Ama az sonra, her şeyin göz açıp kapayıncaya kadar biteceğini biliyordum. Yanımda birini hissettim. Naveen'di. Ama benimle birlikte koşmak yerine, yeleğimden

tutup çekti. Kumlara o kadar sert düştüm ki, dünyam tepetaklak oldu. Birden bağrışmalar duydum. Çığlıklar ve siren sesleri. Naveen'in vücudunun yarısı üzerimdeydi.

Bir şeyi işaret ediyordu. İleri uzattığı kolunun ötesini görmeye çalıştım. Her yerde polisler vardı. Ateş ediyorlardı. Akreplerden bazıları vurularak düştü, ötekiler teslim oldu. Şimşek Dilip anında birinin tepesinde bitti ve o meşhur tekmelerinden birini savurdu.

Naveen'le ben hâlâ yerdeydik. Naveen aynı anda hem gülüyor, hem ağlıyordu. Eli omzumu bir mengene gibi sıkıyordu.

Hintli-İrlandalı arkadaşım o geceden sonra beni çok sevdi ve bunu her fırsatta gösterdi. Bazen yapabileceğimiz en cesur şey, hiç yapamadığımızdır. Ve bazen aynı anneden doğmayan insanların arasındaki kardeş sevgisinin kıvılcımını yakan saf iyi niyetten başkası değildir.

Abdullah, Ahmed ve Uzun Tony gelene dek kıyıda motorla tur attık. Abdullah'a gördüklerimi anlattım. Sonra Back Körfez'deki caz konserine geri döndük.

Orkestra gitmişti ama birkaç çocuk hâlâ oradaydı. Bize Didier'nin Johnny Cigar diye birini ziyarete gittiğini söylediler.

Mahallede Diva'yı kulübesinin önünde otururken bulduk. Bizi görünce ayağa fırladı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen, geri zekâlı?" diye hesap sordu.

"Merak etme, iyiyim," dedim saf saf.

"Sen değil! Öbür kuş beyinli! Şimdi de başımıza itfaiyeci mi kesildin? Yangın söndürmek senin işin mi?"

"Seni Didier'ye emanet ettim ya?" dedi Naveen savunmaya geçerek. "Hem sadece bir saatliğine gittim."

Diva onun üzerine yürüyüp parmağıyla göğsünü dürttü. "Seni kim koruyacaktı? Ya başına bir iş gelseydi?"

Naveen sevinçle sırıttı.

"Hayrola?" diye çemkirdi Diva.

"İtiraf et, benim için korktun," dedi Naveen. "Demek ki, bana değer veriyorsun."

"Tabii veriyorum, şapşal. Şu koca dünyada senin kadar mankafa bir dedektif daha var mıdır acaba?"

"Vay canına," dedi Naveen.

"Hepsi bu mu?"

"Vay canına," diye tekrarladı Naveen.

“Bir kere daha aynı şeyi söylersen, kafana bir tane patlatacağım. Kapa çeneni ve öp beni.”

Az kalsın öpüşeceklerdi ama mahalle tencere ve tava sesleriyle inlemeye başladı. Biri geliyordu.

Naveen, Diva’yı Sita’yla birlikte bıraktı. En ufak bir tehlikede ara sokaklardan kıyıya ineceklerdi. Johnny Cigar, Didier, Naveen ve ben mahallenin göbeğine çıkan yolun başında durduk.

Birileri İngilizce bir şeyler bağırdı. Az sonra konuğumuzu görebildik. Kavita Singh bir grup kadının sevgi gösterileri eşliğinde yanımıza geldi. Diva, Kavita’yı görünce Sita’yla birlikte yaklaştı.

“Sana getirdim,” dedi Kavita, Diva’ya bir gazete uzatarak. “Bugünün manşetine bir göz atmak isteyebileceğini düşündüm. Yakında bütün bayilere dağıtılır ama önce sen gör istedim.”

Diva, babasının fotoğraflarını içeren haberi okuduktan sonra gazeteyi bana verdi ve Naveen’in kollarına yığıldı.

Devnani Malikânesi’ndeki katliamı yapan çete yakalanmıştı. Suçlarını itiraf etmişler ve hapse atılmışlardı. Bombay’dan Lagos’a kanunsuz yollarla geçirilen özel reçeteli ilaçların büyük bir kısmının sevkiyatım yapan bir Afrika ve Çin ortak mafyasının üyeleriydiler.

Hindistan polisi birkaç ülkenin emniyet teşkilatlarıyla ortak bir operasyon yürütmüştü. Devnani şirketlerinin geçici genel müdürü Rajesh Jain, kayıp varise bir an önce ortaya çıkması ve mirasında hak iddia etmesi için çağrıda bulunuyordu.

Diva için tehlike geçmişti. Gazyağı lambalarını ardında bırakıp elektrikli dünyasına geri dönebilirdi.

“Sana bir içki ikram edebilir miyim, Lin?” dedi Didier.

Bana dönmeden önce Kavita’yla konuşup şakalaşıyordu. Gazeteci sohbetlerinin bölünmesine sinir olmuş gibiydi.

“Divanın burada olduğunu kimden öğrendin?” diye sordum.

“Karla’yla birbirinize o kadar bağlısınız ki,” diye tısladı Kavita, Didier’nin cep şişesini kafaya dikmeden önce. “Bunu bana sen söyle.”

“Anlamadım,” dedim.

“Neden evine gitmiyorsun, Lin? Bir evin var değil mi?”

Bana neden kızgın olduğunu anlayamamıştım. Umrumda da değildi.

“Hoşça kal, Kavita.”

Mahalleden çıktım ve tam motoru çalıştırmıştım ki, yanıma bir motosikletli yanaştı ve adımı seslendi. Şirket’in adamlarından Ravi’ydi.

“Beni Abdullah yolladı,” dedi motorundan inmeden. “Akrepler, Amiri öldürdü. Farid de öldü.”

“Allah rahmet eylesin,” dedim. “Neler oldu anlat.”

“Akrepler, Amir’i evinden çıkarıp sokak ortasında öldürmüş.”

“Kahretsin.”

“Farid delirip karakolu bastı.”

“Sonra?”

“Polisler kaçtı. Farid kundaklamadan içeri atılan üç Akrep’i hücrelerinde indirdi. Hanuman denen iribaş kendini Vishnu’ya siper etmiş. Altı kurşun yemiş. Bıyıklı Danda da gebermiş.”

“Farid’e ne oldu?”

“Polis bir sürü silahla geri döndü ve Farid’i öldürdü. Dediklerine göre altmış kurşun yemiş.”

“Vah vah.”

“Şehrin içine ettiler, dostum. Güzelim Bombay’ı Vahşi Batı’ya çevirdiler. Bu kadarı beni bile aşar.”

Böyle dedikten sonra gazladı. Bir savaş meydanında, yalnız bir kovboy. Öfkeliydi ve korkuyordu. Bu ikisi daima kötü bir karışımdı.

Ravi’yi ilk kez korkmuş görüyordum. Oysa hep soğukkanlıydı. Her çetede onun gibilere ihtiyaç vardı. Ama şimdi sözünü asla sakınmayan Amir ölmüştü. Bir müzik çaldığında ilk dansa kalkan ve bir kavgada ilk yumruğu atan Amir. Ve şampiyon boksör Farid. Bu kayıplar genç gangsterin gözünü korkutmuştu hâliyle.

Akrepler ölmüştü. Şirket’in adamları ölmüştü. Bu kızıl sonbaharda onlara daha kaç tanesi katılacaktı kim bilir? Ravi bir gecede bütün hayatını yaşıyordu. Basbayağı savaştaydık ve bir kazanan yoktu.

Amritsar’a döndüm. Biraz uyuyacak, sonra yeniden sokağa çıkıp aklı başında biri kaldı mı diye bakacaktım. İşlerimin hangilerinin hâlâ devam ettiğini de öğrenmem gerekti.

Motoru otelin içinden geçen sokağa park ettim. Son zamanlarda, orayı sık kullanıyordum herhâlde. Hiç düşünmeden o sokağa yönelmiştim. Motordan inip bir bezle onu temizlemeye koyuldum.

Doğrulduğumda Madam Zhou tepemde dikiliyordu. İki yanında ikizler vardı.

İki adam daha vardı. Ufak tefek, cılız tipler. Gözlerindeki aç ifade dikkatimi çekti. Elleri montlarının cebindeydi. Bunlar Madam Zhou’nun asitçileri olmalıydı.

“Alınmayın, Madam ama,” dedim, “adamlarınız ellerini ceplerinden çıkarırsa, kontrolümü kaybedebilirim. Ve sizi temin ederim, aramızda tek yanan ya da ölen ben olmam.”

Güldü. Güldüğünden emin olmamı garantilemek için de peçesinin altında bir ışık yaktı. Pilli ve tüp şeklinde bir parti ışığıydı. Onu siyah peçesinin altına, bir kolye gibi boynuna takmıştı.

Peçesi kafasındaki parlak siyah şalın devamıydı. Şal katı bir malzemedendi. Benim tahminim, ölü örümceklerden yanaydı. Dantel peçe yere kadar inen siyah tafta elbisesinin üzerine düşüyordu.

Ayaklarını göremiyordum ama yüksek platformlu pabuçlar giymiş olmalıydı çünkü peçesi benim göz hizamdaydı. Hâlbuki Madam Zhou parmak kadar bir kadındı. Parti ışığı hâlâ suratım aydınlatıyordu.

O dillere destan güzelliğini dramatik bir şekilde ortaya çıkarmak istemişti belki de. Ama arzuladığı etkiyi yaratamamıştı. Hâlâ gülüyordu.

“Çok yorgunum,” dedim. “Ne istiyorsun söyle ve git.”

“Arkadaşın Vikram bu gece öldü,” dedi ışığı kapatarak.

Şimdi anlamıştım. Işık yakmak değil, kapamak içindi. Ani karanlıkta yüzü bir gölge hâlini aldı ve soluk alıp verişi belirginleşti.

“Vikram mı?”

“Senin kovboy,” dedi. “Nalları dikti.”

Asitçilerinin, Karla’nın peşinde olduğunu düşünerek siyah yüzüne nefretle baktım.

“Sana inanmıyorum.”

“Ama doğruyu söylüyorum.”

Başını hafifçe yana eğerek beni görünmeyen gözleriyle izledi.

Benim gözlerim asitçilerdeydi. Kurbanlarını görmüştüm. Bazılarını tanıyordum. Hatları silinen yüzleri, kemiklerinin üzerinde kuruyup büzüşen derileri, kaybolan ağız ve burunlarının yerindeki delikler ve eriyen gözleri geldi aklıma.

Tek iletişim araçları dokunuşlarıyla, kıyıda dilenirlerdi. Onları düşünmek beni öfkelendirdi, ki bu aslında iyi bir şeydi, zira korkuyordum.

“Sen nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Duymayan kalmadı ki. Davası polise intikal etti. Dostun Vikram canına kıymış.”

“İmkânsız.”

“Aksine,” diye fısıldadı. “Kendine bir haftalık eroin enjekte etmiş. Bir de intihar mektubu bırakmış. Bende bir kopyası var. Okumak ister misin?”

“Seninle daha önce sadece bir kere karşılaştık ve keşke hiç tanışmasaydık diyorum.”

“Ona eroini ben verdim,” dedi hiç istifini bozmadan.

Hayır. Lütfen, yalan olsun, diye haykırdım içimden.

“Şimdiye kadar işlediğim en ucuz cinayetti,” dedi. “Keşke bütün düşmanlarım bağımlı olsa. Hayatım kolaylaşırdı.”

Bir kahkaha attı. Nefesim sıklaşmıştı. Dördünü birden gözlemekte zorlanıyordum. Madam Zhou denen örümceği de sayarsam beş kişiydiler aslında.

Sokakta kimsecikler yoktu.

“Bir mücevher işinde beni dolandırmaya kalkıştı,” diye tısladı. Kimse beni dolandıramaz. Özellikle de mücevher konusunda. Buraya seni uyarmaya geldim, Shantaram. O kadından uzak duracaksın.”

“Neden Karla’yla yüzleşmiyorsun? Kapışmanızı izlemek isterdim doğrusu.”

“Karla değil, aptal. Kavita Singh’i diyorum.”

Usulca bıçaklarımı çektim. İkizler montlarının kollarına gizledikleri sopaları ellerine kaydırdı. Asitçiler ayaklarını yere sağlam basarak gerektiğinde kavgaya dâhil olmak için hazırlandılar.

Madam Zhou’yla aramda bir kol boyu mesafe vardı. Hızlı davranmak kaydıyla onu asitçelere doğru fırlatabilirdim. Planım buydu ve bana yalnızca bir an uzaktaydı.

“Bu iş fazla uzadı,” dedim. “Hemen şimdi hesaplaşalım, bitsin.”

“Bu gece değil, Shantaram,” dedi Madam Zhou benden birkaç adım uzaklaşarak. “Acele işe şeytan karışır sözünü hiç duymadın mı?”

Yavaşça geri geri yürümeye devam etti. Tafta elbisesinin etekleri yerleri süpürüyordu. Sokakta ne kadar sıçan varsa, deliklerine saklandıklarından emindim.

Asitçiler bir anda ortadan kaybolmuştu. İkizler beni gözleyerek Madamla birlikte uzaklaştı.

Madam Zhou, Karla’yı tehdit etmişti ama ilgisi Kavita’ya kaymıştı. Bir an peşlerinden gitmek istedim ama bir geceye bu kadar ölü yeterdi.

Odama gittim. Bir şeyler içtim ve Lisânın özel günler için sakladığı zulasının son parçasını yaktım. Müzik açıp biraz dans ettim ve oturduğumda günlüğümü elime aldım.

Farid’le Amir ölmüştü. Hanuman’la Danda da öyle. Kumsaldaki kayıklar ve kulübeler yanmıştı. Ve Vikram ölmüştü. Aşk sarhoşu Vikram yoktu artık.

Değişim, zamanın kanı ve canıdır. Dünya kontrolsüzce değişiyor ve nefes almak için yüzeye çıkmaya çalışan bir balina gibi çırpınıyordu. Satranç taşları

kendi kendilerine hareket ediyordu. Hiçbir şey aynı değildi ve bir süre, hiçbir şeyin iyi olmayacağını biliyordum.

Yeni ölenler atalarımızdı artık. Hayatın döngüsüne saygı duyuyor, ölülerimize ağlamadığımız zamanlarda yeniden seviyor ve yaşamı kutluyorduk. Sevdiklerimiz öldüğünde *hayat devam ediyor* dememiz bundandı.

Ölümün hayatın gerçeği olduğunu bilsek ve kendi kendimize şarkılar mırıldansak da, kayıplarımızın acısını asla inkâr edemeyiz. Onların ızdırabı yaralar, acıtır bizi.

Ağlamak iyidir. Mantıklı değildir belki. Olamaz da. Çünkü saflık, mantığın ötesindekidir. Bizim özümüz ve yansımamız odur. Sevgidir.

Vikram için ağladım. Öldürülmediğini, aslında özgürleştiğini biliyordum. O bir ruh tutsağıydı ve hep kaçaktı zira. Yine de ondan kalan boşluğu dansla ve gözyaşlarımla doldurmaya çalıştım.

Ve bir de saçmaladım. Günlüğüme doğru olması gereken tuhaf şeyler yazdım. Elim sayfalarda, kafesteki vahşi bir hayvan gibi bir aşağı, bir yukarı gezindi. Gözlerim odaklarını yitirdiğinde ve yazdığım siyah kelimeler Madam Zhou'nun dantel peçesine dönüştüğünde, bir örümceğin kâbuslarla dolu ağına yuvarlandım. Orada bir sinek gibi bana usulca yaklaşan ölümü bekledim.

ONUNCU KİTAP

ELLİ YEDİNCİ BÖLÜM

(j ünah, bağlantının kesilmesi, kopmak demek ve hiçbir şey bizi en büyük günah, savaştan daha çok koparamaz birbirimizden. Güneyin suç dünyası üzerindeki güç savaşları kardeşi kardeşe kırdırdı. Düşman uyarmaya bile gerek duymadan saldırıyordu ve polis bir an önce barışın sağlanması için didiniyordu. Zira bu anlaşmazlık herkesin ocağına incir ağacı dikmişti.

Akrepler, Vishnu'nun liderliğinde yeniden toplandı. Kuzeydeki Uttar Pradesh eyaletinden yirmi adam getirttiler. Hepsi de deneyimli sokak dövüşçüleriydi. Ayaklarının tozuyla Flora Çeşmesiyle Kale bölgesini Sanjay Şirketi'nin elinden aldılar.

Toprakları parça parça elden giden Sanjay Şirketi ani bir kuzey baskınıyla tepkisini ortaya koydu. Şehirdeki yeni gangsterlerin lideri, evinin yüz metre ilerisinde öldürüldü.

Yıllar önce Khaderbhai'yle omuz omuza çarpışan İki Hussein, arabasıyla malikânesinden çıkan Sanjay'ın önüne atladı. On cama ateş açtı ve Sanjay'la iki Afgan muhafızını öldürdü.

Kral katillerinin sık sık yaptığı gibi Şirket'e kendi ismini taktı ve çocuk kral Tariq'a meclisinde yer verdi. Tariq'ın bir meclis üyesi olarak ilk emri ölüm oldu. *Hepsini öldürün ve bütün sahip olduklarını alın,* dediği öne sürüldü.

Hussein Şirketi'nin yeni sloganı hazırdı: Öldürün ve Her şeyi Alın. Eski slogan, Dürüstlük ve Cesaret'ti.

Günahlar birbiri üzerine yığıldı. Onların ağırlığıyla son hoşgörü kırıntısı da kayboldu. Şeref ve inanç denen cılız yapraklar kış rüzgârında sürüklendi ve nefret ağacı gerçek yüzünü hepimizin görebilmesi için çırılçıplak kaldı.

Karla benimle yeniden konuşmaya başladı ama artık eskisinden daha yoğundu. İki günde bir ancak bir öğünü birlikte yiyebiliyorduk. Vikram'ın intiharının onu ne kadar sarstığını görebiliyordum. Ama belki de bana yalnızca kaldırabileceğim kadarını belli ediyordu.

Artık gülmüyor, hatta gülümsemiyordu bile. Yine ilk tanıştığımızdaki gibiydi. Somurtkan Karla. Ve geceleri hâlâ bende kalmıyordu.

Bir dayanıklılık sınavına tabi tutuluyordum sanki. Bir testosteron, adrenalin ve feromonlar denizinde yüzüyordum. Sevdiğim kadınla her iki günde bir konuşabiliyor ve sevişemiyordum.

Hâlâ fazlasıyla asabiydim. Ama asabiyet yeni Bombayda o kadar normaldi ki, kimse fark etmiyordu.

Her insanın bir insani benliği, bir de adanmış benliği vardır. Ben kendimi Karla'ya adamıştım ama aramızdaki mesafe arttıkça adanmış benliğim yalnızlaşıyor, rüzgârlı bir havada yanan tek bir mumun bekçiliğini yapmak için çırpınıyordu. Öte yandan, insani benliğim de dışarıda, sokakları geziyordu.

Ve gelin görün ki şehirdeki her sokak, bir yalnız gezenler karnavalıydı âdeta.

Idriss bir keresinde, *korku dürüstlüğün, açgözlülük inancın sefaletidir,* demişti. Haftalardır Güney Bombay sokaklarına korku ve açgözlülük hâkimdi. Altı uzun hafta boyunca, o gerginlik, yağmalama ve vurgun devam etti. Dökülen kanların ardı arkası kesilmedi.

Haşhaş, marihuana, uyarıcılar ve yatıştırıcılar piyasa fiyatlarının beş katına alıcı bulmaya başladı. Bu yozlaşma toplumun her kesimine yayıldı. Bazı kurnazlar aldıkları rüşvetlerle servet sahibi oldu. Hız sınırını aştığımızda trafik polisine verdiğimiz rüşvet bile on rupiden yirmi rupiye yükseldi. Herkes bir doyumsuzluk hastalığına yakalanmış gibiydi ve korku, sokaklardaki tek arkadaşımızda

Yakın zamanda Hussein Şirketi tarafından işe alman bir çocukla tanıştım. Onu pek sevdim ve bir saat sonra öldürüldüğü haberi geldi. Birkaç gün sonra, yine genç bir Hussein Şirketi askeri benimle el sıkışmasından saatler sonra vuruldu.

Bu olayların benimle hiçbir ilgisi olmamasına rağmen, ikisine de üzüldüm. Ondan sonra da, ne zaman hevesli bir sokak askeriyle tanışsam onun için korktum.

Katil Motorlar, Hussein Şirketi'yle anlaşmıştı. Önlerine çıkan bütün Akrepleri infaz ediyorlardı. Akrepler misilleme olarak Hussein'in adamlarını motorlarından düşürüp öldürdü. Hussein'in adamları da Akreplerin takıldığı bir bara el bombası attı.

Akrepler, Güney Bombay'da bir banka soydu. Bunun üzerine Hussein Şirketi onların bölgesindeki bir para transfer kamyonunu devirdi. İki çete de çaldıkları parayı banka çalışanlarına ve güvenlik görevlilerine rüşvet vermek ve onları tehdit etmek için kullandı.

Sokaktaki hemen herkesin piyasa fiyatının üç katına satmak istediği bir silahı vardı. Silaha ihtiyacı olanlar karılarına düğünde takılan takıları satıyordu. Bıçak ve balta gibi yakın dövüş silahlarının devri çoktan geçmişti. Artık silahların kahpe lisanıyla konuşuluyordu.

Sokak savaşında herhangi bir karanlık köşe seni öldürebilirdi. Ve o karanlık köşelerde, bu şiddet durana dek haftada ortalama dört kişi öldü. Comanche'nin en yetenekli genç savaşçılarından ikisine Karla'yı bir gölge gibi izleyip korumaları için para verdim. Bunu kendim yapmak isterdim ama Karla müsaade etmezdi ki.

Sonra birden Güney Bombay'daki savaş başladığı gibi hızla bitiverdi. Hussein'le Vishnu el sıkıştı ve iki mafya şirketi arasında ateşkes ilan edildi. İki lider baş başa ne konuştular bilinmez ama bu görüşmeden yalnızca barış değil, âdeta bir kardeşlik doğdu.

İki Şirket birleşmeye karar verdi. Ama yeni kurulan Şirket'in ismi kısa süreli bir anlaşmazlığa sebep oldu, zira Khaderbhai, Sanjay ve Hussein'in adamları onlara Akrepler denmesindense kendilerini vurmayı yeğleyeceklerini söyledi.

Sonunda yeni çetenin adı Vishnu Şirketi oldu. Vishnu'nun daha çok adamı olmasına karşın, Hussein'den daha az bölgesi vardı. Şirket'e onun adının verilmesinin sokaklardaki isyanları bastıracağına ve yabancı çetelerin Güney Bombay'daki karışıklığı fırsat bilmesini önleyeceğine karar verildi.

Meclis toplantılarına iki lider birlikte başkanlık ediyordu. Eski şirketlerin meclis üyeleri yeni konseyde eşit haklara sahipti.

Sınırlı bir güven ve sınırsız bir nefret arasında denge kurmak her zaman zordur. Dolayısıyla, iki şirketin iş birliğinin yürümesi için iki tarafın da genç kuşağı eski düşmanlarının arasına yollanıyor ve ateşkesi hâlâ atan nabızlarıyla destekliyorlardı.

Eğer yeni sağlanan bu güven ortamı çerçevesinde, iki taraftan biri kuralları ihlal ederse, sokaklar ikinci bir çete savaşına teslim olacaktı.

Barış sağlandığında Comanche'nin spor salonundan iki gence son ödememi yaptım. Parayı aldılar ve bir daha benimle çalışmayacaklarını açıkladılar.

"Neden?"

"Artık Karla'nın bürosu için çalışıyoz da ondan."

"Hafiye mi oldunuz?"

"Evet, Linbaba. Adı bile havalı. *Ben mi? Ah, kafiyeyim. Kayıp insanları araştırıyorum.* Daha birkaç hafta önce Manny'nin barından sarhoş ayıkladığım düşünülürse, büyük gelişme doğrusu."

"Manny'nin barının nesi varmış?" diye homurdandım. "Hemen çamur atlayın."

"Ben günlük tutmaya başladım," diye atıldı arkadaşı heyecanla. "Bir Bollywood filmi yazacağım. Bayan Karla derya gibi kadın. Ondan öğreneceğimiz çok şey var. Görüşürüz, Lin. Bunlar hep senin sayende oldu."

"İyi şanslar, çocuklar."

Sonrasında, iş yaptığım yerlere uğradım ve gerektiğinde arkadaş canlısı, gerektiğinde tam bir pislik gibi davrandım.

Ateşkes tam gaz devam ediyordu. Akreplerde Hussein'in adamlarını omuz omuza bahis oynatırken ve fuhuş ve uyuşturucu pazarlarını denetlerken gördüm.

Marine Caddesi'nde motoru durdurup güneşin batışım izledim. İlerideki geniş patikada bir grup davulcu prova yapıyordu. Festival sezonunun son haftasıydı. Davulcular da onları tutan düğün sahiplerini ve geçit alayı komitelerini memnun etmek için didiniyordu.

Annelerinin ellerinden kurtulan birkaç çocuk, davulcuların çaldığı kıvrak ritimle dans ediyordu. İncecik kolları ve bacaklarıyla onları bir kırda hoplayıp zıplayan çekirgelere benzettim. Arkalarında gururlu ebeveynleri alkış tutuyordu. Davulcular tempoyu giderek artırırken, gün geceye karıştı. Körfezin dalgaları mürekkep siyahına boyandı.

Ne yapıyoruz biz, diye düşündüm. *Senin derdin ne, Karla?*

Motoru çevirip Leopold'e gittim. Kavita'yı bulmayı ve ona Madam Zhou'yu sormayı umuyordum. Madam Zhou'nun Amritsar'ın gölgesindeki o karanlık sokakta ansızın karşıma çıktığı geceden beri birkaç kez Kavitayla bağlantıya geçmeye çalışmış ama başarılı olamamıştım. Gazetedekilerin soğuk tavırlarına bakılırsa, Kavita beni başından savmaya çalışıyordu. Onu kızdıracak ne yaptığımı bilmiyordum ama baktım ona ulaşamıyorum, kaderin bizi buluşturmasını beklemeye karar verdim. Gelgeldim, Madam Zhou'nun tehditkâr sesi kulağımdan gitmiyordu. Kavitayı uyarmak boynumun borcuymuş gibi hissediyordum. Nihayet sokaktaki bağlantılarımdan biri bana onun her öğleden sonra üçle dört arasında, Didier'yle Leopold'de takıldığını söyledi.

Leopold çalışanları az kalsın Didier'yi bulmaları için dedektiflik bürosuna başvuracaktı. Onun yokluğu bütün personeli derinden yaralıyordu. Bu durumdan şikâyetçi olduklarını da Didier'ye servis yaparken sahte bir kibarlık takınmalarıyla belli ediyorlardı ki, bizimki bundan nefret ederdi.

Didier sonunda dayanamayıp onlara hakaret etmeye başladı. Hatta acil durumlar için sakladığı birkaç uygunsuz lakabı bile kullandı ama çalışanlar pes etmedi. Her bir aşırı kibar *lütfen* ya da *tefekkür ederim* deyişleri Didier'nin kalbine bir diken misali batmaya devam etti.

Onu her zamanki masasında, Kavita'yla otururken buldum. "Lin," dedi, "en sevdiğin suç ne?"

"Yine mi?"

Kavita'yı yanağından öpmek için eğildimde, bardağını dudaklarına götürüp bana el sallamakla yetindi. Didier'yle tokalaşıp yanına çöktüm.

"Evet, yine," dedi Kavita. İçkisini bir dikişte yarıladığını fark ettim.

"Söylemiştim ya? İsyan."

"O sayılmaz," dedi Didier. "Kavita'yla herkese ikinci en sevdikleri suçu sorup ona göre karakter tahlili yapıyoruz."

"Sizin öyle yetenekleriniz de mi var?"

Kavita gülümsedi. "Hadi ama, Lin. Herkesin herkes hakkında bir fikri vardır. Benim hakkımda ne düşünüyorsun, söyle."

"Aslına bakarsan... hiç düşünmedim. Sen söyle."

Didier sırıttı. "Durun yahu. Oyunu piç ettiniz. Önce ikinci en sevdiğin suçu söyleyeceksin."

"Pekâlâ. Benim en sevdiğim ikinci suç, polise mukavemet. Seninki ne, Kavita?"

"Sapıklık."

"Sapıklık Hindistanda suç sayılmıyor," diye itiraz ettim. Bir yandan da, bana arka çıkması için Didier'ye gülümsüyordum. "Sen söyle. Oyunun kurallarına aykırı değil mi bu?"

"Hayır, Lin. Bütün cevaplar kabulümüz."

"Ya sen, Didier? En sevdiğin suç yalancı şahitlikti yanılmıyorsam?"

"Bravo, doğru hatırlıyorsun. Gel, inat etme de adam gibi oynayalım şu oyunu."

"Sağ ol, kalsın. Ama ikinci tercihini bilmek isterdim doğrusu."

"Zina."

"Neden?"

"Aşk ve cinsellik içerdiği için tabii. Aynı zamanda da, herkesin anlayışla karşılayabileceği tek suç olduğu için. Ve bir de eşcinsellerin işlemeyeceği birkaç suçtan biri olma özelliğini taşıyor çünkü evlenmemize izin vermiyorlar."

"Zina günah, suç değil."

"Bize dini bir vaaz çekmeyeceksin umarım," diye tısladı Kavita.

"Hayır. Ben o kelimeyi biraz daha az özel ve biraz daha çok insani bir anlamda kullandım."

"Bizimkiler dışında kimin ne günahı olduğunu bilmemiz ne kadar mümkün sence?" diye sordu Kavita meydan okurcasına.

“Harika!” diye bağırdı Didier ellerini ovuşturarak. “Sohbet kızışıyor. Garson! İçkileri tazele.”

“İnsanların hiçbir müşterek anlayışa sahip olmadığını savunanlara söyleyecek sözüm yok. Ancak ortak bir dili kabul ettiğimizde, günahın din dışı anlamlarından söz edebiliriz. Benim kastettiğim buydu.”

“Tamam. Günah nedir tanımla öyleyse.”

“Sevgiyi yaralayan her şey günahtır.”

“Ah, bayıldım!” diye bağırdı Didier. “Bastır, Lin. Hadi, Kavita. Çıkar içindeki kaplanı.”

Kavita iskemlesinin arkasına yaslandı. Siyah bir etekle, önü fermuarlı, siyah, kolsuz bir bluz giymişti. Dünyanın her yerinde hoş ve modern kabul edilebilecek kısa, siyah saçlarından tüy gibi bir perçem otuz yaşındaki, makyajsız ve her şeyi sattırabilecek güzellikteki yüzüne düşüyordu.

“Ya bütün hayatın günahlardan ibaretse?” diye tısladı. “Ya aldığın her nefes sevgiyi yaralıyorsa?”

“Günahları temizleyen de sevginin güzelliği ve zarafetidir zaten.”

“Karla’nın laflarını bana satma,” dedi sertçe.

Nedense öfkeliydi.

“Satmıyorum. Sadece alıntı yaptım,” dedim. “Karla’nın sözleri tekrarlanmaya değer.”

“Öyle,” dedi buruk bir gülümsemeyle.

Sesindeki öfkeyi silemiyordu ve ben o zaman, buna hiçbir anlam veremedim.

Leopold’e Kavita’yı Madam Zhou’nun yeni hedefi olduğu konusunda uyarmaya gelmiştim. Didier’yle oynadıkları oyuna dikkat bile etmemiştim çünkü bir punduna getirip ona bildiklerimi aktarmanın derdindeydim. Oysa onu daha iyi gözlemleseydim, bir sonraki yorumuna hazırlıklı olabilirdim.

“Aşk, günah... Bunlardan bahsetmeye utanmıyor musun sen?”

“Bir dakika. Ne demek bu?”

“Lisa’yla sevişirken Karla aklından bir an olsun çıkmıyordu diyorum.”

“Hoppala. Nereden çıktı şimdi bu?”

Didier fırtınayı yatıştırmak için araya girdi.

“Naveen’in ikinci en sevdiği suç bir kaçağa yataklık etmekmiş. Tam da karakterini tanımlayan bir seçim değil mi?”

“Kapa çeneni, Didier!” diye yapıştırdı Kavita.

“Benimle bir derdin varsa açıkça söyle,” dedim.

“Memnuniyetle.”

“Buyur, dinliyorum.”

“Lisa seni benim için terk etti, Lin. Benden önce bir süre galerideki Rosanna’yla birlikteydi. Bilirsin işte, biraz denediler. Ama yürümedi ve biz aylardır sevgiliydik. Seni daha önce terk edebilseydi, bugün hayatta olacaktı.”

Şimdi arılaşıldı, diye düşündüm. Beni Lisa’ylayken Karla’yı düşünmekle suçlamasının ironik yanının farkında değildi anlaşılan. Zira kendi de Lisa’nın benimle birlikte olduğunu bile bile onunla sevişmekten geri durmamıştı. Kıskançlığın bir aynası yoktur. Ve öfkenin kulakları gerçeklere daima tıkalıdır.

Usulca doğruldum. “Buraya seni uyarmaya gelmiştim, Kavita. Madam Zhou denen psikopat bana senden uzak durmamı söyledi. Ama belli ki bunu boşuna dert etmişim.”

Kapıya yöneldim.

“Lin, gitme,” diye seslendi Didier arkamdan.

Motoruma binip karaborsa para değiş tokuşu yaptığım bankaları bir kez daha turladım. Gizli bağlantılarıma uğradım. Aradan saatler geçti ama Lisa’yı bir türlü aklımdan çıkaramadım. Sevgili, tatlı Lisa.

Aşk onu her nerede bulursanız bulun, daima, dilinizi kamaştıran bir şerbettir. Lisa aşkı ve hatta mutluluğu, oldum olası hoşlandığım Kavita Singh denen kızda bulduysa bana ancak onun adına sevinmek düşerdi.

Birbirimizden o kadar mı uzaktık ki, bana Kavita’yı söyleyemedi.

Lisa daima sürprizlerle doluydu. Her zaman hiç olmazsa birazcık kafa karıştırıcıydı. Onunlayken, kendimi akıntısına bırakmış ve Kova burcuna has havailiği onu nereye sürüklediyse, daima arkasında olmuştum. Şimdi yeterince yakın olmadığımızı düşünmek canımı acıtıyordu. İşin kötüsü, Kavita haklıydı. Beni daha önce terk etseydi bir hayatı olabilirdi belki de. Ona karşı daha dürüst olsaydım, o da bana kendiyle ilgili gerçekleri anlatabilirdi.

Düşünün, o kadar çok acı çekiyordum ki, Tuareg*’den gelen mesaja sevindim. Sıkışık trafikte belki de saatlerce sürecek bir yolculuğa razıydım. Üstelik şehrin en tehlikeli aklını ziyaret etmek için.

‘Kitabın orijinalinde, ***Taureg*** olarak geçmesine karşın, bir çöl kabilesine gönderme yapan bir lakap olduğu için, kabilenin adı, Türkçede geçtiği şekilde kullanılmıştır. Ç.N.

ELLİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Tuareg yıllarca Khaderbhai Şirketi'nde çalışan emekli bir uzmandı. Çoğunluğun oylarıyla seçilen bir meclis üyesiydi ama toplantıların hiçbirine katılmazdı çünkü o, Şirket'in işkencecisiydi.

İşi kurbanının direncini kırıp ondan bilgi almaktı. Şirketteki birçok insan bunun gerekli olduğuna inanıyordu ama Tuareg dışında hiç kimse elini taşın altına koymamıştı. Tuareg sadist eğilimleri olan bir işkenceci değildi. Bu konuda yetenekli olduğunu keşfetmişti hepsi o.

Tuareg önceleri kuzey Afrika'da, Freud ekolünden gelme bir psikiyatrmış. Ama Afrika'nın tam olarak neresinde yaşadığını bilen yok. Sonra Bombay'a göç etmiş ve Şirket hesabına çalışmaya başlamış. Psikiyatrlık yeteneklerini kullanarak kurbanlarının en gizli korkularını keşfeder ve onların direncini kırana dek bu korkuları iyice artırırdı. Kendini övmeyi pek sevmemesine rağmen, başarı yüzdesinin Freud'çu psikanalizden daha yüksek olduğunu da usulca söylemeden geçemezdi.

Onu yıllardır görmüyordum. İşkencecilikten emekli olup Khar'a taşındığından beri. En son bir oyuncak mağazasının piyango bölümünü işlettiğini duymuştum.

Benimle görüşmek istediğini söyleyen notu başka bir gün beni endişenedirebilirdi, zira Tuareg insanın canını sıkan bir adamdı. Ama o gün aklımı toplamam için rahatsız edici bir şeylere ihtiyacım vardı.

Kuzeye, Khar'ın o zamanlar nispeten sessiz sakin banliyölerinden birine yöneldim. Bombay o kadar hızlı gelişiyordu ki, yaratıcılığın kalbi Güney Bombay bile başlı başına bir merkez olma yolundaydı.

Eskinin uçsuz bucaksız arazileri, yeni apartmanlar ve iş yerleriyle dolmuştu. Yeni yeni faaliyete geçen tekstil fabrikaları beton yığınlarının arasında şehrin son modasını belirliyordu. Marka ürünlerin satıldığı mağazalar parlak vitrinlerinin camlarına yansıyan sokak tezgâhlarıyla rekabet hâlindeydi.

Evlerin ve henüz inşaatları tamamlanmadığı hâlde tamamı satılan alışveriş merkezlerinin yanından geçtim. Buralarda umut nihayet kendine bir fiyat belirlemiş gibiydi. Ve uzun kuyruklar hâlinde ilerleyen trafik kim bilir kimlerin umutlarım yeşerten o toprak parçalarını birbirine bağlıyordu. Sokaklardan taşan arabaları dünyanın yüzünde gezinen karıncalara benzettim.

Tuareg'in Fas mimarisinden esinlenen palazzo'su büyük ve moderndi. Bana kapıyı açan siyah giysili, esmer adam tıpkı bir profesöre benziyordu. Hani gözlüğünü bulmak için eliyle kafasını yoklarken gözleri dalan üniversite hocaları vardır ya, işte onlardandı.

"*Selamünaleyküm,* Tuareg."

"Ve aleykümselam, Shantaram," dedi beni kolsuz yeleğimden tutup içeri çekerken. "Motorla mı geldin? Hadi, kapıda dikilme. Komşularımı korkutacaksın."

Evin her yerinde kemerler vardı. Kendimi bir arı kovanında gibi hissettim.

"Alınma ama seni önce karıma gösterip onayını almam lazım. Neticede burası onun da evi."

"Tabii."

Birkaç kemerin altından geçtik ve yüksek tavanlı bir odaya geldik.

Odanın ortasında üç basamakla çıkılan bir platformda bir kadın duruyordu. Siyah taşlarla süslü, parlak siyah bir burka giymişti. Yüzü dantel bir peçeyle örtülüydü. O bana istediği kadar bakabilirdi ama benim onun gözlerine bakmam yasaktı.

Bir şey söylemem gerekip gerekmediğini kestiremiyordum. Tuareg bana bir mesaj yollamış ve ben de isteğini yerine getirmiştim. Baştan aşağı siyah yıldızlarla kaplı bu kadınla karşılaşmamızdan ne beklemem gerektiğine dair en ufak bir fikrim yoktu.

Başını eğmiş, beni süzdüğünü hissedebiliyordum. Gördüklerinden hoşlandığını da hiç sanmıyordum. Az sonra kafasını diğer yana yatırdı.

"Bir saat," dedi ve arkasını dönüp platformdan indi. Bir kemerden diğerine geçerek gözden kayboldu.

Tuareg beni bir meclis odasına aldı. Yere kalın halılar serilmiş ve duvarların dibine yumuşak minderler atılmıştı. Birlikte yere oturduğumuzda, ailenin genç erkekleri bize Hindistan cevizi suyu, kuşkonmaz ve onları batırmamız için misket limonlu bir dip sosu ikram etti.

Atıştırmalıklarımızı bitirdiğimizde delikanlılar bu kez uzun boyunlu bir semaverle çay servisi yaptı. Ellerimizi kuzenlerle yeğenlerin döktüğü mandalina kokulu suyla yıkayıp bol şekerli çaylarımızı yudumladık.

“Misafîrperliğinle beni onurlandırdın,” dedim yalnız kaldığımızda. Türk tütünü, Kerala çimi ve Himalaya haşhaşı karışımı bir nargileyi ortaklaşa içiyorduk.

“Asıl sen davetime icabet ederek onurlandırdın beni.”

Ne demek istediğini anlamıştım. Şirket’ten hiç kimse buraya benim kadar çabuk gelmezdi. Tuareg meclis üyesiyken herkes ona uzaktan saygı duyardı ama emekli olunca hepten dışlanmıştı.

Doğrusu buna anlam veremiyordum, zira Tuareg’in hizmetlerinden hepsi faydalanmıştı ve hâlâ da gerektiğinde devreye girebilirdi. Ama emekliliğinden sonra onu Şirketin işlerine karıştırmaya yanaşmamışlardı nedense. Hâlbuki ben de artık Şirket’ten değildim ama hâlâ onlar için sahte pasaport üretiyordum. Her neyse. Yıllardır beni Bombay’da hemen her tehlikeye karşı korumuşlardı. Kimi ne kadar kolladıklarını sorgulamak bana düşmezdi.

Tuareg’in yaptığı iş hoşuma gidiyor muydu? Hayır. Ama bir insanın yapıp ettiklerinin her zaman o kişiyi tanımladığını öğrenmiştim. Hem de en ağır şekilde.

“Biliyor musun?” dedi nargilesini içerek, “bunca yıldır Şirket’teyim ama elimi sadece dört kişi sıktı. Biri sensin. Diğerleri kim söyleyeyim mi?”

“Khaderbhai, Mahmoud Melbaaf ve Abdullah Taheri,” diye tahmin yürüttüm.

Güldü.

“Doğru. Babam savaşa giderken önüne bir Viking, arkana bir İranlı al derdi. Viking düşerse yalnız ölmezsin çünkü bir İranlı onsuz ölmene asla müsaade etmez.”

“Bence gerektiğinde hepimiz sonuna dek mücadele ederiz, Tuareg,” dedim. “O güç içimizde var.”

“Yoksa felsefe mi yapacağız?”

Aslına bakarsanız kafam iyi olmuştu. Nargile kocamandı ve eve kadar uzun bir yolum vardı. Bir an önce toparlanmalıydım. Tuareg’le daha önce de birkaç kez sohbet etme imkânım olmuştu. Felsefe konuşmayı sevdiğini biliyordum.

“Benim kastettiğim, sevdiğimiz bir şey tehlikedeyken hepimizin savaşacağıydı. Kim ya da nereli olduğumuz önemsiz. Cesaret kimsenin tapulu malı değil.”

Tekrar güldü.

“Keşke daha sık görüşebilseydik. Ama bugünden sonra senin ya da benim hayatım buna bağlı olmadığı sürece bir daha evime uğramayacaksın. Bu özel bir buluşma. Ama konuştuklarımızın aramızda kalması benim için çok önemli. Anlıyor musun?”

Nargilenin ikincil etkileri kendilerini göstermeye başlamıştı. Zaman uzun uzun esneyerek uykuya daldım. Tuareg'in yüz hatları bulanıklaştı. Kâh bakışlarından iyilik akıyor, kâh bir kartalınki kadar keskin ve vahşi oluyorlardı. Oysa Tuareg hep aynıydı.

Sakin ol, diye yatıştırmaya çalıştım kendimi. *Asıl endişelenmen gereken işkenceci değil, psikiyatrisi yanı.*

"Anladım," dedim sesimin kulaklarımda çınlayan zırıltı gibi çıkmadığını umarak.

"Güzel. Şu İrlandalı. Onu aradığını duydum. Ben yerini biliyorum."

Concannon. Bir an bana özel işkencecimi profesyonel bir işkenceci aracılığıyla bulmak kaldıramayacağım kadar ironik geldi. Dayanamayıp kahkahalarla gülmeye başladım.

"Özür dilerim," dedim az sonra kendimi topladığımda. "Connannon'ın yerini bildiğine sevindim. Onu aradığım doğru. Komik olan senin söylediklerin değildi. Concannon ın canını ne kadar acıtmak istersem isteyeyim, onda beni güldüren bir şeyler var. Ne olduğunu bilmiyorum ama ne zaman adı geçse, kendimi tutamıyorum."

"Kuzenim Gulab gibi desene. Aileden üç kişi canını okuduk, ancak kendine geldi."

"Şimdi ne durumda?"

"Şeyh oldu."

"Hadi canım?"

"Bence de. Ama sırf benim kurşunlarımdan kurtulması bile mucizeydi. Kaldı ki diğerlerinden de paçayı kurtardı. Herkes onun kutsanmış bir kişi olduğuna inanıyor. Bu sayede kendine yeni bir kariyer edindi. Dadar yakınındaki bir camide eteğine yüz sürmeye gelenlere hayır duası ediyor. Sana tavsiyem, şu İrlandalı'yı hemen öldürmen çünkü bu iş uzadıkça bunu asla yapamayacaksın."

"Tuareg..."

"Ciddiyim," dedi öne eğilerek. "Bu adam hakkında bildiklerinin hiçbir önemi yok. Asıl önemlisi bilmediklerin."

"Daha fazlasını öğrenmeye bir itirazım yok," dedim aklımı toplamak için müthiş bir çaba harcayarak.

"Concannon gerçeği arıyor."

"Efendim?"

"Tıpkı benim gibi. Hep doğruların peşinde."

"Yani senin eskiden yaptığın gibi, insanları konuşturuyor. Öyle mi?"

L

“Asıl tehlikelisi gerçek değil, onu nasıl bulacağını bilenlerdir. Senin İrlandalı da onlardan. Hakkındaki dosyaları inceledim. Bir nevi benim genç hâlim gibi. İşinde çok iyi.”

Ağzındaki dumanları üflerken tekrar güldü.

“Biri onları keşfetmene yardım edene dek, içinde hangi korkuları sakladığını asla bilemezsin,” dedi az sonra.

Benimle psikolojik bir oyun oynuyordu ve ben asla oyun oynamam. Cevap vermedim. Beni evine çağırmıştı ve er geç sadede geleceğini biliyordum. Nargileyi işaret etti. Bir nefes çektim.

“Khaderbhai’nin zamanında Şirket’te benden güçlüsü yoktu. Hem de hiçbir meclise gelmememe rağmen. Khaderbhai istediğim her çölde gizli bir su kaynağı bulabileceğimi bilirdi. Tıpkı istersem onun ağzından bile laf alabileceğimi bildiği gibi. İşimde bu kadar iyi olduğumu bildiği için de, sadece iki seçeneği vardı. Ya öldürecekti beni ya da benden faydalanacaktı. Bak, bu cümlede senin için bir ders saklı.”

Israrla gözlerimin içine baktı.

“Öldürmekle ilgili olmasın lütfen.”

Tekrar güldü ve nargileyi işaret etti.

Iç.

Nargilenin lülesindeki közler kızıl bir renk alana dek derin bir nefes çektim ve dumanı kemerli odanın tavanına doğru üfledim.

“Bravo,” dedi. “Haşhaş içmeyen bir adama güven olmaz.”

“Neden? Çok mu ayık olur?”

“Hayır,” dedi gülerek. “Çünkü haşhaş konuşur ve konuşturur. Biz de sohbetimize devam edelim.”

“Nasıl istersen.”

“İrlandalı’nın nefret ettiği sen değilsin. Abdullah. Sana saldırıyor çünkü bunun Abdullah’ı ne kadar inciteceğini biliyor.”

“Kimden duydun bunları?”

“İrlandalı’nın kız arkadaşının öldüğü gece onu görmeye neden gittiğini de biliyorum.”

Şaşkınlığımı gizleyemedim.

“Yanlış duymadın, dostum. Sevgilinin bu dünyadaki son gecesi hakkında çok şey biliyorum.”

“Nasıl?”

“Önce iç,” dedi nargileyi işaret ederek. “Bazı açıklamaların önemini tamamıyla kavraman için yarı transta olman gerekir.”

Şimdi anlaşıldı.

"Anladım," dedim sesli düşünerek. "Üzerimde psikolojik bir deney yapıyorsun. Keşke beni de katsan da neler döndüğünü anlasam."

Tuareg gülmeyi seviyordu ve tuhaf bir kahkahası vardı. Bir çıngırak gibi tiz ve yüksek ama asla inişli çıkışlı değil. Ona göre her şey aynı komiklikteydi belki de. Zira sesi ne yükseliyor ne de alçalıyordu.

Bir insanın gülüşü ve yürüyüşü sana onunla ilgili her şeyi anlatır, demişti Didier bir keresinde.

"Keşke en azından bir kere daha sohbet edebilseydik," dedi. "Haklısın. Ufak bir deney yapıyordum. Bağışla beni."

"Daha fazla uzatma ama."

"Tabii, tabii." Yine güldü. "Bu ara evden hemen hiç çıkmıyorum. Gelen giden de olmuyor. Sahadaki deneylerimi nasıl özledim bilemezsin. İrlandalı'yı anlatmaya devam edeyim mi?"

"Lütfen."

"Abdullah'la bir adam öldürmüşler."

"Ne?"

"Aslında birden fazla kişi ölmüş."

Yok canım. İmkânsızdı.

"Sen nereden biliyorsun?"

Kaşlarını çattı ve yine gülmeden önce kısa bir kararsızlık anı yaşadı.

"İnsanlar bana hep bir şey anlatır."

"Tamam, yeter. Gerisini Abdullah'tan dinleyeceğim."

"Dur hele. Bu kadar sabırsız olma. Bu bilgiyi bana isteyerek verdiler. Zorla değil. Abdullah'la ilgili bilmen gerekenler var."

"Abdullah yokken daha fazla konuşmak istemiyorum."

"Harika," diye mırıldandı. "Yalnızca küçük bir test daha yapmak istedim. Beni bağışlarsın umarım. Malum, bugünlerde kimseyi sorguya çekemiyorum."

"Neler oluyor, Tuareg? Beni evine davet ediyorsun ama güvenmiyorsun? Oldu olacak parolayı da sor bari."

"Yapma, Shantaram. İzin ver, devam edeyim. Bir iş adamının Şirket'e haraç borcu varmış ve ödemeyi reddediyormuş. Hatta onları mahkemeye vermekle tehdit etmiş. Sanjay'ın canı sıkılmış hâliyle. Abdullah bu sorunu halletmeye İrlandalı'yla birlikte gitmiş. Sana detayları o anlatır elbette. Çok tatsız bir konu."

"Kızla ne ilgisi var?"

Lisa. Lisa. Tuareg'in kovanında adını anmaya gönlüm elvermemişti.

"Bunu yalnızca onlar biliyor."

"Sen bilmiyorsun yani?"

"Şimdilik hayır."

Yine ısrarla yüzüme baktı. Arkadaşlığımdan hoşlandığını görebiliyordum. Gerçi bu benim hakkımda nasıl bir fikir veriyordu, ondan emin değildim doğrusu.

"Sır nedir biliyor musun, Shantaram?" Gülümsediğinde uzun, kır sakalı dalgalandı.

"Bana söylemediklerin mi?" diye karşılık verdim umutla.

"Sırlar, söylenmeyen gerçeklerdir. Abdullah da senden bir sır saklıyor. Bunu biliyorum çünkü ona bizzat ben sordum. Hem de daha dün."

"Neden?"

"Güzel soru. Bunu neden sordun?"

"Tuareg, lütfen. Abdullah'a bunu neden sordun? Kız arkadaşımla ilgisi olduğu için mi?"

"Şu îrlandalı, Concannon, Abdullah'ın sana ne kadar değer verdiğini biliyor. Abdullah'ın sana birlikte işledikleri cinayeti anlattığını sanıyor. Bu, ona seni öldürmek için iki sebep veriyor. Başına koyduğu yirmi dört saatlik ödül şaka değildi. Concannon canına ciddi şekilde kastetti. Abdullah'a acı çektirmek için seni öldürmeyi planladı. Günü geldiğinde Abdullah'ı da öldürmek istiyor tabii."

"Anladım. Concannon'ı nerede bulabilirim?"

Tekrar güldü. Neyi komik bulduğunu açıklamasını bekledim. Sayısız kemerin olduğu bir arı kovanında bir kemerin altında oturuyordum ve kafam o kadar iyiydi ki bacaklarım jöle kıvamına gelmişti.

"Bu dünyada iki çeşit insan var," dedi ilk kez içtenlikle gülümseyerek. "Kullananlar ve kullanılanlar."

Bana kalsa, dünyada birçok insan çeşidi olduğunu söylerdim ama neyi kastettiğini anlayabiliyordum. Beni evine bundan çağırmıştı.

"Vereceğin bilginin bir bedeli olduğunu tahmin ediyorum. Doğru mu?"

"Evet. Karşılığında senden bir iyilik istiyorum ve inanıyorum ki buna sen de gönüllü olacaksın."

"Ne kadar gönüllü?"

"Ranjit Choudhry hakkında bütün bildiklerini anlatmak seni rahatsız eder miydi?"

"Neden yapacağım bunu?"

"Bunu bir başkası yapmadan onu himayeme almak istiyorum."

"Himayene mi?"

"Evet. Buradan çok da uzak olmayan bir tesiste."

Bazen kader size bir avuç kum verir ve onu yeterince sıkarsanız altına dönüşeceğini söyler.

Jöle bacaklarımın üzerinde doğrulmaya hazırlandım. "Teklifin için teşekkürler ama Concannon'ı kendim bulacağım. Ranjit'i de öyle."

"Bekle. Kusuruma bakma, ne olur. Bu da son testimdi. Söz, bir daha yok. Bugün senin hakkında vardığım sonuçları duymak ister misin?"

"Sana söyledim, Tuareg. Buraya kurbanlarından biri olmaya gelmedim."

"Elbette," dedi gülerek ve beni yeniden yanına oturttu. "Lütfen, kal. Sana bir çay daha ikram edeyim."

Kuzenlerle yeğenler bir semaver daha getirdi.

"Beni affetmek zorundasın," dedi Tuareg. "Yoksa bir sene boyunca bunu analiz etmek zorunda kalırım."

Güldüm.

"Çok ciddiyim," dedi beni dürüst bakışlarla süzerek. "Beni affetmelisin."

"Tamam. Affettim."

"Ben kendimi bağışlanmış hissetmiyorum ama. Gerçekten affettin mi?"

"Yapma, Tuareg. Ben kimim ki birini affedeyim?"

"Eh, biraz öyle tabii. Şimdi... Senden bir isteğim var. Hatırı sayılır bir miktar karşılığında, bana Ranjit Choudhry'le özel bir görüşme ayarlamanı istiyorum."

"Kulağa hoş geliyor ama..."

Sözümü kesti. "İki aile var. Ranjit, kızlarını bir hayli üzmüş. Onun benim elime düşmesi için dolgun bir ücret ödemeye hazırlar."

"Olmaz."

"Anlıyorum," dedi usulca. "Bu da planlamadan yaptığım bir test oldu. Teşekkür ederim. Sohbetimizin her dakikasından büyük keyif aldım. Buyur, bu da İrlandalı'nın adresi."

Kolundan küçük bir kâğıt parçası çıkarıp bana uzattı.

"Bu gece yanında sadece bir ya da iki kişi olacak. Bir daha onu bu kadar savunmasız yakalayamazsın. Sana tavsiyem, gece yarısı saldırman."

"Teşekkür ederim. Ama Ranjit'i bulsam bile sana teslim etmeyeceğim."

"O kadarını anladım. îrlandalı'yı kaçırmak için yardım ister misin?"

"Ben onu kaçırmayacağım ki. Sadece seçeneklerini yeniden gözden geçirmesini sağlayacağım."

"Ah, güzel. Allah yardımcın olsun, Shantaram. Gel, son bir nargile daha içelim."

“Yok. Ben...”

“Lütfen. Israr ediyorum.”

Kuzenlerle yeğenler eski marpuçu ve ağızlığı yenileriyle değiştirdi. Nargilenin ser denen gövdesini saf Himalaya suyuyla, hortumu da saf Himalaya otlarıyla doldurdular.

Tuareg çay ve hurma tepsisini aramıza koyup ipek yastıklara yaslandı. “Ben insan zihnini hem eğittim, hem de ona işkence ettim. Ve biliyor musun? Bu ikisi arasında hiç fark yok aslında. Komik değil mi?”

“Hastaların öyle bulmuyordur eminim.”

Yine mekânik bir kahkaha attı.

“Psikiyatrinin asıl sorunu ne sence?”

“Başarı oranları mı?”

“Hayır. Başarı oranları yalnızca bundan kimlerin faydalanabileceğini ve faydalanamayacağını gösterir. Asıl sorun bir davranışı şekillendirmenin onu anlamaktan daha kolay olmasıdır. İnsanlara her istediğini yaptırabileceğini keşfettiğinde, bizim gerçekte ne olduğumuzu sorgulamaya başlarsın.”

“Sen bile herkese her istediğini yaptıramazsın, Tuareg. Bazılarımızın aklı başka türlü çalışır. Bir sonraki hamlelerini kestiremezsin. Dolayısıyla onları kontrol edemezsin. Ben de öylelerini daha çok severim zaten.”

“Sen de tecrübe ettin. Nasıl bir şey olduğunu biliyorsun.”

“Neden bahsediyorsun?”

“İşkence,” dedi gözleri parlayarak.

“Son nargilenin konusu da bu desene.”

“Söyle ne olur. İşkenceden ne öğrendin? Açıl bana.”

“Zayıf sandıklarının aslında ne kadar güçlü olabildiğini. Ya da tam tersi.”

“Sana bu konuda bazı sorularım var. İzin verirsen sormak isterim.”

“Aslında... Ben artık kalksam daha iyi olur,” dedim jöle bacaklarımı oynatmaya çalışarak.

“Ama aramızda kuvvetli bir bağ kurulacak.”

“Sağ ol ama kalsın,” dedim ve nihayet güç bela doğrulabildim.

“Oyuncak işini sevdiğim için yapıyorum,” dedi. “Piyango kısmı onların bahis işiyle benzerlikler taşıdığı ve Şirket’e hâlâ sadık olduğumu göstermek için. Aslında yalnızca oyuncaklarla ilgileniyorum.”

“Ben...”

“Asıl adım Mustapha. Bana Tuareg adını Khaderbhai taktı. *Allah’ın Terk Ettiği* anlamına geliyormuş. Bir de, Mavi İnsanların adı. Ama gerçek ismim, Mustapha.”

“Ben...”

“Al, sana iki tane itiraf. Artık kardeşiz.”

“Öyle diyorsan...”

“Ve bugünkü görüşmemizden elde edindiğim izlenimler sayesinde, eğer evimde konuştuklarımızı bir başkasına tekrarlarsan sana neler yapacağımı gayet iyi biliyorum.”

Saatine baktı.

“Tüh! Vaktimiz doldu.”

ELLİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Aklı başında hiçbir insanın muhtemelen asla kalkışmayacağı, kafanız güzelken motor kullanma deneyiminin garip bir yanı vardır. Zaman kaybolur. Khar'dan kilometrelerce uzaktaki Colaba'ya geldiğimde yolculuğun tek bir anını bile hatırlamıyordum. Asıl hedefiniz yolun ta kendisidir lafı doğruysa, hedefime hiç varmamışım demekti.

Yolda her ne olduysa, Ada Şehri'ne girdiğimde bütün endişe ve ihtiyaçlarımdan arınmıştım. Ya da belki Concannon'ın adresi artık elimde olduğu içindi. Geriye bir tek gece yarısını beklemek kalıyordu.

Karla'yı bulmaya çalıştım. Son günlerde benden kaçmıyordu. O safhayı geçip benimle didişmeye başlamıştı. Bazı geceler geç vakitte Didier'yle Leopold'de iki tek attığını biliyordum.

Leopold'e girip de Didier'yi tek başına görünce hayal kırıklığımın yüzüme yansımadığını umdum. Bana o parlak gülümsemelerinden biriyle bakıyordu. Ben de sırıttım. Tekrar düşününce Karla'nın burada olmadığına sevinmiştim. Yoksa o gece Concannon'la nasıl hesaplaşırdım?

Didier ayağa kalkıp dostça elimi sıktı.

"Seni gördüğüme ne kadar sevindim anlatamam. Kavita'yla olanlardan sonra ortada yoktun. Nerelere kayboldun? Merak edeceğim aklına gelmedi mi?"

"Lisa'yla Kavita'nın sevgili olduğunu biliyor muydun?"

Derin bir iç çekti. "Elbette. Didier'nin bilmediği mi var? Şehirdeki tek bir skandali bile kaçırırsam yaşamamın bir anlamı kalır mı?"

"Sorunu anlayamadım. Benimkiyle devam etmeye ne dersin?"

"Evet, biliyordum, Lin. Lisa beni atlattığında Kavita'yla olduğunu düşünüp kontrol ettim. Ama Kavita o gece buraya yakın bir yerde başka bir partideymiş."

"Bana neden söylemedin? Lisa neden sakladı?"

"Garson!" diye seslendi.

“Sakın beni atlatmaya kalkışma. Sana bir soru sordum.”

“Aslında iki tane sordun, Lin. Garson!”

“Hâlâ geçiştirmeye çalışıyorsun.”

“Asla. Sadece sorularına bir şeyler içtikten sonra cevap verme hakkımı kullanıyorum. Gar-sooon!”

“Buyurun, efendim?” dedi Sweetie. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Hay kibarlığın batsın! Bize buz gibi iki bira getir!”

“Emredersiniz beyefendi,” dedi Sweetie bir kralın huzurundan çekilircesine geri geri yürüyerek.

Gerçekten de çok kıldı ve Didier feci kıl olmuştu.

“Yürü git!” diye böğürdü. “Gözüm görmesin seni.”

Sweetie sırıtarak uzaklaştı.

“Öfkelendiğinde fazlasıyla Ingilizleştiğini söyleyen oldu mu?” diye sordum.

“Küçük fare! Sırf canımı sıkmak için inadına yapıyorlar. Nezaket daha iğrenç bir şekilde kullanılamazdı herhâlde. Ve bizi tanımlayan da nezaketi kullanma şeklimiz değil midir?”

“Bizi yalnızca sevgi tanımlar, Didier.”

Ayağını yere vurdu. “Doğru söze ne denir? İşte bu yüzden sahte kibarlıklara tahammülüm yok. Hazır buradasın, ne olur şunları eski hâllerine döndür.”

“Elimden geleni yaparım ama seni satmak zor. Belki de biraz abartmalıyım. Ne dersin? Senin beni Diva’lara sattığın gibi.”

“Kalbimi kırıyorsun.”

“Senin de kalbin camdan galiba. Ota boka kırılıyorsun. Ama biz seni bunun için seviyoruz zaten. Bu arada, Lisa’yı anlatmadığın her dakika benim de kalbim kırılıyor bilesin.”

“Ama Lin. Bu o kadar hassas bir konu ki. Öyle pat diye söylemek kolay değil. Ne diyeydim? *Kız arkadaşın biseksüel ve lezbiyen bir sevgilisi var.* Bu mudur yani? Ya da belki şaka yollu, *hey, Lin, ne şanslı adamsın yahu, sevgilisiyle kız tavlamaya çıkabilecek kaç erkek var,* demeliydim.”

“Ben seksten söz etmiyorum. Lisa biseksüel olduğunu bana ta en başından söyledi. Benim sözünü ettiğim, ilişkiler. Sen, Lisa ve Kavita bilmem gereken bir şeyi benden sakladınız.”

“Özür dilerim, Lin. Bazen sırlar ifşa edilemeyecek kadar değerli oluyor. Beni affedebilecek misin?”

“Bir daha benden hiçbir sır saklamamak kaydıyla, evet. Biz kardeşiz, Didier. Seni ya da beni ilgilendiren konularda birbirimize karşı açık olmalıyız.”

Kıkırdadı.

“Neye gülüyorsun?”

“Hiç. Aklıma bir şey geldi de.”

Açık mavi gözleri gemicilere yol gösteren fenerler gibi parlıyordu. Endişesi, gülümsediğinde yüzünde beliren çizgilerin arasında kaybolmuştu.

Kötü alışkanlıkları yüzünden yanakları hafifçe sarkmıştı ama cildi hâlâ gergin, ağzı azimli ve burnu son derece asildi. Kıvırcık saçlarını kısa kestirip yandan ayırmıştı. Bunun Diva’nın fikri olduğunu tahmin ediyordum.

Yeni saç modeli Didier’ye bir Dirk Bogarde havası vermiş ve yakışmıştı. Partilerde daha çok ilgi çekeceğine şüphe yoktu.

“Affedildim mi?”

“Sen daima affedilirsin, Didier. Bir sonraki kabahatinden önce.”

Ellerini bacaklarına vurdu. “İyi ki geldin yahu. Havada bir gerginlik var. Fırtına yakın. Kalacak mısın, yoksa her zamanki gibi kaçıyor musun?”

“Gece yarısına kadar buradayım.”

“Harika!”

Sweetie kaba bir tavırla önüme bir bira koydu.

“Aur kuch?" diye homurdandı. *Başka bir şey?*

“Defol,” dedi Didier.

“Ah, siz nasıl emrederseniz, sahip,” dedi Sweetie. “Sweetie kulunuzdan bir dileğiniz var mı?”

“Şimdi anladım,” dedim Didier’ye. “Durum vahim. Sana yeniden saygı duymalarım sağlamak için acilen bir şeyler yapmalısın.”

“Biliyorum,” diye sızlandı. “Ama ne?”

O sırada masaya bir adam yaklaştı. Uzun boylu ve yapılıydı. Sarı saçlarını kısacık kestirmişti ve burnu o kadar küçüktü ki, suratı, olduğundan da yassı duruyordu.

Işığın altında durduğunda burnunun kırık olduğunu fark ettim. Hatta o kadar çok kırılmıştı ki, kıkırdağı çökmüştü. Ya kötü bir dövüşçüydü. Ya da o kadar çok kavgaya karışmıştı ki, her ortalama dövüşçü gibi suratında bunun izlerini taşıyordu.

Her iki şekilde de pek hoş bir manzara değildi doğrusu. Üstelik şimdi adam tam tepemde dikiliyordu.

“Bu pis ibnenin yanında nasıl oturabiliyorsun?” diye sordu.

“Yer çekimi sayesinde. Boş bir vaktinde ansiklopediden anlamına bakarsın.”

Didier’ye döndü.

“Beni hasta ediyorsun.”

“Henüz değil ama bazen elimin ayarı kaçıyor.”

“Acaba tipini kaydırsam da kimse yüzüne bakmasa mı?”

“Dikkat et,” diye uyardım. “Erkek arkadaşım hafiften asabidir.”

“Sikeyim asabiyetini.”

İleride başka bir adam vardı. Göz ucuyla onu takip ederek masamızın üzerine eğilen tabak suratlıya döndüm.

“Leningrad’da senin gibilere ne yaparız biliyor musun?” diye sordu Didier’ye.

“Dünyanın her yerinde benim gibilere yaptıklarından,” dedi Didier soğukkanlılığını koruyarak. “Ta ki biz sizi durdurana dek.” Bir yandan da elini ceketinin cebine sokup öne eğilmişti.

Leningrad. Ruslar. Tehlikeyi göze alıp ikinci adama baktım. Arkadaşı gibi, ince, siyah bir gömlek giymişti. Kısa, kumral saçları biraz dağılmıştı. Açık yeşil gözleri pırıl pırıl parlıyordu ve dudaklarına alaycı bir gülümseme yayılmıştı. Başparmaklarını soluk kotunun ceplerine takmıştı.

Arkadaşından daha çevik ve sakin bir tipe benziyordu. Bu da onu, Didier hariç odadaki herkesten daha tehlikeli yapıyordu. Zira ben dâhil, diğer herkes fazlasıyla gergindi. Göz göze geldiğimizde gülümsedi.

Tabak suratıyla görüş alanımı daraltan adama döndüm.

İri yarı Rus, elini bir goril gibi göğsüne vurdu. “Götün yiyorsa çık karşıma!”

Leopold’ün çalışanları çabucak etrafımızdaki masaların üzerlerini boşalttı. Uzun boylu Rus boş iskemlelerle masaları itti ve açılan boşluğun tam ortasından Didier’yi tehditkâr bakışlarla süzdü.

“Hadi, ufaklık. Ne duruyorsun?”

Didier bir sigara yaktı.

“Kuyruklu bela!” diye bağırdı çam yarması. “Hem ibne, hem Yahudi. Yahudi takımının ibnesi de hiç çekilmez.”

Garsonlar iki Rus’un arkasına dizildi. Karşılıklı horozlanmalar kavgaya dönüşürse, duruma el koyacaklardı. Gelgeldim, kimse şu iri yarı ve fazlasıyla öfkeli Rus’tan ilk yumruğu yemeye yanaşmıyordu.

“Hadi ufaklık. Ne marifetlerin varmış, görelim bakalım.”

“Seni mi kıracağım?” dedi Didier. “Ama önce şu sigaramı içeyim.”

Ha siktir, diye düşündüm ve Leopold’de içinden bu sözcükleri geçiren tek kişi olmadığımı biliyordum. Didier keyifle sigarasını tüttürüyor, arada bir de cam küllüğe silkeliyordu.

O sırada çam yarmasının arkadaşı yanıma geldi. Ellerini öne uzatmıştı. Yanımdaki sandalyeyi işaret ediyordu. Adam yürürken arkama yaslanıp sağ elimi belime attım ve bıçaklarımdan birinin sapını kavradım.

"Burası dolu mu?" *diye* sordu dostane bir tavırla. "Hazır arkadaşın sigara^ nı içerken biraz oturayım. Dert etmezsen tabii."

"Burası özgür bir ülke, Oleg," dedim. "Onun için burada yaşıyorum.

"Teşekkürler." Rahatça yanıma kuruldu. "Alınma ama biraz klişe olmad mı? Rusum diye illa adımın Oleg mi olması lazım?"

Haklıydı. Yiğidi öldür, hakkını ver, demişler. Onu bacağından bıçaklamayı düşünseniz bile.

"Ben, Lin," dedim. "Ama tanıştığımıza memnun oldum mu emin değilim.'

"Al benden de o kadar. Bu arada adım Oleg."

"Sen benimle kafa mı buluyorsun?"

Elim hâlâ bıçaktaydı.

Güldü. "Hayır. Adım Oleg gerçekten. Şu Yahudi arkadaşın var ya? İbne olan. Birazdan fena dayak yiyecek."

İkimiz de Didier'ye baktık. Bir adli tıp doktoru edasıyla sigarasını inceliyordu.

"Ben paramı Yahudi'ye yatırıyorum," dedim.

"Yok yahu?"

"Ben paramı daima ona yatırırım."

Gözlerinde muzip pırıltılar yanıp söndü. "Ne kadar verirsin?"

"Elimde avucumda ne var ne yoksa hepsini."

"Yani?"

"Üç bin."

"Amerikan mı?"

"Ben rubleyle iş yapmam, Oleg. Sigara bitiyor. Var mısın?"

Elini uzattı. "Anlaştık."

Bıçağı bırakıp elini sıktım ve tekrar bıçağın sapını kavradım. Oleg garsona el etti. Didier sigarasının sonunu içiyordu. Garson dalgın gözlerle bana baktı.

Endişeliydi. İri yarı adam hâlâ masalardan boşalan yerde Didier'yi bekliyordu. Servis durmuştu. Sayed adındaki garson neler döndüğünü anlayamamıştı. Başımı salladım. Gözlerini iri Rus'tan ayırmadan yanımıza koştu.

"Bana buz gibi bir bira getir," dedi Oleg. "Bir porsiyon da şu ev yapımı patateslerinizden."

Sayed gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

"Sakin," dedim. "Ben de seninle aynı durumdayım. Birazdan anlayacağız bakalım."

"Ah," diye iç çekti rahatlayarak. "Birayla patatesler hemen geliyor."

Başını sallayarak uzaklaştı.

Arkadaşlarının yanından geçerken, "Kimse bir bok bilmiyor," dedi Hintçe.

Garsonlar rahatlayarak Didier'nin sigarasını bitirmesini beklemeye koyuldu.

Bu arada, umarım arkadaşın kazanır," dedi Oleg. "Gerçi bundan şüpheliyim ama."

Didier sigarasını küllüğe söndürdü.

"Yanlış duymadım ya? Benim adamım mı kazansın istiyorsun?"

"*Chert*, *da"* dedi.

"Ne demek?"

"Kahretsin, evet."

"Diyorsun?"

"Chert, da. O tip bir adam olsaydım, şu koca götünü tekmelemeleri için üç bin kaymeyi gözden çıkarırdım."

"Ama o tip bir adam değilsin."

"Siz daha onunla yeni tanıştınız. Ben haftalardır bu pislik için çalışıyorum. Ama parayla adam dövdürmek bana uymaz. Onun gibilerini bile. Birkaç kere, diğer tarafta olmuşluğum var. Hiç hoşuma gitmedi."

"Hım."

"Senin adam kazanırsa, parasım vermiş gibi olacağım. Ama karma muhabbetinden de yırtacağım."

Didier yavaşça doğruldu.

"Paramı ödedikten sonra seninle bir konuşalım, Oleg."

Didier siyah, eski, kadife ceketinin kollarındaki külleri silkti. Yakasını gevşetti. Ellerini ceplerine sokarak çam yarmasına doğru yürüdü.

İri Rus, yumruklarını sallamaya başlamıştı bile. Elleri sık sık vurduğu kafalar kadar büyüktü. Usulca sağa sola kayarak kendince ufak çaplı ısınıyordu.

Elim bıçağımın sapındaydı. Oleg bir saçmalığa kalkışırsa onu masadan kaldırmamaya kararlıydım. Ama o, ellerini başının arkasına koyup iskemlesinde kaykıldı ve keyifle olan biteni izlemeye koyuldu.

Didier iri yarı hasmına bir buçuk adım kala bir balerin gibi parmak uçlarında dönerek zıpladı. Elleri hâlâ ceplerindeydi. Havada kollarını iki yana açtı ve yere inerken dizlerini Rus'un göğsüne dayayıp silahının namlusunu kafasına indirdi.

Didier sonra bir dansçı edasıyla yere kondu ve ellerini yeniden ceplerine soktu. Rus önce dizlerinin üzerine yığıldı. Bilincini yitirmesine rağmen kolları istemsizce hareket ediyordu. Saniyeler sonra burun üstü, o kocaman, ablak suratının üzerine düştü.

“Sökül paraları,” dedim Oleg’e. Bu arada, Didier müdüriyetten özür dilemek için bara doğru seğirtmişti bile.

“Vay anasını,” diye mırıldandı Oleg. “Bizimki Rusya’da çıplak elle kaç adamı devirdi.”

“Ama burada bir balerine ve silahına yenildi,” dedim. “Paramı ver.”

Sırıttı. “Sorun değil. Ben Rus’um. Kullandığınız bütün silahları biz icat ettik.”

Cebinden bir tomar çıkarıp üstteki birkaç banknotu aldı ve gerisini yine cebine koydu.

“Esrarengiz bir adamsın,” dedim.

“Aslına bakarsan sadece işsiz bir adamım.”

Akrep George’un Rus fedailer tutmasıyla Leopold’ü Rusların basması tesadüf olamazdı.

“Dur, tahmin edeyim,” dedim. “Mahesh’teki çatı katında güvenlik görevlisiydin.”

“Evet. Ama patronumuz olacak göt kovdu bizi.”

“Göt dediğin adam benim arkadaşım.”

“Kusura bakma. Ama arkadaşınsa ne kadar cimri olduğunu biliyorsundur. Onun için çalıştığımız her saati dakika dakika saydı. Bize iki yüz dolarlık bir veda öpücüğü verdi ve kıçımıza tekmeyi bastı.”

“Cebindeki tomarda iki yüzden fazla vardı,” dedim.

“Otelde poker oynadık. İkizler denen bir herif oraya bildiğin kumarhane kurmuş.”

“Eee?”

“Şansım yaver gitti ve bankayı patlattım.”

Usta kumarbaz Oleg bula bula benim bankayı bulmuştu demek?

Sayed sırıtarak siparişleri getirdi.

“Bay Didier müthişti,” diye fısıldadı kulağıma. “Yıllardır bu kadar iyi dans ettiğini görmemiştik. Dağ gibi adamı bir vuruşta devirdi.”

“Ne yapacaksınız onu?”

“Bir an önce postalayacağız tabii.” Masayı bir bezle kurulayıp Oleg’in birasını önüne koydu.

Oleg domates soslu patates kızartmasını gösterdi.

“Başlasam sorun olmaz değil mi? Ev usulü patates kızartmasına hiç dayanamam.”

“Arkadaşını sokağa atıyorlar.”

“Başlayayım mı, seni mi bekleyeyim?”

“Hemen dönerim,” dedim derin bir iç çekerek.

Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirdim. Baygın Rus’u Leopold’ün kapısının otuz santim kadar ilerisine atacaklardı. O zaman olayın mekânla bir ilgisi kalmayacaktı. Ki bu da, Rus kaldırımın tam ortasına serilecek demekti.

Bundan sonra, devreye sokak satıcıları girecekti. Müşterilerini engellememesi için Rus’u yol kenarındaki hendeğe atacaklardı.

Bir taksici onun müşteri beklediği yerde durmasına sinir olacak ve baygın Rus bu sefer de sokak ortasına sürüklenecekti. O sırada adama bir otobüs çarpmazsa, bir ambulans belki insafa gelip onu bir hastaneye götürürdü.

Ben de bir zamanlar sokaktaki bir et parçasıydım. Dünyanın insafına kalan bir zavallı. Tanıdık bir sokak satıcısını aradım ve Rus’u taksiyle hastaneye götürmesi için para verdim.

Geri döndüğümde Didier hâlâ kutlamaları kabul ediyordu. Leopold’deki zararı kendi cebinden ödediği için itibarı iki kat artmıştı. Masaya doğru yürürken bir yandan da üçüncü bir Rus arıyordum. Paranoyakça gelebilir ama o yıllar ne çılgındı bilemezsiniz. Her zaman ihtiyatlı olmakta fayda vardı.

Oleg’in yanma otururken, “Üçüncü Rus nerede?” diye sordum.

Peçeteyle ağzını sildi ve açık mavi gözlerini dürüstçe suratıma dikti.

“Üçüncü bir Rus olsaydı, ben çoktan ortadan kaybolurdum. Ruslardan herkes tırsar. Ruslar bile. Ben Rusum. Sözüme güvenebilirsin.”

“Akrep sizi neden kovdu?”

“Bak, adam senin arkadaşınmış ama...”

“Sorun değil. Ne manyak olduğunu bilirim.”

“Bir keşiş buna kara büyü mü yapmış ne? Bana kalsa o herifi bulur, büyüyü bozdururdum. Ya da çoktan tahtalıköye yollardım. Ama ben Rus’um. Bizde işler böyle yürür.”

“Sonra ne oldu?”

“Senin manyak arkadaşın kendine çeşnicibaşılar tuttu.”

“Nasıl?”

“Onları bilir misin? Biriyle tanıştın mı hiç?”

“Hayır ama bahse girerim sen tanışmışsındır.”

“Eskiden kralların yanında çeşniciler olurmuş. Ama şimdilerde bunu Hintli fakir çocuklar yapıyor. Yemeğini senden önce onlar tadıyor. Zehirli mi diye.”

Akrep’in kartal yuvasında işlerin yolunda gitmediğinden haberim vardı. İkizler benimle konuşmuştu. Ama Akrep’in lanet takıntısını ciddiye almamıştım. Oleg’in söyledikleri doğruysa, Akrep’in başı dertte demekti. O iyi bir adamdı ve şu anda büyük bir sorun yaşıyordu. Arkadaşlar da bugünler içindi işte.

Ne var ki Leopold'de sadece vakit öldürüyordum. Concannon'ın adresi cebimdeydi. Gece yarısı ona baskın verecektim. Dolayısıyla arkadaşımı yine gözardı ettim.

"Gerçekten kovuldunuz mu, yoksa dayanamayıp siz mi ayrıldınız?"

"Yemeklerini çocuklara tattıramayacağım söyledim. Ben yaparım dedim. Nasıl olsa hep açtım. Ama bana kızdı. İkimizi de işten attı."

"Bu gece buraya gelip olay çıkarmanız için kimden para aldınız?"

"Ben almadım, deminki iribaş aldı. Beraber son bir içki içelim dedi. O dangalağı bir daha görmeyeceğime seviniyordum. Sonra yolda özel bir iş aldığım söyledi. İbne bir Fransız'la dalaşacağım dedi."

"Sen de onu yalnız bırakmayayım dedin."

"Birini öldürürse vizem dolmadan sınırdışı edilmekten korktum."

"Çok insancılsın."

"Sen kimsin ki beni yargılıyorsun, dostum?"

Şirin bir köpek yavrusu kadar dost canlısı görünüyordu. Ve haklıydı. Bir adam haklıysa haklıdır. Nokta.

"Arkadaşıma dokunan karşısında beni bulur."

"Merak etme. Seni gayet iyi anladım."

"Ne?"

"Seni anlıyorum, diyorum!" diye bağırdı. "Gel, kucaklaşalım."

Beni ayağa kaldırdı. Tahminimden daha kuvvetliydi. Bana sıkıca sarıldı.

Kader asla adil dövüşmez. Sizi sinsice izler ve ilk fırsatta tuzağına düşürür. Dünya zamanın göllerinde kayboldu ve yuvarlandığım her bir göl beni bir kucaklaşmaya daha da yaklaştırdı. Sımsıkı ama bir o kadar narin bir kucaklaşmaya. Avustralya'daki kardeşimin kollarına.

Onu hafifçe itip oturdum. Garsona el ediyordu ki, engel oldum.

"Şimdi boştasın yani?"

"Öyle. Yoksa bana iş mi teklif edeceksin?"

"Üç ya da dört saatlik bir iş."

"Ne zaman başlıyor?"

"Birazdan."

"Ne yapacağım?"

"Bir yere baskın vereceğiz."

"Baştan söyleyeyim. Banka soymam."

"Yok. Bir eve gireceğiz."

"Kapıyı çalsan açmazlar mı? Neden illa baskın?"

"Açmazlar çünkü o evde sevilmiyorum."

“Neden?”

“Gerçekten merak ediyor musun?”

“Getirilerine göre değişir.”

“Nasıl?”

“Bahsi kaybettim ya? İki katını isterim.”

“Anlaştık.”

“Ölüm riski var mı?”

“Önemli mi?”

“Tabii ki. Daha yeni tanıştık ama seni bile önemsiyorum, dostum.”

“Hiç sanmam.”

“Rusları tanımıyorsun o zaman. Biz insanlarla kolay dost oluruz.”

“Öleceğimizi sanmıyorum demeye çalışıyordum.”

“Tamam. Kaç kişiye ayar vereceğiz?”

“Üç. Biri, Concannon diye bir İrlandalı. İki adama denk.”

“Öbür ikisi nereli?”

“Sana ne?”

“Millete göre fiyat değişir. Bunu herkes bilir.”

“Bilmiyorum. Pasaport kontrolü yapmadım. Ama bir süre önce bir Afgan ve bir Hintliyle çalıştığını duymuştum. Belki yanında onlar vardır.”

“Toplamda üç kişiler yani?”

“Belki ikidirler ama dediğim gibi, İrlandalı iki adam gücünde.”

“Bir İrlandalı, bir Afgan ve bir Hintli, öyle mi?”

“Belki.”

“Bir Rus ve bir Avustralyalı’ya karşı?” diye dalga geçti.

“Nasıl görmek istersen.”

“Fiyatı ikiyle çarp.”

“İki mi?”

“Chert, da!'

“Neden?”

“Bir Afgan’la bir Rus’u aynı odaya sokacaksan, bunu göze alacaksın.”

“Benimle dövüşeceksin diye on iki bin vereceğim öyle mi? Unut gitsin.”

Didier bize doğru yürümeye başladığında bir alkış koptu. Bizimki yerine oturmadan önce kibarca eğilerek yemek yiyenlere selam verdi.

Oleg bana doğru eğildi. “Bak, ne diyeceğim? Seninle geleyim ve baştan hiçbir şey verme. İşi kotarırsak paramı alırım ama.”

“Didier, Oleg’le tanış,” dedim. “Onu seveceksin.”

“Enchanté, monsieur, ” dedi Didier.

"Masanızda oturmamdan rahatsız olmuyorsunuzdur umarım?" diye sordu Oleg kibarca. "Barınıza bir manyakla birlikte geldim ne de olsa."

"Buraya yanında bir manyakla gelmeyen olmuş mudur acaba? Hem Didier karakterli bir insanı elli metreden tanıyabilir ve aynı mesafeden onu kalbinden vurabilir."

"Belli ki iyi anlaşacağız," dedi Oleg dirseklerini rahat bir tavırla masaya dayayarak.

"Garson!" diye seslendi Didier. "Bize içki getir."

Elimi kaldırdım.

"Yok, biz kalkıyoruz. Sen iyisin değil mi?"

"Oyunbozan," diye somurttu. "Zaferimi kutlamayacak mıyız? Yalnız mı içeceğim?"

Ona sarıldım. "Merak etme, kardeşim. Birazdan şu kapıdan içeri bir manyak daha girer nasıl olsa."

ALTMIŞINCI BÖLÜM

Parel'e, eski değirmenlerin oraya gittik. Tuareg'in verdiği bilgiye göre, Concannon uyuşturucu operasyonunu terk edilmiş bir fabrikadan yürütüyordu.

Gece burası hayalet bir kasabaya dönüşmüştü. Birçok kişi karanlık bastıktan sonra fabrika arazisinde hayaletler gördüğünü iddia etmişti. Değirmenler kapanana dek burada iki nesil boyunca kadın ve erkekler yaşamış, çalışmış ve ölmüştü. *Hayaletler kimdir biliyor musun*, diye sormuştu Johnny Cigar bir keresinde. Ölen fakir insanlar.

"Terk edilmiş görünüyor," dedi Oleg, motoru park edip gri, sessiz binalara doğru yürüdüğümüzde.

"Geceleri pek kimse uğramaz buraya," dedim. "Adamımız dördüncü binada. 4A'da. Alçak sesle konuş."

Yeni yapılan sitelerin reklamlarıyla dolu panoların gölgesindeki tel örgü boyunca yürüyorduk.

"İyi ki geldim," diye fısıldadı Oleg. "Yazacak heyecanlı bir şeyler çıktı."

Zınk diye durdum ve elimi göğsüne koyarak onu da durdurdum.

"Ne?"

"Heyecanlı bir..."

"Sen gazeteci misin?"

"*Cbert, net"* diye fısıldadı.

"Ne demek bu?"

" *Chert, da'mn* zıttı. Yani *kahretsin, hayır* demek."

"Senden Rusça dersi mi istedik be adam? Gazeteci misin, değil misin onu söyle."

"Ben yazarım."

"Yazar mı?"

"Evet."

“Rus bir yazar. Dalga geçiyorsun değil mi?”

“Valla yazarım, evet. Rus olduğum da doğru. Bu durumda, Rus bir yazar oluyorum. Eğer o açıdan bakmak istersen tabii. Hâlâ beni yanında götürmek istiyorsun musun?”

Ellerimi dizlerime koyarak eğildim. Bir karar vermeye çalışıyordum. 4A’daki adamların karşısına bir Rus yazarla mı çıkmalıydım, yoksa aslanlar gibi tek başıma mı? Kolay bir karar değildi doğrusu. Ya da belki ben de bir yazar olduğum için zorlanıyordum.

“Rus bir yazar,” diye fısıldadım.

“Rus yazarlara bir garezin mi var?”

“Kimin yoktur ki?”

“Sahi mi? Ya Aksyonov? Onu herkes sever.”

“Bir siktir git.”

“Turgenev? Bak, o komiktir.”

“Hıı. Gogol kadar komik.”

“Gogol tam Rus sayılmaz. O Ukrayna Kazaklarından. En büyük Kazak yazarlardan biridir.”

“Yeter.”

“Bir dakika,” diye fısıldadı kolumu tutarak. “Sen de mi yazarsın? Şu işe bak! İki yazar baskında.”

“Ha-ha-ha.”

“Bu arada, tam olarak neyin peşindeyiz?”

Yanımda Rus’la içeri girersem diğer adamları oyalayıp Concannon’la hesabımı görebilirdim. Bizden başka kimseye bir şey olmazdı. Ama Oleg olmadan, önce Concannonın adamlarını bitirmem gerekecekti. Onu bunun için istemiştim. Ve bir yazar çıkmıştı. Üstelik Rus bir yazar.

“Lev Luntz’u severim bak,” dedi umutla.

“Kapa çeneni.”

Sırtımı dikleştirip etrafa bakındım. Uzun ve geniş caddenin karşısında demiryolu rayları vardı. Bizim tarafımızdaki Nissen kulübeleri mezartaşları kadar sessizdi. Görünürde kimse yoktu. Sokak köpekleri bile o gece başka semtleri tercih etmişti. Tehlikeli yerlerin kendilerine has bir huzuru olur. Onlardan korkmadığınızda tabii. Ben de içimdeki o huzur kırıntısına odaklanmaya çalıştım çünkü korkuyordum. Concannon’ı daha fazla kan dökülmeden durdurmak istiyordum ama bu pek mümkün görünmüyordu.

“Bu arada neden ben?” diye fısıldadı Oleg. “Neden Didier ya da bir başkası değil?”

“Gerçekten bilmek istiyor musun?”

“Elbette. İyi malzeme çıkar.”

“Çünkü eğer arkadaşlarımdan biri benim yüzümden zarar görseydi üzülürdüm ama sana bir şey olursa üzülmeyeceğim. Şimdi anladın mı?”

Sırıttı. “Hem de çok iyi. Yerinde olsaydım ben de senin hayatını satın alırdım.”

“Ben senin hayatını satın almıyorum, Dostoyevski. Sadece zamanını satın alıyorum. Bunda net miyiz?”

“Evet. İyi ki yaptık bu konuşmayı.”

“Pekâlâ. Şimdi bir konuşma daha yapacağız. Eğer kız arkadaşımın yakınından bile geçecek olursan seni lime lime doğrarım.”

“Senin kız arkadaşın mı var?” diye fısıldadı hayretle.

“Neden şaşırdın?”

Şey...

“Ona Rus yazar cakası atmaya kalkışma sakın.”

“Anladım. Yoksa beni doğrarsın.”

Nedense hâlâ sırıtıyordu. Ya aşırı güler yüzlü biriydi ya da benim bilmediğim bir şey biliyordu.

“Ne?” dedim kaşlarımı çatarak.

“Sahiden kız arkadaşın mı var?”

“Rus epiklerini ondan uzak tut.”

“Anladım,” dedi gülerek.

“Ne gülüyorsun?”

“Bir yazarla yazmaya değecek bir maceraya atılmak süper bir hismiş. Sonrasında birlikte bir kısa öykü yazarız istersen. Harika fikirlerim var.”

“Kes şunu. Sen durumun ciddiyetini kavrayamadın anlaşılan. Şu İrlandalı manyağın teki. Adamları da onun kadar sağlam.”

“Hey, sakin ol. Ben buna on iki bin dolar yatırdım. Hadi, bitirelim şu işi. Sonra da gidip kafaları çekelim.”

Tek başına fabrikaya doğru koşmaya başladı. Ah, şu Ruslar!

Ben de koştum ve binanın girişinde ona yetiştim. Usulca, büyük, yuvarlak kulübenin etrafından dolaşıp yüksek pencereden içeri baktık.

Concannon kırmızı bir Pontiac Laurentian’ın kaputunda iki adamla kâğıt oynuyordu. Arabanın diğer tarafı ince bir toz tabakasıyla kaplıydı.

“İyi misin?” diye fısıldadım.

“Tabii. Plan ne?”

“Kapıdan gireceğiz. Ben İrlandalı’ya meydan okuyacağım.”

“Gizlice girsek daha iyi olmaz mıydı?”

“Öyle yapacaksam silah getirirdim.”

“Silahın yok mu?”

Kapıyı açıp boş fabrikaya girdim. Oleg hemen arkamdaydı. Concannon’la arkadaşlarına birkaç adım kala durduk.

Afganistanlı’nm elleri kucağındaydı. Hintli’nin de öyle. Silahları var mıydı bilmiyordum.

Ama Concannon’ın ellerinin ne yaptığı açık ve netti. Alkış tutuyorlardı.

“Sarhoş bir rahibeden bile komiksin,” dedi. “Öldüğünü duymuştum. Demek ki iğrenç bir söylentiden ibaretmiş.”

“Gel, bitirelim şu işi,” dedim. “Sadece sen ve ben.”

“Kavga mı istiyorsun?”

Hâlâ sırıtıyordu. Mutlu bir gülümsemeden ne kadar nefret edilebileceğini ondan öğrenmiştim.

“Benden ve arkadaşlarımdan uzak durmanı istiyorum. Kabul edersen karşılıklı otururuz, seni pokerde de madara ederim.”

“Ya kabul etmezsem?”

Gözlerinde parlayan ıslak ışıkta soğuk yıldızlar gizliydi.

“O zaman sen ve ben, bu defteri, hemen şimdi, burada, sonsuza dek kapatacağız.”

Plastik iskemlesine yaslanıp sırıttı.

“Silahını çek, Govinda,” dedi usulca.

Hintli’nin silahı vardı. AfganistanlI elinde kâğıtlarla doğruldu.

“Emredersin, patron,” dedi Govinda.

“Kalk. Şu herifin arkadaşının yanma git.”

“Olur, patron.”

Govinda kalkıp arabadan uzaklaştı.

“Yürürken silahını Avustralyalı’nın suratından ayırma. Ne çakaldır o bilmezsin sen. Kıpırdadığı anda acıma, vur.”

“Emredersin, patron,” dedi Govinda bana sırıtarak.

Gözleri fabrikanın loş ışığında iki opal taşı gibi parlıyordu. Oleg’in yanına vardığında silahını karnına yapıştırdı. Oleg hâlâ sırıtıyordu. Odadaki tek sırıtmayan bendim galiba.

“Buraya silahsız geldim. İki erkek gibi kozlarımızı paylaşalım diye. Bana silah mı çekeceksin?”

Concannon duraksadı çünkü haklı olduğumu biliyordu.

“Sadece ufak bir tedbir,” dedi öfkesini bastırmaya çalışarak.

“Yanlış yapıyorsun, Concannon. Tek ölen biz olmayacağız.”

Bunu Hintli ve Afganistanlı kiralıklar için söylemiştim.

“Govinda kesin ölecek,” dedim. “Afganistanlı da öyle.”

Ona döndüm.

“Selamünaleyküm, "dedim.

Cevap vermedi.

Selamımı yineledim. İslam dininde biri seni selamladı mı, onu aynı şekilde ya da daha hoşça selamlamak şarttı.

“Ve aleykümselam, ” dedi sonunda.

“Adın ne?”

Ağzını açmıştı ki, Concannon araya girdi.

“Kapa çeneni, ahmak. Görmüyor musun, seni kullanıyor? Bu yolları bunun için öğrenmiş. Anlaşıldı. Bu iş bana kalacak. Yaşadınız! Size de gerçek bir ustayı izleme fırsatı doğdu.”

Ayağa kalkıp bana yaklaştı.

“Saçma sapan bir işe kalkışırsa arkadaşını indir,” dedi Govinda’ya. “Sonra cesedini birlikte parçalarız.”

“Tamam, patron.”

Karşımda durdu. Usulca sallanıyor ve hâlâ gülümsüyordu.

“Neyi merak ettiğini biliyorum.”

“Sadece benimle uğraşmaktan vazgeçmeni istiyorum.”

“Hıh. Ben de buna inandım. Sen asıl çok önemli bir sorunun cevabını istiyorsun.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Minicik bir soru,” dedi melodik bir sesle. “Çatlıyorsun.”

“Kes oyunu, Concannon. Çıkar ağzındaki baklayı da, hepimiz rahatlayalım.”

“İyice anladın değil mi, Govinda? Kıpırdarsa arkadaşını vur.”

“Evet, patron.”

“Dediğim gibi, aklında tek bir soru işareti var. O gece tatlı sevgilini Ranjit’le bırakmadan önce becerdim mi diye merak ediyorsun.”

Çenemden gözlerime ve alnıma, bütün damarlarım zonklamaya başlamıştı. Concannon’ın canını yakmak istiyordum. Su gibi terlemeye başlamıştım. Buraya gelirken aklımda bu yoktu. Ama Lisa’yı öne sürdüğü an artık onun için savaşacaktım.

“Eminim ataların Büyük Kıtlıktan hiç etkilenmemiştir, Concannon. Çünkü sen sadece İrlandalı aksanıyla konuşan bir İngiliz’sin.”

L

Bir anda tepemde bitti ama bunu beklediğim için arabaya doğru sıçradım.

"Bence sen yalnızca konuşmayı biliyorsun, Concannon. Bana aksini kanıtlamak istersen, buyur. Sen kazanır ve el sıkışmak istersen, hakkını memnuniyetle teslim ederim. Ben kazanırsam, benden ve benim olanlardan uzak duracaksın. Nasıl? Sence de adil değil mi, Govinda?"

"Evet, patron," dedi otomatikman.

"Kes sesini, geri zekâlı," diye tısladı Concannon.

"Bence senden daha akıllı," dedim. "Gel, sorunumuzu silahsız çözelim. Sen ne dersin, Govinda?"

"Kapa çeneni!" diye bağırdı Concannon. "Kimse konuşmasın!"

Beni baştan aşağı süzdü.

Gözlerim beni yanıltıyor muydu? Kavgacı düşmanımın yüzünde gördüğüm bu ifade isteksizlik miydi yoksa?

"Tamam," dedi. "Madem dövüşmek istiyorsun, neden olmasın? Ama izin verirsen müzik açacağım. Birine dayak atarken müzik dinlemeye bayılırım. Hatta en sevdiğim şarkılardan oluşan bir albüm mü çıkarsam diyorum?"

Arabanın hoparlörlerine bağlı bir diskçaları açtı. Kırmızı Pontiac, İrlanda ezgileriyle inlemeye başladı. Concannon yumruklarını sıktı.

"Hadi, başlayalım."

Hiç beklemedim. Ona doğru koştum ve kendimi yere atarken bacağını, tam Abdullah'ın onu vurduğu yeri yumrukladım. Concannon da boş durmadı. İki sert yumrukla sersemledim. Bu arada onun acıyla bağırdığını ve tek dizinin üzerine düştüğünü gördüm.

Doğrulup yüzünü hedef aldım. Kafamın arkasına bir tane patlattı ama hissetmedim. Parmaklarımı gözüne soktum.

Hızla geri çekildi. Göz kapağı kanıyordu.

Bir gözü kapalı ve bir dizi bükülmüş vaziyette bana Naveen'in anlattığı şekilde saldırdı. Hızla çömeldim ve kalktığımda elimi yakasına soktum. Onu sertçe yere çekerken üzerine abandım. Köprücük kemiğinin gevşediğini hissettim. Acıyla uludu.

Hapishane dövüşleri başka dövüşlere benzemez. Ya ölürsün, ya öldürürsün.

"Bütün marifetin bu mu?" diye bağırdı. Bir yandan da gözünü ovuşturarak aramıza mesafe koymaya çalışıyordu.

"Evet, bu," dedim.

Tekrar bir boksör dansına başladı ama kendimi bir kez daha yere atarken bu sefer hayalarından tutup çektim. O da düştü ama hayalarını sıkmaya devam ettim.

Concannon nihayet elimden kurtulduğunda, dizlerimin üzerinde doğrulup onu yumrukladım. Baktım yetmedi, ikinci yumruğu savurdum.

Yerde otururken sallanmaya başladı. Sağlam eliyle hayalarını avuçlamıştı. Bir bebek gibi kıkırdadı.

"Hile yaptın. Bu adam şahit," dedi Oleg'i işaret ederek.

"Doğru ya. Sen hep şerefinle dövüştün. Kaç kere üzerime geldin. Başıma ödül koydun. Ya bunlar ne? Sana son bir şans veriyorum. Beni rahat bırak, Concannon."

"Hile yaptın, dostum," dedi sırıtmaya çalışarak. "Günahını itiraf etmek zorundasın."

"Peşimden gelmeye devam edersen, itiraf edecek daha büyük bir günahım olacak."

"Düşündüm de, geberdiğinde daha çok hoşuma gideceksin." Bir gözü kan içindeydi ve kapanmıştı. "Govinda, vur şu döneği. Patlat beynini."

Sonrasında her şey çok hızlı oldu. Govinda elini oynattı. Oleg bir bıçak çıkarıp suratına doğru savurdu ve Govinda elini yırtılan yanağına götürürken, Oleg diğer elindeki bıçağı kaptı.

Govinda acıyla uludu. Film artisti suratının dağılması onu dehşete düşürmüştü. Oleg ona kendi silahıyla bir tane patlattığında, nihayet sustu.

Afganistanlı'nın elinde hâlâ minik bir yelpazeyi andıran kâğıtlar vardı. Ben bıçaklıydım, Oleg silahlı.

"Yerinde olsam kaçardım, dostum," diye sırıttı Oleg. "Elim ne kadar iyi olursa olsun arkama bile bakmazdım."

Afganistanlı kâğıtları fırlatıp koşmaya başladı.

"Köprücük kemiğimi çıkardın, pislik," diye tısladı Concannon. "Kolumu bile kaldıramıyorum. Yoksa seni bir yumrukta yere sererdim. Sen de biliyorsun."

"Beni... rahat... bırak."

"Ah, tatlı Lisa."

Ona yine vurdum. Arkaya doğru devrildi. Kolları iki yana açıldı ama bayılmadı.

Ne yapacağım, diye düşündüm. *Öldürebilir miyim onu? O beni öldürmeye kalkışmadıkça olmaz.* Concannon kapalı gözü ve fırlamış köprücük kemiğiyle yerde yatıyordu. Kalkmaya bile çalışmamıştı. Ama hâlâ kendi kendine konuşup kıkırdıyordu.

Oleg bundan hiç hoşlanmamıştı. Ağzına bir tıkaç bağlamak istedi ama Concannon boğularak ölürse bunun vebalini ödeyemeyeceğini söyledim.

Oleg, bunun yerine, vurdu ona. Esaslı bir yumruktu doğrusu. Concannon bayıldı ve onu yaralı adamı Govinda'ya emanet ederek çıktık. Gitmeden önce Govindaya bir daha onu güneyde görürsem, suratında bir façayla kurtulamayacağını söylemeyi de ihmal etmedim.

"Silahını alıyorum," dedi Oleg. "Peşine düşmeye kalkışırsan seni onunla vururum."

Motorun yanına dönerken konuşmadık ama binmeden önce onu durdurdum.

"Altı bini peşin," dedim ona parayı vererek. "Kalanı ve ikramiyesi yarın. Beşte Leo'ya gel. Sana borçlandım."

"Ne **boktan İrlandalIymış ama," dedi omzunun üzerinden bakarak. "İyi ki sarhoşluğuna filan denk gelmedik."**

"Bir daha suratını görmem umarım. Bu arada hiç fena değildin."

"Teşekkürler," dedi gülümseyerek.

"Gülmeyi seviyorsun ha?"

"Benim de kendime göre sıkıntılarım var tabii, dostum. Ama mutlu olmayı seviyorum. Birlikte kısa bir öykü yazma teklifime ne diyorsun?"

"Gerçekten yazar mısın sen?"

"Elbette."

"Ettiğin laflar hoşuma gitti. Afgan'a eli iyiyse bile kaçmasını söylemen. Krishna'yı kendi silahıyla öldürmekle teklif etmen."

Kaşlarını çattı. "Hepsi Rus filmlerinden arak. Rus sinemasına uzağım deme. Tam senin kalemin, dostum."

Colaba'ya döndük. Oleg'in elini sıktım ve onu kıyıdaki turistik otellerden birine bıraktım.

Kibir gururda gizlenir. Oleg'i hayatımı kurtardıktan hemen sonra o yolun kıyısında bıraktım ve ona artık ona ihtiyacım kalmadığını söyledim. O kadar iyi bir adama. İşin aslı başkaydı. Ondan hoşlandığım için bırakmıştım onu çünkü Karlanın da muhtemelen ondan benim kadar, hatta daha fazla hoşlanacağını biliyordum. İtiraf etmekten bile utanıyorum ama ben o iyi adamı onu birazcık kıskandığım için sokak ortasında bıraktım. Üstelik Karla henüz onu tanımıyordu bile.

ALTMIŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Abdullah'ı bulmalıydım. Concannon'la ne işi olduğunu veya olmadığ öğrenmeliydim. Nabila Camii'ne, Null Çarşısı'na ve Abdullah'ın en azılı suçluların müttefikliğiyle rahatça dolaşabileceği diğer her yere baktım. Öfkeliydim. Yumruklarım kanıyordu. Sevdiğim insanlara bile kibar davranamıyordum.

"Abdullah nerede?" diye sordum defalarca.

Her gün hayatlarını ortaya koyan sıkı adamlar saygı bekler. Hâliyle bana çıkışanlar oldu.

"Yürü git, Lin. Önce adam gibi konuşmayı öğren."

Abdullah'ı Sufi'lerin şarkı söylediği bir gece festivalinde buldum. *Ali Murınayı* söylüyorlardı. Saatlerce sürebileceğini biliyordum. Bir çubuğu elden ele geçirdiklerini gördüm.

Onunla göz göze geldiğimizde hemen ayağa fırladı ve çıplak ayaklarıyla diğerlerinin arasından bana doğru ilerledi.

Dışarıda kenarı ağaçlık, tozlu ve çakıltaşlı otoparkta karşılıklı durduk.

"*Selamünaleyküm*," dedi beni yanağımdan öperek.

"Ve aleykümselam. Neler oluyor, Abdullah? Concannon denen herifle birini mi öldürdünüz? O gün onu bu yüzden mi iki kere vurdun? Sonsuza dek susturmak için mi?"

"Gel benimle," dedi buz gibi bir sesle ve kolumdan çekti.

Ara sıra rüzgârda sallanan manolya yapraklarıyla kaplı, geniş bir kemere doğru yürüdük. Park eden arabalarla geniş araziyi ayıran bir dizi, iri taşın üzerine oturduk.

Şarkıcılar birkaç metre ilerideki çadırda şarkıya devam ediyordu. Ya çok erkenci ya da gecikmiş bir karga tepemizdeki bir daldan arsızca gakladı.

Çadırın girişine kalınca bir telle iki parlak ışık asmışlardı. Ara sıra farklı mekânlarda düzenlenen, doğaçlama ibadetlerden biriydi. İzin verildiğinde toplanır, şafakta arkalarında hiçbir iz bırakmadan dağılırlardı.

Huzur verici ve daima güvenliydi, zira bir kere başladı mı böylesine saf bir ibadeti bozmanın sonraki yedi nesile lanet yağdıracağına inanılırdı. Rakip gangsterler bile böyle bir tehlikeyi göze almak istemezdi. Bazen bizi koruyan doğmamış nesillerdir yalnızca.

"Bir ara Şirket dışı anlaşmalar yapıyorduk," diye başladı Abdullah. Sanjay'ın kararıydı. Bence politik davranmaya çalışıyordu ama bu benim yorumum tabii. İlk işimiz bir iş adamını öldürmekti."

Duraksayınca müdahale etmedim. Ona zaman tanımak istedim. Uzun bir yoldan gelmiştim ve gerçekten de kâbus gibi bir gün olmuştu. Benim de bir molaya ihtiyacım vardı.

"İrlandalı, bütün Şirket'lerin kapısını aşındırıyordu. Sanjay onu kiraladı. Beni de yanına kattı. Bir terslik olursa devreye girmem için."

Yine durdu.

"Ve bir terslik oldu," dedim.

"Adamın karısıyla kızı da evdeydi. Orada olmamaları gerekiyordu. Bizi gördüler. Ama onları öldüremezdim."

"Elbette."

"Concannon öldürdü onları. Buna izin verdim. Seslerini dinledim ve parmağımı bile kıpırdatmadım. Lanetlendim, Lin. Ben lanetli bir adamım."

Yenilmez, gözüpek Abdullah. Benden giderek uzaklaştığını hissediyordum. Ellerimden kayıp gittiğini. Sevgi bazen uzaktaki bir köprüdür ya, ve ona hangi yoldan ulaşmaya çalışırsanız çalışın, ayağınızın altındaki toprak kuma dönüşür.

Sormaya bile korkuyordum ama merakıma yenik düştüm. "Concannon... Ne yaptı onlara?"

"Boğazlarını kesti."

lanrım.

"Gazetelere çıktı. Görmüşsündür."

Adam boğulmuş, karısıyla kızı öldürülmüş, evdeki bütün para çalınmıştı. Evet, hatırlıyordum. Hiç hoşlanmadığımı da hatırlıyordum.

Abdullah anlatmaya devam etti. "Sonrasında Concannon'a bir daha karşıma çıkarsan öldürürüm seni, dedim. Şirket'le ilişiğini kestim ve Sanjay anlaşmalarımızı Katil Motorlara yönlendirdi."

"Bana neden anlatmadın? Adam başıma ödül koydu, Abdullah!"

"Utandım," dedi.

"Utandın mı?"

Utanç tanıdık bir duyguydu. Hem Abdullah benim kardeşimdi ve kardeşliğin bir sınırı yoktu.

“Bana söylemeliydin, Abdullah. Biz kardeşiz.”

“Beni dışlamandan korktum.”

Şu dünyada yargılandığınız kadar yargılarsınız da. Kaderin başka bir oyunudur bu. Ben yalnızca sokaklarda karaborsa işi yapan bir kanun kaçağıydım ve Abdullah elime bir yargıç çekici tutuşturup kürsüye oturtmuştu beni. Şimdi tek istediğim o çekici kafasına indirmekti.

“Bana söylemeliydin.”

Başını eğdi. “Biliyorum.”

“Bir daha sır yok. Meğer Didier’yle ikiniz sırlarınızı ne çok seviyormuşsunuz.”

“Sır yok.”

“Bir asker olarak yemin et.”

“Yemin ederim.”

“Güzel. Gözünü dört aç. Bu gece Concannon’ı ziyarete gittim. Ya geri adım atacak ya da intikam için ininden çıkacak.”

“Oraya bensiz mi gittin?”

“Merak etme. Yalnız değildim.”

“Ona haddini bildirdin mi?” dedi gözleri yeniden parlayarak.

“Fena dağıldı.”

“Seninle gurur duyuyorum, Lin.”

“Ben duymuyorum ama,” dedim. “İş bu noktaya gelmemeliydi. Concannon biraz daha uzlaşmacı bir adam olsaydı keşke.”

“Gel, ibadete katılalım,” diye önerdi.

“Sağ ol ama eve gideceğim. Belki Karla gelmiştir. Yakında görüşürüz, kardeşim.”

Amritsar Otel’e gitmeden önce uzun ve geniş Marine Caddesi’nde birkaç tur attım. Sokaklarda kimsecikler yoktu. Kıyıdaki duvar da boştu. Solumdaki evlerde uyuyanlardan okyanusa huzur dalgaları yayılıyordu.

Sonra gitar çalan bir adam gördüm. Bulvarın ortasındaki ince, beton duvarın dibinde oturuyordu.

Oleg’di. Yanında durdum.

“Ne yapıyorsun?”

“Gitar çalıyorum,” dedi mutlulukla.

“Neden sokak ortasında çalıyorsun?”

“Buranın akustiği mükemmel,” dedi gülümseyerek. “Arkam deniz, önüm binalar. Olağanüstü. Sen gitar çalar mısın? Bir gün birlikte...”

Gerisini dinlemedim. Gazladım ve Nariman Point’ten dönüp tekrar yanında durdum.

"Gidip kafaları çekelim mi?"

Gözlerini kıstı. "İkimiz mi?"

Yine gazladım ve Nariman Point'ten döndüm.

"Olur, çekelim," dedi tekrar yanında durduğumda.

"Atla."

"Ben kullanabilir miyim?"

"Bir daha motorum hakkında sakın böyle konuşma."

"Tamam," dedi omzuna astığı gitarıyla arkama binerken. "Biz sınırımızı bilmeyi çoktan öğrendik."

"Sıkı tutun."

"Kafaları çektiğimizde birileriyle dövüşecek miyiz?"

"Hayır."

"Birbirimizle bile mi?"

"İn aşağı, Oleg."

"Yok, yok. Ondan demedim. İyi dövüşüyorsun ya? Dövüşeceksek ayık kalayım bakımından."

"Siktir git, Oleg."

"Biz Ruslar sokak dövüşünü bilmeyiz. Millet bizi boşuna çantada keklik görmüyor."

"Bir kere daha *Rus* dersen, seni ilk uçurumdan aşağı atarım."

"İyi de ne diyeceğim? Ben Rus'um."

"R insanları nasıl?"

"Olur. Biz R insanları kolay uyum sağlarız."

Oleg iyi bir yolcuydu. Onunla seyahat etmek eğlenceliydi. Motoru arka sokağa park edip birlikte Amritsardaki odama çıkarken neşem yerindeydi.

Tam odanın kapısına gelmiştik ki, Karla kendi kapısını açtı. Bir yere gidiyordu.

Kolsuz bir elbiseyle bilekli spor ayakkabılar giymişti. Saçlarını pazardan aldığı kılıçbalığı kemiğiyle topuz yapmıştı. Onu temizleyip cilalamış ve geniş ucuna taşlı yüzüklerinden birini geçirmişti. Yarı değerli taş arkasındaki odanın ışıklarını yakalayarak parlıyordu.

"Vay canına," dedi Oleg. Başını uzatmış Bedevi çadırını görmeye çalışıyordu.

"Karla, bu, Oleg," dedim. "Kendisi Rus bir yazar. Kaderin önüne katıp sürüklediği iyi adamlardan biri. Oleg, bu da Karla."

Karla beni baştan aşağı süzdü. Başını Tuareg'in evindeki siyah burkalı kadın gibi yana eğmişti. Bir terslik vardı. Her zamankinden de daha ters giden bir şeyler. Sonra Oleg'e bakıp gülümsedi.

“Yeni bir kader mahkûmu, ha?”

“Karla,” dedi Oleg onun elini öperek. “Ne güzel bir isim. Benim de bir kıymedim var. Ona Karlesha derim. Tanıştığımıza memnun oldum. Sevgiliniz beni lime lime edeceğini söylemeseydi, size kur yapardım ama bu imkânsız maalesef.”

Karla güldü. “Demek tehdit etti seni?”

“Oleg’le kafaları çekeceğiz,” dedim. “Berbat bir gece geçirdik. Sen de gelmek ister misin?”

“Burada önemli olan benim istemem mi, yoksa senin istemen mi?”

“Karla.”

“Bence güzel bir soruydu,” diye atıldı Oleg.

Ona ters ters baktım.

“Yok, ben sadece şey... ”

“Teşekkür ederim ama hayır.” Karla uzanıp ışıkları söndürdü, kapıyı kapadı ve birkaç kez kilitledi. Tekrar bize döndüğünde, “Bak, aklıma ne geldi, Oleg,” dedi. “Sana bir bir teklifim var.”

Bütün vezirleriyle birlikte ona döndü.

“Nasıl bir teklifi” diye sordu Oleg sevimli bir gülümsemeyle.

“Bize saha dedektifleri lazım. Bana bu iş için uygun bir aday gibi göründün.”

“Saha dedektifi mi?”

“Yürü, Oleg,” dedim. “Hatırlarsan buraya iş bulmaya gelmedin.”

“Büromuz yan odada,” dedi Karla istifini bozmadan. “Bize sahada çalışacak sıkı adamlar lazım. Sen öyle biri misin, Oleg?”

“Olabilir ama sen ilk görüşte uygun bir aday olduğumu nasıl anladın ki?”

Karla başparmağını bana doğru salladı.

“Esaslı biri olmasaydın seni benimle tamştırmazdı da ondan. Ne diyorsun?”

Oleg bana baktı.

“Kabul edersem, beni doğrayacak mısın?”

“Tabii ki öyle bir şey yapmayacak,” dedi Karla.

Oleg yine ona döndü.

“Şu şansa bak! Aynı gün işten atıldım ve yeni bir iş buldum. Bu şehirde köşeyi döneceğimi biliyordum. Ne zaman başlıyorum?”

“Sabah onda gel. Temiz bir gömlek giymeyi unutma.”

Oleg sırıttı. Karla da ona gülümsedi. O an Oleg’i temiz bir gömlekle boğmak istedim.

“Anlaştıysanız bize müsaade,” dedim.

Karla'yı öpmek için uzandım. Ona sarılmak, okyanusu koklamak ve bir an kendimi yuvamda hissetmek istiyordum. Ama itti beni.

Oleg'e anahtarı attım. "Sen gir."

Kapıyı açtı ve hayretle inledi.

"Minimalizmin dibine vurmuşsun, dostum. Soljenitsin burayı görse gözleri yaşamdı."

Yalnız kaldığımızda, "Neler oluyor, Karla?" diye sordum.

Suratıma bir labirent bulmacaymışım ve az önce yolunu bulmuş gibi baktı. Gözlerini dudaklarımda, alnımda ve gözlerimde gezdirdi.

"Birkaç hafta burada olmayacağım," dedi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Bunu soracağını biliyordum ve aynı zamanda hem çok şeker, hem de sinir bozucu bir soru olduğunu da belirtmeden geçemeyeceğim."

"Lafı çevirme. Nereye gidiyorsun?"

"Bilmek istemezsin," dedi gözlerinde yanan ateşlerle.

"Aksine. Bana ihtiyacın olduğunda hangi kapıyı kırmam gerektiğini bilmek istiyorum."

Güldü. Ben gayet ciddiyken insanlar neden gülüyordu?

"Birkaç hafta Kavita'yla takılacağım. Yalnız," diye ekledi.

"Bu da ne demek?"

Başını yana eğdi.

"Kıskandın mı Shantaram?"

Hayır, kıskanmamıştım. Düşünüyorum da, o sırada Rus yazarı Kavita'dan bin kat daha ilginç buluyordum. Öte yandan Kavita beni terslemişti ve birden bunun hâlâ canımı acıttığını fark ettim. Karla başka bir sevgiliye gitmiyordu. Benden nefret eden birinin yanma gidiyordu.

O gece Karla'ya Kavita'nın bana söylediklerini anlatmadım. Söylemeliydim oysa. Ama zor bir geceydi ve susmayı yeğledim.

"Madam Zhou arka sokakta karşıma çıktı. Motoru bıraktığım yerde. Bana Kavita'dan uzak durmamı söyledi. Onunla takılman ne kadar güvenli sence?"

"Benden ne istiyorsun?" diye bağırdı birden öfkelenerek.

"Senin en yakının olmak ve bunu bana karşı kullanman haksızlık. Benimle oyun oynamaktan vazgeç. Bana ne istediğini söyle, Karla. İstersen seni rahat bırakarım ya da bütün kalbimle severim. Seçim senin."

Şaşalamıştı ve bu Karla'da nadiren tanık olduğum bir ifadeydi.

"Sana, bana güven demiştim. Bunu yapman ne kadar zorlaşırsa zorlaşsın yılma demiştim."

“Gitme,” dedim.

Arkasını döndü. “Kavita’da kalacağım. Boşuna bekleme.”

Yürüdü gitti. Merdivenlerden inişini izledim. Sonra daireme koşup pencereden baktım. Metro sinemasının önündeki taksi durağına doğru yürüdüğünü gördüm.

Oleg gelip yanımda durdu. Karla bir taksiye bindi ve gitti.

“Başın dertte, dostum,” dedi. “Votkan bok gibi ama romun idare eder. İç hadi.”

“Önce bir duş alacağım. Sen keyfine bak.”

Boş odaya ve cilalı bir tabutun yüzeyi gibi parlayan parkelere baktı.

“Tamam,” dedi muzipçe.

Duşta dikilip musluğu açtım. Borulardan homurtular ve ıslıklar yükseldi. Binaya su kamyonlarla geliyor ve çatıdaki depolara pompalanıyordu. Binadaki herkes o depolardaki suyu ortaklaşa kullanıyordu.

Suyu boşuna harcamamaya çalışarak ve ara sıra musluğu kapatarak duş aldım. Bazen sırtımı duvara yaslayıp Concannon’ı düşünüyor ve öğürüyor, sonra yine suyun şifasına sığınıyordum.

Kendimize yarattığımız dünyada, erkek olmak ne kadar büyük bir yalansa, kadın olmak da öyle. Bir kadın her zaman ona dayatılan herhangi bir fikrin daha fazlasıdır. Ve bir erkek de ona dayatılan görevin. Erkekler duygusaldır ve kadınlar orduları yönetebilir. Erkekler çocuk bakar, kadınlar ekzosferi keşfeder. Biz iki ayrı şey değiliz. Birbirimizin son derece ilginç türevleriyiz. Ve evet, erkekler de duşta ağlar bazen.

Suratımdaki hisleri silmem uzun zaman aldı. Benden sonra banyoya Oleg girdiğinde, meditasyon niyetine silahımı temizledim ve onu yeniden yatağımın yanındaki gizli rafa koydum.

“Sabunun bok gibi,” dedi Oleg kurulanırken. “Ben sana bir R sabunu alayım da gör. İskeledeki kazıklara yapışan midyeleri bile temizler.”

“Neyse ki bende midye yok,” dedim ona şişeyi uzatırken. “Sabunumdan da memnunum ayrıca.”

Şişeyi geri verdi. Bir yudum alıp ona uzattım ve bu böyle devam etti.

“Benim tişörtümü giymişsin,” dedim ayıklıkla çayırkeyiflik arasındaki o ince çizgide.

“Aldırmazsın umarım. Temiz bir şey giymek hoşuma gitti. Diğeriyle bütünleşmiştim resmen.”

“İyi. Sende kalsın. Bende daha çok var.”

“Gördüm. Dört tane de kotun var. Bir tanesini ödünç alıp paçalarını kıvırsam dert eder misin? O tarzı seviyorum.”

“Paçalarını Urallar’a kadar kıvırabilirsin, Oleg. Ama şu sırıtışı ne yapacağız bilmem. Hayır, biraz daha kafayı bulursam, tırsacağım ondan korkuyorum.”

“Anladım, dostum. Daha ciddi olmaya çalışacağım. Biz R insanları çok uyumluyuzdur. Biraz müzik açsak mı? Sevmiyorsan kalsın tabii.”

“Ben yazarım,” dedim şişeyi verirken. “Seviyorum elbette.”

Bir çift Bollywood hoparlörüne bağlı bir diskçalar sistemim vardı. Bütün melodileri aynı ses okyanusunda harmanlamalarına ve aynı balina sesine dönüştürmelerine bayılıyordum.

“Ne boktan bir sistem,” dedi Oleg.

“Bir şeyi de beğen be.”

“Aslına bakarsan bok gibi olmayan şeylerini hatırlamaya çalışıyorum.”

“Sana ne çalayım istersin, Oleg?”

“Clash var mı?”

Combat Rock\ çaldığımda koşup gitarını aldı.

*“Death is a Star*ı aç. Onu çalmayı biliyorum. Hatta gel, beraber çalalım.”

Arka fonda Clash’le bir Rus-Avustralya-Hint doğaçlaması yaptık. Zamanı tam ayarlamak için aynı bölümleri defalarca tekrarladık ve başardığımızda çocuklar gibi kıkırdadık. Ama sonra teller Concannon’la dövüşürken kesilen ellerimi kanattı.

Az sonra, gitar çalamayacak kadar sarhoş olmuştuk zaten. Birden odadaki adamı fark ettim. Siyah bir kurye tulumu giymişti. Elinde bir kâğıt vardı.

“Sen de nereden çıktın?” dedim gözlerimi kısarak.

“Kapıdan girdim, efendim.”

“Ha iyi o zaman. Ne istiyorsun?”

“Size bir mesajım var.”

“Ben mesajları sevmem.”

“Ama işim bu, efendim.”

“Sen de haklısın. Kaç para istiyorsun?”

Adama parasını verip elimdeki kâğıda baktım. Mesajı okumak istemiyordum. Ingilizlerin bir lafı vardır. Hiçbir haber yoksa haberler iyi, derler. Almanlar ise, hiçbir haber yoksa haberler iyi de olabilir, kötü de der. Ben Almanlara katılıyorum. İçimden bir ses, beni koruyan mı, yoksa lanetleyen mi bilinmez ama bütün mesajları okumadan yırtıp atmamı söyler. Bazen dinlerim onu. Ama bu sefer mesajı okumak zorundaydım, zira Karla’yla ilgili olabilirdi. Değildi ama. Notu İkizler George yazmıştı.

Sevgili dostum, Lin. Akrep'le ormana gidiyoruz. Laneti kaldırması için şu guruyu bulmaya. Naveen sağ olsun yardım etti bize. Yarın Karnataka kanallarından başlayacağız. Bize şans dile. Seni seviyorum, dostum.

Bunun mutlu ve umut dolu bir mektup olduğunu sanarak sevindim. Bir yardım çığlığı olduğunu anlayamadım. Mektubu sehpaya bırakıp kötü ses sistemimde iyi bir reggae müziği açmaya gittim. Oleg'le dans ettik. Rus ahbabım bunu eğlencesine yapıyormuş gibi görünse de, belki onun da kurtlarını dökmeye ihtiyacı vardı. Ben Concannon'la dövüşümüzü düşünüyordum. Zaferimi unutmak için dans ediyordum, zira bir düşmanı yensem de bundan utanç duyuyordum.

Yalnız kız kardeşimiz, ay, gün ışığının bütün ızdıraplarını ve kötülüklerini bir süzgeçten geçirip bize yakmadan, güvenle yansıtır. O gece Oleg'le balkonda, ay ışığında dans edip şarkı söyledik. Bağırdık, çağırdık ve güldük. Hayatta yaptıklarımıza ve kaybettiklerimize karşı katılaştırdık yüreklerimizi. Ve ay bu kayıp günde, biz iki kayıp ahmağı gökyüzündeki taş aynasından yansıttığı gün ışığıyla kutsadı.

ON BİRİNCİ KİTAP

ALTMIŞ İKİNCİ BÖLÜM

Oleg bana taşındı. Kanepemde uyuyabilir mi diye sordu, ben de kabul ettim ve mecburen yeni bir kanepe almak durumunda kaldım. Oleg de benimle geldi ve bana bir karar verdirtmesi uzun zaman aldı. Seçtiği yeşil, deri kanepe rahatça uzanacağınız kadar uzun ve genişti. Oleg de sonrasında, vaktinin çoğunu onun üzerinde yatarak geçirmeye başladı zaten.

Sahada, Naveen ve Didier'yle kayıpları kovalamadığı zamanlarda kanepeye uzanıp ellerini göğsünde kavuşturuyor ve kendi kendinin psikanalizini yapıyordu. Tuareg buna bayılırdı şüphesiz.

"Sen geçen gün rüyalarını değiştirebildiğini mi söylemiştin?" diye sordu büroda işe başladıktan bir hafta sonra, sevgili kanepesinden. "Nasıl yapıyorsun? Rüya görürken onu değiştirebiliyor musun yani?"

"Tabii."

"Bir dakika. Derin uykudasın ve bir rüya görüyorsun. Ama gidişatını beğenmezsen onu değiştirebiliyorsun öyle mi?"

"Evet. Sen yapamaz mısın?"

"Çoğunluk yapamaz bence."

"İstersen şöyle açıklayayım. Ben kâbuslara kontrol edemediğim rüyalar diyorum, rüyalara da kontrol edebildiğim kâbuslar."

"Vay canına. Şu işin sırrını bana da öğretsene."

"Bir hikâye yazmaya çalışıyorum, Oleg."

"Ah, özür dilerim," dedi çıplak ayaklarını kanapenin koluna dayayarak. "Sen işine dön. Söz, çıtımı bile çıkarmayacağım."

Yeni bir hikâye üzerinde çalışıyordum. Mutlu hikâyeyi çöpe atmıştım. İyi bitmemişti çünkü. Şimdi Abdullah'la ilgili karaladığım birkaç paragrafın etrafında dönen bir öykü düşünmeye çalışıyordum. Abdullah değişik bir adamdı. Nice satırlar geçiyordu içinden. Her biri çelişkilerle yüklü. Ama şimdiye dek, onun hakkında hiç yazmamıştım.

O öğleden sonra, onu yakalamaya ve kelimelerle boyamaya kararlıydım. Dolayısıyla hızlı hızlı ve zorlanmadan yazıyordum. Paragraflar günlüğümün sayfalarında ortancalar gibi açıyordu.

Amritsar Otel'deki o güneşli akşamüzerinden yıllar sonra, bir yazar bana yaşayanlar hakkında yazmanın onlara kötü şans getireceğini söyledi. O zamanlar haberim yoktu bundan. Abdullah'la ilgili sayfalarım ve ben mutluyduk. Tehditleri, bir gülüşte gizlenen düşmanları, Kavita'yla Karla'yı ve dünyadaki diğer her şeyi unutacak kadar mutlu.

"Hikâyen neyle ilgili?" diye sordu Oleg.

Kalemi elimden bıraktım.

"Bir cinayet öyküsü yazıyorum."

"Konusu ne?"

"Bir yazar yazarken onu rahatsız eden birini öldürüyor. Bir de gizem kısmı var. Duymak ister misin?"

Bacaklarını kanepenin kenarından sarkıtıp kollarım onlara dayadı.

"Gizemlere bayılırım."

"Hikâyenin gizemi yazarın onu öldürmek için neden bu kadar çok beklediği."

"Taşlamada iyisin," dedi. "Lermontov'u okumalısın. Kafkaslar adama inceden inceden dokundurmalarıyla nam salmıştır."

"Yok yahu," dedim kalemi alırken.

"Rüyalarını değiştirebiliyor musun gerçekten?"

Kalemimin ucunu ona doğrulttum. Keşke onu yılanlı bir asaya dönüştürüp Oleg'i uyutabilseydim.

"Taktiğini hâlâ söylemedin. Ben de rüyalarımı değiştirebilmek isterdim. Mesala tekrar tekrar görmek istediğim bazı rüyalarım var."

Kalemin kapağını kapadım. Defterimi bırakıp iki soğuk bira aldım ve birini ona fırlattım. Tekrar sandalyeme oturduğumda bira kutusunu şerefine kaldırdım.

"Gizemlere," dedim.

"Gizemlere."

"Şimdi arkana yaslan, rahatla ve bana içini dök, Oleg."

"Senin Karla," dedi birasından bir yudum alarak. "Neler hissettiğini biliyorum. Benim de Moskova'da Karlesha'm var."

"Neden Moskova'ya dönmüyorsun?"

"Sevmiyorum orayı," dedi bir yudum daha alarak. "Ben St. Petersburg çocuğuyum."

“Ama kızı seviyorsun.”

“Ne fark eder? O nefret ediyor benden.”

“Nefret mi?”

“Tiksiniyor da denebilir.”

“Nereden biliyorsun?”

“Babasına beni öldürtmek için para verdi.”

“Neden? Babası bankacı mı?”

“Hayır. Polis.”

“Şunu en başından anlatsana.”

“Uzun hikâye,” diye iç çekti rüzgârda dalgalanan beyaz perdelere ve güneşli balkona bakarak.

“Siktir git, Oleg. Kısa hikâyemi mahvettin. Uzun hikâyenle bunu telafi et bari.”

Yüzüne buruk bir gülümseme yayıldı. En saf ifadelerimizden biridir bu buruk gülümsemeler. Başka hiçbir türde olmayan, insani inceliklerdir.

“Kız kardeşiyle yattım,” dedi birasına bakarak.

“Tamam, şık bir hareket olmamış. Ama kız kardeşlerle ilgili daha korkunç hikâyeler duydum.”

“Yok. Hepsi bu değil. Onlar ikiz. Çift yumurta ikizi.”

“Eee?”

O sırada koridordan biri seslendi. Didier’ydi.

“Merhaba. Lin? Evde misin?”

“Didier!” dedim sevinçle. “Bir bira kap gel. Oleg kanepesinden ayrılıp tehlikeli sulara yelken açtı. Ona yalnız sen kılavuzluk edebilirsin.”

“Ah, Lin. Aslında benim birkaç randevum.

Moskova’daki kız arkadaşım benden nefret ediyor,” dedi Oleg çaresizlikle. “Çünkü aynı anda hem onu, hem de çift yumurta ikizini idare ettim.”

“Enteresan,” dedi Didier bir iskemleye geçerek. “Rahatsız olmazsan bir soru soracağım. Aromaları aynı mıydı?”

“Vay be!” diye bağırdım. “Didier’ye bak. Rahatsız olmazsan filan demeler. Ne zamandan beri bodoslama konuya dalmıyorsun?”

Oleg bana aldırmadı. Hafifçe gülümsedi. “Tuhaf. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim ama evet. Kokuları aynıydı.”

“Nadir rastlanan bir fenomen,” dedi Didier. “Yüzük parmaklarının işaret parmaklarına oranla uzunluğunu gözlemleme fırsatın oldu mu peki?”

“Polis babanın seni öldürme teşebbüsüne geri dönsek?” diye önerdim.

“Ay, nefis,” dedi Didier heyecanla. “Babası seni öldürmeye mi çalıştı?”

"Evet. Durun anlatıyorum. Ben Elena'ya âşıktım. Kardeşi Irina'yla aramda hiçbir şey yoktu. Sonra bir gece feci sarhoş oldum. Bildiğiniz, *razbit'tim."*

"O ne ya?" dedi Didier.

"Zom yani. Irina çırılçıplak yatağıma girdi. Meğer Elena o sırada komşuya gitmiş."

"Bravo," dedi Didier.

"Oda zifiri karanlıktı. Camlarda ışığı sızdırmayan stor perdelerden vardı. Irina tıpkı Elena gibi kokuyordu. Vücudu da onunki gibiydi."

"Seni öptü mü?" diye sordu Didier bir zina suçları uzmanı edasıyla.

"Hayır. Tek kelime de etmedi."

"Bravo," dedi Didier yine. "Zeki kızmış. Sesi onu hemen ele verirdi."

"Sonra Elena geldi ve ışığı yaktı. Bizi yatakta sevişirken buldu."

"Gerçeği söylesen hayatta inanmazdı tabii," dedim.

"Beni kendi evimden attı. Bunun yasal olup olmadığından bile emin değilim. Yani hâlâ oranın kirasını ödüyorum. Babası beni tehdit etti. Sevdiğim kadınla arama demir parmaklıklar girecekti."

"Elena'nın senin sevginden haberi olduğunu sanmıyorum, Oleg."

"Ben Irina'yı kastetmiştim zaten. Onunla sevişirken sarhoştum, evet ama o kadar muhteşemdi ki. Irina çılgının tekiydi. Tam benim kalemimdi. Ona deli oluyordum. Hâlâ da oluyorum."

"Müthiş," dedi Didier. "Ama hikâyenin bir bölümünü atladın sanki."

"Yok, anlatıyorum. Irina'ya bir şekilde bir mesaj ulaştırmayı başardım. Benimle kaçmasını teklif ettim. Kabul etti. Gece yarısı Paveletsky Garı'nda buluşacaktık. Ama Elena'ya planımızdan bahsetmiş. Elena benimle konuşmaya geldi. Kardeşini kaçırmamam için yalvardı. Onunla konuştum ama isteğini geri çevirdim. Irina'yla garda buluştuk. Tam kaçıyorduk ki, beni durdurdu ve asıl sevdiğimin o olduğundan emin miyim diye sordu."

Bir an duraksadı.

"Sonra?" dedi Didier ayağını yere sabırsızca vurarak.

"Gölgelerin arasında karşılıklı duruyorduk. Bana asıl sevdiğimin Elena olmadığından nasıl emin olabileceğimi soruyordu. Bir kadının size gerçeği sorduğu anı bilirsiniz ve o an ne olursa olsun bunu yapmamanız gerektiğini de bilirsiniz."

"Doğru," dedik koro hâlinde.

"Tamam işte. Ben gerçeği söyledim."

"Ne kadarını?"

"Tamamını," dedi başını eğerek.

"Eyvah!"

"Seni sevdiğimden yüzde yüz eminim dedim. Çünkü duygularımı kontrol etmek için iki saat önce beni görmeye gelen Elena'yla yine yatmıştım. Ama hayır. Ona karşı hiçbir şey hissetmiyordum. Hoşuma bile gitmemişti. Böylece o gece, Irina'yla aramızda yaşananların benim sarhoşken kurduğum bir fantezi-den ibaret olmadığını anlamıştım."

"Ha siktir."

"*Merde*," diye onayladı Didier.

"Suratıma bir tane patlattı."

"Ben de şu an tam olarak bunu yapmak isterdim," dedi Didier. "Bir kadına salt gerçeği söylemek kadar büyük bir rezillik olabilir mi?"

"Oleg, oğlum," dedim gülerek, "kendi mezarını kendin kazmışsın. İkisi de affetmedi mi seni?"

"Babaları peşime kiralıklar taktı. Tabii kaçmak zorunda kaldım."

"Acıklı bir ayrılık olmuş," dedim. "Bir polisin kızlarına âşık olmakla hatayı en baştan yapmışsın zaten."

Didier arkasına yaslanıp bağdaş kurmuş ve çenesini eline dayamıştı.

"Bir tavsiyeniz var mı?" diye sordu Oleg yalvarırcasına.

"Didier her zamanki gibi çözümü buldu," dedi Didier. "İki hafta boyunca gömleğinin içine dönüşümlü olarak iki fanila giyeceksin. Sadece suyla duş alacaksın. Şampuan ya da sabun yok. Bu arada parfüm ya da deodorant kullanmak yasak. Koku süren insanlara da yaklaşmayacaksın. Ve fanilaları kesinlikle yıkamayacaksın."

"Sonra?" diye sordu Oleg.

"O fanilaları ikizlere postalayacaksın. Paketlerin arkasına da iki kelime yazacaksın: *Leopold, Bombay*."

"Eee?"

"Irina'nın fotoğraflarım Leopold'deki garsonlara dağıtacaksın ve onu ilk tanıyıp seni arayana ödül vadedeceksin."

"Geleceğini nereden biliyorsun?"

Oleg in yüzünde Idriss'in öğrencilerinin onun konuşmalarından birini dinlerkenki ifadesi belirmişti.

"Kokudan," dedi Didier gülümseyerek. "Kız seni gerçekten seviyorsa kokun onu buraya getirir. Bir feromon pervanesi gibi sana doğru çekilir. Unutma, yalnızca o senin oldukça, sen de onun olabilirsin."

"Vay canına!" diye bağırdı Oleg. "Hemen başlıyorum. Fanila niyetine iki tişörtü üst üste giysem olur herhâlde?"

Dolabıma koşup tişörtlerimden bir tane daha arakladı.

"Anlamadığım bir şey var," dedim Didier'ye. "Neden Elena'nın değil de, Irina'nın fotoğrafı? Ya da neden ikisininki birden değil?"

Didier kaşlarını çattı. "Burada anahtar kelime seks. Hiç dikkatini çekmedi mi? itina, Elena'nın bütün kısıtlamalardan arınmış hâli."

"Çok haklısın," diye atıldı Oleg üstteki tişörtü çekiştirirken.

Didier kalkıp koku sürmediğinden emin olmak için onu kokladı. "Irina'yla yaşadığın sıra dışı bir seksti. Daha fazla bir açıklama yapmama gerek yok herhalde?"

Ukala bir tavırla kollarını süpürdü.

"Burada işim bitti," dedi kapıya doğru yürüyerek. "Bu ara hayatına biraz heyecan kat, Oleg. Tehlikeli yerlere git. Atla, zıpla, tırman. Bir polise kafa tut. Bir kabadayıyla dalaş. Ve bütün bunların ötesinde kadınlarla cilveleş ama tişörtleri gönderene dek kimseyle yatma. Kız şendeki kaplanı koklamah. Ya da kurdu ya da gorili. Sekse susayan ve kadınları da sekse susatan bir erkeği koklamak. *Bonne chance.*"

Gri-mavi fularını boynuna bağlayıp sahneden çıktı.

"Vay canına," dedi Oleg.

"Hani sana R'yle başlayan kelimeyi yasaklamıştım ya?"

"Evet?" dedi tereddütle.

"O listeye *vay camnayı* da ekleyebilirsin."

"Öyle bir liste mi var?"

"Şimdi oldu."

"Tüh be. Söyleyemeyeceklerimin bir listesi var. Sen böyle yapınca yuva hasreti çekiyorum. Moskova'yı özlüyorum. Hâlbuki ben orayı sevmem bile."

Haklıydı. Söylenmeyecekler listesi de neyin nesiydi yahu?

"Boş ver, Oleg," dedim. "Canın ne istiyorsa, onu söyle."

"Sahi mi?"

"Vay canına! Yine Rus oldum."

"Hâlâ motorumu kullanmak istiyor musun?"

"Yoksa izin verecek misin?"

"Asla. Ama aşağıda bir külüstür var. Benimkini park ederken fark ettim. Kayani'deki garsonlardan birininmiş. Çok bakımsız kalmış. Dayanamayıp satın aldım. Birkaç haftadır da adam etmeye çalışıyorum."

"Kruto, ''dedi Oleg. Pabuçlarını aramaya başlamıştı bile.

"O ne demek?"

"Benim *vay canına* demeyen hâlim. *Kruto* acayip havalı demek, dostum."

“Kruto?”

“Evet, dostum.”

“Motora binmeyi biliyor musun?”

“Dalga mı geçiyorsun?” Pabuçlarını giyerken kaşlarını çattı. “Biz Rusların binmediği alet mi var?”

“İyi. Birkaç yere uğrayacağım. İstersen sen de gel.”

“Vay canına. Bir hikâyeye yetecek kadar malzeme çıkar kesin.”

“Sakın işlerime burnunu sokma. Motoruna bin, gözlem yap ve sonrasında anılarını canlı tut, yeter.”

“Ama ya süper bir karakter yakalarsam? Diyelim konuştuklarından biri acayip enteresan bir tip. Yine de ona birkaç soru soramaz mıyım?”

Gözlerimi havaya dikip düşündüm. İyi çocuktu şu Oleg. Kırmak istemiyordum.

“Tamam. Benden sana müsaade. Birini seç. Ama yalnızca bir tane.”

“Harika!”

“Yarımay teyze hariç. Onunla tek kelime etmeyeceksin.”

“Tüh. Adı bile ilginçmiş.”

“Gerisini sen düşün. Onun için uzak dur diyorum ya. Evet, hazır mısın?”

“Ben her şeye hazırım, dostum. Ailemin sloganı bu.”

“Aman, dur. Rusya’daki aileni dinlemek istemiyorum.”

“Sen bilirsin. Ama bir sürü muhteşem Rus karakterini kaçırıyorsun. Hem de bedavaya.”

ALTMIŞ UÇUNCU BOLUM

(jüneyde ağır ağır iki tur attık. Nadiren vites değiştirmemiz gerekti, zira hiçbir kırmızı ışıkta durmadık ve kimselerin bilmediği kestirmeleri kullandık.

Oleg karaborsa bankalarını ziyaret işine bayıldı. Hatta kendini o kadar kaptırdı ki, birkaç tanesine yatacak yeriniz var mı diye bile sordu. Yarımay teyzeye de bayıldı tabii. O da Oleg'i sevdi ve ay döngüsü ritüelini iki kere izlemek zorunda kaldık.

Baktım iş uzuyor, Oleg'i tam dokuzuncu dakika, otuzuncu saniyede kolundan tutup oradan çıkardım.

Bizi Cuffe Parade'deki President Otel'in yakınlarından bir yere çıkaran sokağın sonunda arkamızda bir korna sesi duyduk.

Sağ elimle geç işareti yaptım ama korna ısrarla çalmaya devam etti. Uzun zaman önce biten muson mevsiminin yeşile boyadığı bir grup çınarın gölgesinde kenara çektik.

Durduğumuz yerin yanında dar bir patika vardı. Ters bir durumda ona girebilirdik ve bizi hiçbir araba izleyemezdi. Gözlerimi yanımıza yanaşan limuzinden ayırmadan elimi usulca belime attım.

Siyah cam indi ve Diva'nın tatlı yüzü belirdi. Yanında iki Diva kızı vardı.

"Merhaba, ufaklık," dedim. "Nasıl gidiyor?"

Arabadan indi. Şoför hemen kapısını tutmak için koştu ama geç kalmıştı. Diva eliyle kovaladı onu.

"Merak etme, Vinodbhai," dedi. "Bu adam benim dostum."

Şoför başını eğerek selam verdi ve arabanın içindeki Diva kızlarına göz atıp biraz ileride beklemeye koyuldu.

Diva'nın adamın adının sonuna bir saygı ifadesi olan *bhai*'yi eklemesi dikkatimden kaçmadı. Şoför belki de ilk kez onu bir üniformadan ibaret görmeyen aile ve arkadaş çevresi dışında böyle bir unvana layık bulunuyordu.

Genç varisi bunun için takdir etmemek elde değildi.

“Lin,” dedi yanıma gelip beni kucaklayarak. “Seni görmek ne güzel.”

Bana ilk kez sarılıyordu. Aslına bakarsanız ilk kez bana hakaret etmiyordu.

“Kruto, "dedim. “Birinin beni gördüğüne sevinmesi hoş bir değişiklik oldu.”

Diva küçük elini göğsüme koydu. “Sana teşekkür etmek istiyorum. Bugüne kadar hiç fırsat olmadı. Her şey o kadar hızlı gelişti ki, mahalleden apar topar ayrılmak zorunda kaldım. Yanımda olmasaydınız, ne yapardım bilmem. Sen, Naveen, Didier, Johnny Cigar, Sita, Aanu, Priti, *dudhuallah* Srinivasan ve...”

“Beni korkutuyorsun, içindeki kaplanı tatile filan mı yolladın?”

Güldü. Klimalı limuzindeki Divalar da kıkırdadı.

Diva, Oleg’i tam iki kere baştan aşağı süzdükten sonra, “Arkadaşın kim?” diye sordu.

“Ah, bu, Oleg. Rus bir yazar ve Kayıp Sevgililer Bürosu’nda saha dedektifi.”

“Diva Devnani,” dedi Diva ve gülümseyerek elini uzattı. “Memnun oldum.”

Oleg onun elini öptü.

“Oleg Zaminovic. Büyük büyükbabamızın bu soyadını uydurduğunu düşünüyoruz ama soyumuz ondan yürüdüğü için sesimizi çıkaramıyoruz.”

“Ben, Charu,” dedi Divalardan biri.

“Ben de, Pari,” diye atıldı öteki.

Oleg motorunda kibarca eğildi.

“Atlayın,” dedi Charu.

“Evet. Gelin hadi,” dedi Pari.

Limuzinin kapısı sanki kendiliğindenmiş gibi sessizce açıldı.

Oleg hevesla bana baktı. “Harika bir fikir.”

“Tamamdır!” diye bağırdı Diva. “Hadi mahalleye! Biz Lin’le motorla gideriz. Oleg, kızlarla.”

“Bir dakika,” dedim. “Bir noktayı atlıyorsunuz.”

“Dert etme, Lin,” dedi Diva. “Daha üç yaşında uşağımızın tank gibi motoruna biniyordum.”

“Ben *onun* bindiği motordan söz ediyorum.”

Oleg limuzindeki mini elbiseli kızlara özlemle baktıktan sonra bana döndü.

“Motorunu yol ortasında bırakamazsın,” dedim.

“Didier’nin tavsiyesini unutuyorsun,” dedi sesini alçaltarak. “Şu kokulu tişört olayı. Bu gece işe koyulayım diyorum. Sence?”

Limuzine baktım. Kızlar fıstık gibiydi hakikaten. Oleg’le ilgilendikleri de her hâllerinden belliydi.

“İyi,” dedim çaresiz. “Motoru şu kapının oraya bırak. Bekçiye yüz rupi ver. biz dönene kadar ona göz kulak olsun.”

“Harika!” Oleg dediğimi yaptı ve bekçinin itirazlarını bir tomar parayla geçiştirdi.

Limuzine binerken anahtarı bana fırlattı.

Diva yanımda durmuş, gülümsüyordu. Gece yanımızdan hızla geçen bir kertenkeleydi. Ara sıra birileri Diva’yı tanıyor ve kimileri durup ona alenen bakıyordu.

“Neden gülüyorsun?” diye sordum.

“Ne kadar iyi bir adam olduğunun hiç farkında olmamana.”

Kaşlarını çattım. Etrafımdaki insanlar, dostlar ve düşmanlar o kadar hızlı değişiyordu ki, ayak uyduramıyordum.

“Charu’yla Pari kendilerini bir kişiyle sınırlamaz,” dedi.

“Efendim?”

“Seni de çekici buldular diyorum.”

“Herkesin kendine göre bir çekiciliği vardır.”

“Karla’yı gerçekten seviyorsun, değil mi?” Hâlâ gülümsüyordu ve kaplan kesinlikle tatildeydi.

“Mahalleye gitmeyi neden istiyorsun?”

“Bir parti var. Kadınlar düzenliyor. Ben onur konuğuyum ve bana eşlik etmeni istiyorum. Son yirmi dakikada daha iyi bir teklif aldıysan hiç durma.”

Gülme sırası bendeydi. Belki de gerçekten değişmişti. İnsanlar zamanla değişirdi.

“Onur konuğu, ha?”

“Gidelim, Cisco,” dedi bir bacağını motorun üzerinden aşırtırken.

Mahallenin dışına park edip çiçeklerle süslenen sokaklardan geçtik. Bütün evlerden uzun ve sık çelenkler sarkıyordu. Johnny’nin yeğeni Eli, bir el feneriyle bize eşlik etti. Bazen bir çiçek düzenlemesinin yanında durup el fenerinin ışığını onun üzerinde dolaştırıyordu. Sokaklardaki herkes gibi, o da en güzel giysilerini giymişti.

Nihayet mahallelinin festivaller ve düğünler için kullandığı meydana vardık. Küçük sahnenin önüne plastik iskemleler dizmişlerdi. Kalabalıktan göz gözü görmüyordu.

Kadınlar rengârenk giysileriyle bir çiçek bahçesini andırıyordu. Örgülerini Hint yaseminleriyle süslemişlerdi ve tatlı konuşmaları şafakta neşeyle cıvıldaşan kuşları anımsatıyordu.

Oleg, Charu ve Pari’yle az sonra geldi. Sonra Kavita’yı gördüm. Naveen’le Karla hemen arkasındaydı.

Karla.

Beni görünce gülümsedi. Sevdiğiniz kadın size gülümsediğinde içinize cesaret yağmurları yağar ya, bana da öyle oldu.

Herkes Diva'nın bir konuşma yapması için ısrar etti. Diva kendine insanların onu görebileceği bir yer seçti ve konuşması boyundan bile daha kısaydı.

"Hepinize teşekkür etmek istiyorum," dedi Hintçe. "El birliğiyle hayatımı kurtardınız ve bana, birlikte her zorluğu aşabileceğimizi gösterdiniz. Bundan sonra sıra bende. Şehirdeki bütün gecekondu mahallelerinin ıslah edilmesi için kolları sıvadık. Bütün kaynaklarımı kullanarak hepinize daha iyi imkânlar sunmaya söz veriyorum."

Kadın, erkek herkes tezahürat yaptı. Çocuklar neşeyle hoplayıp zıpladı. Orkestra neşeli bir şarkıya başladı. Sonunda kimse birbirini duyamaz oldu.

Meydanın bir köşesine büyük, mavi bir muşamba serilmişti. Misafirler tabak niyetine muz yaprakları kullanacaktı. Karnım toktu ama ikramı reddetmek hem ayıp hem günahtı.

Yan yana çömeldik. Charu'yla Pari minicik, marka elbiseleri yüzünden bacaklarını yana alıp oturmak zorunda kaldılar ama aldırmadılar. Gözlerini etraftaki renkli sahnelerden akmıyorlardı.

Şehrin bu yakasına ilk gelişleriydi belli ki. Ortamdaki ve yemeklerdeki mikroplar onları dehşete düşürse de, mahalleden etkilenmişlerdi. Ve bir Hintli huşuyla karışık bir hayrete düştüğünde her zamankinden de candır.

Kaderin şu cilvesine bakın ki, Kavita sağıma, Karla soluma oturdu.

Hindistan cevizi macunu ve sebze biryani. Bengal baharatları, Keşmir'in birbirinden nadide lezzetleri, tandır ateşinde pişen sebzeler, salatalıklı ve domatesli yoğurt, sarı *dhal,* vok tavada pişen karnabahar, bamya ve havuç. Menüdeki bütün bu güzellikler yüzlerinden gülümsemeleri eksik olmayan insanlar tarafından bize neşeyle ikram edildi.

"Kutlama yapmak için tuhaf bir saat," dedim Karla'ya.

"Sen bilmezsin tabii," dedi Kavita bütün bilgiçliğiyle. "Mesai arası olduğu için tercih etmişlerdir bu saati. Gece ve gündüz çalışanlar başka türlü bir araya gelemezdi." Bakışları gözlerimi, kalbimi ve ruhumu yakıyordu.

Komikti gerçekten. Bu mahallede yaşayan bendim ama Kavita bana buranın kurallarını öğretmeye kalkışıyordu.

"Hiç vazgeçmeyeceksin, değil mi?" dedim.

"Neden, kovboy? Meydanı sana bırakayım diye mi?"

"Bana şu tuhaf kokulu sosu uzatsanıza," dedi Karla arabulucuyu oynayarak.

Sosu verirken bir an göz göze geldik.

"Lisa öldüğünde kaçtın," dedi Kavita. "Şimdi de aynısını yapıyorsun."

“Tamam. Dök içini. Bütün nefretini kus ve bitsin bu işkence.”

“Beni tehdit mi ediyorsun?” dedi gayet alakasız bir şekilde.

“Gerçekler nasıl bir tehdit oluşturabilir ki? Bana vicdan azabı çektirmeye çalışmandan bıktım, usandım, anlıyor musun? Bu şehre gelirken bir sürü derdim vardı zaten. Bir de senin yenilerini eklemene ihtiyacım yok.”

“Onu sen öldürdün.”

İnsaf! Bu kadarı da fazlaydı artık.

“Kavita,” diye uyardı Karla. “Sakin olur musun, lütfen?”

“Ben burada bile değildim,” dedim. “Başka bir ülkedeydim. Lisa *senin* gözetimindeyken öldürüldü.”

Gözlerini kırpıştırdı. İncinmişti ve ben onu incitmek istemiyordum. Sadece beni daha fazla incitmesini engellemeye çalışıyordum. Göz pınarlarında minicik gözyaşı kubbeleri belirdi. §

“Onu seviyordum,” dedi ve o minik kubbeler titreşti. “Sen kullandın onu. Karla yı beklerken onunla kafanı dağıttın.”

“İkiniz de kapayın çenelerinizi,” dedi Karla sertçe. “Burada misafir olduğumuzu unutuyorsunuz. Diva yeterince acı çekti. Bir de biz canını sıkmayalım.”

Ben yemek yermiş gibi yaptım. Kavita susmuş gibi. İkimiz de beceremedik.

“O yatakta yapayalnız ölmesi gereken şendin,” diye tısladı yeniden kontrolünü kaybederek.

“Kavita, yeter artık,” dedi Karla.

“Cevap versene, Lin. Konuşsana!”

“Yeter, Kavita,” dedim.

“Hah! Yine kaçıyorsun tabii.”

Ayağa kalkıyordum ki, kolumdan çekti.

“Benimle sevişirken senin hakkında ne dediğini duymak ister misin?”

Dilimi tutmalıydım. Yapamadım.

“Bak ne diyeceğim, Kavita. Sen neredeyse tamamını esmer insanların oluşturduğu bir ülkede bir avuç beyaza haber yapan bir gazetede çalışıyorsun. Çevre kirliliğinden dem vururken, petrol ve kömür şirketlerinin reklamlarından tonla para kazanıyorsunuz, insanlara kürk giymeyin diyorsunuz ama bütün hayatlarını bir avuç kafesin içinde geçiren tavukları ve hormonlu hamburgerleri halka yediren restoran zincirlerini detekliyorsunuz. Ekonomistleriniz bankacıların bütün kusurlarını affediyor. Fikir sayfalarınızda fikir namına hiçbir şey yok. Eleştirileriniz yaltaklanmalarınızın yanında devede kulak kalıyor. Sayfalarınızdaki kadınların hepsi süs bebeği. Erkekler de sahte filozoflar. Ortaya çıkardığınız suçlar kadarını örtbas ediyorsunuz. Tiraj uğruna nice ma-

sum insanı ipe yolladığınızı bilmeyen yok. Tahtından in ve gerçekleri gör artık, Kavita."

Hiçbir şey söylemeden baktı bana. Belki de söyleyecek hiçbir şeyi olmağındandı.

İzin isteyip kalktım ve mahalleden çıktım. Naveen beni dar sokakların açıldığı caddede yakaladı.

"Lin, dur."

"Kayıp sevgililer ne âlemde?"

Bilmeden bir pot kırmıştım galiba. Saç diplerine kadar kızardı.

"Neyi ima ediyorsun?"

"Naveen, bilirsin severim seni. Ama cidden havamda değilim."

Yürüyüp gittim. Dışarıda hâlâ çocuklar oynuyordu. Bir an onlara daldım ve arkamdan birinin yaklaştığını hissettim.

Hızla döndüm ve bir elimle boğazını sıkarken diğer elimle bıçağımı çektim. Ama gelen Karla'ydı.

"Beni yakaladın, Shantaram," dedi.

"Her zamanki gibi."

Geri çekilmedi.

"insanlara böyle gizlice yaklaşırsan öfke oklarının hedefi olabilirsin." Elim hâlâ belindeydi.

"Öfke okları mı? Fazla Amerikan filmivari olmadı mı?"

"Bu gece böyle."

"Benim öfke oklarım ne olacak?"

"Söylerim, kimse sana gizlice yaklaşmaz. Bu arada belki de bileziğine minik bir çan takmalıyız."

"Belki," diye mırıldandı.

İçimden gitmemesi için yalvararak öptüm onu.

"Hop," dedi beni hafifçe iterek. "Gemiler kıyıya yanaşmadan Truva'yı işgal etmeye kalkışıyorsun."

"Ne demek istediğini yatay pozisyonda açıklaşan?"

Güldü. "Sende mi, bende mi?"

"Hangisinde olursa."

Yine güldü.

"Dağdan beri birlikte olmadık," dedim. "Ayrılığımız sence de biraz fazla uzamadı mı?"

Sanki komiklik yapıyormuşum gibi, ettiğim her lafa kıkırdıyordu. Hatta

“Senin için çıldırıyorum. Seninleyken bütün taşlar yerine oturuyor. Neden anlamıyorsun?”

Birden ciddileşti ve beni baştan aşağı süzdü, insanlar neden beni baştan aşağı süzüyordu, onu da çözemiyordum.

Sonra öptü beni. Ben de onu öptüm. Başımdan aşağı yağmur damlaları döküldü. Bütün vücuduma bir dalga çarptı. Gerçekte dans ettiğimden daha iyi dans ettim içimden. Karla beni öptü.

Ve suratıma bir tokat attı.

“Ahh! Ne yapıyorsun?”

“Topla kendini. Bu konuşmayı yaptık sanıyordum. Sana söyledim. Bu oyunda ya birlikteyiz, ya değiliz. Sen seçeceksin, ben değil.”

“Tamam. Ne oyunu?”

“Seni seviyorum, Shantaram. Ama şu anda Kavita’ya ihtiyacım var. Bir planım olduğunu ve henüz sana hiçbir detay veremeyeceğimi söylemiştim. Kavita bana lazım. Sen de hemen silkelenecek ve daha iyi bir adam olacaksın.”

Dönüp mahalleye girerken sokak köpekleri havladı.

Kendi rolüm dışında hiçbir şey anlamamıştım. Hoş, kendi rolümü de anladığımdan emin değildim ya neyse. Ama en azından Karla’nın köyüne geri dönmüştüm. Tokadı hâlâ yanağımda ve öpücüğü hâlâ dudağımdaydı.

ALTMIŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

O geceden sonra, Oleg'i iki hafta görmedim. Bir süreliğine o yeni bir kanepe, Diva kızları da yeni bir oyuncak buldu. Oleg'in sırra kadem basışının ikinci günü bir taksiyle motoru bıraktığı yere gittim. Kalbim bir başka motora ait olsa da, onunla bir süre konuşup ikna etmeye çalıştım. Gelecekte onu Rus yazarlardan koruyacağıma söz vermem üzerine affetti beni; kazasız belasız otele kadar götürdü. Yol boyunca bir şarkı homurdanmayı da ihmal etmedi. Cesur bir motordu o. Henüz ölmeye hazır değildi.

Hayat her zamanki gibiydi. Her gün düzenli olarak turlarıma çıktım. Düzgün insanların kanunsuz yollardan borç almalarına yardım ettim. Komik şakalar ve daha komik hakaretler işittim. Ara sıra bir karaborsacının kulağına bir şamar attım. Tanımadığım insanlarla dua etmek için diz çöktüm. Polise ve Şirket'in askerlerine rüşvet verdim. Yukarıdaki'nin gözüne girmek için kiliselere ve tapmaklara bağış yaptım. Camilerin önündeki dilencilerin karnını doyurdum. Bölgemde tutunmaya çalışan şiddet eğilimli bir pezevenge haddini bildirdim. Kimlerin bıçak oyunlarında benden daha usta olduğunu keşfetmek için bir bıçak fırlatma turnuvasına katıldım ve üçüncü oldum. Bu tip bilgilerin ileride büyük faydası olurdu. Altın günler gümüş gecelere dönüştü.

Oleg'in kokusal firarından birkaç hafta sonra, bir gün Leopold'ün sebzeli pilavının hayalini kurarak oraya doğru ilerlerken, biri trafikte önüme atladı.

Stuart Vinson'dı.

"Lin!" diye bağırdı. "Her yerde seni arıyordum! Sustur şunu da konuşalım."

"Hop." Motoru okşadım. "Sözlerine dikkat et."

Gözlerini kırpıştırarak bir bana, bir motora baktı.

"Ne?"

"Sakin ol diyorum. Trafiğin içine ettin."

Etrafımızdan arabalar geçiyordu ve Colaba Polis Merkezi biraz ilerideydi.

"Durum ciddi, Lin. Leopold'e gel. Seni orada bekliyorum."

Trafiği yararak Leopold'e doğru koştu. Trafiğin rahatlamasını bekleyip yasak bir dönüş yaptım ve motoru park ettim.

Vinson bize bir masa ayarlaması için Svveetie'ye yalvarıyordu. Didier'nin masası boştu. *Rezerve* yazısını kaldırıp oturdum. Vinson karşıma geçti.

İyi görünmüyordu. Sörfçülerinkini andıran sağlıklı yüzü onu son gördüğümden beri hafiften süzülmüştü sanki. Gözlerinin altında mor halkalar vardı.

"Bira," dedim Svveetie'ye.

"Sıranı bekle," diye çemkirdi. "Görmüyor musun, kalabalığız."

"Biradan önce mi anlatmak istersin, sonra mı?" diye sordum Vinson'a.

Bana mantıklı bir soru gibi gelmişti, zira ikisine de şahit olmuştum. Hikâye hep aynı, anlatanlar farklıydı.

"Ortadan kayboldu," dedi.

"Tamam. Biradan önce. Rannveig'i mi diyorsun?"

"Evet."

"Nasıl kayboldu?"

"Göz açıp kapayıncaya kadar yok oldu. Her yere baktım. O kadar çaresizim ki belki seni aramıştır diye düşündüm."

"Aramadı," dedim.

"Üç gündür yok. Yer yarıldı içine girdi sanki. Ben..."

"Bir dakika. Neden bana daha önce gelmedin?"

"Son umudum şendin. Başka herkese sordum."

Son umut. Ona yardım edebilecek son kişi. Ben kendini hiç böyle görmezdim hâlbuki. Kimin yardıma ihtiyacı olsa ilk beni arar sanırdım.

O sırada biralar geldi. Vinson kendininkini çabucak içti ama sakinleşmedi.

"Nerede bu kız, Lin?" diye inledi.

"Naveen'den yardım alabilirsin. Kayıpları bulmak onun işi."

"Önce sen bir araşan."

"Telefon kullanmıyorum. Ama istersen seni ona götürürüm."

"Sağ olasın. Üzüntüden deliye döndüm."

Birama dokunmadığım hâlde parayı ödeyip kalktık. Svveetie'ye bahşiş bıraktım ama yine yaranamadım.

Masaya *Rezerve* yazısını geri koyarken, "Safi zarar ziyansın," dedi. "Kime kakalayacağım şimdi ben bu birayı?"

Sevgilisi kaybolan Vinson'ı Kayıp Sevgililer Bürosunda Naveen'e emanet ettim.

Naveen'le nedense aramız limoniydi. Onu bir şekilde kırdığımdan emindim ama sebebini kestiremiyordum. Vinson'ı ona götürürek ona hâlâ ne kadar güvendiğimi anlamasını umuyordum.

Odadan çıkarken bana dalgın bir yüzle gülümsedi ve yeniden Vinson'a döndü.

Bir fasulye konservesi açıp yarım litre süt içtim ve bu özensiz öğle yemeğini yarım bardak romla sindirmeye çalıştım. Kapıyı açık bırakıp en sevdiğim koltuğa yerleştim. Lacivert, deri döşemeli bir müdür koltuğuydu. Eskiden otel müdürü Jaswant Singh'indi zaten. Ona da önceki müdürden kalmıştı. Sonunda koltuğu Jaswant'dan satın almış ve ona da yepyeni bir müdür koltuğu hediye etmiştim. Jaswant yeni koltuğuna bayılıyordu. Etrafına renkli ışıklar taktırmıştı. Ben eski koltuğu balkonu ve koridoru gören bir köşeye yerleştirmiştim. Öykülerimi çoğunlukla onda yazıyordum.

Yine yazıya dalmıştım ki, Naveen kapıyı tıklattı.

"Bir dakikan var mı?"

Naveen zeki, cesur ve sadıktı. İyi kalpli ve dürüsttü. Bir kardeşim olsa onun gibi olmasını isterdim. Ama yazı yazıyordum.

"Tam olarak kaç dakika?" diye sordum.

"Üç, beş."

Defterimi kapadım. "Buyur."

Kanepeye oturup etrafına bakındı. Görecek fazla bir şey olduğundan değildi tabii.

"Kapını hep açık mı bırakırsın?"

"Yalnızca uyanıkken."

"Burası..." Gözlerini odada dolaştırarak uygun kelimeleri aradı. "Tıpkı bir askeri eğitim kampına benziyor. Burada yaşadıkça biraz daha bir eve benzetirsin diye düşündüm ama yapmadın."

"Karla bu tarza Kanun Kaçağı Minimalizmi diyor."

"Beğeniyor mu peki?"

"Hayır. Ne oldu, Naveen?"

Başını eğdi. "Konu, Diva."

"Ne olmuş ona?"

"Bana iş teklif etti. Son günlerde ondan gerginim."

"Bu o kadar kötü bir şey değil."

"Anlamıyorsun. Beni toplantıya çağırdı. Çalışanlarından biri beni Worli Seaface'teki binasının çatısına çıkardı. Divanın ofisi orada. Artık onunla neredeyse hiç görüşemiyoruz. Hep işi var."

Çenesini sıktı.

"Devam et," dedim.

"O gün harika görünüyordu. Saçlarını kestirmiş. Kırmızı bir elbise giymişti. Ona baktım ve bir an beni oraya başka bir şey için çağırdığını sandım..."

Elleri kucağına düştü.

"Ama sana iş teklif etti."

"Evet."

"Ve yüklü bir maaş."

"Evet."

"Pekâlâ. Senin için endişeleniyor ve seni korumaya çalışıyor. Sokaktaki tehlikeleri öğrendi ve dedektiflik bürosundaki işinin seni yeniden oralara sürüklemesinden korkuyor."

"Yorumun bu mu?"

"Bence kendince sana ne kadar değer verdiğini belli etmeye çalışmış. Bunda üzülecek bir şey yok, Naveen. Aksine sevinmelisin."

"Belki de haklısın. O gece, az kalsın öpüşüyorduk."

"Sana çeneni kapamanı ve onu öpmeni söyledi. Belki de yapman gereken budur."

"Yeni Diva'ya alışamadım," dedi. "Eski Diva'yı avucumun içi gibi biliyordum. Ama mutlu ve güler yüzlü Diva'yı anlamak o kadar zor ki. Kendimi aynı kadına yeniden âşık olmak zorundaymışım gibi hissediyorum."

"Aptallar için Kadınlar diye bir kitap okumuştum."

"Eee, neler öğrendin?"

"Pek az şey. Ama kendi deneyimlerimden, bir düşüncemde haklı olduğumu anladım. Bir kadın sana bunu söyleyene dek, aklından neler geçtiğini anlaman imkânsız, dostum. Ve aklından geçenleri öğrenmek için de ona sorman gerek. Bir gün Diva'yla yüzleşmek zorunda kalacaksın."

"Sence işi kabul etmeli miyim?"

"Tabii ki hayır. Babası için çalışıyordun, bitti. Artık kendi işin var. Hayır cevabınla saygısını daha çok kazanacaksın. Diva seni yakınında tutmak için başka bir yol bulacak bence."

Gitmeden önce bardağını yıkamayı teklif etti. Masada bırakmasını söyledim.

"Sen iyi bir adamsın, Naveen. Diva da biliyor bunu."

Kapıda duraksadı.

"Ah, bu geceki yarışı unutma sakın."

"Ne yarışı?"

“Duymadın mı? Charu’yla Pari mahalleye geldi. Ben de Benicia’ya meydan okudum. Her şey ayarlandı bile.”

“Benicia seninle yarışmayı kabul mü etti?”

“Evet.”

“Onunla tanıştın mı?”

“Sayılır. Sonra görüşürüz.”

“Bir dakika. Ne demek sayılır?”

Kapıya yaslanıp başını eğdi.

“Onunla mücevher almak istediğimi söyleyerek buluştum. Onunla görüşmenin tek yolu buydu. Ulaşılması kolay bir kız değil, malum. Eski bir apartman dairesinde eski bir halıya oturduk. Orayı iş için kiralamış. Görüşmemiz boyunca peçesini çıkarmadı.”

“Sadece peçe mi, yoksa çarşaf da giymiş miydi?”

“Sadece peçe. Ama gözlerini görmek yetti.”

“Benicia, Müslüman mı?”

“Hayır. Ben de sordum ve hayır dedi. Aslında ben yanlış ifade ettim. Peçe değil de, daha çok özel yaptırılmış bir maske gibiydi. Ama o gözleri görmeliydin, dostum.”

“Maskeli bir kahraman desene. Karla görse bayılırdı.”

“Gözleri, dostum. Öyle böyle değil.”

“Sakin ol, Naveen. Ne konuştunuz?”

“Anlaştık ve iyi niyetimi göstermek için birkaç Rajasthani mücevheri aldım. Sonra da durumu açıkladım. Benimle yarışmayı bir şartla kabul etti.”

“Şartsız olmaz zaten.”

“Bir gün buluşacağız. Yani... Bir randevu gibi.”

“Kazanırsan mı, kaybedersen mi?”

“Her iki şekilde de.”

“Dalga mı geçiyorsun?”

“Yok. Ciddiyim valla.”

“Aklını mı kaçırdın? Bombay’da herkesten daha hızlı motor kullanan ve 350cc’lik bir klasiğe binen bir afetten söz ediyoruz, Naveen. Diva bunu hoş karşılar mı sence?”

“Herkesten hızlı değil, Lin. Çok çalıştım. Ben daha hızlıyım.”

“Diva onunla çıkacağını duyarsa hızlı olsan iyi edersin zaten.”

“Sadece bir anlaşmaydı.”

“Sen onu Diva’nın külahına anlat. Ama Didier’nin gözünde ilahlaşacağın kesin, dostum.”

“Biliyor zaten. Herkes biliyor. Diva hariç herkes. Senin de bildiğini sanıyordum.”

Hayır, bilmiyordum. Kimse söylememişti. Her nasılsa, kurulmasında büyük emeğim geçen bir dost meclisinden dışlanmıştım.

“Yarış nerede?”

“Air India binası, Marine Caddesi ve Pedder Yolu arasında üç tur atacağız.”

“Pedder Yolunun neresinden döneceksiniz?”

“Hacı Ali’den önceki son ışıklardan.”

“Ne zaman?”

“Gece yarısı.”

“Polis buna bayılacak.”

“Polisle çoktan anlaştım. Trafiği kapamaları için ne istedilerse verdim. Onlarsız olmazdı. Polis radyolarından anons yapacaklar. Bu işte büyük para dönecek.”

Güldüm. “O paranın bir kısmı benim.”

“Aslına bakarsan, o anın heyecanıyla Diva’nın Benicia’yla çıkmamı nasıl karşılayacağını düşünemedim.”

“Heyecanla filan bu işten yırtamazsın. Diva bunu hayatta yemez.”

“Ama hâlâ her ayağa kalkışımda taşaklarıma bir tane geçiren eski Divayla birlikte olsaydım, böyle bir anlaşma yapamazdım zaten.”

“Bir fikrim var,” dedim. “Buluşmaya yeni Diva’yı da götür. Benicia ondan hoşlanabilir. Diva da mücevherleri seviyor.”

“Benicia’nın aklındaki bu değil bence.”

“Nereden biliyorsun?”

“Gözlerinden anladım, dostum. Belki inanmayacaksın ama gör bak. Basit bir buluşmadan daha fazlasını isteyecek.”

“Sen de bunu bile bile kabul ettin.”

“Dedim ya. Kendimi fazla kaptırdım.”

“Anlaşmayı bozduğunu söyle.”

“Yapamam. Bir sürü insan bahis oynadı.”

“O hâlde Benicia’ya başka bir kıza âşık olduğunu anlat. Bunu maskesinden görünen gözlerinin büyüsüne kapıldığın için hemen söyleyemediğini ama sonradan pişmanlık duyduğunu itiraf et ve af dile.”

“Kendimi bok gibi hissediyorum.”

“Hissetme. Yarışı kazan ve gerekeni yap.”

Bana öyle bir candan sarıldı ki, bir nehirde dikiliyordum sanki. Göğüs hizamdaki su, iki yanımdan akıp geçiyordu ve ben dengemi korumakla kaybetmek arasında tatlı tatlı salınıyordum.

Başka bir şey demeden odadan çıktı.

"Yarışta görüşürüz," diye bağırdı merdivenlerden inerken.

"Dur!" diye seslendim. Kafasını uzattı.

"Vinson'ın arkadaşı şu kız. Rannveig."

"Evet," dedi tek ayağı üzerinde zıplayarak. "Vinson'la konuştuk. Şimdi Didier'yle, ofiste."

"Kız benim de arkadaşım. Onu arayacaksan olaya biraz duygusal yaklaş."

"Anladım. Başka?"

"Bu kadar. Görüşürüz."

Basamakları adaya zıplaya indi.

Her nedense, kapıyı kapamak, bütün kilitleri kilitlemek, silahımı temizlemek, bıçaklarımı bilemek, bir şeyler yazmak ve o yarışı kaçıracak kadar sarhoş olmak istedim. O anda başka bir şey bilmek istemiyordum. Kimsenin aşk hayatı umurumda değildi.

Kalkıp kapıya doğru yürüyordum ki, Vinson içeri daldı.

"Bir dakikan var mı?"

"Kimin yoktur ki? Ve bir dakikadan daha uzun süreceğini de bilmeyen yoktur herhâlde. Onun için, bu küçümseyici pasif saldırgan hâllerini kapıda bırak. Gel, cesedini Oleg'in kanepesine park et, bir bira iç ve bana aklından geçenleri anlat. Ya da istersen Oleg'in aklından geçenleri de anlatabilirsin."

"Bakıyorum, havandasın," dedi.

Ona bir bira fırlattım.

"Güzel kanepeymiş. Oleg kim?"

"Boş ver, Vinson."

Başladı Rannveig'i anlatmaya. Kuzeyin buzlarım, gittiği her yere beraberinde götüren o kızı. Aşırı korumacı davrandığı için affedemiyordu kendini. Abartılı sevgisiyle onu sıkboğaz ettiğini düşünüyordu. Ona kendini bir tutsakmış gibi hissettirdiği için pişmandı.

"Asıl tutsak sensin, Vinson," dedim. "O değil."

"Ben mi?"

"Evet. Sen yaptığın şeye zincirlerle bağlısın. O ise bir kuş kadar özgür."

"Ne demek bu?"

"Rannveig burada olmadığı için onun hakkında fazla konuşmak istemiyorum. Ama o hassas bir ruh ve yaptığın iş kalbinde bir yerlere dokunuyor. Biliyorsun, erkek arkadaşı eroinden öldü."

"Ben eroin kullanmam ki."

"Ama sen bir uyuşturucu satıcısısın, Vinson."

“Onu işimden hep uzak tuttum. Ne yaptığımı bilmiyor.”

“Rannveig’i biraz da olsa tanıdığım kadarıyla, o kadar da saf biri değil. Bilmiyorum, Vinson ama içimden bir ses, er geç bir seçim yapmak zorunda kalacağını söylüyor. Ya parayı seçeceksin ya kızı.”

“Ama Lin. Bilirsin, büyük paralar kazanıyorum. Bu hayatı seviyorum.”

“Küçülmeyi dene, dostum.”

“Rannveig ne ola—”

“Bundan hoşlanacaktır. Ama hizmetçi kalsın. Rannveig ona pek düşkün.”

“Hele bir Rannveig’i bulalım da.”

“Bulacaksın. Ya da o seni bulacak. Rannveig akıllı kız. Göründüğünden daha güçlü. Güven ona.”

“Sağ olasın, Lin,” dedi ayağa kalkarken.

“Neden?”

“Rannveig’i bu kadar çok sevmemi hoş gördüğün, benimle alay etmediğin için. Polisler deli olduğumu düşünüyor.”

“Polisler karakola kendi ayaklarıyla gelen herkesin deli olduğunu düşünür. Haksız da sayılmazlar.”

“Döneceğine inanıyor musun gerçekten?”

“Evet ama bu işe devam ettiğin sürece onunla düşlediğin kadar yakın olamayacaksın.”

Kafasını sallayarak merdivenlerden indi.

Birine inanmak onu kayıtsız şartsız sevmek ve birini sevmek de ona kayıtsız şartsız inanmak demektir. Vinson, Naveen ve ben üç âşık erkektik ve sevdiğimiz kadınlar yanımızda olmadığı için inanç, sadece gölgesiz bir ağaçtı bizim için. Vinson’ın şansının yaver gideceğini ve Rannveig’in bulunmak isteyeceğini umdum. Diva’nın Naveen’in kuşkularım gidermesini umdum. Ve Karlanın planı her ne ise zaten yitirdiklerimizden fazlasına mal olmamasını umdum.

ALTMIŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

Tam kapımı kapıyordum ki, Didier diğer tarafına elini koyarak engelledi beni.

"Bir sorunum var," dedi kendini kanepeye atarak.

"Bundan sonra bu kanepeye oturan herkesten saatlik ücret alacağım. Kendisi benden daha yoğun."

"Bu gece özel bir parti var."

"Eee?"

"Bir kıyafet balosu."

"Didier, cidden yorgunum."

"Ama kostümcüde sadece iki kıyafet kalmış. Hangisini giyeceğime karar veremiyorum."

"Seçenekler ne?"

"Gladyatör ve balerin."

"Ben burada bir sorun göremiyorum."

"Dalga geçiyorsun değil mi? Didier'nin iki role de ne kadar uygun olduğunu göremiyor olamazsın."

"Ah, bir an düşünemedim. Hödüklüğümü mazur gör lütfen."

"Lin, ne olur bir akıl ver. Hangisini seçmeliyim sence?"

Oleg'in kanepesinin enerjisine meydan okumaya karar verdim ve şöyle dedim: "Bana kalırsa, beline kadar gladyatör ol, belden aşağın balerin olsun. Bir *gladrin.* Nasıl?"

"Müthiş bir fikir! Sağ ol, dostum. Bana en doğru yolu göstereceğinden emindim."

Didier merdivenlere koşarken, nihayet kapımı kapatabildim. Derin bir oh çekmeliydim belki ama ben kapalı kapılardan hiç hoşlanmam. Rüyalarımda her gece onları yumruklarım. Koltuğuma oturdum ama yazamadım. Bir dakika boyunca kilitli kapıya bakmam yetti. Yine bir kafese geri döndüm.

Zincirli bir adama atılan her yumruk, bir isyanı bastırmak için yapılan her bir iğne ve her bir elektroşok, ileride olacağımız kişilere ve kaderimizin bize çizdiği yola hakarettir. Zaman bir zar, bir bağdokudur ve çürütülemez. Zaman bütün yaraları iyileştiremez. Asıl yara zamandır zira. Yalnızca sevgi ve bağışlayıcılık iyileştirebilir yaraları.

Nefret daima bir leke bırakır. Ama bazen o nefret sizin değildir. Bazen bir duvara zincirlisinizdir ve size dayakla dayatılan bir başkasının nefretidir. Başka bir kalpte yeşermiştir ve unutmak, bir morluğun sararıp kaybolmasından daha uzun bir zaman alır.

Bir gün, hayatımızı yolda karşılaştığımız sevgi ve inançla yeniden dokumaya başlasak da, unutamadıklarımızın lekesi tenimizde hep kalır. Kapalı bir kapıya her bakışınızda dün de size bakar.

Bir süre kayboldum. Arkadaşlarımın günlük sıkıntılarından ve sevgiden bambaşka bir diyara sürüklendim. Bir kilidi çevirdim ve kapının ardında korkuyu buldum. Öfkeyi. Bir hapishane isyanım. Yanan bir şapeli. Silahlı gardiyanları. Bütün bunlara bir gün daha katlan maktansa benimle ölmeyi göze alan adamları. Tıpkı o duvarda dikilirken, benim de ölümü göze aldığım gibi.

Evren öldüğünde zaman da ölecek bizler gibi ve yeniden doğacak. Zaman da canlı zira, tıpkı bizler gibi. Doğuyor, yaşıyor ve ölüyor. Zamanın bir nabzı var ama kendimizi ona ne kadar feda edersek edelim, bizim kalp atışlarımıza dönüşmüyor asla. Bizim zamana ihtiyacımız yok. Onun bize var. Zaman bile bir yoldaş arıyor aslında.

Kapıya yüz çevirdim ve Karla'nın tarlalarına koştum. Karla'nın göllerine. Karlanın kıyılarına ve ağaçlarına. Karlanın bulutlarına ve önüne çıkanı kasıp kavuran fırtınalarına. İşte o zaman, Karla'yı yazdım. Onu ve zamanı. Tehlikedeki aşkım için satırlarla mücadele ettim.

İşe yaramadı. Ama defteri kaparken o sayfayı işaretledim. En iyi hikâyelerin bazıları henüz olgunlaşmayanlardan çıkar çünkü.

Balkona çıkıp Didier'nin esrarlı sigaralarından bir tane yaktım.

Kavşak sakindi bugün. Araba sinekleri yuvalarına dönmüştü. Karaborsa bankalarıma günün son ziyaretini yapmam gerekti. Sonra da Naveen'le Benicia'nın yarışını izleyecektim. Ama üzerimde öyle bir uyuşukluk vardı ki, parmağımı bile oynatmak istemiyordum.

Karla, Didier, Naveen, Diva, Vinson, Zodyak George'lar, Kavita. Neler döndüğünü anlayamıyordum. Hayatımızda o kadar çok değişiklik vardı ki. Her şey askıdaydı. Ben ise göremediğim bir duvarın diğer tarafındaydım. Etrafım o kadar dağınıktı ki, kaybolmuştum. Bütün akşamı başkalarına ver-

diğim tavsiyelerle geçirdikten sonra kendime hayrım dokunmuyordu hâliyle. Dolayısıyla sadece sezgilerimi dinlemeye karar verdim. Kararı Karla verecekti. Ya benimle başka bir yerde yeni bir hayatı seçecekti ya da bensiz Ada Şehri'nde yaşamaya devam edecekti.

Karla, Bombay'da her ne yapıyorsa, benimle hiçbir ilgisi yoktu. Beni dışlamamalıydı hâlbuki. Planına dâhil etmeliydi. Benimle gelmezse, önden gidip başka bir yerde beklemeye de razıydım. Karlanın yarışa geleceğinden emindim. Onunla orada konuşacaktım. Belki de bir veda konuşması olacaktı bu.

Hayatınızın tek planı bir şehirden en kısa yoldan kaçmaksa, kalbiniz gerçeği hak ettiğinden uzun bir süre beklediyse ve ruhunuz yeni bir şarkının özlemine düştüyse, kader bazen ağlarını o kadar sıkı örer ki, size yalnızca ortasında debelenmek düşer.

Arabalar iki yanımdan ölümcül bir hızla geçiyordu. Hussein'in adamlarını ve Akrepleri farklı yönlere doğru ilerlerken gördüm. Bir motosikletli yaklaşıyordu. Motorunun gidonları yüksekti. Onu iki blok öteden tamdım. Ravi'ydi.

Durup el salladım.

"Ne oldu?"

"Khaderbhai'nin evinde yangın çıkmış," dedi yanıma çekerek.

"Malikânede mi?"

"Evet."

"Nazeer iyi mi? Tariq?"

"Kimse bilmiyor. Camiyi kurtarmaya çalışıyorlar. Yalnızca motorlar girebiliyor. Mohammed Ali Yolundan itibaren trafik tıkanmış. Bu gece sokaklardan uzak dur, Lin."

Khaderbhai'nin malikânesi yanıyordu.

İmparator koltuğundaki oğlan gözümün önüne geldi. Başını yana eğip alnını eline dayayışı. Yüzü şafak dualarıyla aydınlanan AfganistanlI dostum Nazeer'i düşündüm sonra.

Sonra göğsümden bir parça sökülüp alındı. Artık benim olmayan bir şey. Bir bağ koptu kopacak kadar inceldi. Sevginin ellerimden kaydığını hissettim. Keder bir damarı kesmişti sanki ve sevgim kontrolsüzce akıyordu. O an hepimiz için çok korktum.

Ravi gazladığında hiç düşünmeden peşine takıldım.

O yıllarda bazen ölüm, yaşama arzum kadar gür bir sesle çağırırdı beni. Ve bazen kalp gemisinin korku direğine tırmanıp kollarımı fırtınaya doğru açtım mı, tüm dünya birleşse durduramazdı beni.

ALTMIŞ ALTINCI BÖLÜM

I^avi hızlıydı ama ben de ondan geri kalmıyordum. Mohammed Ali Yolunun ilk kilometrelerinde kayarcasına ilerledik. Ama sonra trafik sıkıştı. Bir araba, kamyon ve otobüs duvarı çıktı karşımıza. Hepsi de kontaklarını kapamıştı.

Tek çare, araç dolu yolda yürüyecek yer bulamayan yayaların kullandığı patikalardı. Ravi neyse ki bir şey söylememe gerek kalmadan öne geçti ve motoruyla kalabalığı yarmaya başladı. İnsanlara zarar vermeden, yürüyüş hızında ilerliyor ve tek bir kelime mırıldanıyordu.

Khaderbhai.

Bunu duyan insanlar hemen yoldan çekiliyordu.

Khaderbhai'nin kurduğu şirket Sanjay Şirketi'nin ve sonraki Vishnu ortaklığının başlangıç noktasıydı. Artık çok eskilerde kalmıştı. Ama bir kriz anında, sokaktaki kalabalığın size yol açmasını sağlayan tek bir isim vardı: Khaderbhai.

Ravi'yle arayı açmaktan ve tüm bu insanlara laf anlatmak zorunda kalmaktan o kadar korkuyordum ki, onu yakından takip ediyordum. Hatta bir iki kere tamponuna çarptım.

Ravi arkasına dönüp bana *sakin ol* dercesine baktıktan sonra yine o unutulmaz ismi fısıldadı.

Khaderbhai.

Caminin köşesine yaklaşmıştık ama patikanın ilerisi motorlar, el arabaları ve bisikletlerle doluydu. İnsan seli araçların arasından akıp geçiyordu.

Sonunda dumanı ve itfaiye kamyonlarını gördük. Yanımızda araba ve otobüslerden sapasağlam bir duvar oluşmuştu.

Ravi'yle motorlarımızı bir kapı eşiğine koyduk. Benim zincirimle ikisini birbirine bağladık. Sonra ilerideki bisiklet ve el arabası duvarına tırmanmaya başladık. Ara sıra bir yol tabelasına çarpmamak için başımızı eğmek zorunda kalıyorduk.

Nihayet dik bir metal yokuşundan yuvarlandık ve kendimizi polisin emniyet şeridinin tam önünde bulduk. Emniyet şeridi dediysem, sadece basit bir halattı. Bir Ambassador'un tamponuyla bir el arabasının sapı arasına gerilmişti. Yine de insan selini durdurmaya yetmişti. Halatı kaldırıp caminin altındaki dükkânların etrafından dolaştık ve Khaderbhai'nin malikânesine yöneldik.

İtfaiye kamyonları yangının yayılmaması için caminin duvarlarına su sıkıyordu. Cami sağlam görünüyordu ama siyah dumanların arasından yürüdüğümüzde Khaderbhai'nin evinin tamamen yandığını gördük.

Birkaç itfaiyeci boşuna bir çabayla eve su sıkıyordu ama diğer herkes alevlerin camiye sıçramasını engellemeye çalışmakla meşguldü.

Kalabalığın arasında mafya şirketlerinin adamlarını gördüm. Dar sokağın karşısında durmuş, yangını izliyorlardı. Alevlerin yansıması yüzlerindeki hiddeti kızıla boyuyordu. Hussein Şirketi'nin adamları çoğunluktaydı ama Vishnu'nun ve rakip şirketlerin adamları da vardı. Yaklaşık yirmi kişiydiler ve ortalarında tanıdık biri duruyordu. Abdullah'ın gözlerindeki ateş belki de evi kül eden şu yangından bile daha yakıcıydı.

İtfaiyeciler gangsterleri yangından uzak tutmak için çırpınıyordu. Ama Abdullah kimseye kulak asmadan yoluna çıkan üç itfaiyeciyi itti. Binaya girmesini engellemeye çalışan bir başkasını yere serdi ve alevlerin arasında kayboldu.

Şirket'in adamları itfaiyecilere tehditkâr gözlerle baktı. İtfaiyecilerin üniformaları vardır ve Şirket'e göre, üniforma giyen herkes karşı taraftadır.

İtfaiyeciler arkadaşlarını da yanlarına alarak geri çekildi. Onlar insanları kurtarmak için maaş alıyordu, onlarla dövüşmek için değil. Ama insanlarla dövüşmek için maaş alan polisler olay yerine doğru koşturdu.

Polisle dövüşmek ince iştir. Birçok polis kavgayı sever ama disiplini de severler. Kurallarına sadıklardır. Rakibe kalıcı zarar vermek ve silah kullanmak kesinle yasaktır. Bildiğiniz kafa göz dalarlar. Tamam, buraya kadar güzel. Ama hafızaları kuvvetlidir. Tanıdığım suçluların çoğu affeder ve unutur oysa. Ve bir diğer handikapları da, zorda kalırlarsa sizi vururlar ve bundan kolayca yırtarlar.

Şirket in adamları silahlarını atıp yanan binanın önünde durdu. Polisler onlara saldırdı. Gansterler de karşılık verdi.

Yaşadığınız her an bir seçimle karşı karşıya kalırsınız. Kavganın başlamasını uzaktan izledim ve güç dengesi eşit gibi görünüyordu. Sonra bir grup polisin daha arkadaşlarına yardıma koştuğunu gördüm. Ravi, Tricky adındaki genç gangsterle kavganın tam ortasına daldı. Ben olduğum yerde kalabilirdim. Olan biteni oradan izleyebilirdim. Ama yapmadım. Bıçaklarımı bir el arabasının arkasına fırlatıp hiçbirimizin karışmaması gereken kavgaya doğru koştum.

Daha birkaç adım atabilmiştim ki, bir polis beni yumruğuyla durdurdu. İyi dövüşüyordu. Hızlı ve çevikti. Suratıma aldığım darbeden gözlerimin önünde minik yıldızlar patlarken içgüdülerimin sesini dinledim. Çömeldim ve bir dizi yumrukla polisi ayaklarımın dibine serdim. Uzun Tony'yle cılız Tony onu kollarından sürükleyerek götürdü.

Sonra üçümüz birlikte Şirket askerlerine desteğe koştuk. Başka polisler de gelmişti. Az sonra ortalık o kadar karıştı ki, polis polisi, gansgterler gangsterleri dövmeye başladı.

Bir polisi yakasından tutup çektim. Bana ya da bir başkasına vurmasını engellemeye çalışıyordum.

Gelgeldim taktiğim yanlıştı. Dirseğimin üzerinden yumruğunu salladı ve kafam yana doğru savrulurken aklıma Rus bir yazara Clash çaldığım akşam geldi.

Geriye doğru devrildiğim sırada adamın yakasını hâlâ bırakmadığım için, bütün ağırlığıyla üzerime yığıldı. Başka polisler de geldi. Malikânenin tamamen yanan ön cephesi yıkılıyordu. Başımı çevirmeye çalıştığımda küllerin ve tahta parçalarının üzerinde yattığımı gördüm.

Tepemdeki polisin üzerinde daha kaç polis vardı bilmiyordum. Devrilen bir insanlık ağacı gibiydik. Şimdiden ölüler için tütsüler yakılmıştı sanki. Gözlerim yanıyordu. Havayı sandal ağacı kokusu sarmıştı.

Tüm o karmaşanın ortasında kutsal kitaplardan yırtılan sayfaların yandığını gördüm. Yanık saç kokusu duydum. Bir de ter vardı. Üzerimdeki insan kulesinden gelen.

Birileri malikânenin içinden silah sıkıyordu. İşte o zaman, *iyi ki şu et yığını koruyor beni,* diye düşündüm.

"Sıcaktan kurşunlar patlıyor," diye bağırdı bir polis memuru, Marathi dilinde. "Ateş etmeyin!"

Üzerimdeki polis ve gangsterler işlerini şansa bırakmadı. Serseri bir kurşunun hedefi olmaktan korkarak yüklendiler bana. Nefesim sıklaştı. Nihayet silah sesleri kesildi ve insan kulem yıkıldı.

Kemerden kopan taşlar üzerime yağıyordu. Kollarımı kaldıramıyordum. Ellerim hâlâ polisin yakasındaydı. Havada kül kokusu alıyor ama nefes alabildiğime şükrediyordum yine de.

Üzerimdeki polis baktı benden kurtuluş yok, emeklemeye başladı. O gitti, gömleği elimde kaldı.

Ayağa kalkıp gözlerimi ovuşturdum. Yanan ev tam karşımdaydı. Khaderbhai'yle ne anılarımız vardı orada. Bana saatlerce hayatını anlatır, felsefe konuşurduk.

Kemerli avlu sarı ve kırmızı alevlerle titreşiyordu. Evin bir tek iskeleti ayaktaydı. Yakında o da çökerdi.

Kabullenemiyordum. Kabullenmek istemiyordum. Sonsuza dek ayakta kalacağını sandığım o ev alevlere teslim olmuştu.

Başımı çevirdiğimde Abdullah'ı gördüm. Caminin yakınındaki açık alanda tek dizinin üzerindeydi. Kucağında çocuk kral Tariq vardı. Etraflarını saran insanlar huşuyla geri çekiliyordu. Abdullah çocuğu usulca sallıyordu ama Tariq'ın başı mezara doğru düşmüştü çoktan. Genç, güçlü kolları zaman okyanusunda dalgalanan yosunlardı.

Kavga bitmişti. Polis saygısını göstermek için barikatını biraz öteye kurdu. İnsanlar ölen çocuğun giysilerine dokunmak için yaklaştı.

"Nazeer?" dedim Abdullah'a, yas tutanları geçip yanma ulaşabildiğimde. "Onu gördün mü?"

Abdullah ayağa kalkamamıştı hâlâ. Ağlıyordu. "Çocuğun üzerine kapanmıştı. Ölmüştü. Yanıyordu. Onu çıkaramadım."

Abdullah da can çekişiyordu. İkimiz de biliyorduk bunu. Khaderbhai'ye canını siper etmeye söz verdiği çocuk ölmüştü. Dizindeki gevşek vücut yırtık bir bayrak gibiydi. Abdullah ölse de durmayacaktı bundan sonra. Tariq'la Nazeer'i öldürenlerin gözlerinde yeniden dalgalandırmadan o bayrağı, gözlerini yummayacaktı.

"Öldüğünden emin misin?" diye sordum.

Bana bakarken gözlerinden İran'ın bozkırları geçti.

"Tamam, tamam," dedim. Tek çarem kabul etmekti. Başka bir şey yapamayacak kadar şoktaydım çünkü.

Nazeer bir dikilitaştı oysa. Herkes öldükten çok sonraları size onların hikâyesini anlatan adamdı.

"Onu bulduğunda ölmüştü yani?" diye yineledim titreyen sesimle.

"Evet. Sırtı tamamen yanmıştı. O olmasaydı Tariq'ı da tanıyamazdım. Vurulmuşlardı, Lin. Muhafızları yanlarında değildi."

Ölen krala dokunmak isteyen insanlar sonunda beni bir kenara itti. Hiçbir polis şeridinin durduramayacağı kalabalığın arasında yolumu bulmaya çalıştım. Daracık yollardan insanlar akın ediyordu. Yine o bisiklet ve el arabası dağına tırmandım. Ravi motorların yanındaydı.

"İyi ki geldin," dedi. "Yoksa motoru bırakacaktım. Bu gece kıyamet kopacak."

Kıyamet ateş ve öfke ise, haklıydı. Yer yerinden oynamış, insanlar kontrollerini kaybetmişti. Malikânedeki cinayetler ve halkın değer verdiği bir ca-

minin tehlikeye atılması şehirdeki bütün kurt sürülerini harekete geçirecekti. Hoşgörüyle güzelleşen Ada Şehri artık güvenli bir yer değildi.

Karla neredeydi acaba?

Zincirin asma kilidini açtım. Motorlarımızı serbest bıraktım ve Colaba'ya döndük. Ravi, Metro Kavşağı'nda kardeşleriyle buluşmak için benden ayrıldı. Amritsar Otel'in merdivenlerin ikişer üçer çıktım.

"Bu ne hâl?" diye seslendi Jasvvant arkamdan.

Tişörtüm kavganın bir noktasında yırtılıp üzerimden çıkmıştı. Yeleğim is lekeleriyle kaplıydı. Çıplak kollarım ve gövdem kir ve toza bulanmıştı.

"Karla'yı gördün mü?" diye sordum.

"Yarışa gitti."

"Sağ ol."

"Kıçıma dönmüşsün, baba."

Karla'nın geceki efsanevi yarışı nereden izleyeceğini öğrenmem gerekti. Tahminim, parkurun en tehlikeli dönemecini tercih edeceği yönündeydi. Kaderle ölümün bir piknik sepetiyle yarışı birlikte izleyeceği yerde olacaktı.

Oraya ulaşmak kolay değildi. Polis teyakkuza geçmişti. Dört kontrol noktasında, sırf bıçaklarımı yanımda tutabilmek için rüşvet vermek zorunda kaldım.

Hindistan'ın her yerinde, Bombay gibi hoşgörülü bir şehirde bile, halkın ahenginin bozulması binlerce cana mal olabilir. Polis sokakları kapamıştı. Bir caminin yanmasına ramak kalmıştı ve bundan Hindular sorumlu tutuluyordu.

Tahmin ettiğim noktaya ulaştığımda yarış başlamıştı. Trafik polisleri Null Çarşısı'ndaki bir olaya müdahaleye çağrılıyordu. *Dongri yönünden bir çete geliyor,* diye anons geçiyorlardı Marathi dilinde.

Hacı Ali'deki meyve suyu barına gittim. Naveen'in zaferini ya da yenilgisini orada kutlayabileğini düşünüyordum. Zira halka açık yerlerin çoğu kapatılmıştı.

Hindu tapınağına ve Müslümanların türbesine koşan insanlar gördüm. Dongri'nin Müslümanların yaşadığı kısmında yangın çıktığı haberleri geliyordu.

Ara sıra paniğe kapılan biri kendini yola attığı için mecburen hız yapamıyordum. Hacı Ali'de motoru ileride yan yana park eden yabancı motorlardan uzağa bıraktım. Meyve suyu barının oturmalı kısmında Naveen'i Kavita Singh'le gördüm.

Yeniden motorlu gruba baktım. Yanlarında siyah maskeli, ince yapılı bir kız vardı. Kırmızı deri mont, beyaz pantolon ve kırmızı, spor pabuçlar giymişti: Benicia. 350cc'lik, mat siyah, klasik motorunun üzerinde oturuyordu. Motorun benzin deposunda Tutkulu Aşk anlamına gelen, *Ishq* yazıyordu.

Etrafı sıcağa rağmen rengârenk deri montlar giyen motorcularla doluydu. Hiçbirini tanımıyordum. Biri bana döndü. Karlaydı.

Gülümsedi ama gözlerinin bana ne söylemek istediğini anlamadım. Ya oraya geldiğime sevinmişti ya da aptalca bir şey yapmamam için uyarıyordu beni. Yanına gidip kolunu tuttum.

"Konuşmamız gerek."

Japon yarış motorlu tipler bize bakıyordu. Üstüm başım perişandı tabii.

"Ne oldu sana?" diye sordu Karla.

"Khader'in evi yandı. Nazeer'le Tariq öldü."

Ürperdiğini hissettim. Hafifçe titreyerek başını arkaya attı. Sonra sarıldı bana ve birlikte benim motorun yanına gittik. Karla meyve suyu barına arkasını dönerek motora oturdu.

"Sen iyi misin? Yaralanmadın ya?"

"Yok. İyiyim."

"Oraya gittin, değil mi?"

"Evet. Ben..."

"Ruh hastası!" diye tısladı. "Ortalık süt liman ya, gidip biraz ateşle oynayayım istedin herhâlde? Ben seni korumak için dişimi tırnağıma takıyorum, sen inadına yangına körükle gidiyorsun."

"Ama Karla..."

"Bir sigara ver."

Bir esrarlı sigarayı paylaştık. Bir yandan da yakınlardaki bir karakoldaki konuşmalara kulak kabartıyordum. İsyan, bulunduğumuz yerin biraz ilerisindeki Crawford pazarına kadar yayılırsa, polisin B planı şehrin bütün yollarını kapatmaktı.

Karla'yı buradan uzaklaştırmak istiyordum. Üstümün başımın pisliğine aldırmadan onu arkama atmak ve eve götürmek istiyordum. Bir duş almak ve Karla'yı Bedevi çadırında ziyaret etmek istiyordum.

Motorcuların gözü hâlâ bizdeydi. Karpuz suyuyla bir başkasının zaferini kutluyorlardı. Kızları etkilemek için ortada bir suç yokken suçlu arayan genç ve yapılı tiplerdi.

Yangın. Her şey bitti. Nazeer. Seni vurdular mı, kardeşim? Nasıl... Nasıl yaparlar?

Karla'mn sesi beni düşüncelerimden uyandırdı.

"Çocuk da öldü mü?"

"Evet. Onu gördüm. Ama uyuyor gibiydi. Nazeer kendini siper etmiş. Tariq'in cesedini Abdullah çıkardı. Nazeer'i alamamış."

"Evren genç ruhunu huzurla doldursun."

“İkisinin de,” dedim.

“İkisinin de,” diye tekrarladı.

“Vurulmuşlar, Karla. Muhafızları yanlarında değilmiş.”

“Emin misin?”

Abdullah’ın kollarında yitik emanetiyle baktığı gibi baktım ona.

“Tamam,” dedi.

Motorcu çocuklardan biri yanımıza geldi.

“Karla? İyi misin? Bu adam canını sıkmıyor ya?”

“Hayır, Jack,” dedim. “Asıl sen bizi rahatsız ediyorsun. İkile hadi.”

Muhtemelen iyi bir çocuktu ama yanlış gecede ve yanlış bir anda bulaşmıştı bana. Ayrıca sevgilimle konuşuyordum.

“Sen de kimsin?”

“Sana hâlâ şansın varken bas git diyen adamım.”

“Git, Abhay,” dedi Karla.

“Nasıl istersen, Karla.” Selam vermek için eğildiğinde yeni montu eski bir merdiven gibi gıcırdadı. “Bana ihtiyacın olursa çağırman yeterli.”

Abhay bana ters bir bakış fırlattıktan sonra arkadaşlarının yanına döndü.

“Tatlı çocuk,” dedim.

“Hepsi öyle. Bu gece hep birlikte bir partiye gidiyorlar.”

“Ne partisi?”

“Seni davet ettirmediğim parti.”

“Efendim?”

“Aslında davetliydin ama ben iptal ettirdim.”

“Ev sahibi kim?”

Başını hafifçe yana yatırdı.

“Boş ver. Özel bir parti. Seni davetli listesinden çıkarmak için akla karayı seçtim. Bence sevinmelisin.”

“Şu anda hiçbir şeye sevinemem.”

O sırada Karlanın arkasında bir başka motorcu belirdi. Nedense pek üzgündü. Kaşlarımı çatıp elimi kaldırdığımda durdu.

“Sakın.”

Arkasını dönüp gitti.

“Yavaş ol, Lin,” dedi Karla.

Her an öpüşmeye başlayacak gibi yakın duruyorduk.

“Bu gece böyle,” dedim.

“Hepsi arkadaşım. İyi ya da yakın arkadaşlar değiller ama işime yarıyorlar.”

“Benimle gel, Karla.

“Olmaz.”

“Olur.”

“Olmaz dedim.”

“Lin!” Naveen boynuma sarıldı. “Ben kazandım! Ne kapıştık ama! İzledin ¿eğil mi? Kız fırtına gibiydi.”

“Tebrikler, Naveen. Bir ricam olacak. Senin motorculara söylesene, biraz sakinleşsinler.”

“Ah!” Güldü. “Sen bakma onlara. Azıcık hırtlar ama hepsi kafa çocuklar aslında.”

“Bu arada,” dedi Karla, “bu gece Benicia’ya emanetim.”

“Ne?”

“Naveen maskeli baloya Kavita’yla gelecek, ben Benicia’nın arkasına bineceğim. Dert etmezsin herhâlde?”

Aksine, o kadar dert ediyordum ki, bütün motorları toplayıp bir uçurumdan atmak istiyordum.

Naveen aramızdaki gerginliği hissetmiş olmalıydı ki, “Ben kaçıyorum,” dedi. “Sonra görüşürüz.”

Birkaç adım geri geri yürüdü ve arkasını dönüp koşarak uzaklaştı.

Karla’ya baktım. “Seninle konuşmak için yanmam ya da dayak yemem gerekiyorsa, bir danışmana görünme vaktimiz gelmiş demektir.”

“Kendi adına konuş. Danışmanlar gerçeği söyleyemeyecek kadar bayık tipler içindir.”

“Şimdi bile bana gerçeği söyleyemeyen birinin bunu demesi tuhaf tabii.”

“Bütün gerçeği söyleyemem. Anlamıyor musun? Daha kaç kere aynı tartışmayı yapacağız?”

“Hiçbir şey anlamıyorum, Karla. Bu akşam bu insanlarla mı takılacaksın cidden?”

Omzunun üzerinden baktı ve yine bana döndü.

“Bu parti farklı. Bana inanmak zorundasın. Seni sevdiğim için davetli listesinden çıkarttırdım.”

“Kastettiğim o değildi. Böyle bir gecede bu ya da herhangi bir partiye gidebilmenden söz ediyorum ben.”

Dudaklarını araladı. Gözlerini kocaman açmıştı. Bu bakışı tanıyordum. Tehditkâr değildi. Ama beni incitebilecek bir şeyler saklıyordu.

“Onları sen de tanıyordun. Nazeer’i az mı konuştuk? Neden böyle davranıyorsun bilmiyorum ama bu gece sana ihtiyacım var.”

“Çocuğun başına gelenler.

“Nazeer de öldü, Karla.”

“Evet. Nazeer...”

Bir an belki de hatıraların etkisiyle duraksadı. Malikânenin kapısını açtı, ğında bize tatlı sert bir ifadeyle bakan o buruşuk yüzü düşünüyordu belki.

Derin bir nefes alıp ellerimi tuttu.

“Bu parti önemli, Lin. Birçok gizemin kapısını aralayacak ve belki de daha en baştan açmamam gereken bir kapıyı sonsuza dek kapatmamı sağlayacak.”

“Ne kapısı?”

“Az kaldı. Güven bana. Sana diyorum ki, bu parti bana bütün bu pisliklerden kurtulmak için bir şans tanıyabilir.”

“Neden, Karla? Bu parti neden bu kadar önemli?”

“Of! Hiç vazgeçmeyecek misin? Neden sadece güvenmiyorsun bana?”

“Son zamanlarda sır küpüne döndün. Zaten iyi değilim, bir de üzerine bunlar geldi. Kusura bakma ama güvenimin sarsılması normal değil mi?”

Gözlerime baktı. Belki hayal kırıklığına uğramıştı. Ya da belki benim hayal kırıklığım yüzüne yansımıştı.

“Pekâlâ. Bu bir fetiş partisi.”

“Yani?”

“Bombay’da ilk kez böyle bir parti düzenleniyor ve bütün maskeler düşecek.”

“Nasıl?”

“Daha fazlasını sorma. Senin gelmeni bu yüzden istemedim.”

“Ne diyorsun, Karla?”

“Ben seni olduğun gibi seviyorum. İnan, ne yapıyorsam bunun için. Seni Babil’in bahçelerinde başıboş bırakarak sevgime ihanet etmek istemiyorum.”

“Sen gidiyorsun ama.”

“Ben sen değilim, bebeğim. Sen de ben değilsin.”

“Karla, benimle gel.”

“Gitmem gerek, Lin. Kapatacak hesaplarım var. Sen yeter ki güven bana.”

“Hesap falan kalmadı. Benimle gel.”

Usulca doğruldu. “Gitmem gerek.” Ama bileğini, tam da bir bileziğin kolundan akıp duracağı yeri kavradım.

“Hâlâ anlamıyorsun, değil mi? Borazan çaldı. Duvarlar yıkıldı. Bu...”

“Araya çaktırmadan Incil’e göndermeler de sıkıştırıveririm diyorsun.” Gülümsedi. “Kabul ediyorum, partiden bile daha cezbedici. Ama oraya gitmem gerek.”

“Şaka etmiyorum, Karla. Eğlencenin sırası değil. Hazırlık yapmak gerek. Ortalık karışacak. Sokaklar yangın yerine dönecek. Dolabı doldurup birkaç gün otelden çıkmayalım. Sonra başka bir şehir buluruz.”

Bana öylesine samimi bir sempatiyle baktı ki, kendimi bir mutluluk nehrinde sürüklenirken buldum.

"Bizi yaşamaya ve birlikte olmaya değer kılan şeyler var," dedi.

Tamamen dağılmıştım. Yüzü benimkine değecek kadar yakındı neredeyse. Meyve suyu barının neon ışıkları gözlerinde parlıyordu ve ben yine yanıyordum.

"Ne demek bu?"

"Benden vazgeçme," diye fısıldadı.

"Ama..."

"Buna cüret etme sakın."

Beni öptü ve o kadar içtendi ki, gözlerimi açtığımda gitmişti bile.

Motorculara doğru koştuğunu gördüm. Çoktan yola çıkmaya hazırlardı. Karla, Benicia'nın arkasına bindi.

İspanyol kız kaskının vizörünü indirdi. Gizliliğine önem veriyordu belli ki. Haksız da sayılmazdı. Ama Karla onun motorunda olduğu sürece, ben onun kim olduğunu bilmek istiyordum. Benicia gidonları sıkıca kavrayıp öne eğildi. Karla ona biraz daha sokuldu.

Sonra sırtını dikleştirdi. Etrafına bakındı ve gözleri beni bulduğunda gülümsedi. *Benden vazgeçme.*

Yine Benicia'nın sırtına doğru eğildi.

Kavita, Naveen'in arkasına bindi. Naveen meyve suyu barının önünden artistik bir dönüş yapıp yanımda durdu.

"Sen gelmiyor musun, Lin?"

Bir yangın çıktı, insanlar öldü. Nazeer öldü. Şehrin birçok yolu trafiğe kapatıldı.

Yine de mutluydu Naveen. Yarışın galibi oydu. Zafer sarhoşluğunu elinden alamazdım.

"Siz gidin. İyi eğlenceler. Birkaç güne görüşürüz."

"Tabii."

"Lin partiye gelemez ki," dedi Kavita, Naveen tam gazlayacağı sırada. "Davetli değil. Söylesene, basit bir hafta sonu partisine bile çağrılmayacak kadar kötü ne yaptın?"

Naveen cevabı beklemeden gazladı. Motorcu arkadaşları da peşine takıldı.

Benicia'nın motoru homurdayarak ileri atıldığında Karla kollarını iki yana açtı.

Benden vazgeçme.

Yanmıştım, dayak yemiştim, küllere bulanmıştım ve bir felaketin eşiğindeki şehirde yapayalnızdım.

Benden vazgeçme. Buna cüret etme sakın.

ALTMIŞ YEDİNCİ BOLUM

-A_mritsar'a döndüm ve basamakları birer birer çıktım. Yorgunluğum arzumdan baskın çıkmıştı bu kez.

"Haklıydın, Jasvvant," dedim masasının önünden geçerken. "Berbatım."

"Sen şimdi duş yapmak istersin ama sıcak su yok. Dert etme. Bütün şehir delirdi zaten. Kimse yadırgamaz seni."

Yazı masama oturdum, günlüğümü açtım ve o gece gördüklerimi ve hissettiklerimi yazdım. Ellerimden sayfalara küller yağdı. Defterin üzerinde duran sol elim polis tutanakları için alınmışçasına düzgün parmak izleri bırakırken, sağ elim olay mahallini tarif etti.

Siyah mürekkepten alevler sayfaları tutuşturdu. Birinde, bir polisin yüzünü gördüm. Bir başkasında, bir bisiklet dağı. Motosikletlerden neon renkli alevler yükseldi, intikam kavşaklarından kıvılcımlar.

Daha fazla yazamadığımda elime bir şişe alıp duşa hapishane usulü, tamamen giyinik olarak girdim.

Biraz içtim. Kirli giysilerimi yıkadım ve yavaş yavaş soyundum. Sonra biraz daha içtim. Giysilerimden de pis vücudumu yıkadım. Korkunun ve çift yumurta ikizi şiddetin ekşi kokusunun sindiği tenimi.

Vuruldular. Öldüler. Yandılar. Öldüler.

Kuru, temiz ve çıplak bir hâlde perdeleri kapadım, bütün kilitlerimi çevirdim, silahlarımı odanın kolayca erişebileceğim köşelerine dağıttım, kötü ses sistemime aldırmadan bir müzik açtım ve odada bir aşağı bir yukarı dolaşırken, kötü de olsa bir ses sistemim olmasına şükrettim.

Bir hücrede yeterince vakit geçirdiğinizde, yürümeyi öğrenirsiniz çünkü yürümek, kaçmanızı söyleyen iç sesinizi susturur.

Buna cüret etme sakın.

Yürüdüm. Biraz daha içtim. Müzik yükseldi. Ya da bana öyle geldi. Bir Bob Marley dalgasıyla daha aydınlık bir kıyıya doğru sürüklendim. Birden Karlanın

gülümsemesini özledim ve bende tek bir fotoğrafı bile olmadığını fark ettim. Her yeri aradım ama nafile. Esrarlı bir sigaranın yardımı olabileceğini düşündüm. Esrar varlığından haberinizin bile olmadığı birçok tuhaf şey buldurur size. Ben mesela ötmeyen ama gayet dost canlısı bir ağustos böceği buldum ve yoluna gitmesi için usulca balkona bıraktım. Ama Karla'nın fotoğrafı yoktu.

Kafam iyileşmeye başlamıştı. Verimsiz araştırmamdan sonra defterime bir soru yazdım.

Karla gerçek mi?

Daha bir sürü şey yazdım. Şiirler... *Düşünce, insanların ve kaderin gözünden,* diye başladım ve *şu denli güzel olsam, dostlarım olsa* kısmına kadar gelmiştim ki, birisi kapıyı yumruklamaya başladı.

Ölülerim için tutturduğum savaş dansına devam ettim ve kapıdaki ses sustu. Müziğin gümbürtüsü beni odada oradan oraya savurdu. Sonra yine yazmaya başladım.

Sayfalarca Nazeer'i yazdım. Kalp gidenleri hiç unutmaz ama yaşarken nasıl göründükleri hafızanızdan silinir zamanla. Nazeer'i hatırası solmadan yazmak istiyordum. Yırtıcı bir hayvanın bakışlarına sahip gözlerini. Gezegenin en tepesinden bakan ve mağaralarında nadiren şefkat ışıklarının yandığı, o dağ gözleri.

Suratını buruşturduğunda, yüzündeki çizgilerin arasına gizlenen muzipliği yazdım. Güneşin altında dursa bile, hazin sonu ta en baştan beri oraya kazınmışçasına, yüzünün hep gölgede kalışını.

Ellerini yazdım. İşçilikle geçen ilk yıllarının damgasını taşıyan Komodo ejderi pençelerini. Onlardaki çizgileri, eklem yerlerindeki halkaları. Bazıları bir bıçak yarası kadar derindi çizgilerinin.

Ve Tariq'ı yazdım. Ne zaman olduğundan başka biri gibi davranmaya kalkışsa, dudağının üzerinde beliren minik, şeffaf ter damlacıklarını. Hayat hiç bitmeyen bir çay seremonisiymişçesine, katiyetle hareket edişini.

Nasıl yakışıklı olduğunu yazdım. O toy delikanlının içinden çıkmaya hazırlanan yağız genç adamı. Onu gören her kızın en az iki kez aklından geçireceği biçimli yüz hatlarını ve tanıştığı her erkeğe meydan okuyabilecek kartal bakışlarını.

Belki de yıllarca yaşayacak kelimelerle onu ve Nazeer'i yazmaya, saklamaya ve korumaya çalıştım.

Bir şey ya da her şey tükenene dek yazdım. Sonunda kelimeler ve düşünceler sustu, sadece hisler kaldı. İçindeki okyanusun soğuk derinliklerinde yapayalnız atan bir kalptim artık. Uyudum ve rüyamda Karla'yı gördüm. Beni yanan bir evden çıkarıyordu, tenimi tutuşturan öpücüklerle.

ON İKİNCİ KİTAP

ALTMIŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

yandığımda, tenimi yakanın Karla'nın öpücükleri olmadığını fark ettim. Suratımı Şiva'nın heykeline gömerek uyuyakalmışım. Üç dişli mızrağının izi olduğu gibi yanağıma çıkmıştı. Duşa girdim. Kapımı birkaç gün daha açmamaya kararlıydım. Belki ölülerim için yas tutmaya devam ederdim. Kim bilir? Kurulanıp aynaya baktım. Mızrağın izi kaybolmamıştı. Birkaç günden önce de silinmezdi. Sonra birden düşündüm ki, dışarıda suratımı dağıtmak isteyen onca düşmanım varken, bunu kendi kendime yapacak kadar dağılmışsam, toparlanma vakti çoktan gelmişti.

Sonra kasvetli düşünceler art arda geldi. Karla fetiş partisinden erken çıkmışsa, şehrin herhangi bir yerinde mahsur kalmış olabilirdi. Komando kıyafetlerimi giydim, ceplerimi kontrol ettim ve koridora çıktım. Merdivenlerin başında bir mobilya yığını vardı. O yıllarda ne zaman bir olay çıksa ve polis yolları kapasa, oteller hemen müşterilerle sokaktakiler arasına bir mobilya barikatı kurardı.

"Güney Bombay'ın tamamını kapattılar," dedi Jaswant, gazetesini okumaya devam ederek. "Neyse ki şu gazeteyi alabildim. Ve hayır, ben okumadan alamazsın."

"Nerede?"

"Gazeteci mi? Boşuna gitme. Saatlerce kuyrukta beklersin."

"Tecriti soruyorum."

"Her yerde dedim ya."

Polis tecrit uygulamasına geçtiyse gündüz şuradan şuraya adım atamazdım.

"Ne kadar sürecekmiş?"

"Sana ne?"

"Söylesene be adam. Üç gün mü, dört gün mü?"

"Dün geceki ayaklanmaları ve yangınları göz önüne alırsak, ben üç diyorum ve tekrar ediyorum, sana ne?"

"Üç gün mü? O kadar ilhamım yok ki benim."

"Tek derdin o olsun." Jasvvant gazetesini indirip yeni müdür koltuğunu bana doğru döndürdü.

Masasında bir düğmeye bastı ve yanımdaki duvarda bir panel kayarak açıldı. Gizli erzak dolabına baktım. Kutularca sigara, süt, şeker, kavanoz kavanoz bal, konserve ton balıkları, fasulyeler, kibritler, ilkyardım malzemeleri, mumlar ve daha birçok ihtiyaç malzemesi vardı.

Jasvvant bir düğmeye daha bastı. Dolap rengârenk ışıklarla aydınlandı.

Jasvvant hayretle irileşen gözlerime baktı. "Suratındaki Trishula izinden haberin var mı?"

"Özel meselelere girmeyelim, Jasvvant."

Elini dolaba doğru salladı.

"Ben de profesyonel ilişkimizi korumamızdan yanayım, baba," dedi kaşlarını kaldırarak. "Bak, müzik de var."

Başka bir düğmeye bastı. Masasındaki hoparlörlerden odaya bir Bhangra dans müziği yayıldı. Bir kâğıt ağırlığıyla bir zımba Jasvvant'ın, masanın cam yüzeyine yansıyan suratına doğru kaydı.

"Biz Sihler her duruma uyum sağlayabiliriz!" diye bağırdı müzikte sesini duyurabilmek için. "Üçüncü Dünya Savaşı'ndan sağ çıkmak istiyorsan bir Sih mahallesine taşın."

Şarkı bitene kadar bekledi. Bayağı da uzun bir parçaydı hani.

"Bayılıyorum buna," diye şakıdı. "Yine çalayım mı?"

"Sağ ol, kalsın. Didier'den önce davranıp bütün içkilerini almak istiyorum."

"Didier burada değil ki."

"Ben önlemimi alayım da."

"Bu şimdiye kadar ettiğin en zekice laf olabilir."

"Biliyor musun, Jasvvant? Aslında daha başarılı bir adam olabilirdin ama insanlara yaklaşımın yanlış."

"Sikmişim yaklaşımımı."

"Bak, gördün mü?"

"Yaklaşım karın doyurmuyor, baba."

"Ben doyuruyorum ama."

"Oldu, baba. Ne desen haklısın, tamam mı?" Masasından kalkıp dolaptan seçtiklerimi bir poşete doldurdu.

"Sarılmış sigaran var mı?"

"Tabii. Beşli, onlu ve on beşli paketler var. Hangisinden istersin?"

"Hepsini ver."

“Hangisinin hepsini?”

“Hepsinin.”

“Yuh! Yahu sen hiç alışveriş adabı bilmez misin?”

“Uzatma, Jasvvant.”

“Daha parasını bile sormadın.”

“Tamam, kaç para?”

“Çok.”

“Anlaştık.”

“Dur hele. Önce pazarlık edeceksin. Ben kabul etmeyeceğim. Sen ısrar edeceksin. Yoksa sen beni kazıklamaya mı çalışıyorsun?”

“Sen makul bir fiyat söylesen de, boşuna nefes tüketmesek?”

“An-la-mı-yor-sun. O makul fiyatı birlikte bulmamız lazım. Yoksa sonunu bildiğin bir filmi izlemek gibi olur. İşin zevki kaçar.”

“Sen ne istiyorsan ödemeye hazırım, Jaswant.”

“Bak, ne diyeceğim? Kıçını yırtsan da sistemin dışına çıkamazsın. Her şeyin bir kuralı var. Pazarlık ticaretin temeli. Kimse bunu sana öğretmedi mi?”

“Para mühim değil.”

“Para herkes için mühimdir, baba.”

“Benim için değil. Param olmasa talip olmazdım zaten. Param var ki talip oluyorum.”

“Para bir nehir, dostum. Bazılarımız akıntıyla sürüklenir, bazılarımız kıyıya doğru kulaç atar.”

“Eski Sih deyişlerini bana satmaktan bıkmadın mı?”

“Bu eski değil ki. İki saniye önce ben uydurdum.”

“Hadi, Jasvvant. Alışveriş fazla uzadı.”

İç çekti. “Seni sevdim. Bunu asla insanların yanında söylemem. Ben öyle biri değilim. Ama sende bazı ilginç özellikler gözlemliyorum. Manevi düşünce tarzında birkaç kusur var tabii. Ama dediğim gibi, seni sevdiğim için çakralarını yeniden düzene sokmak konusunda sana yardım etmeyi isterdim.”

“Bu muhabbeti ilk bana yapmıyorsun, değil mi?”

“Yok. Birkaç kere daha yapmıştım.”

“Nasıl gitti?”

“Hikâyelerimi satamayacağımı düşünüyorsan, yanılıyorsun. Okulda Othello’yu oynamıştım ve.

“Seninle iş yapmak güzeldi, Jasvvant.”

“İşte bu. Sana söylemeye çalıştığım buydu. Seni sevdim ama çocuk olmadığın hâlde çocuk gibi davrandığında yetişkinliğin eğlenceli yönlerini kaçırıyorsun.”

Yeniden müziği açtı.

Poşetleri alıp odama çıktım. İki kutu ton balığı yedim. Onları hazmederken bıçaklarımı biledim. Sonra gece bana şehirde dolaşma özgürlüğü tanıyana dek şınav ve mekik çektim.

Polis tüm şehri kapattığında, gündüz onlarla pazarlık etmen imkânsızdır. Öğle güneşinde High Caddesi'ne çıkarsan canına susadın demektir. Polis korkuyordu. Şehirde çıkacak büyük bir isyanı bastırmaya ya da bankaları korumaya güçleri yetmeyebilirdi. Dolayısıyla bir yasak sırasında sokağa çıkarsan sadece bir et parçası olarak görürlerdi seni.

"Ben dışarı çıkıyorum, Jasvvant," dedim gece yarısından hemen önce.

"Olmaz. O barikat orada kalacak."

"Bir daha düşün istersen. Ben dağıtırsam mobilyalarına zarar gelebilir," dedim barikata doğru yürüyerek.

Masasından fırladı. "Dur! Zor yaptık zaten. Parsi arkadaşım burada olsaydı, daha iyisini becerirdi. Yine de zombileri dışarıda tutmaya yeter."

"Zombi mi?"

"Her şey böyle başlar, dostum," dedi endişeyle. "Bunu herkes bilir."

Üst üste yığılan sandalyelerden birkaçını kaldırarak bana yol açtı.

"Şimdi sana bir parola bulmak gerek."

"Neden?"

"Geri döndüğünde seni tanımam için tabii."

"Aç kapıyı olsun mu?"

"Daha kişisel bir şey düşünmüştüm."

"Geri dönersem ve sen kapıyı açmazsan, onu kırarım, Jasvvant."

"Nasıl?"

"Menteşeleri dışarıda, Jasvvant."

"Menteşeler mi? Parsi dostum bunu düşünürdü kesin. Onun zombi barikatı kusursuz olurdu."

"Döndüğümde kapıyı aç, Jasvvant."

Bana açtığı aralıktan geçtim.

"Dikkat et. Zombi virüsü kapma," dedi iskemleleri yerine koyarken.

Gece mor elbiseli bir Gerçektir ve her insanın onunla dans edişi farklıdır. Bombay'da, eğer polis yolları kapatmışsa, şehirde dolaşmanın en güvenli yolu bir trafik polisinin arkasına binmektir.

Paraya ihtiyacı olan iyi bir polis tanıyordum. Halkına yeterince para kazandırmayan bir toplumda yozlaşma kaçınılmazdır. Benim polis de yanında oluşumun bahanesini bulmakta hiç zorlanmadı. Turistleri uyarmak için gö-

nüllü olan bir tercümandım artık. Ara sıra, şaşkın bir turiste denk geliyorduk sahiden de. Otellerinin kapıları barikatlarla kapalı, hayalet bir şehirde bir polisi ve dillerini konuşabilen bir gönüllüyü minnetle karşılıyorlardı.

Kontrol noktalarından sorunsuzca, nöbetçi polislere el sallayarak geçiyorduk. Benim polise Karla'yı bulana kadar beni şehirde dolaştırması için her saat başı para veriyordum.

Efsaneler kan ve ateşle yazılır ve o gece sokaklarda yeni efsaneler yazacak kadar kan ve ateş gördük. Polis arkadaşım Nabila Camisi'nin yakınında olaylar çıktığını söylüyordu. Ölüler ve yaralılar vardı. Caminin tek bir fayansına bile zarar gelmemişti neyse ki. İnsanlar bu kutsal binayı korumak için kaç itfaiyecinin öldüğünü hesaplamadan bunu bir mucize olarak adlandırıyordu.

"Etkileyici günlerden geçiyoruz," dedi trafik polisi Dominic omzunun üzerinden.

"Etkileyici ürkütücülükte."

Güldü. "Öyle!"

"Mahesh Otel'e bakalım mı?" diye önerdim.

"Bu geziyi torunlarımıza anlatabiliriz," dedi Dominic, Mahesh'e yöneldiğinde. "Bombay'ın sokakları hayaletlere teslim."

Karla'yı bulamadık ama arabasını bulduk. Direksiyonunda Randall, arka koltukta Vinson vardı.

Randall camı indirdi. Vinson viskisini içmeye devam etti.

"Selam, Randall. Karla nerede?"

"Bilmiyorum efendim. Bayan Benicia'yla gittiğinden beri onu görmedim."

"Onu buldum!" diye bağırdı Vinson arka koltuktan. Biraz sarhoştu.

Ona baktım.

"Nerede?"

"Bir manastırda!" diye bağırdı sevinçle.

"Karla manastırda? Olsa olsa yatırım niyetine satın alıyordur orayı."

"Karla değil. Rannveig. Naveen bulmuş. Yüz elli kilometre kadar uzaktaki bir manastırdaymış. Ortalık yatışsın, hemen gideceğim."

Randall'a döndüm.

"Neler oluyor?"

"Bayan Karla yla Amritsar'da buluşacaktık ama polis birdenbire yolları kapadı, bir yere gidemiyorum. Arabayı da bırakamadığım için burada sıkıştım kaldım."

"Arkadaki ne iş?"

"Öğleden sonra iki civarı, sokağın ilerisinde bir yağmacı buna benzeyen bir Irabayı çalmaya yeltendi ve polis kurşunuyla öldü. Bay Vinson tam o sırada geldi."

“İyi ki kapıyı açtın bana,” dedi Vinson içki dolabına bakarak.

“O saatten beri burada mısınız?”

“Evet, efendim. İlk fırsatta Amritsar’a gideceğim.”

“Beş yüz metre ileride Mahesh var. Böyle bir gecede sokakta kalmayın.”

“Olmaz, efendim. Arabayı bırakamam. Hem burada rahatım yerinde. Ama Bay Vinson oteli tercih eder belki.”

“Anladım. Sen beni başından atmaya çalışıyorsun,” dedi Vinson peltek bir sesle. “Avucunu yalarsın. Ben sevgilimi bulacağım. Onu o manastırdan kurtaracağım.”

Dominic’e baktım.

Gözleriyle *sana pahalıya patlar* dedi. Hak ediyordu da.

Sonunda başını salladı. “Ön cama BASIN yazın.”

“Kalem kâğıdınız var mı?” dedim.

Randall’la Vinson birkaç dakika kendi aralarında tartıştı.

Sonra Randall bir yazı hazırlayıp Karla’nın ayakkabılarından biriyle ön cama sabitledi.

Dominic bizi kontrol noktalarından geçirdi. Randall polislere selam verdi. Vinson zaten sarhoşluğuyla gayet inandırıcı bir gazeteciydi.

Amritsar’ın arka sokağında Dominic’e parasını verip teşekkür ettim.

“Sen iyi bir adamsın, Lin,” dedi parayı cebe atarak. “Kötü bir adam olduğunu düşünseydim seni vururdum. Merak etme. Sevgilini bulacağız. Burası, Bombay, dostum. Sevginin daima kendine bir yol bulduğu şehir. Git, biraz dinlen hadi.”

Dominic gazladı ve motorunun homurtusu kapılarının ve kepenklerinin ardındakilere sokaklarda düzeni sağlayan en azından bir tane cesur adam olduğunu hatırlattı.

ALTMIŞ DOKUZUNCU BÖLÜM

Dominic gözden kaybolduğunda, Randall arabadan inip Vinson’ın kapısını açmaya koştu. Ama daha kapıya erişemeden sokaktan gelen bir sesle irkildik.

“Seni uyarmıştım,” dedi Madam Zhou. “Kavita Singh’den uzak duracaktın.”

Gorilleri ikizler ve asitçiler usulca gölgelerden sıyrıldı. Cevap verecektim ki Randall yanıma geldi.

“İzin verir misiniz?” diye sordu usulca.

Beş sapkın zihni de aynı anda izlemeye çalışarak “Bunun seninle bir ilgisi yok, Randall,” dedim. “Madam Zhou bu sokakta gösteri yapmayı âdet edindi. Nedense ben de hep onur konuğuyum.”

Madam Zhou güldü.

“Lütfen,” dedi Randall. “Konuşmak istiyorum. Ne zamandır bekliyordum.”

O kadar ciddiydi ki mecburen sustum.

“İzin verirseniz, size kendimi takdim edeyim,” dedi Madam Zhou’ya. “Ben, Randall Soares. Rahatsız ettiğiniz hanımın dostlarından biriyim ve eğer onun kılına zarar gelirse, hem sizi, hem de evcil hayvanlarınızı acımadan öldürürüm. Bu size ilk ve son uyarım. Onu rahat bırakın, Madam.”

Cesurdu doğrusu. Benden daha açıksözlüydü çünkü ben Madam Zhou’nun intikam sevdasını biliyordum. Randall’ın bir ailesi olmadığım umdum.

Randall’ın eli ceketinin cebindeydi. Asitçilerin elleri de kendi ceplerindeydi.

Benim ellerim bıçaklarımdaydı. Madam Zhou yine gölgelerin arasına çekildi.

“Randall Soares,” diye tısladı çıngıraklı bir yılan gibi. “Randall Soares.”

Evcil hayvanları da usulca gözden kayboldu ve sokak yine sessizliğe gömüldü.

“Tanıdığın bütün Soares’leri ara,” dedim. “Bu kadının kindarlığını bilmezsin sen.”

“Kimsem yok,” dedi Randall. “Doğduğum gün yetimhaneye terk edilmişim. Beni evlat edinen de olmadı. Yetimhaneden on altı yaşında çıktım. Madam Zhou, olmayan aileme zarar veremez.”

“Onları öldürür müydün gerçekten?”

“Siz yapmaz mıydınız?”

“işin o noktaya varmamasını tercih ederim. Asker miydin?”

“Denizci. Hindistan Deniz Kuvvetleri.”

“Vay canına. Kaç yıl sürdü?”

“Altı.”

“Ne oluyor?” diye seslendi Vinson arabadan.

“Merak etmeyin, efendim. Birileri baltayı taşa vurdu hepsi o,” dedi Randall koşup ona kapıyı açarken.

“Oh be! Dünya varmış!” dedi Vinson gerinerek. “Saatlerdir arabada oturuyoruz. Çişten çatlıyorum.”

En yakın duvara koştu.

“Biraz medeni ol, Vinson,” diye seslendim. “Orada motorlar var. Yukarı çıkana kadar bekleyemedin mi?”

Randall arabayı kemerli yolun dibine park etti. Trafiği engellemeyecek ve gerektiğinde kolayca kaçabileceğimiz en uygun yer orasıydı.

Kapıyı kilitlerken, “Merak etme,” dedim. “Kimse kurcalamaz. Yukarı gel de uzan biraz.”

“Teşekkür ederim, efendim.”

“Şu efendimi kaldırsak artık? Bana Lin ya da Shantaram de. Ya da kısaca patron.”

“Teşekkürler, Bay Shantaram,” dedi Goa’nın güneşi kadar ışıltılı bir gülümsemeyle.

“Yine çişim geldi,” dedi Vinson.

Randall’la onu yukarı taşıdık. Kapıyı yumrukladım.

“Jaswant, aç.”

“Parolayı söyle.”

“Aç şu kapıyı, sersem!” diye bağırdım. Vinson külçe gibi ağırlaşmıştı.

“Lin!” dedi Jasvvant kapının arkasından. “Ne istiyorsun?”

“Siz Pencaplılar hep böyle antika mısınız? Seni türbanınla boğmak istiyorum, Jaswant.”

“Kıçımı ye. Ne istiyorsunuz onu söyle.”

Randal’a baktım. Eğleniyor gibi bir hâli vardı. Vinson’ın salyaları koluma akıyordu. O da eğleniyordu belli ki. Otelimin kilitli kapısına baktım.

“İçeri girebilir miyiz, lütfen, Jasvvant,” dedim sıktığım dişlerimin arasından.

“Elbette. Virüs kapmadığınızdan emin misiniz?”

“Aç şu kapıyı, Jaswant. Yoksa kıracağım.”

Barikattan birkaç parçayı kaldırdığını duydum. Güç bela mobilyaların arasından geçtik. Jasvvant kocaman bir heykeli yerine koyarken Vinson’ı işaret etti.

“Bu adam virüs kapmış.”

“Çişim vaaaaar!” diye bağırdı Vinson.

“Altına kaçırıyor mu?” diye sordu Jasvvant şüpheyle.

“Bizi biraz daha lafa tutarsan buraya işeyecek,” dedim.

“Nasıl? Şehirde hiç virüslü gördün mü?”

“Evet, her tarafı zombiler basmış. Bu, Randall.”

“Merhaba, Randall. Ben, Jasvvant. Sokaklar nasıl?”

“Şimdilik sakin,” dedi Randall. “Ama zombilere karşı ihtiyatlı olmamız konusunda size katılıyorum. Yaşayan ölülerden her türlü kurnazlık beklenir.”

“Bravo!” dedi Jasvvant. “Ben de diyorum, anlatamıyorum. Salgın hastalıklar ve diğer her türlü kargaşa ortamının sonu belli. Hep böyle başlar zaten.”

“Jasvvant,” dedim Vinson’ı dik tutmaya çalışarak. “Gördüğün gibi misafirlerim var. Bize daha çok erzak lazım.”

Bir kahkaha attı. “Hay canını seveyim. Jasvvant her zamanki gibi emrinizde.”

Didier’yi odada bulduk. Yanında Oleg, Diva ve Diva kızları Charu’yla Pari vardı.

Hepsi kostümlüydü. Diva leopar desenli bir tulum giymişti. Didier deri maskesi dışında gladyatör kostümünü çıkarmıştı ama tütüsüyle tozlukları duruyordu. Oleg, Romalı bir senatör kılığındaydı. Benim çarşaflarımdan yapılmış bir togayla sandaletler giymişti. Charu’yla Pari minik kulakları ve uzun kuyruklarıyla kedi kız olmuştu. Charu gri, Pari gece karasıydı.

“Lin!” diye bağırdı Didier. Diva’yla parkelerin üzerine attıkları bir yatağa serilmişlerdi. “Âdet olduğu üzere partiye biraz geç gitmeye çalışırken, bir baktık ki polis yolu kapamış. Biz de buraya döndük. Sonra bütün şehir kapatıldı zaten.”

“Merhaba, Lin,” dedi Diva. “izinsiz gelmemize bozulmadın umarım?”

“Yok canım. Sizi gördüğüme sevindim. Bu...”

“Randall, Bayan Diva,” dedi Randall. “Bu güzel yüzü nerede görsem tanırdım.”

“Vay canına,” diye bağrıştı Charu’yla Pari.

“Ben de, Vinson,” dedi Vinson. “Kız arkadaşımı buldum. Bir manastırdaymış.”

“Vay canına!” diye bağrıştı Charu’yla Pari.

Diva arkadaşlarını tanıttı.

"Kız arkadaşım manastırda," dedi Vinson, Pari'yle el sıkışırken.

"Neden? Beynini ele mi geçirmişler?" diye sordu Pari.

"Ya da amansız bir hastalığın pençesinde mi?" diye atıldı Charu.

"Efendim?" Vinson bacaklarını sıkmış, zıplıyordu. "Şey... benim çok çişim geldi de."

Onu banyoya götürüp kapıyı kapadım.

"Perişan görünüyorsun, Shantaram," dedi Diva ayağa kalkıp kollarını açarak. "Gel, sana bir sarılayım."

Beni kucakladıktan sonra yine yatağa uzandı. Yatağa baktım. Tanıdık gelmişti. Yatak odasına baktım. Karyolanın yatağı yoktu. Çırılçıplak kalınca tıpkı bir tabuta benzemişti.

"Yatağını aldık ama dert etmezsin, değil mi, Lin?" diye sordu Didier. Baktım, benim zombi erzaklarımdan tıkınıyordu. "Buraya tıkılıp kaldığımıza göre bana en akıllıca çözüm yatağı salona taşımak gibi geldi."

"Jasvvant!" diye seslendim. "Misafirlerim artıyor. Elinde ne varsa alıyorum."

"Hani pazarlık?" diye karşılık verdi.

"Ben mi geleyim, Didier'yi mi yollayayım?"

"Tamam, tamam. İstediğini al."

Jasvvant odaya karton kutular dolusu erzak ve şişelerce su yığdı. Sonra gitti ve bir gaz ocağıyla geri döndü.

Defterlerimle notlarımı bir kenara itip ocağı kurdu ve tabanca şeklinde, uzun, pilli çakmakla yaktı. Bir şişeye hapsettiği pervaneleri teker teker serbest bırakırcasına özenle gazı açtı, kıstı ve yine açtı.

"Vay canına!" diye bağrıştı Charu yla Pari.

Jasvvant yerlere kadar eğilerek selam verdi.

"Bütün lokantalar kapalı," dedi. "Dışarıdan sipariş veremezsiniz. Mecbur, kendi yemeğinizi kendiniz pişireceksiniz."

Odanın kapısında, "Bize daha çok sigara lazım," dedim.

"Ayarlarız ama ortalık böyleyken pahalıya patlar."

"Artık ne bulursan. Hepsini alacağım."

"Yine başladık. Ne laf anlamaz adamsın yahu. Ticaret dünyasının yüzkarasısın."

"Didier!"

"Tamam, tamam. Birazdan siparişlerini getiririm. Hepsi tünelde."

"Tünel mi?"

"Evet."

"Bu otelin altında bir tünel mi var?"

“Pardon da ne bekliyordun? Ben burayı neden aldım? III. Dünya Savaşı’ndan yalnızca Sihler kurtulacak. Bak, demedi deme.”

“Şu tüneli bana da gösterir misin?”

Gözlerini kıstı.

“Kusura bakma ama o kadarına senin bile paran yetmez.”

“Siktir git, Jaswant.”

“Yok eğer...”

“Siktir git, Jaswant.”

Üsteledi. “Zombiler gelirse başka tabii. Keşke bir lazer silahımız olsaydı.”

“Yeter! Bıktım zombilerden.”

“Hiç eğlenceli değilsin,” dedi odadan çıkarken. “Gaz ocağının bir kullanım ücreti var elbette. Faturana yansıyacak. Bilesin.”

Karla’yı düşünerek barikata baktım. Sonra yine odamdaki insanlara döndüm.

Oleg kutuları karıştırıyordu. Birkaç tencere ve tava çıkardı.

“Bayağı kullanışlılar.”

“Bir aşçımız olsaydı, evet,” dedi Pari.

Diva gülmeye başladı ve dizlerini karnına çekip yan dönerek kıkırdamaya devam etti.

“Aşçıya ne gerek var?” dedi Oleg gülümseyerek. “Rus yemeklerini tattınız mı? Hayır mı? O hâlde, parmaklarınızı yemeye hazır olun.”

“Vay canına,” dedi Charu’yla Pari.

Oleg tişörtleri Moskova’daki ikizlere yollamıştı. Ve Didier’nin kurallarına göre, sevdiceği Irina bir feromon yolculuğuna çıkana dek üzerine yeni kokular sindirmekte özgürdü.

Diva kızları ondan hoşlanıyordu. Adamı sevmeyen yoktu ki. Ben bile seviyordum. Ama o anda tek düşünebildiğim şehirde bir yerlerde sıkışıp kalan Karla’ydı.

Vinson sendeleyerek banyodan çıktı. “Yardım lazım mı?” diye sordu peltek bir sesle.

“Hiç tavsiye etmem, Bay Vinson,” dedi Randall. “Bay Oleg’in aşçılık yeteneklerini hepimiz merak ediyoruz. Aman sonra bir tarafınızı filan kesersiniz, hepimizin tadı kaçar.”

“Adın ne demiştin?” diye sordu Diva başını Didier’nin omzuna yaslayarak.

“Randall, Bayan Diva. Yeniden tanıştığımıza memnun oldum.”

“Yanımıza gelsene,” dedi Diva yatağa vurarak.

“Rica etsem Bay Vinson da bize katılabilir mi? Kendisi şimdilik benim sorumluluğumda ve bir an evvel yatay pozisyona geçmesi hepimizin hayrına olur kanaatindeyim.”

"Elbette," dedi Diva. "Gelsene, Vinson."

"Teşekkür ederim," diye homurdandı Vinson ve Randall'ın yardımıyla yatağa uzandı. Başının altına yastıklarımdan birini aldı. "Kız arkadaşımın bit manastırda olduğunu söylemiş miydim? Hâliyle biraz gerginim. Kusuruma bakmayın olur mu? Beni bıraktı, Tanrı'ya gitti. Tanrı'yla nasıl rekabet ederim? O çok güçlü. Bizim kız yalan oldu."

"Vah kuzucuğum," dedi Diva. "Bu iş sana fena koymuş."

"Maalesef bize de fena koydu," diye mırıldandı Randall.

Diva, Didier'nin üzerinden uzanıp elini Randall'ın koluna koydu.

"Karlanın verdiğinin iki katını versem, onu satar miydin, Randall?"

"Bayan Karla için çalışmanın hazzı parayla ölçülemez," dedi Randall gülümseyerek. "Dolayısıyla onu satmak bir yana, işime daha da asılırdım."

Diva kahkahasının arasında onu hayranlıkla süzdü.

"Bu gece burada hapis kalırsak, birbirimizi daha yakından tanıyacağımızdan eminim. Bakalım sabaha benim hakkımdaki fikirlerinde bir değişiklik olacak mı?"

"Sizin yanınızda geçirdiğim her dakika benim için onurdur, Bayan Diva."

Ben de kendimi kendimle onurlandırmak için birkaç dakikalığına odama çekilecektim ki, Diva peşimden geldi. Arkamı döndüğümde yeleğimin yakasına yapışıp fısıldadı.

"Karla'yla Randall'ın olayı ne?"

"Efendim?"

"Aralarında bir numara varsa, Karla'nın bölgesine girmek istemem. Bilirsin, onu severim."

"Karla'nın bölgesi mi?"

"Evet. Karla'yla takılmıyorsa ben bu Randall'a direkt yürüyorum. Adam resmen yıkılıyor."

Bombay yanıyor, diye düşündüm. *Bütün şehir yıkılıyor. Dostluklar da öyle.*

"Keyfin bilir," dedim. İçinde bulunduğumuz tüm bu saçmalıklara rağmen Diva'nın kaplanının tamamen ölmediğine memnun olmuştum.

"Sorun yok yani?"

Bütün masumiyetiyle gözlerimin içine bakıyordu.

"Yok," dedim.

"Bak, emin misin? Karla'yla aralarında bir şey yok değil mi? Kusura bakma ama adam o kadar taş ki, inanasım gelmiyor."

Hayatlar bu kadar çabuk değişmemeliydi ama hep öyle oluyordu maalesef Karla, Benicia'yla gidiyordu, Naveen, Kavita'yla. Diva, Randall'a yazıyordu ve

otel odam şehirdeki fırtınadan kaçan insanlarla dolup taşıyordu. O fırtınada tek dayanağım belki de Karla'nın dışarıda bir yerlerde beni beklediği düşüncesiydi.

"Randall'la sana iyi şanslar, Diva. Karla konusunda rahat olabilirsin."

O salona döndü, ben odama girdim. Kapıyı kilitlemedim ama kapadım ve arkasına yaslandım. İçeridekilerin kilit sesini duyup kendilerini dışlanmış hissetmesini istememiştim. Dilerlerse burada bir ay bile kalabilirlerdi. Benim açımdan bir sorun yoktu. Bir an yalnız kalmak istemiştim hepsi o.

Kavita haklıydı. Lisa'ya sadakat mumları yaktığım sırada bile Karla içimdeki mihrabı hiç terk etmemişti. Aslına bakarsanız, onu gördüğüm ilk andan beri Karla benim mihrabımdı.

Kalbinizi veremediğiniz birine sevginizi vermek günah mıdır? Bizim yaptığımız bir süreliğine öldürmek miydi kendimizi, yoksa sevgiyi yaşatmaya çalışmak mı? İçimdeki o kuş bir yandan pencereleri açarken, öte yandan kendi kanatlarını mı kesiyordu yoksa? Sahip olduğumuzu sandığım mutlu hayat benim bir sanrımdan mı ibaretti? Lisa'yla yaşadığım bir yalan mıydı, yoksa asıl yalan hayatım mıydı?

Yan odadan kahkahalar geliyordu. Kaçınılmazlar denizinde tutunulan bir can simidiydi gülücükler. Ve o huzurlu birkaç dakikada sırtımdaki duvar bir günah çıkarma kabini, bütün günahlarım göğsümde zonklayan kalp atışlarımdı. Nazeer, Tariq, yanan ve vurulan tüm eski dostlar ve Lisa, ihmalimin adı, sonsuza dek kaybolan aşkım. Bencilliğimin pişmanlığı tenimi gıdıklarken bütün ölülerimden af diledim.

Kapının ardındaki şamata sırtıma vuruyordu. Bu şekilde aklanıyor muydum, yoksa daha da mı günaha bulanıyordum, kestiremiyordum. Oyalanacak bir şeylere ihtiyacım vardı. Başladım odayı toplamaya. Hem belki yan odadaki kazazedelerin bir kısmını burada uyumak isterdi.

Boş karyolaya birkaç çarşaf ve battaniye serdim. Kitaplarımı odanın bir köşesine yığdım. Gitarımı diğer köşeye kaldırdım ve nemli bir bezle yerleri sildim.

Beklenmedik misafirlerime hazırlık yaparken bir noktada pişmanlığım bir sele dönüştü ve Lisa'yla Kavita'yı önüne katıp sürüklemesine izin verdim.

Her neredeyseler, ölü ya da diri onları sulara bıraktım. Nasıl güldüklerini hatırladım. Onları nasıl güldürdüğümü. Bunu düşünürken gülümsedim ve ikisi de o gülümsemenin açtığı demir parmaklıklı hapishane penceresinden uçup gitti.

YETMİŞİNCİ BOLUM ....

jK^açak hayatı kendi duvarlarını kendi örer. Salon barışçıl arkadaşlarımla ve aynı zamanda, tehlikeli silahlarla doluydu. Her birini özenle bulundukları yerden aldım ve bir saldırıya karşı ön kapıya yığdım. Dairemin bir gün dostlarımın istilasına uğrayacağını hiç düşünmemiştim tabii.

Odaya dönüp Jasvvant'ın gaz ocağına yer açmak için bir köşeye iteklediği notlarımla defterlerimi topladım.

"Hey millet," dedim.

Herkes sırıtarak kafasını kaldırdı.

"Bu gece davetsiz misafirlere hazırlanıyordum ama onlar yerine davetsiz dostlar geldi."

Hepsi güldü. Bazıları el çırptı.

"Yanlış anlamayın. Başımın üstünde yeriniz var. Jaswant'ın ileri görüşlülüğü sayesinde bol bol yiyeceğimiz, içeceğimiz ve diğer ihtiyaçlarımız mevcut neyse ki."

Yine el çırptılar.

"Ama davetsiz misafirler için birkaç tuzak hazırlamıştım."

Gözlerini kırpıştırarak bana baktılar. Bir espri patlatmamı bekler gibi bir hâlleri vardı.

Boş bir kitap rafının köşesindeki palayı aldım.

Elimde palayla, "Keyfinize bakın," dedim. "Ben diğer silahları toplayacağım."

Hâlâ gözlerini kırpıştırıyorlardı. Didier bir maske takmıştı ve o bile gözlerini kırpıştırıyordu.

"Vay canına," dedi Charu'yla Pari.

Palayı yatağımın üzerine koyup etraftaki bıçakları, tabancayı, iki sopayı ve muştaları topladım. Geriye bir tek Vikrant'ın uzak mesafelere fırlatmak için tasarladığı bıçaklar kalmıştı. Onlar da balkonun köşesindeydi.

“Acınası ölçüde paranoyaksın,” dedi Diva. “Ya da acınası ölçüde haklı.”

“Paranoyaklığa vaktim yok,” dedim gülerek. “Sokaklar beni indirmek için fırsat kollayan adamlarla dolu.”

Silahı yeleğimin cebine koydum. Onu binanın bir yerine saklayamazdım çünkü kimseye güvenemezdim. *Senin silahınla birinin öldürülmesi kötü ¡ans getirir,* demişti sevgili Farid bir keresinde. *Ha silahınla sen birini vurursan o daha beter tabii.*

Silaha ihtiyaç olursa, Didier’yle Oleg’in tabancaları vardı. Bir ihtimal, işler sarpa sarabilir ve çatışmalar Bombay’dan başka şehirlere sıçrayabilirdi. Ve bazıları bunu fırsat bilip ava çıkmaktan geri durmazdı.

Dominic’le iki saat sonra bir tura daha çıkacaktık. Bu arada o evine gidip bir şeyler yiyecek, biraz kestirecek ve yeniden görevinin başına geçecekti. Şehir bu hâldeyken, polislerin bütün izinleri iptal edilmişti.

Yemeği boş verip uyumayı planlamıştım ama odam insanlarla doluydu ve yatağım yerlerde sürünüyordu. Gece kendi kendini çoktan planlamıştı anlaşılan.

Salona geçip ocağın yanma oturdum ve bir muzla birkaç badem atıştırdım. Bal kavanozundan yarım bardak kadar bal içtim. Sonra bir bardağa süt doldurup üç yumurta kırdım. Üzerine biraz zerdeçal ektim ve sonuna kadar içtim.

Kızlar hayretle beni izliyordu.

“İğrenç,” dedi Charu.

Gerçekten güzel bir kızdı. Bir an ona az sonra yeniden yollara dökülece-ğimi ve yemeğin pişmesini bekleyecek kadar vaktimin olmadığını açıklamak istedim. Ama aşk acısı çekiyordum ve o ufacık gurur kırıntısının beni güçten düşürmesine izin veremezdim.

“Bir tane de sana yapayım mı?” diye sordum.

“Iyyy,” dedi Charu.

“Neydi o? Bir sihirbazlık numarası filan mı?” diye sordu Pari.

“Sihirbazlık numaralarına meraklıysanız, Didier’ye başvuracaksınız, Bayan Pari,” dedim.

“Vay canına,” diye atıldı Charu. “Hadi, Didier. Bize bir gösteri yap.”

“Şöyle heyecanlı bir şey olsun,” dedi Pari.

Az sonra muhabbet yine eski kıvamını bulmuştu. Her kafadan bir ses çıkı-yordu. Silahları yatak odamın penceresiyle komodinin arasına koydum.

“Korku filmine bağlarsak, onlara ihtiyacımız olacak,” dedi Oleg arkamdan.

“Silahların yerini bilenler her zaman tehlikededir,” dedim.

“Hiç *Dragon Quest* oynadın mı? Moskova’da hastası çok.”

“Hayır. Ben gidiyorum, Oleg.”

“Nasıl yani? Hani kimse dışarı çıkmayacaktı? Hani birbirimizden ayrılmayacaktık? Hayatta kalmanın ilk iki kuralı bu değil miydi?”

“Belki tuhaf gelecek ama sorumluluğu sana devrediyorum, Oleg.”

“Pardon ama neyin?”

“Buranın.”

“Olur tabii. Görev tanımım ne?”

“Defterlerimi canın pahasına koruyacaksın. Erzağın eşit paylaştırılmasını sağlayacaksın ve Karla geri dönerse ona göz kulak olacaksın.”

“Bana güvenmek istediğinden emin misin? Silahların yerini bildiğim için en çok ben tehlikedeyim, unutma.”

“Kısa kes, Oleg.”

“Özür dilerim,” dedi gülümseyerek. “Ama acayip eğleniyorum, dostum. Randall bu yakınlardaki bir laboratuvarda tüyler ürpertici deneyler yaptıklarını söyledi. Deneklerden biri kaçmış. Gazetelerde bile yazmış. Kızların ödü patlıyor. Belki bu gece şansım yaver gider ha? Kanepede yapmamıza izin verirsin değil mi?”

Yanan binaları ve yanan arkadaşlarımı düşünerek baktım ona.

“Evet mi, hayır mı?” dedi gülerek.

“Bu gece olanları yazıyor musun?”

“Daha değil ama her anını hafızama kaydettim. Sen? Yani o kadar acayip bir durum ki. İçeridekiler bile bir âlem. Ben diyorum ki...”

Lafını kestim. “İnsanlar yanıyor, Oleg. Bombay yanıyor. Bu işin şakası yok. Onun için ağzıma içki sürmüyorum. Onun için esrar içmiyorum. Ben yokken ayık kalabileceksin misin?”

“Hiç endişen olmasın, dostum. Ben burayı hallederim. Siz gemiyi kurtarırken cankurtaran botu bana emanet, kaptan.”

“Araya bir de teşbih sıkıştırırım diyorsun.”

Güldü. “Fırsatı hiç kaçırmam. Bana güvendiğin için sağ ol, Lin.”

“Karla dönerse sakın bir yere yollama.”

“Bir kere söyleyince anlıyorum, dostum.”

“Gerekirse onu canın pahasına koru.”

Sırıttı. “Anladım.”

Az sonra, salona döndüğümde savaşa hazırdım. Didier, Diva’yla taş-kâğıt-makas oynuyordu. Charu’yla Pari havada uçuşan ellere hayretle bakan Vinson’a kuralları anlatmaya çalışıyordu. Randall kibarca hile yaparak hakemlik ediyordu. Herkes gülüyordu. Usulca koridora çıktım.

“Bana yine barikatı mı bozduracaksın?” diye sızlandı Jasvvant.

“Hadi Jasvvant,” dedim bıkkınlıkla.

İyice çirkefleşti. “Sersem herif. Birkaç saate şafak sökecek. Patlıcan gibi ortada olacaksın.”

“Kabak,” diye düzelttim. “Aç şunu.”

“Neden anlamıyorsun be adam? Barikatı her bozduğunda onu zayıflatıyorsun.”

“Jasvvant, lütfen.”

“Parsi dostum burada olsaydı, bu tip durumlar için hareket ettirilebilen bir barikat yapardı ama... ”

“Jasvvant,” diye patladım. “Ha, bir de döndüğümde parolayı sorarsan, hiç üşenmem gidip bir dövmeci bulur, parolayı kıçına kazıtırım.”

“Yürü git,” dedi göbeğini hoplatarak.

Barikattan birkaç iskemle kaldırdı. Tam dışarı çıkacaktım ki, durdurdu beni.

“Bayan Karla dönerse, benim yanımda güvende olur.”

“Büyüksün, Jasvvant.”

“Fedailiğimin bir ücreti var tabii. Faturana yansıtırım.”

Otelin önündeki basamakları koşarak indim ve Dominic’i beni sabırsızca beklerken buldum.

“Geciktin,” dedi. “Ama şimdi oturup nöbetime gecikmemin neden sorun olacağını açıklasam dinlemeyeceğini biliyorum. Onun için boş ver.”

“Uyuyabildin mi?” diye seslendim omzunun üzerinden.

“Bir saat. Sen?”

“Yok. Misafirlerim vardı. Hiç haber aldın mı? Durum nasılmış?”

“Kötü,” dedi boş caddelerde ilerlerken. “Dongri, Malad ve Andheri’de yangınlar çıkmış. Yüzlerce insan evlerini ve iş yerlerini kaybetti. Terminal insan kaynıyor. Yarısı oraya sığınmış, yarısı da şehirden kaçmaya çalışıyor.”

“Çatışmalar?”

“Hindu ve Müslüman topluluklarının gençlik liderleri halkı örgütlemiş. Hinduların bölgesinde çıkan yangınlara Hindu öğrenciler müdahale ediyor. Şiddet eylemlerine karşı nöbet tutuyorlar. Müslüman mahallelerinde de aynı şekilde. Bombay’daki son isyanın bilançosu ağır oldu biliyorsun. Aynı acılar yaşanmasın diye uğraşıyorlar.”

“İşe yarıyor mu bari?”

“Şimdilik evet. Öğrenciler bir harika. Emniyet okullara bir el atmalı bence. Aralarından süper polisler çıkar.”

“Yangınları kim çıkarıyor?”

“Bombay’da ne zaman bir yangın çıksa, arkasından oraya ya bir alışveriş merkezi inşa edilir ya bir site.”

Çıkarcılar çoğunlukla bu gibi toplumsal gerginlikleri sokakları yakmak için kullanıyordu. Kiraladıkları haydutlar Müslümanların dükkânlarını yakarken turuncu, Hindularınkinde yeşil bandalar takıyordu.

Dominic bunları inceden bir alayla söylememişti. Daha çok bir gerçeği kabulleniş hâlindeydi. Otuz yaşındaydı. On ve sekiz yaşlarında iki kızı ve dört yaşında bir oğlu vardı. Giydiği üniforma için gece gündüz hayatını tehlikeye atan dürüst ve çalışkan bir adamdı ve hizmet ettiği sisteme inancını çoktan yitirmişti.

Söylediği acı sözleri daha önce de sokaklarda, en çok da kenar mahallelerde defalarca duymuştum. Bu, fakirleri sömüren ve aynı zamanda onlara karmalarının yoksulluk olduğunu dayatan adaletsiz bir sistemin buruk bir aymazlığa sürüklediği insanların sesiydi.

Dominic’in ailesi, dedesi zamanında Hindu’ymuş. Hindistan’ın ilk adalet bakanı ve Dokunulmazlar Hareketi’nin lideri Dr. Ambedkar’ın şık ve etik açıdan son derece gerekli başkaldırı dalgası sırasında Hristiyanlığı benimsemişler.

Aile ilk başlarda bir hayli zorlanmış ama Dominic’le karısı kendi ailelerini kurdukları sırada, Hristiyan cemaatine çoktan uyum sağlamışlar. Tıpkı Kast sisteminden kaçmak için Budistliği ya da Müslümanlığı benimseyen birçokları gibi.

Aynı mahallenin insanları artık Öz’leriyle başka ibadet şekilleriyle buluşuyordu, hepsi o. Ama her dinin zaman içinde ve belirli dönemlerde zaiyatlar vermesi kaçınılmazdı elbette.

Navy Nagar’dan Worli Kavşağı’na dek bütün şehri turladık. Yanımızdan Hindularla ve Müslümanlarla dolu kamyonlar geçti.

Politikacılarla zenginler bu sokağa çıkma yasağını da delmeyi başarmıştı. Yanlarında koruma araçlarıyla şehirde diledikleri gibi dolaşıyorlardı. Ara sıra bizi gördükleri gibi kaçan birkaç insana rasdıyorduk. Onun dışında, etraf sakindi.

Sokaklarda zombiler yoktu ama köpeklerle fareler çoktu. Ortalıkta insan olmayınca aç kalmışlardı. Boş caddelerde kendilerinde sesler çıkararak yemek dileniyorlardı.

Dominic dikkatliydi. Hintliler köpekleri ve fareleri sever. Hintlilerin sevmediği yoktur zaten. Bir keresinde bir fare sürüsüne yol vermek için durdu.

Uzunları yakıp söndürdü. Kornaya bastı. Ama fareler bir koyun sürüsü gibi sokağın tam ortasında kıpırdamadan duruyordu.

“Parlak bir fikrin var mı?” diye sordu.

“Ateş et dağılsınlar,” dedim. “Fare yerine insan olsaydılar öyle yapardın.”

“Aklından bile geçirme.”

O sırada cılız bir sokak köpeği yaklaştı. Hindistan’daki sokak köpeklerinin binlerce yıllık bir geçmişi vardır. Bu köpek de atalarının kadim bilgisiyle farelere yaklaştı ve ulumayla inleme arası tuhaf sesler çıkarmaya başladı.

Fareler gri bir sis dalgası gibi dağıldı. Köpek bu sefer bize havladı.

Hadi şimdi siktirin gidin, dediğini hayal ettim.

Gazladık.

“Cici köpek,” dedi Dominic omzunun üzerinden.

“Neyse ki yalnızdı. Hindistan’da her yıl kuduzdan otuz beş bin insan ölüyor.”

“Cidden kötümsersin, dostum.”

“Sadece hayatta kalmaya çalışıyorum.”

“O hâlde kalbinde İsa’ya yer aç.”

“İsa zaten bütün kalplerde.”

“Dalga mı geçiyorsun?”

“Yooo. Ben İsa’yı severim. Kim sevmez ki?”

“Ohooo. Nefret edenler bile var.”

“Yok canım. Adam zeki, sevgi dolu ve eğer varsa günahlarının bedelini çoktan ödedi. Hristiyanlığı sevmeyebilirler ama kimse İsa’dan nefret etmez.”

“Dua edelim de en azından bu gece etmesinler,” dedi yanından geçtiğimiz ara sokaklara bakarak.

Beş caddenin kesiştiği parlak ışıklı Worli Naka’ya geldik. Orada nöbet tutan tek bir polisin etrafında neredeyse bir futbol sahası kadar boş alan vardı.

Dominic, adamın yanma yaklaşıp motoru kapadı.

“Yalnız mısın, Mahan?” diye sordu Marathi dilinde.

“Evet, efendim. Ama artık değilim çünkü siz geldiniz. Beyaz adam kim?”

“Gönüllü tercümanlık yapıyor.”

“Gönüllü mü?”

Mahan beni korka korka baştan aşağı süzdü. Belli ki benden çekiniyordu çünkü böyle bir ortamda ancak bir manyak sokağa çıkmaya gönüllü olurdu.

“Gönüllü mü?” diye yineledi. “Neden? Deli mi?”

“Boş boş konuşmayı kes ve bana derhâl rapor ver,” dedi Dominic sertçe.

“Bir yaramazlık yok, efendim. Ortalık sa—”

O sırada bir gümbürtü koptu. Başımızı çevirdiğimizde sağ taraftan yaklaşan kamyonu gördük.

Kasasındaki adamların bandanaları sokak lambasının ışığında parladı. Turuncuydular.

Kamyon hızlı gittiği için arkadaki adamlar her engebede hoplayıp zıplıyordu.

Ram! Ram! diye bağırıyorlardı.

Arkamızda bir korna çaldı ve döndüğümüzde bu kez kasasını yeşil bandanalı adamların doldurduğu bir kamyon gördük.

Onlar da tekbir getiriyordu.

Hep birlikte önce turuncu, sonra yeşil kamyona baktık. Bizim bulunduğumuz noktada birbirbirlerinin yanından geçeceklerdi.

"Pekâlâ," dedi Dominic. "Meryem Ana yardımcımız olsun."

"Narayani bizi korusun," diye mırıldandı Mahan.

Polislerin yanında durdum ve bir sağa, bir sola baktık. Kamyonlar yavaşlamıştı.

Geniş kavşakta tek başına nöbet tutan Mahan'ın bir polis telsizi ve bir bambu copu vardı. Göz göze geldik.

"Sakin ol," dedi. "Tanrı bizimle."

"Değilse bile yakında biz onu ziyarete gidebiliriz," dedim Marathi dilinde.

"Çok doğru," diye karşılık verdi Mahan, Marathi dilinde. "Bizim yörenin içkilerini sever misin?"

"Kim sever ki?" dedim ve ikimiz de güldük.

Şoförler birbirlerine mümkün olduğunca yakın geçerek sürücülük yeteneklerini sınamaya karar vermişti. Şoför muavinleri aynaları düzeltip flamalarını salladı. Kasadakiler yarı bellerine kadar sarkarak tezahürata başladı.

Kamyonlar, kaplumbağaların üzerindeki filler gibi, kaplumbağa hızında birbirlerine doğru ilerledi. Bizden biraz ileride yan yana durdular. Her bir kamyonun kasasında en az yüz adam vardı ve hepsi kendi inançlarına göre bağrışıyordu. Çıldırmış gibiydiler. Terleri onları yıkıyor ve günahlarından arındırıyordu sanki. Bir an sesleri yükseldi. Sonra duaları birbirine karıştı.

İşte o an gergin bekleyişim sona erdi. Bu insanlar birbirlerine öfkeli değildi zira. Aksine, genç öğrenciler birbirlerinin gözlerinde kardeşliği buluyordu. Ara vermeden kendilerince Tanrı'nın adını anmaya devam ettiler.

İki kamyondakilerin ortak bir görevi vardı. Çeteler Hindu ve Müslüman mahallelerindeki yangınlara itfaiyecilerin müdahale etmesine izin vermiyordu. Bu gençler görgü tanıklarıydı. Gangsterler onların gözleri önünde şiddete başvurmaktan çekiniyordu.

Cesaretleriyle halkı kurtarıyorlar ve şehri daha güvenli kılıyorlardı. İki kamyon birbirinin yanından geçip gitti ve en ufak bir taşkınlık yaşanmadı.

Kamyonlar farklı yönlere doğru uzaklaşırken kavşağın ilerisinde birini gördüm. Yalnızdı. Karla. Kamyonlardan birine otostop çekmişti anlaşılan.

Siyah bir kot, siyah, kolsuz bir tişört ve kapüşonuyla siyah saçlarını örttüğü, ince, kırmızı bir sweatshirt giymişti. Çantasını omzuna asmıştı ve bilekten bağlı ayakkabıları onun içindeydi. Ayakları çıplaktı.

Yeşil flamalı kamyona el salladığını gördüm ve ona doğru koştum.

Kucaklaştığımızda, "Seni gördüğüme nasıl sevindim bilemezsin," dedi. "Sonsuza dek süreceğinden korkmaya başlamıştım."

"Neyin?" diye sordum.

"Seni bulmamın," dedi yeşil vezirlerini yüzüme dikerek. "Dedim şimdi bu birkaç tekinsizle bir yere tıkılıp kalmıştır. Seni kurtarmaya geldim."

"Ne komik. Ben de senin için aynısını düşündüm. Öp beni."

Beni öptü ve hafifçe geri çekilip yüzüme baktı.

"Yoksa kavuşma anımızın provasını mı yaptın?"

"Hayatta her şey bir prova, Karla."

"Benim laflarımı bana satma, Shantaram. Çok ayıp."

"Bıraksan başka ayıp şeyler de yapacağım ama.

Güldü. "Aman oraya hiç girmeyelim."

"Başka bir planın var mı bilmiyorum ama ortalık yatışana kadar benimle geliyorsun. Yoksa başım belaya girebilir. Bana göz kulak olmak istersin herhâlde?"

Yine güldü.

"Pekâlâ. Nereye gidiyoruz?"

"Önce arkadaşım Dominic'le tanış. Bana o yardım etti."

"Motorun nerede?"

"Yollar kapalı. Onunla çıkamazdım. Buraya Dominic'le geldim. Seni ancak öyle arayabilirdim."

"Gerçekten o trafik polisinin arkasına mı bindin?"

İleride duran Mahan'la Dominic'e baktı.

"Motora üç kişi binmeyi dert etmezsen bizi otele bırakır."

"Ortada olduğum sürece sorun yok," dedi elimi tutarak.

"O kamyona nasıl bindin?"

Cevap vermedi ama Dominic'in yanına gitmeden önce boş kavşakta durup beni yeleğimden çekti ve yine öpüştük.

Ayrıldığımızda hâlâ ona doğru eğildiğimi fark ettim. Polisler bize ıslık çalıyordu. Karla'yı tanıştırdım.

"Memnun oldum, Bayan Karla," dedi Dominic. "Sizi ararken bakmadığımız delik kalmadı."

Hindistan'da sır diye bir kavram yoktur. Eğer bir sır hakikaten sır olarak kalıyorsa birileri onu ulu orta söylemeye üşenmiştir hepsi o. Yoksa ağızlarında bakla ıslanmaz.

"Ne hoş," dedi Karla, "Şehri kurtarmadığın bir gün bana o delikleri anlatırsın artık."

İkimiz Dominic'in arkasına bindik. Karla sırtını göğsüme yasladı. Kollarını arkaya atıp yeleğime tutundu ve gözlerini kapadı. Bacaklarını Dominic'e dolamak yerine motorun benzin deposuna koysa daha rahat ederdim ya neyse.

Kontrol noktalarından kolayca geçtik. Dominic polis barikatlarında Marathi dilinde tek bir cümle söyledi: *Soru sormayın.*

Polisler de sormadı. Gözlerini bile kırpmadılar. Bilge bir gangster bana *zamanla polisleri seveceksin,* demişti. *Bizim gibi düşünür, bizim gibi davranır ve bizim gibi dövüşürler. Kendilerini zenginlere satan suçlular gibidirler ama suçlu yanları hep ağır basar.*

Dominic, otelin önünde durdu.

"Sağ ol, Dominic," dedi Karla elini kalbine götürerek. "Güzel bir yolculuktu."

Ona cebimdeki bütün parayı verdim. Çoğu Amerikan dolarıydı ama acil durumlar için sakladığım başka paralar da vardı. Hepsi yaklaşık yirmi bin dolar ediyordu. Bu para benim gün aşırı elime geçiyordu ama aylık elli dolar maaş alan bir adam için bir servetti. Tek odalı bir ev almasına bile yeterdi ki bu, Dominic'in en büyük hayaliydi. Zira o da pek çok polis gibi, derme çatma bir barakada yaşıyordu.

Kaşlarını çattı. "Bu çok," dedi sertçe ve onu gücendirdiğimi anladım.

"Lütfen, Dominic. İnan, yanımda olsa daha fazlasını da verirdim. Sana borçluyum. Beni nasıl mutlu ettin anlatamam."

"Sağ ol, Lin," dedi parayı cebine koyarken. Eve gidip karısına müjdeyi vermek için sabırsızlandığını görebiliyordum.

Dominic gazladığında Karla otele doğru yürüdü ama onu durdurdum.

"Yavaş," dedim dirseğinden tutarak. "Madam Zhou burayı pek seviyor. Daha dikkatli olmalıyız."

Karla gri ufukta yükselen yeni güne baktı.

"Gündüz gelmez," dedi yürümeye devam ederek. "Güneş cildine dokunur."

Otelin basamaklarını tırmandık.

"Parolayı söyleyin!" diye bağırdı Jasvvant.

"Saçmalık," dedim.

"Kâhin misin be adam? Nereden bildin?"

“Aç şu kapıyı, Jaswant. Yanımda virüslü bir kız var.”

“Virüslü mü?”

“Kaldır şu barikatı!”

“Espri anlayışın sıfır,” dedi Jasvvant başyapıtından birkaç sandalyeyi çekerken.

Kapıyı araladığında Karla içeri girdi.

“Hiç de virüslü gibi durmuyorsunuz, Bayan Karla,” dedi Jasvvant. “Her zamanki gibi ışık saçıyorsunuz.”

“Sağ ol, Jasvvant,” dedi Karla. “Bu felaket için önceden hazırlanmış olabilir misin acaba?”

“Sihleri iyi tanıyorsunuz, hanımefendi,” dedi Jasvvant sakalını sıvazlayarak.

Ben hâlâ kapıdaki aralıktan geçmeye çalışıyordum. “Açsana şunu,” diye homurdandım.

Barikatı yana çekti. Nihayet içeri girdim.

“Rapor ver,” dedi ellerindeki tozları silkeleyerek.

“Siktir git, Jasvvant.”

“Bir dakika,” dedi bütün ciddiyetiyle. “Dışarıda neler olduğunu bilmek istiyorum. Durum raporu ver.”

“Hay senin durum raporuna,” dedim yanından geçerken.

Yolumu kesti. “Dur.”

“Ne var, Jaswant?”

“Rapor vermedin. Neler oluyor? Son on altı saattir senden başka sokağa çıkan yok.”

Yüzünden dürüstlük ve samimiyet akıyordu. Endişesinde haksız da sayılmazdı. Sih karşıtı isyanlardan sonra insanlar sokaklarda ellerinde Sihlerin kesik kafalarıyla dolaşmıştı. Bu Hintlilerin en büyük trajedilerinden biriydi. Bir insanlık ayıbıydı.

“Tamam, tamam,” dedim. “Korktuğun zombilerse bir tane bile görmedim. Sarhoşlarla politikacıları saymazsan tabii.”

“Ah,” dedi biraz alınmışçasına.

“Ama iyi haber, şehirde köpeklerle fareler cirit atıyor.”

El çırptı. “Güzel. Parsi dostumu arayıp haber vereyim. Yıllardır farelerin bulaştırdığı bir veba salgını konusunda başımın etini yiyordu. Bunu duyunca heyecandan tavana sıçrayacak.”

Onu Parsi dostunu araması için yalnız bıraktık.

“Fedailik ücreti baki,” diye seslendi arkamdan. “Bayan Karla seninle birlikte geldi ama ben de burada tetikte beklemekten helak oldum. Faturana yansıtırım.”

Odamın kapısı kilitli değildi. İçeriden tuhaf sesler geliyordu. Usulca kapıyı açtım. Didier benim yatağımda Charu'yla konuşurken Oleg kanepede Pari'yle koku alışverişinde bulunuyordu.

Duyduğumuz tuhaf sesi çıkaran Vinson'dı. Sırtüstü uzanıp ayaklarını duvara dayamış, gitarımı tıngırdatıyordu. Hiçbiri fark etmedi bizi.

Parmaklarımızın ucuna basa basa yatak odasına gittik. Diva'yla Randall tahta karyolaya uzanmıştı. Öpüşürken elleri kolları da boş durmuyordu.

Randall'ı bir tokada Naveen'in sevdiği kızdan uzaklaştırmak istiyordum. Ama muhakkak bir tokatlama olacaksa bunu Diva yapmalıydı, ben değil.

Karla beni yeleğimden çekti.

"Kıyamet gününü kazasız belasız atlatabileceğini düşünmüyorsun herhâlde?" diye fısıldadı.

Onun odasına geçtik. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Anahtarı kilide taktığında durdu ve dönüp bana baktı.

Karla'yı asla çantada keklik olarak görmemiştim. Ama anahtar kilitteydi ve bu kapı onun Bedevi çadırına açılıyordu. Kalbim şüphe duyamayacak kadar umut doluydu. Şehirdeki sokağa çıkma yasağının ve benim odamdaki küçük edepsizlerin bana nihayet Karla'nın çadırının kapılarını açacağını umuyordum.

Karla gülümseyerek kapıyı açtı ve beni içeri itti. Gizli ışıkları açtı ve en doğru yerlerde tütsüler yaktı. Sonra yeleğimden tuttu ve beni yatağına doğru götürdü. Kafamın üzerinden sarkan kırmızı-mavi ipeklerle boğuşarak geri geri yürüdüm.

Yatağın ayak ucunda beni öptü ve hafifçe arkaya itti.

Karyolanın ucuna bir sedir çekip oturdu ve botlarımdan birinin bağcıklarını çözmeye koyuldu. Az sonra botum yere düştü. Birkaç saniye sonra onu diğeri izledi.

Karla yeleğimi ve tişörtümü çıkardı. Kotumun kemerini açtı. Sonunda çırılçıplak kaldım.

"Sorun ne biliyor musun?" dedi beni baştan aşağı süzerek. "Fazla sertsin."

Ellerimi kafamın arkasına koydum. Karla'nın çadırında, onun yatağında olduğuma inanamıyordum. "Suç sende," dedim.

"Suç filan yok. Ama kızlar bazen kışkırtmayı sever."

Yine aklım karışmıştı ama olsun. Kafasının üzerindeki ipeklere bakmaktan memnundum.

"Gerçekten benim için mi döndün?" diye sordum. "Fetiş partisini bıraktın ve beni aramaya çıktın, öyle mi?"

Ellerini kalçalarına dayamış, bacaklarını hafifçe aralamıştı.

I

“Senin için Colaba Körfezi’ni yüzerek geçerim, bebeğim,” dedi şaşkın suratıma gülümseyerek. “Tabii iyi bir yüzücü sayılmadığını için Randall’ı da yanıma alırım. Ama her halükârda sen neredeysen oraya gelirim.”

“Hintliler, AvustralyalIlar gibi yüzemez,” dedim. “Avustralya’da daha çok köpek balığı var.”

Siyah bluzunu çıkarıp bir kenara fırlattı.

“Düşündüm de,” dedi kotunu indirirken, “bundan sonra seni gözümün önünden ayırmamam herkes için en hayırlısı olacak sanki.”

Tepkimi ölçmek için başını yana eğdi.

“Bence bir daha hiç ayrılmamalıyız,” dedim ciddi ciddi. “Sence, Karla?”

Beni öpmek için usulca yaklaştı. “Aşağı yukarı on altı dakika sonra bu konuda ne düşündüğümü öğreneceksin.”

Bütün dünyanın kralı ve bir kraliçenin ziyafetindeki dilenci. Aynı anda hepsi. O kendini bana fırlattı, ben kendimi ona. Sonrası hep bir hareket. Yer değiştiren, dokunan ve terleyen vücutlar.

Kâh ellerim duvarda, gölgeleri ittim, kâh Karla ayaklarını göğsüme dayayıp diğer her yerden gelen sert seslere inat fısıltıyla konuştu benimle.

Dünya bir yataktan yuvarlandı. Sırtım yere çarptı. Karlanın halıya sürtünen dizleri ve başının arkasında çadırın rengârenk ipekleri. Ve bir de sandal ağacı tütsüsünün beyaz güvercin dumanlarını dağıtan bir pervane.

Karla üzerime kapandı, alnını benimkine dayadı, göz göze geldiğimizde parlak ışıklar patladı. Onun zevkinde kaybolurken kendiminkini unuttum ve yeniden onun gözlerinde buldum. Eve dönmüştüm nihayet. Karla’nın gözleri bütün korkulardan ve parmaklıklardan arınmış bir hâlde bana, evine dönmüştü.

Sarmaşık kollarımız, sıkı sıkıya kenetlediğimiz parmaklarımız ve şehvetle titreyen bacaklarımızla nefes nefese sokulduk birbirimize. Bir ormanda uyuyan iki kaçak gibi.

YETMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Sokağa çıkma yasağı sürdüğü müddetçe Karla'nın çadırında kaldık. O ilk sabah gözlerimi açtığımda, onu bir tepside kahve fincanlarıyla bana doğru yürürken gördüm. Oysa ben herkesten önce uyanırım. Hapiste, hatta özellikle orada bile. Dolayısıyla benden önce ayılan bir bilinç tarafından uyandırılmak tuhaf gelmişti.

Siyah bir sabahlık giymişti. İnce kumaşın altında çıplaktı ve her hareketinde bir gölgede yüzüyormuş gibi görünüyordu. Ben de onunla yüzmek istedim.

Tepsiyi komodin olarak kullandığı tumbanın üzerine bırakıp beni öptü yatakta yanıma oturdu.

Elini dizime koydu. "Sana neler olduğunu anlatacağım."

"Bizim aramızda mı?" diye sordum umutla.

"Hayır. RanjitTe tanıştığımdan beri olanları."

"Ah."

"RanjitTe nasıl tanıştığımızı biliyor musun?"

"Bir köpek dövüşünde mi?"

"Bunu duyman lazım, Shantaram."

"Hayır, Karla. Benim sadece sana ihtiyacım var. Gerisi umurumda değil."

"Bana var, evet ama buna da var."

"Neden?"

"Beni mi soruyorsun, anlatacağım hikâyeyi mi?"

"Sana neden ihtiyacım olduğunu biliyorum zaten. Sen her şeyin diğer yansısın. Ama RanjitTe tanışma hikâyenize neden ihtiyacım olduğunu anlayamadım."

"Her şeyin diğer yarısı." Gülümsedi. "Çok hoş. Ama anlatacaklarımı duymalısın, Shantaram çünkü sana kötü davrandım ve kendimi kötü hissediyorum. Ama senin için en doğrusunu yaptığımı bilmen gerek."

"Tamam da..."

“Kötü hissetmek istemiyorum. Özellikle de seninle ilgili. Er geç yüzleşecek-[¡Ic. Onun için, neyi niçin yaptığımı iyice anlaman gerek.”

“Umurumda olmadığını söylemiştim.”

“Ama bilmeyi hak ediyorsun.”

“Bilmek istemiyorum, Karla.”

Güldü ve elini göğsüme kaydırdı.

“Bazen gerçeğin kendisinden bile daha komiksin biliyor musun?”

“Ve daha mutlu,” diye ekledim. Sonra onu öptüm ve siyah gölgede birlikte yüzdük. Az sonra, Karla yatağa iki fincan kahve daha getirdi ve yine başladı.

“Kenar mahallelerin yeniden düzenlenmesiyle ilgili bir kanun tasarısı hazırlanmasını istiyordum.”

“Kahve harika. İtalyan mı?”

“Tabii. Konuyu dağıtmayalım lütfen.”

“Kenar mahallelerin ıslah edilmesi. Tamam, anladım. Ama anlamak istiyor muyum, asıl mesele o.”

“Neden?”

“Karla, seni seviyorum ve bütün bunları merak etmiyorum.”

“Gecekondu mahallelerindeki insanların insanca yaşamasını istedim, Shantaram. Anlıyor musun?” Beni taklit ediyordu ve gayet de başarılıydı.

“Anlıyorum ama.

“Ranjit’le asansörde karşılaştık.”

“Karla.

“Aslına bakılırsa, asansörde kaldık.”

“Ranjit’in sıkıcılığına uygun bir tanışma olmuş.”

“Asansör yedinci ve sekizinci katlar arasında bir saat kaldı.”

“Bir saat mi?”

“Evet. Altmış uzun dakika. Sadece ikimiz vardık.”

“Sana asıldı mı?”

“Hem de hiç vakit kaybetmeden. Cevabını verdim tabii ama yılmadı. İkinci bir hamle daha yaptı ve tepkim daha sert oldu. Nihayet pes edip yere oturdu ve hayatta ne başarmayı umduğumu sordu.”

Kahvemi içerken hayalimde Ranjit’i iki kere tokatladım.

“ilk kez biri bana bunu soruyordu.”

“Neden? Ben de sordum. Hem de kaç kere.”

“Sen bana ne yapmak istediğimi sordun. Ben de sana sordum. Ama Ranjit ne başarmayı umduğumu sordu. İkisinin arasında dağlar kadar fark var.”

“Bence soru aynı, asansörler farklı.”

Başını iki yana sallayarak güldü. “Başka zaman olsa bu oyunu memnuniyetle devam ettirirdim ama şimdi sırası değil.”

“Hayat bir oyun, Karla. Yaşayarak bu oyunu devam ettiriyorsun zaten.”

“Lin, lütfen. İzin ver önce diyeceklerimi diyeyim. Sonra seni öyle bir sersemleteceğim ki, ev yapımı şarapla kafayı bulmuş gibi olacaksın.”

“Söz mü?”

“Önce dinle.”

“Tamam. Ranjit’le bir evlilikte, pardon bir asansörde sıkışıp kaldınız ve seni tavlamayı başaramayınca sana neyi başarmayı umduğunu sordu. Sen ne cevap verdin?”

“Hiç düşünmeden gecekondu mahallelerinde yaşayanlar için daha iyi haklar elde etmek istiyorum dedim.”

“O ne dedi?”

“Bu buluşma bir rastlantı değil, kaderin ta kendisi, dedi. Politikaya giriyorum ve benimle evlenirsen gecekondularla ilgili kanun tasarısını kabul ettirmek için elimden gelen her şeyi yaparım dedi.”

“Bunu asansörde mi söyledi?”

“Evet.”

“Sen de kabul mü ettin?”

“Evet.”

“Asansörde bir saat geçirdikten sonra?”

Kaşlarını çattı. “Evet.”

Gözlerime baktı. Yeşil vezirler benim gri semalarımda dolaştı.

“Bir dakika,” dedi. “Bir erkeğin benimle bir saat asansörde kaldıktan sonra bana evlenme teklif edebileceğine inanmıyor musun?”

“Yok, ben...”

“Bana beş dakikada evlenme teklif eden bile var. Ne haber?”

“Ben onu demek istemedim...”

“Sakın, Shantaram. Denemeye bile kalkışma. Büyük madara olursun.”

“Neden üzerine alınıyorsun ki? Ben sadece Ranjit’in bundan ne gibi bir çıkarı olacağını anlayamadım.”

“Ailesini kızdırmak istediğini söyledi. Daha iyi bir yol düşünemiyormuş. Tam da benim gibi birini arıyormuş.”

“Ailesiyle ne alıp veremediği varmış?”

“Ailenin parasım Ranjit yönetiyormuş ama kardeşleri kanunsuz anlaşmalarına tepki gösteriyormuş. Hatta onu üç kere mahkemeye vermişler. Ranjit de onlara karşı silah olarak kullanabileceği biriyle evlenmek istiyordu.”

“Sırf damarlarına basmak için öyle mi?”

“Aynen. Onlarla ilişkisini durup dururken kesemeyeceğini biliyordu. Yabancı bir kadınla evlenirse aile bir noktada ipleri koparacaktı. Özellikle de benim gibi sözünü esirgemeyen bir eş arıyordu.”

“Bütün bunları bir saatte mi konuştunuz? Asansörde kalan iki yabancı birbirlerinin bütün dertlerine deva oldu öyle mi?”

“Evet. Ne zaman aile üyelerinden biri bana hakaretler yağdırsa Ranjit onun holdingle ilişiğini kesti.”

Gülümsedim. “Onları kendinden nasıl bu kadar nefret ettirdin?”

“Aman! Zaten atarlı tiplerdi. Ranjit bana sırlarını anlattı, ben de bütün kirli çamaşırlarını ortaya döktüm. Onları her görüşümde zayıflıklarını yüzlerine vurdum. Çıldırdılar tabii.”

“Yani Ranjit’le o asansörden çıktığınızda evlenmeye karar vermiştiniz?”

Birden ciddileşti.

“Khaderbhai konusunda sana yaptığımdan sonra bir daha benimle asla konuşmayacağını düşündüm. Bir bakıma da haklıydım aslında. İki yıl ayrı kaldık.”

“Ranjit’le evlenmiştin. Seni rahatsız etmek istemedim.”

“Ben de Ranjit’le seni rahatsız etmemek için evlendim. İki yıl boyunca ona ailesiyle bütün ilişkilerini kesmesinde yardım ettim. Hırs dışında bir politikacıda olması gereken hiçbir vasfa sahip olmamasına rağmen hemen her atılımında arkasında durmaya çalıştım.”

“Ailenin bütün serveti ona kalsın diye kardeşleriyle arasım bozdun ve karşılığında, tek istediğin gecekondu mahallelerinin düzenlenmesiydi öyle mi?”

“Anlaşmamız buydu. Ranjit seçilseydi tabii.”

“Karla, bu hayatımda duyduğum en saçma şey.”

“Lisa’yla birlikte yaşamaya başlaman çok mu mantıklıydı?”

“En azından bazı günler için evet.”

Güldü. Sonra başını çevirdi.

“Ranjit son dakikada gecekondularla ilgili projesinden vazgeçti ve birkaç tehdide pabuç bırakıp yarıştan çekildi.”

“Ne zaman oldu bu?” diye sordum. Ranjit’in adaylıktan çekilmesinin Lisa’nın ölümüyle bağlantılı olabileceğini düşünmüştüm.

“O gün ofisine gelip beni sorduğunda onunla işim bitmişti. Bütün emeklerim heba oldu. Ranjit adaylıktan çekildiğini açıkladı. Korkudan titriyordu. Pes edenlerle işim olmadığını bilirsin. Gidip bir köşeye oturdum ve bir daha es kaza aynı odaya düşersek birbirimizden mümkün olduğunca uzak duralım dedim.”

"İkimiz de o gün o kadar korkmasına anlam verememiştik. Ranjit, Lisanın son gecesinde yanında olduğunu öğrendiğimi sanmıştı."

"Geldiğinde o kadar mutlu oldum ki."

"Benim şimdi olduğum kadar mı?" diye sordum onu öperken.

"Daha da çok," diye mırıldandı. "Ranjit'in ofisinin bir köşesinde oturuyordum. Bütün planlarım suya düşmüştü. Bunca zamandır uğruna onca fedakârlık yaptığım her şey. Sonra sen geldin. Hayatımda birini gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim. *Kahramanım* dedim içimden."

"Seni bilmem ama bu kahraman kurt gibi acıktı. Sana bir şeyler hazırlayayım mı?"

"Sen dur. Ben hallederim."

Az sonra hurma, peynir ve elma dolu bir tabak ve ayakları kartal pençesini andıran uzun, kırmızı kadehlerde şarapla geri döndü.

Kavita Singh'den ve Ranjit in ortadan kayboluşunun ona nasıl son bir el oynama şansı tanıdığından söz etti. Zira şirket hisseleri konusunda Ranjit'in yerine vekaleten oy kullanabilecekti ve Ranjit'in bunu ortaya çıkmadan engellemesi imkânsızdı. Karla, Kavita'dan gecekondu mahallelerindeki şartların düzeltilmesiyle ilgili haberlere ağırlıklı yer verme sözünü alarak onu yayın yönetmeni yardımcılığına getirmişti.

Karla'yla Kavita birlikte gecekondu mahallelerinin ıslahı için şehir çapında bir proje geliştirmişti. Ve bunu teknik açıdan hâlâ Ranjit'e ait bir gazete aracılığıyla kamuoyunun beğenisine sunmuşlardı.

"Yayın yönetmeni başımıza dert oldu," dedi Karla. "Onu ekibe katmak için haftalarca uğraştık. Bizimle resmen savaştı. Ama fetiş partisi davetini kabul edince gerisi çorap söküğü gibi geldi."

"Nasıl?"

"Bize yardım etmeyi kabul etti. Birlikte esrar bile içtik."

"Dün gece neden Benicia'yla gittin?"

"Hangisine daha çok bozuldun? Benicia'yla gitmeme mi, yoksa o güzelim motora binmeme mi?"

"İkisine de. Seni başka birinin motorunda görmeye dayanamıyorum. Ya benimkine bin ya da kendininkine."

"Öyleyse bana motor kullanmayı öğretmen gerekecek. İlk adımı biliyorum- Bacaklarımı kocaman açacağım."

Güldüm. "Motora oturacak kadar açsan yeter."

Sırtüstü uzanıp ayaklarını kucağıma koydu. "Esrar içelim mi?"

"Şimdi mi?"

“Neden olmasın? Sokağa çıkma yasağı var. Hiçbir yere gidemiyoruz. Jasvvant’ın erzağı bol. Gerekirse tabancam var. Hadi rahatla biraz.”

“Ben gayet rahatım. Tamam. Madem istiyorsun.”

“Bazı kapılar,” dedi yavaşça, “yalnızca saf tutkunun zarafetiyle açılır.”

Bir süre sonra mavi, cam bir tepside meyve getirdi ve beni elleriyle besledi. Aşk bir bağlantı, mutluluk bağlantı kurmaktır. Karla ellerimi öptü. Saçları güneşe karşı çırpılan kanatlardı sanki. Bir kadının aşkıyla kutsanan tek bir an bütün yaralarımı sardı.

Elinde şarap kadehiyle yanıma oturduğunda, “Bazen uzlaşmak hiç ummadığın kadar kolay oluyor,” dedi.

“Efendim?”

“Bir erkeğin seninle uzlaşmasını sağlamak için bir fetişten daha etkili bir yol olamaz.”

“Yayın yönetmeninden mi bahsediyorsun?” diye sordum mayışık bir sesle.

“Kafan mı güzel? Tabii ki ondan söz ediyorum.”

“Bir fetişi olduğunu nasıl öğrendin? Kendi mi söyledi?”

“Saçmalama. Misafirler geldiğinde bilinen bütün fetişler hazırdı. Maskeli kızlar, kostümler. Adamın önünde bir geçit töreni yaptık ve bir tanesine tepki verdi. Aslına bakarsan, fazla uzun sürmedi.”

“Neymiş?”

“Dominatris. Suni deriden bir sari giymişti. Katalog ürünü.”

“Sonra?”

“Özel bir odada videoya çekildi.”

“Kavita’yla adamı gizlice görüntülediniz mi?”

“Sadece onu değil. Bir hâkim, bir politikacı, kodaman bir iş adamı ve bir polis de var.”

“Bütün bunları siz mi ayarladınız?”

“Kavita’yla içeride bir adamımız vardı.”

“Kim?”

“Ev sahibi.”

“Yani?”

“Diva.”

“Diva? Bizim Diva. Şu anda benim odada Randall’la yiyişen?”

“Bizim Diva evet ama şu anda Randall’la yiyişmiyor. Sen uyurken kızlarla birlikte gitti. Onları almaya bir araba geldi. Korumaları kapıyı yumruklayınca Jasvvant zombilerin istilasına uğradığımızı sandı. Sonra barikatı...”

“Bir dakika. Bütün bunlar olurken ben neredeydim?”

“Uyuyordun, asker,” diye mırıldandı. “Diva tıpkı bir bebek gibi göründü, günü söyledi.”

“Diva ne dedi ne dedi?”

“Charu’yla Pari hazırlanırken benimle konuşmaya geldi. O kızların herhangi bir şey yapması en az yarım saat sürüyor. Diva buraya geldi. Yatağa oturup konuştuk.”

“Ben uyuyor muydum?”

“Evet. Diva haklı. Uyurken daha tatlı oluyorsun. Neyse ki ben uyanıklan daha çok severim.”

“Diva burada ne kadar kaldı?”

“Bir sigarayı birlikte içtik.”

“O kadar uzun mu?”

“Bir kadeh de şarap içtik.”

“Ve ben uyanmadım?”

“Evet. Kavita’nın yeni bir hayranı varmış ama bizimki biraz tuhaf davranıyormuş.”

“Kavita delinin teki zaten,” dedim. “Kafayı Lisa’ya takmış. Bir türlü toparlayamadı. Aslında zeki ve becerikli bir kız ama bana da fena saydırdı. Madam Zhou onu ondan seviyor bence. İkisi de kaçık.”

“Kavita bu planın her adımında bizimle beraberdi, Lin. Çok yardımı oldu.”

“Sen de onu şehrin en yüksek tirajlı gazetelerinden birinin ikinci sorumlusu yaptın.”

“Onu kötülemene izin vermem. Kimse arkadaşlarım hakkında ileri geri konuşamaz. Senin hakkında da konuşamazlar.”

“Haklısın ama bir tehlike hissettiğimde seni uyarmak vazifem.”

Güldü. “Vazifen mi?”

“Evet. Beni uyarmak da senin vazifen.” Gülümsedim. “Desene Diva kızlarla gitti.”]

“Evet. Korumalar eşliğinde. Bütün geceyi dışarıda geçirmelerini nasıl açıklayacaklar bakalım?” i

“Ben hep uyudum ha?”

“Evet. Jaswant’ın barikatı yeniden kurmasına yardım ettik. Ben duş aldım. Tekrar yatağa girdim ve beni gördüğüne çok sevindin. Bu arada kızlar selam söyledi.”

Kendimi tuhaf hissediyordum. Ne kadar yorgun olursam olayım, ilk ben uyanırdım. Uykum da hafifti. Yan odada biri yere bir kalem düşürse gözlerim açılıverirdi. Ama her nasılsa, yattığım yatakta birileri şarap içip sohbet ederken

benim ruhum bile duymamıştı. Bu o kadar yabancı ve sersemletici bir histi ki, önce adını koyamadım. Ama sonra neler olduğunu anladım. Yıllar sonra ilk kez huzurluydum.

Idriss bir keresinde, *huzur mutlak bir bagışlayıcılık demektir ve korkunun tam zıttıdır,* demişti.

Karla çenemi tuttu. "Nereye daldın?"

"Sana," dedim gülümseyerek.

O da güldü. "Nerede kalmıştım?"

"Bu planı Kavita'yla birlikte yaptığınızı anlatıyordun."

"Kavita, Diva ve ben. Diva, Bombay'ın en zengin kızı oldu. Bir fetiş partisi vereceği duyulunca bütün sosyete kuyruğa girdi."

"Ama Diva orada bile değildi."

"Bir polis barikatına takılmasını garantiledik. Böylece partide olanlardan sorumlu tutulamayacaktı."

"Tereyağından kıl çeker gibi," dedim.

"Aynen," dedi elini göğsüme vurarak.

Bunu ilk kez yapıyordu. Belki minicik bir jestti ama içinde bütün hisleri gizliydi. Bu denli rahatlaması içimi ürpertti.

"Fetiş oyunları ve gizli kameralar hım?"

"Yayın yönetmeni de dâhil yedi hedefimiz vardı ama beşi geldi."

"Hedef derken?"

"Değişim rüzgârları estirebilmemiz için gerekli yedi kilit isim."

"Ve şimdi beşi..."

"Gecekondu mahallelerindeki yaşam standartları değişecek ve kadın sorunlarına daha çok dikkat çekilecek. Sonuçta herkes kârlı çıktı."

Doğrulup oturdum. Bana tarçın kokulu bir elbezi verdi. Elimi yüzümü sildim.

"Bu adamlar dediğin kadar ağır toplarsa o filmler elinizde olduğu sürece tehlikedesiniz demektir."

"Kimliğimizi açık etmedik ki. Arabulucularımız var."

"Ne fark eder? Onları da yok edebilirler."

"O kadar kolay değil. Arabuluculuk yapmaları için Katil Motorlar'la anlaştık."

"Ne diyorsun? Aklınızı mı kaçırdınız?"

"Merak etme. Hiçbiri beni bilmiyor. Yalnızca diğer tarafla muhataplar."

"Kimin fikriydi bu?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Tabii ki."

Bağdaş kurup oturdu. “Randall’la bir iki kere Katil Motorlar’ın seni izlediğini gördük. Randall’ı neyin peşinde olduklarını öğrenmesi için yanlarına yolladım.”

“Randall, Katil Motorlar’ın karşısına tek başına mı çıktı?”

“İnanmazsın ama evet.”

“Gerçek bir kahraman,” dedim gülerek. “İyi ki seninle çalışıyor.”

“Bizimle,” diye düzeltti.

“Randall’la Diva’ya ne diyorsun? Naveen ona zil zurna âşık. Diva’nın da Naveen’i beğendiğini sanıyordum.”

“Sokağa çıkma yasağı var, Shantaram. Sokağa çıkma yasağında olanlar sokağa çıkma yasağında kalır. Naveen bunu hiç bilmese daha iyi.”

“Galibahaklısın. Katil Motorlara dönelim.”

“Randall onları Abdullah’ın seni korumaları için tuttuğunu öğrenmiş. Birkaçıyla da ahbap olmuş.”

“Sen de boşa çıktıklarında onları ben kiralayayım dedin.”

“Evet. Çok da sevindiler.”

“Ona ne şüphe?”

“Şu ara bir imaj çalışması yapıyorlar. Para için adam öldürmekten sıkılmışlar. Halkı ilgilendiren konulara el atmak istiyorlar.”

“İnsanlara şantaj yapmak gibi mi?”

“Olabilir. Onlar açısından düşünürsen büyük gelişme. Toplumun onları kabullenmesine önem veriyorlar.”

“Bak sen.”

“Katil Motorlara arabuluculuk teklif ettiğimde bir planım vardı. Bunu onlarsız yapamazdım. Baskı altında pes edecek birileri işime yaramazdı. Kader onları senin peşine takınca ben de onları arkama almakta sakınca görmedim.”

“Önüne desek daha doğru.”

“Haklısın. Onları kovalayan bendim. Seçtiğimiz hedeflerle liderleri, Ishmeet bizzat konuştu.”

“Onu tanıyorum.”

“Gerçek bir beyefendi.”

“Adeta bir salon erkeği.”

“Pankaj diye bir arkadaşı var. Seni çok seviyor. Tam bir iş bitirici. Onu partiye davet ettim.”

“Hiç şaşırmadım. Ama merak ettiğim bir şey var. Ben neden bütün bunların dışında bırakıldım?”

“Seni korumaya çalışıyordum.”

"Neden? Ben o kadar aciz miyim?"

"Hayır. Ama benim sevdiğim erkeksin. İşler ters gidebilirdi. Ucunun sana dokunmasını istemedim. Bir kanun kaçağı olduğunu unutuyorsun."

Karla hep güzeldi ama şimdi daha bir gerçekti. Beni canından bir parçaymışım gibi korumaya çalışıyordu. Yeni tütsüler yakmak için kalktı. Tam yedi tane. Onları kilden ejderlerin ağızlarına koydu. Odada dolanmasını izlerken aklım zamanla savaşıyor, bu görüntü dışında diğer her şeyin donmasını istiyordum.

Tekrar yanıma oturduğunda elimi tuttu.

"Dürüst ol, Shantaram. Gecekondu mahallelerinin ıslah edilmesi için şehirdeki bütün taşları yerinden oynatacağımı söylesem, benimle birlik olur muydun, yoksa beni durdurmaya mı çalışırdın?"

"Seni buradan götürmeye ve başka bir yerde benimle yeni bir hayat kurmaya ikna etmeye çalışırdım."

"İşte bunun için korudum seni."

"Anlamadım?"

"Beni sevdiğin için bana yardım etmeye çalışacaktın. Ama bunu canı gönülden desteklemediğin, kendini yüzde yüz vermediğin için hata yapabilirdin. Sen hata yaparsan, ben de yapabilirdim falan filan."

Onu tam da anlamadan, söylediklerini düşünürken dudaklarımdan bir soru dökülüverdi.

"Bunu neden yaptın, Karla?"

"Niye? Amacımı yeterince tatminkâr bulmadın mı?"

Benimle alay ediyordu.

"Neden, Karla?"

Düşünme sırası ona gelmişti. Gülümsedi ve dürüst olmaya karar verdi.

"Yapabilir miyim diye merak ettim."

"Bana kalırsa senin yapamayacağın hiçbir şey yok ama beraber olmalıydık."

Yine güldü.

"O kadar çok seviliyorsun ki. Nihayet sana içimi döktüm."

Bu kadarı fazlaydı. Bütün hayallerim gerçek olmuştu. Aşkla daima savaşan şüphe beni bir uçurumun kenarında yakaladı ve aşağı atlamaya ikna etti. Ben de atladım.

"Sana çok âşığım, Karla. O kadar çok ki, içinde kayboluyorum. Bu hep böyle olacak."

Erkekler aşktan bahsederken bu kadar açık olmayı sevmez. Bir kadının eline bir tabanca verip namluyu kendi kalplerine dayamak ve *hadi öldür beni* demek gibidir çünkü. Ama ben aldırmadım.

“Ben de seni seviyorum, bebeğim,” dedi yeşil vezirlerini gözlerime dikerek. “Aksini düşündürecek şekilde davrandığımda bile hep sevdim. Bundan sonra hiç ayrılmayacağız. Bana bir an önce alışsan iyi edersin.”

“Bana göre hava hoş.” Onu öpmek için üzerime çektim. “Bütün bunları uzun zamandır düşünüyorsun, değil mi?”

Beni bilirsin,” diye mırıldandı. “Her şeyi uzatmayı severim.”

ON ÜÇÜNCÜ
KİTAP

YETMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

Oleg' in bir süreliğine dairemin tadını çıkarmasına izin verdim. Kirayı bir yıllık peşin ödemiştim ve Oleg'in kalacak bir yeri olduğuna seviniyordum. Oleg benden bile daha mutluydu. Beni kucaklayıp kaldırdı ve öptü. *Rus usulü minnetimi gösterdim,* dedi.

Karla her yere benimle geliyordu. Karaborsa turlarıma bile. Ben de her yere Karla'yla gidiyordum. Birlikte motora biniyorduk ve Randall etrafa çaktırmadan arabayla bizi izliyordu.

Ticaret yaptığım insanların bazıları tehlikeli tiplerdi ama Karla bazen onlardan daha tehlikeli olabiliyordu. Aynı şekilde onun iş ve sanat sözleşmeleri son derece sinir bozucu olabiliyorken, benim yaptıklarımın da onlardan aşağı kalır bir yanı yoktu.

İnsanların bu beraberliğe alışması biraz zaman aldı ve farklı tepkiler verdiler. İşin komiği, benim yeraltındaki dostlarım onun yerüstündeki dostlarından daha anlayışlı çıktı.

"Bir çayımızı içmeden gidemezsiniz, Bayan Karla," diyordu karaborsacılarım her durağımızda.

Karla'nınkilerse beni her güvenlik kontrolünde durduruyordu. Karla bana bir güvenlik kartı alıyor ve her yere girmemi sağlıyordu. Ahşap kaplamalı, tabuttan bozma odalarda finans konuşuyorduk.

Didier bir keresinde, *takım elbise askeri üniformanın onursuz versiyonudur*, demişti. Ve görünüşe bakılırsa, onur yönetim kurulu odalarında ve iş dünyasının özel kulüplerinde nadiren duyulan bir kelimeydi. Karla ne zaman ondan bahsetse ve vekaleten verdiği oyların sadece onurlu davaları desteklemek için kullanılmasını istese odada hep bir gerginlik oluyordu. Kirpi balığı suratlar sıkıntıdan kızarıyor, rengârenk kravatlar gevşetiliyordu.

Sanatçılar deseniz, uzun boylu ve yakışıklı bir heykeltıraşın milyonerlere anlattığı bambaşka bir hikâyeydi.

Galeri para basıyordu. Skandallar her zaman müşteri çeker. Fanatiklerin saldırması ve sergilenen eserlerin yasaklanması ihtimali bile yeterince çekiciydi. Hayatları boyunca kuyruk beklemeyecek kadar çok parası olanlar bile bir görüşme ayarlayabilmek için akla karayı seçiyordu. Yönetimi üstlenen heykeltıraş Taj ışık hızıyla para kazanıyordu.

Sokağa çıkma yasağından birkaç hafta sonra, bir gün Karla'yla galeriye gittik. Taj bir grup zengin tiple konuşuyordu. Rosanna masasında telefondaydı.

Taj, Karla'ya başıyla selam verip görüşmesine devam etti. Arka odaya geçtik. Motosiklet ışıklarının yerini kırmızı floresanlar almıştı. Bir düzine kadarı odanın değişik yerlerine serpiştirilmişti.

Siyah ipek kanepeye oturduk. Duvarlarda tablolar vardı. Anushka bize çayla bisküvi getirdi.

Anushka sanatını icra etmediği zamanlarda çekingen sayılabilecek bir kadındı. Galeri onun ikinci evi gibiydi.

Yanımıza, halıya oturdu.

"Ne var ne yok, Anush?" diye sordu Karla.

Gülümsedi. "Ne olsun? Aynı tas, aynı hamam, yuvarlanıp gidiyoruz."

"Uç gün önce Marathi sanatçıların yeni bir sergisi olacak demiştin. Hani, nerede?"

"Hiç sorma. O olay sallantıda. Bir anlaşmazlık çıktı."

"Nasıl bir anlaşmazlık?"

O sırada Taj geldi ve uzun, ince bacaklarını altına toplayıp Anushka'nın yanına oturdu.

"Kusura bakmayın. Hatırlı müşterilerdi, bırakamadım. Nasıl gidiyor, Karla?"

"Bir anlaşmazlık çıkmış. Onu merak ettim."

Taj gözlerini kaçırdı.

"Sen nasılsın, Lin?"

Taj'a her bakışımda Karla'yla Bombay dışında geçirdikleri iki esrarengiz gün aklıma geliyordu. Karla bana bundan hiç söz etmemişti çünkü sormamıştım ve sormayı da düşünmüyordum.

Taj uzun boylu, esmer ve yanındaki bütün erkekleri kıskandıracak kadar yakışıklıydı. Yakışıklı olmak bir suç değil tabii. Hem yakışıklı, hem de iyi yürekli olmak mümkündür. Benim de yakışıklı birkaç ahbabım var. Hepsi de kral adamlar. Biz çirkinler onları azıcık kıskanırız ama severiz de.

Dediğim gibi, yakışıklı olmak suç değil. Taj'ın da bir kabahati yoktu belki ama onu her görüşümde sorguya çekmek istiyordum.

“İyiyim, Taj. Sen nasılsın?”

“Ah, harika,” dedi dalgın bir yüzle.

Ama Karla’dan kaçamadı. “Sergiyle ilgili sorun nedir, Taj?” diye üsteledi Karla.

“Önce biraz takılsak?” dedi Taj, Anushka’ya işaret ederek. Kız hemen ayaklandı. “Dört saattir pazarlık ediyorum. Gözlerimin önünde rakamlar uçuşuyor.”

“Nerede?” diye sordu Karla.

“Anushka getiriyor,” dedi Taj kapıyı işaret ederek.

“Onu demiyorum. Marathi sanatçıların sergisi nerede?”

“Bütün eserler depoda,” dedi Taj. Gözlerini kapıya dikmişti. Belki de psişik güçleriyle Anushka’yı çağırıyordu.

“Depo mu?”

Anushka kocaman bir esrarlı sigarayla geri döndü ve onu Taj’a verdi. Heykeltıraş elini kaldırarak Karla’ya beklemesini işaret etti ve sigaradan birkaç nefes çekti. Sonra sigarayı bana uzattı.

“Motorla geldik. Sana söylemiştim. Karla yanımdayken içmem. Bir daha teklif etme.”

“Ben alırım,” diye atıldı Karla. “Ama açıklamayı da alayım lütfen.”

Taj’ın kafası yeniden işler yolundaymış gibi davranabilecek kadar iyi olmuştu. “İnsanlar bütün sergiyi tek bir etnik gruptan sanatçılara ayırmayı doğru bulmuyor.”

“İnsanlar?”

“Galeridekiler,” dedi Taj. “Marathi sanatçıların eserlerini beğeniyorlar ama sergiyi yalnızca onlarla açmaya sıcak bakmıyorlar.”

“İki haftadır burada Bengalli sanatçıların karma sergisi yok muydu?” diye sordu Karla.

“O bambaşka bir tarz.”

“Aradaki farkı açıklar mısın, lütfen?”

“O sergi şeydi... şey...”

Karla ona doğru eğildi. “Ben bu şehri seviyorum ve burada yaşamaktan mutluyum. Marathi topraklarında, bir Marathi şehrinde ve Marathi halkının yanı başındayız, Taj. Bizimle cömertçe yuvalarını paylaşıyorlar. Bu sergi senin için değil. Onlar için.”

“Eserler fazla siyasi,” dedi Taj.

“Hiç değil. Hepsi gayet başarılı sanatçılar. Hele bir iki tanesi olağanüstü. Kendin söyledin. Onları Lisa’yla tek tek seçtik.”

"İyi olduklarını kabul ediyorum zaten ama konumuz bu değil."

"Asıl konu ne biliyor musun? Senin, benim, Rosanna'nın, Anushka'nın ve galerideki diğer bütün Bombay doğumlu olmayan insanların bunu bu şehre borçlu olmamız."

"Karla, lütfen," diye yalvardı Taj. "Beni zor durumda bırakıyorsun."

"Bu sergi Lisayla son projemdi. Mutlaka açılmasını istiyorum."

"Seni kırmak istemiyorum," dedi Taj bıkkınlıkla. "Ama imkânsız, Karla."

"Eserler nerede?"

"Söyledim ya, hâlâ depodalar."

"Jehangir galeriye gönder."

"Hepsini mi?" diye sordu Taj hayretle. "Ama aralarında çok iyi tablolar var. Doğru şekilde pazarlanırlarsa.

"Gönder," dedi Karla. "Onlar senden daha cesur ve ahlaklı. Bu sergiyi daha çok hak ediyorlar."

"Ama, Karla..."

Karla ayağa kalktı. "Yürü, Lin. Burada işimiz bitti."

Taj uzun bacakları üzerinde doğruldu.

"Karla, lütfen. Bir kere daha düşünsen?"

Karlanın kolunu tuttu.

Onu ittim.

"Dokunma," dedim usulca.

"Hata ediyorsun, Karla," diye üsteledi. "Tam iyi kazanmaya başlamıştık, her şeyi mahvediyorsun."

"Benim param var," dedi Karla. "Sadece saygı görmek istiyorum. Burayla işim bitti. Galeri tamamen şenindir. Dilediğin kadar şahsiyetsiz olabilirsin. Ben bundan sonra yokum. Marathi sergisi bana gelene kadar sigorta senin üzerine. Onun için, dikkatli ol. İyi şanslar ve hoşça kal."

Galeriden çıktık ve benim işlerim için başka bir mahalleye yöneldik.

"Gay olduğunu biliyorsun değil mi?" diye sordu Karla kolunu omzuma atarak.

"Kim *gayi"*

"Taj."

"'y laj *gay* mı?"

"Anlamadın mı?"

"O bakımdan kıtım. Hiçbir zaman anlamam."

"Bizi kıskanmışsındır kesin."

Bir kilometre kadar sustum.

"Ne var bunda? *Gay* bir erkeği beğenemez misin?"

O da bir kilometre kadar sustu.

"Haklısın. AmaTaj'ı beğenmiyorum."

"Yine de onunla iki tam gün ortadan kaybolmakta sakınca görmedin."

"Of, Lin. Bir spa merkezine gittik. Detoks kampına. Sebze suyuyla beslenip kendimi savaşa hazırladım. Taj da bana eşlik etti."

"Ben de gelirdim. Ama çağırmadın."

"Seni planlarımdan uzak tutmaya çalıştığımı unutuyorsun. Boş ver şimdi. Didier ondan hoşlanıyor."

"Didier ve bir heykeltıraş!"

"Taj, Didier'yle birkaç nü çalışma yaptı bile. Çok başarılılar."

"Nasıl yani? Taj, Didier'nin çıplak heykelini mi yapacak?"

"Evet."

"Sus. Gerisini durmak istemiyorum."

"Açılışta orada olacağımıza söz verdim."

"Beni geç. Didier'yi en açık ve saçık hâliyle gördüm zaten."

"Taj, Didier'yi Michelangelo'nun *Davut*'u gibi yorumlayacak. Ama Davut'un kırk dokuz yaşındaki hâlini yansıtacak tabii."

"Yok. Öldürsen o açılışa gelmem."

Yavaşladım ve tenha bir caddenin kenarındaki cepte durdum. Ada Şehri'nin sokaklarını yeterince turlayınca onları hissetmeye başlarsınız.

"Ne oldu?" diye sordu Karla.

"Trafik," dedim etrafıma bakınarak.

"Trafik yok ki."

"Mesele de o zaten. Normalde burası sıkışık olurdu. Polis yolları kapamış."

O sırada yanımızdan arabalar geçti. Kan kırmızısı tepe ışıkları yanıp sönüyordu. Onları ikinci bir kafile izledi. Sonra sokak yeniden sessizleşti.

"Bandra'ya gidiyorlar," dedim motoru çalıştırırken. "Polisler ve gazeteciler bu kadar acele ettiğine göre büyük bir olay var."

Kolunu omzuma attı. "Merak ediyor musun?"

"Hayır," dedim. "Seni süper biriyle tanıştıracağım. Benim bankalardan birine gidiyoruz."

Yarımay teyze Karla'yı görünce kendinden geçti. Hatta bir ara gösterisinin o bölümünün kadınlara özel olduğunu söyleyip beni dışarı kovdu. Balık yağıyla kayganlaşan sokakta yürürken içeride neler olduğunu bayağı merak ettim doğrusu.

Colaba'da Karla'yla yeniden buluştuğumuzda, "Gerçekten başarılı," dedi. "Kadın acayip yoga yapıyor. Bir sanatçıya süper malzeme olur."

“Senin genç sanatçılardan biri ilgilenir belki.”

Güldü. “îyi fikir. Bu gidişle birlikte müthiş işler başaracağız, Shantaram.”

“Hiç şüphen olmasın.”

Genç bir fahişe iş tuttuğu Regal Circle kavşağından balıkçı mahallesindeki evine dönerken pazarın içinden geçiyordu. Adı Circe’ydi ve başa çıkılması zor bir kızdı.

En sık başvurduğu taktik, erkeklere onunla seks yapana ya da susması için para verene dek sakız gibi yapışmaktı.

“Hey, Shantaram,” diye seslendi. “Bütün gece yarı fiyatına. Ne dersin?”

“Selam, Circe,” dedim yanından geçmeye çalışarak ama yolumu kesip ellerini kalçalarına dayadı.

“Vaktin darsa şipşak da olur. Ama onda indirim yapamam.”

“İyi akşamlar, Circe,” dedim ama sarı sarisinin eteklerini toplayıp koştu ve yine yolumu kesti.

“Ya seks, ya para,” dedi koluma yapışarak.

Karla onu iki eliyle birden göğsünden itti.

“Geri bas, Circe,” diye gürledi Hintçe.

Circe yamulan yakasını düzeltip tek kelime etmeden uzaklaştı.

Güldüm. “Bundan sonra ben de bu taktiği kullanayım bari.”

“Tatlı kız,” dedi alayla. “Fetiş partisinden beri bir tane normal tipe rastlayamadım.”

“Şanssızlık işte,” dedim. “Benim işim bitti. Şimdi nereye, Bayan Karla?”

“Bok çukurunun tam dibine, aşkım.”

YETMİŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cjüneye, Taj Mahal Otel'e yöneldik. Karlanın Ranjit'in medya imparatorluğunun hissedarlarıyla toplantısı vardı.

Karla'yı otelin kapısında karşılayan Sih güvenlik ekibinin gözlerinde akşam güneşinin altın ışıltıları oynaşıyordu. Karlanın ayağında şeffaf plastikten sandaletler, üzerinde yakasını kesip omuzlarına kadar indirdiği gri bir işçi tulumu vardı. Beline kenevir lifinden örülmüş, siyah bir kemer takmıştı. Saçları rüzgârdan dağılmıştı ve gayet iyi görünüyordu.

Bende siyah kot, kot yeleğim ve Oleg'den değiş tokuş usulü aldığım Keith Richards tişört vardı ve bir iş toplantısına hiç uygun değildim. Aldırmadım. Neticede onlar da benim dünyamda tuhaf görünürdü.

Toplantı otelin özel odalarından birindeydi. Daracık bir asansöre bindik. Kapılar kapanır kapanmaz Karla'ya cep şişemi uzattım. Karla bir fırt alıp şişeyi geri verdi. Kapılar açıldığında karşımızda yine dar bir koridor belirdi. İleride her köşesinden zenginlik akan bir hazine dairesi vardı.

Zavallı maun ağaçlarının derileri için katledildiği uzak ülkelerden ithal edilen maun kaplamaların dibine her biri bir aile arabası fiyatında deri koltuklar yerleştirilmişti. Kristal bardaklar, yüzeylerindeki binlerce ışık kırılmasıyla gözleri kör ediyordu. Halılar neredeyse bir sünger kadar kalın ve yumuşaktı. Duvarlarda iş dünyasının kodamanlarının pahalı portreleri asılıydı. Beyaz eldivenli garsonlar odadakilere zarafetle hizmet ediyordu.

İçeride altı tane iş adamı vardı. Hepsi de iyi giyimliydi. Kapıdan girdiğimizde konuşmaya ara verip Karla'ya baktılar.

"Kaybınız için çok üzgünüz Bayan Karla," dedi bir tanesi.

"Sabırlar diliyoruz, hanımefendi," diye mırıldandı diğerleri.

Karla'ya baktım. O da adamların yüzlerinde bir cevap arar gibiydi. Sonra birden suratı asıldı.

"Ranjit'e bir şey mi oldu?"

“Bilmiyor musunuz?”

“Neyi?” diye mırıldandı.

“Ranjit öldü, Bayan Karla,” dedi adamlardan biri. “Bu gece Bandra’da vurmuşlar. Son dakika haberi olarak verdiler.”

Yolda gördüğümüz polis ve medya araçları Ranjit’in vurulduğu yere gidiyordu demek. Karla bana baktı.

“İyi misin?” diye sordum.

Çenesini sıkarak başını salladı.

“Bana izin verirseniz, bu toplantıyı kırk sekiz saat ertelemek istiyorum, beyler.”

“Ebette, Bayan Karla.”

“Siz nasıl isterseniz.”

“Tekrar başınız sağ olsun.”

Asansörde bana sarıldı. Yüzünü göğsüme gömdü ve ağladı. Sonra birden asansör iki kat arasında durdu.

Karla gözlerini silip gülerek etrafa bakındı.

“Merhaba, Ranjit. Sıkıysa hayalet gibi çık karşıma.”

Asansör yeniden hareket etti.

“Elveda Ranjit,” dedim.

Sokakta Karla’nın elini tuttum.

“Ne yapmak istersin?”

“Eğer hâlâ oradaysa onu teşhis etmek istiyorum,” dedi. “İş morga kalmasın.”

Onu Bandra’ya götürdüm. Randall her zamanki gibi arkamızdan geldi. Basın Ranjit’in gümüş bir kurşunun hedefi olduğu barın biraz ilerisinde konuşlanmıştı. Cesedi hâlâ içerideydi. Polis meşhur medya patronunun cesedini kaldırmak için birkaç önemli haber muhabirinin gelmesini bekliyordu. Karla, Randall ve ben kalabalığın arasında dikilip haber ekiplerinin lambalarını doğrulttuğu kapıya baktık.

Bu iş hoşuma gitmemişti. Ranjit’in bir ceset torbasında tekerlekli bir sedyeyle götürüldüğünü görmek istemiyordum. Ayrıca etraf polis kaynıyordu.

Karla’ya baktım. Donuk gözlerle etrafı izliyordu.

“Bunu yapmak istediğinden emin misin?” diye sordum.

“Mecburum. Ranjit’in ailesine boçluyum. Onun pis oyunlarına alet oldum.”

Basın kordonunun önüne doğru yürüdü. Flaşlar patladı. Yarım adım arkasındaydım ve Randall da yanımdaydı.

“Yol açın,” dedi Randall, Hintçe ve Marathi dilinde. Sesi sakindi. “Lütfen, saygı gösterin.”

Basın ve polisler Karla'nın bara girmesine izin verdi ama Randall'la beni kapıda durdurdular. On uzun dakika sonra Karla döndü. Başı dik, bakışları soğukkanlıydı ama bir polis memurunun koluna girmişti.

"Alçakça bir cinayet," dedi polis. "Henüz soruşturma tamamlanmadı tabii ama görünüşe bakılırsa kocanızı vuran genç..."

"Bunları şimdi konuşmasak?" dedi Karla.

"Elbette, hanımefendi," dedi adam hemen.

"Kabalık olarak almayın, lütfen. Buraya Ranjit'in cesedini teşhis etmek için geldim. Ailesine haber verirseniz sevinirim. Artık işlemlere başlayabilirsiniz herhalde?"

"Evet, pek tabii."

"Teşhisimi yasal olarak kabul ediyorsunuz değil mi? Ranjit'in ailesine haber verecek misiniz?"

"Evet, ediyoruz. Gerisini biz hallederiz, efendim."

"Teşekkür ederim," dedi Karla adamın elini sıkarken. "Bana soracaklarınız vardır muhakkak. En kısa zamanda merkeze geleceğim."

"Çok naziksiniz, hanımefendi. Buyurun, size kartımı vereyim. Başınız sağ olsun."

"Tekrar teşekkürler."

Basın kordonundan geçip motora doğru yürürken birkaç gazeteci Karla'nın fotoğrafını çekmeye çalıştı. Ama Randall onlara engel oldu ve basın özgürlüğü naraları atmamaları için para verdi.

Güneye dönerken Karla yanağını sırtıma dayayıp ağladı. Trafik ışıklarında durduğumuzda, Randall arabadan fırladı ve ona kırmızı, seramik bir kutudan çıkardığı kâğıt mendili verdi. Bu düşünceli hareketin Karla'ya iyi geldiğini tahmin ettim. Ağlaması kesildi çünkü ve yolun kalanında bana sıkıca sarılmakla yetindi. Bir daha da Ranjit için tek damla gözyaşı dökmedi.

YETMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

I^arla'yı Amritsar Otel'deki Bedevi çadırına götürdüm. Bir sevgilinin baş vazifesi olarak elbiselerini çıkarıp onu yatağa yatırmama izin verdi. Şafak doğdu, gün ışıdı, öğlen oldu ve sonra menekşe rengi akşam. Karla nihayet ay ışığında gözlerini açtı. Uzun uzun gerindi. Sonra beni gördü ve sağa sola bakındı.

"Kaç saattir baygınım?"

"Bütün gün uyudun. Gece yarısı oldu. Yarını kaçırdın."

Çabucak doğrulup saçlarını karıştırdı ve bir kat daha güzelleşti.

"Gece yarısı mı?"

"Evet."

"Beni mi izliyordun?"

"Hep değil. Polise detaylı bir yazılı ifade hazırladım ve senin adına imzaladım. Bayıldılar. Merkeze gitmene gerek kalmadı."

"Vay canına."

Gülümsedim. "Nasılsın?"

"İyi." Yataktan kalkmaya çalıştı. "Çişim var."

Döndüğünde duş almış ve beyaz, ipek bir sabahlığa sarınmıştı. Onu Ranjit hakkında konuşturmanın bir yolunu aradım. Cesedini gördüğünde neler hissettiğini merak ediyordum. O sırada biri kapıyı tıklattı.

"Naveen," dedi Karla hemen. "Açsana."

"Kapıyı çalışından mı tanıdın?"

Gidip kapıyı açtım ve genç dedektifi içeri aldım.

"N'aber, evlat?"

"Karla, Ranjit için çok üzüldüm," dedi.

"Birinin onu öldürmesi gerekiyordu," dedi Karla küçük bir esrarlı sigara yakarak. "Çok şükür, o iş bana kalmadı. Sağ ol, Naveen. Daha iyiyim. Bütün gün uyuyunca toparlandım."

“Sevindim.”

Bir bana, bir Karla’ya baktı.

“Hayrola?” dedim.

“Kusura bakmayın. Hâlâ birlikte olmanıza alışamadım.”

“Hım.”

“Oleg senin odayı daha ne kadar işgal edecek diye iddiaya tutuştuk biliyor musun?” dedi neşeyle. “Ben...”

Altıma bir kot geçirdim. “Başka bir haber var mı, Naveen?”

“Ah, evet. Dennis bu gece transtan çıkacak. Bir sürü insan bu ana tanık olmaya gidiyor. Karla da biraz temiz hava alır diye düşündüm.”

Karla, Dennis’in iki yıllık uykusundan uyanmasını izlemeye hevesli görünüyordu ama ben henüz buna hazır olduğundan emin değildim. Ben hazır mıydım onu da bilmiyordum. Günün büyük bir kısmını Karla yı uykusunda izleyerek ve polislere onu rahat bırakmaları için rüşvet vererek geçirmiştim. Bütün bu zaman zarfında kendime hep aynı soruyu sormuştum. Ranjit’le Lisa’nın arasında neler geçmişti? Ama buna bir tek Ranjit cevap verebilirdi ve o da ölmüştü.

“Çıkalım mı, kalalım mı?” diye sordum Karla’ya.

“Dennis’in hayata dönüşünü kaçıramam. Bana beş dakika verin.”

“Tamam, ben de varım,” dedim tişörtümü giyerken. “Ölüler her gün dirilmiyor.”

Otelin altındaki kemerden geçtiğimizde Randall’ı arabanın arkasında kitap okurken bulduk. Yüzüne vuran mavi-beyaz ışıkta *Kalbimi Oraya Gömün'* e gömülmüştü. Randall trafikte bizi izlemekten vazgeçmek istemeyince Karla ona arabayı vermişti. Randall bu hediyeyi kabul etmiş ve arka koltuğu âdeta bir yatak odasına çevirmişti. Pille çalışan ufak bir buzdolabı ve benimkinden daha iyi bir ses sistemi bile vardı.

Randall’ın ayakları çıplaktı. Altına siyah bir pantolon, üzerine yakası açık, beyaz bir gömlek giymişti. Nesillerdir deniz ve güneşle haşır neşir olan atalarından miras bronz, Goalı gözlerinde mutluluk pırıltıları oynaşıyordu. Arabadan inip sandaletlerini ayağına geçirdi.

Uzun boylu, yakışıklı, zeki ve cesurdu. Karla’yı selamlarken inci gibi parlayan dişlerine baktım ve Diva’nın ona neden bayıldığını anladım.

“Nasılsınız, Bayan Karla?” dedi Karlanın elini avuçlarına alarak.

“İyiyim, Randall. Barında bana ikram edecek bir şeyler var mı? Dün gece kötü bir rüya gördüm ve çok susadım.”

‘Orijinal adı, ***Bury My Heart at Wounded Knee.*** Ç.N.

“Hemen geliyor,” dedi Randall ve arabaya koşup minik bir votka şişesiyle geri döndü.

“Aramızdan ayrılan ruhlara,” dedi Karla ve votkayı iki yudumda içti. “Şimdi gidip ölüleri diriltelim.”

“Dennis’in uyanma merasimine mi, Bayan Karla?”

“Kaçar mı, Randall?” dedi Karla. “Bir ölünün yasını tutmaktansa diğerini uyandırmak daha eğlenceli geldi.”

“Memnuniyetle,” dedi Randall. Karla’nın başına gelenlere üzülmüştü belli ki.

“Dennis ölüm belgesini çıkaracaklarından korktu herhâlde,” dedi Naveen.

Arabayı hazırlarken Randall’la konuşan genç dedektife baktım. Aklından neler geçiyordu acaba? Randall üç haftadır sevdiği kadınla flört ediyordu. Randall’ı seviyordum. Naveen’i de öyle. Onlar da birbirlerinden hoşlanıyormuş gibi davranıyordu. Naveen, Randall’a sarılıyor, Randall, Naveen’e sarılıyordu. Gayet samimi görünüyorlardı ve bu aklımı karıştırıyordu. Araları bozulursa, hangisinden yana olurdum onu da bilmiyordum.

“Ben motoru almayacağım,” dedi Naveen. “Randall’la gelirim.”

Karla yla Sassoon Limanı’nın oradaki dar sokaklardan geçtik. Trafik vardı. Liman boyunca ölü deniz yaratıklarının kokusu bize eşlik etti.

Dennis’in sokağı kalabalıktı. Büyük metal balinaları andıran şehir otobüsleri bir kafa ve omuzlar denizini yarmaya çalışıyordu.

Dennis’in uzun komasından çıkmayı planladığı verandayı gören bir yerde durduk.

İnsanların ellerinde mumlar ve gaz lambaları vardı. Bazıları tütsüler yakmış ve bir tekerleme tutturmuştu.

Dennis nihayet göründü. Bir an geniş verandasına baktı. Sonra gözleri sokakta toplanan kalabalığa kaydı.

“Herkese merhaba,” dedi. “Ölüm çok sessiz. İnanın öyle. Ben bizzat gittim ve gördüm. Ama biri tepenizde dırdır edip sizi ayıltırsa o başka tabii.”

İnsanlardan tezahüratlar yükseldi. Dennis birkaç adım sendeledi. Kalabalığın sesi daha da yükseldi. Verandanın basamaklarını indi ve meraklı kalabalığın tam ortasında yere yığıldı.

Karla el çırptı. “Eğlence diye buna derim.”

İnananlar Dennis’i gözyaşlarıyla yıkıyordu. “Bitti mi dersin?” diye sordum.

“Yok canım. Daha yeni başlıyor.”

Karla’nın dediği oldu ve Dennis birden ayağa fırladı. Kalabalık dualar mırıldanarak dağıldı.

“Tamam,” dedi Dennis. “Ne yapmam gerektiğini biliyorum.”

“Ne?” diye sordular koro hâlinde.

“Ölülere hizmet edeceğim,” diye fısıldadı Dennis huşuyla. “Onlara bir vekil lazım.”

“Ölülere mi?”

“Bilhassa onlara.”

“Ama nasıl?”

“Önce bana bir çubuk hazırlayın. Sert olsun. Dirilmek beni ayılttı.”

Herkes bu isteği yerine getirmek için koşturdu. Nihayet Billy Bhasu uyuyan keşişe bir çubuk verdi.

Dennis dumanı içine çekti. İnsanlar dua ediyordu. Biri tapmak çanları çaldı. Diğeri Sankskritçe mantralar söyleyerek parmaklarındaki zilleri şıngırdattı.

“Herif film gibi,” dedi Karla.

Omzuma dayadığı başını hafifçe yana çevirdi.

“Sen nasıl buldun, Randall?”

“Müthiş, Bayan Karla. Adamı resmen aziz ilan ettiler.”

“Kabul edelim. Büyük yetenek,” dedi Naveen.

O sırada güçlü kuvvetli gençlerin taşıdığı bir tahtırevan Dennis’in yanma geldi. Aslında yakılmaya götürülen ölüleri taşımaya yarayan bir tabut altlığıydı ama üzerine gümüş renkli suni deri bir iskemle monte etmişlerdi.

Gençler tahtırevanı yere koydu ve Dennis’in sandalyeye oturmasına yardım ettiler. Sonra tahtırevanı omuzlarına alıp Hindistan’ın Giriş Kapısı Anıtı’na doğru uzun yürüyüşlerine başladılar.

Dennis elindeki çubukla onu hayranlıkla izleyen yüzleri kutsarken kurnazca gülümsüyordu.

“Bu adamı tuttum,” dedi Karla. “Yürüyün, peşlerine takılalım.”

Ağaçlık yollardan geçtik. Kalabalık giderek artıyordu. Aramıza davulcular, trompetçiler ve dansçılar katıldı. Sonunda bütün bu şamatanın neyle ilgili olduğunu bile bilmeyen insanlar o ilk kalabalığı bastırdı.

Anıta vardığımızda Dennis onu çılgınca alkışlayan bir topluluğun ortasında sırıtıyordu.

Taj Mahal Otel’in hazine dairesinden yüz metre kadar uzakta, Yerüstü’nün hâkimleri kafa kafaya vermiş, yeni bağlantılar kuruyordu. Zenginlerin seçtiği ve fakirlerin oylarla başa getirdiği bir hükümetin çalışmalarını yapıyorlardı belki de. Başarılı insanlar yeni bir ticari yozlaşmanın temellerini atıyordu.

Beş yüz metre ileride, yeni adıyla Hindistan Ceza Kanunu’nun cinayet teşebbüsleriyle ilgili maddesine gönderme yapan, 307 Şirketi’nin lideri Vishnu, Müslümanları çetesinden atarak Yeraltı Dünyası’nda acımasız bir temizlik ya-

pıyordu. Yalnızca ona Pakistan'la ve Sanjay'ın planlarıyla ilgili bilgi verenlerin kalmasına izin veriyordu.

Abdullah yangından sonra ortadan kaybolmuştu. Kimse yerini bilmiyordu, İlk Şirket'e hizmet veren Müslümanlar, Dongri'deki Müslüman çarşılarında birleşip PakistanlI silah kaçakçılarıyla bağlarını kuvetlendirmişti.

Çatışmalar her zamanki gibi halkı telaşa sürüklüyordu. En büyüğünden en küçüğüne bütün liderlerin itidal çağrıları şehri ele geçiren panik havasını dağıtamıyordu. Toplu şiddet eylemlerinin kendileri bir yana, bir de Bombay kadar güzel ve sevgi dolu bir şehirde bile böyle olaylar yaşanabileceğinin soğuk farkındalığı vardı.

Karla kalabalığın söylediği tekerlemeye eşlik ediyordu. Naveen'le Randall müziğin ritmine uygun kafa sallıyordu. Yüzlerce yoksul ve hasta insan Dennis'in tahtırevanına bir kez olsun dokunabilmek için birbirlerini eziyordu.

Anıtın üzerine ışık vuruyordu ama bizim dikildiğimiz yerden kocaman kemerli kapı bir çizgi gibi görünüyordu. Ingiliz Raj'ın devesinin asla geçemeyeceği bir iğne deliği gibi.

Arkasındaki deniz siyah bir aynaydı. Yüzeyi dalgalara batıp çıkan balıkçı teknelerinin ışıklarıyla bezenmişti.

İngilizlerin Ada Şehri'nde bıraktığı Truva kulesinden dualar yükseliyordu. Her ses gibi sonsuzluğa uzanan sesler.

Çıkardığımız bütün sesler biz göçüp gittikten çok sonraları bile zaman ve mekânda yolculuğuna devam eder. Yuvamız, Dünya her haykırışımızı, çığlığımızı, duamızı ve şarkımızı evrene iletir. O gece bu kutsal yerde bizi dinleyen evren yalnızca duaları, acı dolu iniltileri ve umudun feryadını duyuyordu.

"Gidelim," dedi Karla.

Naveen'le Randall'a zaman tanımak için anıtın oradan yavaşça uzaklaştık. Ve insanlar seslerini giderek artırarak şehrin havasındaki gerginliği bir süreliğine de olsa yakarışlarının samimiyetiyle dağıttı.

YETMİŞ BEŞİNCİ BOLUM

Aşk , aşksızlığı reddeder. Karla yla o kadar mutluydum ki, Naveen'in gözlerindeki hüzün bana daha bir dokunuyordu. Başka bir zaman, keder benim de kalbimi kemirirken, onu bu denli anlayamazdım belki. Sevgisindeki cesareti kaybolmuştu ve bunun sebebi iyileşmesi miydi, yoksa pes etmesi mi, henüz emin değildim.

Amritsar Otel'e döndüğümüzde, Naveen'i Jaswant'ın arkasındaki koridora çektim.

"Neler oluyor?"

"Efendim?"

"Randall sevdiğin kadınla çıkıyor ve sen ona bir kardeş gibi sarılıyorsun. Neden?"

Genç hayvanların tehlike karşında tüylerini kabartması gibi diklenmeye kalkıştı. Öfkeli değildi. Daha çok tepkisel bir hareketti.

"Bilirsin, Lin. Bazı şeylerin özel kalması gerekir."

"Hay özeline! Neler oluyor söyle."

Onu düşündüğüm için sorduğumu anlayıp gevşedi. Duvara yaslandı.

"O dünya bana göre değil. Sorular sormadıkça ya da birinin tutuklanmasına yardım etmedikçe kendimi orada rahat hissetmiyorum."

"Hangi dünya?"

"Onun dünyası," dedi suratını buruşturarak.

"Sevgilisi olman için o dünyaya ait olman gerekmiyor. Randall da bir arabada yaşıyor."

"Bununla mı avunayım?"

"Hayır, dostum. Ama Benicia'yla o randevuya giderek bazı şeyleri mahvettiğini kabul et. Aşkın için savaş. Onu hak et."

Kazanamayacağını bildiği altı rauntluk bir boks maçının üçüncü raunduydaymış gibi başını eğdi. Birden yüreğim sızladı. Onu üzmek istememiştim.

Sadece Randall'dan daha meziyetli olduğunu hatırlatmaya çalışıyordum. Bunu Diva da biliyordu.

"Bak, evlat..."

"Lütfen," dedi. "Seni dinledim ve anladım. Ama savaşmayacağım."

"Duygularını açıklamazsan Randall gidecek başkası gelecek. Ve bu senin suçun olacak."

Gülümsedi ve gözlerini benimkilere dikerek sırtını dikleştirdi.

"Sen iyi bir dostsun, Lin. Ama bu işi boşuna kurcalıyorsun. Ben özgür bir erkeğim, Diva özgür bir kadın ve bu böyle kalacak."

"Ben diyeceğimi dedim ama pes ettiğini görmek beni üzüyor."

"Bütün barışlar bir tarafın pes etmesiyle sağlanır."

Gözlerimi kısıp dikkatle yüzüne baktım.

"Bunu Karla için mi hazırladın?"

Güldü. "Evet. Ama doğru değil mi? Bir daha bu konuyu açmazsan sevinirim, Lin. Randall'la bir derdim yok. O iyi bir adam. Diva kötü biriyle de olabilirdi."

"Haklısın. Gel, Karla'ya bakalım."

Karla, Didier'yle halıda bir cadı tahtası seansındaydı.

"Yok, devam edemeyeceğim," dedi Didier odaya girdiğimizde. "Acayip yıkıcı bir enerjin var, Lin."

"En iyi özelliklerinden biri," dedi Karla. "Gel, otur, Shantaram. Bakalım, Amritsar'ın ruhlarını etkileyebilecek misin?"

"Bu şehirdeki ruhların yarıdan fazlasını tamyorumdur zaten," dedim gülerek. "Bu arada, sipariş ettiğin şarap Jasvvant'ın masasında duruyor, Didier. Gidip al istersen. Jasvvant her an hacılayabilir."

Didier telaşla ayağa fırladı.

"Şarabım!" diye böğürerek gitti.

Naveen ona yardım etmek için arkasından koştu. Karlanın yanına gittim. Onu halıya doğru ittim ve yanına uzanıp öptüm.

"Nasıl fırsatçıyım gördün mü?" dedim dudaklarımız ayrıldığında.

"Bilmez miyim? Çünkü ben senden de fırsatçıyım."

Beklenmedik ve zamansız öpücükler onu ve beni aşkla besleyen hediyeler gibiydi.

Açık kapı tıklatıldı. Jasvvant gelmişti. *Yandık,* dedim içimden.

"Ne var, Jasvvant?" diye sordum.

"Birileri seni soruyor," diye fısıldadı. "Merhaba, Bayan Karla."

"Selam, Jasvvant. Kilo mu verdin sen? Formda görünüyorsun."

“Ah, yememe içmeme...”

Sözünü kestim. “Kim soruyor?”

“Korkunç tipler. Bilhassa kadın tam bir kâbus.”

Madam Zhou. Karla’yla aynı anda ayağa fırladık. Ben silahlarıma uzandım, Karla rujuna.

“Ruj ne alaka?”

“O kadının karşısına rujsuz çıkacağımı sanıyorsan hiçbir şey anlamamışsın demektir.” Aynada saçlarını düzeltmeye koyuldu.

“Haklısın. Hiçbir şey anlamadım.”

“Onu bir kere öldürmek yetmez. En az iki kere lazım. Gel, hadi.”

Birlikte Jaswant’ın masasının oraya doğru yürüdük.

Asit, Karla, Asit. Karla, diye tekrarlıyordum içimden.

Bıçağım elimdeydi. Karlanın tabancası vardı ve nasıl kullanacağını biliyordu. Paravanın arkasından Jaswant’ın masasına baktık. Önünde iki kişi duruyordu.

Başımı biraz daha uzattım. Adamı göremiyordum ama kadın otuzlu yaşlarında, kısa boylu ve tıknazdı. Mavi bir hijab giymişti ve öldürücü bakışları vardı.

“Sorun yok,” dedim Karla’ya. “Eski bir arkadaşım.”

“Hop. Bu ne samimiyet?” diye tersledi Mavi Hijab beni.

“Kimliğiniz, hanımefendi,” dedi Jasvvant. “Buyurun, lütfen.”

Mavi Hijab, Sri Lanka’daki otelden Ankit’le birlikteydi. Ankit iki parmağını kaşına götürerek selamladı beni.

Gülümsedim. Mavi Hijab kollarını göğsünde kavuşturdu ve Jaswant’a tehditkâr bir bakış fırlatıp yanıma geldi. Ankit onu izledi.

“*Selamünaleyküm,* asker,” dedim.

“ *Ve aleykümselam*,” dedi göğsünde kavuşturduğu ellerini indirerek. Bir elinde hap kadar bir otomatik tabanca vardı. “Yarım kalan bir işimizi bitirmeye geldim.”

“Selamünaleyküm,” dedi Karla. “Elinde silahla konuştuğun bu adam benim sevgilim.”

“Ve aleykümselam“ dedi Mavi Hijab, Karla’nın vezirlerine korkusuzca bakarak. “Tabanca bir hediye ve hâlâ dolu.”

“Ne tesadüf,” dedi Karla gülümseyerek. “Benimki de öyle.” Mavi Hijab sırıttı.

“Mavi Hijab,” diye tanıttım. “Bu, Karla. Karla, bu da Mavi Hijab.”

İki kadın tek kelime etmeden birbirlerini tartıyordu.

"Bu arkadaşın adı da, Ankit," diye ekledim.

"Sizinle tanışmak büyük ayrıcalık, Bayan Karla," dedi Ankit.

"Merhaba Ankit," dedi Karla gözlerini diğer kadından ayırmadan.

"Ankit'in bir içkisi var, Randall'ın Absinthe'i solda sıfır kalır. Bir boyuttan diğerine açılan sıvı bir kapı gibi. Mutlaka denemelisin."

"Ne zaman isterseniz zevkle hazırlarım, efendim."

"Kızlar, biliyor musunuz, bir sürü ortak noktanız var," dedim gerginliği dağıtmak için. Ama ikisi de bakışlarıyla lafı ağzıma tıkadı.

"Erkeklerle değişeceklerini ve olgunlaşacaklarını düşünerek evleniriz," dedi Mavi Hijab. "Onlar da değişip olgunlaşmayacağımızı sandıkları için bizimle evlenir."

*"Madde 22*dedi Karla ve Mavi Hijab'ın koluna girip onu Bedevi çadırına doğru çekiştirdi. "Gel hayatım. Perişan görünüyorsun. Uzaktan mı geldiniz?"

"Yok. Pek değil. Dün sadece yirmi bir saat yol yaptık. Ondan önceki gün de öyle." Karla odanın kapısını kapadığında Mavi Hijab'ın sesi duyulmaz oldu.

Jassvant, Ankit ve ben kapalı kapıya bakakaldık.

"Korkunç bir kadın," dedi Jasvvant alnında biriken terleri silerek. "Alınma, dostum ama ben Bayan Karla'yı korkunç sanırdım. Ama bu kadını gördüğümde az kalsın arkama bile bakmadan tünele kaçacaktım."

"Mavi Hijab iyidir. Hatta iyiden de fazlası. Süper bir kadındır."

"Biraz ileride içki satan bir dükkân tespit ettim, efendim," dedi Ankit. "Hanımları beklerken size özel kokteylimden hazırlayayım mı?"

"Oraya kadar gitmeye ne gerek var?" dedi Jasvvant zula dolabının kapağını yana kaydırarak.

Bir düğmeye bastı ve dolabın içi aydınlandı. Eli üçüncü düğmeyi ararken atıldım.

"Jasvvant, dur!"

Ama geç kalmıştım. Masadaki hoparlörlerden hareketli bir Bhangra müziği yayıldı.

Ankit, Jasvvant'ın gizli deposundaki mallan inceliyordu. Kır saçlarını Cary Grant gibi kestirmiş ve ince bir bıyık bırakmıştı. Üzerinde otelin üniforması yerine dizlerine kadar inen, dik yakalı, lacivert bir tunikle onunla uyumlu bol bir pantolon vardı.

Jasvvant'ın zulasını bir meslek erbabının ciddiyetiyle süzüyordu. Sonra ince, şen yüzünde muzip bir ifade belirdi.

"Buradakiler işimi görür."

'Orijinal adı, ***Catch 22.*** Ç.N.

Dolaptan bir iki adım uzaklaşıp kıvrak Bhangra müziğiyle dans etmeye başladı. Fena da değildi hani. Jasvvant dayanamayıp masasından kalktı ve ikisi parça bitene kadar karşılıklı dans etti.

"Yine çalayım mı?" diye sordu Jasvvant nefes nefese.

"Evet!" dedi Ankit.

"Önce şu işi bitirseydik," diye atıldım.

Jasvvant birden ciddileşti. "Doğru. Ne istiyorsunuz?"

"Ufak bir kimya deneyi yapacağım," dedi Ankit. "Sende bütün kimyasallar vardır diye düşünüyorum."

"Harika," dedim. "Bu akşam Karla'yla hiçbir işimiz yok. Gönül rahatlığıyla başka bir boyuta geçebiliriz."

Şişeler yan yana dizildi. Geniş ağızlı, büyük bir cam bardağa misket limonları sıkıldı. Hindistan cevizleri dilimlendi. Çikolatalar tıraşlandı. Bardaklar çıkarıldı. Biz üç erkek Ankit'in kimya deneyinin tadına bakmaya hazırlanıyorduk ki, Karla bana seslendi.

"Bensiz başlayın," dedim bardağı bırakarak.

"Parti başlamadan gidiyor musun?" diye sızlandı Jasvvant.

"Birazdan gelirim. İçkime dokunmayın sakın. Ah, bir de, bir silah sesi duyarsanız beni kurtarmaya gelin."

YETMİŞ ALTINCI BÖLÜM

Mavi Hijab'la Karla'yı balkon kapısının yanında karşılıklı bağdaş kurmuş, otururken buldum. Gümüş bir tepside gül ve nane aromalı bademler, birkaç parça siyah çikolata, zencefilli şekerlemeler ve yarısına kadar misket limonu suyuyla dolu bardaklar duruyordu. Aşağıdaki reklam panolarının sarı ve kırmızı ışıkları karanlık odada yüzlerine hafif bir pembelik vermişti. Tavandaki pervane ve balkondan giren hafif gece rüzgârı tütsü dumanını dağıtıyordu.

"Otur, Shantaram," dedi Karla beni yanma çekerek. "Mavi Hijab'ın çok vakti yok. Ama gitmeden önce sana verecek iyi ve o kadar da iyi olmayan haberleri var."

"Sen nasılsın?" diye sordum. "Afiyettesindir umarım?"

"Çok şükür. İyi haberle mi başlayayım, o kadar iyi olmayanla mı?"

"İkincisi."

"Madam Zhou hâlâ hayatta ve serbest."

"İyi haber ne?"

"Asitçilerle ikizlerin işi bitti."

"Bir dakika," dedim. "Önce Madam Zhou'yu nereden tanıdığını söyle. Hem sen buraya neden geldin?"

"Madam Zhou'yu tanımıyordum," dedi. "Onunla bir alıp veremediğim yoktu. Sadece asitçileri istiyordum. Bir yıldır peşlerindeydik."

"Tanıdığın birini yaktılar," diye tahmin yürüttüm. "Onun adına üzüldüm."

"Müthiş bir kadındır. Olağanüstü bir savaşçıydı. Hâlâ da iyi bir yoldaş ve dost. Savaştan kaçıp Hindistan'a gelmişti. Biri o ikisini tutmuş. Yüzünü bir maskeye çevirdiler."

"Hâlâ hayatta değil mi?" diye sordu Karla.

"Evet."

"Bizim yapabileceğimiz bir şey var mı?"

“Sanmıyorum, Karla,” dedi Mavi Hijab. “Asitçiler şimdi onun yanında. Cezalarını fazlasıyla çekecekler. Onlar ikizler kadar kolay ölmeyecek.”

“Asitçileri sağ mı yakaladınız?” diye sordu Karla hayretle. “Yanan olmadı mı?”

“Üzerilerine battaniye attık ve asit şişelerini bıraktırana kadar tekmeledik. Sonra yine battaniyelerle sürükleyerek götürdük.”

“İkizleri de öldürdünüz, öyle mi?”

“Evet.”

“Cesetleri ne yaptınız?”

“Ortada bıraktık. Onun için gitmem lazım ya?”

“Bir ihtiyacın olursa söyle,” dedim. “Elimizden geleni yaparız. Bütün bunları bana anlatmak nereden aklına geldi?”

“Asitçileri bir gecekondu mahallesine götürdük. Yaktıkları kızın dört ağabeyi ve yirmi dört kuzeni orada yaşıyor. Kız da orada oturuyor. Asitçileri sorguya çektik ve yaktıkları bütün kızların isimlerini istedik.”

“Neden?”

“Tek tek aileleri ziyaret edip intikamlarını aldığımızı söylemek için. Sonra da onları tutan adamları bulup günahlarının bedelini nakit olarak ödetecek ve parayı yanan kızlara verecektik. Bu işi en kısa zamanda halledeceğiz inşallah.”

“Mavi Hijab,” dedi Karla. “Daha yeni tanıştık ama seni seviyorum.”

Mavi Hijab elini Karla’nın koluna koydu.

“Asitçiler ötmeye başlayınca adın geçti. Madam’ın emriyle seni takip ettiklerini söylediler. Ben de adresini aldım ve seni uyarmaya geldim.”

Mavi Hijab art arda bombalan patlatmıştı ama en büyük şok onca insana dünyayı dar eden asitçilerin şu anda kurbanlarından birinin elinde işkence görmesiydi.

“Bizi bilgilendirdiğin için sağ ol, Mavi Hijab,” dedim. “Bu gece gidiyorsun yanılmıyorsam? Sana nasıl yardım edebiliriz?”

“Benim bir derdim yok. Sabaha kadar buradan uzaklaşsam yeter. Asıl sıkıntım, Ankit. Planlardaki değişiklikler yüzünden yola birlikte devam edemeyiz. Şehirden ayrı ayrı çıkmalıyız. Bunu söylediğimde sen git diyecek ama onu burada yalnız bırakmaya korkuyorum.”

“Bizimle kalırsa kimse Ankit’e zarar vermez,” dedim.

“Yok, mesele o değil. Ankit çok tehlikeli.”

Başkalarının ihtiyaçlarını karşılamak için çırpınan, nefis kokteyller yapan ve yüzünden gülümsemesi eksik olmayan Ankit mi tehlikeliydi?

“Bizim Ankit?” dedim hayretle.

“Birinci sınıf bir ajandır. En beceriklilerinden. Saçlarının her telini bu savaş için ağarttı. Ama artık emekli olma vakti geldi. Son görevi neredeyse üç yıl sürdü. Bir otelde gece bekçiliği yaptı ve bütün gazeteciler kokteyllerinin tadına baktı. Ama sorun şu ki, artık onu herkes tanıyor. Onu yeni bir hayat kurması için Delhi’deki birkaç bağlantımla tanıştıracaktım. Ama ikizlerin vurulması bütün planları değiştirdi.”

“Aranıyor mu?” diye sordum. “Onu saklayalım mı?”

Kaşlarını çattı. “Hayır. Neden aransın?”

“İkizleri vurdu demedin mi?”

“Onun bir ilgisi yok. İkizleri yoldaşlarımla ben öldürdük.”

“İkizler esaslı adamlardı. Onları o ufacık tabancayla mı vurdun?”

“Yok canım.” Eteğinin cebinden minik tabancayı çıkardı. “Ben bununla yalnızca kocamı vururum. Onun için onu benden çaldı ya?”

“Bize merhaba derken de elindeydi ama,” dedim.

“Başka bir sebebi vardı,” diye mırıldandı düşüncelere dalarak.

“Bakabilir miyim?” diye sordu Karla.

Mavi Hijab tabancayı ona verdi. Karla silahı avucuna aldı, hayat çizgisinin üzerinde ona bir yer buldu ve gözlerini yavaşça kaldırıp bana baktı.

“Güzelmiş,” dedi tabancayı geri verirken. “Benimkini görmek ister misin?”

“Elbette,” dedi Mavi Hijab. “Ama bu da benden sana hediye olsun. Yakında Mehmu’ma kavuşacağım. Konuştuk ve aramızdaki sorunları halletik. Bir süre buna ihtiyacım olmayacak inşallah.”

“Silahını bana mı veriyorsun?” diye sordu Karla.

“Evet. Aslında, Shantaram’a verecektim ama seninle tanışınca fikrimi değiştirdim. Kabul eder misin?”

“Tabii.”

“Güzel. Şimdi seninkine bakalım.”

Karla’da küt burunlu, mat siyah bir 38’lik revolver vardı. Yanındaki halının altından silahı çıkardı. Açıp kurşunlarını çıkardı.

Tabancayı Mavi Hijab’a verirken, “Üzerine alınma,” dedi. “Sadece bir önlem. Tetiği tüy gibi de.”

Mavi Hijab bu küçük ölümcül silahı elinde evirip çevirdikten sonra geri verdi. Karla silahı yeniden doldurdu.

Bir an ikisi de bana baktı. Göz açıp kapayıncaya kadar aralarında kadınsal bir ittifak kurulmuştu. Akıllarından geçenleri bilmesem de bu iki güçlü kadının dostluğuna tanık olmak güzeldi.

“İzin verirsen benim de sana bir armağanım var,” dedi Karla.

Topuzunu tutan uzun iğneyi çıkardığında saçları bir kuzgunun kanatları gibi çırpınarak omuzlarına döküldü.

"Örtünmediğin zamanlar için," dedi. "Ama dikkat et. Sadece taşından tut. Ucu çok sivri."

iğneyi daha önce de görmüştüm. Ucuna minik bir yakut taktığı yerli okuydu.

Karla kalkıp yatak odasına koştu ve uzun, ince, kırmızı bir cam şişeyle geri döndü. Kapağında bir Maya deseni vardı.

"Kürar," dedi. "Okun ucuna sürülen zehir, ikisini de bir antropologla oynadığım kelime oyunundan kazandım."

"Bunları Scrabble'da mı kazandın?" diye sordu Mavi Hijab bir elinde ok, diğerinde şişeyle.

"Öyle sayılır. Her dolunayda oku kürarda bırakıyorsun. Takarken de dikkatli ol. Bir keresinde elimi çizdim. Birkaç saat kendime gelemedim."

"Harika. Gerçekten o kadar etkili mi?"

"Bir adamın boynuna saplarsan seni ancak altı ya da yedi adım takip edebilir. Uzun topuk dezavantajını tamamen ortadan kaldırıyor."

"Bayıldım," dedi Mavi Hijab. "Sahiden bana mı veriyorsun?"

"Elbette."

"Teşekkür ederim," dedi Mavi Hijab mahcup bir tavırla. "Çok memnun oldum."

"Mehmu'yla hangi konuda kavga ediyordunuz?" diye sordu Karla.

"Hijabımı kafaya taktı."

"Fazla mı geleneksel buluyor?"

"Hayır. Hiç havalı değil diye tutturdu. Bizimki modaya meraklıdır. Bir düzine kot pantolonu var. Benim de hijabı çıkarmamı ve Avrupa'dan gelen kadın ajanlar gibi uzun sarı saçlarım olmasını istiyor."

"Bu hâlinle gayet güzelsin bence," dedi Karla. "Hijabının rengi de müthiş."

"Diğer yoldaşları görsen böyle demezdin," diye pufladı Mavi Hijab.

"Diğer yoldaşlar mı?"

Mavi Hijab'ın gözleri bana kaydı. Sonra yine Karla'ya döndü.

"Shantaram sana benden bahsetmedi mi?"

"Benim hiçbir şeyden haberim yok ki," dedim. "Bayrağınızın rengini bile bilmiyorum."

Mavi Hijab kaşlarını çattı. "Hiç mi merak etmedin? Senin bir bayrağa bağlılığın yok mu?"

"Aslında, hayır," dedim. "Ama o bayrağı taşıyanlara daima saygım var."

Mavi Hijab yine Karla'ya döndü. "Mehmu, Ankit ve ben komünistiz, Habaş örgütü için çalışıyorduk. Libya'da, Filistinlilerle birlikte Filistin Halk Kurtuluş Cephesi elemanlarından eğitim aldık. Ama onlardan ayrılmak zorunda kaldık. Nasıl desem? Biraz fazla duygusal davranmaya başladılar."

"Sri Lankalı bir Tamil kızının Libya'da Filistinlilerle işi ne?" diye sordu Karla. "Özelse cevap vermeyebilirsin tabii."

"Halkımı savunmayı öğreniyordum."

"Bunu yapacak senden başka kimse yok muydu?" diye sordu Karla usulca.

"Kimse elini taşın altına koymazsa nasıl olacak?" dedi Mavi Hijab buruk bir sesle. Bir intikam çarkında sıkışıp kalmıştı ve tek yaptığı öfkeyi körüklemekti oysa.

"Mehmu'yla tek derdiniz senin hijabın mıydı sahiden?" diye sordu Karla gülerek. Konuyu değiştirmek istemişti belli ki.

Mavi Hijab kadın dudaklarını asker eliyle kapayıp güldü. "Evet. İlk seferinde hijabın beni beş kilo şişman gösterdiğini söyledi."

Karla kıkırdadı. "Bir kadına en edilmeyecek laflardan biri."

"Sence hijab beni şişman mı gösteriyor?"

"Yok canım. Aksine," dedi Karla. "Hem yüzünün güzelliğinden aşağı sıra gelmiyor ki."

"Ay sahi mi?"

"Bekle," dedi Karla ve yine yatak odasına koştu.

"Şanslı adamsın," dedi Mavi Hijab bana.

"Biliyorum," dedim gülümseyerek. "Mehmu da öyle."

"Yok, ondan demedim. Şanslısın çünkü ismin asitçilerin listesinde bir sonraki sıradaydı."

Yüzüne baktım. Gözlerinde, tanık olduğu karanlığın yansıması gizliydi.

Karla döndüğünde yine yanımıza çöktü. Mavi Hijab'a koyu mavi, kadife bir kese verdi.

"Ruj, göz kalemi, oje, haşhaş, çikolata ve Seferis'in şiirleri. Gideceğin yere vardığında kullanman için."

Mavi Hijab'ın yanakları kızardı. "Teşekkür ederim."

"Biz kızlar daima dayanışma içinde olmalıyız," dedi Karla. "Yoksa erkeklerimizi kim koruyacak? Kocanı ikinci vuruşunu anlatsana."

"Hiç sorma. Doğu Alman kızlardan birinin uzun saçları varmış. Tutturmuş bir kere dokun diye. Saçları ipek gibiymiş. Ben de başımı açıp saçlarımı göstermeliymişim."

Karla güldü. "Ben kızı vururdum."

"Onun ne suçu var? Mehmu yakışıklı adam. Asıl o nefsine hâkim olacaktı."

“Neresinden vurdun?” diye sordu Karla yaramaz bir gülümsemeyle.

“Kolundan. Erkekler pazularının şişkin olmasını ister. Altı ay boyunca ağırlık çalışamamayı ne kadar dert edeceğini biliyordum. Hem kalıcı bir hasar da olmayacaktı. Küçük bir tabancayı kol kasının içine dayayıp namlunun açısını doğru ayarlarsan başın ağrımaz. Bir de karşıda kurşunu sektirmeyecek sağlam bir duvar olması lazım.”

“Evlilik danışmanlığını düşündünüz mü hiç?” diye sordu Karla düşünceli bir yüzle.

“Her yolu denedik ama.

“Yok. Siz evlilik danışmanı olacaksınız. Bence doğuştan yeteneklisiniz. Bu binanın alt katında boş bir ofis var. Orayı tutarsınız. Ben de ortağınız olurum.”

“Özel değilse, sen ne iş yapıyorsun?” diye sordu Mavi Hijab.

“Kayıp Sevgililer Dedektiflik Bürosunun ortağıyım. Kaybolan insanları bulup aileleriyle kavuşturuyoruz. Bazen yeniden kaynaşmaları kolay olmuyor tabii. Hele yeniden bir araya gelen sevgililerin mutlaka bir danışmanla görüşmesi gerekiyor. Burada da siz devreye girersiniz.”

“İyi fikir,” dedi Mavi Hijab. “Gazete kaplı pencerelerle yaşamaktan yoruldum. Mehmu da bıktı usandı. Buraya dönmem güvenli olduğunda seni ziyaret edeceğim, Karla. Kısmet tabii.”

Mümkün olduğunca sessiz ve hareketsiz kalmaya çalışıyordum. Erkekler kadınların ittifaklarına nadiren dâhil edilir zira. Sonra birden beni hatırladılar. Karla gülümsedi ama Mavi Hijab elinde zehirli okla bana kötü kötü baktı.

“Ankifii anlatıyordun. Yarım kaldı,” dedim.

Mavi Hijab biraz yumuşadı. “Dediğim gibi, plan değişti. Onu yanıma alamam. Ama burada savunmasız da bırakamam. Ankit iyi bir yoldaş.”

“İstersen ona karaborsa pazarında bir iş bulabilirim,” diye önerdim. “Sen dönene kadar ekmeğini kazanır.”

“Hayır, onu ben işe alıyorum,” dedi Karla. “Uç yıl büyük bir otelde gece bekçiliği yapmış. İşimize yarar yetenekleri olabilir.”

“Karaborsa pazarı daha uygun,” diye direttim.

“Önceliklere göre değişir,” dedi Karla gülümseyerek.

“Sonuçta bizim yanımızda güvende olacak,” dedim. “Endişelenme.”

Mavi Hijab iğneyi şişenin mantarına saplayıp eteğindeki görünmez ceplerden birine koydu.

“Gitmem gerek,” dedi ayağa kalkmak için davranarak.

Uzun süre oturmaktan bacakları tutulmuş olacaktı ki, sendeledi. Karla’yla ona yardım etmek istedik ama bize engel oldu.

"İyiyim. Çok şükür gücüm kuvvetim yerinde."

Sırtını dikleştirip eteğini düzeltti ve odadan çıktı.

Ankit ortada yoktu. Jaswant kendi zulasından bir şeyler atıştırıyordu. Sakalında bisküvi kırıntılarıyla bana baktı.

"Ankit nerede?" diye sordum.

"Ankit mi?" diye inledi dehşetle. Duyan da onu Ankit'i yemekle suçladığımı sanırdı.

"Bizim kokteyl kralı. Nerede?"

"Ah, o mu? İyi adam ama biraz çekingen."

Sakalındaki kırıntıları süpürdü ve gözleri yere daldı.

"Kaç kokteyl içtin, Jasvvant?"

"Üç," dedi dört parmağını göstererek.

"Kapıya *Kapalı* tabelasını as. Kimyasal uçuşa geçmişsin. Ankit nerede?"

"Randall geldi. Bir şeyler içti. Sonra birlikte arabaya bakmaya gittiler. Neden?"

"Naveerile Didier nerede?"

"Kim?"

Mavi Hijab'la Karla'ya döndüm.

"Çıkarken Ankit'in yanına uğrayabiliriz istersen," dedim.

"Hayır," dedi hemen. "Veda etmeyi sevmem. Şimdiye kadar kiminle vedalaştıysam onu son görüşüm oldu. Bu otelin başka bir çıkışı var mı?"

"Çok var," dedim. "Hangisini istersen seç."

"Hanımefendiye ben eşlik edeyim," dedi Jaswant. Kokteyller cesaretini yerine getirmişti. "Hem ben de biraz hava alırım."

"Biz de gelelim mi?" diye sordu Karla.

"Hayır, lütfen. Yalnız olsam daha iyi. Gerekirse, başka kimsenin sorumluluğunu almadan daha iyi savaşırım."

"Kocana kavuşunca belki daha neşeli bir hayatınız olsun istersiniz ve teklifimi düşünürsünüz," dedi Karla. "Paran var mı?"

"Yeterince var çok şükür. Yollarımız tekrar keşisinceye kadar sağlıcakla kal, Karla."

Kucaklaştılar. "İnşallah," dedi Karla.

Mavi Hijab bana döndüğünde kaşlarını çattı.

"O gün arabada Mehmu'm için ağladım. Ama senin için de ağladım. Sen uzaktayken o kız öldü ve ben sana söyleyemedim. Seni sevdim, Shantaram ve seni iyi gördüğüme sevindim. Allah'a emanet ol."

"Sen de," dedim. "Dikkatli ol, Jasvvant. Gözünü kulağını dört aç."

Sırıttı. "Hiç merak etme, baba. O iş bende."

Yalnız kaldığımızda, Karla, Jasvvant'ın masasına oturdu. Bana muzipçe bakarak parmağını üçüncü düğmeye uzattı.

"Yapamazsın," dedim.

"Bal gibi yaparım." Düğmeye bastı.

Hoparlörlerden Bhangra müziği fışkırdı.

"Şimdi Jasvvant duyacak ve müziğin parasını faturama yansıtacak!" diye bağırdım.

"Benim de istediğim o zaten."

"Pekâlâ, sen kaşındın," dedim onu elinden tutup çekerek. "Dans zamanı."

İskemleden direnmeden kalktı ama bana yaslanmakla yetindi.

"Kötü kızlar dans etmez. Beni dans ettirmek istemezsin, Shantaram."

"Dans etmek zorunda değilsin!" diye bağırdım müzikte sesimi duyurmak için. "Ben dans ediyorum nasıl olsa. Sen istediğin zaman adımlarını bana uydurabilirsin."

Ondan biraz uzaklaşıp dans etmeye başladım. Sonunda dayanamadı.

Elleri ve kolları dalgalanan kalçalarını okşayan yosunlardı sanki. Etrafımda döndü, o dalgalar bana çarptı ve az sonra yeşil gözlerinde kıvılcımlar çakan siyah bir kedi olup çıkmıştı.

Kötü kızlar da dans eder. Tıpkı kötü erkekler gibi.

Karla bana bir hayali yaşatıyordu ve ben bu ses sistemini ne yapıp edip Jasvvant'tan satın almam gerektiğini düşünüyordum. Dalgınlığım arasında kapıda dikilen postacıya çarptım.

Karla düğmeye bastı. Müzik aniden kesilince odada tuhaf bir yankı kaldı.

"Mektubunuz var efendim," dedi postacı bana imzalamam için bir kâğıt uzatarak.

Yakında şafak sökecekti ve dışarıda hâlâ gece karanlığı vardı. Ama burası Hindistan'dı.

"Mektup mu? Bana mı?"

"Siz Bay Shantaram değil misiniz? Mektup Bay Shantaram adına."

Belgeyi imzaladım. "Bugün biraz geç kaldın galiba?"

"Ya da erkencisin," dedi Karla gelip başını omzuma dayayarak. "Seni bu saatte sokağa çıkaran ne, postacı-J/?"

"Kefaretimi ödüyorum, hanımefendi," dedi postacı imzaladığım belgeyi omuz çantasına koyarken.

Karla gülümsedi. "Kefaret... Yetişkinlerin masumiyeti bulma çabaları. Adın ne, postacı-ji?"

“Hitesh, hanımefendi,” dedi.

“İyi insan,” diye tercüme etti Karla.

“Ne yazık ki öyle değilim,” dedi postacı bana mektubu uzatırken.

Zarfı cebime koydum.

Karla, adamla konuşmayı sürdürdü. “Sormamın bir sakıncası yoksa neyi|“Önce Ankit’i bulalım.”
kefaretini ödüyorsun?

Ayyaşhğımın.

Ama şimdi bir ayyaş değilsin.

“Hayır, hanımefendi. O eskidendi. Görevimi çok ihmal ettim.”

“Nasıl?”

“Bazen o kadar sarhoş olurdum ki, birkaç mektup torbasını yerlerine teslir etmeyi unuturdum. Postane beni bir programa yazdırdı. Zamanında teslir etmediğim bütün mektupları sahiplerine ulaştırdığımda ve onlardan özür dilediğimde bana işimi geri verecekler.”

“Demek buraya bunun için geldin?”

“Evet, hanımefendi. Otellerle başladım çünkü bu saatte açıklar.
Mektubunuzu size bu kadar geç ulaştırdığım için özür dilerim, Bay Shantaram.”

“Bağışlandın, Hitesh,” dedik aynı anda.

“Teşekkür ederim. Size iyi geceler ve iyi günler dilerim.” Bize son bir hüzünlü bakış fırlattıktan sonra kapıdan çıkarak gözden kayboldu.

“Hindistan’ı seviyorum,” dedim başımı iki yana sallayarak.

“Mektubu okumayacak mısın?” diye sordu Karla. “Bunca zaman sonra eline ulaşması bir mucize değil de ne?”

“Aslında ben okumayacak mıyım diye soruyorsun herhâlde.”

“Merak kendi kendinin ödülüdür.”

“Okumak istemiyorum.”

“Neden?”

“Kaderin yine beni huzursuz etmeye çalıştığını biliyorum da ondan. Hem mektuplarla başım hoş değil.”

“Yapma. Bana iki tane yazdın ve aldığım en güzel mektuplardı.”

“Mektup yazmayı sevmem demedim ki. Almayı sevmem dedim.
Cehenneme dair fantazilerimden biri de ayda yılda bir değil de, her gün ve her dakika mektup aldığın bir yer olması. Bu ihtimal kâbuslarıma giriyor, öyle diyeyim.”

Karla’nın gözleri cebimden ucu çıkan zarfa ve tekrar yüzüme kaydı.

“İstersen sen oku,” dedim mektubu ona vererek. “Hatta oku lütfen. Bilmem gereken bir şey varsa söylersin. Yoksa da yırtıp atarsın.”

“Daha kimin yolladığını bile bilmiyorsun.”

“Umurumda değil. Bilmem gereken bir şey varsa söyle yeter, Karla.”

Dalgın bir yüzle zarfı yanağına vurdu.

“Zaten gecikmiş, sonra okurum,” dedi mektubu gömleğinin içine sokarak.

I “İyidir eminim. Ankit, Libya’da Filistinlilerin eğittiği tehlikeli bir komünjnist. Bana kalırsa çadıra dönelim.”

II “Yolumuzun üzeri zaten,” dedi gülümseyerek. “Tekrar bu kata çıkmadan

I ¿nee bir aşağı bakıp geleceğiz.”

1

YETMİŞ YEDİNCİ BÖLÜM

Y^tklımızda bir an önce yukarı çıkma fikriyle aşağı indiğimizde Ankit'le Randall'ın kahkahalarını duyduk.

Bizimkiler duvar kenarındaki limuzinin arkasına boylu boyunca uzanmıştı. Ortalarında Vinson oturuyordu. Naveen, Didier'yle öndeydi.

"Oh, keyfe bak," dedi Karla. "Nasılsınız, beyler?"

"Karla!" diye bağırdı Didier. "Gelsenize!"

"Merhaba, Karla," dedi diğerleri.

Karla arabanın açık arka kapısına yaslandı. "Neler oluyor burada?"

"Aramızda tatlı tatlı dertleşiyoruz," dedi Didier. "Hepimiz terk edildik. Bak bir daha böyle ağdalı bir ortam bulamazsın."

"Terk mi edildiniz?" dedi Karla kaşlarını çatarak. *"Et du,* Didier?"

"Taj bu akşam ayrılmak istediğini söyledi," diye inledi Didier.

"Meşhur heykeltıraşımız kalbindeki aşkı keskisiyle sıyırıp attı desene."

"Bayan Diva da benden ayrıldı," dedi Randall.

"Benden de," dedi Naveen. "Bundan sonra sadece arkadaşmışız."

"Ben aşkı hiç tatmadım," dedi Ankit. "Arayışım hâlâ sürüyor ama o kadar uzun yıllardır yalnızım ki, kaldırdığım her kadehte gözyaşlarını gizli."

"Rannveig beni manastırdan kovdu," dedi Vinson. "Tam onu buldum derken yeniden kaybettim. Bana orada bir ay birlikte kalmamızı teklif etti. Koca bir ay. Hiç düşünmüyor, bu adamın işi ne olacak diye. Dökmediğim dil kalmadı. Yine de kovdu beni. İyi ki bizim çocuklara rastladım."

Kokteyl bardaklarında Ankit'in yatıştırıcı içkisinden içiyorlardı. Vinson şişesi kurukafa şeklinde bir nargileyi doldurmakla meşguldü. Kurukafanın içinde sedef bir yılan amblemi yüzüyordu.

Hazır olunca nargileyi bana verdi ama doğruca Karla'ya geçirdim.

"Belli ki bu iş uzayacak," dedi Karla. "Yer açın, biz de geliyoruz."

"Aramıza otur," diye teklif etti Didier.

“Sen nereye oturmak istersin, Lin?” diye sordu Karla.

“Ben motoru sileceğim,” dedim. Karla’nın o ortamda benden daha çok eğleneceğini tahmin edebiliyordum. “Siz başlayın. Birazdan gelirim.”

Karla beni öptü. Naveen arabadan inip ona kapıyı tuttu. Karla, Didier’nin yanma geçti ama yüzünü arkaya doğru dönüp sırtıyla torpido gözü arasına küçük bir yastık koydu.

Naveen bana sırıtıp limuzine bindi ve kapıyı kapadı. Randall, Jaswant’ın dolabındaki ışıldakların bir benzerini yaktı ve Karla’ya Ankit’in kokteyllerinden bir bardak verdi. Karla içkisini şerefe kaldırdı.

“Beyler,” dedi. “Kayıp Sevgililer Bürosu’na içiyorum.”

“Kayıp Sevgililer Bürosuna!” diye bağırdılar.

O sırada Oleg göründü. Suratına yapışan gülümsemesi bu gece pek bir zorakiydi nedense. Ama arabadaki eğlenceyi görünce gözleri parladı.

“Kruto! Seni gördüğüme sevindim, Lin.”

“Kaç gündür ne cehennemdesin?”

“Kızlarlaydım. O Divalar iliğimi kemiğimi sömürdü ve beni kullanılmış bir mendil gibi bir köşeye fırlattılar. Berbatım.”

“Tam yerine geldin.”

Arabayı gösterdi. “Bir şeyi mi kutluyoruz?”

“Yok canım. Yıllık kayıp aşklar toplantısı sadece. Dayanamayıp sensiz başladılar.”

Arabadaki tayfa daha fazla konuşmamıza izin vermedi. Oleg’i kolundan tutup arka koltuğa çektiler. Oleg Randall’ın yanına çöktüğünde eline bir kokteyl tutuşturmuşlardı bile.

Arka sokaktan en hızlı çıkabileceğim noktaya park ettiğim motorumun yanına gittim. Koltuğun altından bezleri aldım ve onu şefkatle, âdeta okşarcasına temizledim.

Karla ardı ardına kahkahalar patlatırken ve Didier cıyaklarken motorumla konuşup onu yalnız olmadığına ikna etmeye çalıştım.

Madam Zhou konusu kafamı kurcalıyordu. Onu iyi tanıdığım söylenemezdi. İkizleri ya da başka birini sever miydi bilmiyordum. Ama yıllardır ikizlerle yediği içtiği ayrı gitmiyordu. Dolayısıyla onların intikamlarını almak isteyebileceğini tahmin ediyordum. Bir öfke tehlikeli de olabilir, tehlikesiz de. Madam Zhou’nunki hangisiydi öğrenmem lazımdı. İşin kötüsü, Karlanın şu anda kahkahalar attığı yer tam da Madam Zhou’nun bir anda karşımda beliriverdiği noktaydı. Şafağın sökmesine bir saat vardı. Kutsal güneşin şimdilik o vampiri bizden uzak tutacağına güveniyordum. Temizlikten pırıl pırıl parlayan

motoruma oturup bir esrarlı sigara içtim. Bir yandan da sokağın iki çıkışım gözlüyordum.

Benim için düşünceler ve endişelerle geçen dakikalardan sonra, limuzinin kapısı açıldı. Naveen abartılı bir kibarlıkla arabadan inip kapıyı tuttu.

Karla arabadan inerken enerjikti ama sonra yavaşladı.

Naveen bağırarak Karla'ya iyi geceler diledi. Limuzinin arkasındakiler de ona katıldı. Randall arka camın jaluzilerini açtı.

"Günün ışımasını beklesem dert eder misin?" diye sordum Karla'ya.

"Hayır." Yanıma oturdu. "Nöbet tutuyorsun, değil mi?"

"Madam Zhou beni tedirgin ediyor. Biliyorsun, ikizlere bağlıydı."

"Yakında o da belasını bulacak. Mavi Hijab kolunu kanadını kırdı zaten. Karma kuş tüyü değil, çekiçtir."

"Seni seviyorum," dedim şafağın solgun ışığının vurduğu yüzüne bakıp. Onu öpmek istiyordum ama bunun düşüncesi bile o kadar hoşuma gitmişti ki bir türlü harekete geçemiyordum. "Bizimkiler nasıl?" diye sordum.

"Bir sonraki özlü sözler yarışmasına bol bol malzeme topladım. Tıpkı erkeklerin özgüvensizliğinin akupunktur haritasını çıkarmak gibiydi."

"Bir girizgâh yap."

"Hayatta olmaz," dedi gülerek. "Daha cilalama faslı var."

"Bir tanecik."

"Hayır."

"Ya bir tanecik."

"Peki peki. Erkekler sırlara sarılı dilekler, kadınlar dileklere sarılı sırlardır."

"Güzel."

"Sevdin mi?"

"Çok."

"Erkeklerin hediye paketlerini açmasını izlemek acayip eğlenceliydi. Tabii Didier dışında yine hiçbiri tam anlamıyla samimi değildi."

"Ankit'e Mavi Hijab'ın gittiğini söyledin mi?"

Gülümsedi. "Evet. Ortamın genel kasvet havasında hiç sırıtmadı. Ankit kaderine hemen razı oldu."

"İyi bari."

"Ona iş teklif ettim. Sıcak baktı."

"Akıllı adam. Sen de jet gibisin. Başka neleri hızlı yaparsınız, Madam Karla?"

Gün doğmuştu. Limuzindekileri kendi hâllerine bırakıp çadıra gitmek istedim ama Karla beni durdurdu.

“Benimle bir şey yapmanı istesem?”

“Lafı ağzımdan aldın,” dedim sırıtarak.

“Hayır. Ben birlikte bir yere gitmekten bahsediyorum.”

“Tamam. Çadırına gideceğiz ya işte.”

“Yok. Çadırdan sonra.”

Güldüm. “Tabii.” O sırada karanlık limuzinin arkasından bir kahkaha geldi. “Ama bir şartla. Benim karakterlerimi çalmaya bir son vereceksin.”

“Karakterlerin mi?”

“Ankit, Randall, Naveen...” Anlayacağını bildiğim için gülümseyerek sustum.

Güldü.

“Sakın unutma. Sen de benim karakterlerimden birisin.”

“Madem bu hikâyeyi sen yazıyorsun,” dedim, “seninle nereye gitmeyi kabul edeceğimi de sen söyle.”

“Dağa,” dedi. “Idriss’i görmeye.”

“Olur. Hafta sonuna birleştirip bir iki gün kalırız.”

“Ben daha uzun düşünmüştüm.”

“Ne kadar?”

“Yağmurlar başlayana kadar,” dedi usulca. “Hatta belki dinmesini bile bekleriz.”

İki ay mı?

Özellikle de karaborsa işinde bu hiç kolay değildi.

Tanıdığım bir çocuk vardı. Jagat adında genç bir asker. Vishnu’nun temizlik operasyonundan nasibini alanlardandı. Kendisi Hindu’ydu ama Müslümanların inançları yüzünden dışlanmasına karşı çıkmıştı. Bir Hindu olduğu için Vishnu ona zarar veremezdi ama Jagat’ı Müslümanlarla birlikte şirketten atmakta sakınca görmemişti.

Jagat becerikli bir çocuktu. 307 Şirketiyle bağlantılarını koparmamıştı. Ben uzaktayken işlerimi yürütebilirdi.

Biraz ara vermem belki bana da iyi gelirdi. Bu arada Şirket’in kara koyunu, efendisiz kalmış savaşçı Jagat da bankalarımla ilişkilerimi sağlam tutmaya devam ederdi. Gerçi uzun seyahatimden dönüp de bizim savaşçının tarihe karıştığını öğrenmek de vardı.

Yine de, “Olur elbette,” dedim. “Seninle her yere gelirim. Ama sen işlerini o kadar uzun bırakabilecek misin?”

“Ranjit’in hisselerini en sevmediği kız kardeşine devrettim,” dedi yürümeye başladığımızda koluma girerek. “Galerideki hisselerimi de Taj’la diğerlerine pay

ettim. Ranjit'ten bana kalabilecek bütün mirasın en sevmediği erkek kardeşine verilmesiyle ilgili belgeleri de imzaladım. Ranjit'in şoförüne Ranjit'in arabasına sahte bir bomba koyması için o para vermiş. Bana makul bir seçim gibi geldi."

"Ranjit'in likit varlıklarının tamamından kurtuldun, ha?"

"Yok. Birazını bıraktım. Ara sıra kendimi vaftiz etmek için."

"Gerçekten dağda birkaç ay kalmak istiyor musun?"

"Evet. Yukarıdaki şartların kolay olmadığını biliyorum. Hem burada bir işin var. Ama dinlenmek ve yeni fikirler üretmek ikimize de iyi gelecek. Hayaletlerimden arınıp seninle temiz bir sayfa açmak istiyorum. Yapabilir miyiz dersin?"

Ben doğayı seven ama şehirdeki konforumdan da vazgeçemeyen bir şehir çocuğuyum. Kalabalık bir grubun içinde yaşamak, soğuk suyla yıkanmak ve geceleri incecik bir döşekte uyumak ilk tercihim değildi elbette. Ama Karla'nın istediği buydu. Şehir çatışmalardan ve sokağa çıkma yasağından sonra hâlâ gergindi. Henüz o yarı tuhaf dinginliğine kavuşamamıştı. Belki de buradan uzaklaşmak için en doğru zamandı.

"Tamam," dedim onu gülümseterek. "Bakalım dağ bu sefer bize neler öğretecek?"

ON DÖRDÜNCÜ KİTAP

YETMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dağa çıkan orman yolunda, yanından geçtiğimiz genç ağaçların yumuşak yaprakları yüzlerimizi okşuyor, her dönemeçte aralarından masmavi ufuk görünüyordu. Kayalıklara tüneyen maymunlar bizi suçlayan gözlerle izliyordu. Bir karga sürüsü ürkütücü çığlıklarıyla tepemizde dolanıyor, ağaç kütüklerinde kertenkeleler dolanıyordu.

Biz motorda, RandallTa diğerleri arabadaydı. Uzaktaki tabiat parkından vahşi bir kaplanın homurtusu geldiğinde dalların arasından renkli kuşlar havalandı. Sürü hâlinde bizi izlediler ve dağdaki otoparka vardığımızda dağıldılar.

Motorla arabayı büfenin arkasına park ettik. Büfeciye onlara göz kulak olması için küçük bir servet ödedik. Ayrıca ona iki günde bir motoruma bakmaya geleceğimi ve onu istediğim gibi bulmazsam kulağını çekeceğimi söyledim. Arabayı dert etmiyordum. O başının çaresine bakacak kadar büyüktü.

Yanımızda Randall, Vinson, Ankit ve Didier vardı. Naveen'le Oleg de gelmek istemişti ama bizim iki aşk mağdurunun Kayıp Sevgililer Bürosu'na göz kulak olmasını daha uygun bulmuştuk. İlk dik yokuşta Didier hemen başka bir yol var mı diye sordu.

Karla tam ona diğer yoldan söz edecekti ki, engel oldum. Didier'nin bilge kişiye nasıl şüpheci yaklaşacağını biliyordum. Onun için, kampa elini kolunu sallaya sallaya gitmesi işime gelmiyordu. Onu bir hayli terletmek niyetindeydim.

"Şu kadarcık yokuşta hemen pes mi ediyorsun?" dedim.

"Elbette hayır! Bana en zor yolu göster. Didier'nin kararlılığı karşısında durabilecek hiçbir dağ yoktur."

Karla'yla önden gidiyorduk. Didier, Randall, Vinson ve Ankit tek sıra hâlinde bizi izliyordu. Didier yokuşu keçi gibi tırmanıyordu. Benim elime tutunmak ve Randall'ın poposundan itmesi suretiyle tabii.

Az sonra, Vinson tırmanışın zevkine vararak bizi geçti. Ankit'in de ona ayak uydurduğunu görünce şaşırdım. İkisi yosunlu kayaların, çalılıkların ve sarmaşıkların arasında gözden kayboldu.

Karla bir ara gülmeye başladı. Abdullah'ın ona bir maymun gibi tırmandığını söyleyerek iltifat edişini hatırladım.

"Abdullah mı?" diye seslendim.

Güldü. "Aynen."

Sonra ikimiz de uzun boylu, cesur ve amansız arkadaşımızı düşünerek düşüncelere daldık. Abdullah yine ortadan kaybolmuştu. Onu bir daha ne zaman göreceğimizi ve gördüğümüzde buna hazır olup olmayacağımızı düşündüm.

Ankit'le Vinson zirvede bizi bekliyordu. Ellerini bellerine koymuş, Bilge Idriss'in hayat okulunu izliyorlardı.

Dağdakilerin bambulardan yaptıkları yeni tapınak, yani pagoda, çiçeklerle bezeliydi. Tepesinde Hindistan bayrağının renklerinde turuncu, beyaz ve yeşil bir branda bezi dalgalanıyordu.

Pagoda düzlüğün tam ortasına kurulmuştu ve tabanı halılarla kaplıydı. Yerden sadece birkaç santim yüksekliğindeki tahta kürsünün karşısında dört büyük ve yumuşak minder duruyordu.

Pagodanın gerisinde öğrenciler hummalı bir hazırlık içindeydi.

"Burası hep böyle hareketli mi?" diye sordu Randall.

"Hayır," dedim. "Özel bir durum var herhâlde. Rahatsız etmeyiz umarım."

"Burada bir bar vardır, değil mi?" diye sordu Didier.

Karla'yla göz göze geldik.

Şehirli günahkârlarımız hayretle etraflarına bakınırken, "Şu halılarla bambuları buraya kimin taşıdığını merak ediyorsundur," dedi Karla usulca.

"Kolay yoldan bile hiç kolay değil. Kim yaptıysa önünde saygıyla eğiliyorum."

Silvano etrafı süsleyen ve yiyecekleri tepsilere dizen kalabalığın arasından çıkıp bizi karşılamaya geldi.

"Come va, ragazzopasso?"diye sordu bana. *Ne haber, çılgın?*

"Ancora respirare, "dedim. *Hâlâ nefes alıyorum.*

Karla'yı yanaklarından öpüp bana sarıldı.

"Bugün gelmeniz hoş bir tesadüf oldu. Arkadaşlarınız kim?"

Silvano'yu diğerleriyle tanıştırdım. Yüzünden gülümsemesini eksik etmedi.

"Bugün sizi buraya Yukarıdaki gönderdi," dedi.

"Öyle mi? Ben Karla'nın fikri sanıyordum."

"Bugün büyük bir münazara var. Dört farklı bölgenin bilgeleri, Idriss'e meydan okudu."

“Felsefe mi tartışacaklar?” diye sordu Karla. “Bir yıldan fazladır bu ilk, öyle değil mi?”

“Evet. Bugün bütün büyük sorular cevap bulacak.”

“Ne zaman başlıyor?” diye sordu Karla savaşa hazırlanan bir hükümdar edasıyla.

“Aşağı yukarı bir saat sonra. Daha hazırlıkları tamamlayamadık. Gidin ellerinizi yüzünüzü yıkayın. Bir şeyler yiyin. Yorgunluğunuzu atın.”

“Bar açıldı mı?” diye sordu Didier.

Silvano ona boş gözlerle baktı.

“Evet, bayım,” dedi Ankit sırt çantasını göstererek.

“Çok şükür,” diye iç çekti Didier. “Banyo ne tarafta?”

Karla yı Didier ve diğerleriyle bırakıp bir kova suyla koruya girdim ve gözden uzak bir yerde yıkandım.

Karla’dan ayrılır ayrılmaz kulaklarım çınlamaya başlamıştı. Biri çığlık atıyordu sanki. Neden sonra bunun asitçilerin intikam çığlığı olduğunu fark ettim.

Mavi Hijab bize onları yakaladıklarını ve işkenceyle öldüreceklerini anlattığından beri acı çeken ruhları yakamı bırakmamıştı.

Dağa gelirken Karla arkamdaydı ve kendimi bir pazar günü dingin bir havuzda yüzen bir yaprak gibi hissetmiştim. Ama ayrıldığımızda anılar pençelerini acımasızca etime geçirmişti. O zincirin bıraktığı yara izinin sızısı ilk anın acısından da beterdi. Teslimiyet çığlıkları savaş çığlıklarından daha yüksek çıkardı daima.

Dağdaki herkes büyük bilgelerin münazarasına hazırlanırken ben arınmak ve işkence anılarımla baş başa kalmak için ormana gitmiştim.

Mavi Hijab ve korkunç bir şekilde yanan silah arkadaşı adına acı çekiyordum. İşkencecilerine işkence yapacak kadar öfkelenen tüm o kuzenler ve komşular için içim yanıyordu.

Her infaz, adaleti öldürür aslında çünkü hiçbir hayat öldürülmeyi hak etmez. Ben hapiste yediğim dayaklardan kurtulup hayatıma devam edebildiysem işkencecilerimi bağışladığım içindir. Bunu diğer işkence mağdurlarından öğrendim. Zincirlenip sıramı beklerken.

Unut, demişti o bilge adamlar. *Onlardan, onların bizden nefret ettiği gibi nefret etmek aklını kirletmekten başka bir işe yaramaz. Oysa dokunamayacakları tek şey o dur.*

“Bebeğim, iyi misin?” diye seslendi Karla ağaçların arasından. “Münazara birazdan başlıyor. Bize iyi bir yer ayarlayacağım.”

"İyiyim," dedim bugün iyi, hatta idare eder bile hissetmememe rağmen.

"İki dakika kaldı," diye seslendi. "Bunu hayatta kaçıramazsın. Âdeta bizim için tartışacaklar."

Karla'nın bizi dağa neden getirdiğini biliyordum. Beni iyileştirmek istiyordu. İçten içe kırılıyordum ve Karla bunu görebiliyordu. Belki o da aynı durumdaydı. Tıpkı Karla ve tanıdığım diğer bütün askerler gibi, ben de yarasız kalpleri derinden incitecek şeylerin şakasını yapabiliyordum. Ölümle arama bir duvar örmüştüm sanki. Şimdi geriye dönüp baktığımda, geçmişim bir mezbahadan farksızdı. Hemen hemen bütün sevdiklerim ölmüştü. Ve kayıplarınızla birlikte yaşamanızın tek yolu, her seferinde o soğuk mezarın küçük bir kısmını daha içinize sindirebilmektir.

Karla gittiğinde gözlerim karşımdaki yaprak labirentine takıldı. Nefretin oradan oraya savrulan başıboş akıl karışıklıklarını bir şiddet girdabına sürüklemek için kendine has yöntemleri vardır. Eğer bunu isteseydim, benim de asitçilerden nefret etmek için sebeplerim vardı ve o girdapta korkudan titremeye hiç mi hiç alışık değildim. Ama dağdaki ormanda ruhumdan akıtmaya çalıştığım nefret değildi. Benden kaynaklanmayan ama durdurmak için de hiçbir şey yapmadığım utançtı.

Bazen her nedense onu durduramıyor ya da durdurmuyordum. Ve bazen, her nedense, daha doğru olup olmadığını bile anlamadan bir yanlışın parçası olarak buluyordum.

Ormanda yalnızken, bana yapılanları bağışladım. Kendi hatalarımla diz çökerken onları da yaptıkları yanlış için affettim ve binlerinin de bir yerlerde beni affettiğini umdum. İşte o zaman, yapraklar bana, *teslim ol,* dedi. *Hepimiz biriz ve birimiz hepimiziz. Teslim ol.*

YETMİŞ DOKUZUNCU BÖLÜM

D ininden dönen bir rahip bir keresinde bana, *inanç, içindeki dürüstlükten ibarettir, onun için her fırsatta içini dürüstlükle doldur, oğlum,* demişti. Mistik öğretmen Idriss'in inançlı öğrencileri, hocalarının diğer bilgilerle yapacağı fikir alışverişinin onları bilgelikle dolduracağını umut ederek geç akşam güneşinde düzlüğü doldurmuştu.

Çevremizde bazı inançsız gözlemciler de vardı. Diğer bilgelerin, küstahçasına mütevazı olan Idriss'in isyan bayrağını açtığı zirveden aşağı yuvarlanmasını dört gözle bekleyen müritleri. İnancın da tıpkı samimiyet gibi kendine has zorlukları vardır ve saflık, korku dolu kalplere kılıç çekmekten kaçınmaz.

Yalnızca kendi zevklerine inanan Didier, iki ağacın arasına gerilmiş bir hamak bulunca münazarayı buradan izleyebileceği ümidine kapıldı.

Ama Karla ona izin vermedi.

"Bunu kaçırırsan bir daha yüzüne bakmam," dedi Didier'yi ceketinden çekiştirerek.

Bizim gruba en önden yer ayarlamıştı. Bütün bilgeleri rahatlıkla görebilecektik.

Seyirciler pagodanın etrafına minderler atmıştı. Öğrenciler Idriss'e meydan okuyan efsanevi bilgeler hakkında öyküler paylaşırken beklenti bir dalga gibi bütün düzlüğe yayılıyordu.

Bilgeler bu büyük karşılaşma önce meditasyon yaptıkları büyük mağaradan hep birlikte çıktı. En gençleri otuz beş, en yaşlıları, Idriss'ten belki birkaç yaş genç, yani yetmişlerindeydi. Hepsi de bilinen ve saygı gören kimselerdi. Bir örnek beyaz *dhoti* kıyafetler giymişlerdi. Boyunlarında *rudraksha* tespihler asılıydı. Bunların, iyi ve kötü varlıkları ayırt eden manevi güçleri olduğuna inanılırdı. Rivayete göre, rudraksha boncukları saf maddenin üze-

rine tutulduklarında saat yönünde, aksi hâlde diğer yöne doğru dönüyordu. Dolayısıyla hiçbir guru bunlardan vazgeçemiyordu. Ayrıca astroloji tablolarındaki dost gezegenlerin gücünü zirve noktasına çıkarmak için yüzükler ve tılsımlar takıyorlardı. Aynı şekilde düşman gezegenlerin olumsuzluklarını da en aza indirgiyorlardı.

Öğrenciler ünlü bilgelerden isimleriyle bahsetmenin yasaklandığını söylemişti. Idriss'e meydan okumalarına rağmen mütavazılıklarından ödün vermiyorlardı.

Öğrencileri ayaklarının altına gül yaprakları serperken minderlerdeki yerlerini almalarını izledim. En gencine Huysuz adını taktım. Diğeri Şüpheci, üçüncüsü, Hırslı ve en yaşlısı da Dur Bakalımdı. En yaşlıları yerine en çabuk geçen oldu ve oturduğu gibi misket limonu suyuyla taze papaya dilimlerinden birine uzandı.

"Sizce ne kadar sürer?" diye fısıldadı Vinson.

Karla öfkeyle çenesini sıktı. "Ömrünün yedi yılını felsefe, teoloji ve kozmoloji çalışarak geçirmek ister miydin, Vinson?"

"Hayır," dedi Vinson tereddütle.

"Rannveig'e yedi yıl bunları çalışmış gibi görünmek ister miydin?"

"Evet."

"O zaman kapa çeneni ve dinle. Bu tip meydan okumalar yılda bir olur. Benim için de ilk olacak. Başından sonuna tek kelimesini bile kaçırmak istemiyorum."

"Ara verecekler mi?" diye sordu Didier.

Idriss en gencinden en yaşlısına bütün bilgelerin ayaklarının dibine çömeldi. Hayır dualarını aldı ve küçük sahneye çıkıp izleyicileri selamladı.

"Başlamadan önce nargile içelim," dedi.

Öğrenciler pagodaya bir nargile getirdi ve bilgelere hortumları verdi. En uzunu Idriss'inkiydi. Nargileden bir nefes çekti.

"Şimdi," dedi Idriss esrarlı sigarasını çaktırmadan tüttüren Didier de dâhil herkes bir nefes içtiğinde. "Sorularınızı bekliyorum, lütfen."

Bilgeler ilk hamleyi yapması için Dur Bakalım'a baktı. Yaşlı bilge gülümsedi, derin bir nefes aldı ve okyanusa bir taş attı.

"Tanrı nedir?"

"Tanrı bütün olumlu özelliklerin kusursuz bir ifadesidir," dedi Idriss.

"Sadece olumlu özellikler mi?"

"Özellikle."

"O hâlde Tanrı kötülük yapamaz ya da günah işleyemez?"

“Tabii ki hayır. Tanrı canına kıyabilir mi ya da bir masuma yalan söyleyebilir mi?”

Kutsal adamlar kendi aralarında fikir alışverişinde bulundu. Dertleri neydi anlamıştım. Bütün çağlarda ve birçok kutsal metinde tanrıların insanları öldürdüğüne değinilirdi. Bazı tanrılar insanların ruhlarına sonsuza dek işkence eder ya da buna göz yumardı. Idriss’in bütün kötülüklerden uzak tanrı kavramını bazı büyük din kitaplarıyla uzlaştırmak güçtü.

Nihayet tartışmaları son buldu ve Dur Bakalım yine sazı eline aldı.

“Sizce hayat nedir, büyük bilge?”

“Hayat, karmaşıklığa duyulan eğilimin organik bir ifadesidir.”

“Hayat, Tanrı tarafından mı yaratıldı, yoksa kendi kendini mi yarattı?”

“Bu gezegendeki hayat inorganik elementlerin şaşılacak kadar imkânsız ama bir o kadar da kusursuzcasına mükemmel iş birliğinden doğdu. Denizlerin altındaki alkalik boşluklarda ilk bakteriyel hücreler oluştu. Bu süreç hem kendi kendini yaratmıştır, hem de tamamen ilahi bir kusursuzluğun eseridir.”

“Fazla bilimsel konuşmuyor musunuz, büyük bilge?”

“Bilim manevi bir dil ve en manevi uğraşlardan biridir.”

“Ya aşk nedir, büyük bilge?”

“Aşk özel bir bağdır.”

“Ben aşkın en saf hâlinden söz ediyordum, büyük bilge,” dedi Dur Bakalım.

“Ben de öyle, büyük bilge,” dedi Idriss. “Becerileri doğrultusunda bir hastalığa çare arayan bir bilim insanı aynı zamanda özel bir bağ kurar ve içi sevgiyle dolar. Size güvenen bir köpekle bir ormandan geçmek onunla özel bir bağ kurmaktır. Bir duada kalbinizi Yaradan’a açarken onunla özel bir bağ kurarsınız.”

Dur Bakalım başını sallayarak kıkırdadı.

“Sözü geçici olarak genç meslektaşlarıma bırakıyorum.”

“Bizim bildiğimizin dışında bir gerçeklik olduğundan nasıl emin olabiliriz?” diye sordu Hırslı, tıraşlı kafasındaki ter damlacıklarını silerek.

“ *Cogito ergo sum A* inansak bile,” diye atıldı Şüpheci, “düşüncelerimizin ötesindeki dünyanın gerçekçi bir rüyadansa gerçeğin ta kendisi olduğunu nasıl bilebiliriz?”

“Dışsal gerçekliğe inanmayan herkesi buradan çok da uzak olmayan bir dağ geçidine davet ediyorum,” dedi Idriss. “Siz oradan aşağı atlayacaksınız, ben uzun yolu tercih ederek tepeden yürüyerek ineceğim. Aşağıda hayatta kalanlarla dışsal gerçekliği tartışmaya devam ederiz.”

“İyi fikir,” dedi Dur Bakalım. “Ama ben bir savaşçı olduğum için burada kalmayı tercih edeceğim.”

Bütün bu soruları dağda duymuştum. Idriss'in cevaplarının çoğunu ezbere biliyordum. Onun evren bilimi, varsayımlara dayanıyordu ama karmaşık ve istikrarlı bir düşünce tarzı vardı. Mantığı kolayca akılda kalıyordu.

"Özgür irade hakkında ne düşünüyorsunuz, Idriss?" diye sordu en gençleri, Huysuz.

"Dört fiziksel güç, madde, zaman ve mekânın ötesinde, evrende iki büyük manevi enerji var," dedi Idriss. "Bunlardan birincisi, evrenin varoluşundan beri aralıksız olarak manevi bir eğilim alanı olarak ifade edilen ve karanlık enerjinin manyetik alanı olarak algılanan ilahi Kaynak. İkincisi ise, görünmez bir enerji olan, İrade Gücü."

"Bu eğilim alanının amacı ne?" diye sordu Huysuz.

"Şu anki bilinç düzeyimizle bunu söylemek mümkün değil. Ama bu enerjinin ne olduğunu bilmesek de, bize neler yaptığını ve onu nasıl kullanacağımızı biliyoruz."

"Ben nasıl bir değeri olduğunu sormuştum."

Idriss gülümsedi. "Değerini tam anlamıyla kestiremeyiz, ne yazık ki. Ama spititüel eğilim alanıyla insan irademiz arasındaki bağlantının, bizim düzeyimizde hayatın anlamı olduğunu söyleyebiliriz."

Idriss yeni bir nargile getirmelerini işaret edince Silvano mağaraya koştu. Döndüğünde nargileyi pagodaya götürdü. Tüfeği yanında olmamasına rağ- t men, nargileyi yere bırakmak için eğildiğinde dirseğiyle hayali silahını tutu-] yordu.

"Daha hiçbir bok anlamadım," diye fısıldadı Vinson, Karla'ya.

"Şaka yapıyorsun, değil mi Stuart?"

"Gayet ciddiyim. Bütün gösteri bu kadar bayık değildir umarım. Sen ne kadarını takip edebildin ki?"

Karla ona acımayla baktı. Onun bu dünyada en çok sevdiklerinden, hatta belki de en çok sevdiği şey, Stuart'a yabancı bir lisan gibi gelmişti.

"Sana on maddede özet geçeyim ister misin?" diye önerdi elini Vinson'ın koluna koyarak.

"Vay canına," dedi Vinson. "Sahiden öyle bir kıyak yapar mısın?"

Karla ona gülümsedikten sonra bana baktı.

"Nasıl? Geldiğimize değdi değil mi?"

Güldüm.

"Hem de nasıl."

"Sana demiştim."

Idriss'le diğer bilgeler nargileden birer nefes çekip söyleşilerine devam etti.

“Nasıl, usta-*jü″* diye sordu Şüpheci. “Bu eğilim alanıyla ya da Yaradan’la bağımız hayatın anlamını nasıl açıklayabilir?”

“Üzgünüm ama bu geçersiz bir soru,” dedi Idriss usulca. “Anlam hayatın değil, iradenin simgelerinden biri. Ama amaç hayata dair bir kavram.”

Bilgeler yine bir mantık arayışıyla kendi aralarında tartıştı.

Beyazlar içindeki Idriss, öğrencilerine bakarak iç çekti. Batan güneşi selamlayan ağaçlar yaşlı bilgeyi gölgede bırakıyordu.

“O hâlde...” diye başladı Vinson.

“Hayatın anlamı, yanlış soru,” dedi Karla. “Hayatın amacı, doğru soru.”

“Vay be,” dedi Vinson.

O sırada bilgelerin tartışması bitti. Şüpheci hafifçe öksürerek boğazını temizledi.

“Yaradan’la ya da diğer canlılarla bir bağ kurmaktan mı söz ediyorsunuz?”

“Dürüstçe ve özgürce kurulan her bağ ister bir çiçekle, ister bir bilgeyle kurulsun, aslında Tanrı’nın kendisiyle kurulur. Zira kalben kurulan her bağ otomatikman manevi eğilim alanının bağlayıcılarıyla kurulmuş olur.”

“Ama bir insan bir bağlantı kurduğunu nasıl anlayabilir ki?” diye sordu Şüpheci.

Idriss, Şüpheci’nin sadakatinin yalnız kıyısından ona el sallayan hüznün kederiyle başını eğdi. Tekrar başını kaldırdığında Şüpheci’ye şefkatle gülümsedi.

“Eğilim alanı bunu tasdik eder,” dedi.

“Nasıl?”

“İyilik, merhamet gibi gönülden gelen kefaretler eğilim alanıyla aramızda bir bağ kurar. Eğilim alanı daima buna karşılık verir. Bazen bir yusufçukla bir mesaj yollar bize. Bazen bir dileğimizin gerçekleşmesiyle ya da bir yabancının iyiliğiyle.”

Bilgeler yine fikir teatisinde bulundu.

Vinson bu arayı fırsat bilip kolunu omzuma attı ve beni kendi kafa karışıklığının içine çekmeye yeltendi. Karla ya fısıldamak için bize doğru eğildi ama Karla buna fırsat vermedi.

“Sen ondan vazgeçsen bile güç hep seninle,” dedi.

“Haaa.”

“Görüyorum ki anlamları bir niyetler bilmecesi çerçevesinde sunmayı tercih ediyorsunuz,” dedi Şüpheci. “Ama kararlarımızda gerçekten serbest miyiz, yoksa yapıp ettiklerimize Tanrı mı karar veriyor?”

Idriss güldü. “Diğer bir deyişle, Tanrı’nın kurbanları mıyız? O zaman özgür irademizin ne anlamı kalır? Tanrı onu insanoğluna işkence etmek için mi ver-

di? Buna gerçekten inanmamı mı bekliyorsunuz? İradelerimiz sadece cevaplar almak için yalvaralım diye değil, aynı zamanda Tanrı'yla ilgili sorular da sorabilelim diye var."

"Ben sizin neye inandığınızı öğrenmek istiyorum, Idriss Usta."

"Neye inandığımı mı, yoksa ne bildiğimi mi, büyük bilge?"

"Birincisi," dedi Huysuz.

"Pekâlâ. Ben evrenimizi yaratan kaynağın manevi bir eğilim alanı olarak bizimle birlikte bu gerçekliğe geldiğine inanıyorum. İnsan irademizin kendi içinde bağlantı kuran daimi bir çakışma ve etkileşim hâlinde olduğunu düşünüyorum. Manevi irade alanımızı oluşturan fotonlar gibi onunla bir etkileşim hâlinde değiller."

Bilgeler yine kendi aralarında konuşmaya başladı. Vinson neler olduğunu sormak için ağzını açtı.

"Güç sensin," diye fısıldadı Karla buna fırsat vermeden. "Onun için yeterince mütevazıysan tabii."

"Söylediklerinizin büyük bir kısmını özgürce seçim yapabilme ihtimalimize dayandırıyorsunuz," dedi Hırslı. "Ama seçimlerimizin birçoğu önemsiz konularla ilgili."

"Hiçbir seçim önemsiz değildir," dedi Idriss. "Güçlü insanların seçimlerimizi yönlendirmeye çalışması bundandır. Eğer seçimlerimiz önemsiz olsaydı, onları değiştirmek için uğraşmazlardı."

"Benim neden bahsettiğimi gayet iyi anladığınızı düşünüyorum, usta-*ji"* dedi Hırslı. Biraz alınmıştı galiba. "Her gün önemsiz konularda yüzlerce karar alıyoruz. İçinde manevi bir düşünce tarzı barındırmayan seçimler dediğiniz kadar önemli olamaz."

Idriss sabırla gülümsedi. "Tekrar ediyorum. Önemsiz bir seçim yoktur. Her seçim, ne kadar bilinçsiz yapılırsa yapılsın, önemlidir. Bütün seçimlerimiz insan hayatını içine çekmeye çalıştığımız o veya bu gerçeklikle ya da o veya bu algıyla çakışır ve o kararın zaman çizgisi üzerinde küçük ya da büyük ama ebedi etkileri olur."

"Siz buna güç mü diyorsunuz?" diye sordu Hırslı.

"Güç değil, enerji," dedi Idriss. "Manevi enerji zamanı değiştirebilir ve bu hiç de azımsanmayacak bir şey. Zaman milyarlarca yıldır bütün canlıların efendisiydi. Ta ki irade karşısına dikilene dek."

Dur Bakalım, bilgeleri fikir alışverişine davet etti. Meslektaşlarının öfkesine rağmen pek eğleniyormuş gibi bir hâli vardı. Ya da belki Idriss'in onları alt etmesi hoşuna gitmişti.

Bu özel toplantının amacı Idriss'in bilgeliğini kabullenmek de olabilirdi.

Vinson yine Karla'ya baktı.

"Her hareketin zaman çizgisini etkiliyor, ahbap," dedi Karla. "Onun için, adımlarını dikkatli at."

Dayanamayıp onu öptüm. İçinde bulunduğumuz ortam bunu kaldırmasa da, bizi affedeceklerini umuyordum.

Bilgeler yeniden sırtlarını dikleştirirken Karla, "Bu en güzel ikinci randevumuz," dedi. Bu arada Huysuz söz aldı.

"Konumuzun dışına çıkıyoruz," dedi. "Ben sizin taktiğinizi anladım, ustayı. Kelime oyunlarıyla soruları çarpıtıyorsunuz. İzin verirseniz yine kutsal metinlere dönelim. Sizin iddia ettiğiniz gibi, insan ruhu insanlığımızın bir ifadesi olsaydı, bütün kutsal metinlerde yazıldığı gibi, hepimizin hayatta payımıza düşeni yapması daha büyük bir önem kazanmaz mıydı?"

"Kesinlikle," diye atıldı Hırslı, Idriss'e haddini bildirmek istercesine küçümseyici bir bakış fırlatarak. "Herhangi birimiz karma denen döngüden ve kutsal görevlerimizden kaçabilir miyiz?"

"Eğer ilahi bir kaynak varsa, bizler aklımızla ona hizmet etmek zorundayız. Diğer bir görevimiz de hep birlikte paylaştığımız insanlığa ve gezegenimize hizmet etmek. Bunların ötesindeki her şey kişisel seçimlerimiz."

"Her birimiz karmik bir görevle doğmadık mı?" diye üsteledi Hırslı.

"İnsanlık karmik bir görevle doğdu. Bütün insanlar da kendi karmik görevleriyle doğar ve bu ortak görevin bir parçası olarak ona hizmet eder."

Bilgeler birbirlerine baktı. Belki de Idriss'i dinlerin kaygan zeminine sürükledikleri için utanmışlardı.

"Sizinle konuşan bir Tanrı var mı?" diye sordu Dur Bakalım, yıllardır kırmızı kehribar boncukları sayarak yaptığı mediyasyonlarda ağarttığı sakallarını sıvazlayarak.

Idriss gülümsedi.

"Ne hoş bir soru. Koca evreni yaratan ve benimki gibi bütün zihinleri birbirine bağlayan ama aynı zamanda benimle özel olarak ilgilenip sohbet eden bir tanrıdan mı söz ediyorsunuz?"

"Evet," dedi yaşlı bilge.

Idriss kendi kendine güldü.

"Soruyu anlamadım," diye fısıldadı Vinson.

"Tanrı sizinle konuşuyor mu?" diye tercüme etti Karla.

Vinson sırıttı. "Ah, anladım. Tanrı telefonlarınıza çıkıyor mu diye soruyor yani."

“Ben yaşadığım her dakika Tanrı’yı görüyorum,” dedi Idriss. “Her anımda varlığını hissediyorum. Ama onunla sıradan bir dille konuştuğumu iddia edemem tabii. Bence neden bahsettiğimi gayet iyi anlarsınız, ulu bilge.”

“Evet, Idriss,” dedi kıkırdayarak. “Bize bununla ilgili bir örnek verebilir misin lütfen?”

“Doğada huzuru bulduğunuz her an,” dedi Idriss, “Tanrıyla doğal bir bağ kurarsınız. Onun için doğaya mümkün olduğunca yakın olun denir.”

“Mükemmel bir örnek,” dedi Dur Bakalım.

“Yeni bir arkadaşımın bana sevgiyle bakması için ona iyi niyetle yaklaşırken de Tanrı’yla konuşurum,” dedi Idriss. “Kalpten bir meditasyon yaparken de.”

“Daha önce yeterince açık konuşmadın, Idriss. Bize hayatın anlamı ve amacı nedir söyler misin?”

“Daha önce de dediğim gibi, bunlardan sadece biri geçerli bir soru.”

“Bu konuya değindiğimiz doğru ama ben hâlâ bir şey anlamadım,” dedi Huysuz dudaklarını bükerek.

“Herhangi bir şeyin anlamı hakkında soru soracak tam anlamıyla bilinçli bir iradeye sahip olmadan o soru yalnızca anlamsız değil, aynı zamanda imkânsız olur.”

“Ama şüphesiz, sizin bu kadar desteklediğiniz insan iradesi özünde anlamın ta kendisi olamaz,” dedi Şüpheci kaşlarını çatarak.

“Tekrar ediyorum. *Hayatın anlamı nedir,* geçersiz bir sorudur. Anlam bir iradenin özgür kararlar alarak ve özgürce soru sorarak bahsettiğimiz o seçenekler çakışması hâlini yok etmek için var olması durumunda ortaya çıkan bir kavramdır.”

Kısa bir duraksama olduğuna sevindim çünkü Vinson’ın her an Karla’nın dikkatini dağıtmak için araya girebileceğini biliyordum. Karla da münazaradan sonra onu öldürürdü şüphesiz.

“Bu soruyu sormak anlamın ta kendisi,” diye fısıldadım.

“Teşekkürler,” dedi Karla bana yaslanarak.

“Anlam iradenin bir özelliği,” diye devam etti Idriss. “Dolayısıyla asıl soru *hayatın amacı nedir* olmalı.”

“Pekâlâ,” dedi Dur Bakalım. “Hayatın amacı ne?”

“Hayatın amacı, bir dizi olumlu özelliği olabilecek en karmaşık şekilde ifade etmektir. Bunu ancak diğerleriyle, gezegenimizle ve her şeyin ilahi kaynağıyla saf bağlar kurarak yapabiliriz.”

“Bu olumlu özellikleri nasıl sıralarsınız, usta -yi?” diye sordu Şüpheci. “Onları hangi kutsal metinlerde bulabiliriz?”

"Olumlu özellikleri her yerde bulmak mümkün. İnsanların birbirlerine insanca yaklaştığı her yerde. Hayat, farkındalık, özgürlük, sevgi, adalet, dürüstlük, merhamet, cesaret, cömertlik, şefkat, bağışlayıcılık, duygudaşlık ve daha birçok güzel özellik var. İyi kalplerde sonsuza dek varlıklarını sürdürecekler."

"Ya siz analizlerinizde hangi kutsal metinlere başvuruyorsunuz?"

"Huzurlu insan kalbinin kutsal metni hepimizin ortak insanlığı," dedi Idriss. "Ve onu yazmaya daha yeni başladık."

"Bütün bu olumlu özelliklerin ifadesi bizi amaca nasıl götürüyor?" diye sordu Hırslı.

"Biz insanlar evrimsel olmayan bilgileri biriktirmek ve davranışlarımızı şekillendirmek konusunda müthiş bir kapasiteye sahip olarak dünyaya geliyoruz. Başka hayvanlar bunu yapamaz ama Tanrı'ya şükürler olsun ki, bizim için çocuk oyuncağı denecek kadar kolay."

"Evrimsel olmayan bilgilerle neyi kastettiğinizi biraz açabilir misiniz, usta-lı?" diye sordu Şüpheci. "Bu terim bana oldukça yabancı da."

"Hayatta kalmak için bilmemiz gerekenler hariç bütün bildiklerimiz. Her konuda bütün fazladan bildiklerimiz de denebilir."

"Evet, bir şeyler biliyoruz," dedi Hırslı. "Davranışlarımızı da şekillendirebiliyoruz. Amaçla bunun ne ilgisi var?"

"Bu ikisi olmadan bir kaderimiz olduğunu iddia edemeyiz. Ama onlar var oldukça, kader inkâr edilemez bir gerçek hâline geliyor."

"Nasıl?"

"Sonsuza dek maymun kalmadık. Kendimizi değiştirebiliyoruz. Sürekli değişiyoruz. Bir gün, evrenin bütün kanunlarını keşfedeceğiz ve evrimimizi bizler kontrol edeceğiz. O zaman dünya tersine dönecek ve DNA'yı kader kontrol edecek."

"Kaderi tanımlar mısınız?" diye sordu Hırslı.

"Kader ölüm bilincinde bulduğumuz bir hazinedir."

"Ah, evet!" diye bağırdı Karla. "Özür dilerim."

"Biraz ara versek mi?" dedi Idriss. "Tartışmamıza daha dinç devam ederiz."

Öğrenciler bilgelere mağaralara kadar eşlik etmek için ayaklandı. Bilgeler dalgın yüzlerle pagodadan ayrıldı.

Idriss, Silvano'nun koluna girdi. Karla'yı görünce gülümsedi.

"İyi ki geldiniz Karla," dedi Silvano'yla mağarasına doğru yürürken. "İkinizi bir arada görmek ne güzel."

Yalnız kaldığımızda Vinson, "Ben bu işi kaptım galiba," dedi. "Sloganlı tişört işine giriyorsun ve Randall senin için not tutuyor. Doğru mu, Karla?"

“Hem de büyük bir titizlikle, Bay Vinson.”

Sakıncası yoksa onları görmek isterim.”

“Ben de,” dedi Karla.

“Ben de,” diye atıldım.

“Çok **Şükür** anlaştınız," dedi Didier. “Arak biri bar, açabilir $_{mi}$ lütfen- Ruhum gelişmiş olabilir ama aklım merhamet diye yalvarıyor.”

SEKSENİNCİ BÖLÜM

^N/tünazara yeniden başladığında, Şüpheci hemen bir soru sormaya yeltendi ama Idriss elini kaldırarak onu engelledi. Tavrı yumuşak ama ısrarcıydı.

"Şimdiye kadar gördüğüm kadarıyla," dedi usulca, "hâlihazırda olduğumuzdan daha fazlası olma kapasitesine sahip tek tür biziz. Hatta belki de olabileceğimizi hayal ettiğimizden bile daha fazlası. Her birimiz seçtiğimiz yolda ilerleme kapasitesine sahip bireyleriz."

Bir an sustu.

"O hâlde neden azınlığın, çoğunluğu rekabete, tüketmeye ve kavgaya itmesine izin veriyoruz? Barışı ve huzuru ne zaman özgürlüğümüz kadar çok isteyeceğiz? Onun için ne zaman tutkuyla mücadele edeceğiz?"

Birden ağlamaya başladı ve kucağına koyduğu ellerine yağmur gibi gözyaşları yağdı.

"Bağışlayın," dedi avuçlarını gözlerine bastırarak.

"Büyük bilge," dedi Dur Bakalım, "bugün burada hepimiz sevginin gücüyle buluştuk. Manevi yolculuğumuza neşe içinde devam edelim, ne olur."

Idriss aytaşı gözyaşlarını silerek gülümsedi.

"Semantik bir hata yaptınız, efendim. Sevginin bir gücü yoktur çünkü ancak sakınmadan, serbestçe ve isteyerek verilebilir."

"Pekâlâ," diye gülümsedi Dur Bakalım. "Sizce güç nedir?"

"Güç insanları ya da süreçleri etkiler ve yönlendirir. Güç bir kontrol ölçüsüdür ve daima otoriteyle ilişkilendirilir. Güç korkudur, açgözlülüğe boyun eğer. Sevgide korku ya da açgözlülük yoktur. İşte bu sebeple, güç denen sanrının ötesinde bir yerdedir."

"Ya iyileştirici güçler?" diye sordu Huysuz. "Onları da mı inkâr ediyorsunuz?"

"Ben onlara iyileştici enerjiler diyorum, usta-^7. Her şifacı o tip bir enerjinin içinde güce yer olmadığını bilir. Enerji süreçtir. Güç o süreci etkileme, yönlendirme ya da kontrol etme girişimidir."

“Dua gücü bile mi, usta-*jiti”* diye sordu Hırslı. “Böyle bir şeyin olmadığını mı iddia ediyorsunuz?”

“Duanın manevi bir enerjisi vardır,” dedi Idriss. “Tıpkı sevgi gibi. İkisinin de bir inceliği var ama güç başka bir şey. Enerji bir süreç, güç ise o süreci kontrol etme girişimi.”

Vinson konuşmak için kıvranıyordu.

“Güç kötü, enerji iyi,” diye fısıldadı Karla’ya. “Mutlak güç adamı bitirir.”

“Bravo, Stuart,” diye fısıldadı Karla.

“Bir nargile daha içelim,” dedi Idriss, bilgelere.

“Aferin Idriss,” diye mırıldandı Didier. Bizim Fransız’la bilgeler ihtiyaç molasındayken seyirciler de rahatlayarak birbirleriyle sohbete daldı.

“Devam edebilir miyim?” diye sordu Idriss, bilgeler yeniden metafiziğe dalacak kadar uçtuklarında.

“Elbette,” diye yanıtladılar.

“Bizim şu an olduğumuz insanlar oluşumuz,” diye devam etti Idriss hiç ara vermemişiz gibi, “bütün doğru soruları sormamız ve aradan kaç yüzyıl geçerse geçsin gerçeğe ulaşma çabamız kaderin ta kendisi. Kader de hayat gibi devamlı gelişen bir fenomen.”

Vinson bir soru sormak için eğildiğinde, Karla lafı ağzına tıktı.

“Enerji artı yön eşittir kader,” dedi çabucak ve yeniden konuşulanlara yoğunlaştı.

“Kaderden anladığınız ne?” diye sordu Şüpheci. Akşam güneşinde tıraşlı kafasında ter damlacıkları belirmişti. “Yeniden açıklamanız mümkün mü?”

“Biz insanların kaderi bir varsayım değil, gerçeğin ta kendisi,” dedi Idriss. “Kader manevi enerjiyi istek ve niyet formuna sokabilme yeteneği. Hepimiz hayatımızda bunu öyle ya da böyle yapıyoruz. Zaten yönlendirilmiş hayatlar yaşıyoruz ve bunu fark edip onları daha olumlu bir yere doğru düzene koymak mümkün.”

“Ama nasıl fark edeceğiz?” diye sordu Dur Bakalım.

“Olumlu özelliklerini elinden geldiğince ifade ederek,” dedi Idriss. “Ruhsal farkındalığa ancak insani iyilik ve cesaretle varılır.”

“Neden?” diye sordu Hırslı. “Bir insan neden iyi ve olumlu şeyler yapmak için çaba harcasın ki? Neden sadece kendi çıkarları için çalışmasın? Madem siz bu kadar bilimsel bir insansınız, söyleyin, bu da evrimin bir parçası değil mi?”

Idriss gülümsedi. “Asla,” dedi aynı soruya defalarca cevap verdiği gibi. “Bazı insanlar baktıkları her yerde vahşi ve yırtıcı bir dünya görür. Ölümüne rekabetlerin yaşandığı bir dünya. Ama dünyada mükemmel iş birlikleri de var.

Karıncalardan ağaçlara ve insanlar arasındaki dayanışmaya varıncaya kadar bunun örneklerine her yerde rastlamak mümkün. Uyum sağlayabilmek kusursuz bir iş birliğinin ilk adımıdır. İş birliği de evrimin ta kendisidir."

"Ama sadece en uyumlular hayatta kalır," diye üsteledi Hırslı. "Ve en uyumlular diğerlerini yönetir. Doğanın düzenini tamamen değiştirmekten mi söz ediyorsunuz?"

Idriss karşı atağa geçti. "Doğanın düzeni iş birliği sayesinde yürüyor. Moleküller organik moleküller oluşturmak için birbirleriyle rekabet etmez. Tam tersine, birlikte çalışırlar. Biz büyük bilgeler de, Tanrı'ya şükürler olsun ki, bu iş birlikçi organik moleküllerdeniz. Ne zaman ki bilgeler iş birliğinden vazgeçer, işte o zaman başımız dertte demektir."

"Madem konuyu doğanın temel kanunlarına getirdiniz, şunu sormak isterim," dedi Dur Bakalım. "Yoksa siz kutsal metinlerde yazandan daha farklı bir ahlaki düzen olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Bu tuzak bir soruydu. Karla'nın cevap vermemek için zor durduğunu biliyordum çünkü bunu defalarca tartışmıştık.

"Kutsal metinler bizim neye dönüşebileceğimizi bilmemiz için var," dedi Idriss. "Trajik ölçüde uzun kültürel evrimimizde oraya, o güzelim vahiylere layık olacak bir noktaya ulaşana dek, ortak insanlığımız bütün o metinlerin özünü kavramamızda bize kılavuzluk edecek."

"Nasıl? Kutsal metinleri şimdilik rafa kaldırmamızı mı öneriyorsunuz?" diye sordu Dur Bakalım.

"Bunu ben değil, siz söylediniz. Benim naçizane tavsiyem ise, nasıl kutsal mekânlara temizlenerek giriyorsak, kutsal metinleri okuyup anlamak için de aynı arınmışlık düzeyine erişmemiz gerektiği yönünde. Zira ikisi birbirine benzer. Ve temiz bir ruhu Yaradan'ın büyük vahiylerine takdim etmenin en iyi yolu, diğerleriyle ve dünyamızla temiz bir ilişki içinde olmaktan geçer."

Bilgeler kendi aralarında konuşmaya dalınca Idriss yeni bir nargile istedi ve keyifle tüttürmeye başladı.

"İyi bir kalp ve iyi bir inanç," dedi Vinson.

"Sen gerçekten kaptın bu işi," diye fısıldadı Karla.

Randall durmadan not alıyordu. Ankit de ara sıra sadece son kısmını aklında tutabildiği bir cümleyle ona yardımcı olmaya çalışıyordu.

"Beğendiniz mi, çocuklar?" diye fısıldadım.

"Bir paraşütle aşağı yerine yukarı atlamak gibi," dedi Randall.

"Senin şu öğretmen partide çok işimize yarardı," diye atıldı Ankit hayranlıkla.

“Parti mi? Nerede?” diye sordu Didier gözleri parlayarak.

“Komünist partiden söz ediyorum,” dedi Ankit soğuk bir tavırla. “Ama isterseniz münazaradan sonra ateşin başında kendi partimizi yapabiliriz.”

Didier hemen heyecanlandı. “Şahane olur. Of, yine başladılar.”

“Yaratıcı fikirlerinizin arasında kaybolduğumu itiraf ediyorum, büyük bilge,” dedi Dur Bakalım büyük bir alçak gönüllülükle.

“Evet,” diye ekledi Şüpheci. “Doğrusunu isterseniz, ben de size yetişmekte zorlanıyorum. Zira maneviyatla ilgili düşüncelerinizin hiçbiri alışılagelmiş lisanla uyuşmuyor, Idriss Usta.”

“Aslında her şey manevi bir lisandır, asil düşünür. Ama frekansları düşük ya da yüksek olabilir tabii. Birlikte paylaştığımız bu sohbet de onlardan biri.”

“Ama birden fazla manevi dil olması mümkün mü?” diye sordu Şüpheci.

“Eğer bir Tanrı varsa ve onunla manevi bir dil aracılığıyla iletişim kurabiliyorsak, o zaman onu farklı şekillerde ifade edilen bir amaç dili olarak tanımlayabiliriz.”

“Bu farklı yolların arasında olumsuzları da var mı?” diye sordu Huysuz, konuya dâhil olarak.

“Şimdiye kadar yaptığımız gibi, yüksek frekanslı bir manevi dile yönelmek dururken ikinci seçeneği tercih eder miydiniz?” dedi Idriss.

“Diğer seçeneğin hiçbir örneği yok o hâlde?” diye sordu Hırslı.

“İnsanların dünyası çoğunlukla örneklerden oluşur,” dedi Idriss ciddi bir yüzle.

“Öyleyse bizimkinden farklı manevi diller geliştirmek zor olmasa gerek,” diye atıldı Hırslı.

Idriss sabırla yutkundu ve derin bir nefes aldı.

“Pekâlâ. Gelin, biraz da karanlığa yürüyelim.”

Misket limonu suyundan bir yudum alıp devam etti.

“Sömürü, çıkarcılığın manevi lisanı mesela,” diye başladı kederle.

Idriss’in daha önceki konuşmalarına tanık olan öğrenciler beklentiyle başlarını sallamaya başlamıştı bile.

“Zulüm uranlığın manevi lisanı.”

Öğrenciler sıradaki cümleyi mırıldandı.

“İkiyüzlülük açgözlülüğün manevi lisanı,” dedi Idriss. “Acımasızlık gücün manevi lisanı. Bağnazlık korkunun.”

“Not alıyor musun, Randall?” diye sordum Idriss soluklanmak için durakladığında.

“Evet, efendim.”

“Şiddet nefretin manevi lisanı,” dedi Idriss. “Kibir beyhudeliğin.”

“Idriss!” diye seslendi birkaç öğrenci.

“Lütfen,” dedi Idriss ellerini usulca kaldırarak. “Burada bir keşif yolculuğu için toplandık. Her ne kadar diğer tartışmalarımızda bana istediğinizi sormanız için sizin cesaretlendirsem de, bu büyük bilgelerin huzurunda sessiz olmanızı rica ediyorum.”

Ankit hiç beklenmedik bir çıkış yapıp “Emredersiniz, usta-7'/,” diye atıldı ve parmağım dudaklarına götürerek izleyicileri susturdu.

“Sizden benimle daha yüksek frekanslı manevi dillere giden yolda yürümenizi rica edebilir miyim, büyük ustalar?” dedi Idriss.

“Elbette,” diye karşılık verdi Dur Bakalım.

“Bizden tam olarak nasıl örnekler istiyorsunuz, usta-*jP.”* diye sordu Şüpheci.

“Buna siz karar vereceksiniz, büyük bilge,” dedi Idriss. “Aklınızdan nelerin geçtiğini duymayı çok isterim.”

“Bizi zor durumda bırakıyorsunuz,” diye atıldı Hırslı. “Siz cevaplarınızı önceden hazırladınız muhakkak.”

Idriss gülümsedi. “Pek tabii. Hatta ezberledim bile. Siz de öyle yapmadınız mı?”

“Bir kez daha hatırlatmak isterim ki, bu tartışmada biz soru soracağız, siz cevap vereceksiniz,” dedi Hırslı.

“Pekâlâ,” dedi Idriss sırtını dikleştirerek. “Cevabıma hazır mısınız?”

“Evet, büyük bilge,” dedi Dur Bakalım.

“Duygu müziğin manevi lisanı,” dedi Idriss. “Şehvet dansın.”

Kısa bir duraksamanın ardından devam etti.

“Kuşlar gökyüzünün manevi lisanı, ağaçlar toprağın.”

Etrafı dinlercesine yine duraksadı.

“Galiba öldüm ve dâhiler cennetine gittim,” diye fısıldadı Karla.

“Fedakârlık sevginin manevi lisanı, mütevazılık onurun ve sadakat inancın.”

Öğrencilerin birçoğu Idriss’i kim bilir kaç kez ateşe yürürken görmüştü. Usulca mırıldanarak ona eşlik ederken, bunu münazarayı kazanması için yapmıyorlardı. Tek dertleri Idriss’e gerçeğe yaptığı yolculukta cesaret vermekti.

“Dürüstlük güvenin manevi lisanı, ironi rastlantının.”

Öğrenciler, Idriss’in sessizlik uyarısına uyarak yerlerinde hafifçe sallanıyordu.

“Mizah özgürlüğün manevi lisanı,” dedi Idriss. “Özveri kefaretin.”

Yine sustu. Buna dakikalarca devam edebileceğini biliyordu. Öğrencilerine bakarken yanakları hafifçe kızardı ve gülümsedi.

“Her şey manevidir ve kendi manevi diliyle ifade edilir. Kaynak’la aramızdaki bağ asla kopmaz. Sadece zaman zaman incelir, o kadar.”

Öğrenciler tezahürat yapıp alkışlamaya başladı. Ama saniyeler içinde sesleri bıçak gibi kesildi.

“Sizin de rızanız olursa,” dedi Idriss, “bir ara daha vermek istiyorum. Bu seferki biraz daha uzun olabilir. Belki bir saat.”

Öğrenciler kalktı ve bilgelere mağaralarına kadar eşlik etti.

“Seni bilmem ama benim kutsal olmayan bir şeylere ihtiyacım var,” dedim Karla’ya.

“Al benden de o kadar. İçki de olur, esrar da. Sinirlerim o kadar gerildi ki, biraz gevşemem gerek.”

“Söze karışmak istedin değil mi?”

“Bir ara kendimden geçtim,” dedi gözleri parlayarak.

Idriss zeki ve karizmatik bir adamdı. Yine de fikirleri birçok kez sorgulanmıştı. Ayaklarını nerede yere sağlam basması gerektiğini biliyordu. Felsefe kaygan bir zemindi ne de olsa. Daha önce de, ustalarla tartışmalarım olmuştu. Bazen zekâ belirli bir prensibe sahip olamamanın üzerini kolayca kapatır ve karizma hırsı maskeleyebilir. Idriss’i seviyordum ama öğrencilerinin daha şimdiden ona bir aziz gözüyle bakması beni birazcık endişelendiriyordu. Zira her kürsü üzerinde duran adamdan daha heybetlidir.

Az sonra bilgeler yerlerine döndü ve tartışma üç saat daha devam etti. Sonunda konuk bilgelerin soruları tükendi. Teker teker Idriss’in önünde çömeldiler ve tıpkı Idriss’in tartışmanın başında yaptığı gibi, hayır duasını istediler.

“Ara sıra böyle fikir alışverişinde bulunmamız ne güzel,” dedi Dur Bakalım. “Düşüncelerimizi cömertçe birbirimizle tartışabildiğimiz için Tanrıya şükrediyorum.”

Bilgeler ayaklarını koruyan gül yapraklarıyla daha kolay yoldan dağdan indiler. Ve belki de yol boyunca şüpheci, hırslı ve huysuz oldukları kadar düşünceliydiler de.

Idriss yıkanmak ve dua etmek için mağarasına çekilmeden önce iznimizi istedi. Pagodanın indirilmesine ve halıların toplanmasına yardım ettik.

Karla yemeği hazırlamak için gönüllü oldu. “Vejeteryan pilav, Hindistan cevizi soslu karnabahar ve patates, ıspanak ve kişnişli yeşil fasulye ve bezelye, ızgarada havuç ve balkabağı ve badem sütüyle basmati pilavı pişirdi.

Karla’yı altı ocaktaki yemekleri beceriyle kontrol ederken izlemek ve her birinden yükselen nefis kokulan içime çekmek olağanüstü bir deneyimdi. Âdeta büyülenmiş gibiydim. Ta ki, benden bulaşıkları yıkamamı isteyene dek.

Üç genç kadın öğrenciyle birlikte mutfakta uzunca bir vakit geçirdik. Kadınlar ve Karla yirmi sekiz kişiye yemek hazırlarken müzikten, modadan ve sinemadan bahsetti. Idriss'le diğerlerine yemek hazırlamayı kutsal bir görev saydıkları için öğretmenlerinin tadacağı her bir yemeğe sevgilerini katıyorlardı.

Dağdakiler yemek pişirmekten, dua etmekten ve çalışmaktan arta kalan zamanlarında yemek yemeyi seviyordu. Karla'nın hazırladığı ziyafetten geriye tek bir kırıntı bile kalmadı. Karla fazla bir şey yemediyse de, yemeklerine yapılan her övgüye kadehini kaldırarak karşılık verdi.

"Kendime içiyorum," diyordu. "Yılda bir kere yemek yapmama!"

"Yılda bir kere yemek yapmana!" dedi herkes.

Sofra toplandığında öğrencilerin çoğu kamptan ayrılırken ya da mağaralarına çekilirken, biz günahkârlar; Karla, Didier, Vinson, Randall, Ankit ve ben ateşin başına oturduk.

Didier bir kelime oyunu oynamamızı önerdi. Sohbet ederken kim kazara açık saçık bir kelime söylerse içkisini fondip yapacaktı. Didier'ye göre seksle en çok kafayı bozan en çabuk sarhoş olacak ve kendini açık edecekti.

Aramızda sekse en takıntılı tabii ki Didier'ydi, ki aynı zamanda alkole en dayanıklımız da oydu. Karla bunu bildiği için başka bir öneride bulundu.

"Şuna ne dersiniz?" dedi gitmek için ayağa kalkarken. "Bence birbirinize neden hayatınızın aşkıyla başka bir yerde değil de burada tek başınıza olduğunuzun gerçek hikâyesini anlatın."

"Rannveig manastıra kapandı," dedi Vinson beklenen üzere. "Hepsi benim suçum. Onu o kadar çok sevdim ki, kız kutsala bağladı. Şeytan çıkarmayı biliyoruz ama melek çıkarma diye bir şey de olmadığına göre, benim iş yaş."

"Neyi kastettiğini anlıyorum," dedi Randall. "Ama keşke anlamasaydım."

Karla'yla onlara iyi geceler diledik. Rulo hâlinde bir kenara dizilen halılardan birini aldım. Genişçe bir branda beziyle bir kangal ip buldum ve çantamı sırtıma taktım. Karla da iki battaniye ve kendi çantasını aldı. El fenerlerimizi yakarak daha önce gittiğimiz küçük tepeye doğru yürüdük. Patika beklenmedik bir şekilde kıvrılınca kendi gölgelerimizden korktuk.

Karla el fenerini ilerideki karanlık ormanda gezdirirken, "Az kalsın bir gölgeyi vuracaktın," dedi.

"Senin de elini bıçağına attığın gözümden kaçmadı sanma."

İpi kullanarak bize bir sığınak yaptım. Kamyoncular Birliği Başkanı bir keresinde bana, *bir kamyoncu doğru iple hemen her şeyi yapabilir,* demişti.

Kamyoncu çadırımda Karla yla konuştuk, öpüştük ve tartışmada duyduğumuz neredeyse bütün cümleleri masaya yatırdık.

*

“Siz erkekler gerçekten anlamıyorsunuz,” dedi uykulu bir sesle.

“Biz erkekler mi?”

“Evet.”

“Neyi anlamıyormuşuz?”

“En önemli gerçeği.”

“Neymiş o? Neyle ilgili?”

“Olay da o ya işte,” dedi Karla. Yeşil gözleri karanlıkta ayna gibi parlıyordu.

“Ne olayı?”

“Siz erkekler kafanızı gerçeğe takmışsınız. Ama gerçek o kadar da önemli değil. Gerçek dediğiniz kafayı çektikten sonra gelen şartlı refleksleri yitirme hâlinden başka bir şey değil.”

“Benim içkiye ihtiyacım yok. Şartlı reflekslerimi sen yeterince zayıflatıyorsun.”

Öpüştük, seviştik ve uyuyana dek konuşmaya devam ettik. Az sonra siyah gökyüzünü yarım ayın ışığı aydınlattı.

Bir süre sonra uykumdan sıçrayarak uyandığımda yalnız olmadığımızı fark ettim. Idriss birkaç metre ötede, tepenin kıyısında durmuş, gümüş aya bakıyordu. Sırtı bize dönüktü.

Karla’ya baktım. Gecelik niyetine benim tişörtümü giymiş, uyuyordu.

“Beni gördüğüne sevindim,” dedi Idriss arkasını dönmeden.

“Ben seni gördüğüme daima seviniyorum, Idriss. Kalkardım ama kıyafetim müsait değil.”

Kıkırdayarak yıldızlara baktı.

“İyi ki geldiniz. Burada dilediğiniz kadar kalabilirsiniz.”

“Teşekkürler.”

Karla uyandı ve Idriss’i gördü.

“Otur, lütfen,” dedi doğrularak. “Rahatına bak.”

“Ben nerede olursam olayım, hep rahatım, Karla,” dedi Idriss neşeyle. Hâlâ bize yüzünü dönmemişti. “Bence bu ikimiz için de geçerli.”

“Sana bir şey ikram edebilir miyiz?” diye sordu Karla gözlerini ovuşturarak. “Su ya da meyve suyu?”

“Bana bu soruyu sorman bile susuzluğumu giderdi. Teşekkür ederim.”

“Müsaade et, giyinelim,” dedim. “Sonra ateşin başında size çay yaparım.”

“Ah, hayır. Ben gideceğim. Ama ikinize de söylemem gereken bir şey var. Aklımdan bir türlü çıkmıyor. Sizi bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim.”

“Aşk olsun,” dedi Karla. “Biz misafiriz. Burası senin evin. İstediğini yapabilirsin.”

Idriss yine güldü.

"Bugün bilgelerle konuşurken yanımda olmayı istedin mi, Karla?"

Karla da güldü. "Hem de nasıl. Belki bir dahaki sefere."

"Anlaştık. Şimdi tavsiyeme kulak verecek misiniz?"

"Tabii," dedi Karla ama sesi tereddütlüydü.

"Şiddetten vazgeçmeli ve huzurlu bir hayat sürmelisiniz. İkiniz de."

"Bu acımasız dünyada huzur içinde yaşamak mümkün mü, Idriss?" diye sordu Karla.

"Şiddet, tiranlık, zulüm ve adaletsizlik. Bütün bunlar hayat denen yolculukta karşısınıza çıkan tümsekler, hatta dağlar," dedi Idriss. "Hayat o dağlarla sürekli olarak karşılaşmak demek. Bir dağı geçmenin en güvenli yolu etrafından dolaşmaktır. Ama o yolu seçerseniz, sizin bütün hayatınız hâline gelir çünkü bir dağın etrafından dolaşmak için daire çizmeniz gerekir ve o dağ sizin kaderiniz olur. İleri gitmenin tek yolu o dairenin dışına çıkmaktır ve yeni dağlarla karşılaşmamak için de, zirveye tırmanıp etrafınıza bakmanız gerekir. Ama dağlarla ilgili bir gerçek vardır ki, o da tırmanışınızın hiçbir kısmının bir diğerinden daha az tehlikeli olmadığıdır."

"Yani?" diye sordum.

"İkiniz için de endişeleniyorum," dedi. "Hem de sık sık. Dağın etrafından dolaşırsanız, tehlikeli bir tırmanıştan sonra zirveye vardığınızda karşılaşacağınız manzaradan mahrum kalırsınız. Ama o manzaraya kavuşmanın büyük riskleri vardır. Birbirinize her zamankinden de daha çok güvenmeli ve destek olmalısınız. İkiniz de daha şimdiden o dağın gölgesine tırmanıyorsunuz."

"Ya sen, Idriss?" diye sordu Karla. "Sen bütün dağlarına tırmandın mı?"

"Bir zamanlar evliydim," dedi usulca. "Uzun yıllar evvel. Karım, ruhu şad oldun, manevi arayışlarımda beni hiç yalnız bırakmazdı. Tıpkı sizin birbirinize eşlik ettiğiniz gibi. Birlikte öğrendiklerimiz olmasaydı, ben şimdi koca bir hiç olurdum. Artık dağın gölgesine tek başıma tırmanıyorum."

"Asla yalnız değilsin, Idriss," dedi Karla. "Seni tanıyan herkes seni kalbinde taşıyor."

Güldü.

"Bana karımı hatırlatıyorsun, Karla. Sen de öbür hayatımdaki bensin, Lin. Her zaman şimdiki gibi huzurlu bir adam değildim. Birbirinize duyduğunuz sevgiden asla vazgeçmeyin. İçinizdeki huzuru aramaktan da öyle."

Usulca döndü ve kampa doğru yürüdü.

Gece sesleri geri döndü. Uzaklarda bir yerde bir demiryolu tabelasının çanı çaldı. Karla gözlerini Idriss'ten geriye kalan yaprak gölgelerine dikmişti.

"Bu işi doğru düzgün yapacaksak çözmemiz gereken bazı meseleler var," dedi gözlerinde yeşil ay ışıklarıyla. "Ben de bu sefer hata yapmak istemiyorum."

"Ben bütün sorunlarımızı hallettiğimizi sanıyordum."

"Daha yeni başladık," dedi gülümseyerek. Sonra gerindi ve bana sokuldu. "Burada birkaç ay geçirirsek hiçbir derdimiz tasamız kalmaz."

Birden doğruldu. Kalkıp eşyalarının arasından benim için sakladığı mektubu çıkardı.

"Bir dağ gölgesi mektubu için daha uygun bir zaman düşünemiyorum," dedi zarfı bana verip tekrar yanıma uzanarak.

Ağzını kocaman açarak esnedi, gözlerini kapadı ve uyudu. Ben tek sayfalık mektubu açtım. İkizler George'dandı. El fenerinin ışığında okudum.

N'aber, dostum? Benim, İkizler. Akrep'i lanetleyen guruyu hâlâ bulamadık. Hâlâ arıyoruz. Karnatakddaydık. Bir dağda. Sonra Bengal'e geçtik. Ben bir hastalık kaptım. Kendimi iyi hissetmiyorum. Ama Akrep'i yarı yolda bırakamam. Onun için araştırmaya devam ediyoruz. Olur da geri dönemezsem, bana değer veren birinin, hayatta hiçbir pişmanlığım olmadığını bilmesini istedim. Hayatımı ve sevgili dostum Akrep'i çok seviyorum.

Sevgiler

ikizler

Mektubu kaldırıp Karla'ya sarıldım ve kollarımda uykusu daha da derinleşti. Ama ben uyuyamadım.

Ateşin başındaki dostlarımızı düşündüm. Ankit, Vinson, Didier ve Randall'ı. Sevgililerinden ayrılmış ama birbirleriyle paylaştıkları hikâyelerle yeniden sevgiyi bulmuşlardı.

Hiçbir zaman inancını kaybetmeyen ama ekseri yalnız, Abdullah'ı düşündüm. Bağımlılığı yüzünden yarı komada geçirdiği bir hayattan yapayalnız ölüme yürüyen Vikram'ı düşündüm. Onu dar ve karanlık bir sokağın başında görür gibi oldum.

Naveen'i düşündüm. Diva Devnani'ye âşık olduğunu bilmesine rağmen ona sosyete denen dikenli telin arkasından bakmayı kabullenişini.

Stil Evi'nden Ahmed'i düşündüm. Bir keresinde, yakın bir tıraş sırasında bana bütün hayatı boyunca tek bir kadını sevdiğini ama on dokuz yaşında aileleri yüzünden ayrılıp bir daha hiç görüşmediklerini anlatmıştı.

Idriss'i düşündüm. Yalnızlığını. Khaderbhai'yi. Tariq'i. Nazeer de yalnızdı, Lisa'sını kaybeden Kavita da. Ve aşkla, aşka inanarak yaşayan ve yapayalnız ölen bütün insanları düşündüm.

Asıl şaşırtıcısı nedir biliyor musunuz? Aşkın bizi en tuhaf ve mistik şekillerde bulması mı? Hayır. Aşkı hiç bulamasak da, aşk uzun yıllardır bir hayalin kanatlarında beklese de, hatta aşk asla kapımızı çalmasa, bize mektuplar yazmasa ya da avuçlarımızı çiçeklerle doldurmasa bile, birçoğumuzun ona inanmaktan hiç vazgeçmemesi.

Seven ve sevilen âşıkların inanmaya ihtiyacı yoktur. Aşkı inancın bahçelerinde canlı tutan asıl sevgisiz geçen hayatlardır. Sevginin gerçek azizleri onlardır.

Nefesini göğsüme üfleyen Karla'ya baktım. Bir rüyanın kıyısında gözlerini kırpıştırdı. Nefesi yeniden bana özel huzur şarkıma dönüşene dek onu okşadım.

Ve kadere, yıldızlara, hatalara ya da iyiliklere, bana bu tatlı huzuru bahşeden her ne varsa, hepsine teşekkür ettim. Az sonra yarım ay denen o gümüş kupadan dağın gölgesindeki rüyalarımıza yıldızlar yağarken nihayet uyumuşum.

SEKSEN BİRİNCİ BÖLÜM

Dağ ritüeller ve gün harımları, yemekler ve derin düşünceler, ateşler, kefaretler, dualar ve gülüşlerle zamanda kendi mekânını yaratıyordu. Dostlarımız teker teker Idriss'in zirvedeki ovasından gitti. Sonunda Idriss, Silvano ve birkaç öğrenciyle yalnızca Karla ve ben kaldık.

Karla bir süreliğine şehirden uzaklaşmanın bize iyi geleceği konusunda yanılmamıştı. Dağdaki basit yaşam ne tuhaftır ki, ilişkimize yeni karmaşıklıklar katmış, şehir hayatının kıymıkları zaman ve yeni kavrayışlarla törpülenmişti. Her gün ve gece saatlerce konuşuyor ve o an bizden kaçarken geçmişi konuşuyorduk.

"Beni o kurtardı," dedi Karla bir gün, sohbetimiz Khaderbhai yıllarına yöneldiğinde.

"Onunla uçakta tanıştın. Kaçarken."

"Evet. Berbat bir dönemdi. Bir adamı öldürmüştüm. Tecavüzcümü. Gerekirse yine aynısını yapacağımı bilmeme rağmen kötüydüm. Bir bilet aldım, uçağa bindim ama havada bir buhran geçirdim. Khaderbhai yanımda oturuyordu. Bombay'a dönüş bileti vardı. Benim biletim tek yönlüydü. Konuştuk ve uçak indiğinde beni buraya, dağa getirdi. Ertesi gün yanında çalışmaya gittim."

"Onu sevdin," dedim çünkü ben de sevmiştim.

"Evet. Başta ondan hoşlanmadım. Bunu ona da söyledim. Olaylara yaklaşım tarzını beğenmiyordum ama onu sevdim."

"Öyle ya da böyle, şehirdeki en büyük güçlerden biriydi."

"Beni kullandı," dedi Karla. "Ve buna izin verdim. Ben de benden kullanmamı istediklerini kullandım. Khaderbhai için senin kullandım. Ama onu düşündüğümde tek hissettiğim sevgi. Senin için de öyle mi?"

"Evet.'

"Bazen işler ters gittiğinde hâlâ onu yanımda hissediyorum."

“Ben de,” dedim.

Karla’yla kutsal dağda vakit geçirmekten hoşlandığımız kadar günahkâr şehrimizle temasta kalmayı da seviyorduk. Haftada bir, ziyaretçiler ya da dostlarımız bir gazete getiriyordu. Ama ana haber kaynağımız işlerime bakan, genç savaşçı Jagat’tı.

Jagat iki haftada bir bizimle mağaraların aşağısındaki otoparkta buluşuyordu. Getirdiği havadisler bize dik yokuşu geri tırmanmak için şevk veriyordu.

Politikacılarla diğer fanatikler etnik gruplar arasındaki iş birliğinin imkânsızlığını kanıtlamak için ellerinden geleni artlarına koymuyordu. Bazı bölgelerde, komşular birbirlerinden plastik barikatlarla ayrılıyordu. Bazen yiyecek tercihleri gibi basit bir konu bile kutuplaşmaya neden oluyordu.

Sokaklarda, kenar mahallelerde ve işçi sınıfının çalıştığı yerlerde farklı eğilimlere sahip insanlar gül gibi geçinip gidiyordu. Ama siyasi parti merkezlerinde halkı temsil etmek için seçilen insanlar, dostluğun politik bir savaşı tehdit ettiği her yerde halkı barikatlarla ayırıyordu. İşin acı tarafı, barikatların yalnızca yoksulları ayrışmaya ittiğini unutan halk iki taraftan körcesine birbirlerine saldırıyordu.

Vishnu temizlik operasyonunu sonlandırmıştı. Tamamı Hindulardan oluşan 307 Şirketi, din adamları tarafından da kutsanmıştı. Vishnu’nun Carmichael Yolundaki yeni malikânesi Karlanın Taj’a bıraktığı galeriden çok da uzak olmamasına karşın Bombay’ın elit kesimine daha yakındı.

Gösterişli bir hoş geldin partisi snob mahallelinin Kaf Dağı’ndaki burunlarını aşağı indirmeye yetmişti. Söylenenlere bakılırsa, birkaç film yıldızı malikâneye temelli yerleşmişti.

“Vishnu yüksek bütçeli bir filme sponsor oldu,” dedi Jagat. “Bulgaristan’da mı çekeceklermiş ne? Yoksa Avusturya mıydı? Her neyse. Sonuçta yabancı bir ülkede. Gazetelerde filmle ilgili çarşaf çarşaf haber yaptılar. Vishnu tanıtım kokteylinde en ön sıradaydı.”

“Kimse onu Afgan muhafızların, Nazeer’in ve Tariq’ın öldürülmesinden sorumlu tutmadı öyle mi? Khaderbhai’nin evinde çıkan yangınla da bir ilgisi olmadığını düşünüyorlar herhâlde?”

“Yok canım. Herkes onun suçlu olduğunu biliyor ama kanıt yok, baba. Hakkındaki bütün suçlamalar düştü. Komiser yardımcısı filmin tanıtım kokteyline bile geldi. Başkahraman esaslı bir polismiş. Sözüm ona komiser yardımcısından esinlenerek yaratılmış. Suçlulara karşı nasıl net bir tavır aldığı konusu işlenecekmiş falan filan. Bir de Vishnu bu filme para yatırmış. Ben anlamadım, baba. Bindiğin dalı kesmek değil de ne şimdi bu?’

“Haklısın,” dedim.

Karla güldü. “Resmen komedi. Vishnu’nun kaç koruması var?”

“Dört galiba,” dedi Jagat. “Komiser Yardımcısı’nın da bir o kadar var.”

“Neden sordun?” dedim.

“Ne kadar çok koruman olursa, o kadar az güvendesin demektir de ondan.”

“Katil Motorlar imajlarını tamamen değiştirdi,” dedi Jagat başını sallayarak.

“Şimdi ne oldular? Ikon Motorlar mı?” diye sordu Karla.

“Aslına bakarsanız, ben eski imajlarını daha çok tutuyordum. Şimdi beyaz pantolonlarla hıyar yeşili gömlekler giyiyorlar.”

“Hepsi mi?”

“Evet. Halk onları kahraman ilan etti.”

“Yok canım?” dedim şüpheyle.

“Ciddiyim. Herkes bayılıyor onlara. Kız arkadaşım bana hıyar yeşili bir gömlek almış. İnanabiliyor musunuz?”

“Motorlar ne oldu?”

“Artık kamyonet kullanıyorlar. Motorları da kasalarına koyuyorlar.”

“Ya işledikleri cinayetler?”

“Yok. Artık kimseyi öldürmüyorlar. Hatta adlarına Dert Değil diyorlar.”

“Dert Değil mi?” diye araya girdi Karla.

“Evet.”

“Kendine *Okey* demek gibi bir şey,” dedim. “Hindistanda herkes üç dakikada bir dert değil der. Ortada bir dert varsa bile öyle derler.”

“Haklısın,” dedi Jagat. “Bence çok yaratıcı. Dert değil.”

“Dalga geçiyorsun, değil mi?”

“Vallahi hayır. Yemin ederim. Fidye için kaçırılanları filan kurtarmaları için herkes onların kapısını çalıyor. Geçen hafta bir milyoneri kurtardılar. Adamın sağ elinde parmak bırakmamışlar. Sıra sol ele geldiğinde, Dert Değil olaya el koymuş. Arsa davaları, miras anlaşmazlıkları. Çözemedikleri problem yok. Herkes peşlerinde.”

“Ne hoş,” dedi Karla.

“Bak sen,” diye mırıldandım duyduklarımdan hiç hoşlanmayarak.

Arka Sokak, Ana Cadde ve Borsa Sokağı her şehrin üç en önemli sokağıdır ve hiçbiri birbirleriyle anlaşamaz.

Bu sokaklar yanlış yönlendirmelerle daima birbirlerine düşman kalır çünkü kesiştiklerinde gözler sevgiyi bulur, akıllar adaletsizliği görür ve gerçek onları özgür bırakır. Akılların ve kalplerin buluşmasından da sadece sokaklardaki büyük güçler zarar görür çünkü güç, özgürlüğün tam zıttıdır. Ben güçsüzlerden

biri olarak, Ana Cadde'den uzak kalmak için Arka Sokak'ın çocuklarını tercih ederim. Polisler kendi filmlerini çektirmek için Ana Cadde'yi yeğler ve Borsa Sokağı da bütün sokaklar tek bir sokak olana dek hiçbirine yaklaşmaz.

Düşüncelerimi toplamak zorundaydım. Jagat'ın bizimle geçirdiği her saat şehirdeki trafik artıyordu. Dönüş yolunda sefil olmasını istemiyordum. Karla da belki bunu düşünerek ilgimi çekecek bir soru sordu.

"Didier'ye baktın mı?"

"*Jarur*dedi genç asker yere tükürerek. "Hâlâ Leopold'de takılıyor. Keyfi yerinde. Ah, bu arada, Zodyaklar şehre döndü."

"Şimdi neredeler?"

"Mahesh'te. Ama gerisini bilmem. O otelin kapısından sokabilecek bir adamım yok."

"Bir haber alırsan, hemen bana gel," dedim.

"Merak etme. O ikisi sokakta yaşarken Hintliler onlara neden bakıyordu biliyor musunuz?"

"İyi adamlar oldukları için mi?" diye fikir yürüttüm.

Jagat ayakkabısının burnuyla yere bir daire çizdi. "Orasını geç."

"Sen söyle, neden?" diye sordu Karla.

"Çünkü adları Zodyak George'lar. Hindistan'da bu ne kadar önemli biliyor musunuz? Kendine Karma demekle aynı hesap. Gittikleri her yere isimlerini de beraberlerinde götürüyorlar. Karınlarını doyurduğunuzda Zodyak'ı doyurmuş oluyorsunuz. Onları güvenli bir yere götürdüğünüzde Zodyak'ı güvenceye almış oluyorsunuz. Onları zorbalardan koruduğunuzda Zodyak'ı korumuş oluyorsunuz. Gezegenlere bize yol göstermeleri için böyle armağanlar sunmak çok önemli. Artık zenginler ya, bazıları buna acayip bozuluyor çünkü onlara yardım edememenin eksikliğini duyuyorlar."

Canım Hindistan. Rastlantılarla ölçülen zaman ve tezatların uyumu. Jagat beni dengede durduğum teraziden aşağı itmişti ve Hindistan'da bu şoku hemen her gün yaşıyordum. İçine doğmadığım ama içinde yaşadığım bu dünya bana gölgesini sunan ağaçlara tuhaf çiçekler yağdırıyordu.

"Ne hoş bir hikâye," dedi Karla.

"Öyle mi?" diye sordu Jagat mahcubiyetini çatık kaşlarının ardına gizleyerek.

"Evet. Bizimle paylaştığın için teşekkürler."

Adı *Dünya* anlamına gelen Jagat kızarıp bozarırken eli gayriihtiyari belindeki bıçağa gitti. Bana döndü. "Dostum, bak ne diyeceğim?" Yara izleriyle dolu genç yüzü ne zaman biri gözlerinin içine baksa aynı hikâyeleri anlatıyordu belki de. "Senin operasyonların bütün parasını almaktan hoşnut değilim."

“Neden? Bütün işi sen yapıyorsun,” dedim. “Parasım neden alamayacaksın? Asıl ben sana borçluyum, işlerin yürümesini sağlıyorsun.”

“Siktir git, dostum. Ben her hafta senin için yüzde yirmiyi bir köşeye koyuyorum. İster alırsın, ister çöpe atarsın. Orası senin bileceğin iş.”

“Sakin ol *‚jawan"* dedim *asker* kelimesinin Hintçesini kullanarak. “Payımı kabul ediyorum.”

“En azından kaplanlar ve kutsal bilgelerle dolu bu korkunç yerden şehre döndüğünde bir kenarda bir birikmişin olur.”

“îş adamları ve polislerle dolu o korkunç yere döndüğümde bu iyiliğine minnettar kalacağım,” dedim.

“Gel, Jagat’la anayola kadar inelim,” diye önerdi Karla.

“iyi olur. Sana eşlik etmemize izin verir misin, Jagat? Yoksa ben gazlarım mı diyorsun?”

“Dert değil. Aşağı kadar kuşlar gibi süzülsek de olur, baba.”

"Kruto!” dedi Karla.

“Hayrola? Oleg sana Rusça mı öğretiyor?” diye sordum motorun başında.

Güldü. *“Sprositeyego.”*

“Yani?”

“Ona sor.”

“Soracağım zaten,” dedim ve Karla bir kahkaha attı.

Motosikletler kıskanç olur. Bir motosiklet sizi sever ve gönlünüze başka bir motosiklet düşerse bunu hemen anlar. Anladığında da çalışmaz. Gözüm Jagat’ın motoruna kaydığı için benimki üç denememden sonra bile çalışmadı.

Jagat motorunu o yavaş, kesik kesik ama güçlü motosiklet müziği eşliğinde çalıştırdı. 350 cc, tek pistonlu motor kendi ritmini tutturduğu sürece sizi istediğiniz yere götürürdü.

Marşa bir kere daha bastım ama motor benimle alay ederecesine öksürmekle yetindi.

Karla öne eğilip motorun gövdesini kucakladı.

“Aşağı inip dönmek sana da iyi gelecek, bebeğim. Hadi, üzme bizi.”

Yine marşa bastım ve motor çalıştı.

Jagat’la yan yana ıssız orman yolundan aşağı indik. Otobana vardığımızda ona el sallayıp geri döndük.

Gün geceye karışırken yine orman yolundan geçtik. Kuşlar dallara dönüyor, böcekler topraktan çıkıyor ve kartal kanatlı yarasalar ziyafete hazırlanıyordu.

Uzun yoldan mağaralara doğru motorun izin verdiği kadar yavaşça ilerledik. Gölgelerdeki yumuşak rüzgâr yüzlerimizi okşadı. Bazen başlarımızı kal-

$j_{\text{ırıp}}$ yaprakların arasından görünen gökyüzüne baktık. Gece taptazeydi, ilk Mdızlar gözlerini ovuşturarak uyandı. Bir yerlerde kuru otları yakıyorlardı. Toprak Zina bütün parfümlerini havaya yayıyordu. Ve biz birlikte ve ozgur, iki

$_{\text{m}}$utlu kaçaktık.

SEKSEN İKİNCİ BÖLÜM

^(farı yoldaki otoparka güle oynaya vardık ve orada Concannon'ı bizi beklerken bulduk. Kırmızı bir Pontiac Laurentian'ın bagajında oturuyordu. Üzerindeki beyaz gömleği hiç yakıştıramamıştım doğrusu. Concannon'dan arabasıyla uyumlu bir kıyafet beklerdim.

"Sıkı tutun," dedim motoru yavaşlatırken Karla'ya.

Motoru döndürdüm ve yokuş aşağı inip birkaç metre ötede yine durdum.

"Ne yapıyorsun?"

"Şurada içi boş bir ağaç var. Bekle, geliyorum."

"Saklanacak mıyım?" diye sordu Karla hayretle. Madam Zhou'ya kan vermesini istemişim gibi dehşetle bakıyordu bana.

"Bekle."

"Lin, dur. Aklını mı kaçırdın?"

"Concannon bizi bekliyor, görmedin mi? O herife güven olmaz."

"Eee?"

"Bekle dedim. Birazdan geleceğim."

"Tekrar ediyorum. Aklını mı kaçırdın? Bir tabancam olduğunu unuttun galiba? Nişancılığım da iyidir. Hem hani bir daha ayrılmayacaktık?"

Zor bir karardı. Düşmanınız acımasızsa, merhametin bittiği yerde kaybetmek başlar. Ama Karla cesurdu. Bir savaşta cepheyi terk edecek muhtemelen en son kadındı.

"Tamam," dedim gönülsüzce. "Ama şansını zorlama. Bu adam dövüştüğü kadar iyi konuşuyor."

"Bak, şimdi daha çok merak ettim. Gidelim."

Yeniden otoparka döndük. Motoru çalışır durumda bıraktık ve Concannon'a doğru yürüdük. Son adımda koştum, havaya sıçradım ve yere inerken ona vurdum.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı kafasının yanını tutarak.

Bagajdan kendini kaydırıp etrafımda dans etmeye başladı. Ara sıra beni iyice tahrik etmek için itiyordu. Ben de onunla aynı anda yere inmeme rağmen, Concannon ustalıkla aramıza güvenli bir mesafe koymuştu.

Beni bilerek Karla'dan uzaklaştırdığını hissettim. Belki de bir yerlerde arkadaşları vardı. Usulca Karla nın yanma döndüm.

"Burada ne işin var, Concannon? Kiralıkların nerede?"

"Kimse yok. Yalnızım, ahbap. Sen değilsin ama."

Sırıtarak Karla'ya el salladı.

"Selam!"

Karla çantasından tabancasını çıkarıp ona doğrulttu.

"Silahın varsa hemen at."

"Ben silah taşımam, hanımefendi."

"Güzel. Ben de hiç yanımdan ayırmam. Bir pislik yapacak olursan kurşunu beynine yersin."

Concannon sırıttı. "Anlaşıldı."

"Buraya gelmekle akıllılık etmemişsin," dedi Karla. "Dağda kaplanlar var. Bir cesetten kurtulmanın daha kolay bir yolunu düşünemiyorum."

Concannon yine pişmiş kelle gibi sırıttı. "Erkek arkadaşın izin verse, diz de çökerdim ama kendisinin savunmasız insanlara saldırmak gibi kötü bir huyu var ne yazık ki. Sizinle tanışmak büyük şeref, Bayan Karla. Bendeniz de Concannon."

"Erkek arkadaşım mektubunu yakmama ve yazdığın zırvalıkları ona anlatmamama çok bozuldu. Ne zamandır bu fırsatı bekliyordum. Kendi ayağınla geldin. Şimdi yiyorsa yazdıklarını ona da tekrarla."

"Demek o mektup yüzünden bu kadar kızgınsın? Seni kırmak istemezdim ama korkarım önerini reddetmek zorundayım. Oradaki uygunsuz tekliflerimi burada tekrarlamayı pek akıllıca bulmuyorum."

"Tıpkı düşündüğüm gibi," dedi Karla. "Uzaktayken bol keseden atmak kolaydı tabii."

"Neden bu kadar öfkelisin? Ben birkaç dokundurmamın gayet yaratıcı olduğunu düşünmüştüm hâlbuki."

"Kapa çeneni!" dedim.

"Görüyorsun ya, Karla?" dedi Concannon arsız arsız sırıtarak. "Bu meslekte bazen öyle odunlara rastlıyorsun ki, adam gibi iki çift laf etmeyi bile bilmiyor."

"Kapa çeneni!" dedi Karla. "İkiye karşı birsin. Buraya neden geldin? Ne istiyorsun?"

"Erkek arkadaşına bir diyeceğim var. Deminki gibi arabanın üzerine otursam, konuşmama izin verir misiniz?"

“Açıkçası ben bagajda olmanı tercih ederim, Concannon,” dedim. “Arabanı da şu yamaçtan yuvarladık mı tamamdır.”

Concannon gülümseyerek başını salladı.

“Kin, adamı yaşlandırır, dostum. Bir bakmışsın suratın muşmulaya dönmüş. Şimdi şu arabanın üzerine oturup iki medeni Hristiyan gibi konuşmamıza izin verecek misin?”

“Otur bakalım,” dedi Karla. “Medeni Hristiyan ellerini de gözümün önünden ayırma.”

Concannon bagaja oturup ayaklarını tampona dayadı.

“İlk ve son şansın,” dedi Karla. “İyi değerlendirmeni tavsiye ederim.”

Concannon, Karla yı baştan aşağı süzerek sırıttı. Sonra otoparkın loş ışığında parlayan mavi gözleri bana kaydı.

“Benim Lisa’yla hiçbir ilgim yoktu,” dedi çabucak. “Ona elimi bile sürmedim. Onunla bir kere karşılaştık. Öbürünü sayarsanız iki. Onu çok sevdim. Tatlı bir kızdı. Ona asla kıymazdım. O dediklerimi seni kudurtmak için söyledim. Yoksa ben Lisa’ya dokunmadım bile. Ben öyle bir adam değilim.”

Onu susturmak istedim. Adının bana çağrıştırdığı laneti kaldırmak istedim. Concannon bana yalnızca kötü anıları hatırlatıyordu.

“Devam et,” dedi Karla.

“Ranjit’in nasıl aşağılık bir herif olduğunu bilseydim, ona engel olurdum. Yemin ederim. Onu kendi ellerimle öldürürdüm.”

Başını eğdi. Gardım düşürmüştü. Üzerine koşmak ve onu bir uçurumdan aşağı itmek istedim. Ama Karla bütün hikâyeyi öğrenmeye ant içmişti.

“Sonra? Durma, anlat!”

“Ben olanlara geç uyandım. Bilseydim asla izin vermezdim.”

“Onu anladık. Devam et.”

“Ranjit denen o manyakla uyuşturucu işinde tanıştık. O tipler başka zaman suratına bakmazlar ama işleri düştüğünde kapma kadar gelirler. Ranjit benden Lisa’yı uyutacak bir hap istedi. Ben de neler olduğunu anlamak için o gece peşine takıldım.”

“Ranjit, Lisa’yı uyutmak istediğini açıkça söyledi mi?” diye sordu Karla. Sesini benim asla yapamayacağım şekilde kontrol edebiliyordu.

“Evet. Rohypnol aldı. Bana Lisa’yla arkadaş olduklarını söyledi. Ona bir şaka filan yapacak sandım.”

“Sen neden onunla gittin?”

“Erkek arkadaşına kıllık olsun diye. O mektubu da ondan gönderdim.” Beni işaret etti. “Bu pisliğin acı çekmesini istedim.”

“Kapa çeneni!” dedik aynı anda.

“Birbirinizi iyi bulmuşsunuz. Tencere kapak diye buna denir.”

“Oraya neden gittin, Concannon?” diye sordu Karla ve mavi gözler yine onu buldu.

“Söyledim ya?” dedi gülümseyerek. “Bizim Lin, o yokken evinde onun sevgilisiyle olduğumu öğrenince küplere binecekti.”

“Lin’i delirtmenin sana ne faydası vardı?”

“Canını yakmak istedim çünkü Lin acı çekerse İranlı arkadaşının da canı sıkılacaktı.”

“Abdullah mı?” diye sordu Karla.

Aralarındaki bağlantıyı ona anlatmamıştım. Abdullah’ın Karla’nın gözündeki itibarını zedelemek istemiyordum.

“Evet. Birlikte birilerini öldürdük,” dedi Concannon dünyanın en önemsiz şeyinden bahseder gibi. “Aslında büyütülecek bir şey değildi ama Abdullah bana diş bilemeye başladı. Sonunda bu iş aleni bir savaşa dönüştü. Erkek arkadaşın sadece bir piyondu.”

“Yeter,” dedim.

“Düşündüm de, bence öfke kontrolü terapisi almalısın, dostum. Durumunu hiç iyi görmüyorum.”

“Defol buradan! *Kapa çeneni* stokum bitti. Bir sonraki saçmalamanda daha ağır konuşacağım.”

“Önce bize Ranjit hakkında bütün bildiklerini anlatacaksın,” dedi Karla.

Anlayamıyordum. Ranjit umurumda değildi. Concannon’ın Lisa’nın adını o pis ağzına almasına bile tahammülüm yoktu. Concannon’ın insanlara ne kadar acı verebildiğini biliyordum. Ne pis bir soydan geldiğini Tuareg bile onaylamıştı.

“Bizimle oyun oynama,” dedim. “Söyleyecek bir sözün varsa konuş, yoksa git-”

“Ranjit e Goa’daki bir partide rastladım. Tanınmamak için peruk takmıştı ama ben kül yutar mıyım? Adam milyonerdi ve kaçıyordu. Bir kenarda parası olduğunu tahmin ettim. Onu kokaine ve eroine boğdum ve beni evine götürmesi için ikna ettim.”

“Ranjit’in Goa’da evi mi varmış?” diye sordu Karla.

“Kiralıktı galiba. Kocaman bir evdi. Bana güvenmesini ve açılmasını sağlamaya çalıştım. Kolay oldu. Birdenbire, *sana bir film izleteyim mi,* dedi.”

Karla elini koluma koydu.

“Nasıl bir film?”

"Porno," dedi Concannon. Sonra güldü. "Ama kızların hepsi baygındı. Ranjit bir duş bonesi ve ameliyat eldivenleri takıyordu. Arkasında hiçbir iz bırakmamak için. Sonra kızları temizleyip giydiriyor ve kanepeye yatırıp üzerlerine bir battaniye örtüyordu. Kızlar uyandıklarında hiçbir şey anlamıyordu."

"Bütün bunları Ranjit mi yapıyordu?"

"Evet," dedi Concannon. "Haberiniz yok muydu?"

Kapa çeneni diyecektim ki, Karla kolumu sıktı.

"Nedenini söyledi mi?"

"Karısı frijitmiş. Alınmaca gücenmece yok ha. Ben sadece onun söylediklerini tekrarlıyorum. Uyuyan kızlarla seks yaparken onu hayal ediyormuş. Seni yani."

Karla kolumu daha da sıktı.

"Lisa'ya da aynısını mı yaptı?"

"Bence evet. İçkisine Rohypnol koydu. Ama ölçüyü fazla kaçırdığını tahmin ediyorum. Bendeki haplar birinci sınıftı. Ranjit bu kadar etkili olacaklarını düşünmedi belki. Zavallı kız da öldü gitti. Ranjit'in ona elini bile sürdüğünü sanmıyorum."

"Diğer kızlar kimdi?"

Concannon omzunu silkti. "Bilmem. Sadece birini tanıdım çünkü bazen gazetelere çıkıyor. Ama hepsi sana benziyordu," dedi Karla'ya bakarak. "Onlarla işini görürken kafalarına siyah bir peruk takıyordu."

"Sus artık," diye isyan ettim.

"Bir daha bana sus deme. Buraya bela çıkarmaya gelmedim. Bir gün bunu söyleyeceğim hayatta aklıma gelmezdi ama ben emekli oluyorum, dostum."

"Seni hayattan emekliye ayırmamıza ne dersin, Concannon?"

Sırıttı. "Manyaksın sen. Harbi kafadan kontaksın."

"Ranjit sana o videoları gösterdiğinde ne yaptın?" diye sordu Karla.

"Biraz hırpaladım tabii ama bayılınca bıraktım. Ne kadar istesem de onu öldüremezdim. Beni onunla gören bir sürü insan vardı. Kasadaki bütün parayı aldım. Bir de gazetelerdeki şu kızın videosunu."

"Ne yaptın onu?"

"İşin komik kısmı o zaten," dedi kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Komik mi?" diye gürledim. "Bütün bunları komik mi buluyorsun?"

"Ellerini indir," dedi Karla. "Nesi komik anlat."

Concannon ellerini yeniden bagaja koydu. "Ara sıra benden kokain alan biri var. İri yarı bir herif değil ama felaket sinirli bir tip. Ailesi bununla muhatap olmamak için mahkeme kararıyla yasaklama emri çıkartmış. Gerisini

siz düşünün. Her neyse. Bu dallama film yıldızı olmak istiyor. Sektöre girmek için kıçını yırtıyor. Birkaç rol de kaptı ama figüranlıktan bozma ufak işlerdi. Ranjit'in sapık videosundaki kız bir film yıldızı ve bizim dallama da bunun erkek arkadaşı."

"Filmi ona mı verdin?" diye sordu Karla.

"Evet. Mal almaya geldiğinde verdim," dedi sırıtarak. "Ranjit ara sıra şehre gizlice uğruyor ve her seferinde de bana geliyordu. Bizim manyağa Ranjit'in kılık değiştirerek ortalıkta dolaştığını çıtlattım. Bilhassa Bandra'daki bir barı sevdiğini söyledim."

"Yani çocuğa Ranjit'i gammazladın?"

"Sadece o da değil. Yanında bir de hediye paketi verdim. Kız arkadaşının pornosu, Ranjit'in takılacağı barın adı ve polisin takip etmesi imkânsız bir silah ve kurşunlar. Gerisini insan doğasına bıraktım."

Karla kolumu sıktı.

"Buraya eski kocamı öldürttüğünü söylemeye mi geldin?"

"Hayır," dedi Concannon sırtını dikleştirerek. "Erkek arkadaşını uyarmaya geldim."

"Sen daha akıllanmadın mı?"

"Yine başladık," dedi bıkkınlıkla. "Koca şehirde senin kadar aksisi zor bulunur. Kaç kere daha söylemem gerek? Ben değiştim."

"Ben bir değişiklik göremiyorum," dedim. "Hâlâ nefes alıyorsun."

"Bak, yine manyaklaştı. Dinle. Artık bu işlerle bir ilgim yok. İş adamı oldum. Son karşılaşmamız için sana kin gütmememem bunun ispatı değil mi?"

"Sen adam olmazsın."

"Ama oldum," diye üsteledi. "Kavgamızdan sonra her şeyi yeni baştan düşündüm. Fena yaralandım, Lin. Omzum hâlâ tam düzelmedi. Oğlum, Concannon, dedim, bu böyle gitmez. Bir daha asla eskisi gibi dövüşemeyecektim. Daha önce kimsenin bana bu kadar yaklaşmasına izin vermemiştim. Sarsıldım, dostum. Hayatımın dönüm noktası Bombay'da bir depo oldu ve beni atımdan düşüren Avusturalyalı bir dönekti. Sana söylüyorum. Değiştim."

"Nasıl bir iş yapıyorsun?" diye sordu Karla.

"Elimde avucumda ne varsa Dennis'le yaptığımız yatırıma harcadım."

"Uyuyan Güzel Dennis mi?"

"Ta kendisi. Çok düşündüm. Bir nehrin kıyısında yeterince uzun beklersen er geç düşmanlarının cesetlerinin akıntıyla sürüklendiğini görürsün."

Ben Concannon'ın Ganj'da sürüklenmesini istiyordum.

“Sonra bir başka dönüm noktamda, o nehrin sudan değil, paslanmaz çelikten olduğunu fark ettim. Ölüleri kaldırdıkları tekerlekli sedyelerden bahsediyorum anladınız değil mi? Dennis’le cenaze levazımatçılığına soyunduk. Başladığımızdan beri düşmanlarımdan biri önüme geldi bile. Onu cenazesi için süslerken gülmekten yerlere yattım.”

“Dennis’le ortak oldunuz öyle mi?”

“Daha iyi bir ikili düşünemiyorum. Ben ölümün neye benzediğini biliyorum, o nasıl hissettirdiğini. Kimse ölülere bu kadar merhametli davranamaz, dostum. Onlara Uykucular diyor ve onlarla usulca konuşuyor. Ben yine de ne olur ne olmaz diye yakınlarda bir beyzbol sopası bulunduruyorum. Günün birinde içlerinden biri de Dennis’le konuşmaya kalkışırsa sakata gelmeyelim.”

Sustu ve şiş ellerini dua edercesine kavuşturdu.

“Benim gibi bir baş belasının rahat durabileceğine inanmak zor biliyorum ama gerçek bu. Ben değiştim. Yoksa buraya neden geleyim? Söyleyeceklerimin biri Ranjit’le ve o tatlı kızla ilgiliydi.”

“Ya diğeri?” diye sordu Karla lafı ağzımdan alarak.

“307 Şirketi bu gece îranlı’yı öldürmeleri için şehir dışından tetikçiler kiraladı. Abdullah buralarda bir yerde saklandığı için siz de tehlikedesiniz.”

“Ne zaman gelecekler?” diye sordum.

Concannon saatine bakıp sırıttı.

“Aşağı yukarı üç saat sonra. Beni görünce o kadar yaygara yapmasaydınız zaman kazanırdınız.”

Tek bildiğim, bunun Concannon’ın bir oyunu olduğuydu ve hiç hoşuma gitmiyordu.

“Bizi neden uyarıyorsun?” diye sordu Karla.

“Günahlarımı temizliyorum,” dedi sırıtarak. “Sevgilinle bir alıp veremediğim yoktu. Asıl nefret ettiğim Abdullah’ken seninkinin başına bir sürü iş açtım. Hatamı telafi etmek istiyorum. Abdullah da benim kadar suçlu. Ama kendi sütten çıkma ak kaşıkmış gibi beni tehdit etti. Hayatımla oynadı.”

“Abdullah’ın adını ağzına alma,” dedim sertçe.

“Ama artık ondan da nefret etmiyorum. Tamam, belki îranlı ama o da insan. Asıl hata benimdi. Bakın, açıkça itiraf ediyorum. Her neyse. îranlı yüksek ihtimalle bu gece ölecek zaten. Ben de kendime yuvam diyebileceğim bir yer buldum. Orada sessizce oturup düşmanlarımın masama gelmesini bekleyeceğim. Bundan sonra kendi insanlarımla olacağım. Bilmem anlatabildim mi?”

“Anlıyoruz,” dedi Karla, ben hiçbir şey anlamasam da.

“Sizinle bir husumetim olmadığına inanıyorsunuz değil mi?”

“Hayır,” dedim. “Hoşça kal, Concannon.”

“Seninki yazarmış,” dedi Karla’ya göz kırparak. “Ne yazıyor? Bebelere masallar mı?”

“Senin gibilerin anlamayacağı kadar derin kitaplar,” diye yapıştırdı Karla. “Ben de başkahramanıyım. Uyardığın için sağ ol, Concannon. Bu arada ilk adın ne?”

“Fergus,” diye atıldım ona fırsat vermeden.

Concannon kollarını iki yana açarak arabadan indi.

“Beni sevdiğini biliyordum. Sana sarılsam beni bıçaklar mısın?”

“Evet. Defol.”

Concannon ellerini yavaşça indirdi, Karla’ya gülümsedi ve arabasına doğru yürüdü.

“Boşuna polisi aramayın,” dedi direksiyona geçtiğinde. “Bu geceki baskın için onlara büyük para yedirdiler. Iranlı ölene kadar buraya kimse uğramayacak.”

Kontağı çevirip gaza bastı ve ileriden dönüp yine yanımızda durduğunda kolunu açık camdan dışarı çıkarmıştı.

“Dinamit ister misiniz? Arkada bir kutu var. Benim şimdilik ihtiyacım yok.”

“Belki gelecek sefere,” dedi Karla ve arkasından el salladı.

Far ışıkları ilerideki dönemeçte kaybolduğunda, Karla bana döndü.

“Abdullah bizim orada olmadığına göre Khaled’in yanında. Onu uyarmalıyız.”

“Silvano’yla öğrencileri de öyle. Dağın her yerini didik didik edecekler.”

Karla, Khaled’in malikânesine doğru koşmaya hazırlandı. Ama onu durdurdum.

“Önce bir konuyu halletsek?”

“Tabii. Ne var?”

“Hani hep birlikte olacağımızı söylemiştik ya?”

Elleri kalçalarında bana baktı.

“Bir ağaç kovuğuna saklanmayacağım, Shantaram,” dedi kararlı bir sesle.

“Hayır. Onunla bir ilgisi yok. Ama bir şeyi iyice anlaman gerek.”

“Sence şimdi bunun sırası mı?”

“Hem de tam sırası. Bu gece işler kötüye giderse yanımdan ayrılmayacaksın. Gerekirse sırtıma yapış ya da koluma tutun. Sırt sırta verirsek sen ateş et, ben seni koruyayım. Ama yalvarırım, bir de seni merak etmek zorunda kalmayayım.”

Karla güldü ve bana sıkıca sarıldı.

“Gidelim hadi.”

“Dur,” dedim.

“Yine mi?”

“Belki gelecek sefere ne demek?”

“Efendim?”

“Concannon sana dinamit vermeyi teklif etti ve belki gelecek sefere dedin. Ne demek bu?”

“Bunu şu an konuşmak zorunda mıyız?”

“Concannon gelecek sefere diyebileceğin biri değil, Karla. Eğer yeterince şanssızsan onunla hayatında bir kere muhatap olursun, sonra aranıza yarım gezegen mesafe koyarsın.”

“Neden? İkinci şanslara inanmaz mısın?”

Karla bana böyle muzipçe baktığında içim eriyordu ama bahsettiğimiz adam, Concannondı. Ayrıca arkadaşımızı öldürmek için dağa kiralık katiller geliyordu.

“Concannon’a güvenmiyorum,” dedim. “Söylediklerinin tek kelimesine bile inanmıyorum. Bu bir tuzak olabilir.”

“Harika!” diye bağırdı koşmaya başlayarak. “Gelmiyor musun?”

SEKSEN ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

.A^ğaçlık patikada, Khaled'in malikânesine çıkan son dönemeci döndüğümüzde müzik sesi ve ilahiler duyduk. Ev ağaçlara asılan spot ışıklarıyla bir hapishane kadar aydınlıktı.

"Khaled'in sürüsü çoğalmış," dedi Karla usulca. Basamakların önünde durup verandaya baktık. "Ne koro ama!"

Etrafımızdaki ağaçlar spot ışıklarıyla ağarmıştı. Korkuyla kollarım havaya kaldıran iskeletleri andırıyorlardı. İlahiler daha da yükseldi.

Az sonra, Khaled elleri belinde geniş kapıdan verandaya çıktı.

Gözlerimizi yakan ışıkta onu ancak bir karaltı olarak seçebiliyorduk. Arkasında iki kişi daha vardı.

Elini kaldırdığında ilahiler kesildi. Geceyi yine böceklerin sesleri doldurdu.

"Selamünaleyküm, " dedi.

"Ve aleykümselam, " dedik Karla'yla.

Bir yerlerden köpek havlamaları geldi. Seslerine bakılırsa oldukça iri ve vahşiydiler. Karla koluma girdi. Khaled yine elini kaldırdı ve köpekler sustu.

"Özür dilerim, yanlış kaset," dedi elindeki uzaktan kumandayı arkasındaki karaltılardan birine vererek. "Burada ne işin var, Lin?"

"Abdullah'ı görmeye geldik," dedi Karla.

"Burada ne işin var, Lin?"

"Söylediği gibi. Abdullah nerede?"

"Hazırlanıyor. Abdest aldı. Şimdi dua ediyor. Allah'la baş başa kalmak istedi. Onu ben bile rahatsız edemem."

"Onun için geliyorlar," dedim.

"Biliyoruz. Öğrencileri gönderdik. Manastır bir süredir kapalı. Biz..."

İlahiler tekrar başladı. Birkaç saniye sonra bir mantranın ortasında kesildi.

"Kumandayla oynamayı bırak, Jabalah!" diye bağırdı Khaled omzunun üzerinden.

Sessizliği yine böcekler ve kurbağalar böldü.

"Savaşa hazırız," dedi Khaled. "Kanımızın son damlasına kadar çarpışacağız."

"Kitap gibi konuşmak zorunda mısın?" diye çıkıştı Karla.

Khaled bir hükümdar gibi elini kaldırdı.

"Abdullah'ın burada olduğu söylentisini ben yaydım. Bu saldırıyı ben kışkırttım. Bu bir tuzak, Lin ve sen tam ortasında dikiliyorsun."

Yine köpekler havladı.

"Jabalah!" diye bağırdı Khaled ve teyp sustu.

Khaled yanımıza geldi. Aldığı kiloların en az yarısını vermişti. Yeniden talim yapıyordu belli ki. Kendinden emin, formda ve tehlikeli görünüyordu. Nihayet kendini sevmeyi öğrenmişti belki de.

Ellerimi tutup eğildi ve benim yerime Karla ya fısıldadı.

"Merhaba, Karla," dedi bana sarılırken. "Seni adamlarımın önünde kucaklayamam çünkü bir kadınsın ve yanındaki erkek ailenden değil."

Bana sarılırken yine ona hitap etti.

"Kocan için üzüldüm. Başın sağ olsun. Burayı hemen terk edin. Birazdan burada bir savaş yaşanacak."

Geri çekildi ama koluna yapıştım.

"Bunu biliyordun ve bizi uyarmadın."

"Şimdi sen de biliyorsun işte. Gidin. Adamlarım diken üzerinde. Her an bir kaza çıkabilir."

"Allah'a emanet ol, Khaled," dedi Karla beni çekiştirirken.

"Abdullah'a söyle, dağdayız," diye fısıldadım. "Bize ihtiyacı olursa haber göndersin."

"Söylerim ama onunla ancak çatışma başladığında konuşabilirim," dedi kederle. "Hoşça kalın."

El salladı çünkü patikanın sonuna gelmiştik. Bu mesafeden açık konuşamazdı. Biz de el salladık ve dağa tırmanan uzun yolun başına doğru koştuk.

Karla'yı durdurdum. Hava kararmıştı ama gözlerinde yansımalar parlıyordu.

"Bir şey söyleyebilir miyim?"

Güldü. "Yine mi?"

"Bu gece işler ciddileşebilir. Eğer uzak kalmak istersen seni istediğin yere götürebilirim."

"Önce Idriss'i uyaralım," dedi gülümseyerek ve yürümeye başladı.

Yokuşta ona yetiştim ve tepeye vardığımızda ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Öğrencilerden bazıların ateşin başında oturuyordu.

Silvano'yu bulduk ve onu da alıp büyük mağaraya, Idriss'in yanına gittik.

"Katiller," dedi Idriss hikâyeyi anlattığımızda.

"Bu adamlar profesyonel," dedim. "Ortalık yatışana kadar buradan gitmeliyiz."

"Elbette. Öğrenciler bizim sorumluluğumuzda. Hemen işe koyulalım."

"Ben kalıp burayı koruyacağım," dedi Silvano.

"Olmaz," diye itiraz etti Idriss. "Bizimle geleceksin."

"Kusura bakma ama bu kez itaatsizlik edeceğim."

"Olmaz," diye diretti Idriss.

"Buraya ne kadar değer verdiğini biliyorum, Silvano," diye araya girdim. "Ama aşağıdan biri buraya kaçacak olursa ve diğerleri peşinden gelirse, burası da güvenli olmayacak."

"Ben kalacağım, usta-*ji"* dedi Silvano. "Siz gideceksiniz."

"Her şeyin aşırısı zarar, Silvano," dedi Idriss. "Cesaret ve sadakatin bile."

"Bütün yazılarınız burada. Elli kutudan fazlalar. Çoğu çalışmalar için paketli bile değil. Bu kadar kısa sürede onları toparlayamayız. Ben kalıp çalışmalarınızı koruyacağım."

Sadakatini takdir ediyordum ama birkaç kâğıt parçası için bu bedeli ödemeye değer miydi? Sonra Karla söz aldı.

"Biz de seninle kalacağız, Silvano," dedi.

"Karla," diye başladım ama bana aşkla gülümsediğinde geriye fazla bir seçeneğim kalmadı.

"Yaşadın, Silvano," diye iç çektim. "Bu gece yalnız kalmayacaksın."

"Karar verildi o hâlde," dedi Idriss. "Şimdi benimle gelin. Öğrencilerin toplanmalarına yardım edelim. Uzun yoldan otobanın başındaki Kali tapınağına ineceğiz. Ortalık yatıştığında bize haber yollarsınız."

"Idriss," dedim, "bu işin ucu sana dokunduğu için üzgünüm. Özür dilerim."

"Başkalarının davranışlarının ve kararlarının sorumluluğunu almak Karma'ya karşı günah işlemektir. Aynı şekilde, kendi davranış ve kararlarının sorumluluğundan kaçmak da öyle. Bütün bunların sebebi sen değilsin. Bu gece kendinize dikkat edin. Hepiniz için dua edeceğim."

Elini birer birer kafalarımıza koyup koruyucu mantralar söyledi.

Öğrenciler eşyalarını şallara sarıp yokuşun başında toplandı. Ellerinde fenerler ve meşaleler vardı.

Idriss en öne geçti ve onlara yolu göstermeden önce sağ elindeki bastonuna yaslanarak bize el salladı.

Vijay adında bir öğrenci de bizimle kalmaya karar vermişti. Uzun, in$_{C(}$. fasulye sırığı gibi bir çocuktu. Pijamayı andıran beyaz, pamuklu bir takım gjy mişti. Ayakları çıplaktı ve omzunda bambu bir değnek vardı.

Öğretmeninin gidişini izlerken genç yüzü tamamen ifadesizdi. Sonra ban$_{s}$ döndüğünde biçimli hatlarına baktım. Gözleri Hindistan'ın ışığıyla parlıyordu

"İyi misin?" diye sordu.

Değneğe baktım ve Akreplerden Concannon'a, geçen yıl dövüştüğüm insanları düşündüm. Şu değneğin ucuna bir bıçak bağlamak iyi bir fikir olabilirdi.

"İyiyim," dedim. "Sopaya bağlamak istersen yedek bıçağım var."

Birden sopayı çevirerek hızla döndü ve bambu sopayı ayağımın birkaç santim ötesine indirdi.

"Ya da boş ver," dedim.

"Ayrılıp can alıcı noktaları tutalım mı?" diye sordu Silvano.

"Hayır!" dedik Karla'yla koro hâlinde.

"Burası bizim mekânımız," dedim. "Gerekirse kaçış yolunu biliyoruz. Hem önümüz açıklık. Birini görürsek havaya ateş açıp korkuturuz."

"Ya çatışma çıkarsa?"

"Onlar bizi öldürmeden biz onları öldürürüz," dedi Karla. "Sen iyi nişancısın, Silvano. Ben de fena sayılmam. Hallederiz."

"Ya da kaçıp bir yerde buluşur, gitmelerini bekleriz," diye önerdim. "Etrafta saklanacak bir sürü yer var. Sonsuza dek burada kalamazlar."

"Ben dövüşelim derim," diye atıldı sopalı öğrenci.

"Ben de buna vakti gelince karar verelim derim. Bakalım olaylar nasıl gelişecek?"

"Kendimize iyi bir saklanma yeri bulmamız gerektiğine katılıyorum," dedi Silvano. "Patikaya en yakın mağaradan onları rahatça görürüz."

"Çıkış yolu yok," dedim. "Ben alternatif çıkışı olan yerleri severim."

"Bir çıkış var. Gel, göstereyim."

Mağaranın arka duvarında bir perde asılıydı. Onu daha önce de görmüştüm ama duvar çıplak kalmasın diye astıklarını sanmıştım.

Silvano perdeyi kenara itti ve el fenerini yakarak bizi dar bir tünele soktu. İlk mağarayla sonuncusu arasında ya doğal olarak oluşmuş ya da sonradan oyulmuştu. Tünelden çıktığımızda kendimizi Idriss'in ormanın kıyısındaki mağarasında bulduk.

"Bayıldım," dedi Karla. "İmkânım olsa burayı satın alır ve ömrümün sonuna kadar burada yaşardım."

“Ben de,” dedim. “O zaman ilk mağaraya konuşlanalım. Vaktimiz daralıyor.”

“Sizi bilmem ama ben acıktım,” dedi Silvano göbeğini sıvazlayarak.

Mağaraya su, yiyecek, battaniye ve el fenerleri götürdük. Karla’nın uzattığı tabaktakileri ne olduklarına bile bakmadan mideye indirdim. Karnım doyunca derin bir korkuya kapıldım.

Karla yanımda oturuyordu. Katiller yoldaydı. İçimden bir ses tabanları yağlamamızı söylüyordu. Ama Karla sakin görünüyordu. Yemeğini bitirmiş, silahını temizlemekle meşguldü. Bir yandan da bir şarkı mırıldanıyordu. Ona bakarken daima ikimize de yetecek kadar cesareti olduğunu düşündüm.

“Idriss’in yazıları nerede?” diye sordum Silvano’ya.

“Ana mağaradalar.”

“Olayı elimizden geldiğince oradan uzak tutalım. Serseri bir kurşun yangın çıkarabilir.”

“Tamam.”

Vijay, Karla’nın tabağını alıp diğerleriyle birlikte dışarı götürdü.

“Bu ormanı avucumun içi gibi biliyorum,” dedi Silvano ayağa kalkıp gerinerek. “Vijay’la bir keşif gezisine çıkalım. Hem tuvalete de uğrayacağım.”

Vijay’ın peşinden çıktı ve sağa dönüp gözden kayboldu. Düzlüğe çıkan patika soldaydı.

Kayalık araziye her gün o kadar çok insan basıyordu ki, toprakta yalnızca yabani otlar bitiyordu. Ay yoktu ama bulutsuz bir geceydi. Elli metre ötedeki düzlüğü açık seçik görüyorduk.

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Kendimi sakinleşmeye zorladım ama Karla’nın zarar görme ihtimali yine kanımı dondurdu. Bana baktığında aklımdan geçenleri şıp diye anladı.

“Havaya ateş açıp kaçacağız ve saklanacağız, öyle mi?” dedi dudakları küçümsemeyle kıvrılırken.

“Karla...”

“Şşşt. Yeter sızlandığın.”

“Ben dövüşelim derim,” diye dalga geçtim bambu çubuklu oğlanı taklit ederek. “Tamam, dövüşelim de neden?”

“Bir yazar, bir bilgenin bunca yıllık birikimini uğruna savaşmaya değer bulmuyor öyle mi?”

“Aynen öyle. Polis peşimde olduğu için kaç kere pencereden kaçmak zorunda kaldım. Bütün yazdıklarımı arkamda bırakarak hem de! Sonuçta ne oldu? Ben hâlâ buradayım ve hâlâ yazıyorum. Hiçbir eser bir insanın hayatından daha değerli olamaz.”

Karla mutlu mutlu sırıttı.

"İşte benim sevgilim."

Kutularla heybeleri mağaranın girişine yığdık ve oraya yakın bir yerde pusuya yattık. Karla elimi tuttu.

"Şu anda başka hiçbir yerde olmak istemezdim."

Cevap veremedim çünkü ilk silah sesi geldi.

Bir silah sesinden ne kadar uzaksanız, içiniz o kadar rahattır. Kulaklarınızı sağır eden bir patlama uzaktaki bir elin marifetidir. İlk patlamalar bir salonda çınlayan tek tük alkışları andırıyordu. Sonra çoğaldılar.

Silvano'yla Vijay koşarak mağaraya girdi. Yanımıza çömeldiler.

"Geldiler," dedi Silvano dikkatle etrafı dinleyerek. "Ordu gibiler."

"İki ordu," diye düzelttim. "Umarım hep orada kalırlar."

Yaylım ateşi nihayet sustu. Kısa bir sessizlik oldu. Sonra aralıklı olarak silahlar patlamaya başladı. Giderek sıklaştılar.

Karanlıkta soluk bile almadan bekledik. Kırılan her bir dalın çıtırtısı ya da rüzgârın yaprakları hışırdatması kulaklarımda uğulduyordu. Bu gergin bekleyiş dakikalarca sürdü. Sonra dik yokuştan inlemeler ve homurtular geldi.

Silvano'yla Vijay ben onları uyaramadan fırladı. Karla peşlerinden gitmeye yeltendiğinde koluna yapışıp tekrar yanıma çektim.

O sırada yokuşun tepesinde elleri ve dizleri üzerinde emekleyen bir adam belirdi. Silvano sağından bir gölge gibi yanaştı ve tüfeğinin namlusunu adamın kafasına doğrulttu. Adam sendeleyerek ayağa kalktı. Tabancalıydı.

Vijay sopasını savurdu. Adamın tabancası havaya fırlarken ateş aldı ve kurşun bizim biraz ilerimizde, mağaranın duvarına saplandı.

"İyi tahmin, Shantaram," dedi Karla. "Ayağa kalksaydım o kurşunun üzerinde benim adım yazacaktı."

Adam titreyen bacakları üzerinde birkaç saniye daha yalpaladıktan sonra yüzüstü yere yapıştı. Vijay onu ters çevirdiğinde Karla'yla tepesinde bittik.

Ölmüştü.

"Peşine birini takmış mı bir bak bakalım, SiJvano," dedim. "Bu herif yalnız dolaşmaz."

"Tanıyor musun?"

"Adı, DaSilva."

"Hangi taraftan?"

"Yanlış taraftan," dedim. "Hem de dibine kadar."

Silvano'yla Vijay patikaya bakmaya gitti. Cesedi Idriss'in kampında bırakamayacağımızı biliyordum. Başka seçeneğim yoktu. Onu buradan götürmeliydik. Karla hayatında iki tane ceset taşımıştı. Ya da en azından ben o kadarını biliyordum. Benimse bu üçüncü olacaktı: Biri hapishanede, biri bir arkadaşın evinde ve sonuncusu da benden nefret eden DaSilva.

"Onu burada bırakamayız," dedim. "Polis şıp diye bulur."

"Doğru. Öyle bir skandal patlar ki, ne Idriss kalır ne bilgeliği."

"Kolay olmayacak. Yokuş ne kadar dik, biliyorsun."

Karla elleri belinde etrafına bakındı. "Başka çaremiz var mı?"

DaSilva'yı bir öğrencinin sarisine sardık ve bir iple bağladık. İpin iki ucunu onu rahat taşıyabilmemiz için uzun bıraktık.

İşimizi bitirmiştik ki Silvano'yla Vijay geldi. Vijay'ın gözleri dehşetle irileşti.

"Ha-hayalet," diye kekeledi.

Titreyerek cesedi işaret ediyordu.

"Bir hayalet kadar hafiftir umarım," dedim. "Onu eve götürüyoruz. Polis buraya kadar çıktığını bilmesin."

"Teşekkürler," dedi Silvano. "Size yardım edelim."

"Bize bırak," dedi Karla. "Aşağıdakileri tanıyoruz. Onlar da bizi tanıyor. Seni görürlerse ateşe başlayabilirler. Kitaplar size emanet."

Silvano gülümsedi. "Madem öyle istiyorsunuz..."

"*Presto*, " dedi Karla cesedin ipini çekerek. "Bizim hayaletin yolu uzun."

SEKSEN DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DaSilva'nın cesedini yokuş aşağı sürüklemek için ben öne geçtim ve ağırlığın fazlasını üzerime aldım. Karla arkada ipin diğer ucunu elinden kaçırmamaya çalışıyordu.

Onu bu berbat işten sakınamadığıma üzülüyordum. Aslına bakarsanız, kendime de bir o kadar acıyordum. Halatın kıymıklarının Karla'nın avuçlarını berelediğini, her adımında ayaklarının yumuşak toprakta kaydığını düşündükçe delirecek gibi oluyordum.

Yarı yolda, "Dur!" diye bağırdı.

"Ne oldu?"

Birkaç derin nefes aldı. Kollarıyla omuzlarım silkeledi.

"Tamam," dedi eliyle alnındaki terleri silerek. "Bence bu şimdiye kadarki en bomba randevumuz. Hadi kurtulalım şu lanet cesetten."

Dağın dibinde DaSilva'yı sırdandım. Khaled'in malikânesine doğru yürüdük. Patika hâlâ aydınlıktı. Evin kapısını açık bulduk. Etrafta kimsecikler yoktu.

Basamakları çıkıp hole girdik. DaSilva'yı yere atıp ipi çözmeye koyuldum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Khaled arkamdan.

Döndüğümde elindeki silahı gördüm.

"Selamünaleyküm, Khaled, "dedi Karla. Onun da elinde silah vardı.

"Ve aleykümselam, ''dedi Khaled. "Ne yapıyorsunuz?"

"Abdullah nerede?" diye sordum.

"Öldü."

"Olamaz. Emin misin?"

"Ruhu şad olsun," dedi Karla.

"Öldüğünden emin misin?" diye geveledim. "Şimdi nerede?"

"Onu bulduğumda üzerinde dört ölü adam daha vardı. Biri, Vishnu'ydu. O aşağılık herifin buraya geleceğini biliyordum. Sonradan böbürlenme fırsatı-

nı kaçırmazdı tabii. Artık geberip gittiğine göre benim şirketim tüm mar varlığına el koyacak."

"Abdullah'ın cesedi nerede?"

"Diğerleriyle birlikte," dedi Khaled. "Yemek odasında. Üçüncü kez soruyorum, siz burada ne yapıyorsunuz?"

"Bu pislik yukarı kadar çıktı," dedim sariyi açıp DaSilva'nın yüzünü göstererek. "Onu geri getirdik. Seninkilerden miydi, diğer taraftan mıydı?"

"Tuzağı onun sayesinde kurduk," dedi Khaled. "İşimiz bitince onu ben vurdum ama kaçtı."

"Biz de geri getirdik," dedi Karla. "Burada kalsın mı? Idriss'i bu işe bulaştırmak istemiyoruz."

"Kalsın bakalım," dedi Khaled. "Adamlarım birazdan kamyonetleri getirecek. Yarın onu da diğerleriyle birlikte lağıma atarız."

"Abdullah'ın ölüsünü görmek istemiyorum," dedim. "Öldüğüne yemin eder misin?"

"Ederim."

"Ben görmek istiyorum," dedi Karla bana. "İstemiyorsan gelmek zorunda değilsin."

Evet, hiç ayrılmayacaktık ama bazen iki kişinin sorumluluğunu biri alır.

"Geliyorum," dedim yine de. Şimdiden kendimi hasta hissediyordum.

Khaled bizi salondan geçirip yemek odasına götürdü. Masada yan yana dört tane ceset duruyordu. Kaldırımda huzurla uyuyan sokak sersersilerine benziyorlardı.

Abdullah'ı hemen gördüm. Siyah, uzun saçları masanın kenarından sarkıyordu. Başımı çevirmek istedim. Oradan kaçmak istedim. O yakışıklı yüzü, o aslan yüreği, gökyüzündeki o ateşi soğuk ve bomboş görmek istemedim.

Ama Karla yanına gitti. Başını göğsüne dayayıp ağlamaya başladı. Masanın kenarından dolaşırken rüzgârımla cesetlerden bazılarının saçları kıpırdadı. Abdullah'ın elini tuttum.

Yüzündeki sert ifadeyi görünce rahatladım. Beyaz kıyafetinin her yerinde kan lekeleri vardı. Alnında beyaz sarığının izi kalmıştı. Oradan yukarısı temizdi ama sakalı, kaşları ve gururlu ifadesiyle bir Sümer kralını andıran yüzünün geri kalanı kan içindeydi.

Vurulmuş, bıçaklanmıştı ama yüzü yara almamıştı.

Abdullah için zamanın duruşuna tanıklık etmenin ızdırabı midemdeki kramplarla ifade buldu. Kendi zamanımın en önemli figürleri içimde titreşirken birinin susuşunu bütün kalbimle hissettim.

Bir dostun ölüsüne bakarken onu daha şimdiden özlemek, soluk almadığını, hayatının ve bütün sevgilerinin söndüğünü görmek tarifsiz bir acıydı.

Karla en doğrusunu yapıyordu. İrlandalı bir şair bir keresinde bana *eğer veda etmezsen hiçbir zaman edemezsin,* demişti. Ve Abdullah için döktüğüm veda gözyaşları dakikalar sonra geldi.

Dostumun ölü elinin nihayet avuçlarımın arasından düşmesine izin verirken, onunla birlikte Abdullah denen efsaneyi de sonsuzluğa uğurladım. Bizi terk eden herkes yerinde doldurulamayan bir boşluk bırakır. Karla benimle verandaya çıkarken artık ağlamıyordu. Ama ikimiz de içimizde boş bir mağara taşıdığımızı biliyorduk. O mağara bizi ömrümüzde kim bilir kaç kere çağıracak ve her seferinde hüzne boğulacaktık.

Khaled bizi bekliyordu.

"Acele edin," dedi. "Şirket bu gece karışık."

"Hangi şirket?"

"Khaled Şirketi tabii," dedi kaşlarını çatarak. "Bu gece Vishnu'nun canını ve bütün sahip olduklarını aldık. Artık Khaled Şirketi'nin devri başlıyor. Plan buydu zaten. Abdullah yem olmayı kendi seçti."

"Ama..." diye başladım ama gölgelerin arasından bir adam çıkınca sustum.

"*Selamünaleyküm,* Shantaram," dedi Tuareg.

" *Ve aleykümselam*," diye selam verdim, Karla'ya sokularak.

"Bu işte Tuareg'le birlikte çalıştık," diye açıkladı Khaled. "Bütün komplo onun fikriydi. Ve nihayet evine döndü. Bundan sonra Khaled Şirketi'nin hizmetinde olacak."

"Bütün bunlar senin başının altından mı çıktı?" diye sordum Tuareg'e.

"Evet. Seni uzak tutması için îrlandalı'yı yolladım. O kadar el sıkışmışlığımız var. Başına bir şey gelsin istemedim."

"Hoşça kal, Khaled," dedim.

"Allah'a emanet olun," diye mırıldandı Karla ve basamaklardan inerken koluma girdi. İkimiz de titriyorduk zira.

"Siz de," diye seslendi Khaled arkamızdan. "Yeniden buluşuncaya kadar sağlıcakla kalın."

Yokuşun dibinde Karla beni durdurdu.

"Seninkinin anahtarları yanında mı?"

"Her zamanki gibi. Binmek mi istiyorsun?"

"Evet, ne olur. O kadar kötüyüm ki, beni yalnızca özgürlük kurtarabilir."

Idriss'le öğrencilerin geceyi geçireceği tapınağa gittik ve onlara tehlikenin geçtiğini haber verdik. Idriss genç ve atletik bir öğrenciyi Silvano'ya yolladı. Biz de Idriss'e veda edip oradan ayrıldık. Şafaktan önceki son saatlerde boş caddelerde dolaştık. Yeşil ışığın yanıp söndüğü trafik lambalarından geçtik. Bombay'da gecenin o saatinde kimse kırmızıda durmazdı çünkü.

Motoru dağa çıkan daha uzun ama düz yolun dibine bıraktık. Onu korkmaması için genç ve sağlam bir ağaca zincirledim ve uzun yoldan dağın zirvesine tırmanmaya başladık.

Karla bana tutundu. Kolumu beline atıp adımlarını hafifletmeye çalıştım.

"Abdullah," dedi birkaç defa.

Abdullah.

Karla dik yokuşta bu adı söylerken gülüşümüzü hatırladım. Abdullah'ın bir zamanlar birlikte güldüğüm ve dalga geçtiğim bir arkadaş olduğu günleri hatırladım. Yürürken ikimiz de ağladık.

Kampa vardığımızda öğrencilerden bazıları ortalığı toplamaya koyulmuştu bile.

"Burası fazla hareketli," dedi Karla omzuma yaslanarak. "Tepeye gidelim."

Tepeye kurduğumuz derme çatma çadıra gittik. Karla başı yastığa değer değmez uyudu.

Yanımızda büyük bir şişe su vardı. Bir havluyu ıslatıp Karla'mn ellerindeki ve ayaklarındaki çizikleri temizledim. Tam da onları önceden hayal ettiğim yerlerdeydiler.

Karla ara sıra inlediyse de uyanmadı.

Yaralarına zerdeçal yağı sürdüm. Dağda herkes ufak tefek yaralanmalar için bunu kullanıyordu.

İşimi bitirdiğimde Karla yan dönüp dizlerini karnına çekti ve deliksiz bir uykuya daldı.

Abdullah. Abdullah.

Şişeyle birlikte ormana gittim. İçimdeki bütün kederi boşalttım. Temizlendim. Geri döndüğümde, Karla yı oturmuş, gökyüzünü seyrederken buldum.

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet. Neredeydin?"

"Yıkandım."

"Yaralarımı temizlemişsin."

"Ben temizliğe önem veren bir adamım."

Yanına oturdum. Bana sokuldu.

Yüzünü göğsüme gömdü. "Abdullah öldü."

"Abdullah öldü," diye yineledim.

Az sonra gökyüzü mavi elbisesini giydi. Sesler silkinerek uyandı. Biri bağırdı. Biri güldü. Bir kuş cıvıldadı ve güvercinler yeni aşk melodileri besteledi.

Karla yine uyudu. Onunla huzurluydum. İnsanın yalnızca uyuyan aşkının yanında duyabileceği türden bir dinginlik vardı üzerimde. Ama Abdullah'ı her düşündüğümde aklımdaki kurşun yaraları yeniden kanıyordu.

Abdullah disiplinli bir adamdı. Dostlarına ölümüne bağlıydı. Ve onurunu zedeleyecek kadar acımasızdı ki, ben de kendimce öyleydim.

Idriss'in avutucu kelimeleri bir dalga misali zihnimin kıyılarına vurduğunda nihayet uyudum.

Aşkın sırrı, bizi nasıl insanlara dönüştüreceğidir, demişti Idriss. *Aşkın sırrı bizi nasıl insanlara dönüştüreceğidir*, diye tekrarladım dalmadan önce.

Ertesi sabah uyandığımızda, kelimelerin fısıltısı muson mevsiminin ilk çiseltisine dönüşmüştü.

Az sonra sağanak gökyüzünü denizlerle doldurur, yağmur damlaları rüzgârda savrulan ağaçların omuzlarından akarken kampa döndüğümüzde, gecenin yaraları hâlâ kapanmamıştı.

Toprakta beliren incecik derelerden sular akıyor, kanatlarını özgürce çırpmaya hasret kuşlar dallarda birbirlerine sokuluyordu. Bitkiler daha önce ufacık kesme işaretleri idiyse, şimdi kocaman paragraflar olmuşlardı. Kışın yılanlar gibi pinekleyen sürgünler şimdi yeşilin bu en canlı tonunda arsızca yeryüzüne yayılıyordu. Gökyüzünün vaftiz ettiği dünya yeniden doğmuştu ve dağın bir yıllık tozuyla kanı umutla yıkanıyordu.

ON BEŞİNCİ KİTAP

SEKSEN BESİNCİ BÖLÜM

^^ağmur mevsiminin ilk haftasının sonunda, Silvano'yla öğrenciler nadir rastlanan güneşli bir yağmurda dans ederken ve Idriss bile bastonuna yaslanıp birkaç figür yaparken, Karla'yla dağdan son kez indik.

Doğa belki de bu dik yokuşu birkaç yıl içinde topraktan silecekti. Idriss'le öğrencileri kampı terk edip Varanasi'ye gittiğinde, mağaraların girişlerini otlar bürüyecekti.

Idriss'i bir daha görebilecek miydik, ikimiz de bilmiyorduk. Otobanda giderken bundan sonra sadece anılarımızda ve fikirlerimizde yaşayacak bilge hayalet Idriss'ten alıntılar yaptık. Kim bilir, belki o da daha şimdiden Abdullah gibi bizim zamanımızdan göçüp gitmişti.

Kara bir bulutla yarışarak yarımadanın doğduğu yere vardık. Motoru Amritsar Otel'in kemerinin altına park ettiğimizde yeni bir fırtına patladı.

Kuvvetli rüzgâr bizi dört bir koldan sararken birbirimize tutunup güldük. Fırtına dindiğinde ben motoru temizledim, Karla tamirci bir medyum edasıyla onunla konuştu.

Lobi değişmişti. Jaswant'ın gizli dolabının yerinde cam kapaklı bir buzdolabı duruyordu. Müdür koltuğu hâlâ yerli yerindeydi ama Jaswant ahşap resepsiyon masasını laminant bir tezgâhla değiştirmişti.

Jaswant yine kravatı ve takım elbisesiyle son derece fiyakalıydı.

"Hayrola, Jaswant?" diye sordum etrafı göstererek.

"Yeniliklere daima kucak açmalıyız," dedi. "Merhaba, Bayan Karla. Sizi yeniden görmek ne güzel."

"Yine çok şıksın," dedi Karla.

"Teşekkürler, Bayan Karla. Nasıl? Yeni takımım üzerime tam oturmuş mu?"

"Kalıp gibi. Gel, kucaklaşalım. Ama dikkat et. Sırılsıklamım."

Yeni masayı hâlâ şüpheyle süzüyordum.

"Ne var?" diye sordu.

“Resepsiyon masası havayolu kontuarlarına benzemiş.”

“Eee?”

“Havayolu kontuarı isteyerek değil, mecbur olduğun için gittiğin bir yerdir.”

“Korkma, eski masayı özlemeyeceksin. Onu Oleg satın aldı. Şimdi senin odanda duruyor.”

“Ah, şu Oleg! Yine benden önce davrandı.”

“Sen Line bakma. Yeni masan gayet güzel, Jaswant,” dedi Karla. “Belki üzerine bir saksı bitkisi koysan daha hoş olur. Yanma da bir deniz kabuğu, ikinci rafa cam bir kâğıt ağırlığı. Daha yumuşak bir hava katar. Bende bir deniz kabuğu var. istersen ödünç veririm. Bir tane de karahindiba çiçeği desenli kâğıt ağırlığım var. Onu da alabilirsin.”

“Gerçekten mi? Harika olur.”

Buzdolabının kapağındaki buğuyu silip içine baktım.

“Hani, rom nerede? Peynirin de yok.”

“Menü değişti,” dedi Jaswant laminant tezgâhtan plastik kaplamalı bir menü alarak.

Ona bakmadım bile.

“Ben eski menüyü seviyordum.”

“Eskiden menümüz yoktu ki,” dedi kaşlarını çatarak.

“Hah işte. Ben onu seviyordum.”

“Kayıp Sevgililer Bürosunun müşterileri her gün artıyor. Onlara daha profesyonel bir imaj çizmem lazımdı. Hem sen neden bu kadar eski kafalısın? Günü yakala, Lin.”

“Gün beni yakalamıyorsa ben ne yapayım?”

“Bu arada ben de odamda bazı değişiklikler yapmak istiyorum, Jaswant,” dedi Karla.

“Ne gibi?” diye sordu Jaswant.

Paranın kokusunu alınca gözleri parlamıştı.

Sonraki günlerde Karla’nın Bedevi çadırının duvarlarını kırmızıya boyadık. Kapılarla pencerelerin kenarlarına da siyah boya çektik. Boyayı bize Jaswant sattığı için sesini çıkaramadı.

Karla bilim dergilerinden resimler kesip Bollywood filmlerinde sıkça rastlanan altın yaldızlı çerçevelere koydu. Bir kuş tüyünü, bir yaprağı ve ıssız bir sokakta rüzgârda uçarken yakaladığı şiir kitabından bir sayfayı da çerçevelemeyi ihmal etmedi. Şiir söyleydi:

Yalvaran Yağmur

Sonrasında
ben yanında değilken,
ve sen hazine dairesi kapısı kalbine
saplanan çivileri sayarken,
ve sessizliğini
zamanın kâsesinde,
ellerimizin anılarında,
bir kahkahanın en sivri ucunda,
ve gözlerimin renginde
yeniden düzenlerken,
kalbinin atıllarıyla kabaran göğsünle
bir gündüz düşünün
aşkın kıyılarına vuran mor gelgitiyle
otururken,
ve tenin benimle ilgili bir düşüncene
parfüm kokulu bir teslimiyetle
şarkı söylerken
aklına birkaç söz düşer
mimozaların musonu özlediği gibi
özlüyorum seni,
kırmızı kaktüs çiçekleri nasıl hasretse aya,
ben de öyle hasretim sana,
ve sonramda,
seninle değilken,
başım hayatın camına döner
yağmur için yalvararak.

Karla iki kahramanı, Petra Kelly ve Ida Lupino’nun kocaman resimlerini siyah, barok çerçevelere koydu. Balkondaki saksıları içeri alıp her köşeyi bitkilerle doldurdu. Yalnızca birkaçını güneşle danslarına devam etmeleri için dışarıda bıraktı. Bana kalırsa, bir otel dairesinde dağdaki ormanı yaratmaya çalışıyordu ve başarmıştı da. Salonda nerede otursanız oturun, karşınızda hep bitkiler vardı ya da yeşil parmaklarıyla sizi okşuyorlardı.

Karla, Taj’ın yaptığı uzun, ince ve zarif Truvalı asker heykelini bir köşeye yerleştirdi. Ben önüne bir saksı koymak istedim ama izin vermedi.

“Neden?” diye sordum. “Galerini hediye ettiğin heykeltıraşın hatırasına saygısızlık mı olur?”

“Taj iyi bir adam sayılmaz ama müthiş bir sanatçı,” dedi heykelin açısını ayarlarken.

Ben heykeli şapka askısı olarak kullanmaya başladım. Bunun için bir şapka satın almam gerekti ama her bir rupisine değdi. Sonrasında taşlar yavaş yavaş yerine oturmaya başladı. Yeterince kötüyü yaşadıktan sonra yeterince iyinin kıymetini daha iyi biliyorsunuz. Benimki de o hesaptı işte.

Oleg odamı kanepeye uysun diye yeşil ağırlıklı döşemişti ve şehirde bir hayli popülerdi. Karla’yla ben de birkaç partisine gittik ve gayet iyi vakit geçirdik. Bazen de yan odadan gelen saçma sapan bağrışmaları dinleyip eğleniyorduk.

Genç Rus dostumuz, Karlesha’sı olarak çağırdığı Irina’dan ümidi kesmişti. Leopold’ün garsonlarına verdiği fotoğraflar kırışıp solarken Oleg de onu gördüler mi diye sormaktan vazgeçmişti.

“Irina’ya neden Karlesha diyorsun?” diye sordum bir gün.

“Irina diye başka bir aşkım vardı,” dedi yüzünden eksik etmediği gülümsemesi bir anlığına acı hatıralarla solarken. “İlk aşkımdı. Hayatımda ilk kez bir kıza duyduğum aşkla kalbim sızlıyordu. İkimiz de on altı yaşındaydık. Bir sene sonra ayrıldık. Ama diğer sevdiğime Irina dedikçe vicdan azabı çekiyordum. Ben de babamın halama taktığı adı kullanmaya başladım. Babam kız kardeşine hep Karlesha derdi.”

“Yani Irina’ya vurulduğun için kendini Elena’ya değil de çocukluk aşkına ihanet ediyormuş gibi hissediyordun öyle mi?”

“İnsan ancak sevdiği birine sadakatsizlik edebilir,” dedi kaşlarını çatarak. “Ben Elena’ya hiç âşık olmadım ki. Ben Irina’ya âşıktım. Şimdi de Karlesha’ya âşığım.”

“Ya yeşil odana girip çıkan kızlar?”

“Karlesha’dan ümidi kestim de onun için,” dedi başını çevirerek. “Didier’nin tişört taktiği fos çıktı. Demek birlikte olmak kaderimizde yokmuş.”

“O kızlardan birine âşık olabilir misin dersin?”

“Hayır,” dedi hemen. “Ben Rusum. Biz R insanları, sevdik mi ölümüne severiz. Romanlarımız ve müziğimiz neden o kadar tutkulu sanıyorsun?”

Oleg aşkında olduğu kadar işinde de tutkuluydu. Naveen’le iyi bir ekip olmuşlardı. Didier’nin onlarla iş birliği yaptığı bir kayıp davası kamuoyunun yoğun ilgisini çekti. Hem ayrılan âşıkları kavuşturdular, hem de bir kölelik zincirini ortaya çıkarıp bir çetenin çökertilmesini sağladılar. Sonrasında bizim tehlikeli ve şen Fransız, Leopold’den arta kalan zamanını Kayıp Âşıklar Bürosuna

vakfetti. Onu ne zaman görsem ya bizim genç dedektiflerle birlikteydi ya da *aşırı önemli bir dava* için koşturuyordu.

Vinson uyuşturucu işini bir rakibine satıp Rannveig'le manastıra döndü. Yerleri fırçalamakla geçirdiği birkaç haftanın sonunda Karla'ya yazdığı mektupta, keşişlerle yıldızının bir türlü barışmadığından yakınıyordu. Ama onlara kenevir yetiştiren bahçıvanlarla aralarından su sızmıyordu. Genel olarak mutluydu ve Rannveig'le yeni bir iş planı üzerinde çalışıyorlardı.

Khaled Şirketi filmlere sponsor olmadı ve güneyde bir polis öldürüldüğünde emniyetle mafya birkez daha karşı karşıya geldi. Mahkûmların sayısı arttıkça Şimşek Dilip'in mesai saatleri uzadı.

Kadın bir gazeteci gerçekleri konuştuğu için evinin önünde dövüldü. Bir siyasetçi de yalan söylemediği için onunla aynı kaderi paylaştı. Polisle Khaled Şirketi arasındaki sürtüşme mahkeme salonlarına kadar taşındı. Adalet önünde bir sonuca ulaşamayınca bu sefer sokaklarda çatışmaya başladılar. Şirket her din kavgasında polisi halkı kışkırtmakla suçladı. Polisler de şehirde işlenen her suçu Şirket'ten bildi.

Khaled'in tacı başından kayıyordu ve Abdullah onu düzeltemeyecek kadar uzaklardaydı. Bir mafya babasına dönüşen sözde ermiş, dizginleri elinde tutamıyordu. Gereksiz şiddet gösterileri beraberinde anarşiyi getiriyor, arka sokaklardaki herkes Khaled'in bu gidişata derhâl son vermesini istiyordu.

Khaled'i durduramıyorduk ama Şimşek Dilip'i durdurduk. Karla bana bir doğum günü hediyesi olduğunu ve erken vermek istediğini söyledi.

"Ben doğum günümü kutlamam ki."

"Biliyorum. Ama hediyemin ne olduğunu merak etmiyor musun?"

"Tamam. Nedir?"

"Fetiş kasetlerindeki polis, Şimşek Dilip."

Karma kuş tüyü değil, çekiçtir, deyişini hatırladım.

"Enteresan."

"Nasıl bir fetişi olduğunu sormayacak mısın?"

"Hayır."

"Bolca sandviç ve dürüm desem yeterli olur herhalde?"

"Sus, lütfen."

"Bir tek kalkış takımını ve ağzını açıkta bırakmayı seviyor."

"Yeter."

"Bir ara kıza aletini sinek raketiyle dövdürdü."

"Karla."

"Raket plastikti tabii. Yine de..."

Kulaklarımı tıkayıp avaz avaz şarkı söylemeye başladım. Çocukçaydı belki ama işe yaradı.

"Hediye kısmına gelince," dedi. "Ona istediğini yaptırabilirsin. Şimdi söyle bakalım, aklında nasıl bir plan var?"

"Sen çoktan düşünmüşsün bence."

"Ben emekliliği düşündüm. Tutuklulara kötü muamele ettiğini itiraf edebilir mesela. O zaman emekli maaşı da alamaz."

"Güzel."

"Yıllardır kendi mezarını kazıyordu zaten. Artık içine düşme vakti geldi."

"Ne zaman?"

"Dert Değilden ona bizden bir mesaj götürmelerini rica edeceğim. Yirmi dört saat içinde istifa etmezse kaseti medyaya veririz."

"Harika," dedim gülümseyerek. Nihayet Şimşekden kurtulduğumuza seviniyordum. Yerine başka biri gelecekti şüphesiz. Onu da sonra düşünürdük.

"Emekliliğini Bombayda geçirmeyecek tabii," dedi Karla. "Ben doğup büyüdüğü köyü düşünüyorum. Oradakiler onunla nasıl baş edeceklerini bilir."

"Onu yeterince iyi tanıyorlarsa, bunu tenha bir yerde yapacaklarından eminim."

SEKSEN ALTINCI BOLUM

İkizler George, Mahesh Otel'deki çatı katının özel donanımlı bir odasında, tanınmış doktorların ve kadim dostunun gözetimi altındaydı. Otel uluslararası bağlantıları sayesinde uzmanlar getirtmiş, Akrep de Hindistan'ın en iyi hastanelerinde ne kadar doktor varsa İkizlerin başına toplamıştı.

Cılız bedeni her geçen gün daha da bitap düşen İkizler için belki artık çok geçti ama o her yeni uzmanı gülümseyerek ya da bir espriyle karşılıyordu.

Akrep, İkizler'i görmemiz için ısrar etmişti çünkü başka kimse onu yeterince dinleme zahmetine katlanmıyordu.

"Yemeden içmeden kesildim," dedi Akrep. Birlikte İkizlerin kapısında dikiliyorduk. "İkizlere üzülmekten ayağımda çıban çıktı. Tam geçti diyorum, yine azıyor. Ama yok, ben bunları hak ediyorum. İkizler benim yüzümden yataklara düştü."

"Yapma, Akrep," dedi Karla onun elini tutarak. "Kimsenin seni suçladığı yok."

"Olsun. Yine de bütün kabahat bende. O adamın peşine düşmeseydim İkizler dang humması kapmayacak«. Eskisi gibi yaşayıp gidecektik."

"Kimse İkizleri senden daha fazla sevemez," dedi Karla kapıyı açarken. "İkizler de bunu gayet iyi biliyor."

İkizler plastik bir çadırın içindeki hastane yatağında yatıyordu. Her tarafına tüpler bağlıydı. İki hemşire yatağın solundaki monitörleri inceliyordu.

Yaklaştığımızda İkizlerin gözleri belli belirsiz parladı. Kötü görünüyordu. Bir deri bir kemik kalmıştı. Cılız bedeni turuncumsu bir renkteydi. Her zamanki gibi tatlı tatlı gülümsemesine rağmen yüzü bir iskeletinkini andırıyordu.

"Merhaba, Karla," dedi neşeyle ama sesinden hâlsizliği belli oluyordu. "Merhaba, Lin. Nasılsın, dostum? Ne iyi ettiniz de geldiniz."

"Valla öyle," dedim şeffaf çadırın dışından ona el sallamayarak. "Biz de seni özlemişiz."

“Birkaç el atalım mı?” dedi Karla. “Ama ben doktorlarımı söğüşlemeyi tercih ederim dersen anlarım.”

“Ah, ah. Nasıl isterdim bir bilsen. Ama birkaç hafta daha çadırdayım. Bağışıklık sistemim iflas etmiş. Bana kalırsa şu makinelerin hepsi gösteriş için. Beni plastik tüpler hayatta tutuyor. Bir de güler yüz tabii. Yoksa iç organlarım bir bir nalları dikiyor.”

“Ağrın acın var mı?” diye sordu Karla.

Bir çayıra doğan güneş gibi usulca gülümsedi.

“Nasıl olsun?” dedi gülümsemeye çalışarak. “Bütün yasak ilaçlar bir günde yasal oldu. Bir ayağın çukurdayken yasakların bir önemi kalmıyormuş demek.”

“Hiç olmazsa bir el oynayabiliriz,” dedi Karla.

“Bağışıklık sistemim ne olacak? Bak, şu hayatın işine. Düşünsenize, bana siz bile zarar verebilirsiniz.”

“İkzler’e bakın hele,” diye dalga geçti Karla. “Tabii ki bizimle kâğıt oynayabilirsin. Senin yerine kâğıtları ben tutacağım. Merak etme. Göz ucuyla bile bakmam. Bana güveniyorsun, değil mi?”

Karla hiçbir oyunda hile yapmazdı. İkizler de bunu biliyordu.

“Önce şunlardan kurtulmak gerek,” dedi İkizler kaş göz işaretleriyle hemşireleri göstererek. “Bütün gün tepemdeler.”

“Hele biz bir başlayalım da,” dedi Karla, “laf ederlerse bırakırız. Kâğıtların nerede?” Hemşirelere göz kırptı.

“Yanınızdaki dolabın en üst çekmecesinde.”

Dediği çekmeceyi açtım. Bir deste iskambil kâğıdı, ucuz bir saat, muhtemelen bir uğur bileziğinden kopmuş minik bir çan, zincirli bir haç ve derisi uzun yıllar kullanılmaktan bir hayli aşınmış bir cüzdan vardı.

Karla yatağın yakınına üç tane iskemle çekti. Kâğıtları ona verdim. Onları bir güzel karıştırıp İkizler’in elini şeffaf çadıra doğru tuttu.

İkizlerde birlikte hemşireler de kâğıtlara baktı.

“Sana göre en soldaki bir, en sağdaki beş olsun. Sıra sana geldiğinde rakamla söylersin.”

“Anlaştık,” dedi İkizler hevesle. “Şimdilik bu şekilde kalabilirler.”

Hemşirelerden biri başını iki yana sallayarak cık cıkladı. İkizler bir an ona baktı. Bunu gören öbür hemşire de başını sallamaya başladı. İkizler yine bize döndü.

“Düşündüm de, birle dördü atıp bana iki yeni kâğıt verir misin, Karla?”

Hemşireler başlarını bu kez evet dercesine salladı. Karla iki kâğıdı yenileriyle değiştirip onlara gösterdi. Yeni kâğıtlar iyi olmalıydı ki, İkizler'le hemşireler bu sefer hiç tepki vermedi.

"Ortaya elli koyuyorum," dedi İkizler. "Hadi, Karla. Cesur davran."

"Ellini görüyor ve yüze çıkarıyorum," dedi Karla. "Yiyorsa artır."

"Ben yokum," dedim düelloyu Karla'yla İkizlere bırakarak.

İkizler öksürerek güldü. "Senden de bu beklenirdi."

"Bilirsin, İkizler. Ben kazanmak için oynarım."

"O geceyi hatırladın mı?" dedi dünün vadisinde batan güneşi andıran gülümsemesiyle. "Hani sen, ben, Akrep eve hoş geldin partisi vermiştik?"

"Harikaydı," dedim.

"Bence de," diye atıldı Karla.

"Bence mükemmeldi. Hayatımın en güzel günüydü."

"Daha işin bitmedi, İkizler. Hele bir ayaklan, daha sıkı bir parti veririz," dedi Karla. "Şimdi artırma zamanı. Görelim bakalım ne kadar cesursun?"

İkizler için elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalıştık. Hemşirelerinden de biraz yardım alarak eski zamanların şerefine ufak bir hile bile yapabildi.

Sonrasında İkizler'i sık sık ziyaret ettik ama odasından her çıkışımızda Akrep'i Zodyak kardeşini bir hastaneye yatırması konusunda ikna etmeye çalıştık. Akrep inadından vezgeçmedi. Sevginin kendine has bir mantığı vardır. Ve kendine has bir aptallığı.

Şehrin diğer ucundaki bir başka ölüm kalım odasında, genç kalpazan, Farzad tedaviye cevap verdi. Beynindeki kan pıhtısı dağılınca hareket ve konuşma kabiliyeti geri geldi.

Tek problemi, ara sıra seğiren sol gözüydü ki, bu da ona kötü adamlarla sonu kötü bitecek laf dalaşlarına girmemesi gerektiğini hatırlatacaktı. Bu arada, Şimşek Dilip'in birdenbire ortadan kaybolması kimsenin karmadan kaçamayacağının en iyi göstergesiydi.

Üç aile, hâzineyi paylaşmış ve bir miktarını da evlerinin dekorasyonu için ayırmıştı. Kubbeli alanı yine ortak kullanmaya devam edeceklerdi ama iskeleleri söktürmeye başlamışlardı.

Karla binayı gördüğünde gözlerine inanamadı ve hep birlikte yaşayan üç Parsi, Hindu ve Müslüman aileye tek kelimeyle bayıldı.

Ben haftada bir kere Arshan'la ona düzenlediğim sahte belgelerin üzerinden geçerken, Karla da elinde bir boya fırçasıyla evin boyanmasına yardım ediyordu.

Karla bir taş değil, bir nehirdi. Her günü, yarının ovasında bir dönemeçti. Sevdiği ailesinden koparılmıştı. Dost bildiği bir komşuları ona tecavüz edip de

ailesi Karla yerine o adama inanana dek ailesinin de onu sevdiğini sanmıştı. Yıllar sonra Karla, tecavüzcüsünü öldürüp kaçmış ve eski hayatıyla bütün bağlantısını kesmişti.

Karla hâlâ kaçıyordu. Ona ne desem ki? Dans eden bir kedi mi, yeşil bir cadı mı? Ve tıpkı benim gibi, kendisi dışında herkesten korunmayı başarıyordu.

Borsadan kazandığı parayla birçok insanı işe aldı. Yeni dostlar ve tanıdıklar edindi ve onlara Amritsar Otel'de kiraladığı odalarda çalışma alanları yarattı. Karla yeni bir aile yaratıyordu, zira eski dostlan ya Ada Şehri'ni terk etmiş ya da ölmüştü. Bazıları da İkizler George gibi can çekişiyordu.

Amritsar Otel'e doldurduğu insanların kaçını önceden düşünülmüş bir kararla ya da sadece sezgilerinin sesini dinleyerek işe aldığını bilmiyordum. Ama hazine avcılarının sarayında onlarla çalışırken düzenlerine çabucak ayak uyduruveriyordu. Buna duyduğumuz açlığı ikimizde de görebiliyordum. Zaman ve olgunlukla ihtiyaca dönüşen bir tutkuydu bu.

Aile manasına gelen *familya* kelimesi aynı çatı altında yaşayan hizmetliler anlamındaki*famulus'tzn* türemiş. Eskiden bu sözcük bir evin hizmetlileri, hane halkı olarak kullanılırmış. Özünde ise, bir aileye duyulan özlemin ve bir aileden yoksun olmanın bizde yarattığı oburluğun sırf bir yere ait olma ihtiyacıyla ilgisi yoktur. Biz asıl sevdiklerimize hizmet edememenin zarafetini özleriz.

SEKSEN YEDİNCİ BÖLÜM

Değişim rüzgârları esiyordu ve Ada Şehri bir geçit törenine hazırlanır gibi allanıp pullanıyordu. Caddeleri birbirinden ayıran paravanlar her fırça darbelerinde hayatlarını tehlikeye atan belediye işçileri tarafından rengârenk boyanıyordu. Dükkânlar yeniden dekore ediliyor ve bu değişimden müşteriler de nasiplerini alıyordu. Her bir köşede yeni tabelalar eskinin ihtişamını işaret ediyordu. Ve doğanın planlarımıza verdiği en bariz tepki, o canım küf tabakası bütün binalardan kazınıyordu.

"Değişiklik iyi değil midir? Neden surat asıyorsun?" diye sordu restoran sahibi bir arkadaşım.

"Ben şehrin eski çehresini seviyordum," dedim. "Son dört musonun bütün izleri silinmeseydi daha iyiydi."

"Neden?"

"Doğaya direnmeyen şeyleri daha çok seviyorum da ondan."

"Çağa ayak uydurmalısın dostum," dedi nefesini tutatak çünkü o sırada restoranına girdik ve boya kokusundan hem nefes alıp, hem de bilincimizi açık tutmak pek mümkün görünmüyordu.

Ahmed'in Stil Evi bile çoktan yeryüzünden silinmişti. Neyse ki son anda yetişip Ahmed'in bedavaya saçlarını kestiği zavallıların polis tarafından öldürülen suçlulara benzeyen fotoğraflarıyla dolu aynayı kurtarabildim.

"Aynayı bırakın bari!" dedim kocaman çekiçleriyle onu kırarak duvardan sökmeye hazırlanan adamlara.

"*Selamünaleyküm,* Lin," dedi Ahmed. "Burası yepyeni bir mekân olacak. Bakan bir daha bakacak."

" *Ve aleykümselam.* Hiç olmazsa ayna kalsaydı."

Kendimi çekiçlerin önüne atıp kollarımı iki yana açtım. Karla gözlerinde muzip pırıltılarla Ahmed'in yanında dikiliyordu.

"O ayna gidecek, Lin," dedi Ahmed inatla. "Yeni imajımıza hiç uymuyor."

“Bu ayna her imaja uyar.”

“Kendin karar ver,” dedi Ahmed yan masadaki yığından bir broşür alıp bana uzatarak.

Resme bakıp broşürü geri verdim.

“Tıpkı bir suşiciye benziyor,” dedim. “Böyle bir yerde insanlar politika tartışıp birbirlerine hakaret edemez. Ayna kalsa bile imkânsız.”

“Yeni bir politika belirledik,” dedi. “Bundan sonra hakaret yok. Politika ya da seks muhabbeti de yok.”

“Sen kafayı mı yedin, Ahmed? Bir berber dükkânında sansürün işi ne?”

Karla’ya göz attım. Pek eğleniyordu.

“Yapma, ne olur,” diye yalvardım. “Koca şehirde kimsenin kimsenin kıçını yalamadığı tek bir yer kalsın bari.”

Ahmed bana sert bir bakış fırlattı.

Bu bile kendi bakışı değildi. Yeni kataloğundaki afili modellerden birinin bakışını çalmıştı.

Katologdaki resimlere baktım. Ahmed bunlarla gurur duyuyordu muhtemelen. Zira katologuna yasak olmasına rağmen reklam amaçlı bazı ünlülerle film yıldızlarının fotoğraflarını da eklemişti.

Hevesini kırmak istemiyordum ama bana kalırsa katolog tam anlamıyla rezaletti.

“O aynayı kıramazsın, Ahmed,” diye son sözümü söyledim.

“Aynayı bana satmaya ne dersin?” dedi Karla.

“Ciddi misin?”

“Evet. Ne diyorsun?”

“Resimleri kazımak epey vakit alır,” dedi düşünceli bir yüzle.

“Ben resimlerle birlikte istiyorum. Bu hâliyle mükemmel bence.”

Seni seviyorum Karla, diye düşündüm.

“Nakliyesi ve montajı dâhil bin rupiye el sıkışalım mı öyleyse?” diye sordu Ahmed.

Karla ona parayı verirken gülümsedi.

“Hazır boş bir duvarım vardı. Ne asacağım diye kara kara düşünüyordum. Adamların aynayı dikkatlice çıkarıp bugün Amritsar’daki odama getirirse minnettar kalırım.”

“Anlaştık,” dedi Ahmed çekiçli adamlara bir işaret çakarak. “Ben sizi geçireyim.”

Sokağa çıktığımızda Ahmed sağa sola bakınıp kimsenin bizi duyamayacağından emin olunca fısıldadı.

“Aklınızda bulunsun. Eve servis hizmetine devam ediyorum. Aman kimsenin kulağına gitmesin. Yasak, biliyorsunuz. Neo Stil Evi’nin imajını zedelemek istemem.”

“Bak bu iyi haber,” dedim.

“Kendimize hakareti ve politik tartışmaları seven bir grup bulsak bize gelir, Ahmed’in Eski Stil Evi’nin atmosferini yaşatmamıza yardımcı olursun değil mi?” diye sordu Karla.

“Eh, ayna sizde zaten. Ben de eski ortamı özleyeceğime göre neden olmasın?”

“Anlaştık,” dedi Karla onunla el sıkışarak.

Ahmed bana bakıp kaşlarını çattı. Sonra yakamı düzeltti.

“Kendine ne zaman kollu bir şey alacaksın, Lin?”

“Neo Stil Evi’nden vazgeçtiğin zaman,” diye yapıştırdım. “Allah’a emanet ol.”

“Sen de,” dedi gülerek.

Motora bindiğimizde Karla bana aynanın ikinci doğum günü hediyem olduğunu söyledi. Ben de böylece memnuniyetle unuttuğum doğum günümü yeniden hatırlamış oldum.

“Başka kimseye söyleme, lütfen,” dedim omzumun üzerinden.

“Başkalarının doğum günlerini kutlayıp kendininkini unutmak hoşuna gider, bilirim. Merak etme, sırrın benimle güvende.”

“Seni seviyorum Karla. Demin Ahmed’in yanında bunu düşünüyordum. Ayna için de teşekkürler. Gerçekten ruhuma işleyen bir hediye oldu.”

“Seni tanıyorum da ondan.”

Karla’yla birbirimizi daha da iyi tanıma fırsatı bulduk. Gezintilere çıktık, birlikte yiyip içtik. Artık daha çok vaktim vardı, zira para aklama operasyonumu bana zaten ödediği yüzde yirmi beşe Jagat’a satmıştım. O benden daha çok para kazanıyordu. Hem iş yaptığı insanların saygısını da kazanmıştı. Benden operasyonu devraldıktan sonraki sene ondan çalan bir hırsızın serçe parmağını kesmesi de şanını yürütmesine yardımcı oldu.

Balık pazarındaki Yarımay teyzeyi artık ziyaret edemiyordum çünkü Karla onu işe almıştı.

“Beni muhasebecin mi yapmak istiyorsun?” diye sormuştu Yarımay teyze.

“İnsanların parasını senden daha iyi kim güvende tutabilir ki?” demişti Karla.

“O da doğru. Eee, çok işim olacak mı?”

“Sanmam. Sadece bir tane defterimiz var.”

“Ben düzenli ziyaretçilerime alışkınım, onları bırakamam,” demişti Yarımay teyze her zamanki devinimine başlayarak.

“Kapalı kapıların ardında ne yaptığın beni ilgilendirmez,” demişti Karla. “Ama o kapı açıldığında neler yaptığınla yakından ilgileneceğimden emin olabilirsin. Randall adında bir arkadaşımın bir limuzini var. Çoğunlukla bizim otelin altında duruyor.”

“Limuzin ha,” demişti Yarımay teyze düşünceli bir tavırla.

“Siyah camlı. Arkasında geniş bir koltuğu var.”

“Düşüneceğim,” demişti Yarımay teyze ayağını zahmetsizce başının üzerinden aşırtarak.

Birkaç gün sonra Amritsar Otel’de bizden bir kat aşağıdaki ofisinde görevine başlamıştı.

Yarımay teyzenin ofisi önceden boyanan ve dekore edilen diğer ikisinin yanındaydı. Birinin tabelasında *Mavi Hijab Evlilik Danışmanlığı Hizmetleri* yazıyordu. Müslüman komünist ya da komünüst Müslüman Mavi Hijab, Mehmu’yla hepimizin beklediği üzere yeniden bir araya gelmiş ve Karla’yı arayıp ortaklık teklifinin hâlâ geçerli olup olmadığını sormuştu.

“Hâlâ gelmedi,” dedim pirinç tabelaya bakarak.

“Gelir,” dedi Karla ve gülümsedi. “İnşallah.”

“Üçüncü ofis kimin?”

“Sürpriz,” dedi. “Sana daha ne sürprizlerim var bir bilsen, Shantaram.”

“Beni bir akşam yemeğiyle şaşırtmaya ne dersin? Açlıktan midem kazınıyor.”

Colaba Back Körfezdeki bir bistronun ön bahçesinde yemek yerken sokaktan bağrışmalar geldi.

Kaldırımda yürüyen bir adamın yanında bir araba durmuştu. Arabadaki adamlar diğer adamdan alacaklarını istiyordu. Sonunda ikisi de arabadan indi.

Gürültü patırtı devam ederken kaldırımdaki adamın bizim hafıza üstadı Kesh olduğunu fark ettim. İki haydut tepesine binerken elleriyle kafasını korumaya çalışarak iki büklüm oldu.

Karla’yla masadan fırlayıp yanlarına koştuk. O kadar çok şamata ettik ki, sonunda adamlar arabalarına binip uzaklaştı.

Karla, Kesh’in masamıza oturmasına yardım etti.

“Bir bardak su lütfen!” diye seslendi garsona. “İyi misin, Kesh?”

“Evet, Bayan Karla,” dedi Kesh kafasını ovuşturarak. “Müsaadenizle ben gideyim.”

Ayağa kalktı ama onu yeniden oturttuk.

“Neden birlikte yemiyoruz?” diye sordu Karla. “İstersen bir hafıza oyunu bile oynayabiliriz. Ben paramı bize yatırıyorum.”

“Belki başka sefere. Gitmem...”

Hemen garsona bir işaret çaktım. “Kal lütfen.”

Kesh çaresiz menüye baktı ve siparişini verdi.

“Kabak, siyah zeytin ve enginar püreli risotto,” diye tekrarladı garson. “Zencefil ve yerfıstığı soslu, tane karabiberli göbek salata ve bir porsiyon tiramisu.”

“Yok, yanlış oldu,” dedi Kesh. “Zencefil ve yerfıstığı soslu, tane karabiberli olan roka salatası. Menünüzde yetmiş yedinci sırada. Ben onu istiyorum. Göbek salata limonlu ve sarımsaklı. Ayrıca çili biberli, avokado ve ceviz soslu ki o da menünüzde yetmiş altıncı sırada.”

Garson cevap vermek için ağzını açtı ama sonra Kesh’in söylediklerini gözden geçirip başını salladı ve yürüdü gitti.

“Sorun nedir, Kesh?” diye sordum.

“Borcum var,” dedi buruk bir gülümsemeyle. “Bizim meslek eskisi gibi değil. İşler durgun. İnsanlar artık her şey için telefonlarını kullanıyor. Yakında herkes birbiriyle iletişime geçebilecek.”

“Bak, ne diyeceğim?” dedim yemekler geldiğinde. “Şunları yiyelim. Sonra bir taksi tut, Amritsar Otel’e gel. Biz de seni motorla takip edeceğiz.”

“Aklında ne var?” diye sordu Karla dantel kirpiklerini kırpıştırarak.

“Sürpriz,” dedim onu taklit etmeye çalışarak. “Sana daha ne sürprizlerim var, bir bilsen, Karla.”

Kesh’i Karla’nınkinin bitişiğindeki ofisine götürdüğümde Didier şaşkınlıkla başını kaldırdı.

“Ondan tam olarak nasıl faydalanacağımızı anlayamadım,” dedi Didier, Naveen inkinin yanındaki masasında profesyonel bir tavırla kaykılarak.

“Kesh güneyin en usta hafıza üstadı,” dedi Naveen de kendi masasında profesyonel bir tavırla kaykılarak. “Aklından neler geçiyor, Lin?”

“Hani görgü tanıkları ben ifadelerini alırken kayıt cihazını masaya koyduğumda kasılıp kalıyorlar diyordun ya?”

“Evet.”

“Kesh senin kayıt cihazın olabilir. Dinlediği her şeyi kelimesi kelimesine hatırlar. Kayıt cihazı ortadan kalkarsa insanlar rahatlar ve doğal olarak dilleri çözülür.”

Karla bir kahkaha attı. “Bayıldım bu fikre!”

“Emin misin?” diye sordu Didier şüpheyle.

“Sen istemezsen Kesh’i hemen şimdi ben tutarım.”

“Kabul,” dedi Didier. “Yarın sabah onda, bir milyoner ve karısıyla randevumuz var. Kızları kaybolmuş. Sen de gel. Ama üzerine daha... profesyonel görünümlü bir şeyler giyersen sevinirim.”

“Görüşürüz çocuklar,” dedim Kesh’le birlikte ofisten çıkarken.

Koridorda avucuna üç beş bir şeyler sıkıştırdım. Parayı geri vermeye çalıştı.

“Bu gece bütün borçlarını kapa,” dedim. “O herifleri peşine takmanı istemiyorum. Sonra git, dinlen ve sabah dokuzda burada ol. Hatta sabahları buraya ilk sen gel, akşamları en geç sen çık. İnan, hoşuna gidecek.”

Ağlamaya başladı. Bir adım geri çekilip Karla’nın devreye girmesini bekledim. Karla ona sarıldığında Kesh hemen sakinleşti.

“Didier profesyonel görünmekten filan bahsetti ya?” dedim.

“Evet. Yarın daha iyi giyinmeye...”

“Siktir et. Canın ne istiyorsa onu giy. Kendin gibi ol. İnsanlar doğallıktan hoşlanır. Didier başına ekşimeye kalkarsa da, bir köle gibi giyinmemeni emrettiğimi söylersin.”

“Lin doğru söylüyor,” dedi Karla. “Kendin gibi davranman önemli.”

“Hadi marş marş. Doğru borçlarını kapamaya.”

Merdiveni her basamakta duraksayarak ağır ağır indi. Köşeyi dönerken hâlâ başını iki yana sallıyordu.

Kesh’in gözden kaybolmasını düşüncelere dalarak izledim. Başımı çevirdiğimde Karla’yı bana gülümserken buldum.

“Seni seviyorum, Shantaram,” dedi beni öperek.

Bir süre sonra Kesh iki hafta içinde iki davayı çözüp Kayıp Âşıklar Bürosunun sevgilisi hâline geldi. Detaylar konusundaki hassasiyeti sayesinde hiçbir görüşme onsuz yapılmamaya başlandı.

Büronun muhasebesini Yarımay teyzeyle gözüpek kâtibi tutuyordu. Yarımay teyze kurnaz bir iş kadınıydı ve uzun saatlerini yeni iş geliştirme planlarına harcayarak herkese para ve zaman tasarrufu yaptırıyordu.

Bu arada Randall’ın limuzinindeki özel seansları da ay dansına hasret kalan ziyaretçilerini memnun ediyordu. *Yetenek onu nasıl kullandığındır*, demişti bir keresinde ve sözünü anlamlı kılmak için de bütün yeteneklerini sergilemişti.

Vinson’la Rannveig bütün kibirlerinden arınarak manastırdan şehre döndü ama onlarla sık görüşemiyorduk. Bir kahve barı açmak için harıl harıl çalışıyorlardı.

Nihayet tadilat çalışmalarına ara verdikleri bir sırada birkaç dakika konuşabildik. Karla, Rannveig'in koluna girdi ve kız kıza sohbet etmek için dükkândan çıktılar.

"Hani kusursuz bir dalgayı yakalarsın ve hep yükselirsin ya? Kendimi işte aynen öyle hissediyorum, dostum," dedi Vinson.

"Dalga sörfünden çakmadığım için bilemeyeceğim, Vinson. Ben motorcuyum."

"Yine de ne demek istediğimi anlarsın."

"Valla benim benzin depom var ve bir tek ona güvenirim. Bir dalgaya binip sonsuza dek yükselmek bana göre değil."

"Idriss'in dediği eğilim alanından söz ediyorum."

"Hım."

"Kusursuz dalgalar arasında ilerliyor gibiyim. Rannveig'le Idriss bana yeni bir dünyanın kapılarını açtı. Bir sürü parlak fikrim var. Hatta bazen kafamdan taşacaklar diye korkuyorum."

"Mutlu olduğuna sevindim, Vinson. Şu kahve barı işi iyi oldu. Neyse. Biz artık gidelim. Sonra..."

"Kahvecilik hoşuma gitti," dedi bana aldırmadan. Duvarda yan yana duran çuvalları işaret etti. "Sana Kolombiya ve Gana kahveleri arasındaki farkı anlatsam beynin uçar."

"Uyarı için teşekkürler. Ama biliyorsun, Karla'yla yapacak işlerimiz var. Bu kadar uzun bir hikâyeye hazır olduğumdan emin değilim."

"Ya dur. Hele ben bir başlayayım da."

"Rannveig nasıl?" diye sordum sırf konuyu değiştirmek için.

"Yahu demin örneğini verdim ya? Hani şu kusursuz dalga."

"Sevindim, dostum. Bizim kızlar nereye kayboldu sence?"

"Dur, önce şu taze çekirdeklerin kokusuna bak. O kadar nefis ki bir daha ağzına kahve sürmezsin."

"Sloganınız bu mu?"

"Yok. Sloganımız bizi anlatıyor, dostum. Aşk ve İnanç. Kafenin adı olarak da bunu düşünüyoruz."

Rannveig'in erkek arkadaşı, Vinson'ın düşüncesizce sattığı uyuşturuculardan öldüğünde genç kızın kaybettiği türden bir masumiyet vardı Vinson'da. Ve Rannveig'in Vinson'ın değişme çabasında yeniden bulduğu masumiyet, dükkânları için seçtikleri adın ta kendisiydi: Aşk ve İnanç.

"Çekirdeklerimi koklatmadan bir yere salmam," diye diretti.

"Yok. Ben böyle iyiyim."

Bir avuç çekirdek kaptığı gibi yanıma koştu. “Hatırım için kokla.”

“Koklamayacağım Vinson. Ne kadar KolombiyalI oldukları beni cidden ilgilendirmiyor.”

O sırada Karla’yla Rannveig geldi.

“Lin çekirdeklerimi koklamıyor,” diye sızlandı Vinson.

“Neden acaba? Benim bildiğim Lin kahveye bayılır,” dedi Karla.

Rannveig’in gözleri gururla parladı. “Stuart özel bir karışım hazırladı. Gerçekten de şimdiye kadar tattığım en nefis kahve.”

“Çuval içeride. İsterseniz hemen getirebilirim,” diye atıldı Vinson.

“Sırf benim içinse, hiç zahmet etme,” dedim hemen. “Kokusu buraya kadar geliyor.”

“Sana söylemiştim, Paskalya tavşanım,” dedi Stuart, Rannveig’e sarılarak. “İnsanlar kahvemizin kokusunu ta sokaktan alacak. O koku onları buraya çekecek.”

“İyi şanslar, çocuklar,” dedim Karla’yı çekiştirerek.

“Dolunayda açılışımız var,” dedi Rannveig. “Unutmayın.”

Motora bindiğimizde Karla beni durdurdu.

“Vinson nasıl sence?” diye sordu kolunu omzuma atarak.

“Bir çekirdek dalgasına kapılmış gidiyor. Rannveig nasıl sence?”

“Sana dükkâna ne isim koyacaklarını söyledi mi?”

“Evet. Aşk ve İnanç. Neden?”

“Bence Vinson aşk, Rannveig de inanç.”

O sırada bir cenaze arabası önümüzde durdu. Direksiyonda, Uyuyan Güzel Dennis vardı. Concannon yanında oturuyordu. Billy Bhasu’yla Tek Kişilik Ordu Jamal arkada şeffaf bir tabutta yatan bir vitrin mankeninin yanına sıkışmıştı.

Concannon dirseğini camdan çıkardı.

“Aranıyor,” dedi Karla’ya sırıtarak. “Ölü ya da Diri.”

“Çek arabanı,” dedim.

“Merhaba Karla,” diye el salladı Dennis. “Seninle uyanıkken tanışmak ne güzel. Ben diğer taraftayken de tanışmış mıydık?”

“Merhaba Dennis,” dedi Karla gülerek. “Seni ilk gördüğümde uçuyordun. Burada ne yapıyorsunuz?”

“Uykucular’ın tabuttaki hareketlerini gözlemliyoruz,” dedi sabırla. “Mankene hassas sensörler taktım. Cildindeki en küçük morarmaları bile gösterecekler. Böylece tabutların iç kaplamasının nasıl olacağına karar vereceğiz.”

“Kendi tabutlarınızı mı üreteceksiniz?” diye sordu Karla.

“Doğru bildin.” Dennis elindeki haşhaş çubuğunu Concannon’a verdi. “Buna mecbur kaldık. Hâlihazırdaki tabutlarda Uykucuların bacaklarını birleştirmek zorunda kalıyoruz. Ben daha geniş tabutlardan yanayım. Uykucular’ın rahatı önemli.”

“Anlıyorum,” dedi Karla gülümseyerek.

“Kuş tüyü dolgulu ipek kaplamalar düşünüyorum,” diye devam etti Dennis. “Ayrıca tabutlar camdan yapılacak. Böylece Uykucular bitkiler, küçük hayvanlar ve böceklerle arkadaşlık edebilecek.”

“Güzelmiş,” dedi Karla yine gülümseyerek.

“Billy Bhasu’ylaTek Kişilik Ordu Jamal’ı tanıtayım. Çocuklar, bu da Bayan Karla.”

Billy Bhasu, Karla’ya sırıttı. Jamal da zincirlerini şıngırdatarak başını salladı.

Kendimi tutamadım.

“Tek Kişilik Ordu,” dedim Jamal’a.

“Tek Kişilik Ordu,” diye tekrar etti.

Karla’ya baktım ve hemen anladı.

“Tek Kişilik Ordu,” dedi ona gülümseyerek.

“Tek Kişilik Ordu,” diye yineledi Jamal.

Concannon’a pis pis baktım ama oralı olmadı.

“Biliyorsunuz, ölüler dans edebilir,” dedi neşeyle.

Gözlerim direksiyondaki Dennis’e kaydı.

“Sence arabayı senin kullanman iyi bir fikir mi, Dennis?” diye sordum Concannon’ın çenesini kapamak için.

“Concannon bir cenaze arabası kullanacak kadar haşhaş içmedi,” dedi yankılı sesiyle.

“Ölüler dans edebilir,” dedi Concannon yine.

Karla bana yaslandı. “Deme yahu.”

“Diyorum vallahi. Bu meslek bana çok şey kattı. Eskiden vurduklarımı can çekişirken bırakıp giderdim.”

“Concannon,” dedi Dennis. “Kafamı açıyorsun.”

“Ben sadece sohbet ediyorum, Dennis. Cenaze levazımatçıları da sosyalleşebilir.”

“Haklısın ama ben ayıldığım zaman yeni cenaze arabasını kim test edecek?”

“Benim demeye çalıştığım,” diye diretti Concannon, “ölüler ruhları çıktıktan çok sonra bile masada dans etmeye devam ediyorlar. Hatta dün bir tane vardı. Benden bile daha kıvraktı. Gerçi ben dans için yaratılmamışım. Savaş ve seviş. Benim olayım bunlar.”

"Bir çubuk daha yak," dedi Dennis. "Beni düşünmüyorsan, mankenin feryadına kulak ver."

Araba hareket etti ve camlarındaki sloganı gördüm: *Huzur İçinde Uyu.*

"Enteresan bir ekip," dedi Karla.

"Tıpkı Araf'ta yapılan bir evlilik gibi," diye mırıldandım. "Ama manken iyi bir çocuğa benziyordu."

SEKSEN SEKİZİNCİ BOLUM

D iva Devnani bizi havalı ofisinde toplantıya çağırdı. Ofis Worli Seaface teydi. Yan yana dizili binalar geniş ve kavisli bulvarın ötesindeki denize gülümsüyordu. Diva'nın binası bir okyanus gemisinin üst güvertesini andırıyordu. Yüksek ve yuvarlak hatlı pencereleriyle pupa yelken gidiyormuş gibi bir hâli vardı ve geniş balkonu da küpeşte görevi görüyordu.

Asansörün kapıları kapandığında Karla'ya cep şişemi verdim. Bir fırt çekip geri verdi. Asansörcü bana kaçamak bir bakış fırlattı. Şişeyi uzattım. Dudaklarına değirmeden bir yudum aldı. Başıyla teşekkür edip şişeyi geri verdi.

"Tanrı herkesi korusun," dedi.

Karla gülümsedi. "Ben de herkes adına Tanrı seni de korusun diyorum."

Kapılar açıldığında karşımızda mermer ve cam karışımı bir oda belirdi. Bütün masalarda daracık etekli ve bir hayli güzel kızlar oturuyordu.

Karla resepsiyonistle konuşurken, ben cam ve demir masaları dolaştım. Kızların hepsinde kulaklıklar vardı. Odayı cızırtılı bir müzik sesi dolduruyordu. Bazıları video oyunları oynuyor, kimileri de dergi okuyordu.

Kızlardan biri dergisinden kafasını kaldırdı ve kulaklığını çıkardı.

"Ne vardı?" diye sordu çakmak çakmak gözlerle.

"Ah, ben... Yok bir şey," diye geveledim ve Karlanın yanına döndüm.

Resepsiyonist bizi bir bekleme odasına götürdü. Diva'nın ofisinin kapısına bakan yumuşak kotuklara gömüldük. Önümdeki sehpada moda ve ekonomi dergileri duruyordu. Bir sürahide soğuk soda ve insan eli şeklindeki bronz bir kâsede yer fıstıkları vardı.

Bronz el daha otururken dikkatimi çekmişti. Onu işaret ederek verdiği mesajı anlamaya çalıştım.

"Maaşına zam isteyenlerin sonu," dedim. "Ya da Diva maaş yerine babayı alırsınız diyor."

"Dilenciler seçim yapamaz," dedi Karla.

“Bravo,” dedim onu gözlerimle alkışlayarak.

Uzun boylu ve güzel bir kız yanımıza geldi.

“Size kahve ikram edebilir miyim?”

“Belki daha sonra Diva’yla içeriz,” dedi Karla. “Teşekkürler.”

Kız gittiğinde Karla’ya baktım.

“Burası ne tuhaf değil mi?”

“Nesi var? Mermerleri mi diyorsun?”

“Hayır, kızları. Boş boş oturuyorlar.”

“Nasıl yani?”

“Ya görmedin mi? Buraya sırf takılmaya gelmiş gibi bir hâlleri var.”

“Belki durgun bir gündür.”

“İnsaf. Resepsiyonda tam yedi tane fıstık gibi kız var ve hiçbir şey yapmıyorlar.”

“Asıl tuhaf olan senin onları sayman bence.”

“Ama...”

O sırada ofisin kapısı açıldı. Randevumuza tam bir dakika vardı. İçeriden bir örnek takım elbiseler giyen ve bir örnek sırıtışlı adamlar çıktı.

“Dakiklik vakit hırsızlığıdır,” dedi Karla saate bakıp ayağa kalkarak.

Diva elleri belinde dışarı çıktı.

“Gelin,” dedi Karla’yı yanaklarından öperek. “İkinizi de çok özledim. Davetimi kabul ettiğiniz için sağ olun.”

Diva ofisinde bir çalışma masasına dönüştürdüğü büyük, siyah bir piyanonun arkasındaki kocaman koltuğa oturdu.

Piyanonun üzerinde babasının gümüş çerçeveli bir fotoğrafı duruyordu. Resmin önüne sarı çiçekler serpiştirilmişti ve tavuskuşu tüyü şeklinde bir tütsülükte güzel kokulu bir tütsü yanıyordu.

Geniş bir odaydı ama Diva’nın masasının önünde yalnızca iki tane koltuk vardı. Demek ki demin buradan çıkan bütün o kurt iş adamları toplantı boyunca ayakta dikilmişti. *Zor kız,* diye düşündüm. Ama onu kim suçlayabilirdi ki?

“Size içki ikram edebilir miyim?” diye sordu. “Ben de bir tane içsem fena olmaz.”

Masasındaki düğmeye bastı. İki saniye sonra odaya diğerlerinden de güzel bir kız girdi. Kaygan zeminde iğne topukları üzerinde hafifçe sendeleyerek yürüdü ve masanın önünde durdu. Mini eteği uzun bacaklarının neredeyse tamamını gözler önüne seriyordu.

“Martini,” dedi Diva. “Konuklarımla tanış. Bayan Karla ve Bay Shantaram.”

Karla, kıza el salladı. Ben ayağa kalkıp elimi göğsüme koydum ve başımı eğdim. Hindistan’da bir kadını selamlamanın en kibar yolu buydu çünkü çoğu

kadın el sıkışmaktan hoşlanmıyordu. Martini de başını eğdi ve tekrar yerime oturdum.

"Ben bir Manhattan alacağım," dedi Diva. "Sen, Karla?"

"Votka. İki de buz lütfen."

"Limonlu soda," dedim.

Martini elli kalibrelik topukları üzerinde döndü ve cam bir hayvanat bahçesindeki bir zürafa gibi son derece yavaş adımlarla uzaklaştı.

"Sizi buraya neden çağırdığımı merak ediyorsunuzdur," dedi Diva ve bana düşünecek yeni bir konu çıktı. Ofisine neden çağrıldığımızı bir kez bile merak etmemiştim zira.

"Ben asıl senin nasıl olduğunu merak ediyorum," dedi Karla. "Haftalardır görüşmedik."

Gülümsedi. "İyiyim." Ufacık boyuyla kocaman koltuğun içinde kaybolmuştu. "Yorgunum, o kadar. Ama değdi. Her şeyi sattım. Dün ve bugün hep toplantılarla geçti. Bu sonuncu randevum."

Karla kaşlarını kaldırdı. "Her şeyi sattım derken?"

"Portföyümdeki bütün yöneticilerin bonus hisseleri var. Onlara bütün portföyü tek seferde satarsam hisselerinin değersizleşeceğini söyledim. Ama hisselerini bana geri verirlerse şirketleri kendi yönetim kurullarıyla yönetebilecekler ve tek bir dolar harcamadan kendilerine yüksek bonuslar verebileceklerdi. Ben de istifa edecektim."

"Zekice bir hareket," dedi Karla. "Büyük hissedar olarak onlara karşı kullanabileceğin yıllık bir genel kurul toplantısı var. Ama günlük olaylardan elini eteğini çekiyorsun. Ertesi gün başın ağrımadan sarhoş olmak gibi."

"Aynen," dedi Diva, Martini içkilerle geldiğinde. "Yanınızda esrar var mı?"

"Evet," dedi Karla'yla Martini aynı anda ve birbirlerine baktılar.

Bana biraz gerilmişler gibi geldi. Ama güzel kadınlar arasındaki soğuk savaş erkek gözlerinin ve sezgilerinin takip edemeyeceği kadar karmaşıktır. Tam olarak neler döndüğünden emin olamayacağım için herkese gülümsemekle yetindim.

Karla ince, zarif tabakasından bir sigara çıkarıp Diva'ya verdi. Martini'nin uzun bacakları vardı ama mini eteğinin cebi yoktu. Dolayısıyla yenilgiyi kabullenip topuklarını tıkırdatarak odadan çıktı.

"Teşekkürler, Karla," dedi Diva. "Sizin anlayacağınız, bundan sonra özgür bir kadınım. Saat daha geç olsaydı şampanyalı bir kutlama yapardım. Bütün gün kokteyl içebilirim ama şampanyaya bir başladım mı, IQ'm yirmilere düşüyor ve o aptallığı gece yarısına saklıyorum. Bu arada, kadınların özgürlüğüne!"

“Kadınların özgürlüğüne!” dedi Karla bardağını kaldırarak.

Diva bir süre konuşmadı. Karla onu daldığı düşüncelerden uyandırdı.

“Ne kadar kötüydü?”

“Ah. Hepsi ipleri elinde tutmanın derdinde. Bir erkeğin kıçını memnuniyetle yalıyorlar ama karşılarında bir kadın görünce afallayıp kaldılar.”

“O kadar mı belli ettiler?” diye sordu Karla.

“Her toplantıda gözlerinden okudum. İspiyonculardan kulağıma bazı söylentiler de çalınıyordu tabii. Erkekler erkeklere kolay ihanet eder bilirsiniz. Kontrolün bende olması bir savaş ilanı gibiydi. Babamın, şirketlerinin kanını emmesine izin verdiği bu parazitler, kara para bizi az kalsın batıracakken başlarını diğer tarafa çevirmeyi yeğledi. Ama işin başına ben geldiğimde çirkinleşmeye başladılar. İşi tehdide kadar vardırdılar. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi, Karla?”

“Öylelerini ya mahvedersin ya da geride bırakırsın. Sen onları mahvedebilirdin, Diva. Baban sana o gücü verdi. Oyundan neden çekiliyorsun?”

“Babam enerji sektörüne girmişti. İnşaat işleri sarpa sarınca elimizde bir tek o kaldı. Bana kalsa benzin ve kömür işine hiç bulaşmazdım ama babam böyle uygun görmüş. Beni binlerce insanın ekmek yediği bir çarka mahkûm etti. Onlara sırt çeviremem.”

“Yani hâlâ oyundasın?”

“Sayılır. Ben aktif olmayacağım ama yeni müdürlere şirketlerdeki pislikleri temizledikleri sürece her yıl hisselerinin bir kısmını geri alabileceklerini çıtlattım.”

“Sen ne yapacaksın?”

“Şirketlerden birini kendime ayırdım. Şimdilik satışa çıkarılmamasını garantiledim. Size bahsettiğim manken ajansıyla gelinlikçi bende. Bu kervana bir de düğün organizasyonu ekledim. Onlarla ilgileneceğim.”

“Ah, anladım,” dedim. “İçerideki kızlar iş bekleyen mankenler.”

“Sayılır.” Diva yeniden Karla’ya döndü. “Seninle bunları konuşalı epey oldu, Karla. Umarım hâlâ ilgileniyorsundur. Senin fikirlerine değer veriyorum. Söyle bakalım, ne düşünüyorsun?”

“Sadece bir fikirken bile bayılmıştım,” dedi Karla. “Şehirde olduğumuz sürece biz varız. Haftaya bize yemeğe gelsene. Daha detaylı konuşuruz.”

“Olur,” diye mırıldandı Diva ve gözleri babasının fotoğrafına kaydı.

Ona zaman tanımak için ikimiz de konuşmadık.

“Neden herkesin bana Diva demesi için ısrar ediyorum biliyor musunuz?” diye sordu az sonra gözlerini fotoğraftan ayırmadan. “Bir partide tuvalete gitmiştim ve arkadaşlarımın arkamdan Boş Kafa Divya dediğini duydum. Ve

biliyor musunuz? Çok haklıydılar. Hiçbir zaman aptal bir kız olmadım ama eskiden sığdım. Anlatabiliyor muyum? O gece adımı değiştirdim ve herkesin bana Diva demesini sağladım. Ama hayatımda ilk kez şimdi o eski sığ Divya olmadığımı hissediyorum."

"Benim tanıdığım Diva gayet dolu bir kız," dedi Karla.

Diva ona bakıp gülümsedi.

"Evet, hepsi bu kadar sanırım." Ayağa kalkıp uzun uzun esnedi ve gerindi.

Biz de kalktık. Diva bizi kapıya kadar geçirdi.

"Senin adına sevindim," dedi Karla ona sarılırken. "Artık özgürce uçabilirsin yavru kuş."

Motora bindik ve ikimiz de kendi düşüncelerimize dalarak amaçsızca dolandık. Ben hayatının bir döneminde bir gecekondu mahallesinde yaşamak zorunda kalan ve bütün servetini sağa sola dağıtan küçük, zengin kızı düşündüm. Karla nın aklı kim bilir kimdeydi.

"Hepsi de pahalı fahişeler," dedi az sonra.

"Efendim?"

"Pahalı fahişeler diyorum."

"Kim?"

"Ofisteki kızlar. Güzel güzel oturup hiçbir şey yapmayanlar. Hepsi de eskiden telekızdı. Fetiş konusunda uzman dominatrisler. Diva onları parti için çağırdı. Sonra da işe aldı. Mankenlik filan yaptıkları yok. Düğün işini onlar yürütecek."

"Gördüğüm kadarıyla kıvramayacakları bir iş yok gibi," dedim. "Neden daha önce söylemedin?"

Bana yaslanmaktan vazgeçip "Dur," dedi.

Bir otobüs durağının yanına çektim.

"Ne diyecektim? Yaşadın, hayatım. Bir emekli telekızlar cennetine gidiyoruz mu?"

"Yine de..."

Daha fazla uzatmadan gazladım ama biraz sonra tekrar durmak zorunda kaldık çünkü Oleg iki sokağı birbirinden ayıran betonun dibine oturmuş, gitarını tıngırdatıyordu.

"Ne yapıyorsun, Olezhka?" diye sordu Karla gözlerinin içi gülerek.

"Gitar çalıyorum, Karla," dedi bizim Rus.

"Görüşürüz, Oleg," dedim.

Ama Karla parmağını usulca omzuma bastırarak beni durdurdu.

"Burayı neden tercih ettin?"

“Akustiği mükemmel,” dedi Oleg sırıtarak. “Arkamda deniz, binalar...”

“Ne çalıyorsun?”

“The Call’dan *Let the Day Begin i.* Michael Been rock and roll’un ilahı gibidir. Dinlemek ister misin? Tekrar çalayım mı?”

“Görüşürüz Oleg,” dedim.

“Gelsene,” dedi Karla.

Oleg bir ona, bir bana baktı. “Cidden mi?”

“Dongri’ye gidiyoruz. Seni eve bırakırız,” dedi Karla.

Oleg, Karla’mn arkasına bindi. Karla bacaklarını belime doladı. Sırtını da Oleg’e yasladı.

Bir kavşakta birkaç kuş avlamak için bekleyen bir grup trafik polisine rastladık.

“Vicaru naka, "dedim Marathi dilinde. *Soru sormayın.*

SEKSEN DOKUZUNCU BÖLÜM

icarla, Khaderbhai'nin evindeki yangından sonra Dongri'deki parfüm pazarına ya da o bölgedeki başka bir yere uğramamıştı. Ama uzun zamandır kendi parfümünü kendi yaptığı için bazı özel kokulara ihtiyacı vardı.

Nihayet okumadan çevirdiği sayfayla yüzleşmeye hazır olduğunda, Mohammed Ali Yolundaki en sevdiği dükkâna gitmek için yoğun bir trafiğe girdik.

Ailede üç tane Ali olduğu için herkesçe Büyük Ali (diğerleri Üzgün Ali'yle Nazik Ali'ydi) diye çağrılan dükkân sahibi bizi güler yüzle karşıladı ve minderlere buyur etti.

"Size çay ikram edelim," dedi Nazik Ali.

"Ne zamandır uğramıyorsunuz. Gözümüz yollarda kaldı," dedi Üzgün Ali.

"Özel siparişiniz hazır, Bayan Karla," dedi Büyük Ali.

Karla siparişlerini gözden geçirip dünyanın kuş uçmaz, kervan geçmez bir köşesinden getirilen nadide bir parfümün hikâyesini dinlerken çaylarımızı içtik.

Tam dükkândan çıkıyorduk ki, tepeden tırnağa beyazlar içindeki, yaşlı, şişman tüccar, Karla'dan parfümünü koklamak için izin istedi. Karla narin bileğini uzattı ve avucu yağmurdaki bir yaprak gibi düştü.

Üç Ali de Karla'nın bileğini kokladı ve kuşkuyla başlarını salladılar.

"Bir gün karışımınızın sırrını çözeceğiz," dedi Büyük Ali.

Karla gülümsedi. "Çıkmadık candan umut kesilmez."

Motora doğru yürürken Karla'nın siyah kadife çantasına koyduğu minik kokulu yağ şişeleri usulca şıngırdıyordu. Birkaç adım sonra Khaderbhai Şirketi günlerinden tanıdığımız iki adamı gördük. Biraz ilerimizdeki patikadan geçiyorlardı.

Salarla Azim, Şirket'in ayak işlerine bakan sokak serserilerindendi. Gözdeler birer birer ölünce, yeni Khaled Şirketi'nde adım adım yükselmişlerdi.

Üzerlerinde yeni kıyafetler vardı. Boyunlarını ve bileklerini altın zincirler süslüyordu. Ne yapıp edip yine kendilerine bir tasma takmayı becermeleri ne tuhaftı.

Karla'yı benim Şirketteki zamanlarımdan tanır ve severlerdi. Ona hem korkunç hem komik bir gangster hikâyesi anlattılar. Karla'nın bundan hoşlanacağını biliyorlardı.

Karla da onlara komik-korkunç bir kötü kız hikâyesi anlattı. Başlarını arkaya atarak güldüklerinde altın zincirleri akşam güneşini yakalayarak parladı.

"Görüşürüz, çocuklar," dedim. "Allah'a emanet olun."

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Salar.

"Motor Mohammed Ali Yolunda."

"Biz de sizinle yürüyelim. Kestirme bir yol biliyoruz. Oradan gideriz."

"Sağ olun ama biz bu yoldan devam edelim. Daha alacaklarımız var," dedim. "Hoşça kalın."

"Selametle gidin," dedi Azim el sallayarak.

Khaled Şirketi'nin adamlarıyla görülmek istememiştim. Aynı şekilde, başka hiçbir Şirket'in adamlarıyla görülmek istemiyordum. Aslına bakarsanız, o günleri hatırlamak bile istemiyordum.

Belki yüz bininci kez Karla'yı alıp bu şehirden gitmeyi düşündüm. Uzak, sessiz sakin bir kumsala yerleşsek fena mı olurdu? Burada yaşamaya devam ettiğimiz sürece o veya bu şirketin adamlarından kaçamayacaktık. Bombay'ın kendisi koca bir şirketti zaten. Bir şirketten ancak ortada sahip olunacak hiçbir şey olmayan bir yerde yaşarsanız kurtulabilirsiniz.

Sokak kalabalık değildi. Tam bir yan sokağın kaldırım taşlı girişinin önünden geçerken sessizliği keskin çığlıklar bozdu. Sokağın girişinden bize doğru koşan insanlar gördüm.

Karla'ya baktım ve o an başka bir yerde olmayı diledim. İkimiz de Salar'la Azim'in bir olaya karıştığını biliyor ya da tahmin ediyorduk. Onları yıllardır tanıyorduk ama Şirket'in sokak savaşları artık beni ırgalamıyordu. Yürüyüp gitmeye hazırlandım.

Gelgeldim, Karla olay mahallinden uzaklaşmaya gönüllü değildi. Başını uzatmış, neler olduğunu görmeye çalışıyordu.

Sokaktan fırlayan bir adam kaldırım taşlarından birine takılıp tökezledi ve bana çarptı. Salardı. Üstü başı kan içindeydi. Göğsünden ve karnından

defalarca bıçaklanmıştı. Üzerime yığıldı. Onu kollarımda tutarken etrafıma bakındım.

Azim dar sokakta yüzükoyun yere serilmişti. Ya ölmüştü ya da son nefesini veriyordu.

"Taksi çağırayım," dedi Karla kaldırımın önüne doğru koşarak.

Salar güç bela elini kaldırıp boynundaki altın zinciri koparana kadar çekti.

"Kız kardeşime ver," dedi onu elime tutuştururken.

Zinciri cebime koyup onu belinden tuttum.

"Özür dilerim ama seni yere yatıramam, kardeşim," dedim. "Keşke yapabilseydim ama bir daha tek parça hâlinde kalkabileceğin şüpheli. Karla bir taksi çevirecek. Dayan."

"Boşuna uğraşma. İşim bitti, Lin."

"Bunu nasıl becerdiler bilmiyorum ama ciğerlerini ıskalamışlar, dostum. Dayan. Başaracaksın."

Karla iki dakika sonra bize seslendi ve çevirdiği taksinin kapısını açtı. Salarda ben arkaya bindik. Karla, şoföre talimatları verdi.

Taksiciye ne kadar ödemişti bilmiyordum ama adam koltuğunun kan içinde kalmasına aldırmadan bizi jet hızıyla hastaneye yetiştirdi.

Hastanenin girişinde hademelerle hemşireler, Salar'ı bir sedyeye yatırıp içeri götürdü. Ben de peşlerinden gidecektim ki, Karla engel oldu.

"Dur. Bu hâlde giremezsin."

Yeleğimle içine giydiğim gömlek ve tişört kan içindeydi. Yeleği çıkardım ama gömleğe yayılan kan lekesi daha da dikkat çekici bir hâle geldi.

"Boş versene," diye homurdandım. "Şirket'in adamları gelene kadar Salar'la kalacağım. Bu işi her kim yaptıysa yine gelebilir. Polisi de çağıramayacağımıza göre."

"Bekle," dedi Karla.

Beyaz yakalı mahkeme cüppesi ve koltuğunun altında müvekkillerinin dosyalarıyla bize doğru yürüyen bir avukatı durdurdu.

"Cüppene on bin rupi veririm," dedi çantasından bir tomar para çıkararak.

Avukat gözlerini kırpıştırarak paralara baktı ve on bin rupilik cübbesinin ceplerini boşaltmaya koyuldu. Karla cüppeyi bana giydirip yakasını iyice kaldırdı. Parmağını emip suratımdaki kan lekelerini sildi.

"Şimdi gel bakalım, Salar ne âlemde."

Ameliyathanenin koridorunda beklemeye başladık. Kare harici bir desen için yalvaran siyah beyaz damalı fayanslar ve yorgun hademelerin su lekeleri bırakarak sildiği gri-yeşil duvarlar insanı âdeta hipnotize ediyordu. İşlevsellik

ya efendidir ya da uşak ve onun hâkim olduğu hemen her yerde belirgin bir kasvet havası vardır.

"İyi misin, ufaklık?" diye sordum.

Gülümsedi. "Evet. Sen?"

"Eh, işte."

O sırada koridora dört genç Khaled Şirketi gangsteri girdi. Liderleri Faaz-Shah zaten delifişeğin tekiydi. Nedense beni görünce hepten delirdi.

"Sen ne bok yemeye buradasın?" diye böğürdü.

Ayağa kalkıp Karlanın önüne geçtim ve elimi bıçağıma attım. Karla, Şirket'in kıdemli gangsterlerinin çoğunu tanırdı ama bunları bilmiyordu.

"Selamünaleyküm, "dedim.

Faaz-Shah bir an duraksadı. Gözlerimde bulamadığı bir şeyler arar gibiydi. Çete savaşlarında iki ağabeyiyle omuz omuza çarpışmıştım. Yeni liderleri Khaled'le de silah arkadaşıydık ama Faaz-Shah'la hiçbir bağım yoktu.

"Ve aleykümselam, " dedi daha yumuşak bir sesle. "Salar'a ne oldu? Sen burada ne yapıyorsun?"

"Senin yapman gerekeni," dedim. "Onu bıçaklayan herif yarım bıraktığı işi tamamlayanlasın diye başında nöbet tutuyorum. Siz kimden duydunuz?"

"Hastanede adamlarımız var. Her yerde var."

"Azim'le Saların bıçaklandığı arka sokakta yoktu ama."

"Azim mi?"

"Son gördüğümde yerde yatıyordu. Yaşaması zordu."

"Nerede oldu bu?"

Hepsi de genç gangsterlerdi. Ortada kızacak bir şey olmadığında bile horozlanmayı racon sayan cinsten. Bense tamamen güvendeydim çünkü en doğru şeyi yapmıştım ve bunu er geç anlayacaklardı. Ama Karla'ya bulaşırlarsa, onların başı belada demekti.

"Karla," dedim gülümseyerek, "bize çay getirsen ne iyi olur."

"Tabii."

Esrarengiz bir gülümsemeyle uzaklaştı.

"Mohammed Ali'de oldu. Parfüm pazarından merkeze doğru yürüyorduk. Olaydan önce onlarla ayaküstü laflamıştık."

"Ne alaka?"

"Dedim ya, pazardan dönüyorduk. Salarla Azim'e rastladık. Biraz konuştuk ve herkes kendi yoluna gitti. Onlar bir kestirmeye girdi. Sonra ilk yan yolda bağrışmalar duyduk. Salar üzerime yığıldı. Belli ki biri pusu kurmuş."

Siyah cüppeyi açıp kanlan gösterdim ve tekrar kapadım. Bana gönül borçları olduğunu anlayınca utanarak başlarını eğdiler.

"Salar taksiyle buraya getirdik," dedim bir koltuğa çökerek. "Ameliyattan çıkmasını bekliyoruz. İsterseniz bize katılabilirsiniz. Karla ne yapıp edip bize çay bulur."

"İşlerimiz var," dedi Faaz-Shah.

"Salar'ı burada yalnız bırakamazsınız. Yerinde olsam başına birini dikerdim."

"Bütün adamlarıma ihtiyacım var. Nasıl olsa sen buradasın. Hâlâ Şirket'e sadık değil misin?"

"Hangi şirketten söz ediyorsun?"

Bir kahkaha attı. Sonra yine ciddileşti.

"Bu gece herkese ihtiyacım olacak derken şaka etmiyordum. Ne de olsa bu bir aile meselesi."

"Salar akraban mı?"

"Evet. Amcalarımdan biri. Ailesi yolda. Onlar gelene kadar kalırsan minnettar olurum."

"Merak etme," dedim. Cebimden zinciri çıkardım. "Salar kefeni yırtamazsa bunun kız kardeşine verilmesini istedi."

"Ben hallederim."

Zinciri cebine koydu. Tekrar bana baktığında gözlerinde sıkıntılı bir ifade vardı.

"Sana borçlandım," dedi.

"Unut gitsin."

"Olmaz," dedi dişlerini sıkarak.

"O hâlde alacağımı Bayan Karla'ya devrediyorum. Onun zararına olabilecek bir duyum alırsan ya onu ya da beni uyarırsın. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," dedi. "Allah'a emanet ol."

"Sen de," dedim ve intikam ateşiyle yanan dört genç gangsterin arkasından baktım.

Şirketken ayrıldığıma o kadar memnundum ki. Birilerini yaralamaktansa, yaralıları hastaneye yetiştirmek bana daha uygundu. Nasıl Concannon adam öldürmektense onları gömmeyi tercih ettiyse, benimki de aynı hesaptı. Birden o gri-yeşil sessizlik, dezenfektan, kolalı çarşaf ve acı ilaç kokusu ağır geldi. Kalbim çarpmaya, içim bulanmaya başladı.

Birkaç dakika için eski alışkanlıklarımın esiri oldum. Sanki az sonra Faaz-Shah ve diğerleriyle birlikte savaşa gidecektim. Bütün o şiddet görüntüleri bir

bir gözlerimin önünden geç,i. Sonra birden kimzeyle s,va$_{f}$mak zorunda olmadıgımı hatırladım.

Ne bu kavgada ne de bir başkasında.

DOKSANINCI BOLUM

71 alim düşüncelerden kafamı kaldırdığımda, Karla'yı uzun koridorda usulca bana doğru yürürken gördüm. Yanında bir adam vardı. Kılığına bakılırsa bir temizlik işçisi ya da buna benzer bir meslektendi. Karlanın yüzündeki esrarlı gülümseme dikkatimi çekti.

Adamı yanıma oturttu.

"Bu adamı dinlemelisin," dedi. "Dev, bu, Shantaram. Shantaram, bu da Dev."

"Namaste," dedim. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Anlat ona, Dev," dedi Karla.

"Ya şimdi moral bozmaya ne gerek var? Belki başka bir sefere."

Yavaşça doğruldu ama onu yeniden oturttuk.

"Lütfen Dev," dedi Karla. "Bana anlattığın gibi Shantaram'a da anlat."

"Görevimin başına dönmezsem beni işten atarlar."

"Aman ne iyi," dedi Karla, "çünkü buradan çıktığımızda sen de bizimle geliyorsun."

Dev bana baktı. Gülümsedim.

"Karla ne dediyse o."

"Olmaz. Yapamam. Cidden işim var."

"Önce hikâye," diye diretti Karla.

"Çayın demlenmesini beklerken Bayan Karla ya bir hikâye anlattım," dedi Dev. "Adım, Dev. Ben bir saduyum."

Kafası tıraşlıydı ve üzerinde hiçbir süs eşyası yoktu. Üniforması, kasketi ve çıplak ayaklarıyla son derece basit bir adamdı.

Ne var ki yüzü, göründüğü kadar basit bir adam olmadığını gösteriyordu. Gözleri kumsalda yanan ateşler gibi parlıyordu.

Şiva saduları yüzlerine ve vücutlarına yakılan ölülerin küllerini sürer, içlerinden hayaletlerle konuşur ve iblisleri çağırırlar. Dev'in vücut dili ne kadar uysalsa, yüzü bir o kadar amansızdı.

“Eskiden uzun, rastalı saçlarım vardı,” dedi. “Bilirsiniz, onlar esrar içenlerin antenleridir. O zamanlar, bir gün bile yolsuz kaldığımı hatırlamıyorum. Ne zaman ki kafamı tıraş ettim, yabancılar benimle bir bardak suyu bile paylaşmaz oldu.”

“Kafanı neden tıraş ettin?”

“Kendimi aşağılamak için,” dedi. “Gücümün zirvesindeydim. Lord Şiva yanımdaydı. Yılanlar bile beni sokamıyordu. Ormanda onlarla koyun koyuna uyuyordum. Sabahları leoparların öpücükleriyle uyanıyordum. Kimse bana gözlerini kırpıştırmadan bakamıyordu.”

Durup bana baktı. Gözlerinde hâlâ o ışık gizliydi.

“Ama insanoğlu doymak bilmez,” dedi. “Bütün günahların anahtarı açgözlülük. Ben de gücün peşine düştüm. Adamın teki, bir ecnebi sokakta beni tersleyince onu lanetledim. Servetinin onu mahvedeceğini söyledim. Ve onu lanetler lanetlemez bütün gücümü kaybettim.”

Kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. Karla’ya baktığımda başını salladı.

“Dediğin adamın yanında biri daha var mıydı?” diye sordum.

“Evet. İngiliz’di. Çok iyi biriydi. Öteki bana kabalık etti. Yine de yaptığımdan çok pişmanım. Adamı bulmaya çalıştım. Her yere baktım. Ama yok. Onu bulmadan da laneti kaldıramıyorum.”

“Dev,” dedi Karla. “Biz o adamı tanıyoruz. Seni ona götürebiliriz.”

Dev birden iki büklüm oldu. Sonra yavaşça doğruldu.

“Gerçekten mi?”

“Evet.”

“İyi misin?” diye sordum elimi cılız omzuna koyarak.

“Evet, evet!”

“Biraz uzanmak ister misin?”

“Hayır, iyiyim. Ben... yolumu kaybedince alkol kullanmaya başladım. Eh, alışık da olmayınca bünyeyi çarpıyor tabii. Aklınıza gelebilecek bütün kötü şeyleri yaptım. Sonra büyük bir aziz sokakta yolumu kesti ve beni Kali tapınağına götürdü.”

Çabucak başını kaldırdı.

“Lanetlediğim adamı tanıyor musunuz sahiden?” diye sordu titrek bir sesle.

“Evet.”

“Benimle görüşmeyi kabul eder mi dersiniz?”

Karla gülümsedi.

“Bence edecek.”

“Bir de Kali ürkütücüdür derler. Hâlbuki o yalnızca ikiyüzlüleri sevmez. Eğer kalbiniz temizse, Kali sizi sever. O evrenin anası ve bizler onun çocuklarıyız. İçimizdeki saflığı koruduğumuz sürece o bize asla sırt çevirmez.”

Birden sustu ve kendini sakinleştirmek istercesine elini kalbine götürdü.

“İyi olduğundan emin misin, Dev?” diye sordu Karla.

“Elbette. Kali’ye şükürler olsun. Sadece şaşırdım.”

“Burada çalışmaya nasıl başladın?” diye sordum.

“Kafamı tıraş edip buraya geldim ve en mütevazı işe talip oldum. Şimdi görüyorum ki Kali dualarımı kabul etmiş. Sizi buraya o yolladı. Alın.”

Bana bir yüzü boş, diğeri desenli bir kart uzattı. Şeffaf plastikle kaplanmıştı. Onu yeleğimin cebine koydum.

“Nedir o?” diye sordu Karla.

“Bir yantra,” dedi Dev. “Ona temiz duygularla ve hikmetine inanarak bakarsanız, zihninizi bütün olumsuzluklardan arındırır. Böylece daha düşünceli ve akıllıca tercihler yapabilirsiniz.”

“Bir arkadaşımız ameliyatta,” dedim. “Onu bekliyoruz. Bizden bir isteğin, bir arzun var mı?”

“Teşekkür ederim. Gerçekten işimi bırakacak mıyım?”

“Evet,” dedi Karla.

O sırada Saların akrabaları geldi. Yanlarında Şirket’in iki adamı vardı. Dakikalar sonra doktorlar Saların yaşayacağını müjdeledi.

Tövbekâr sadu Dev’i Mahesh Otel’in çatı katma götürdük. Akrep’in dizleri üzerine çökmesini izledik. Sadu da onunla beraber çöktüğünde arkamızı dönüp asansöre doğru yürüdük.

“İkizler’in bağışıklık sisteminin tam da böyle bir şoka ihtiyacı vardı,” dedi Karla.

“Olabilir,” diye mırıldandım. Asansörün kapıları açıldı.

“Nereye gittiğimizi biliyorum,” dedi Karla cep şişemi geri verirken.

Avukat cüppeme sarındım. “Çok zekisin.”

“Motorunu alacağız,” dedi. “Mohammed Ali’de kaldı diye için içini yiyordun”

Amritsar Otel’e geri dönüş yolu da dâhil olmak üzere, Karla zekâsını birkaç kere daha ispatladı. Motorum deseniz benimle yeniden kavuştuğundan beri mutlu bir homurtuyla şarkı söylüyordu.

Odada önce Karla yıkandı. Sonra banyoyu bana bıraktı.

Ceplerimi aynanın altındaki geniş porselen rafa boşalttım. Cebimdeki paralar bile kan içindeydi. Anahtarlarım kırmızı, madeni paralar bir dilek havuzundan çıkmışçasına koyu bordoydu.

Bıçaklarımı tabureye koydum. Cüppeyi yere attım.

Kanlı gömleğimi de bir köşeye fırlatmaya hazırlanırken, Dev'in verdiği kartı gördüm. Onu bıçakların yanma koydum. Sonra aynaya baktım ve karşımda bir yabancı duruyordu.

Kendi bakışlarımdan gözlerimi kaçırıp aklımdan bir türlü çıkmayan düşünceleri unutmaya çalıştım.

Tişört Karla'nın hediyesiydi. Sanatçı arkadaşlarından biri, tuvalini ısırmasıyla ünlü başka bir sanatçının bir eserinden esinlenerek yapmıştı.

Önünde kesikler ve yırtıklar vardı. Karla onu severdi çünkü onu yapan sanatçıyı severdi. Ben de eksikliğini ve orijinalliğini severdim.

Onu soğuk suya bastırırsam belki kan lekelerini çıkarabilirim diye bir ümidim vardı ama bu pek mümkün görünmüyordu. Elimden bıraktığımda lavaboya düştü.

Tişörtten göğsüme ters bir üçgen şeklinde ve etrafı yıldızlarla çevrili bir kan lekesi çıkmıştı. Dev'in verdiği karta baktım. Neredeyse aynı desendi.

Hindistan.

Kartın parmaklarım arasından kaymasına izin verip aynada göğsümdeki desene baktım. Ve Hindistan'da yeterince uzun kalırsak hepimizin er geç kendi kendimize soracağı soruyla yüzleştim.

Benden ne istiyorsun, Hindistan? Benden ne istiyorsun, Hindistan? Ne istiyorsun?

Kalbim bir vicdan çarkının altında eziliyor, her aptalca kaza bir öncekinden de ağır sonuçlar doğuruyordu. Kartı düşündüm. *Ona temiz duygularla ve hikmetine inanarak bakarsanız, zihninizi bütün olumsuzluklardan arındırır,* demişti sadu. *Böylece daha düşünceli ve akıllıca tercihler yapabilirsiniz.*

Ben hiçbir seçeneğim olmayan bir hapishaneden kaçmıştım. Hayatımı tek bir tercihe indirgemiştim. Karla dışında hiç kimse yoktu ve şimdi geriye tek bir karar kalmıştı. Kal ya da git.

Benden ne istiyorsun, Hindistan?

Kanlı desenin manası neydi? Eğer başka bir adamın kanıyla yazılan bir mesajsa, bir uyarı mıydı? Yoksa Idriss'in sözünü ettiği olumlamalardan mıydı? Ya da belki de deliriyor ve olmadık şeylere anlamlar yüklemeye çalışıyordum.

Duşa girdim. Kırmızı suların bir girdaba dönüşüp giderek pembeleşmesini ve kaybolmasını izledim. Sonunda ayaklarımın altındaki sular yine saydamlaştı. Musluğu kapayıp duvara yaslandım. Avuçlarımı fayanslara dayayıp başımı eğdim.

Göğsümdeki desen bir mesaj mıydı, diye sordum kendime.

O sırada bıçaklarım tabureden yere düştü. Gürültüyle birlikte başımı kaldırdım. Duştan çıkıp bıçakları alırken ıslak karolarda kaydım. Bıçakları gayriihtiyari sıktığım için avucum kesildi.

Bıçakları bırakırken yine elimi kestim. Acemilik zamanlarımda bile böyle kazalar olmamıştı. Lavaboya akan kanlar oraya düşürdüğüm kartı ıslattı. Kartı alıp temizledim.

Elimi soğuk suya tuttum. Bir havluyla yaralarıma tampon yaptım. Bıçakları silip kaldırdım. Sonra bir süre daha karta ve aynaya baktım.

Karla'yı balkonda, omuzlarında ince, mavi bir sabahlıkla otururken buldum. Bana kalsa hayatım boyunca o manzaraya bakardım ama çıkmam gerekiyordu. Bir işim vardı.

"Rahatını bozacağım ama yine çıkmamız gerek," dedim. "Yapmam gereken bir şey var."

"Yaşasın! Yeni bir esrar bizi bekliyor. Aaa, eline ne oldu?"

"Önemli değil. Hazırlan hadi. Gün doğumunu kaçırmayalım."

"Beş dakikaya kapıdayım. Umarım aklında korkunç bir şey yoktur."

"Onu da nereden çıkardın?"

"Ne bileyim? Dev'i bulmamız, parfüm pazarından dönerken Salar'a rastlamamız, onu hastaneye yetiştirmemiz filan. Galiba karmik tesadüf kotamızı çoktan doldurduk. Şansımızı fazla zorlamayalım derim."

"Korkunç bir şey değil. Belki biraz sarsıcı, o kadar."

Hacı Ali'deki mabede vardığımızda gökyüzünün kralı Güneş, uykusundan uyanmak üzereydi. Mabede giden yolu erkenci hacılar, ricacılar ve tövbekarlar doldurmuştu. Kolları ve bacakları olmayan dilenciler refakatçileri tarafından halka şekline oturtulmuştu. Yanlarından geçenler onlara sadaka verirken dualarını mırıldanmayı sürdürüyorlardı.

Mabedi ilk kez ziyaret eden çocukların üzerinde bayramlık kıyafetleri vardı. Oğlanlar en sevdikleri film yıldızlarını taklit ederek eşofman takımlar giymişti. Kızların sımsıkı topuzlarını çiçekler süslüyordu.

Yarı yolda durdum.

"Buraya kadar," dedim.

"Dua etmeyecek misin?"

"Bugün değil," dedim gelip geçenlere bakarak.

"Öyleyse buraya neden geldik?"

İnsan trafiği durdu ve birkaç saniyeliğine yalnız kaldık. Bıçaklarımı kılıflarından çıkarıp denize fırlattım.

Karla bıçakların havada takla atışlarını izledi.

Bense onları ilk kez bu kadar ustaca fırlattığımı düşündüm.

Bir süre daha kıpırdamadan durduk ve dalgaları izledik.

"Ne oldu Shantaram?"

"Bilmem."

Ona yantra kartım verdim.

"Tişörtümü çıkardığımda göğsümde bu desen vardı. Salar'ın kanıyla çizilmişti."

"Ve bir mesaj olduğunu düşündün."

"Bilmiyorum. Ama bunu sorgularken kendi bıçağımla elimi kestim. Ben... nasıl desem ki? Artık bu hayatın içinde olmak istemiyorum. Tuhaf değil mi? Aslında hiç de dindar bir tip sayılmam."

"Ama maneviyata önem veriyorsun."

"Senin anladığın anlamda spiritüel biri değilim ben, Karla."

"Öylesin. Sadece henüz bunu bilmiyorsun. En sevdiğim yanlarından biri de bu zaten."

Bir süre sessiz kalarak dalgaların sesini dinledik. Yaprakların arasında dolaşan rüzgârın hışırtısını.

"Tabancamı denize atmamı bekliyorsan havanı alırsın," dedi.

Güldüm. "Yok canım. Sana karışacak değilim. Ama benim silahlarla işim bitti. Bundan sonra başıma yumruklarımla halledemeyeceğim bir iş gelirse olacakları hak ettim demektir. Her neyse. Sende silah var zaten. Birbirimizden de hiç ayrılmadığımıza göre sorun yok."

Karla eve uzun yoldan dönmek istedi ve ikimiz de yorgun olmamıza rağmen yine onun dediği oldu.

Karla belki de yeni bene alışana dek dolandık. Amritsar'a döndüğümüzde üzerimizdeki son şüphe tozunu da duşta akıttık. Banyodan çıktığımda onu aynı mavi sabahlıkla aynı balkonda esrarlı sigara içerken buldum.

"Ya bıçaklarından biri bir balığın kafasına geldiyse?" diye sordu.

"Hiç sanmıyorum. Balıklar da senin gibi hızlı, hayatım."

"Hâlâ yaptığının arkasında mısın? Yoksa bir cinnet anının kurbanı mı oldun?"

"Deneyeceğim, Karla," dedim.

Yüzümü öptü. "O zaman sonuna kadar arkandayım."

"Bombaydan gitmek zorunda kalsak bile mi?"

"Özellikle de Bombaydan gitmek zorunda kalırsak."

Günü gizlemek için perdeleri kapadı ve Ahmed'in Eski Stil Evi'nden aldığı aynayı denemek için sabahlığını çıkardı. İkisi de iyi görünüyordu. Yakın

zamanda havalı bir ses sistemi kurdurmuştu. Denizkızı kollarını ve kalçalarını sallayarak müziğin ritmine uygun adımlarla bana yaklaştı. Onu kollarıma aldım. Parmaklarını ensemde kenetleyip sallanmaya başladı.

"Gel, biraz dağıtalım," dedi. "Bunu fazlasıyla hak ettik."

DOKSAN BİRİNCİ BÖLÜM

Aşk ve inanç, tıpkı umut ve adalet gibi gerçek denen sonsuzluğun takım-yıldızlarıdır. Ve her zaman kalabalıkların dikkatini çekmeyi başarırlar. Açılış gecesi onlarca kahve meraklısı, Aşk ve İnanç'a akın etmişti. Rannveig bizi arayıp biraz geç gelmemizi çünkü şimdilik hiç boş yerleri olmadığını söyledi.

Didier'yi Leo'da bulduk. Aynı anda iki garsonun aşağılamasına memnuniyetle maruz kalıyordu. Leopold cıvıl cıvıldı. Kalabalık gruplardan kahkahalar yükseliyordu. Ama bizim gitmemiz gereken başka bir yer vardı.

"Son bir içki içelim," diye diretti Didier. "Aşk ve İnançta alkol yok. İnanabiliyor musunuz?"

"Sadece bir içki," dedi Karla yanma oturarak. "Ama senin ruh çalkalanmalarını daha fazla çekemeyeceğimi bildirmek isterim."

"Garson!" diye bağırdı Didier.

"Ne cıyaklıyorsun? Burada susayan tek müşteri sen misin?" diye çemkirdi Sweetie.

"Bize alkol getir çabuk. Önümüzdeki birkaç saatlik açığı kapatalım bari."

"Benim de bir hayatım var yelloz!" diye söylendi Sweetie ve gitti.

"Hakkım teslim ediyorum, Didier," dedim. "İşleri yoluna koymuşsun. Sweetie her zamankinden de hırt."

"İtibar ya da hak dediğin nedir ki, faiziyle geri verilmedikten sonra?"

"Lin silahsız, Didier," dedi Karla. "Bu sabah bıçaklarını denize attı."

"Deniz onları geri tükürecektir. Şimdiye kadar karanın yaratıklarını benimsediği nerede görülmüş? Bak, bu lafıma dikkat et, Lin. Deniz hem kıskanç, hem de kötü ruhlu bir kadına benzer."

Masamıza bir adam yaklaştı. Bıçak ustası Vikrant'tı ve elinde bir paket vardı. Bir an sanat eserlerini denize attığım için derin bir vicdan azabına kapıldım.

"Merhaba, Karla. Ben de sana bakıyordum, Lin. Kılıcın hazır."

Paketi açıp Khaderbhai'nin kılıcını gösterdi. Onu kuyruklarından bitişik ejderlerin gözlerine gömdüğü altın perçin çivileriyle tamir etmişti.

Gerçekten de olağanüstü bir işçilik çıkarmıştı ama kılıcı hiç beklemediğim bir anda karşımda bulunca içlenmiştim. Onu dağ gölgesinin ve yanan malikânelerin yılında bırakmıştım ve bunun utancını taşıyordum.

"İşte," dedi Didier ukala bir ifadeyle. "Sana deniz kıskanç bir kadındır demiştim."

"Çocuğu kılıçtan alabilirsin ama kılıcı çocuktan alamazsın," dedi Karla.

"Eline sağlık, Vikrant. Borcum ne kadar?"

"Bu bir gönül işiydi. Borcun yok. Onunla kimseyi öldürme yeter. Hoşça kal, Karla."

"Hoşça kal, Vikrant."

İçkiler geldi. Şerefe kadeh kaldıracaktık ki, elim havada duraksadım.

"Şu kıza bakın."

"Hiç yakıştıramadım. Yanında bir kadın varken başka bir kadına bakmak centilmenliğe sığar mı?"

"Kapa çeneni Didier. Sadece bak."

"Sence o mu?" diye sordu Karla.

"Galiba."

"Kim?" diye sordu Didier.

"Karlesha," dedi Karla. "Oleg'in Karlesha'sı."

"Yok yahu." Gözlerini kıstı. "Aaa, sahiden o!"

Kız uzun boyluydu. Siyah saçları ve açık yeşil gözleriyle biraz Karla'yı andırıyordu. Siyah, dar bir kot, siyah bir motorcu yeleği ve kovboy çizmeleri giymişti.

"Karlesha, ha?" diye mırıldandı Karla. "Tarzı fena değilmiş."

"Sweetie," diye seslendim. Oflayıp puflayarak yanıma geldi. "Oleg'in verdiği fotoğraf yanında mı?"

İsteksizce ceplerini karıştırdı ve buruşuk bir resim çıkardı. Ondaki kızı beş masa ötemizdeki motorcu kızla karşılaştırdık.

"Oleg'i ara, ödülünü kap," dedim. "Beklediği kız geldi."

Sweetie bir resme, bir kıza baktı ve telefona koştu.

"Gidelim mi?" dedim.

"Karlesha'yla Oleg'in kavuşmasını izlemeyecek miyiz?" diye dalga geçti Karla.

"Kadere zoraki çıraklık etmekten bıktım," dedim.

"Ben şuradan şuraya adımımı atmam," dedi Didier. "Bu sahneyi hayatta kaçıramam."

“Sen bilirsin.” Ayağa kalktım.

Ama masamıza başka bir adam yaklaştı.

Kısa boylu, esmer, tığ gibi bir adamdı. Kendinden emin bir duruşu vardı.

“Affedersiniz?” dedi. “Shantaram siz misiniz?”

“Kim soruyor?” diye diklendi Didier.

“Adım Tateef. Bay Shantaram’la görüşmek istediğim bir mesele var.”

“Shantaram karşında,” dedi Karla. “Ne görüşeceksen görüş.”

“Duyduğuma göre para için yapmayacağınız yokmuş.”

Karla gülümsedi. “Biraz ileri gitmiyor musun?”

“Densizlikte son nokta,” dedi Didier. “Tam olarak ne kadar bir paradan söz ediyoruz?”

Pazarlığı sonlandırmak için ellerimi kaldırdım.

“Bir randevumuz var. Yarın üçte gel, konuşalım.”

“Teşekkür ederim,” dedi. “İyi geceler.”

Masaların arasından geçerek sokağa çıktı.

“Neden önce ne istediğini sormadın?” dedi Didier. “Boşa zaman kaybı da olabilir.”

“Tipini beğendim. Siz beğenmediniz mi?”

“Ben beğendim,” diye atıldı Karla. “Bakalım ikinci görüşmemizde fikrim değişecek mi?”

“O herifin nesini beğendiniz anlamadım,” diye somurttu Didier. “Ayakkabılarını görmediniz mi?”

“Ne var? Asker botu giymişti,” dedim. “Kenarlarında deniz tuzu vardı. Ceketinde de öyle. Yakın zamanda denizde bir hayli vakit geçirmiş olmalı.”

“Ben tarzından söz ediyorum,” diye homurdandı Didier. “Faciaydı. İçi doldurulmuş hayvanlar bile daha tarzdır.”

“Hoşça kal, Didier,” dedi Karla ayağa kalkarken. “Açılışta görüşürüz.”

Karla’yla akşam trafiğine takıldık. Aşk ve İnanç’ın önünde ise bizi daha büyük bir kalabalık karşıladı. Dükkânın biraz ilerisine park edip bir süre motorda bekledik.

Nihayet ortalık biraz sakinleştiğinde dükkâna yaklaştık. Tabelada bütün dinlerin sembolleri vardı ve kafenin adı ışıklı harflerle Hintçe, Marathi dilinde ve İngilizce yazılmıştı.

Vitrinde kırmızı yasemin çiçeği şeklinde yine ışıklı bir çelenk vardı. Vinson’la Rannveig, İtalyan kahve makinelerinin başındaydı.

Rannveig bize üç tabure ayırmıştı ama henüz o sevgi dolu köşeye uyum sağlamaya hazır değildim.

Düşüncelerim bir saat önce bir madalyonda resmini gördüğüm kızı bir saat sonra kaderin gölgesinde dikilirken buluşuma kaymıştı. Vitrinden müşterilere gülümseyen Rannveig'e baktım. Vinson ona bir soru sorup başını salladı ve bir başka müşteriye döndü.

İçeri girmek istemiyordum. Birlikteliklerinde öyle bir saflık vardı ki, onu varlığımla lekelemek istemiyordum.

"Ben biraz daha buradayım," dedim Karla'ya. "Sen git. Beş dakikaya gelirim."

Gidip tekrar motorun üzerine oturdu. "Anca beraber kanca beraber." Esrarlı bir sigara yaktı.

Az sonra Didier nefes nefese yanımıza geldi.

"Hayrola?" dedi Karla.

"Bana da yer tuttunuz, değil mi?"

"Hem de en önde ve en ortada. Sen Oleg'i anlat."

"Oleg koşarak içeri girdi. Kızı bir patates çuvalı gibi sırtına attı ve çekip gitti."

"Keşke peşlerine takılsaydın," dedi Karla.

"Takılmaz mıyım? Bir dedektif olduğumu unutuyorsun."

"Nereye gittiler?" diye sordum.

"Randall'ın limuzinine binip ortadan kayboldular. Şu Randall'a büyük kılım."

"Ben de büyük hayranıyım," dedi Karla.

Didier kafeye doğru baktı. "Girmiyor muyuz?"

"Biz biraz daha buradayız, sen git," dedi Karla.

"O hâlde büyük açılışı Didier yapacak." Eşarbının ucunu omzunun üzerinden savurdu. "Tuhaf zamanlardan geçiyoruz, dostlar, izleyin bakın, bütün dikkatleri nasıl üzerime topluyorum!"

Ceketini düzeltti. Karşıdan karşıya geçti ve içeri girdi. Sonra genç bir iş adamının yanına oturup konuşmaya başladı. Adam bundan hoşlanmış olacaktı ki, gülümsedi.

Karla bana yaslandı.

"Yan yana oturduğumuzda bile motor muhabbetini seviyorum."

"Ben de."

"Kavita Singh'in yeni sessiz ortağı kim biliyor musun?"

"Çok korkacaksam söyleme."

"Bilmem. Belki korkarsın."

"Vazgeçtim, söyle."

“Madam Zhou.”

“Nasıl oldu bu iş?”

“Madam, eski müşterilerine şantaj yapıp Bombay’da bir kudret simsarı olarak yeniden tutunmanın peşine düşmüş. Kaderin şu cilvesine bak ki, yollan Kavita’yla kesişmiş. Zhou’da bütün müşterilerinin adları ve cinsel tercihlerinin yazılı olduğu bir defter varmış. Onunla işlerini bitirdiklerinde ben de okumak isterim doğrusu.”

“Zhou neden özellikle Kavita’dan yardım istemiş?”

“Bunu aklına ben soktum.”

“Nasıl?”

“Bütün detayları bilmesen olmaz mı?”

“Seninle ilgili oldukları sürece, hayır.”

“Defterden haberim vardı. Güçten düştüğünü de biliyordum. Ama Madam hırslı kadındır. Ayrıca en sadık adamının adını da biliyordum. Onunla bir iş yaptım ve Madam Zhou’ya şantaj zincirindeki kilit ismin Kavita Singh olabileceğini söylemesini istedim. İşte o zaman Madam, Kavita’yla ilgilenmeye başladı.”

“Ve ikizler öldürülünce yardım için ona koştu.”

“Tam da umduğum gibi. Ahlaksızlıklar alışkanlıklarda yaşar ve alışkanlıklar da insanları öngörülebilir kılar.”

“Kavita’mn bu işten kazancı ne?”

“Seks dışında mı?”

“Karla, lütfen...”

“Dalga geçiyorum. Altı hafta önce Kavita’ya erkek arkadaşını, daha doğrusu, nişanlısını öldürenin Madam Zhou olduğunu söyledim. Bölgesinde Madam Zhou’nun yetkililere rüşvet vermesine göz yummamış ve bunun için öldürülmüş.”

“Sen bunu nereden biliyordun?”

“Gerçekten merak ediyor musun?”

“Aslında...”

“Lisa’dan.”

“Pekâlâ. O nereden biliyordu?”

“O sırada Madam Zhou için çalışıyordu. Sonra ben onu oradan kurtardım, biliyorsun.”

“Ve orayı yaktın.”

“Evet. Lisa bildiklerini Kavita’ya söyleyemediği için benimle konuştu.”

“Kavita’ya neden söyleyememiş?”

“Lisa’yı bilirsin. Seks yaptığı kimseyle doğru düzgün konuşamazdı.”

“Lisa’yı benden daha iyi tanıdığını düşünmeye başladım.”

Usulca gülümsedi. “Hayır. Ama bir ortak noktamız vardı: Sen.”

“Kayani’de karşılaşıp benden konuştuğunuzu söylemişti.”

Yine gülümsedi.

“Gerçeği duymak istiyor musun?”

“Yine başladık.”

“Beni bırakıp gittiğin andan itibaren seni izlettirdim. Önceleri senin adına seviniyordum çünkü Lisa’yla mutlu görünüyordun. Ama Lisa’yı tanıyordum. Bir noktada her şeyi mahvedeceğini biliyordum.”

“Bir dakika. Peşime adam mı taktın?”

“Neden şaşırdın? Seni seviyorum. Hep sevdim.”

Açık ve net. İnsanların gözlerine daima güvenin.

Kendimi toparladığımda, “Lisa’yla yeniden samimileşmeye ne zaman karar verdin?” diye sordum.

Kederle gülümsedi.

“Lisa’nın eski alışkanlıklarına geri döndüğünü duydum. Arkandan işler çevirdiğini ve senin bundan haberin olmadığını.”

“Ben ondan hiç hesap sormadım ki.”

“Biliyorum. Ama herkes konuşuyordu. Senin dışında herkes.”

“Önemli değildi. En azından ben aldırmıyordum.”

“Belki ama daha iyisini hak ediyordun. Onun için bir gün Lisa’nın peşine takıldım. Onu en sevdiği butikte yakaladım ve omzuna vurdum.”

“Ne söyledin ona?”

“Ne haltlar karıştırdığını sana söylemesini önerdim. Kalsın mı, gitsin mi senin karar vermenin daha doğru olacağını söyledim. Önüne gelene verip sana ortada hiçbir sorun yokmuş gibi davranamazdı.”

“Önüne gelene vermek mi? Biraz ağır olmamış mı?”

“Ağır mı? O galeride müşteriler de dâhil sevgilisine sadık tek bir kişi yok. İnan bana, bunu herhangi birine yapsaydı kıçıma sallamazdım ama sen başkasın.”

“Sonra ne oldu? Onunla bir anlaşma mı yaptın?”

“Hayır. Ona bir şans verdim çünkü yumuşadım. Lisa’yla yüz yüzeyken onu sevmemek ne kadar zordur bilirsin. Ama hiçbir şey değişmedi. Dolayısıyla onu Kayani’de karşıma aldım ve seni sevdiğimi söyledim. Seni incitmesine göz yumamayacağımı iyice anlamasını sağladım.”

“O ne dedi?”

“Senden ayrılmayı kabul etti. Sana âşık değildi. Sadece çok hoşlanıyordu. Ama benden zaman istedi. İlişkinizi bıçak gibi kesmenin gaddarlık olacağını söyledi. Alıştıra alıştıra yapacaktı bunu.”

“Lisa’yla ikimizi sen mi ayırdın?” diye sordum. Nedense bu gerçek beni rahatsız etmişti.

İç çekti. “Aslında pek sayılmaz. O gece onu bulduğumdaki hâli gözümün önünden gitmiyor, Lin. Ona ettiğim sözler kulaklarımda çınlıyor. Lin e gerçeği söylemezsen ve ona acı çektirmeye devam edersen seni ben durdururum demiştim.”

“Ciddi miydin? Onu sevmene rağmen yapar miydin?”

“Geçen yıl Lisa’yla çıktığınız bütün yemeklerde aslında sevgilileriyle yemek yedin. Bazı çiftlerin ikisiyle birden yatıyordu. Hem adamla, hem kadınla. Ve masada bunu bir tek sen bilmiyordun. Üzgünüm.”

“Lisa çok gezerdi. Ona bir kere bile nerede olduğunu sormadım çünkü ben de yoktum. O bana aynı soruyu sorsa cevap veremeyeceğimi biliyordum. Meğer başı beladaymış. Bunu bile fark edemedim.”

“Lisânın başı belada değildi. Asıl o baş belasıydı. Kayani’de seni özgür bırakacağına söz verdi ve daha o dakika bana yazmaya başladı.”

Güldüm. “Deme.”

“Dedim bile. Her zamanki Lisa işte. Güzel, çılgın ve popüler.”

“Öyleydi gerçekten.”

“Önceleri safın teki olduğunu düşündüm. Ama değilsin. Sen insanlara güveniyorsun ve bu yönünü seviyorum. Güven, ruhun ilacıdır. Benden vazgeçmemen o kadar anlamlıydı ki. Hele de bunu ayrıyken yapabilmen, bana olan inancını hiç yitirmemen müthişti. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Galiba, evet. Ama bundan sonra hep birlikteyiz.”

“Daima,” dedi.

“Bunca zamandır beni izlediğine inanamıyorum.”

“Ama doğru. Şehirden gideceğini söylemiştin, fakat kaldın.”

“Sen buradayken bir yere gidemezdim.”

Karşı kaldırım kalabalıktı. Dükkânın önünde gülen, konuşan ve kahve içen insanlar vardı. Dikkatle etrafı süzdüm. Her kapkaççıyı, torbacıyı ve sokak serserisini gördüm. Şimdilik bir sorun yoktu.

“Lisa’nın Madam Zhou hakkında bildiklerini başka kimseye söyledin mi?” diye sordum.

“Evet ama önce doğru zamanı bekledim. Kavita artık biliyor. Defteri alana kadar Madam Zhou’nun suyuna gidecek. Sonra da onu küçük dostu, karmayla tanıştıracak.”

r

Madam Zhou ve Kavita. Bu savaşı kim kazanırsa kazansın birinin canı fena yanacaktı.

"O hâlde Madam Zhou, Kavita nın, dört yıl önce öldürttüğü bir adamın nişanlısı olduğunu bilmiyor?"

"Aynen. Kavita Singh gerçek adı değil zaten. Sevgilisi öldürüldüğünde Londra'da serbest çalışıyormuş. Geri döndüğünde adını değiştirdi ve Ranjit için çalışmaya başladı. Bir gazeteci olarak en büyük hayali erkek arkadaşının cinayetini aydınlatmaktı. Kavita'nın yeterince güçlenmesini bekledim ve Madam Zhou'dan bahsettim. Ona o pisliği yenecek gücü verdim. Günü geldiğinde de Madam Zhou'yu önüne attım."

"Madam Zhou defterindekilere şantaj yaparak itibarını geri kazanmaya çalışırken aslında kendi mezarını kazıyor, öyle mi?"

"Bu bir satranç oyunu. İki güçlü kadın karşı karşıya. Bekleyip sonucu göreceğiz."

"Kavita'nın o defteri ele geçirmesi ne kadar sürer sence?"

"Çok değil."

"Oradaki bilgileri kullanacak mı?"

Güldü. "Elbette. Değişim rüzgârları yakın, bebeğim. Yer yerinden oynayacak."

"Hangisi daha korkunç bilemedim. Madam Zhou mu, yoksa Kavita mı?"

"Sana Kavita hakkında peşin hüküm verme demiştim."

"Benim kimseyi yargıladığım yok. Sadece bütün taşlarından ve onları atanlardan arınmış bir dünyanın hayalini kuruyorum."

Güldü. "Bilmez miyim?"

"Bunun nesi komik?"

"Didier'nin seninle ilgili bir sözü aklıma geldi."

"Nedir?"

"Linin yüreği temiz, ki bu affedilmez bir özellik bence, gibi bir şey demişti."

"Bunu iltifat olarak alıyorum."

"Aşağıdaki üçüncü ofis kimin biliyor musun?"

"Ne bu? İtiraflar gecesi filan mı? Bakıyorum pek eğleniyorsun."

"Tabii. Eee, üç numaranın kiracısı kim dersin?"

"Bilmem ama merak ediyorum doğrusu. Oradaki tüneli hâlâ görmedim."

"Gizlilik anlaşmasını imzalamayacaksın o hâlde?"

"Ne zaman yasal bir belgeye imza atsan, kader bir gün tatil yapar."

"Johnny Cigar," dedi.

"No 3'e Johnny Cigar mı yerleşiyor?"

"Evet."

"Karakterlerimi çalmaktan ne zaman vazgeçeceksin? Amritsar'da yarım romanlık adam var ama ben daha tek satır yazmadım."

"Johnny emlak işine atılıyor. Özellikle gecekondu bölgelerinde uzmanlaşacak."

"Mahalleden kopamadı desene?"

"Ona ben mali destek sağladım. Ranjit'in vaftiz parasının artanıyla."

Amritsar Otel'deki dostlarımızı düşündüm. Sayıları her geçen gün artıyordu.

"Karlesha da geldiğine göre Oleg buraya temelli yerleşir herhâlde."

Gülümsedi. "Umarım öyle olur. Onu seviyorum. Sen de seviyorsun."

"Biraz daha az mutlu olmasını tercih ederdim."

"Naveen açılışa gelecek mi?"

"Diva için bir iş yapıyor. O kız öyle ya da böyle onu meşgul etmenin bir yolunu buluyor. Tabii yakınında tutmanın da."

"Sence birlikte olacaklar mı?"

"Bilmiyorum," dedim. Ne istediklerinden emin olamadığım için onlarla ilgili bir dilekte bulunmaktan kaçınıyordum. "Ama Naveen, Diva'dan vazgeçmeyecek. Ne derse desin ona deli oluyor. Ve eğer bir Hintli'yle, onun gibi bir İrlandalı'yı bir araya getirirsen ortaya aşktan vazgeçemeyen bir adam çıkar."

O sırada Aşk ve İnanç'ta bir hareketlenme oldu. Herkesin ellerinde tişörtler vardı. Bazıları bunları değiş tokuş ediyordu.

"Ne oluyor?"

"Hani Idriss'in anlattıklarım Vinson'a özetlemiştik ya?"

"Evet."

"Vinson'la Rannveig, Randall'ın notlarından bazı cümleleri tişörtlere bastırmış. Açılış gecesi hediyesi olarak dağıtıyorlar."

Biraz ötemizde genç bir adam tişörtünü havaya kaldırdı. Başımı uzatıp yazıyı okudum.

Hırs, kibir ya da nefretle dolu bir kalp asla özgür olamaz.

Idriss bunu dağda söylediğinde ne kadar doğru olduğunu düşünmüştüm ve bir tişörtün üzerinde bile olsa korunup hayata geçirilmesi hoşuma gitmişti. Ve itiraf etmeliydim ki, eskiden benim de kalbim kibir ve hırsla doluydu.

Neyse ki, artık yalnız değildim. Rannveig'in dediği gibi, yeniden bir bağ kurmuştum.

“Nasıl? İyi bir fikir değil mi?” dedi Karla.

“Yazarlar gibi bilgeler de, insanlar onlardan alıntı yapmayı bıraktığında ölür.”

“Seni seviyorum, Shantaram,” dedi bana sokularak.

Daracık kafede mutlulukla sıkışan insanlara baktım. Ada Şehri’nde geçirdiğimiz yıllarda kaybettiğimiz dostlarımız şu ufacık dükkânı tıka basa doldururdu.

Onları her düşündüğümde hayata dönen ne çok kaybımız vardı. Ve hemen hepsi de alçak gönüllüğün ya da cömertliğin kurtarabileceği yaşamlardı. Vikram, Nazeer, Tariq, Sanjay, Vishnu ve içimden bir tekerleme gibi tekrarladığım onca isim hep Abdullah’la son buluyordu.

Abdullah, kardeşim.

Karla, Aşk ve İnanç’tan gelen müzik sesi eşliğinde ayağıyla tempo tutmaya başladı. Yüzünü ışığa çevirdim. Kendisi ışık olduğunda öptüm onu.

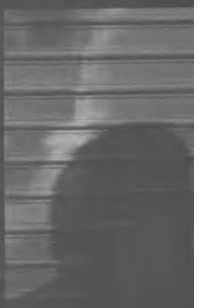
Gerçek, ruhun özgürlüğüdür. Bu gencecik evrende bizler de genciz henüz. Sık sık tökezleyip düşer, bazen sadece zihinlerimizdeki mağaralarda bile olsa küçük düşürürüz kendimizi. Dans etmemiz gerekirken savaşırız. Rekabet eder, hile yapar ve masum doğayı katlederiz.

Ama biz bu değiliz. Bunlar kendimize yarattığımız dünyada yapıp ettiklerimiz sadece. İstersek eylemlerimizi ve içinde yaşadığımız dünyayı değiştirebiliriz.

Gerçekten önemli olan her şeyde biriz aslında. Aşta ve inançta, empati, aile ve dostlukta, gün batmalarında ve şarkılarda. İnsanlığımızda doğan her dilekte biriz. Kaderimizin bu anında, biz insanoğlu anlamadan ya da düşünmeden bir karahindiba çiçeğini üfleyen bir çocuğuz. Ama bir çocuğun hayranlıkla karışık şaşkınlığı bizim içimizde de var. Buluşan kalplerin yapabileceği iyiliklerin bir sınırı yok. Bizim özümüz ve gerçekliğimiz bu. Bizim hikâyemiz bu. Tanrı kelimesinin anlamı bu: Biz biriz. Biz biriz. Biz biriz.

NOT

Bu romanda adı geçen karakterlerden bazıları kendi kendilerine zarar verdikleri, yıkıcı hayatlar yaşıyor. İnandırıcılık adına içki, sigara ve uyuşturucu kullanıyorlar. Ben alkol, sigara ve uyuşturucu kullanımını desteklemiyorum. Tıpkı bir hayat tarzı seçimi olarak kaba kuvveti, suç ve şiddeti desteklemediğim gibi. Ben daima adaletten, dürüstlükten, olumlu ve yaratıcı olmaktan yanayım. Kendimiz ve başkaları için iyilikten yanayım. GDR

GREGORY D

Kene

ac

toplumsa

DAĞ GÖLGESİ

"Korku zincirli bir kurttur. Yalnızca serbest bıraktığınızda tehlikeli olur. Hüzün unutuşta tükenir. Tek bir gülümseyiş en amansız öfkeyi bile öldürebilir. Sadece umut sonsuza dek var olur..."

Bombay mafyasının bir kolu için sahte belgeler düzenleyen AvustralyalI kanun kaçağı Lin'in anlatımıyla, milyonlarca okuru unutulmaz karakterlerle tanıştırdı. Uzun zamandır beklenen devam romanı 'nde ise Lin farklı kuşaklardan mafya babaları tarafından, yepyeni kurallarla yönetilen yeni Bombay'da, hayatına yön vermek için çabalıyor.

daki olayların üzerinden iki yıl geçmiş ve Lin sevdiği iki insanı kaybetmişti. Babası yerine koyduğu Khaderbhai'yi toprağa vermiş, ruh eşi Karla'yı ise Hintli, yakışıklı bir medya patronuna kaptırmıştı.
Kayıpları bu kadar da değildi. Bir kaçakçılık gezisinden şehre döndüğünde eski arkadaşlarının çoğunu bulamadı. Yeni mafya patronlarının güç savaşı, şehirdeki şiddeti giderek tırmandırırken, efsanevi bir ermiş, Lin'in hayata ve aşka bakış açısını kökünden değiştirecekti. Ama Lin, Ada Şehri'nden bir türlü vazgeçemiyordu. Karla ve ölümcül bir yemin buna izin vermiyordu.

THC:
035962:!
FZF
9621 fZ;

Artemis Severler (1
©artemiskitap yf
artemisyaylnlari 0